

Giới thiệu Cách Làm Sủng Phi

Thể loại: Xuyên không, sủng, điền văn, gia đấu, cung đấu

Editor: heocon0808

Nội dung nhân: Cung đình hàu tước, xuyên qua thời không

Tìm tòi mấu chốt tự: Nhân vật chính: Hình Thượng Thiên, Cố Tương | phối hợp diễn: Ưông thị, Hoài An vương, Hoài An vương phi | cái khác: một đám nô tỳ/nô tài, phi tần

Cố Tương bị mẹ ruột của chính mình bán đi làm thiếp cho người. May mắn, nàng gặp được một phu quân yêu thương, đại phu nhân thiện lương, cuộc sống thực hạnh phúc.

Nhưng có ai nói cho nàng biết, tại sao cha chồng nàng chính là Hoài An Vương lại tạo phản? Con trai của ông đều chết chỉ còn duy nhất phu quân nàng sống?

Nói vậy, nàng sau này chính là sủng phi của thái tử a!

PS: Kỳ thật chính là một chọi một, nam chủ chúng ta thực ngây thơ, về phần Ưông thị có nhân sinh riêng của nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bị hồ lập gia đình

Cố Tương là xuyên thai, đơn giản mà nói chính là từ lúc nàng còn trong bụng mẹ đã mang theo trí nhớ kiếp trước, vì không bị xem như một yêu ma quỷ quái, nàng rất vất vả sắm vai một tiểu hài tử, chảy nước miếng, giả đáng yêu, cũng may vất vả không uống phí, nàng thuận thuận lợi lợi trưởng thành, thành một cô gái linh lung yêu kiều.

Cố gia tại thôn Hoa Bắc là một đại gia tộc, nữ nhân Cố gia rất biết sinh, cố gắng khai chi tán diệp, đến thời của Cố Tương cũng đã có mấy trăm tộc nhân.

Nói đến cũng kỳ quái, vốn Cố Tương không nổi bật giữa một đám đường huynh đường muội, nhưng từ lúc mười tuổi, Cố Tương giống như thay da đổi thịt, hiện ra tiềm chất mỹ nhân, tóc đen nhánh, mặt trứng gà, một đôi mắt e lệ lại xinh đẹp, cho nên, tiết Trung thu năm nay khi toàn gia tụ cùng một chỗ, giống như là Phượng Hoàng giữa bầy chim sẻ, rất được chú ý.

Cố lão thái thái đang được mọi người vây quanh nhìn thấy Cố Tương cười cười hiền lành, vẫy vẫy tay: “Cháu gái ngoan, lại đây, để nãi nãi nhìn một cái.”

Bởi vì Cố gia nhiều người, tam phòng bốn họ cũng đã đến mấy chục người, Cố Tương có năm huynh đệ, sáu tỷ muội, cho nên rất ít có thể được lão nhân gia chú ý như vậy, nàng nơm nớp lo sợ tiêu sái đi qua, xấu hổ nhìn lão thái thái cười cười, rất có hương vị thụ sủng nhược kinh: “Nãi nãi, chúc ngài vạn thọ an khang.”

“Tốt! Tốt! Tốt!” Lão thái thái nói liền ba chữ tốt, cầm tay nàng cẩn thận đánh giá, càng xem càng vừa lòng: “Cháu gái ngoan, về sau tam Phòng chúng ta phải dựa vào con.”

Cố lão thái thái nói xong liền nở nụ cười, nếp nhăn lập tức hiện rõ, miệng hở hai cái răng cửa, mọi người cũng cùng cười rộ lên, thật giống như đột nhiên trúng năm trăm vạn.

Bỗng nhiên Cố Tương có loại dự cảm không lành.

Từ đó về sau, người trong nhà càng khách khí với nàng, việc nhà cũng không cho làm, sành ăn chiều dài, mà ngay cả tiểu thập nhất đệ đệ thường xuyên cướp đồ ăn vặt của nàng cũng cho nàng thêm phần, đương nhiên, nếu xem nhẹ ánh mắt mầu thân Vương thị ngẫu nhiên xuất hiện không ngờ, nàng thực cảm thấy hết thảy rất hoàn mỹ..., nhưng mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao nàng có loại cảm giác mình bị bán còn giúp người ta đếm tiền?

Chính là bản khoản này cũng không kéo dài lắm, rất nhanh, Cố Tương biết nguyên do, bởi vì hôm nay đột nhiên nàng bị mầu thân cùng mấy tỷ tỷ, bác gái coi hết quần áo tắm rửa một cái, sau đó liền trực tiếp mặc một bộ hi phục, lập tức lại bị mầu thân Vương thị vẽ loạn nửa ngày, lúc xong xuôi hết, mấy tỷ tỷ cùng bá mầu đều lộ ra thần sắc kinh diễm.

“Tương nha đầu thật đúng là xinh đẹp.”

“Cứ như thiên tiên, còn đẹp mắt hơn cả tiên nữ bên cạnh Quan Âm Bồ Tát ta thấy lúc đi dâng hương.” Tiểu thập nhất đệ đệ xen mồm nói.

Nhìn mỹ nữ trong kính, Cổ Tương sợ hãi, đây là muốn làm gì? Nàng nhìn hi phục trên người, ta..., ta còn chưa đính hôn đâu, vì sao mặc quần áo kết hôn!!!!

Mẫu thân Vương thị nhìn vẻ mặt Cổ Tương khủng hoảng, có chút không nổi, lau nước mắt nói: “Đứa nhỏ, về sau ủy khuất con, nương cũng không muốn để con đi làm thiếp cho người khác, nhưng là mắt thấy tiểu thập nhị sắp ra đời, trong nhà càng túng quẫn.” Nói xong nhìn bụng mình đã rất lớn, nơi đó là tiểu thập nhị còn chưa sinh ra, Cổ Tương tổng cộng có mười một huynh muội.

“Xem người, nói như vậy nhất định sẽ làm Tương nhi sợ.” Nhị bá mẫu từ ái sờ sờ đầu Cổ Tương nói: “Tương nhi, đừng sợ, vận khí nhà đầu người tốt, được làm thiếp cho lục thiếu gia Hoài An Vương gia, đây là chuyện người khác cầu đều cầu không được, người xem tam biểu tỷ người, nàng xem như xinh đẹp nhất trong đồng lứa Cổ gia chúng ta, nhưng cũng chỉ vào phủ đại nhân, người cần phải tích phúc.”

Nhị bá mẫu nói xong, vẻ mặt nữ quyến cực kỳ hâm mộ, thật giống như làm tiểu lão bà là chuyện quang vinh cỡ nào, Vương thị nhìn mặt mũi Cổ Tương trắng bệch, ôn nhu nói: “Người yên tâm, chúng ta đã giúp người hỏi thăm qua, Lục gia này tuy rằng là thứ tử, bất quá mới mười chín tuổi, đang tuổi tráng niên, chủ mẫu nhà bọn họ, nương cũng gặp qua, là tiểu thư nhà giàu, chẳng qua nhiều năm không con, mới nổi lên ý tưởng nạp thiếp, một nhà kia đều là người biết quy củ, không có chuyện ô tạp tranh đấu, người qua đó không cần lo lắng cái khác, an an phận phận, có thể khai chi tán diệp cho nhà bọn họ thì phải là công lớn lao, đứng vững gót chân.”

Cổ Tương quả thực khóc không ra nước mắt, đây là cái quái gì, chẳng lẽ mấy ngày nay tốt với nàng vì bán nàng làm thiếp cho người ta? Đây thật là mẹ ruột sao?

Nhưng, rất nhanh, Cổ Tương liền nói không ra lời, bởi vì cổ kiệu đã đến đây..., hơn nữa, Nhị bá mẫu cầm lấy tay Cổ Tương nói rất nhiều, tổng kết mà nói thì chính là, hài tử ngoan, người đã bán cho Hình gia, nếu người chạy trốn thì phải là trốn cho xa, nếu bị bắt trở về sẽ thực thể thâm!

Từ lúc sinh ra Cổ Tương chỉ ở trong nhà, cho dù chạy thì biết chạy nơi nào đây? Chỗ này lại gần rừng núi thâm u, đến lúc đó cũng không cần người trong nhà tìm nàng, phòng chừng nàng lạc đường giữa núi rừng, trực tiếp bị dã thú ăn, cho nên cuối cùng nghĩ nghĩ, nàng vẫn là chỉ có thể thành thành thật thật an vị trong cổ kiệu, đương nhiên, sau này..., Cổ Tương nhớ tới khoảng thời gian này, thoải mái nghĩ, kỳ thật làm thiếp ở thời cổ đại này, cũng không phải một việc thống khổ.

Bởi vì mang theo trí nhớ kiếp trước, trong các tiểu thuyết cái gì thì thiếp tương tàn, hậu trạch không yên, kẻ đơn hãm hại, lúc chân chính gả qua nàng mới phát hiện, tiểu thư bình thường từ nhỏ đã bị giáo dục tẩy não, chỉ cần thiếp thì không có ý tưởng không an phận, cũng sẽ không chém tận giết tuyệt, tận lực ở chung hài hòa, mà Cổ Tương, cũng đã sớm tính tốt lắm, điều thấp làm người, an phận nghe lời, tranh thủ ăn uống, làm một sâu gạo.

Cổ Tương bị kiệu nhỏ lắc lắc nâng vào Hình phủ, qua hai cửa lại bị người dẫn đi chính viện gặp chủ mẫu Ưông thị, đây là lần đầu tiên Cổ Tương nhìn thấy chủ mẫu chính quy, tâm lý khó tránh khỏi bồn chồn, tổng cảm thấy mình giống tiểu tam, cho nên thoát nhìn không khỏi có chút khiếp sợ run run, không lên nổi mặt bàn.

Ưông thị là phụ nhân trẻ tuổi ước chừng hai mươi hai hai mươi ba, mặt hơi tròn, nhưng là mặt mày trắng trẻo, mày đậm hơi hơi nhọn, thoát nhìn rất có điểm khắc nghiệt.

“Người chính là Cổ thị?” Ma ma béo bên cạnh Ưông thị mở miệng nói.

Cổ Tương không dám ngẩng đầu, thấp giọng lên tiếng trả lời.

“Ngẩng đầu lên.” Nhà chồng ma ma béo họ Thẩm, mọi người đều gọi bà Thẩm ma ma, thấy Cổ Tương lên tiếng trả lời, lại hợp thời nói.

Cổ Tương bất đắc dĩ, ngẩng đầu lên, tùy ý Ưông thị đánh giá mình như là quan sát hàng hóa, trong lòng buồn bực, ở cổ đại còn nói dân chủ quá không hợp thời, vẫn là ngoan ngoãn tuân thủ quy củ thôi.

Một hồi lâu, Ưông thị lộ ra thần sắc vừa lòng, nhìn Thẩm ma ma nói: “Là người đoan trang, tâm của ta cũng có thể buông một nửa.” Lập tức lại chỉ chỉ mấy món trên bàn: “Thứ này liền thưởng nàng đi.”

Cổ Tương ngoan ngoãn dập đầu tạ ơn, Ưông thị còn nói mấy câu, tất nhiên là mấy lời phải cần thủ nữ tắc lĩnh tình.

Chờ Cổ Tương bị dẫn trở về phòng, lại có hai tiểu nha đầu tiến vào, thoát nhìn mới mười một mười hai tuổi, người tròn tròn gọi Liễu Chi, người gầy gầy gọi Phương Viên, Cổ Tương nghe xong nhin không được nói, tên các người nên đổi cho nhau, kết quả, hai người liền gật đầu xác nhận, nói tùy chủ tử an bài.

Cổ Tương quýnh một lúc lâu, mới giải thích bất quá là vui đùa, khuyên can mãi, các nàng mới lại đổi tên trở về, hai nha đầu này đều là không có gì, nàng lại ra một thân mồ hôi.

Bóng đêm lặng lẽ buông, lúc Cổ Tương vào cửa là buổi sáng, kéo đến bây giờ thật sự là có chút không chống đỡ được, phải dựa vào cột giường nhắm mắt nghỉ ngơi, có đôi khi con người cũng rất kỳ quái, càng là gặp chuyện trọng đại, đầu óc càng không dùng được, theo đạo lý lúc này hẳn là Cổ Tương suy nghĩ rất nhiều, ít nhất than thở nhân sinh của mình thật đáng buồn, người nói, bị mẹ ruột bán, đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào? Nhưng là cổ tình nàng rất bình tĩnh, nên ăn liền ăn, nên ngủ là ngủ.

Hai tiểu nha đầu Phương Viên cùng Liễu Chi trao đổi ánh mắt cho nhau, hai người cũng không phải lần đầu tiên bị cắt cử lại đây, người thiếp đầu tiên của Lục gia cũng là tiểu thư trong nhà thân hào phụ cận, vị tiểu thư này vừa vào cửa liền khóc suốt mướt, nói mình không muốn làm thiếp cho người ta,

nhưng bị cha cưỡng ép đưa đến nơi này, cầu lục thiếu phu nhân thả nàng về nhà, cuối cùng ngay cả mặt Lục gia cũng chưa gặp đã đi.

Sắc mặt Lục thiếu phu nhân lúc ấy, miễn bàn có bao nhiêu khó coi.

Các nàng nhìn tiểu thư đỏ nín khóc mỉm cười tiêu sái rồi đi, trong lòng lại nặng trĩu, cảm thấy tiểu thư này thật sự là bị dưỡng trong khuê phòng đến choáng váng, tuy rằng chủ tử bọn họ là thứ tử, trong phủ đệ cũng không được quá chào đón, nhưng dù sao cũng là nhi tử Hoài An vương, thân phận quý giá, tiểu thư này lại cự tuyệt như vậy, thật không biết tốt xấu, quả nhiên không tới mấy ngày liền nghe được tin tức, tiểu thư kia tự sát, về phần là mình muốn chết hay là..., đây là nói không rõ.

Lúc ấy các nàng liền thở dài một hơi, trầm mặc một lúc lâu, có đôi khi, người phải nhận rõ thân phận mình, tựa như các nàng hay vị tân di nương hôm nay.

Vị Cố di nương này vừa thấy chính là biết quy củ, tuy rằng thoát nhìn nhát gan, nhưng là không nói nhiều lắm, không làm nhiều lắm, rất trầm tĩnh, thế nhưng... Chờ chờ liền ngủ luôn!

Lúc Hình Thượng Thiên vào liền thấy được cảnh tượng như vậy, cô nương nghe nói là tân thiếp của mình đang ngủ đầu giường, bên môi phấn đỏ đỏ là nước miếng bắt mắt, dưới ánh nến, càng đặc biệt sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tỷ đệ luyện

Hình Thượng Thiên trầm mặc, Phương Viên lại bị dọa không nhẹ, nàng vừa mới rời đi, sao có thể nghĩ đến Lục gia tới đây đúng lúc này, vội bước lên phía trước lắc lắc Cố Tương, “Di nương, Lục gia đã trở lại.” Tuy rằng Hình Thượng Thiên ở biệt viện hoang vắng cách xa lão đại Hoài An Vương phủ, nhưng là nhóm ma ma người hầu vẫn là dựa theo quy củ phủ đệ gọi hần Lục gia.

Cố Tương đang nằm mơ ăn bít tết, ăn đến miệng liền như hòa tan, trơn mềm như vậy, nàng thiếu chút nữa nuốt lấy đầu lưỡi mình, trong lòng nghĩ, khẳng định là đang nằm mơ, cho nên trăm vạn lần đừng lãng phí, một lần ăn cho đủ, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người Cố Tương lại gọi thêm mười phần bít tết, kết quả chờ trước chờ sau, lúc nhìn thấy bồi bàn mặc áo bành tô bụng măm lại đây, nước miếng nàng dính bên miệng, chỉ kém tiến lên chém giết mấy đĩa đó, thật vất vả chờ bít tết được xếp đầy một bàn, hương thơm vào mũi vào ruột, nàng đang muốn hạ đao, liền bị đánh thức tỉnh lại.

“Di nương, Lục gia đến đây.” Phương Viên sốt ruột nói lại một lần, sợ Cố thị không có nghe, để sát vào bên tai nàng nói.

Chờ Cố Tương mở to mắt, bài trí phòng trong vẫn là cổ kính, nàng biết mình đã tỉnh mộng, tự nhiên thất vọng, bất quá cũng không nói gì thêm, vừa nhắm mắt lại nhìn thấy Phương Viên đang dùng sức nháy mắt với mình, nàng theo tầm mắt của nàng ấy, cách đó không xa, dưới ngọn đèn mờ ảo có một nam nhân dáng người cao to, mặt mày tuấn đạt, khí chất thanh nhã, quả nhiên là dung mạo trời sinh, nếu không phải trường hợp không cho phép, Cố Tương thật muốn tán thưởng một câu, đúng chuẩn soái ca rồi!

Đối diện Hình Thượng Thiên cũng đang đánh giá Cố Tương, ánh mắt kia hiện lên chút không hài lòng, Cố Tương cơ hồ là lập tức giật mình một cái, nhớ tới mình nay chính thức trở thành tiểu lão bà của hần, vội vàng đứng lên, “Lục gia, ta gọi..., nô tì Cố thị.” Cố Tương thiếu chút nữa nói sai, bất quá cũng may nàng lập tức sửa chữa đúng, câu nói kế tiếp nàng càng nói càng có thứ tự, lại không quên vuốt mông ngựa lão bản, “Lục gia, sắc trời đã trễ thế này, ngài dùng cơm chưa?”

Cố Tương nói xong liền chớp mắt nhìn chằm chằm Hình Thượng Thiên, bộ dáng phi thường ân cần.

Hình Thượng Thiên ừ một tiếng, liếc mắt bảo Phương Viên, “Đi dọn cơm.”

Chờ Phương Viên đi ra ngoài, phòng chỉ còn lại có Cố Tương cùng Hình Thượng Thiên, Hình Thượng Thiên thực tự nhiên lại gần Cố Tương giang hai tay, ý tứ kia không cần nói cũng biết, kết quả đợi một lúc lâu, Cố Tương lại dùng ánh mắt cực kỳ ngây thơ nhìn hần.

Lúc này Cố Tương cũng buồn bực, Lục gia này làm sao vậy? Không có việc gì vờ tay muốn làm gì? Cố Tương cân nhắc như thế nào cũng không biết, cuối cùng tâm tư nhảy dựng, liền đỏ mặt, chẳng lẽ nói..., ý tứ của hần là muốn ôm nàng? Nay này..., cơm chiều còn chưa có ăn đâu, lại nói, cho dù hiện tại là chạng vạng, có phải cũng quá nóng này hay không?

Hình Thượng Thiên đợi đã lâu cũng không thấy Cố Tương giúp đỡ hần cởi quần áo, hần không kiên nhẫn, đang muốn phát giận, kết quả chỉ chớp mắt Cố Tương thế nhưng chủ động đầu nhập vào trong lòng hần.

Cố Tương cố nén thẹn thùng ôm thắt lưng Hình Thượng Thiên không nói, còn không quên làm nũng cọ cọ ngực của hần, trong lòng không ngừng nói với mình, người này về sau chính là áo cơm của ngươi, lão bản của ngươi, tất cả của ngươi..., như vậy, Cố Tương ngươi thẹn thùng cái gì, nếu nhân gia thoải mái như vậy muốn ngươi ôm, ngươi liền đơn giản rõ ràng, cũng đừng làm bộ đáng ngượng ngùng từ chối.

Thông suốt tư tưởng rồi, dũng khí của Cố Tương liền tăng lên, kiễng mũi chân chuẩn bị hôn Hình Thượng Thiên một cái, kết quả vóc đáng thấp, cuối

cùng đứng phải cảm Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên trực tiếp ngăn cản cả người! Bất quá trong chớp lát, trong ánh mắt của hắn toát ra dục hỏa.

Ngoài màn, Liễu Chi mang theo một hàng nha đầu bà tử, trong tay đều bưng một khay, mặt trên đều là đồ dùng rửa mặt đổi quần áo cho Hình Thượng Thiên, lúc này đứng bất động ngoài cửa, nàng mở to hai mắt nhìn Cổ Tương hành động lớn mật như vậy, một hồi lâu mới hoãn lại tinh thần, nghĩ rằng, phía trước còn cảm thấy tân di nương này còn nhỏ, kết quả là nàng quá sai lầm rồi, tân di nương này gặp được Lục gia tuần tú đã bị câu hồn, thế nhưng không biết xấu hổ như vậy..., loại chuyện này đều làm được, nhưng mà Lục gia sao không tức giận?

Lục gia ghét nhất bị nữ tử dùng thủ đoạn quyến rũ, Liễu Chi nhớ rõ, trước kia nha hoàn Xuân Đào hầu hạ Lục gia mặc một bộ quần áo cổ hơi thấp chút, liền bị Lục gia nổi giận dùng đũa đuổi đi ra ngoài. (người ta ôm chồng người ta, danh chính ngôn thuận, sao lắm kẻ dư hơi thế)

Bất quá rất nhanh Liễu Chi liền rõ ràng, bởi vì trong phòng xuất hiện một ít hình ảnh hạn chế người xem, nàng đỏ mặt ra hiệu nha hoàn bà tử phía sau đều lui xuống.

Người muốn hỏi Cổ Tương, lần đầu tiên cảm giác như thế nào, đánh chết nàng cũng sẽ không nói cho người biết, bởi vì chuyện ngày đó thật sự là mất mặt, chờ sau này Cổ Tương mới biết được, ý tứ Hình Thượng Thiên là nàng hầu hạ hắn thay quần áo, nàng lại nghĩ đến..., trực tiếp xông đến hắn, hậu quả này làm cho nàng bị Hình Thượng Thiên trực tiếp dạy dỗ thời gian rất dài.

Hình Thượng Thiên nhìn như hũ nút, nhưng là một khi hành sự kia thật sự là lợi hại, Cổ Tương lại là lần đầu tiên, từ lúc bắt đầu hừ hừ đến sau cầu xin tha thứ, nước mắt mũi chảy ướt chần gối, đau cùng khoái hoạt, quả thực là cả đời đều khó có thể quên.

Chờ ngày hôm sau, Cổ Tương được Phương Viên giúp mặc quần áo rửa mặt chải đầu xong xuôi, lúc đi đường chân đều run, chờ nàng đến chính ôc Uông thị lại đang gặp quần sự tính sổ sách, bảo Cổ Tương chờ phòng phía đông.

Nhưng Cổ Tương thật sự là không có tiền đồ, chờ chờ thế nhưng liền ngủ, cũng không trách được nàng, thật sự là bị ép buộc thảm!

Trong nhà chính, Uông thị tính xong sổ sách, thở phào nhẹ nhõm, Thảm ma ma bưng nước ô mai lên, mấy ngày nay nóng lợi hại, dù ngồi trong phòng cũng sẽ không ngừng đổ mồ hôi.

“Phu nhân ngài uống chút nước ô mai giải khát đi.” Thảm ma ma là ma ma hồi môn Uông thị của, từ nhỏ đã hầu hạ nàng, tình cảm không phải bình thường, nhìn Uông thị liền như thân khuê nữ, thậm chí so thân khuê nữ còn muốn hơn vài phần.

Uông thị tiếp nhận, uống mấy hớp, chỉ cảm thấy khí lạnh liền theo cổ họng đi một đường đến tràng dạ dày, phi thường sáng khoái, mặt mày nàng giãn ra, lại uống hai hớp, cảm chén đưa cho Thảm ma ma nói, “Vẫn là ma ma người làm nước ô mai uống ngon, chính là làm phiền ngài, đã đưa cho Lục gia chưa?”

Thảm ma ma cười đến nhìn không thấy mắt, “Phu nhân có thể thích, lão nô ta cao hứng còn không kịp đâu, làm sao có thể ngại mệt?” Nói nói lại cảm lấy quạt tròn nhẹ nhàng quạt cho Uông thị, ân cần nói tiếp, “Chỗ Lục gia tự nhiên là đã sớm đưa qua, ta còn cố ý bảo Thanh Trúc đi, thời gian lâu, sợ sẽ không đủ bằng.”

Thanh Trúc là đại nha hoàn bên cạnh Uông thị, coi như là người đắc lực nhất của nàng, Uông thị nghe xong gật gật đầu nói, “Ma ma người làm việc ta yên tâm, bất quá...” Uông thị nghĩ một lát lại hỏi, “Mấy thứ tính hàn này dùng một chút được rồi, không thể quá tham, phu quân luôn luôn là rất thích..., ma ma tặng bao nhiêu quả?”

“Cũng chỉ một bình.”

Uông thị nâng mắt, không đồng ý nhìn Thảm ma ma, “Ma ma, người không phải biết..., không được ta phải đi nhìn một cái.”

“Phu nhân của ta!” Thảm ma ma vội vàng đứng dậy cảm bả vai Uông thị, ấn nàng trở về, “Ngài đây là lại phạm hồ đồ.”

Lời này nếu người khác nói tự nhiên sẽ chọc Uông thị giận dữ, nhưng là từ Thảm ma ma nói khiến cho nàng không thể không châm chước nhiều vài phần, nàng kinh ngạc hỏi, “Ma ma, người nói gì vậy?”

Thảm ma ma lộ ra thần sắc lo lắng, “Phu nhân, tuy rằng Lục gia nhỏ hơn phu nhân ngài mấy tuổi, nhưng tóm lại là phu quân ngài, hắn chính là trời của ngài ạ, ngài cả ngày quản hắn như vậy, cái này không được ăn nhiều, cái kia không được chơi nhiều, thậm chí có bằng hữu tới tìm hắn uống rượu ngài đều phải hỏi thăm rõ ràng là ai mới cho hắn ra cửa, thời gian lâu dài có điểm quá mức.”

Uông thị nghe trầm mặt, “Ta còn là không phải vì muốn tốt cho Lục gia? Lục gia tham lạnh, mùa hạ thường xuyên ăn đồ lạnh, tràng dạ dày không ổn, có một năm năm nửa tháng? Đây là chuyện ngài cũng biết.”

Thảm ma ma đuổi bước lên phía trước đỡ, “Phu nhân, này ta biết, nhưng là đàn ông dù sao cũng là đàn ông, bọn họ luôn thích nữ nhân tiểu ý ôn tồn..., phu nhân ạ, ngài từ nhỏ đã quá mạnh mẽ, lão phu nhân chỉ sợ ngài lập gia đình cũng như vậy, thế này mới đưa lão nô tới, để lão nô khuyên nhủ phu nhân, Mộc Tú vu lâm, phong tấu tồi chi *, ngài thông tuệ, hắn là hiểu hơn lão nô mới đúng.” Nói đến chỗ này thấy Uông thị không có hé răng, châm chước một lúc đỡ nói, “Phu nhân ngài cũng không cần quá lo lắng, Lục gia biết ngài khổ tâm, cũng là kính trọng ngài nhất, hắn và ngài có tình cảm từ nhỏ, cho dù ngài không thể có đứa nhỏ, sớm muộn gì cũng sẽ...”

*Mộc Tú vu lâm, phong tấu tồi chi: Cây cao vượt rừng gió sẽ dập, đại ý là cái gì quá cũng không được

“Im miệng!” Ông thị tựa hồ là bị người đập trúng chỗ đau, đột nhiên kích động.

Thấm ma ma sợ tới mức quỳ xuống, run run thân mình nói, “Lão nô đi quá giới hạn.”

Trong phòng im ắng, Thấm ma ma thành thành thật thật quỳ, rất nhanh lập tức cảm thấy đầu gối đau nhức, mồ hôi che kín cái trán, thoát nhìn rất là chật vật.

Ông thị uống một ly trà, cảm thấy khí cũng dần dần tiêu xuống, ngẩng đầu nhìn Thấm ma ma quỳ cũng có chút mềm lòng, thở dài nhẹ nhõm nói, “Quên đi, cũng là tính tình ta nóng nảy, người đứng lên đi.” Lập tức lại bỏ thêm một câu, “Về sau không cần đề cập đứa nhỏ, ta cùng Lục gia sẽ không có đứa nhỏ.”

Lời này khiến Thấm ma ma tròn tròn mắt.

Cố Tương thể nàng thật sự không phải cố ý nghe lén, nàng ngủ một hồi cảm thấy muốn đi nhà xí, tình lại phát hiện Phuong Viên cùng Liễu Chi đều không ở đó, nàng liền chuẩn bị đi tìm cái bô, kết quả nàng không quen thuộc nơi này, không nghĩ qua lại tới bên cạnh cửa hông nhà chính, để nàng nghe rõ những lời này.

Tin tức tới hơi nhiều, nhưng Cố Tương vẫn tiếp nhận kịp, đơn giản mà nói là Ông thị này lớn hơn Lục gia mấy tuổi, hiển nhiên chính là tỷ đệ luyện lưu hành nhất cổ đại, hơn nữa hai người quen biết từ nhỏ, phỏng chừng là thế giao linh tinh, cho nên cho dù thế nào địa vị vị phu nhân này vẫn sẽ không dao động? Nhưng là vì sao không có đứa nhỏ?

Cố Tương cân nhắc mấy tin tức phức tạp này, vừa quay đầu lại thiếu chút nữa bị dọa ngã xui đi, má ơi, người đứng đối diện nàng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nói thực ra người trước mắt này không quá dọa người, gương mặt u buồn nhưng trắng nõn tròn béo, ánh mắt mang theo vài phần tang thương, mặc váy màu đỏ, vừa thấy liền cảm thấy là phu nhân trung niên hiền lành, nhưng là nàng ta đứng đó nhìn chằm chằm người, người liền cảm thấy toàn thân nàng đều có uy nghiêm nói không nên lời, làm người ta sợ.

Có lẽ đây là khí chất trong truyền thuyết?

Cố Tương không tiền đồ rút cổ, có chút không biết làm sao, thật cẩn thận đánh giá người trước mắt, trong lòng cân nhắc đây là ai? Nàng vất óc tìm mưu kế nghĩ rốt cuộc nên giải thích tại sao mình ở đây, kết quả đợi một lúc lâu, phu nhân này thế nhưng quay người đi, làm nàng nhưng thật ra có chút hoảng sợ trong lòng.

Ông thị tươi cười, bụng chén trà hỏi Cố Tương hôm qua hầu hạ Lục gia thế nào, đơn giản chính là buổi tối ăn cái gì, uống trà gì, huân hương gì, có điểm gì không được hay không? Lục gia có ngủ thẳng hừng đông hay không, quả thực chính là toàn diện, vừa mới bắt đầu Cố Tương còn có thể đáp một hai, mặt sau liền trực tiếp kẹt, nàng không thể nói trắng ra với Ông thị, hôm qua Lục gia vừa tới đã ép buộc ta lên giường, ba trăm sáu mươi loại tư thế, các loại cực hạn, nàng nếu không phải là cô nương xuyên qua tới, nói không chừng đã sớm mất cở chết được, còn tưởng rằng là Lục gia cố ý nhục nhã nàng.

Thấm ma ma nhìn Cố Tương càng nói càng đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói với Ông thị, “Phu nhân, di nương vừa tới, rất nhiều chuyện không hiểu, ngài từ từ dạy nàng thì tốt rồi.”

Kỳ thật đêm qua đã xảy ra cái gì, Ông thị không có khả năng không biết, biệt viện này đều do nàng quản, nàng có thể không biết? Nhưng là công tác mặt ngoài còn phải làm, này kỳ thật chính là biến thành nói cho Cố Tương, chiếu cố Lục gia cho tốt, đừng tưởng rằng người có thể muốn làm gì thì làm.

Ông thị nghe xong gật đầu nói, “Quy củ tự nhiên là muốn dạy, không thể để bồi nhọ thanh danh Vương phủ chúng ta.” Nói xong tựa hồ tự hỏi làm như thế nào, lập tức gật đầu một cái nói, “Việc này còn phải nhờ Trịnh cô cô, nàng là lão nhân từ trong cung đi ra.” (người ta thôn cô không biết quy củ, bồi nhọ thanh danh. Bản thân lấy chồng ngày đêm tơ tưởng tới nam nhân khác thì tốt đẹp lắm)

Thấm ma ma liền cười phụ họa, “Phu nhân nghĩ giống lão nô, Trịnh cô cô thật sự là người thích hợp nhất.” Nói xong nhìn Cố Tương liền lộ ra vài phần đồng tình, trong lòng Cố Tương từng đợt sợ hãi.

Nếu để Cố Tương tự lựa chọn, tự nhiên là ăn ngủ, ngủ ăn, loại cuộc sống này tương đương tự tại, nhưng điều kiện tiên quyết là người có tiền vốn để quyết định, hiện tại kim chủ Lục gia của nàng tựa hồ còn chưa thể dựa vào, vậy thì phải dựa vào chính mình chậm rãi tu luyện, ít nhất cũng phải học chút quy củ, tỷ như..., chuyện giống đêm qua, nhưng đừng lại nháo ra chê cười!

Cố Tương nghĩ thông còn thật sự nói tạ ơn, lúc này nàng là thật tâm muốn học, tổng cảm thấy vào loại đại trạch nhà cao cửa rộng này mà bản thân cái gì cũng không biết, loại cảm giác này thật sự là rất không xong.

Uông thị lại công đạo vài câu, để Cổ Tương lui xuống.

Thời tiết càng ngày càng nóng, dù mặc xiêm y mỏng mát thượng hạng cũng làm cho người ta ra một thân mồ hôi, thể chất Hình Thượng Thiên thuộc tính nóng, vì bảo trì dáng vẻ công tử không thể mặc quần cộc, ở trần, vậy thì chỉ có thể xoắn tay áo lên cao chút, tựa hồ như vậy có thể giúp mình mát mẻ một ít, hàng năm mùa hè là lúc hần khó chịu nhất, chỉ hận không thể mỗi ngày ngâm mình trong hồ nước, cho dù không ngâm mình trong hồ nước, trong phòng cũng muốn đặt rất nhiều băng, nhưng là nơi này dù sao cũng là biệt viện, điều kiện hữu hạn, hơn nữa còn chưa tới lúc nóng nhất, cũng không thể quá hoang phí, cho nên chờ lúc Hình Thượng Thiên uống hết nước ô mai Uông thị đưa tới liền cảm thấy thật sự là chịu không được nữa, tự cũng không luyện chữ, cũng không đọc sách, đặt mông xuống ghế nằm, phiền chán kéo kéo cổ áo, nhìn Chiêu Trữ nói, “Người đi nhìn một cái cơm trưa có chưa?”

Trong mấy vị công tử của vương phủ, tính tình Hình Thượng Thiên là tệ nhất, đây là chuyện mọi người đều biết đến, thời gian Chiêu Trữ đi theo Hình Thượng Thiên không ngắn, cũng có bốn năm năm, tự nhiên cũng là rõ ràng nhất, hần gặp Hình Thượng Thiên có dấu hiệu phát giận, trong lòng bồn chồn, không dám chậm trễ, vội vàng nói, “Đã sớm chuẩn bị xong, liền gọi bọn nha hoàn dọn cơm.”

Hình Thượng Thiên không kiên nhẫn nói, “Nhanh chút.”

Tay chân Chiêu Trữ lạnh lẽo, cũng biết Lục gia nhà mình không nhẫn nại, vừa bảo hoàn quạt cho Hình Thượng Thiên, vừa vội vàng phân phó phòng bếp, trong chốc lát, tràn đầy một bàn đồ ăn.

Hình Thượng Thiên vốn đang rất đói, nhưng khi hần nhìn thấy đầy bàn đồ ăn đều là món nóng, liền cảm thấy một điểm khẩu vị cũng không có, trừng mắt nhìn Chiêu Trữ, người còn chê ta chưa đủ nóng sao!

Chiêu Trữ cũng biết đồ ăn này khẳng định không hợp khẩu vị Hình Thượng Thiên, nếu dựa theo yêu thích của hần, lúc này như thế nào cũng muốn làm chút canh đậu xanh linh tinh khai vị, nhưng hần thật sự không dám phân phó, nguyên nhân tự nhiên là bởi vì Uông thị quản nghiêm, hần cười khổ giải thích nói, “Lục gia, không phải tiểu nhân không cho người làm, nhưng phu nhân phân phó...”

Hình Thượng Thiên bị đè nén lâu, đứng lên nói, “Người đi gọi người đến nói Cổ di nương một tiếng, ta qua bên kia ăn cơm trưa.”

Chiêu Trữ, “...” Đây có phải quá bất thường hay không!

Đám người cùng ăn cơm là một chuyện rất thống khổ, điều kiện tiên quyết là người đang rất đói bụng, Cổ Tương nhìn bánh đậu xanh trên bàn, thừa dịp Phung Viên không chú ý liền lấy một cái, lập tức nói với Phung Viên, “Trời vừa lên Ngọ, thật là có chút khát, Phung Viên người đi giúp ta ngâm nước trà đi.”

Phung Viên mơ hồ không rõ, chỉ vào ấm trà còn đang bốc khói nói, “Di nương, ấm trà này Liễu Chi vừa mới ngâm.”

Cổ Tương ủy khuất nói, “Nóng như vậy uống không được.”

Phung Viên nhìn Cổ Tương ra đầy mồ hôi, trong lòng cũng hiểu được, nghĩ trong phòng bếp cố gắng tìm còn có thể còn lại dưa hấu trong giếng nước, nói, “Ta đi nhìn một cái còn có dưa hấu không, di nương chờ chút.”

Chờ Phung Viên đi rồi, Cổ Tương liền ăn khối bánh đậu xanh vừa lấy, xem như đỡ đói bụng, bất quá có lẽ là quá đói, một cái căn bản là không đủ, nằng lại thuận tay cầm một khối..., mỗi lần đều nói với mình, đây là cái cuối cùng, cái cuối cùng, kết quả chờ Phung Viên bụng dưa hấu tới, đĩa bánh đậu xanh đã trống không.

Phung Viên nhìn miệng Cổ Tương còn dính bánh, bỗng nhiên có chút không biết nói cái gì, mà Cổ Tương cũng hiểu được, quá mất mặt rồi!

Cũng may bầu không khí xấu hổ không bao lâu, Hình Thượng Thiên đến đây.

Nha hoàn bà tử trong phòng dạy Cổ Tương không ít, chờ lần này Hình Thượng Thiên vươn tay Cổ Tương liền biết ý tứ của hần, dưới ánh mắt có thâm ý của Hình Thượng Thiên đỏ mặt xấu hổ cời áo khoác cho hần, lại rửa tay cho hần, chờ hai người rửa mặt chải đầu xong, bàn cơm đã sớm dọn xong.

Tám món rau xào, bốn món rau trộn, hai đồ ngọt, một chén canh, tràn đầy bàn gỗ lim trở sơn không lớn, Cổ Tương ngồi ở phía dưới Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên vốn không có khẩu vị gì, ăn mấy cái liền buồn đũa, kết quả chỉ chớp mắt, cừ thật..., di nương mới nạp này thật đúng là khẩu vị tốt, bên này gấp khối thịt kho tàu, bên kia ăn miếng rau, có vẻ rất ngon, quai hàm phấn đồ đồ hoạt động liên tục, ánh mắt tỏa sáng nhìn bàn cơm, thật giống như trên đây đều là món ăn quý và lạ.

Kỳ thật lại nói tiếp, đầu bếp biệt viện nấu cơm bình thường, tự nhiên là so ra kém trong vương phủ, đơn giản không đáng giá nhắc tới, cả ngày cũng chỉ có mấy loại món ăn địa phương bên này, rau dưa linh tinh, hần muốn ăn ngưu nhũ cao (bánh làm từ sữa bò) cũng không có, nhưng là nhìn tân di nương này ăn, không biết sao, hần cũng có chút thêm ăn.

Hình Thượng Thiên nhìn thịt kho tàu Cổ Tương vừa mới ăn, cũng gấp một khối, phải biết rằng Cổ Tương đã ăn liên tiếp vài miếng, kết quả hần vừa để vào miệng, Cổ Tương liền lại gấp hai khối.

Cổ Tương cảm thấy đồ ăn này đều rất ngon, đặc biệt thịt kho tàu, đương nhiên không phải tài nghệ đầu bếp tốt cỡ nào, mà là..., một bàn đồ ăn này chỉ có một món mặn!

Cuộc sống Cố gia không tệ, nhưng là cũng không có tốt đến mức độ có thể ăn mười mấy món ăn, đồ ăn này lại rất bóng bẩy, ừ, hiện đại thì loại đồ ăn này chính là đầy mỡ, nhưng là Cố Tương tại chỗ ăn mười mấy năm nghèo khó liền cảm thấy, quý cầu ai đặc sao làm cho ta đầy mỡ một chút,

Hình Thượng Thiên ăn thịt kho tàu, cảm thấy cũng chỉ thể thôi, lửa hơi chút quá, hương vị thịt cũng không đậm đà, phỏng chừng là trước đó không nêm nếm tốt, nhưng cúi đầu lại thấy, ơ, vị tân di nương kia đang định nhúng chàm mấy khối thịt cuối cùng, bỗng nhiên hần cảm thấy như bị đoạt đồ ăn..., cho nên nghĩ cũng không cần nghĩ, hần liền theo bản năng lại gấp một khối.

Cố Tương nâng mắt, nhìn thấy Hình Thượng Thiên gấp một khối cuối cùng, nàng giờ chiếc đĩa một lúc lâu.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương đáng thương hề hề, ánh mắt cơ hồ là mang theo vài phần cực kỳ hâm mộ nhìn khối thịt trên tay mình, bỗng nhiên lại cảm thấy rất đắc ý, dưới ánh mắt của Cố Tương..., một ngum ăn hết.

Chiều Trữ ở một bên nhìn Hình Thượng Thiên cùng tân di nương hồ động, trông mắt thiếu chút nữa trừng rớt ra, đây là Lục gia tính tình táo bạo, lại lạnh lùng, lại không thích nói chuyện sao? Sao hôm nay làm việc trẻ con như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thấy đủ vui buồn của thị thiếp

Cố Tương thấy thịt kho tàu đã hết sạch, mau chóng tiến công mấy món còn lại..., nghĩ rằng, người là công tử Vương phủ đấy, có thể khiêm nhượng một chút được không? Hừ hừ hừ

Hình Thượng Thiên nhìn miệng Cố Tương vênh lên ra vẻ úy khuất, môi phẩn đỏ đỏ, trong lòng không biết như thế nào liền cảm thấy thật đắc ý, mang theo vài phần buồn cười, hần buông chiếc đĩa, phản phó Chiêu Trữ, "Hôm nay thịt kho tàu này không sai, lại thêm một đĩa."

Cố Tương sùng sột, tươi cười khoe môi rất nhanh liền không ức chế được.

Hình Thượng Thiên nhìn, cũng nở nụ cười theo, mặt mày loàn loàn, dị thường tuần tú.

Chiều Trữ còn đang kinh ngạc, lại nhìn thấy Hình Thượng Thiên khó được cười, thật sự cảm thấy, cây vạn tuế ra hoa cũng không gì hơn cái này, hần đi theo Hình Thượng Thiên đã có bốn năm năm, nhưng thấy Hình Thượng Thiên cười cũng chỉ là vài lần mà thôi, trong lòng hần nghĩ, chẳng lẽ là chủ tử bị đưa tới nông thôn này ở, thật sự là có bị choáng váng?

Mà bên kia Phương Viên cùng Liễu Chi lại có ý nghĩ khác, các nàng thấy Cố Tương cùng Hình Thượng Thiên hồ động tốt như vậy, còn có cảm giác thực kiêu ngạo, hai người bị phân đến hầu hạ Cố Tương, không có gì bất ngờ xảy ra, về sau chính là đi theo Cố Tương, nàng được sủng ái bọn họ mới được sống tốt, nàng không được sủng tự nhiên cũng là gian nan, nhìn tình hình này, ngày sau có hy vọng!

Bởi vì một chút nhạc đệm này, cơm trưa hôm nay khách chủ đều vui, Chiêu Trữ cũng thấy viên mãn, từ lúc đến biệt viện Lục gia ăn không nhiều lắm, khiến phu nhân vẫn rất lo lắng.

Dọn bàn xuống, bụng lên trà mới, Hình Thượng Thiên vốn không thích uống, nhưng ăn không ít đồ ăn đầy mỡ, cũng cảm thấy trời nóng uống nước trà giải khát cũng coi như không phải khó chịu như vậy.

Chờ uống xong nước trà rồi, về mặt Hình Thượng Thiên thỏa mãn được Cố Tương tiến ra ngoài, Cố Tương tại cửa nhìn bóng dáng Hình Thượng Thiên đi xa, chỉ kém vẫy vẫy tay, nghĩ rằng..., ngài nên đến nhiều, ngài đến, bàn cơm của ta lập tức liền phong phú rất nhiều!!!

Cố Tương nghĩ đến dựa theo trình độ kịch liệt đêm qua của Hình Thượng Thiên, tối hôm nay như thế nào cũng đến làm một hiệp, kết quả liên tục vài ngày hần đều không có chạm mình, ngẫu nhiên giữa trưa lại đây cùng ăn một bữa cơm, về phần cơm chiều..., theo Phương Viên nói là gần như đều dùng ở chỗ của phu nhân, lúc nói lời này giọng điệu Phương Viên mang theo vài phần ê ẩm, cứ như thể nói di nương, có phải ngài nên tranh giành không chịu thua kém hay không.

Nếu người khác khẳng định liền cảm thấy không cam lòng, dù sao cũng là di nương vừa qua cửa, đúng là lúc nên mật mật ngọt ngọt, không thể hàng đêm đều đến, ít nhất cũng muốn cách ngày ngủ ở chỗ nàng, nhưng Cố Tương không phải "người khác", nàng căn bản không có ý định tranh sủng, Hình Thượng Thiên tìm nàng, nàng cố gắng hầu hạ hần, thái độ đối đãi như cấp dưới đối chủ quản, làm một vị thiếp hoàn mỹ, nếu không đến..., đương nhiên, đồ ăn ít chút, băng trong phòng cũng ít chút, nhưng là tự tại hơn nhiều, làm sao nàng muốn tự tìm phiền phức?

Đương nhiên, trong đó còn có suy tính khác, sợ mình làm ra hành động quá chủ động khiến Ôn thị cho rằng nàng không an phận, hiện tại nàng cần trước mặt Ôn thị lập hình tượng bổn phận, nghe lời, này quan hệ đến hạnh phúc về sau của nàng đấy.

Về phần thân phận vị phu nhân này, Cố Tương không cần tốn nhiều sức liền hỏi thăm được từ miệng Phương Viên, thật sự là thật không ngờ, thân phận vị Ôn thị này rất cao, nghe nói là đích thứ nữ Chiêu Hòa vương, bởi vì vị hôn phu đầu tiên bệnh chết, bị cho là khác phu, hôn sự kéo rất nhiều năm, không người hỏi thăm, mất thấy tuổi tác nữ nhi càng lúc càng lớn, Chiêu Hòa vương nóng nảy, không thể để khuê nữ mình cả đời không gả, lúc này

không quản xuất thân dòng dõi, chỉ cần muốn khuê nữ hán, hán sẽ đồng ý, chuẩn bị đại đồ cưới không nói, chỉ kém ồn ào cầu rở.

Cũng may Chiêu Hòa vương cùng Hoài An vương là thế giao nhiều năm, vừa vặn tiểu nhi tử Hoài An vương còn chưa cưới vợ, tuy rằng là thứ tử, còn nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng là so với những kẻ kia, chỉ vì nhòm ngó Chiêu Hòa vương phủ mà cầu cưới loạn thất bát tao, vẫn tốt hơn rất nhiều, lúc ấy Hoài An Vương lộ ra ý tứ kết thân, Chiêu Hòa vương không nói hai lời liền đồng ý, vội hỏi lúc nào làm hôn lễ cho vợ chồng son này?

Uông thị cho dù già thấp, bất quá Chiêu Hòa vương thực vừa lòng, Hoài An vương vì cùng cố quan hệ với Chiêu Hòa vương, vì tìm thân gia tốt cho tiểu nhi tử mình, bù lại thân thế thứ xuất của hán, tự nhiên cũng thực vừa lòng, chính là hai nhân vật chính..., nghe nói, lúc mới đầu Hình Thượng Thiên còn chưa thích ứng được thân phận chuyển hoá, thường xuyên gọi Uông thị là tỷ tỷ.

Hai người tương kính như tân chiếm đa số, thiếu ý tứ ân ái.

Cố Tương nghe qua, không chú ý Phụng Viên nói cảm tình giữa Lục gia cùng Uông thị có vấn đề, nàng càng chú trọng là, thân phận Uông thị quá ưu việt, không thể trâu vào, trong lòng nghĩ ngày sau càng phải thêm cẩn thận.

Kỳ thật, lại nói tiếp, Cố gia cũng không phải quá kém, mấy năm này lục tục cũng ra vài cử nhân, nhưng đại gia tộc mấy trăm người, muốn biết quan hệ thân thích với mấy cử nhân đó, cũng không biết là bối phận nào, trên cơ bản chỉ là láng giềng quen biết mà thôi.

Nhưng chút hậu trường đó so sánh với Chiêu Hòa vương phủ công thần khai quốc, được thánh sủng sao? Cứ như chim sẻ với Phượng Hoàng, căn bản chính là hai cấp bậc.

Cố Tương không giỏi cái khác, thích ứng trong mọi tình cảnh, tự mình hiểu lấy nhưng thật ra có.

Như thế, sáng sớm mỗi ngày Cố Tương đều đi thính an, ngẫu nhiên trở về giữa trưa có thể cùng Hình Thượng Thiên dùng cơm, Hình Thượng Thiên không tới, ăn một mình cũng rất vui, sau đó ngủ trưa, thức dậy không có việc gì đi dạo hoa viên phía sau, bất quá..., ngày đầu tiên dạo hoa viên bị nắng nóng bức lui trở về, mấy ngày sau Cố Tương chỉ dạo bên hồ, dựa vào hồ nước có thể mát mẻ một chút, nàng ngẫu nhiên cho cá ăn, có đôi khi còn lấy túi lưới đi bắt cá, phân phó phòng bếp đi làm, khiến Phụng Viên không hiểu ra sao, cuối cùng uyển chuyển nhắc nhở nói đây là cá kiểng..., cho dù biết không thể ăn, Cố Tương vẫn là làm không biết mệt, bắt rồi thả, thả rồi bắt, muốn chính là cảm giác thỏa mãn thu hoạch được cá thôi! Rất có tư thái vui sướng tự thỏa mãn.

Lúc đầu Phụng Viên cùng Liễu Chi nhìn Cố Tương như vậy cũng tự nhiên vâng theo, sau có chút nóng nảy, nói bóng nói gió, hôm nay Lục gia đọc sách ở thư phòng, hoặc là đi ra ngoài kết bạn uống rượu đã trở lại, ngài có phải nên nấu canh tình rượu linh tinh đưa đi để tranh sủng hay không?

Cố Tương giả ngu.

Cho tới cuối cùng Phụng Viên cùng Liễu Chi cũng không nói nữa, nghĩ rằng, trước mắt Lục gia chỉ có một di nương, địa vị tất nhiên khác biệt? Trọng yếu nhất là..., di nương không vội, nha hoàn các nàng gấp cái gì vậy!

Buổi tối dùng cơm xong, Hình Thượng Thiên đọc sách trong đông phòng, tuy rằng lấy danh nghĩa "Tu dưỡng" chuyển tới biệt viện này, nhìn như không có việc gì, nhưng công khóa của Hình Thượng Thiên vẫn sẽ đúng giờ trình báo cho Hoài An vương xa tại kinh đô, đại nha hoàn Thanh Trúc của Uông thị hầu hạ cạnh bên, thường thường hồng tự thêm hương.

Bên kia, Uông thị cầm khung thêu thêu hoa ở dưới đèn, khuôn mặt trầm tĩnh tốt đẹp như một bức họa, chỉ là nàng có thể trầm tĩnh được, đã có người thiếu kiên nhẫn, Thẩm ma ma dài cổ nhìn ra bên ngoài vài lần, hi vọng có thể nhìn thấy Hình Thượng Thiên đang đọc sách sau màn, nhưng có khả năng sao? Đừng nói chính ốc dựa theo quy cách Vương phủ làm rộng mở cỡ nào, cho dù không phải lớn như vậy..., Thẩm ma ma cũng không có Thiên Lý Nhân, cách một nhà chính cũng nhìn tới.

Đội Uông thị thêu xong một khóm lá xanh, Thẩm ma ma cũng là rốt cục ngồi không yên, nàng đứng dậy bưng chén trà cho Uông thị nói, "Phu nhân, trời đã tối, đừng để hỏng mắt."

Uông thị lắc đầu, "Sinh nhật mẫu phi sắp đến, bình phong này phải thêu xong sớm ta mới yên tâm."

Thẩm ma ma đau lòng giúp đỡ Uông thị vén sợi tóc lên vành tai nói, "Ta tự nhiên biết trong lòng phu nhân ngại gấp, nhưng dù gấp cũng không thể nóng lòng nhất thời."

Uông thị nhận chén trà, nhấp một ngụm, nóng lạnh vừa phải, hiển nhiên là Thẩm ma ma canh chuẩn thời gian, nàng thích nước trà hơi lạnh chút.

Thẩm ma ma thấy thần thái Uông thị giãn ra, vội bước lên phía trước nhẹ nhàng lấy khung thêu cất đi, đứng ở phía sau xoa bả vai cho Uông thị.

Uông thị thoải mái nhắm hai mắt lại, thở phào nhẹ nhõm nói, "Bả vai luôn ê ẩm".

"Ngài đây là quá quan tâm, ai..., chúng ta cũng không phải không có tú nương tốt, lúc trước ngài gả đi, Vương phi sợ ngài làm lụng vất vả, cố ý từ Giang Nam tìm năm vị tú nương đưa cho ngài, tay nghề bọn họ cũng đều từng thêu cho quý nhân trong cung." Thẩm ma ma vừa đau lòng xoa bóp, vừa tận tình khuyên bảo nói, "Ngài nhìn một cái ngài cần gì dốc sức như vậy?"

Uông thị khó được lộ ra tươi cười, vỗ vỗ tay Thẩm ma ma nói, "Ta biết ma ma đau lòng ta, nhưng cái khác có thể không làm, sinh nhật mẫu phi lại không được, ngài cũng đừng lải nhải."

Thắm ma ma muốn nói thêm cái gì, nhìn thấy thần thái Uông thị mỗi một lại nuốt trở vào, trong phòng im ắng, chỉ có gió thổi cửa sổ sàn sạt.

Một lát sau, Thanh Trúc mặc áo choàng ngắn màu vàng nhạt, tươi mát như nắng xuân sớm đi vào, hành lễ với Uông thị nói, "Lục gia nói, hôm nay quá muộn, hẳn đi thư phòng ngủ, dặn phu nhân cũng nghỉ sớm một chút."

Uông thị thản nhiên gật gù đầu nói, "Nói ta đã biết. Dặn người hầu hạ Lục gia cho tốt."

Chờ Thanh Trúc đi ra ngoài, Thắm ma ma liền lộ ra lo lắng, "Phu nhân của ta, ngài sao lại..., lần này lão nô thật sự là muốn đi quá giới hạn, ngài nạp thiệp cho Lục gia lão nô không có ý kiến, nhà ai không có mấy thiệp? Huống chi ngài ba năm không mang thai, đây cũng là không có biện pháp khác, nhưng ngài cũng không thể đẩy đàn ông ra bên ngoài."

Uông thị không gọn sóng nhìn Thắm ma ma nói, "Như thế nào gọi là ta đẩy ra bên ngoài?"

"Lục gia tuy rằng nạp thiệp, nhưng là ngày ngày đều dùng bữa tối tại chỗ ngài, đây là ý tứ gì? Hiển nhiên vẫn là coi trọng ngài trước sau như một, nhưng ngài chưa từng lưu hân, nữ tử nên luôn tiểu ý ôn tồn, ngài vạn không thể cứ đưa cái giá danh môn khuê tú ra..., về sau nhưng là muốn thiệt thòi lớn." Thắm ma ma vội vàng nói, hiển nhiên rất là sốt ruột thay Uông thị, đã quên tôn ti.

Uông thị không tức giận, nàng sâu kín nhìn ngoài cửa sổ nói, "Người cho rằng ngày ngày hân lại đây dùng bữa là có ý tứ gì?" Lập tức cười cười, như là tự lâm bâm nói, "Thắm ma ma, về sau người không cần nhắc lại chuyện này, chuyện ta cùng Lục gia, người còn không biết."

"Nhưng là..."

Uông thị thấy Thắm ma ma chưa chịu dừng, nghiêm mặt nói, "Ma ma, có phải người quên thân phận mình hay không?"

Thắm ma ma bị dọa giật mình một cái, vội vàng quỳ xuống, "Lão nô đi quá giới hạn, thỉnh phu nhân thứ tội."

Thanh Trúc làm xong chuyện bên Lục gia liền xoay người về chủ ốc, lập tức liền thấy được Thắm ma ma quỳ trên mặt đất, trong lòng nàng khinh thường. Thắm ma ma này, ý vào mình từng hầu hạ mấy đại chủ tử nên thích lên mặt, lại nói tiếp, là Chiêu Hòa vương phi nghe tin phu nhân vẫn không mang thai mới vô cùng lo lắng đưa Thắm ma ma tới đây, cho nên căn bản là không biết chuyện giữa Lục gia cùng phu nhân.

Phi, để bà ta nếm mùi thất bại tốt lắm, cho mình rất giỏi giang sao? Thật chuẩn bị đập chủ tử xuống mặt đất? Một lần hai lần, nhìn xem về sau phu nhân còn cho người mặt mũi nữa hay không.

Lại nói, bà ta chỉ là một ma ma, gấp cái gì? Phu nhân đã sớm phân phó nàng, nhìn chăm chăm tân di nương, nàng quan sát mấy ngày, cảm thấy cũng là bốn phận, thành thành thật thật, chưa bao giờ làm cái gì câu người, phu nhân vừa lòng, tự nhiên cũng có quyết định của mình, bọn họ làm nô tì, trọng yếu nhất là trung thành, chủ tử bảo đi làm cái gì thì đi làm cái nấy, làm nô tì cứ thích tự chủ trương, vậy ai mới là chủ nhân?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nóng! Nóng!

Thời tiết dần dần nóng lên, lần đầu tiên Cổ Tương cảm thấy mùa hè khó sống đến vậy, trước kia ở nhà, nếu quá nóng, nàng liền khóa hết cửa lại, cời áo, chỉ còn lại tiểu y bên trong, tiểu y mùa hè đều là loại tay áo ngắn thêm quần đùi, xem như mát mẻ.

Gia cảnh Cổ gia không tính quá kém, ngẫu nhiên còn có thể được ăn dưa hấu, nàng liền đặt dưa hấu vào giếng nước, nghe gió ngoài cửa sổ, cộng thêm dưa hấu ngon miệng, miễn bàn mát mẻ thế nào.

Đương nhiên, đây cũng là sau khi lớn lên, lúc còn nhỏ mới gọi là thống khoái, người trong thôn không chú ý nhiều như vậy, cái gì nam nữ bảy tuổi khác biệt linh tinh, căn bản không có quy củ như vậy, quy củ này nọ chỉ dùng trong nhà quyền quý. Nếu thật tuân quy củ, bản dân bình thường đã sớm chết đói, bởi vì đại cô nương tiểu nàng dâu cũng phải ra ngoài làm việc đấy. Lúc nam nhân không rảnh hoặc không đủ người cũng phải đi thêm sức lực, tiếp thu hoạch vụ mùa. Nếu người người ra cửa đều mang nón có khăn che mặt, vậy thì không phải cổ đại mà là Ảp rồi.

Cổ Tương thường xuyên mang theo đệ đệ muội muội đi thôn bên cạnh bơi lội, không cời quần áo, trực tiếp nhảy xuống, chơi đùa tận hứng, rồi trở về thay quần áo, ngẫu nhiên còn có thể mò dưới sông cá nhỏ, tôm tép, sò ốc gì đó, coi như là cải thiện thức ăn.

Bất quá sau mười tuổi, đặc thù nữ tính của nàng liền rõ ràng, cho dù là nương nàng không ý kiến, nàng cũng không dám, cảm thấy quá xấu hổ!

Nhưng là, giả nhập Vương phủ rồi, mùa hè thật gian nan, dung nhan của người có người nhìn chăm chăm, người không thể như lúc còn ở nhà, khóa cửa cời quần áo đi?

Cho nên Cổ Tương liều mạng uống nước ô mai, ăn dưa hấu, uống canh đậu xanh, quần áo cũng hận không thể mặc lụa mỏng nhất, nhưng là lụa mỏng có thể có tác dụng gì? Bên trong còn phải thêm quần áo cho phù hợp khoác ngoài, tức là hai tầng, còn không bằng trực tiếp mặc áo tơ tằm mát nhất.

Nhưng là ngày "thê thảm" của Cố Tương còn hơn thế nữa, bởi vì Ôn thị ngại quy củ Cố Tương không tốt, cố ý thỉnh cô cô lại đây dạy nàng quy củ, cô cô này họ Trịnh, nghe nói lão nhân trong cung ra, chuyên đi dạy long tử phượng tôn, dạy một nha đầu nông thôn như Cố Tương chỉ là thoải mái tiện tay.

Như thế, vào lúc trời ngày càng nóng, Cố Tương mặc chỉnh tề, xiêm y gấm vóc linh tinh, đẹp mặt hoa lệ, nàng thật nóng đến muốn ngắt đi, nhưng Trịnh cô cô làm như không phát hiện, cho người để trên đỉnh đầu Cố Tương một bản tự điển thật dày, bắt đầu luyện đi đường, cái gì ông tay áo không thể run run, váy không thể liêu xiêu, lúc đi đường cây trúc trên đầu không thể ra tiếng vang, cười phải giấu răng.

Cố Tương thật đúng là khổ không nói nổi, nàng nhìn mặt Trịnh cô cô quen thuộc, đúng vậy..., Trịnh cô cô này chính là người ngày đó bắt gặp nàng nghe lén, mỗi ngày banh mặt, bộ dáng có người thiếu ta một trăm vạn, điều này làm cho nàng cảm thấy, thực không được tự nhiên, mỗi lần Trịnh cô cô yêu cầu nàng đi một lần nữa, nàng liền cảm thấy khẳng định là bà ấy nhân cơ hội chính nàng!

Kỳ thật Cố Tương oan uổng Trịnh cô cô, bà ấy cho tới bây giờ cũng chưa cho ai khuôn mặt tươi cười, nghe nói so với phu nhân mặt lạnh, chỉ nói quy củ không nói tình cảm, cho nên lại nói tiếp, ngày đó có thể buông tha Cố Tương, coi như là nàng chiếm đại tiện nghi, nhưng hiện tại Cố Tương không biết, cả ngày bị quy củ làm cho chết đi sống lại, không tới mấy ngày, gương mặt tròn trĩnh được vương phủ dưỡng ra liền gầy đi.

Cố Tương tìm vui giữa bề khổ, ừ, cũng không tính quá kém, ít nhất vẫn là có thu hoạch, khôi phục mặt trứng ngỗng mỹ nhân.

Ban đêm, Cố Tương cơ hồ đứng cả một ngày một đêm trên giường bất động, chờ uống một hớp lớn nước dưa hấu ướp lạnh Phương Viên đưa tới, lập tức liền ngủ.

Nhưng nửa đêm nàng liền tỉnh, nóng thế này, làm sao chịu nổi đây? Mọi người có thể tưởng tượng vào mùa hè, trong phòng ngủ có tám cô nương, cùng ngủ chính là dày vò, trọng yếu nhất là, nàng còn phải mặc trung y, lúc đầu nàng từng có ý tưởng mặc nửa trung y, kết quả bị Trịnh cô cô phát hiện hy sinh lời nói giáo huấn một chút, một trắng dài đại ý là, hiện tại thân phận ngài khác xưa, sao còn có thể giống một thôn cô không nói quy củ? Ngài phải không chịu thua kém, bằng không, ngài mất mặt không nói, mà ngay cả lãnh đạo của ngài Ôn thị cùng Lục gia cũng sẽ bị người chê cười.

Cố Tương không ngừng đổ mồ hôi, đi tới cửa sổ, gió mùa hè từ từ thổi tới trên mặt, dần theo hơi chút khí lạnh, dưới sự khẩn cầu của Cố Tương đáng thương, Ôn thị dời chỗ của nàng tới sân gần phía tây Hà Hoa viện bên hồ, sau lại cho Thảm ma ma chuyển cáo nàng nhất định phải chú ý thân thể, haiz, Cố Tương càng ngày càng phát hiện vị phu nhân chính quy này, nhìn khác nghiệt, kỳ thật cũng không phải người xấu, ngược lại còn rất quan tâm người.

Hà Hoa viện dựa vào bên hồ, phong cảnh hợp lòng người, nhưng cũng không thích hợp ở lại, cái thứ nhất muỗi nhiều, cái thứ hai chính là mùa hè hơi ẩm, mùa đông bởi vì không có vật che lại sẽ rất lạnh.

Nhưng lúc này Cố Tương cũng bất chấp, hơi ẩm thì cứ ẩm, chỉ cần có thể giải nhiệt là được.

Đẩy cửa sổ ra có thể nhìn thấy hồ nước xanh thắm, hôm nay trăng rằm, Cố Tương buồn buồn cúi đầu một lúc lâu, cảm thấy, là thời điểm cần trí tuệ xuyên qua cửa nàng, ta không có năng lực xoay thời cuộc, ít nhất, trong điều kiện hữu hạn, để mình sống tốt hơn?

Cố Tương vắt hết óc suy nghĩ một buổi tối, quyết định cho người làm quạt, chính là quạt tám mặt, dùng tay quay, nghĩ tới lúc mọi người thấy sẽ giật mình, nàng liền cảm thấy chỉ số thông minh của mình thật sự là rất chói mắt, nàng thật sùng bái chính mình.

Kết quả vừa nói với Phương Viên như vậy, Phương Viên lại không nói chuyện, Liễu Chi cười nói, "Di nương, ngài nói quạt cơ sao? Loại này trong kho phòng có mấy cái, nhưng vì động tĩnh quá lớn, tạo ra gió không khác với nha hoàn quạt lắm, cho nên cũng không mấy người dùng."

Cố Tương nhìn sắc mặt Liễu Chi như thể nói người thật sự là thôn cô, trong lòng liền bốc hỏa.

Lúc đầu Cố Tương cùng hai nha hoàn này ở chung cũng rất hài hòa, nhưng là thời gian lâu liền có mâu thuẫn, Liễu Chi luôn thích khoa tay múa chân với nàng, tỷ như nàng thích mang một bộ đồ trang sức trần châu, cảm thấy trần châu lớn nhỏ được khảm thành đồ trang sức rất đẹp, cũng rất nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng Liễu Chi cảm thấy như vậy hẹp hòi, ép nàng mang cây trúc vàng thô to ngắn út.

Nói tới, những trang sức này có vài cái là Ôn thị thưởng, cũng có chút là Hinh Thượng Thiên đưa, không đến một tháng nàng cũng có không dưới bốn bộ trang sức, khiến nàng không khỏi than thở, công tử Vương phủ chính là khác biệt.

Dáng người Phương Viên thon thả, da cũng trắng nõn, tính tình cũng là thực ôn nhu, chỉ cần Cố Tương muốn làm gì luôn hết sức đi làm, Liễu Chi lại không vậy, nàng ta hơi hơi mập, khuôn mặt tròn tròn, cười lộ lên thực đáng yêu, nhưng làm việc chậm chạp, đây cũng liên quan gia thế của nàng ta, không giống với Phương Viên nửa đường bán vào phủ, nàng ta sinh ra trong vương phủ, phụ thân là tiên sinh phòng thu chi trong Hoài An Vương phủ, tuy nói rằng tiên sinh phòng thu chi trong vương phủ ít nhất có mười mấy người, nhưng có thể đi vào đã nói lên được chủ tử coi trọng, trước mặt chủ tử có thể diện, nàng ta liền cảm thấy mình tài trí hơn người, so với thôn cô Cố Tương tốt hơn không biết bao nhiêu đi.

Thấy Liễu Chi nói lời "Vô lễ" càng ngày càng nhiều, Cố Tương liền không muốn dùng nàng ta nữa, nàng mới đến, không tốt làm cử động kịch liệt, để người ta cảm thấy nàng tâm ngoan thủ lạt, nhưng là có thể không cần nàng ta! Hừ.

Cố Tương làm như không nghe Liễu Chi nói chuyện, phân phó Phương Viên, "Ta đây còn nghĩ." Lập tức lại cầm lấy quần lụa mông màu vàng nhạt sắc đưa Phương Viên, đây là năm nay mùa hè mới làm, Ôn thị cố ý cho người cũng tặng Cố Tương hai bộ, nói, "Người gọi Xuân Nha giặt giũ cái váy này, vài ngày nữa ta mặc."

Phương Viên sùng sốt, sắc mặt mất tự nhiên, Liễu Chi nhìn thấy nói, "Nhưng di nương, loại chuyện này trước kia không phải đều là Liễu Chi làm sao?" Phương Viên cái gì cũng tốt, chỉ là không khỏi quá thiện tâm, luôn không đành lòng nhìn người khác khó xử.

Cố Tương tiếp tục làm như không nghe, trầm đĩnh triết sát nói, "Ta nhìn Xuân Nha rất tốt, tay chân chịu khó, lại thực lạnh lợi, về sau mấy chuyện này cho nàng ấy làm."

Cố Tương trừ bỏ hai nha hoàn bên người, ở ngoài còn có bốn nha hoàn thô sử, bốn bà tử thô sử, Xuân Nha chính là nha hoàn thô sử phụ trách quét tước sân.

Phương Viên nhìn Cố Tương kiên định, trầm mặc lập tức mang theo quần lụa mỏng lui đi ra ngoài, Xuân Nha nhận mệnh lệnh, quả thực chính là cảm thấy như có bánh từ trên trời rơi xuống, nàng không giống Liễu Chi, Phương Viên, nàng không phải từ Hoài An vương phủ, nàng vốn là người biệt viện này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra chính là chết già ở chỗ này.

Cái gọi là biệt viện, chính là nơi các chủ tử ở lúc tiêu khiển, bình thường đều không có người nhìn tới, không được gặp chủ tử thì chính là không có ngày xuất đầu! Cho nên, lần này nàng có thể tìm một cơ hội hầu hạ gần người chủ tử, Xuân Nha miễn bàn có bao nhiêu kích động, nàng đỏ mặt, kích động không biết làm sao, thề thề nhất định sẽ làm thật tốt, thật giống như Phương Viên có ơn tái tạo với nàng.

Mà Liễu Chi cao ngạo kia, bị Cố Tương minh mục trương đảm không thém nhìn nàng như vậy, liền khóc chạy ra, đương nhiên hơn phân nửa là tức nên khóc, nước mắt hối hận gì đó..., bây giờ hình như còn chưa có đâu?

Kỳ thật bị mùa hè tra tấn không chỉ Cố Tương, còn có Hình Thượng Thiên càng sợ nóng hơn nàng, một ngày này hẩn dùng cơm trong phòng Uông thị xong trở lại thư phòng, dựa vào trên bàn bên cạnh cửa sổ, nhưng nóng thế này, miễn bàn bao nhiêu khó chịu.

Chiều Trữ nhìn Hình Thượng Thiên phiền não liền biết tại sao, chạy nhanh tiến lên dò hỏi, "Cần gọi hai nha hoàn lại đây quạt cho ngài hay không ạ?"

Hình Thượng Thiên phiền lòng khoát tay áo, "Không cần." Quạt đến quạt đi đều là gió nóng, bên cạnh lại đứng hai người, giống như là lửa than, càng nóng hơn.

Chiều Trữ nhìn chủ tử khó chịu, cũng có cảm giác đồng cảm, hẩn nghĩ nghĩ nói, "Hay lấy một ly nước ô mai đến?"

Đầy miệng Hình Thượng Thiên đều là hương vị nước ô mai, đã đến hè nóng bức, Uông thị xem như đại phát từ bi, nói nước ô mai có thể uống nhiều chút, điều này làm cho hẩn cảm thấy có thể sống qua ngày, nhưng là vẫn quá nóng!

Nhìn Hình Thượng Thiên nhũ mảy, Chiều Trữ dùng khăn tắm nước giếng, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Hình Thượng Thiên, nhưng thể chất Hình Thượng Thiên, thật sự là..., nháy mắt lại đây mồ hôi.

Kỳ thật, chủ yếu là băng trong nhà không đủ dùng, tuy rằng Uông thị đã gọi người đi thu mua, nhưng là nước xa không cứu nổi lửa gần, nơi này cười ngửa đến kinh đô phải một tháng, có thể thấy được biệt viện này là ở vùng hoang vu cỡ nào, chờ băng đến, phòng chừng cũng phải hai tháng sau? Khi đó trời hẩn đã mát mẻ đi?

Hình Thượng Thiên quăng bút lông đi, nhìn ánh trắng ngoài cửa sổ nói, "Cố di nương đã chuyển đến Hà Hoa viện đi?" Hẩn nhớ rõ như vậy thật mát mẻ, nàng cũng thật biết hưởng thụ.

Chiều Trữ không rõ Hình Thượng Thiên có ý tứ gì, thật cẩn thận trả lời, "Đúng ạ, mấy ngày hôm trước vừa chuyển vào."

"Ta có bao lâu không đi qua?"

Tuy rằng lời này không có chỉ tên nói họ, nhưng Chiều Trữ tri kỷ vẫn là lập tức hiểu được đây là chỉ Cố Tương, vội vàng thuận thế nói, "Cũng có nửa tháng, nghe bọn nha hoàn nói, Cố di nương luôn luôn học quy củ với Trịnh cô cô, phòng chừng hiện tại cũng rất có tiến triển, nếu không ngài đi nhìn một cái?"

"Ừ." Hình Thượng Thiên lên tiếng, "Người đi thông báo một tiếng, chúng ta đi qua."

Chiều Trữ xoa xoa mồ hôi trên trán nghĩ rằng, ngài muốn đi thì thoải mái đi thôi, còn phải đề ta nói ra trước, cho nên nói, làm hạ nhân đủ tư cách thật mệt, tùy thời nghiền ngẫm tâm tư chủ nhân, bọn người kia chỉ nhìn lúc hẩn phong quang, như thế nào không nói việc này cũng không phải là người bình thường có thể làm?

Chiều Trữ khen ngợi mình, giữa lúc khẳng định tâm tư, cước bộ cũng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sáng lên xuyên qua nữ

Lúc Hình Thượng Thiên đến Hà Hoa viện, ngoài cửa đốt hai ngọn đèn cung đình, làm nổi bật bên cạnh gậy trúc có mấy đóa hoa hải đường, một bên

Chiêu Trữ nói, "Lục gia, ngài đợi chút, ta đi thông báo."

Hình Thượng Thiên lại không kiên nhẫn xua tay, "Cũng không phải trong phủ, quy củ như vậy làm gì." Nói xong liền cất bước về phía trước, vốn Hình Thượng Thiên cũng được xem như tuân thủ quy củ, nhưng từ lúc thành thân với Uông thị liền không khỏi có chút quá độ, Uông thị ý vào mình lớn tuổi hơn Hình Thượng Thiên, lại là thân phận con vợ cả, luôn này không cho, cái kia không được, lúc đầu Hình Thượng Thiên còn có thể thôi miên mình, đây là nàng quan tâm ta, đây là nàng đau lòng ta..., vẫn tốt hơn so với ta trong phủ không có người đau không có người yêu phải không? Nhưng là thời gian lâu hẳn liền chịu không nổi, đang tuổi trẻ, cho dù quy củ, cũng là muốn lâu lâu nháo chút, thiếu niên hăng hái, ai có thể muốn đáng về già nua nặng nề như lão nhân chứ?

Chiêu Trữ tự biết lại chọc Lục gia không vui, vội bước lên phía trước đẩy cửa phòng ra, kết quả vừa mới tiến trong viện chợt nghe đến tiếng vang hồng học, thanh âm còn rất lớn hẳn buồn bực, đây là muốn hủy phòng ở sao? Quay đầu nhìn Hình Thượng Thiên, thấy hắn cũng cau mày.

Trong lòng hắn đã nghĩ, ta nói tân di nương, cho dù Lục gia chúng ta đã nửa tháng không có tới nhìn người, người cũng không thể phá phòng đi, đây là tạo phản! Đây là không đúng!

Bất quá rất nhanh bên trong lại truyền đến tiếng nữ tử thanh thúy cười.

Hình Thượng Thiên cau mày, cất bước đi vào, Chiêu Trữ gắt gao đi theo, trong lòng mang theo vài phần tức giận, đợi vào cửa liền trừng mắt gọi lớn, "Còn có người không? Lục gia đến đây." Tiếng gọi này tương đối uy nghiêm, nghĩ rằng, các người bỏ rơi nhiệm vụ, cho dù thế nào, cũng không thể không lưu lại một người trông sân chứ!

Bất quá Chiêu Trữ vừa hùng hổ như vậy liền ngăn cả người, các nàng đang làm gì?

Chỉ thấy trong nhà chính rộng mở để một quạt cơ gỗ, tổng cộng tám mặt, chỉ dùng lá chuối tây làm, được khám tại trục bánh đà, bên cạnh trục bánh đà là một cái con quay, chuyển động con quay là có thể sinh ra dòng khí, này không phải quạt cơ sao? Không phải đều ghét bỏ nó khó khăn nặng nề, tiếng vang lại lớn, không dùng sao?

Sao hôm nay nhớ tới chuyển ra dùng? Không đúng, rất mất mẻ! Chiêu Trữ hậu tri hậu giác phát hiện được biến hóa.

So với Chiêu Trữ trì độ, Hình Thượng Thiên vừa vào cửa liền cảm giác được gió mát mẻ đập vào mặt, hắn có chút không dám tin, bởi vì cảm giác mát khó được này làm cho thân nhiệt cả người hắn giảm xuống thật nhiều.

Cố Tương thấy lãnh đạo mình đến đây, vội bước lên phía trước cười khanh khách nói, "Lục gia, ngài đã tới."

Hình Thượng Thiên hỏi, "Đây là có chuyện gì?"

Cố Tương biết hắn là đang hỏi quạt cơ, chỉ vào này nọ nói, "Thời tiết thật sự là quá nóng, ta nghĩ có biện pháp nào không..., vừa vận nghĩ ra được để bồn nước phía dưới quạt cơ, lúc quạt có thể mang theo hơi nước mát, thật không ngờ có chút hiệu quả, thật sự là mèo mù gặp phải chuột chết, vừa vận." Cố Tương nói lời này có chút chột dạ, kỳ thật lúc nàng biết có quạt cơ từng định từ bỏ, nhưng sau lại bỗng nhiên nhớ tới, mấy năm gần đây bắt đầu lưu hành loại quạt lạnh tỏa hơi nước, không phải là bên trong quạt chứa nước sao? Đương nhiên cái đó cao minh hơn, trong nước có bông tuyết có thể tạo được cả gió lạnh, nhưng không có việc gì, ta không yêu cầu nhiều như vậy, thật sự không được, cũng chỉ để nước, ít nhất thổi ra không phải gió nóng là được.

Nghĩ như vậy, Cố Tương liền phi thường kích động, nàng gọi Phương Viên đến bảo nàng ấy vào kho phòng tìm quạt cơ, vì việc này còn cố ý đi tìm Uông thị xin phép qua, vốn Phương Viên, thân phận Cố Tương tuy rằng không cao, nhưng tốt xấu cũng là chủ tử, dùng quạt cơ còn không phải việc nhỏ? Làm gì đi phiền nhiễu Uông thị bận rộn.

Nhưng Cố Tương cũng không nghĩ như vậy, nàng bây giờ còn muốn gia tăng hảo cảm trước mặt Uông thị, một điểm sai cũng không thể phạm, không phải có câu, lễ nhiều người không trách? Cho nên Cố Tương mang đa mặt dày đi phiền nhiễu Uông thị một lần, nhưng Uông thị có việc, căn bản là không gặp nàng, mà là phải Thẩm ma ma, Thẩm ma ma hỏi chuyện gì sau thống khoái cho người đi mở kho phòng.

Cố Tương vốn có chút lo sợ bất an, nghĩ mình có phải nhiều chuyện hay không? Kết quả thấy Thẩm ma ma cười tủm tỉm, nàng biết, "Phiền nhiễu" này khẳng định đúng rồi, an tâm làm.

Tuy rằng quá trình khúc chiết, thành quả vẫn là thật lớn, Cố Tương bảo nha hoàn múc mấy bồn nước giếng lạnh lẽo đến, lại thả phần băng ít đến đáng thương của mình vào, phần lễ mỗi ngày nàng có thể có chút dưa hấu cùng khối băng giải nhiệt, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng so với người khác Cố Tương tương đối thấy đủ, phải biết rằng lúc này giá một khối băng có thể so với hoàng kim.

Chờ quạt vừa động, liền mang theo hơi nước, phi thường mát mẻ, bất quá nghe bọn nha hoàn khích lệ, lại thấy ánh mắt đám người Hình Thượng Thiên ngạc nhiên, nàng có chút chột dạ, cảm thấy bất quá là mụm trí tuệ tiên nhân mà thôi, phi thường ngượng ngùng.

Biểu tình chột dạ của Cố Tương trong mắt Hình Thượng Thiên thì lại là thực khiêm tốn, trong lòng cảm thấy tân di nương này vẫn là không sai, không kiêu không nóng nảy, hẳn nhìn Cố Tương gật gật đầu cổ vũ liền đi tới bên cạnh quạt cơ cẩn thận quan sát, phát hiện có một chậu thả không phải nước mà là băng, một khối rất nhỏ, hiển nhiên là Cố Tương luyện tiết dùng tiết kiệm.

Hắn ngồi ở bên cạnh quạt cơ phân phó Xuân Nha, "Quạt đi."

Từ lúc Hình Thượng Thiên vào nhà, Xuân Nha liền ngừng động tác, lần đầu tiên nàng gần đại lãnh đạo Hình Thượng Thiên như vậy, thật là có chút kích

động, lúc này nghe hần vừa nói như vậy, liền phi thường ra sức quạt.

Xuân Nha xuất thân là nha hoàn thô sử, khác không có, lực tay rất lớn, phần phật phần phật, gió hơi nước mang theo lạnh như băng liền vù vù thổi đến trên mặt Hình Thượng Thiên.

Lần này, Hình Thượng Thiên cảm thấy, toàn thân thoải mái, khiến hần thật kích động.

Có thần khí như vậy, buổi tối tự nhiên Hình Thượng Thiên ngủ ở Hà Hoa viện, nếu lại ngủ lại cũng liền không thể thiếu việc kiêu diễm.

Cố Tương bị nuôi thả nửa tháng rốt cục cũng bị làm thịt.

Tối tới lui lúi lúi ép buộc thật lâu, khiến nàng chỉ muốn ngắt đi, chờ ngày hôm sau lúc nàng trợn mắt nhìn ánh nắng tươi sáng bỗng cảm thấy, còn sống cũng đã vạn hạnh, a a a.

Bất quá quạt của Cố Tương đến sau nửa đêm liền không có tác dụng, nước giếng cũng chỉ lạnh được một lát, lập tức bị trời nóng nhiễm, cho nên kiên trì không được bao lâu, trọng yếu nhất là băng dùng xong rồi thì một điểm tác dụng cũng không có.

Cố Tương hậu tri hậu giác phát hiện, mình đặc ý tiểu phát mình này quá sớm!

Cũng may hành động này của nàng lại cho đại lão bản Hình Thượng Thiên dẫn dắt rất lớn, Cố Tương băng ít, của hần nhưng không tệ.., so sánh với lúc trước đặt băng trong mấy góc phòng, dùng quạt thổi như vậy, còn mát mẻ hơn nhiều, cứ như vậy, vốn cảm thấy băng không quá đủ liền dư dả, từ nay về sau Hình Thượng Thiên yêu chết quạt cơ này.

Vì vậy nhưng thật ra lần đầu tiên khích lệ nàng, "Vất vả người suy nghĩ cho ta." Hình Thượng Thiên nói như vậy là vì sóng não hai người khác biệt, trong mắt Hình Thượng Thiên, Cố Tương xuất thân thôn cô tự nhiên không sợ ngày hè nóng bức, sợ đi ép buộc như vậy chủ yếu là vì cho hần đỡ nóng, nghĩ mình nửa tháng không có tới, phỏng chừng vắng vẻ vị đi nương đáng thương này.

Cố Tương trợn tròn mắt, nàng nhìn bộ dáng Hình Thượng Thiên như thể ta biết thâm tình của người, gia gia sẽ không bạc đãi người, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn, khi nào thì nàng suy nghĩ cho Hình Thượng Thiên, nàng chỉ là cảm thấy trời nóng, chịu không nổi đành phải tự nghĩ biện pháp giải cứu chính mình, sao lại thành vì hần?

Hình Thượng Thiên nhìn biểu tình Cố Tương ngốc manh, ánh mắt trừng lớn, sắc môi phần hồng hơi hơi mờ ra, nhin không được cười cười, cảm thấy đây là một tiểu cô nương thực dễ then thùng, nhin không được an ủi sờ sờ sợi tóc của nàng, lập tức lại bảo Chiêu Trữ đi lấy bút than đến vẽ mi cho Cố Tương.

Chiêu Trữ sừng sốt, nhưng vẫn co chân chạy đi, trong lòng lại cân nhắc, chủ tử ta khi nào thì sẽ vẽ mi cho cô nương?

Sáng tinh mơ một ngày này, lần đầu tiên Cố Tương hưởng thụ cổ nhân vẽ mi, trong tay Hình Thượng Thiên nắm bút, khớp xương mười ngón tay thon dài trắng nõn rõ ràng, trong ánh nắng sáng sớm, nổi bật khuôn mặt hần tuần tú giống như tranh vẽ, nàng nhìn ngây người, sớm biết dung mạo đại lão bản không tầm thường, nhưng là thật không ngờ gần gũi như vậy nhìn vẫn là rất cảnh đẹp ý vui.

Thái độ Hình Thượng Thiên còn thật sự như đang làm chính sự, một bút một bút, tuy rằng Cố Tương cảm thấy mảy ngứa ngứa, nhưng là nhìn mỹ nam nhiệt tình như vậy, ta nhin!

Qua một hồi lâu, Hình Thượng Thiên buông bút xuống, dời mắt khỏi mặt Cố Tương nói, "Được rồi, đi rửa đi."

Cố Tương, "... Xong rồi không phải hần là lấy gương đồng đến khoe sao? Sao trình tự không đúng?

Một hồi lâu, Cố Tương trộm ngắm gương đồng trước khi rửa mặt, vừa nhìn liền đứng hình, cái này mà gọi là vẽ mi sao, quả thực chính là loạn đồ, thế nhưng biến tiểu mỹ nhân thành Trương Phi!!!

Cố Tương liếc mắt nhìn Hình Thượng Thiên ngồi nghiêm chỉnh, thấy vẻ mặt của hần tuy rằng thực nghiêm trang thân nhiên..., nhưng sao nàng lại cứ có cảm giác hần không dám nhìn nàng?

Sau Hình Thượng Thiên thay đổi sự vắng vẻ lúc trước, một hơi nghỉ ngơi Hà Hoa viện của nàng nửa tháng.

Tinh thần Hình Thượng Thiên mỗi ngày chấn hưng, chỉ khổ Cố Tương, đừng nhìn người này ban ngày hào hoa phong nhã, đến buổi tối chính là sói đói!

Ta có thể đừng ăn no một lần, từ từ tiến hành được không?

Bị Hình Thượng Thiên nuông chiều, vài ngày sau Cố Tương đi đường có chút bay bay, chủ yếu là nàng đuổi, ngủ không đủ làm cho tinh thần nàng luôn uể oải, ánh mắt không mở ra được, nhưng những thứ này trong mắt Hình Thượng Thiên, lại là ý nhị nói không nên lời, bỗng nhiên khiến hần cảm thấy rất tự hào, một nữ nhân từ thiếu nữ lột xác thành thiếu phụ, đây đều là công lao của hần!

Bởi vì Hình Thượng Thiên liên tục nửa tháng nghỉ ở Hà Hoa viện của Cố Tương, buổi sáng Cố Tương đi thỉnh an mang theo chột dạ, trừ bỏ chột dạ còn mang theo vài phần khủng hoảng nói không nên lời, nàng không phải cô gái thiên chân thật sự, nàng biết trong hậu viện này, chỉ cần Ưông thị muốn..., ngày của nàng tuyệt đối sẽ kinh khủng, mà Hình Thượng Thiên? Thôi đi, trông cậy vào nam nhân còn không bằng trông cậy vào chính mình.

Cho nên buổi tối trở về phòng, Cổ Tương liền hỏi Phương Viên nơi này ai thuê tốt nhất, Phương Viên có chút khó xử nhìn Cổ Tương, cuối cùng chỉ chỉ đây nhà sau.

Đây nhà sau là chỗ ở của vài nha hoàn, nhưng có thể khiến Phương Viên khó mở miệng như vậy cũng chỉ có Liễu Chi từng luôn "Vô lễ".

Phương Viên nói, "Liễu Chi thuê rất khéo, ngày thường thuê hoa áo lót, thường phục đều là chính nàng làm, nàng từng đưa nô tỳ một cái hà bao, phong lan trên đó rất sống động, nô tỳ mang về trong nhà, có tú nương biết hàng nói đây là cách thuê Việt - Quảng Đông nổi danh, rất là khó được."

Hai người trầm mặc một lúc lâu, Phương Viên nhìn sắc mặt Cổ Tương, thật cẩn thận nói, "Nô tỳ nhìn mấy ngày nay Liễu Chi cũng rất quy củ, hay là..., nô tỳ gọi nàng lại đây?"

Cổ Tương nghĩ, thông qua phong cảnh mấy ngày nay, khụ khụ, hiện tại nàng cũng được cho là sùng thiếp danh xứng với thực, hơn nữa mình cố ý vắng vẻ, Liễu Chi cũng có thể chuyển tính đi? Lại nói ở biệt viện chỉ là tạm thời, ngày sau luôn có lúc phải về vương phủ, đến lúc đó có nha hoàn hiểu biết cũng là chuyện tốt, nghĩ như vậy nên cho Phương Viên đi gọi Liễu Chi lại đây.

Vài ngày không thấy, Liễu Chi tựa hồ gầy đi một chút, lần này đã không có kiêu ngạo lúc trước, cung kính cúi đầu, trả lời cũng là ôn thanh nhỏ nhẹ.

Cổ Tương vừa lòng gật gật đầu, nói ý định của mình, muốn làm giấy linh tinh gì đó cho Ôn thị, này nọ không quý trọng không sao, dù sao nàng không có vốn liếng, trọng yếu nhất là tâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Túi hương

Cho tới bây giờ Cổ Tương chưa từng cảm thấy mẹ ruột mình thương yêu mình, nàng ở nhà xếp thứ sáu, tổng cộng mười một huynh đệ tỷ muội, nếu nương nàng muốn quan tâm mỗi đứa một lần thì phải hỏi mười một lần, ai có thể kiên nhẫn đến vậy? Cho nên chỉ có lão đại và lão út, ở giữa bà muốn nhúng tay vào cũng không nổi, Cổ Tương luôn cảm thấy mình chính là đứa nhỏ bị nuôi thả, không có người đau không có người yêu, vì vậy thời khắc mấu chốt liền không ai do dự đẩy nàng đi làm thiếp cho người ta.

Bất quá lúc này đi theo Liễu Chi học thêu, bỗng nhiên nàng có chút không quá tin tưởng, theo Liễu Chi nói từ lúc nàng ấy còn bé xú đã bắt đầu học thêu, thêu sai sẽ bị đánh, Cổ Tương nhớ lại thơ ấu của mình, tựa hồ mỗi ngày đều là vui chơi giải trí chơi đùa, năm đó bắt đầu học làm nữ hồng, nàng không kiên nhẫn nhất nhà, một đôi hài, ít nhất cần hơn hai nghìn mũi, nàng có thể làm năm trăm mũi đã cực hạn, kết quả mỗi lần đều là làm một nửa liền chạy mất, nương nàng nhìn theo lắc đầu, ánh mắt đều là yêu thương tươi cười, nhưng không có quở trách nàng.

Cổ Tương nghi hoặc, nương nàng sùng nàng như vậy, coi như là thật sự thích mình đi? Nhưng rất nhanh ý niệm này đã bị phần nộ áp chế đi, bởi vì sự thật rành rành trước mặt, không có bán nàng cầu phú quý, nàng sao lại ở chỗ này?

"Di nương, nơi này phải là ba mũi."

Cổ Tương ngẩng đầu, mắt thấy Liễu Chi ngồi ở đối diện thật cẩn thận nhắc nhở, nàng quyết tâm không nghĩ mấy chuyện vu vơ nữa, nếu đã không có đường lui, vậy thì cố gắng đi về phía trước.

Liễu Chi rất kiên nhẫn, như dạy học sinh tiểu học, cũng có lẽ lần trước nàng vắng vẻ làm cho Liễu Chi nhận thức được tình cảnh của mình, thái độ cung kính hơn trước kia rất nhiều, chính là quá cung kính..., làm cho người ta nhìn không ra lòng của nàng ta.

Qua một hồi lâu, Cổ Tương rốt cục hoàn thành túi hương đầu tiên của mình, nhưng mà..., vốn thêu phong lan nhưng giờ thấy thế nào cũng chỉ thấy mấy hàng chỉ đen? Một chút linh khí đều không có, "Di nương, châm pháp này là có chút khó, lúc trước nô tỳ cũng phải học thật lâu." Liễu Chi thấy Cổ Tương nhìn chằm chằm bức tranh thêu của mình đến gần ngơ ngẩn, vội vàng an ủi.

Nói đến lan lợi, chỉ cần Liễu Chi chịu làm tuyệt đối giỏi hơn Phương Viên, người nhìn một cái, nhìn nàng thêu như bị chó cắn thế nhưng còn an ủi như vậy..., nếu đề Phương Viên nói, miệng chỉ biết ăn ngay nói thật, di nương, ngài vẫn là đừng học thêu!!!

Cổ Tương thật cố gắng học, nhưng vì sao châm trong tay người khác linh hoạt như là có sinh mệnh, đến trong tay nàng liền biến ngốc như vậy? A a a, này không khoa học!

Lúc Hình Thượng Thiên vào nhà vừa vặn nhìn thấy trong tay Cổ Tương cầm một túi hương ngẩn ngơ, hần đi qua, nhìn không được cau mày nói, "Không có việc gì thêu cô đại làm gì?" Kết quả thế nhưng Cổ Tương vô hạn oán nhìn hần nói, "Lục gia, đây là phong lan."

Hình Thượng Thiên dừng chải tóc, trầm mặc phân phó Phương Viên, "Dọn com đi."

Lần đầu tiên Cổ Tương cảm thấy có cảm giác nuốt không trôi, không làm nữ hồng, làm cách nào giành hảo cảm trước mặt Ôn thị? Không có hảo cảm về sau sống như thế nào? Chẳng lẽ trông cậy vào nam nhân bên người này? Hiển nhiên không thể, dựa theo hậu trường nhà mẹ đẻ Ôn thị kia, nếu

Uông thị muốn nàng chết, hiển nhiên là chuyện dễ dàng.

Có lẽ là ánh mắt u oán của Cố Tương quá mãnh liệt, Hình Thượng Thiên phòng chừng chịu không được, hần gấp miếng cá cho Cố Tương nói, "Ăn nhiều một chút."

"Ừm." Cố Tương u oán ăn cá, u oán ăn sạch bát cơm, lại dưới tâm tình u oán thêm một chén cơm nữa..., sau đó u oán đến hùng hăng hôm sau.

Buổi sáng hôm sau, Cố Tương giúp đỡ Hình Thượng Thiên mặc quần áo, từ lúc được Trịnh ma ma huấn luyện ma quỷ, Cố Tương rất nhanh nắm giữ hết thảy bản lĩnh hầu hạ người, cho nên, mỗi ngày đều phải tận lực thể hiện.

Hôm nay Hình Thượng Thiên mặc cẩm bào màu vàng nhạt như ánh trăng, bên ngoài lại khoác thêm áo choàng màu lam, nhìn so bình thường thiếu chút sắc bén hơn một ít khí chất tao nhã tuấn tú, gió mát thổi qua, cẩm bào bay bay, miến bản có bao nhiêu tuấn lãng. Cố Tương nghĩ, quả thật là soái ca, mặc thế nào cũng đẹp, hoàn toàn chính là hàng mẫu!

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương cơ hồ nhìn mình chảy nước miếng, ánh mắt ảm áp, mang đai lưng xong liền nói với Cố Tương, "Túi hương hay mang có chút cũ rồi, hương vị cũng tan chút, đổi cái khác đi."

Cố Tương mơ màng, nghĩ rằng không có khả năng, hương vị này còn nồng như vậy..., cổ đại muối rất nhiều, cây cối tươi tốt, cho nên cỏ nhân đều thích mang túi hương bên người, bình thường hạ nhân không dám sai sót, lại nói, gì đó trên người Hình Thượng Thiên cơ hồ đều là Uông thị xử lý, áo lót tiết khổ đến đai lưng túi hương, từng thứ đều được kiểm tra cẩn thận, làm sao có thể xuất hiện lỗi?

Nhìn biểu tình Cố Tương ngẩn người, Hình Thượng Thiên thật giận người này không tranh, nghiêm mặt, cứng rắn nói, "Hôm qua không phải ngươi vừa làm một cái?"

"A!" Cố Tương rốt cục lấy lại tinh thần.

Cho nên, một ngày này lúc Hình Thượng Thiên rời khỏi Hà Hoa viện, trên đai lưng thêm một túi hương thêu cỏ dại.

Trên mặt nữ hồng không thể kiếm hảo cảm, tinh thần Cố Tương rất sa sút, bất quá nàng phát hiện tuy rằng nữ hồng của nàng luôn bị Phương Viên nói không ngóc đầu lên nổi, nhưng là người nào đó vẫn rất cố động, vô luận nàng thêu uyên ương thành con vịt cũng tốt, thêu con hổ thành con chó nhỏ cũng tốt, căn bản không thèm để ý đều mang bên người.

Người này không phải ai khác đúng là Hình Thượng Thiên.

Có buổi tối Chiêu Trữ thu hồi túi hương đi thay hương liệu, kết quả nhìn hình thêu trên túi hương không giống chó, không giống trâu, không giống sư tử, hần nghĩ nát đầu cũng không rõ, nhìn không được hỏi, lão đại, đây là cái gì.

Hình Thượng Thiên bình tĩnh chỉ điểm cho Chiêu Trữ biết là người nào làm, hỏi đáp, vừa mới bắt đầu Cố di nương định thêu chó cho ta, sau phát hiện thêu chó không tốt, liền đổi thành trâu..., kết quả thêu đến thân trâu lại không được, lại thay đổi sư tử, ừ..., cuối cùng chính là thành phẩm này.

Chiêu Trữ đại ra một lúc lâu, thật sự là không biết nói như thế nào, cuối cùng vẫn là nhìn không được ảm ức nói, sao ngài có thể mang loại này ở trên người? Ngài là thân phận gì!!

Trong mắt Chiêu Trữ, Hình Thượng Thiên là thần tượng của hần, là mặt trời của hần, không có gì có thể so sánh.

Hình Thượng Thiên tự nhiên sẽ không giải thích với một người hầu, vừa quay đầu liền ngủ, bất quá Chiêu Trữ vạn năng vẫn là hỏi thăm ra được, nghe nói, Cố di nương vì thêu túi hương cho Hình Thượng Thiên cố gắng học nữ hồng, đáng tiếc nàng không có thiên phú, thêu không tốt lắm, Hình Thượng Thiên vốn không nghĩ mang, nhưng Cố di nương khổ sở mấy buổi tối không ngủ, Hình Thượng Thiên nhìn thấy đáng thương liền nhận.

Chiêu Trữ nghe xong liền tròn tròn mắt, Cố di nương mất ngủ? Một bữa có thể ăn hai chén, ánh mắt quay tròn quét ngang một bàn đồ ăn không nói, gương mặt nộn nộn, cười rộ lên miến bản có bao nhiêu sáng lạ, vị đó mất ngủ?

Bất quá lời này Chiêu Trữ không dám nói ra, chỉ có thể rầu rĩ ghen trong bụng.

Một ngày này, Cố Tương đi thỉnh an Uông thị thấy nàng ấy khó được lộ ra khuôn mặt tươi cười, làm cho Cố Tương có chút thụ sủng nhược kinh.

Uông thị khó được nói chuyện với Cố Tương nhiều vài câu, đơn giản là gần đây đang làm cái gì, nghe nói người học nữ hồng? Còn làm túi hương cho Hình Thượng Thiên? Nên như vậy, nữ nhân nên đặt nhiều tâm tư lên người nam nhân, phải hầu hạ Lục gia cho chu đáo, vừa đúng dịp Hình Thượng Thiên tìm Uông thị, nhìn thấy đại tiểu lão bà mình đang nói việc nhà, nhìn không được hỏi câu các người đang nói chuyện gì.

Uông thị liền nói, "Nghe nói Cố di nương làm túi hương cho người, ta khen nàng vài câu, vừa vặn người đến, lấy ra cho ta nhìn một cái, rốt cuộc là bộ dáng gì."

Uông thị nói lời này rất ôn nhu, nhưng Cố Tương lại ra mồ hôi lạnh, ông trời ơi..., nàng nhớ rõ mấy ngày hôm trước vừa thêu cái không đầu vào đầu gì đó cho Hình Thượng Thiên, sự tình là như vậy, nàng thấy Hình Thượng Thiên thu túi hương cỏ dại, đặc biệt kích động, cảm thấy nếu thêu không tốt túi hương thật đúng là thực xin lỗi cảm tình Hình Thượng Thiên chân tình với nàng, nàng liền hùng tâm tráng chí chuẩn bị thêu cái túi hương Hình Thượng Thiên cho hần. Hần là cảm tình con chó, kết quả thêu đến một nửa, Phương Viên nói không giống chó giống trâu, nàng buồn bực nghĩ rằng, vậy thì trực tiếp thêu con trâu, trâu cũng tốt, cổ đại trâu chính là động vật rất quan trọng, được trân trọng, kết quả thêu thêm ba phần, Phương Viên lại nói không

giống trâu giống sư tử, cho nên lại quyết định sửa thù sư tử, đương nhiên thành phẩm cuối cùng, Cổ Tương cảm thấy, gì cũng không giống!

Cổ Tương thầm khấn cầu, Hình Thượng Thiên trăm vạn lần đừng mang theo cái không đâu vào đâu, đem cái túi hương cò đại còn tốt hơn.

Kết quả lúc Ông thị nhìn thấy trên túi hương thù động vật kì lạ nàng ta chưa từng thấy, rất là sửng sốt, dùng sức xoa xoa hai mắt của mình, có chút nghiêm khắc trừng mắt nhìn Cổ Tương, lập tức hỏi, "Đây thù cái gì?"

Khuôn mặt Cổ Tương lập tức trắng, nàng cũng thật không ngờ vốn định kiểm hao cảm trước mặt Ông thị nên học nữ hồng, cuối cùng được Hình Thượng Thiên thích, nhưng vấn đề là..., hiện tại làm sao bây giờ!

Hình Thượng Thiên nhìn Cổ Tương đáng thương, bình tĩnh thu túi hương về, lập tức nói với Ông thị, "Di nương thù là Kỳ Lân."

Cổ Tương sửng người!!

Thảm ma ma đứng một bên sắp phát tác cơn tức, nghĩ rằng, di nương này mới tiến vào vài ngày Lục gia đã trọn mắt nói dối hồ lộng phu nhân, Kỳ Lân rõ ràng là đầu ngựa, mất sư, lưng hổ, thân xạ lộc, Long Lân liền một thể mới đúng! Còn hình này là cái gì?

Cổ Tương lo sợ bất an.

Biểu tình trên mặt Ông thị rất không thích hợp, ần ần mang theo tức giận nhìn Cổ Tương một lúc lâu..., lập tức lại dời ánh mắt nhắm ngay Hình Thượng Thiên, cuối cùng vẫn là bảo Cổ Tương lui ra trước.

Lần đầu tiên Cổ Tương bị Ông thị đối đãi như vậy, mặt bị dọa trắng, run run lui đi ra ngoài, chờ ra cửa, Phương Viên tiến lên giúp đỡ Cổ Tương, đau lòng nói, "Di nương, chúng ta đi về trước."

Chờ Cổ Tương đi ra ngoài, Ông thị ần ần tức giận này giờ nhịn không được nữa, "Lục gia, người cũng không phải tiểu dân phố phường, sao có thể mang loại này?"

Sắc mặt Hình Thượng Thiên nhất thời liền khó coi.

"Một di nương mà thôi, sùng thành như vậy? Sùng đến ngay cả mặt mũi Lục gia cũng không cần?" Ông thị tựa hồ càng nói càng tức, "Ngài cũng không nên quên, phụ thân ngài là ai, đường đường nhi tử Hoài An vương, thế nhưng..., thật sự là làm cho ta thất vọng."

Sắc mặt Hình Thượng Thiên lúc xanh lúc trắng, cười lạnh nói, "Ta chưa từng khiến thất vọng phu nhân?"

Ông thị thấy Hình Thượng Thiên khác thường, cố nén tức giận nhẹ giọng, "Ý tứ của ta là, Lục gia, lúc nào ngài cũng phải khắc khắc nhớ tới ngài không phải người bình thường, ngài phải có khí độ nên có, không bị người xem thường, trước kia ngài không hiểu không sao, hiện tại ta có thể dạy ngài, nhưng ngài không thể giống một tiểu dân phố phường căn bản là không muốn học." Ông thị vẫn cảm thấy Hình Thượng Thiên từ nhỏ sinh hoạt bên ngoài, rất nhiều chuyện quá mức không có quy củ, mà chuyện túi hương này bất quá là dẫn phát mâu thuẫn nhiều năm mà thôi. (vợ mà còn hơn cha mẹ)

Hình Thượng Thiên quay đầu, nhìn cây lựu ngoài cửa sổ dày đặc, như là trói hãm tại bên trong, làm cho hắn không thở nổi, bỗng nhiên hắn cảm thấy phiền chán.

Từ sau ngày đó nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện, Ông thị cùng Hình Thượng Thiên tựa hồ bất hòa! Bởi vì dựa theo thông lệ trước đây, Hình Thượng Thiên cho dù không phải mỗi ngày đi cùng Ông thị ăn cơm chiều, cách thiên nhất định phải đi, đây là coi trọng vị này đích phu nhân ý tứ, nhưng là liên tiếp bốn năm thiên hắn cũng chưa đi, mà là tại Cổ Tương nơi này dùng cơm.

Cổ Tương đột nhiên bay lên làm sùng thiếp, lần này rốt cục bị dọa, chẳng lẽ nàng nhất định phải mang thanh danh hồ ly mị tử, ông trời, không cần đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vợ chồng

Lần này Cổ Tương thật sự mất ngủ, sinh hoạt tại cổ đại mười mấy năm nàng rất rõ ràng cái gọi là quý tộc tàn nhẫn, từng có một lần nàng đi ra ngoài nhìn thấy một người hầu bởi vì chọc giận chủ nhân của hắn bị đâm mù một con mắt, bên cạnh căn bản không có người quản, vì người hầu ký khế ước bán mình, chết cũng là gia nhân nhà chủ tử..., giống như nàng, nếu đã là thiếp Hình gia, nói lời khó nghe, cho dù nàng bị Ông thị độc chết, chỉ cần đối ngoại bảo rằng nàng bạo bệnh mà chết, ai có thể nghi ngờ? Phòng chừng phụ mẫu nàng ngay cả cái rơm cũng không dám phóng một cái.

Đương nhiên, theo tiếp xúc đoạn thời gian này, Ông thị cũng không phải người tàn nhẫn, tương phản nàng còn có thể cảm nhận được quan tâm của nàng ấy, nhưng nàng cũng không dám vì vậy đi đánh cược, bởi vì nàng không cược nổi, hiện tại nàng nhìn như phong cảnh vô hạn, nhưng lại giống như đi trên dây cáp, phía dưới chính là vực sâu vạn trượng, không cẩn thận là sẽ ngã tan xương nát thịt.

Chờ hôm sau lúc ăn điểm tâm, Cố Tương mang trên mặt một đôi mắt gấu mèo, cúi đầu không hé răng, phi thường không có tinh thần.

Hình Thượng Thiên nhìn, gấp khối thịt cho nàng, thấp giọng nói, "Ăn đi."

Cố Tương liền ngẩng nhìn Hình Thượng Thiên, hần vẫn là trước sau như một mặt không chút thay đổi, quả thực rất giống Uông thị, hai người ngồi cùng nhau, đều là mặt lạnh, bất quá Hình Thượng Thiên mặt lạnh có loại như hương vị bảo kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, mà Uông thị, là một loại trầm tĩnh, có loại hương vị khám phá thế tục, nếu nói văn chương, là tuổi trẻ mà thành thạo, nói thông tục, hai người đều khuyết thiếu sức sống!

Khối thịt này Cố Tương ăn vẫn là rất kích động, Hình Thượng Thiên rất ít biểu hiện chủ động, đĩa rau lần trước là vì hần nói nàng thèm túi hương giống cỏ dại..., hiển nhiên lần này cũng là biến tướng bù đắp?

Mặc kệ nói như thế nào, quan tâm săn sóc này có thể cự tuyệt? Cố Tương không ngốc, dùng tốc độ nhanh nhất, chỉ chớp lát sau liền ăn hết, sau đó lại chớp mắt nhìn Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên nhìn bộ dáng Cố Tương như vậy, nhin không được dần dần có ý cười, lại gấp thêm cho nàng một khối thịt, "Thích liền ăn nhiều một chút."

Nhà quyền quý làm đồ ăn đều phi thường chú ý, nếu là trước đây, Cố Tương cảm thấy khối thịt này như thế nào cũng là một cái bàn tay, kết quả đồ ăn nơi này đều là bỏ túi, nhỏ chưa tới một nửa, cho nên Cố Tương ăn xong hai khối cũng tuyệt không cảm thấy nhiều.

Cố Tương ăn xong, vì biểu hiện tâm tình cảm động đến rơi nước mắt của nàng, cũng chủ động gấp khối ruột xào tổ sắc cho Hình Thượng Thiên, lấy lòng cười cười, "Ngày cũng ăn ngon lắm."

Chiều Trữ đứng hầu bên cạnh, trông mắt trừng sắp rớt ra, cho tới bây giờ Lục gia không ăn món này!!

Hình Thượng Thiên nhìn khối ruột xào một lúc lâu, chiếc đĩa vẫn không động, kết quả vừa nhấc mắt liền nhìn đến ánh mắt Cố Tương vô hạn chờ đợi, đôi mắt long lanh như ánh dương sáng sớm, giống như một đóa hoa hải đường không nhiễm hạt bụi nhỏ, phấn nộn, thanh tú, làm cho người ta nhìn thoáng qua liền cảm thấy đáy lòng mềm.

Chẳng qua, dưới khóe mắt kia lại có mấy vòng đen, cực không hợp với đôi mắt to oánh nhuận.

Nàng hần là sợ hãi? Cả đêm cũng chưa ngủ ngon, Hình Thượng Thiên nghĩ nghĩ, liền gấp lên cắn một ngụm, ăn vào miệng cũng không có chán ghét như trong ấn tượng vậy, đương nhiên cũng không đủ mỹ vị, hần khó được ăn hết, lập tức giương mắt nhìn lên, Cố Tương đang vui rạo rục nhìn hần, vô hạn sùng bái, giống như ăn một ngụm ruột xào là chuyện khó cỡ nào, hần nhin không được thấy âm áp, lộ ra ý cười.

Kết quả chỉ chớp mắt, Cố Tương lại vui rạo rục gấp một khối cho hần.

Hình Thượng Thiên...

Chờ Hình Thượng Thiên đi rồi, Cố Tương liền mang theo Phương Viên thẳng đến chính phòng Uông thị, lo sợ bất an chờ Uông thị triệu hồi, vắt hết óc nghĩ vạn nhất Uông thị hỏi chuyện túi hương nên trả lời như thế nào, kết quả vẫn là như mấy ngày hôm trước, Thảm ma ma đi ra nói Uông thị quá bận, không gặp!

So sánh với bộ dáng hòa khí lúc trước, thần thái lúc này của Thảm ma ma lãnh diễm cao quý hơn nhiều, liếc nàng một cái liền đi trở về, nhưng ánh mắt cũng dọa Cố Tương quá mức, này rốt cuộc là tiết tấu như thế nào! Vợ chồng các người cãi nhau, có thể không cần liên lụy đến ta hay không?

Cố Tương ủ rũ đi trở về, trong lòng lại vô hạn không yên.

Thảm ma ma đi vào nhìn Uông thị tuy rằng cảm khung thù thù hoa, nhưng là đã lúc lâu cũng chưa động, trong lòng lại phát hỏa, nhớ tới Hình Thượng Thiên nói lạnh nhạt liền cảm thấy không đáng giá thay Uông thị, nhin không được tiến lên thật cẩn thận dò hỏi, "Phu nhân, muốn dùng điểm tâm hay không? Phòng bếp làm bánh trứng gà hành, ta nếm hai miếng, hương vị giống với vương phủ chúng ta, ngài không phải là yêu ăn nhất sao?"

Uông thị lắc đầu, cúi đầu lại bắt đầu thêu tiếp.

Thảm ma ma nhìn bộ dáng Uông thị tiêu tụy, tâm đều nát, "Phu nhân..., trong lòng lão nô có chuyện, chính là thật sự là không biết có nên nói hay không."

Uông thị dừng lại động tác nhìn Thảm ma ma một cái, trong mắt hiện lên vài phần không kiên nhẫn, "Ma ma chiếu cố ta từ nhỏ, người ta lại có cái gì không thể nói?"

Lời này cho Thảm ma ma vài phần lớn mật, "Phu nhân, ngài giấu lại chúng ta trước kia tại Chiêu Hòa vương phủ thời điểm, Vương gia cách ba năm năm sẽ nạp cái thiếp thị, chỉ là quân này đó nữ nhân, ngày thường lý vụn vặt chuyện tình không ít, có có bầu ta Vương phi được tận tâm chiếu cố, nếu sinh cái ca, còn phải nhìn có phải hay không muốn chạy nhanh cấp Vương gia báo tin vui, nhưng là người có xem quá Vương phi từng có cái gì oán giận?"

Uông thị không nói lời nào, gắt gao nắm chén trà.

"Đều nói Vương phủ ta gia phong tốt, mẹ cả nhân hậu công chính, giáo dưỡng đứa nhỏ người người đều là xuất chúng, ngài có tổng cộng năm tỷ tỷ, gả đều là người tốt, hàng năm đến lúc về nhà mẹ đẻ, trong nhà nào nhiệt như thế, ai không hâm mộ? Gia hòa vạn sự hưng, ngay cả trong lòng Vương gia cũng càng ngày càng kính nể Vương phi hơn."Thảm ma ma nói tới chỗ này thấy Uông thị vẫn cúi đầu không nói lời nào, vội vàng nói ra trọng điểm lần

này, "Phu nhân, ngài cho rằng mỗi ngày Vương phi gặp mấy oanh oanh yến yến đó, trong lòng có thể thoải mái sao? Tự nhiên cũng là không thoải mái, bất quá Vương phi nghĩ thông, bọn họ chỉ là thiếp, lời nói khó nghe chính là xách gậy cho Vương phi cũng không xứng, bà mỗi ngày nhìn những người đó nịnh hót, vây quanh bà, như sao vây quanh trăng, nhìn bọn họ phải dựa vào Vương phi mà sống, tự nhiên liền cảm thấy thoải mái."

"Ma ma, ta biết ý tứ của người."

"Ngài biết là tốt rồi." Thảm ma ma thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên những lời này phé đi không ít tâm tư nàng, "Cổ di nương là thân phận gì, ngài là thân phận gì? Trăm vạn lần đừng vì một kẻ râu ria xa lạ Lục gia, không phải chỉ là một túi hương sao? Ngài đề điểm di nương là được, cho dù nàng ta gan lớn như trời cũng không dám không nghe ngài, ngài làm gì phải răn dạy Lục gia khiến hấn mất mặt khó chịu chứ?"

Ánh mắt Uông thị lại dần dần lạnh đi, nhìn cảnh Liễu Chi ngoài cửa sổ đung đưa, giọng điệu lạnh lùng, "Ma ma, gần đây phòng bếp thiếu người, ta nhớ rõ tay nghề của người không tệ..."

Thảm ma ma nghe xong lời này, không phản ứng kịp, nàng sững sốt, sắc mặt dần dần trắng bệch, nhin không được hỏi, "Phu nhân, ngài đây là..., đây là ngài lão nô hầu hạ không hài lòng?"

Uông thị thần nhiên cười, tươi cười kia cũng không đạt đáy mắt, "Làm sao có thể, ngài đây là không muốn?"

Thảm ma ma nghe Uông thị mang theo vài phần uy hiếp, bị dọa quỳ xuống, vội vàng gật đầu nói, "Làm sao có thể không hài lòng, lão nô..., tối hôm nay liền đi qua." Mồ hôi trên trán nàng nhỏ giọt, bỗng nhiên nghĩ mà sợ, nàng vừa nói với Uông thị cái gì?

Uông thị thu cười nói, "Vậy là tốt rồi, bất quá ma ma, ta thực cảm thấy người hấn là cẩn thận suy nghĩ, cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Chờ Thảm ma ma một đầu mờ mịt, sắc mặt tái nhợt lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có Uông thị, nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, thoát nhìn cô đơn, tĩnh tọa chốc lát, lập tức liền lấy một cái tráp son hồng, tráp phân ba tầng, một tầng phía dưới cùng cất giấu một phong thư, giấy viết thư thoát nhìn đã nhiều năm, có chút cũ, nét chữ trên đó lại dị thường mạnh mẽ tiêu sái.

Uông thị yêu quý sờ sờ chữ trên đó, trên mặt lộ ra vài phần thần sắc cô đơn.

Nhìn Thảm ma ma thất hồn lạc phách về tới phòng, ngoài phòng Thanh Trúc cười lạnh, nhìn bóng dáng của bà phun nước miếng nói với Thanh Hoa bên cạnh, "Người xem bộ dáng bà ta xám xịt, lúc trước vừa tới hắng hái cỡ nào, nhìn như cung kính phu nhân, nhưng miệng lại cứ phu nhân lão nô có câu có nên nói hay không..., có nên nói hay không, mỗi lần không phải đều nói? Phu nhân mặt lãnh tâm nóng, chẳng lẽ còn sẽ để bà ta ghen không nói? Phi, bà già kia, ta đã sớm chờ một ngày này."

Thanh Hoa nhát gan hơn Thanh Trúc rất nhiều, nhin không được sợ hãi nói, "Thanh Trúc tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa, có thể bà ta nghe thấy."

"Nghe thấy thì sao, ta có cái gì phải sợ? Ta không giống bà ta, cây già lên mặt, ta đi theo phu nhân bằng chính chân thành này." Thanh Trúc thông dong nói.

Thanh Hoa thấy Thảm ma ma càng lúc càng xa, thế này mới có gan đặt câu hỏi, "Thanh Trúc tỷ tỷ, sao ta cảm thấy Thảm ma ma nói đều rất đúng?"

Thanh Trúc liếc mắt nhìn Thanh Hoa, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Người cũng hồ đồ? Phu nhân thủy tinh linh lung, còn có thể không biết đạo lý thâm diệu này? Còn cần lão già kia khuyên?" Nha hoàn lấy chữ "Thanh" làm đầu tổng cộng tám người, đều là theo Uông thị từ Chiêu Hòa vương phủ, muốn nói trung tâm, tự nhiên đều là tin cậy nhất, mà Thanh Trúc với Thanh Hoa là quan hệ tốt nhất, chẳng qua phản xạ của Thanh Hoa tựa hồ luôn chậm nửa nhịp so người khác.

"Nhưng sao phu nhân..."

Thanh Trúc nhìn Thanh Hoa nghi hoặc, cảm thấy việc này sớm muộn gì nàng ấy cũng sẽ biết, còn không bằng trước đề điểm, vừa vặn giúp đỡ phu nhân, chỉ điểm một câu, "Người còn nhớ rõ lúc phu nhân thành thân với Lục gia, người cùng ta sửa sang lại giường phát hiện giường rất ngắn nắp không?"

Thanh Hoa mở to hai mắt nhìn.

"Sau đó người đi rồi, ta nhặt được một bình sứ trắng nhỏ trên mặt đất, bên trong còn nửa bình máu."

Thanh Hoa không tự giác nhớ tới tin đồn từng nghe người ta nói, đêm thành thân Lục gia ngủ một mình ở thư phòng, nhưng bởi vì có nguyên khăn, ngăn chặn lời đồn này, chẳng lẽ nói..., Thanh Hoa không thể tin, "Điều đó không có khả năng! Lại nói, cho dù là thật sự, Vương phi, Vương gia cũng không phải là gốc tử, sao có thể lừa gạt được lâu như vậy?"

Thanh Trúc sâu kín nhìn cửa sổ, nơi đó là phòng Uông thị, qua khe cửa sổ lộ ra bóng dáng Uông thị thướt tha, thoát nhìn càng cô đơn, nàng cúi đầu nói, "Ta cũng hi vọng là sai." Tạm dừng một lát, quay đầu nhìn Thanh Hoa tiếp tục nói, "Nhưng nếu một người muốn cảnh thái bình giả tạo, một người khác cũng hi vọng âm độ trần thương, người nói có thể giấu điểm được hay không?"

Thanh Hoa trầm mặc, cảnh tượng những năm gần đây làm cho nàng thấy kỳ quái đều tựa hồ tìm được đáp án chính xác, cho tới bây giờ Lục gia và phu nhân đều tương kính như tân, phu nhân chủ động nạp thiếp cho Lục gia..., kỳ thật nàng cũng đã sớm hoài nghi, chẳng qua cảm thấy ý nghĩ của mình quá lớn mật, nhưng là hiện tại..., chính là rốt cuộc vì sao? Nàng nhìn sắc mặt Thanh Trúc lạnh lùng, bỗng nhiên cảm thấy, chuyện này giống như là một cái động sâu không thấy đáy, mà đặt mình trong đó khiến nàng áp lực không thở nổi.

Cố Tương trở lại trong phòng liền nằm nửa ngày, nàng cảm thấy ngày chết của mình sắp đến, tội danh là sủng thần diệt thiếp..., ô ô ô, làm sao bây giờ? Nàng một chút cũng không muốn làm tiểu yêu tinh!!!

Khổ sở khiến nàng ngay cả cơm trưa đều không có ăn, bởi vì nàng cảm thấy, nàng thật sự cần bệnh.

Kết quả Phương Viên liền nóng nảy, nàng thương lượng với Liễu Chi nửa ngày, cuối cùng nghĩ thực đơn, để phòng bếp đi làm, chờ đồ ăn được dâng lên, nước miếng Cố Tương sắp chảy ra ngoài luôn, rốt cuộc nằm không được, trời ạ, toàn là đồ ăn nàng thích ăn thôi!

Cố Tương lăn lông lốc lại bàn, vừa ăn vừa nghĩ, vẫn là nên ăn xong hãy bệnh!

Cho nên lúc Hình Thượng Thiên tiến vào Hà Hoa viện, cảnh đầu tiên nhìn thấy chính là Cố Tương khoái hoạt ăn cơm, còn không quên sai sử nha hoàn, người lột tôm cho nàng, người cuốn nem rán cho nàng, rốt cuộc là ai nói nàng không thoải mái?

Chiều Trữ báo tin cho Hình Thượng Thiên thiếu chút nữa đầu dán vào ngực.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tức giận

Hình Thượng Thiên rửa tay, thay đổi thân thường phục rộng thùng thình ngồi ở bên cạnh bàn, Cố Tương e sợ đứng ở dưới, cúi đầu, như học sinh tiểu học làm sai chột dạ.

Phòng bếp một lần nữa tăng đồ ăn lại đây, tự nhiên là làm dựa theo yêu thích của Hình Thượng Thiên, cá sơn đá, nấm hương, canh phi thúy suông, cháo kê nhung, bánh bao bột ngô, cơm trân châu, vớng du cuốn..., nhiều vô số, ít nhất cũng là hai mươi mấy đồ ăn, hai loại cháo, bốn loại điểm tâm, đầy một bàn.

Hình Thượng Thiên bình tĩnh, vững vàng ăn cơm, thật giống như không có nhìn thấy Cố Tương đang đứng.

Cố Tương đứng nhìn nôn nóng sắp chết, rốt cuộc là ai đem tin tức mình bị bệnh rơi vào lỗ tai Hình Thượng Thiên nhanh như vậy? Phải biết rằng nàng còn không có chuẩn bị sẵn sàng đâu!

Về phần thực bệnh hay là giả bệnh, lãnh đạo, ngài phải tin tưởng ta, ta là thực bị bệnh, chẳng qua không phải thân thể, là trong lòng, hay còn gọi là tâm bệnh, ngài nhìn rõ mọi việc như vậy, chẳng lẽ nhìn không ra, ta bị ngài và phu nhân biến thành nhân bánh? Hơn nữa là một cái nhân bánh sắp bị vứt bỏ, a a, ta cực kì vô tội!

Hình Thượng Thiên ăn lưng dạ sau liền cảm thấy cổ tà hỏa áp ở trong lòng tiêu tán không sai biệt lắm, cúi đầu liếc mắt Cố Tương, thấy nàng đang trông mong nhìn mình, đáng thương hê hê, đặc biệt mỗi lần hần gấp một đĩa thịt gà, mắt to ngập nước kia sẽ lộ ra vô hạn khát vọng, hần quay đầu nhìn cái đĩa đồ ăn, mỗi đĩa một kiểu, khắc hoa tinh xảo, nhưng lượng đồ ăn trên đó rất ít, bất quá chỉ có năm sáu khối, hần gấp hai đĩa đã không còn một nửa.

Hần hậu tri hậu giác nhớ tới, tựa hồ có một lần Cố Tương từng nói muốn ăn món này, còn hỏi phòng bếp người nào biết làm, đây là đồ ăn Viên châu, cũng thuộc loại đồ ăn thông thường, không khó làm, nhưng là để chuẩn bị nước súp nguyên chất liên căn không ít công phu, đầu bếp bọn họ mang theo là của hồi môn của Uông thị, đầu bếp kia am hiểu là món ăn kinh đô, đương nhiên, nếu hần cân nhắc thực hiện cũng không khó, vấn đề ở chỗ, ánh mắt đầu bếp kia cao hơn đầu, trừ bỏ Uông thị phân phó, không làm cho người khác!

Bất quá đầu bếp kia không muốn làm, không chịu làm, thì đầu bếp biệt viện cũng sẽ không làm, những người này khó khăn đợi được chủ tử vào ở, đều là trông mong được gọi, hy vọng có thể vào mắt chủ tử, chờ lúc chủ tử đi trực tiếp mang về vương phủ, dù sao người luôn hướng chỗ cao, Vương phủ kinh đô tất nhiên khác xa biệt viện nơi hoang sơ cùng cốc, lúc này Cố Tương được xem như có sủng, tự nhiên là cố gắng lấy lòng nàng, càng đừng nói hôm nay ngay lúc Hình Thượng Thiên lại đây dùng bữa, cố ý bỏ thêm nhiều tâm sức.

Hình Thượng Thiên ăn một ngụm gà liền nhìn thoáng qua Cố Tương, bỗng nhiên phát hiện tiểu thiếp này của hần, biểu tình rất phong phú, một lát bĩu môi, một lát lại nuốt nước miếng, chờ hần gấp khối thịt gà cuối cùng, trong ánh mắt kia lộ ra tuyệt vọng, miễn bàn có bao nhiêu đáng thương, không biết sao..., bỗng nhiên Hình Thượng Thiên rất muốn cười, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu, không cho người bên ngoài thấy.

Hần chịu đựng cười, chờ bình tĩnh mới phân phó Chiêu Trữ, "Bảo phòng bếp lại làm một đĩa thịt gà kê." Lập tức vẫy vẫy tay với Cố Tương, "Lại đây."

Cố Tương nghe được Hình Thượng Thiên phân phó Chiêu Trữ, chỉ cảm thấy hình tượng Hình Thượng Thiên cao lớn hơn rất nhiều, cuối cùng lại nghe thấy hần gọi mình, giọng điệu mềm nhẹ, không thấy tức giận, một chút cốt khí cũng không có vui vẻ bước lại.

"Lục gia." Cố Tương đi đến trước mặt Hình Thượng Thiên, trông mong nhìn hần.

Hình Thượng Thiên hừ một tiếng, nói, "Đi lên ăn cơm."

Cố Tương lập tức liền lộ ra cười to, long lanh như hoa hải đường vừa mới nở rộ ngoài cửa sổ, đặt mộng ngồi ở bên cạnh Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương nhu thuận, trấn an sờ sờ đầu nàng nói, "Ăn đi."

Nhìn hai người lại thân mật cùng ăn cơm, Phương Viên cùng Liễu Chi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Chiêu Trữ quá mức tích cực báo tin cũng biết cửa ải đại nạn hôm nay đã qua, hẳn còn tưởng rằng trở về không thiếu bị phạt đòn, bất quá có thể nhìn ra, vị di nương này thật đúng là lợi hại, chỉ đứng như vậy cũng khiến cho Hình Thượng Thiên tiêu khí, hẳn cảm thấy..., về sau vẫn là cố gắng đến trước mặt di nương kiểm điểm, tóm lại, không sai được.

Chờ ăn xong cơm, Hình Thượng Thiên liền lôi kéo Cố Tương tản bộ, sắc trời còn chưa tối hẳn, thái dương lấp ló sườn núi, xuyên thấu qua mây bay chiếu rọi ra màu đỏ nhu hòa, làm nổi bật mặt hồ giống như phủ thêm gấm vóc màu đỏ, dị thường xinh đẹp.

Trong không khí thông thoáng hương hoa, làm cho tâm tình người ta cũng tốt hơn theo.

Hình Thượng Thiên luôn luôn không nhiều lời, trầm mặc không nói tiêu sái, dáng người cao to chiếu trên mặt nước càng phiêu dật tiêu sái, mặt hồ ngênh đón gió mát thổi bay tóc mai, tôn lên khuôn mặt tuấn tú, cũng có loại mỹ cảm nói không nên lời.

Cố Tương xem ngây người, nàng cảm thấy, mình trùng sinh tuy rằng không đầu thai chỗ tốt nhất trở thành long tử phượng tôn gì đó, nhưng là có thể làm tiểu lão bà cho một nam nhân dung mạo trịch tiên như vậy cũng không tính khổ sở, ít nhất tốt hơn làm thiếp loại hán tử thô lỗ phải không? Uhm, làm người trọng yếu nhất phải thấy đủ, Cố Tương cái khác không có, điểm này nhưng thật ra rất nhiều.

Nàng bước theo, Hình Thượng Thiên chân dài, một bước của hắn có thể bằng ba bước Cố Tương, chẳng mấy chốc Cố Tương thật sự theo không kịp, nàng liền vụng trộm với tay bắt lấy cánh tay Hình Thượng Thiên, sau đó thuận thế cầm tay hắn.

Thân mình Hình Thượng Thiên cứng đờ, dừng lại cước bộ nhìn Cố Tương, thấy nàng nhìn mình long lanh cười cười, mặt mày loạn loạn, làm nổi bật âm long người nói không nên lời, hẳn không tự giác xoay người, cảm thấy bên tai đỏ lên thì phải..

Hai người dạo quanh bên hồ một vòng liền đi tới lương đình trong hồ, trên bàn giữa đình đã dọn xong điểm tâm, nước trà, bốn phía đình cũng dùng băng gạc cố định, không cho con muỗi tiến vào.

Cố Tương ăn một ngụm dưa hấu lạnh, xuyên thấu qua sa幔 nhìn hồ nước, trong lòng nghĩ, cuộc sống quý tộc thật thích ý, người nhìn một cái, muốn ngắm cảnh có cảnh đẹp ngắm, muốn mỹ thực có mỹ thực, muốn mỹ nam cũng có mỹ nam..., ừ, chính là cơm đến há mồm, thật sự là cuộc sống quá xa xỉ! Kỳ thật kiểu sống này ở hiện đại thì người bình thường cũng có thể, nhưng ở cổ đại này, tuyệt đối chỉ thuộc về cấp bậc thượng lưu.

Trách không được nhiều người liều chết muốn nhét người vào vương phủ như vậy, đặc biệt nương nàng..., nói vì nàng, quả thật xét mặt nào đó, còn xem như tốt cho nàng.

Nghĩ đến mẹ ruột mình, Cố Tương còn có chút không vui, không vui liền lại nghĩ tới vị Ôn thị xuất thân cao quý kia.

Ngay tại lúc Cố Tương uể oải, một bàn tay vươn lại đây sờ sờ đầu Cố Tương, lực đạo mềm nhẹ, có chút mang theo ý tứ hàm xúc trấn an, Cố Tương giương mắt, Hình Thượng Thiên ngồi nghiêm chỉnh nhìn xa xa, một bàn tay nắm chén trà, một bàn tay đặt trên đầu nàng, vững vàng như núi, làm cho người ta không tự giác tĩnh tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Béo

Mùa hè nóng bức dần dần đi qua, không khí sáng sớm đã có chút lạnh.

Từ lúc Ôn thị bùng nổ bất hòa với Hình Thượng Thiên tới nay, hai người đều không chút nào yếu thế, Ôn thị cũng không tiêu ý ôn tồn đưa canh linh tinh đến thư phòng để hòa hảo, mà Hình Thượng Thiên cũng không đi tìm đại lão bà nói việc nhà, đưa trang sức thể hiện kính trọng gì đó, trước kia còn có thể đi ăn một bữa cơm, hiện tại rõ ràng không đi, như thế, thời gian nghỉ ở chỗ Cố Tương càng ngày càng nhiều, nổi bật lập tức lướt qua Ôn thị.

Làm sủng thiếp, Cố Tương tỏ vẻ phi thường kinh hoàng!

Có một lần nằm mơ, Cố Tương thậm chí mơ thấy mình bị người hạ độc chết, người kẻ đơn hại nàng chính là Thảm ma ma bên người Ôn thị, nhìn vẻ mặt hiền lành, nhưng là trong ánh mắt độc ác làm người ta sợ, nàng nói, ai kêu người cản đường phu nhân? Một tiểu thôn cô như người cũng xứng?

Lúc độc được phát tác, thống thiết nội tâm, Cố Tương khóc tỉnh lại.

Lúc ấy, Hình Thượng Thiên bị tiếng khóc Cố Tương đánh thức, hắn vươn tay sờ soạng mặt Cố Tương một phen, đầy tay đều là nước mắt, vội hỏi, "Khóc cái gì?"

Cố Tương thút thít nghẹn lại, thật giống như Hình Thượng Thiên là ô dù của nàng, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở ngực của hắn, ủy ủy khuất khuất nói, "Ta mộng đồ ăn phòng bếp mới làm bị người đánh cắp, ta chưa kịp ăn."

Hình Thượng Thiên sùng sốt, lập tức phá lên cười, cười đến thiếu chút nữa đau sốc hông, thế này mới mang theo vài phần sùng nịch nói, "Thực tham ăn, chỉ là một món ăn thôi mà? Ngày mai ta bảo phòng bếp làm nhiều chút."

Cố Tương nín khóc mỉm cười hôn một cái trên mặt Hình Thượng Thiên, cọ nước mắt lên mặt hắn, Hình Thượng Thiên bất ngờ, tìm khăn lung tung lau mặt Cố Tương, cầm đầu nàng liền hôn.

Buổi sáng hôm sau, Cố Tương nhìn phòng bếp đưa tới hai hộp đồ ăn lớn, bỗng nhiên cảm thấy..., cái này cũng quá nhiều đi, Lục gia, ngại thực cho ta là tham ăn bụng không đầy?

Chống đỡ bao tử, ăn hết một hộp đồ ăn, Cố Tương tràn đầy thể nghiệm, hiện tại nàng ăn đồ ăn không nên nàng, chiếm nam nhân nàng không nên chiếm..., Cố Tương nghĩ lại, hiện tại tình huống này, bắt đầu phu nhân là ôm không được, nàng ấy không cho ôm! Nhưng Hình Thượng Thiên chủ động vươn chân dài cho người ôm, tuy rằng ôm khó tránh khỏi có lúc nguy hiểm, nhưng nếu người chủ động đẩy đi, đến lúc đó, đã có thể như lục bình bập bênh trong nước, một điểm căn cơ đều không có, cho nên nàng phải ôm! Tựa như hộp thức ăn này, cho dù no chết, cũng phải ăn!

Cái gọi là lá gan phát lớn, cũng không biết rốt cuộc là vì được ăn ngon hay là đột nhiên Cố Tương nghĩ thông, lại hoặc là ác mộng vài lần rồi cũng không thấy Uông thị phái người lại đây gõ nàng, Cố Tương dần dần cởi bỏ gánh nặng của nàng, toàn tâm toàn ý bắt đầu tiến công đại lão bản Hình Thượng Thiên, cố gắng hoàn thành trách nhiệm sủng thiếp của nàng, khoe mẽ lấy lòng.

Dưới sự cố gắng của Liễu Chi và Phưong Viên, nữ hồng của Cố Tương vẫn là có tiến bộ khả quan, bắt quá bởi vì túi hương dẫn phát huyết án, Cố Tương không thù túi hương nữa, trong lòng có bóng ma.

Hiện tại nàng sửa thù khăn tay, nam nhân cổ đại ít chịu mang khăn tay, nhưng lại có nhiều lúc phải dùng, nàng làm không dưới mấy chục cái khăn tay cho Hình Thượng Thiên, thuần một kiểu phong lan, nhờ vậy Cố Tương liền học xong kiểu này.

Cố Tương vẫn là cảm thấy rất vừa lòng, Xuân Nha nha hoàn tân sủng của Cố Tương cũng phi thường kiêu ngạo, thường xuyên nói chuyện phiếm với Chiêu Trữ thủ ở ngoài cửa, tuy nói bọn họ tán gẫu, kì thực là, Xuân Nha nói, Chiêu Trữ nghe, tỷ như, "Chiêu Trữ ca, nhìn thấy khăn tay hôm nay Lục gia dùng không? Là phong lan, di nương chúng ta thù, thật đẹp."

Mặt Chiêu Trữ thiếu chút nữa run rẩy, "Cổ di nương thù khăn tay cho Lục gia đều là phong lan." Lúc trước Chiêu Trữ nhìn cả một tráp khăn tay đó, trông mắt thiếu chút nữa trừng rớt, Cổ di nương, người có thể thù đa dạng không? Nhưng hắn bất bình thì sao chứ, quan trọng là Lục gia dùng rất thuận tay! Hắn làm người hầu có thể nói gì?

Xuân Nha dùng biểu tình người thật sự là ngốc từ nhìn Chiêu Trữ, lúc Chiêu Trữ sắp nổi đóa mới nói, "Ta nghe người khác nói, Chiêu Trữ ca đi theo Lục gia học chữ kia mà, sao chút ánh mắt cũng không có?"

Chiêu Trữ tức giận hỏi, "Ánh mắt ta thế nào?"

"Phong lan đó giống nhau sao? Phu nhân nói thù thêm hai lá là mùa đông, có cái nụ hoa là mùa hè..." Xuân Nha còn thật sự nói.

Chiêu Trữ, "... Được rồi, Cổ di nương người thắng, ta quỳ người.

Cố Tương quăng gánh nặng trong lòng liền cọ cọ bắt đầu béo, tự mình sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn một phen đều cảm thấy tròn đỏ đỏ, nàng có thể không béo sao? Hiện tại toàn biệt viện mọi người biết Lục gia sủng vị di nương này, nghe nói di nương thích ăn ngon, Lục gia sai phòng bếp làm không nói, cô ý bảo người chạy đến Tương Dương thành phụ cận mua, gà sai vặt cưỡi ngựa đi, đi về vừa lúc dùng ngọc thiện, vì để di nương được ăn nóng, ngựa mệt đến tắt thở, mọi người phủ đệ biết hướng gió, đặc biệt trong phòng bếp mấy người tâm tư lung lay, hôm nay có người làm ngọc đái cao, ngày mai người kia làm một bàn đặc sản địa phương, thay phiên biểu hiện, Cố Tương ăn nửa tháng sau tỏ vẻ, ừ, nàng gây người chỗ này lâu như vậy mới phát hiện, nguyên lai chỗ chúng ta có rất nhiều món ăn ngon như vậy.

Tuy rằng ăn thực vui vẻ, nhưng lúc mặc quần áo liền không vui, Cố Tương nhớ tới thơ cổ gì đó mỹ nhân liễu chi phát phơ trong gió, liền cảm thấy trong lòng có chút hốt hoảng, nàng sao quên mất chuyện quan trọng? Cho tới bây giờ béo là thiên địch với mỹ nhân, nàng còn là tiểu lão bà lấy sắc thị tâm, nếu không có chí tiến thủ..., kết quả nàng nghĩ nhiều, ban đêm Hình Thượng Thiên hưởng dụng một phen sau liền tỏ vẻ, rất xúc cảm, thực thỏa mãn, nguyên lai, Lục gia, khẩu vị của người đặc biệt!

Hoàn phi yến gây mỗi người mỗi sở thích, Hình Thượng Thiên thích nàng tròn trong béo béo, trong lòng Cố Tương liền yên ổn, trong lòng yên ổn tâm tư liền lung lay, lần này không đợi phòng bếp tỏ vẻ, tự mình đi phòng bếp mân mê, nàng vì ăn cá hấp cách thủy thiếu chút nữa ép buộc đầu bếp biệt viện phát khóc, cũng may kết quả khả quan, không tới mấy ngày nàng được nếm hương vị mình muốn.

Cố Tương tỏ vẻ một mình ăn không vui, phải cùng Hình Thượng Thiên có phúc cùng hưởng, có cá cùng ăn.

Chiêu Trữ đang ngồi ngoài cửa thư phòng, để một tiểu nha hoàn quạt cho hắn, tuy rằng nói thời tiết mát mẻ hơn, nhưng là giữa trưa cũng là quá sức, rất xa liền thấy Cổ di nương lượn lờ đi tới, phía sau còn có Phưong Viên đi theo, hắn nghĩ rằng, cũng may nha đầu Xuân Nha thích huyền ảo không tới, thật sự là cảm ơn trời đất, kết quả ngay sau đó hắn phát hiện mình thật sự là quá ngây thơ rồi.

Khí lực Xuân Nha lớn, đang cầm hộp đồ ăn, từ xa xa khoái hoạt chạy tới, nguyên lai không phải nàng không có tới, mà là vì cầm hộp đồ ăn cho nên chậm.

Chương 11: Cá hấp cách thủy

Cá hấp cách thủy là đồ ăn nổi danh Trung Quốc, món cay Tứ Xuyên kinh điển, vị hoạt nộn, tươi mới, ngọt mà không ngấy, cay mà không gắt, the mà không đắng. Vì già trẻ phụ ấu đều yêu thích, từng vô số lần xuất hiện tại tiểu thuyết xuyên qua kinh điển, cũng có người nói, đây là trù nghệ kết tinh trí tuệ xuyên qua nữ thích biểu hiện nhất.

Lần này, Cố Tương cũng sẽ theo trào lưu hiện đại làm một lần cá nấu cách thủy, chẳng qua, Cố Tương thuộc loại thích ăn tiêu cay, nhưng là ăn một chút liền mặt đỏ không chịu nổi sau đó hồng hộc uống nước, nước mắt ròng ròng, cho nên, rất nhanh, nàng bị bàn cá hấp trước mặt tra tấn ngược lại.

Chẳng qua ngoài Cố Tương dự liệu, sức chiến đấu của Hình Thượng Thiên rất cường đại, làm cho nàng cam bái hạ phong, mảy cũng không nhú một cái xử lý sạch sẽ đĩa cá hấp.

Hình Thượng Thiên ăn xong, lẳng lẳng uống một ngụm nước trà, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cố Tương, thấy nàng bị cay sắc mặt đỏ bừng, chu môi đỏ mọng, hai mắt theo dõi hần, đôi mắt nhỏ kia mang theo vô hạn sùng bái, tựa hồ hần ăn hết đĩa cá là chuyện khó khăn cỡ nào, trong mắt hần dần dần hiện lên ý cười, phản phó Chiêu Trữ nói, "Cho Cố di nương một ly nước dưa hấu."

Chiêu Trữ lên tiếng bỏ chạy ra ngoài, kỳ thật hần muốn hỏi Cố Tương, dưa hấu không ăn, sao nhất định phải biến thành nước uống? Bất quá lời này hần không dám hỏi, dù sao Hình Thượng Thiên đang cực sùng vị này, hần vừa ra cửa liền phản phó tiểu nha hoàn Mễ Điều thủ ở bên ngoài đi phòng bếp lấy, bởi vì Cố Tương thích uống như vậy, gần đây phòng bếp đều chuẩn bị sẵn, lúc này Mễ Điều đang nói chuyện phiếm với Xuân Nha.

Xuân Nha thấy đã nói, "Đề ta đi cho, đề ta đi cho."

Mễ Điều nhìn Chiêu Trữ, khó xử nói, "Sao có thể không biết xấu hổ phiền toái Xuân Nha tý tỷ, đây là việc của ta."

Xuân Nha lại không sao cả phát phát tay, "Di nương chúng ta một lần phải uống vài chén, đặc dụng mộc dũng chứa lại đây, người nhỏ như vậy, khí lực tự nhiên cũng không lớn, đem về đây phí bao nhiêu sức lực. Lại nói, nơi này cách xa phòng bếp, hơi chậm chút sẽ hết lạnh, di nương chúng ta, không ăn quá cay được, lại thích món này, phỏng chừng lúc này quá mức cay." Xuân Nha nói xong liền nhìn Chiêu Trữ và Mễ Điều lộ ra cánh tay, "Nhìn thấy không, sức lực ta không nhỏ, các người ai cũng không cần giành với ta." Nói xong liền chạy nhanh như chớp, đi một chút đột nhiên quay đầu nhiệt tình gọi Chiêu Trữ, "Chiêu Trữ ca, người chờ ta trở lại!"

Mễ Điều có chút cứng ngắc nhìn Chiêu Trữ, thật cẩn thận nói, "Chiêu Trữ ca, người rất quen thuộc Xuân Nha tý tỷ sao?"

Lúc này trong đầu Chiêu Trữ đều là cánh tay Xuân Nha vừa mới lộ ra, trong lòng hần nghĩ, nha đầu kia nhìn thô kệch vậy, cánh tay lại rất tốt xem..., phi, rốt cuộc hần suy nghĩ cái gì, hiện tại nghĩ lại, nha đầu Xuân Nha kia, trước mặt một nam nhân hần đây kéo tay áo không cảm thấy thẹn thùng sao? Thật sự là một chút quy củ cũng không có, về sau ai cưới nàng thật sự xui xẻo tám đời.

"Quen thuộc cái rắm!" Chiêu Trữ buồn bực nói, lập tức phát hiện ánh mắt Mễ Điều mang theo vài phần bát quái, hừ nói, "Thành thật thủ ở đây, gần đây không giáo huấn người, lá gan người liền lớn lên?"

Mễ Điều cúi đầu, "Không phải, ca, ta sai rồi." Nguyên lai Mễ Điều là biểu muội Chiêu Trữ, Chiêu Trữ cũng là con cháu gia đình trong vương phủ, từ đời gia gia Chiêu Trữ đã làm việc trong Hoài An vương phủ, mãi cho đến thế hệ Chiêu Trữ, đã là ba đời, cố gắng khai chi tán diệt, đã là gia tộc mấy chục người.

Uông thị ngồi nghiêm chỉnh, cầm chiếc đĩa ngà voi khắc hoa mai, chỉ vào đĩa đồ ăn đỏ đỏ trước mặt hỏi, "Đây là món gì?"

Thanh Trúc cười nói, "Đây là Cố di nương đưa tới, nói gọi cá hấp cách thủy, chỗ các nàng hay ăn, mời ngài nếm thử."

"Nàng thật ra có tâm." Uông thị nói xong liền ăn một ngụm, một hồi lâu lộ ra thần sắc vừa lòng, "Thật sự là cay đã nghiền, không sai." Từ nhỏ Uông thị cũng yêu thích ăn cay, muốn hỏi cấp bậc của nàng, không sai biệt lắm có thể cùng cấp bậc với Hình Thượng Thiên, Cố Tương căn bản là không so nổi khoản này.

"Nô tì cũng biết ăn ngon." Thanh Trúc rót chén nước dưa hấu đưa Uông thị, "Ngài uống thử nước dưa hấu, đây cũng là Cố di nương mảy mò ra, nàng cũng thật có thể ép buộc."

Uông thị nghe xong liền cười, có vẻ kia nhất trương quá mức cẩn thận mặt, rốt cục lộ ra vài phần hơi thở trẻ tuổi, "Các người đã ăn qua?"

Thanh Trúc gật đầu, "Tặng hai phần lại đây, trong đó một phần nói là cho bọn nha hoàn chúng ta nếm thử." Thanh Trúc nói tới chỗ này, nhìn biểu tình Uông thị, không có gì dị sắc, đánh bạo nói, "Lúc ấy vừa nhìn đến mộc bồn kia, cừ thật..., còn tưởng rằng là cái gì, nhưng thật ra khiến Thanh Hoa thích thú, nói thật mới lạ."

Uông thị lại cười cười, "Cổ di nương này nhưng thật ra diệu nhân." Nói xong không thèm nhắc lại, tiếp tục dùng cơm, nàng là đích nữ Chiêu Hòa vương phủ, quy củ rất lớn, chú ý ngủ không nói ăn không nói, lúc này có thể nói mấy lời, đã là ngoại lệ.

Bất quá, hiển nhiên cá hấp này rất được nàng thích, bình thường chỉ ăn non nửa bát cơm, lúc này dùng hẳn một bát, làm cho Thanh Trúc giật mình không ít.

Chờ dọn bàn, Thanh Trúc rót chén trà tiêu thực cho Uông thị, hôm nay ăn có chút nhiều, nàng sợ một lát Uông thị sẽ không thoải mái, Uông thị lại xua tay nói, "Nơi này không cần người hầu hạ, người đi ăn với mấy tỷ muội đi."

Thanh Trúc biết tính tình Uông thị, nàng đây là muốn một mình một chỗ, cười nói, "Vậy Thanh Trúc liền lui xuống, hôm nay bên ngoài có Thanh Mai, ngài có gì cần trực tiếp gọi nàng." Thanh Trúc nhẹ tay nhẹ chân lui đi ra, chờ đóng cửa lại liền thở phào nhẹ nhõm, hôm nay tâm tình phu nhân tựa hồ không sai..., từ lúc Thẩm ma ma bị phu nhân vắng vẻ đưa đến phòng bếp, các nàng ai cũng không dám lại nhắc tới chuyện Lục gia với phu nhân, nếu phu nhân đã không muốn, các nàng có năng lực thế nào?

Tóm lại các nàng đều là nha hoàn của phu nhân, ý nguyện của phu nhân chính là ý nguyện của nàng, cũng may, hiện tại là ở biệt viện, phu nhân bất hòa với Lục gia, nhưng thật ra cũng không có người hỏi, nếu ở vương phủ, phỏng chừng Vương phi đã sớm hỏi nguyên do.

Chờ Thanh Trúc lui xuống, Uông thị lại mở nắp kia ra, bên trong phong thư ỏ vàng kia lẳng lặng nằm ở đó, thật giống như năm tháng còn chưa từng trôi qua, nàng vươn tay yêu quý sờ sờ thư kia, thì thảo lắm bầm, "Cá hấp cách thủy? Khi đó người cũng đã làm cho ta..."

Thanh Trúc ra cửa liền nhìn thấy Thanh Hoa đứng trước cửa phòng nhỏ nhìn nàng ngoắc tay, nàng chạy tới, miệng lại hét lên, "Ăn xong chưa? Vừa rồi thấy phu nhân ăn, thật đúng là khiến ta thêm chết rồi."

Thanh Hoa che miệng cười, "Thanh Trúc tỷ tỷ, tỷ từng đi theo phu nhân vào cung, ngay cả ngự thiện đều ăn qua, còn luyến tiếc chút cá hấp này."

Thanh Trúc điểm điểm cái trán Thanh Hoa, "Người đó, miệng là càng ngày càng độc." Nàng vừa mới dứt lời, chỉ thấy Thanh Sơ ngồi ở bên trái đưa chiếc đĩa lại đây, nàng vội vàng tiếp nhận, nói, "Vẫn là Thanh Sơ đau lòng ta."

Thanh Sơ dịu dàng cười cười, "Vốn hẳn là hôm nay ta đi hầu hạ phu nhân, ai kêu ta thua kém, lại tái phát bệnh đau đầu." Nghe nói Thanh Sơ cũng từng là tiểu thư, sau gia đạo sa sút..., bị bán vào Chiêu Hòa vương phủ, bởi vì biết chữ liền lưu tại bên người Uông thị, Uông thị gả đến Hoài An Vương phủ cũng đi theo lại đây, tính tình ôn hòa, làm việc cẩn thận, chính là thân mình không tốt, luôn có vẻ bệnh.

"Nhiều chuyện. Đáng giá người cứ khách sáo?" Thanh Trúc xem như lão đại trong mấy nha đầu này, tuổi tác lớn nhất, tính cách cũng lạnh lẽo, "Lại nói, lần sau không chừng ta không giúp người."

"Đừng, hảo tỷ tỷ, coi như ta nói sai rồi, tỷ đừng nóng giận." Thanh Sơ tiến lên thân mật nắm tay Thanh Trúc, lời kéo nàng ngồi xuống nói.

Thanh Hoa nhìn hai người nói mãi, cười nói, "Ai nha, các người đều không ăn, ta ăn hết nhé?"

"Đừng hòng, kia là của ta." Thanh Trúc kêu, nhanh chóng vươn tay chém giết, vài người hi hi cười cười, rất nhanh liền ăn hết một đĩa lớn cá hấp.

Chờ ăn xong rồi, thu thập xong, Thanh Trúc cầm nước dưa hấu trong tay nói, "Cổ di nương này cũng thật biết hưởng thụ, ăn cay như vậy, lại uống nước dưa hấu ướp lạnh thật đúng là thoải mái."

Thanh Sơ cười nói, "Bằng không, làm sao có thể được Lục gia thích."

"Sao nói lời này? Được Lục gia thích có quan hệ gì với hưởng thụ?" Thanh Hoa thấu mắt đến.

"Vị di nương này quả thật là làm cho người ta nhìn không thấu..., bất quá ta nhìn nhưng thật ra phu nhân rất thích nàng, nghe nói, nàng thêu hai tráp khăn tay cho Lục gia, quay đầu cũng thêu hai tráp khăn tay tương tự cho phu nhân, lúc này làm cá hấp cách thủy cho Lục gia, vội vàng lại tặng hai phần tới chỗ phu nhân, nàng thật đúng là hai mặt đều lấy lòng không rơi, hừ, coi như nàng thức thời, bằng không cho dù phu nhân không hé răng, ta cũng sẽ không để nàng yên ổn." Thanh Trúc nhìn Thanh Sơ nói.

Thanh Sơ cảm đường trắng cao nhét vào miệng Thanh Trúc, trêu ghẹo nói, "Thanh Trúc ma ma, ngài mau bớt giận."

Thanh Trúc trừng mắt nhìn Thanh Sơ, "Người nói ai là ma ma?"

"Thanh Sơ tỷ tỷ là nói, Thanh Trúc tỷ tỷ người làm lụng vất vả như vậy rất giống lão ma ma lái nhái." Thanh Hoa che miệng cười.

Thanh Trúc lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào Thanh Sơ nói, "Tốt lắm, thế nhưng dám trêu ghẹo ta, lại đây, xem ta giáo huấn người thế nào."

Chỉ chớp lát sau, vài người nháo thành một đoàn, tiếng cười thanh thúy, xuyên thấu qua cửa sổ, ra khắp tiểu viện...

Trên quan đạo ba dặm ngoài Tương Dương thành, một hàng mã đội hùng hổ lại đây, đằng trước dẫn đầu là một nam tử sắc mặt ngăm đen hơn ba mươi, một nam tử trung niên bên cạnh hắn nói, "Lục quân gia, đi thêm ba dặm nữa là tới Tương Dương thành, ra hướng bắc Tương Dương thành đi mười dặm chính là biệt viện Vương phủ."

Vị nam nhân được gọi Lục quân gia tên một chữ Hành, là một trong rất nhiều quân sự Hoài An Vương phủ, lần này bị cắt cử đi tặng đồ cho Lục công tử đang ở biệt viện Vương phủ, đi đã được một tháng lộ trình.

"Ừ." Lục quân gia lên tiếng, nam tử trung niên kia do dự chốc lát vẫn là nhin không được hỏi, "Lục quân gia, Vương gia thật sự nói..., không cho Lục gia hỏi thăm gia thọ yến Vương phi?"

Lục quân gia hừ một tiếng, "Đâu chỉ vậy, nói là mùa đông này cũng đừng đi trở về, liền an tâm ở tại biệt viện."

Nam tử trung niên kia thở dài nói, "Lục gia nói như thế nào cũng là cốt nhục Vương gia, sao có thể... vắng vẻ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tin tức kinh đô

Người biệt viện nhìn mã đội chậm rãi tới, hưng phấn không nhịn được, lúc trước Hình Thượng Thiên và Ưng thị vào ở biệt viện bọn họ liền cảm thấy ngày đối đối rất cực đến, không ngờ chưa tới non nửa năm, lại tới một đám người nữa, chẳng lẽ lần này là Vương gia tự mình lại đây? Ô ô ô, thật sự là hạnh phúc!

Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Lục Hành cười ngượng uy phong lẫm lẫm đi đến, mấy tiểu nha hoàn tiến đến tìm hiểu xem đồ mặt, Xuân Nha túm lấy Phương Viên nhin không được nói, "Nam nhân này thật là đẹp mắt."

Phương Viên từng gặp qua Lục Hành, tuy rằng làn da hắn ngăm đen, nhưng ngũ quan đoan chính, khí tràng mạnh mẽ, rất có loại ta chính là tinh anh, các người mau tới cúng bái ta đi, chính xác mà nói, chính là rất quý khí. (uy, tác giả, quý khí là giải thích như vậy sao? Tác giả: ><)

Nói như thế, Lục Hành tại Hoài An Vương phủ cũng là kim cương Vương lão ngũ, tình nhân trong mộng của rất nhiều bác gái, nha hoàn, nhưng nên nói Lục Hành này là mắt cao hơn đầu hay là hắn không gần nữ sắc? Tóm lại, từ lúc nguyên phối chết, căn bản là không nhúc nhích tâm tư, cho nên người có ý với hắn tuy nhiều, nhưng đến bây giờ vẫn là người không vợ.

Lục Hành đối với việc các nữ nhân vây quanh hắn, đã sớm tập mãi thành thói quen, lưu loát xuống ngựa, chỉ là lúc hắn đi tới khúc ngoặt hành lang liền cảm thấy có ánh mắt thật sự là rất sáng quắc, như mũi nhọn ghim vào lưng, hắn nương theo tầm mắt kia nhìn lại, nhìn thấy một tiểu nha đầu kéo hai nha hoàn khác đang phi thường chấp nhất nhìn hắn, ánh mắt sáng trong suốt, thật giống như hắn là thoi vàng biết phát sáng, hắn nhin không được hừ một tiếng, nghĩ rằng, quả nhiên là ở nông thôn, ngay cả nha hoàn đều không biết liêm sỉ như vậy.

Xuân Nha đối diện lại cảm thụ không giống với Lục Hành, nàng kích động cầm tay Phương Viên nói, "Phương Viên tỷ, tỷ thấy được không? Hắn đang nhìn ta, đang nhìn ta." Khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng.

Phương Viên xấu hổ gãi đầu nói, "Người không cảm thấy hắn đang trừng người sao?"

Xuân Nha

Ưng thị và Hình Thượng Thiên bắt hòa bấy lâu rốt cục tụ cùng một chỗ, chỉ là không phải vì đã hòa hảo, mà là vì người Vương phủ tới, tuy rằng không có nói rõ, nhưng cảm xúc hai người vẫn là có chút kích động, dù sao bị "Lưu đây" tại biệt viện hoang sơ cùng cốc này có non nửa năm, đã sớm chịu quá đủ ngày tháng cực khổ thiếu thốn, tưởng niệm phồn hoa kinh đô.

Lục Hành hành lễ xong, lập tức cầm danh sách trình cho Hình Thượng Thiên, "Vương gia và Vương phi rất là tưởng niệm Lục gia cùng phu nhân, cố ý sai tiểu nhân mang theo vài thứ lại đây."

Cao Điền đứng yên bên cạnh Lục Hành, Lục Hành là chủ, hắn là phó, Hình Thượng Thiên không hỏi hắn, hắn tự nhiên không dám xen mồm, chính là nhìn thần thái Lục Hành như đang giải quyết việc chung liền cảm thấy buồn nôn, người cho mình là cái gì vậy? Cho dù Lục gia thất sủng, người cũng vẫn chỉ là nô tài, làm đáng gì? Lại nói Lục phu nhân nhưng là đích thứ nữ Chiêu Hòa vương, cho dù Vương gia không quản, có đại thụ Chiêu Hòa vương này, nô tài như người cũng muốn lên mặt.

Ánh mắt Hình Thượng Thiên nhìn lướt qua danh sách, thế nhưng còn có một con bò sữa, trong lòng hắn có chút kinh ngạc, Cao Điền cảm thấy rất cực tìm được cơ hội nói chuyện, vội vàng a dua nói, "Đây là Vương phi cố ý dặn mang theo, nói từ nhỏ Lục gia yêu thích đồ ăn từ sữa bò, yêu nhất đó là ngũ nhũ cao kia."

"Làm phiền mẫu phi nhớ." Hình Thượng Thiên lại không có vẻ mặt kinh hi gì, mà dần dần trầm mặt, thật xa tặng đồ lại đây, thế nhưng còn mang theo bò sữa trân quý, thứ này, chính là tại kinh đô thế gia công huân cũng không phải mỗi người đều có thể ăn được thường, đây là muốn cho hắn ở lại đây lâu dài? Hắn nhận lấy danh mục nhìn kỹ, quả nhiên nhìn thấy một ít như da thú linh tinh gì đó, đó là hàng len da từ làm trang phục mùa đông! Đây hoàn toàn xác nhận suy đoán của hắn.

Hình Thượng Thiên ngẩng đầu nhìn Lục Hành, hắn biết người này là tâm phúc của phụ vương, vẫn đều mang theo bên người, lúc này thế nhưng lại phải

hắn ta đến đây, là lo lắng an toàn dọc theo đường đi hay là giám thị hắn? Hắn có chút nhìn không thấu, Hình Thượng Thiên vừa quay đầu lại, vừa vặn chạm phải ánh mắt Ưông thị, Ưông thị hiển nhiên cũng là nhìn thấy nội dung danh mục, nghi vấn của nàng cũng rất nhiều.

"Phụ vương còn có phân phó gì không?"

Lục Hành thấy rõ cục Hình Thượng Thiên hỏi mục đích xuất hành lần này, ôm quyền nói, "Vương gia dặn Lục gia an tâm tại biệt viện đọc sách, tốt nhất là qua mùa xuân sang năm hãy trở về."

"Làm càn!" Hình Thượng Thiên cá giận nói.

Lục Hành quỳ xuống, miệng nói, "Tiểu nhân đi quá giới hạn." Nhưng sống lưng cũng là thẳng tắp, tựa hồ căn bản là không cảm thấy mình nói sai cái gì.

Hình Thượng Thiên trong tay nắm danh sách, trừng mắt Lục Hành, con tức trong lòng cọt cọt ra bên ngoài, mặt lạnh như là tịch nguyệt hàn băng, khiến người có tâm nhân sợ hãi.

Rất nhanh..., nha hoàn thủ ở ngoài cửa liền nhìn thấy Lục Hành vừa rồi còn vênh váo tự đắc bị người lôi đi ra ngoài, trối trên băng ghế, đương trường phạt trọng, trong chốc lát đã là sắc mặt trắng bệch, thống khổ kêu lên.

Cố Tương vừa tắm xong, tóc đen thật dài buông xõa, phía sau Phương Viên đang giúp nàng lau tóc, Liễu Chi chọn quần áo chọn Cố Tương, mà Xuân Nha cắt móng tay cho nàng miệng không nhân nói, "... Người nọ cười con ngựa cao to, thoát nhìn miễn bàn có bao nhiêu dũng mãnh phi thường."

"Nha, hắn tên gọi là gì?" Cố Tương không quá hứng thú hỏi.

Phương Viên nói, "Di nương, hắn gọi Lục Hành, quân sự tiền viện, vẫn rất được Vương gia coi trọng."

"Ừm." Cố Tương có chút buồn ngủ, dạo gần đây Hình Thượng Thiên thường tới sớm, nhưng hôm nay chậm chạp không có tin tức, nàng cân nhắc, có phải hôm nay vì Vương phủ phái người đến nên hai vợ chồng kia rốt cục hòa hảo hay không? Vậy nàng có phải không cần chờ hay không? Nhưng nếu lỡ như..., lãnh đạo không nói gì, nàng một mình ngủ cũng không tốt lắm?

Cố Tương bên này âm thầm rối rắm, Xuân Nha lại cãi với Liễu Chi, hai người càng nói càng không tốt, cuối cùng Xuân Nha thẳng thất lưng nói, "Lục Hành trừ bỏ hơi đen, có cái gì không tốt?"

"Người chính là bị hắn dụ hoặc, người biết cái gì? Không biết có bao nhiêu cô nương hủy trong tay hắn." Liễu Chi thực thông minh, thường xuyên một điểm liền thấu, nhưng là có đôi khi tùy hứng sẽ quên hết tất cả.

Phương Viên cau mày nói, "Có di nương ở đây, các người nói cái gì?"

Hai người lập tức không hé răng, Cố Tương nhìn buồn cười, không sao cả phát phát tay nói, "Nhìn các người tranh mặt đỏ tai hồng, nhưng thật ra ta muốn nhìn một chút Lục Hành này rốt cuộc là người ra sao, bất quá..., Xuân Nha, lần trước không phải người nói, trong biệt viện, bộ dáng Chiêu Trữ ca ca của người tuần tú nhất sao?"

Về mặt Xuân Nha đau khổ, nghiêm trang nói, "Di nương, đó là ta còn trẻ vô tri..."

Cố Tương cười thiếu chút nữa đau sốc hông, ôm chén trà nở nụ cười mãi, cuối cùng thấy ánh mắt Xuân Nha ai oán thật sự đáng thương, rốt cục ngừng cười đang muốn đặt câu hỏi, ngoài cửa có nha hoàn hô, "Phu nhân, Lục gia phái người lại đây."

"Mau gọi hắn vào." Cố Tương nghĩ, rốt cục đợi được, A Di Đà Phật, có thể ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không hiểu nhau

Chiêu Trữ dọc theo đường đi nhìn không được nhảy nhót trong lòng, hắn có thể tưởng tượng biểu tình Cố di nương nghe được tin tức Lục gia nghỉ ở chỗ phu nhân, khẳng định là lại khổ sở lại ủy khuất, nói không chừng còn có thể ngay trước mặt hắn khóc hai tiếng, sau đó nhờ hắn trước mặt Lục gia nói vài câu lời hay giúp nàng, hắn tự nhiên sẽ không chối từ, bất quá hắc hắc..., lần trước hắn thấy qua Lục gia đưa dây xích tay tiểu bích tỷ cho Cố di nương, kia nhưng là thứ tốt, nghe nói là đại sư chủ trì Cách Nguyên tự khai quang, có thể trừ tà bảo bình an, hắn muốn cũng không nhiều, liền một cái dây xích tay như vậy là được.

Ban đêm, gió mát thổi tới trên mặt nóng hầm hập, Chiêu Trữ lại vui giống chim nhỏ, chuẩn bị tại trước mặt Cố Tương tìm về mặt mũi hắn từng mát, hắn nghĩ nghĩ liền cảm thấy thật đẹp, bước nhanh đi, nghĩ rằng, Cố di nương, ta cho người biết, tư vị bị vắng vẻ là khó chịu cỡ nào! (Chiêu Trữ này thì ngoại trừ trung thành Hình Thượng Thiên ra, còn lại chính là náo loạn, tự luyện, gió chiều nào nghiêng chiều đó)

Chờ vào phòng, Chiêu Trữ cúi đầu lại nghe thấy được hương hoa nhài trong phòng, hẳn biết đây là hương lộ Lục gia thường cho Cố đi nương, lúc tắm rửa dùng hai giọt, chờ tắm xong đi ra liền nhất định đều là mùi này, nghĩ rằng, người còn chờ tắm rửa hầu hạ Lục gia sao? Hừ, hôm nay Lục gia sẽ không đến đây, người liền khóc đi.

Kết quả, Chiêu Trữ tin tưởng tràn đầy, hoặc là nói mang theo chút vui sướng khi người gặp họa truyền lời của Hình Thượng Thiên, trong phòng trầm mặc chốc lát, cuối cùng lại nghe Cố Tương nói, "Ta đã biết, làm phiền Chiêu Trữ người tới một chuyến, Xuân Nha, người đưa hân đoạn đường, đừng quên cho hân ngọc đá cao chúng ta vừa làm."

Chiêu Trữ nghe xong sùng sốt, nhìn không được ngẩng đầu nhìn Cố Tương, thấy nàng tóc dài rơi xuống đất, mặc một thân vải bông thường phục, vẻ mặt bình tĩnh, còn mang theo vài phần không kiên nhẫn, cái này..., có phải hẳn nhìn lầm hay không? Cố đi nương không nên là biểu tình này!

Cố đi nương, người nghe hiểu ta nói không, Lục gia hôm nay không tới! Nghi ở trong phòng phu nhân!

Thẳng đến Chiêu Trữ ra Hà Hoa viện, hẳn mới tỉnh mộng, chỉ như vậy? Không khóc, không có thương tổn tâm, không có giữ lại thậm chí không có hối lộ? Chỉ có ngọc đá cao? Đây tựa hồ hòa khác xa hẳn dự đoán!

Xuân Nha đưa Chiêu Trữ đến cửa bên hồ liền nhét giấy dầu bao ngọc đá cao vào trong lòng hân, nói, "Chiêu Trữ ca, ta sợ bóng tối, đưa người đến đây thôi, người cũng trở về sớm một chút đi." Nói xong liền đóng cửa lại.

Đóng cửa lại! Đóng cửa lại!

Biểu tình Chiêu Trữ đại ra một khác, qua một hồi lâu mới tỉnh lại, hẳn cắn răng nói, "Được, Cố đi nương người lợi hại, không cần Lục gia ân sủng có phải hay không, ta để cho người biết, không có ân sủng khô sở cỡ nào!"

Bên kia, Ôn thị vừa thay quần áo cho Hình Thượng Thiên, vừa có chút kinh hãi nhìn sắc mặt của hân, lúc Hình Thượng Thiên xử trí Lục Hành, khí thế lôi đình kia tựa hồ còn khắc ở trong đầu, bỗng nhiên nàng cảm thấy có chút khác thường, phải biết rằng Lục Hành nhưng là tâm phúc của Hoài An vương, hẳn nói đánh là đánh..., năm mươi bản tử không chết cũng là mất nửa cái mạng, vạn nhất làm không tốt về sau công đạo vương phủ như thế nào? Nhưng nhìn khí thế Hình Thượng Thiên, giống như bảo kiếm vô cùng sắc bén ra khỏi vỏ, nàng cũng bị rung động.

Hình Thượng Thiên bình tĩnh không nói gì, nhìn Ôn thị khó lúc lộ ra vài phần thần sắc không yên bất an, có chút mềm lòng, hẳn lại không biết mở miệng thế nào.

Thanh Trúc bưng một chậu nước ấm đi đến, Ôn thị chỉ nàng đặt trước mặt Hình Thượng Thiên nói, "Lục gia, ngâm chân giải lao."

Hình Thượng Thiên cau mày liếc mắt Ôn thị một cái.

Ôn thị cũng không biết sao lại thế này, trước kia vẫn cảm thấy trước mặt Hình Thượng Thiên không chuyện không dám nói, nhưng là lúc này lại có chút bồn chồn, "Ta cũng biết hiện tại ngâm chân quá nóng, nhưng này cũng là muốn cho buổi tối Lục gia ngủ thoải mái chút." Ôn thị nói tới đây thấy Hình Thượng Thiên không nói gì, thờ dãi một hồi nói, "Lục gia, người cũng đừng giận dữ ta, thời gian trước ta không nên giáo huấn người như vậy, bắt quá người cũng đã trưởng thành, sao có thể không có quy củ như vậy, đồ thù loạn thất bát tao gì đó cũng mang trên người? May mắn là ở biệt viện, nếu trong vương phủ không biết có bao nhiêu người ngầm cười người, nếu ta có thể nạp thiếp cho người, người cũng đi nương, ta tự nhiên cũng không có gì lẩn quẩn trong lòng, nhưng người cứ rối loạn quy củ như vậy sao được? Về sau dù là Cố đi nương hay là đi nương khác..., quy củ cũng phải dạy cho đàng hoàng."

Những lời này Hình Thượng Thiên nghe vô số lần, trước kia chỉ cho là Ôn thị quan tâm mình, cố gắng chịu đựng, lúc này lại nghe thấy dị thường chói tai.

Ôn thị vừa mở máy hát liền quên thu lại, thấy Hình Thượng Thiên trầm mặc, chỉ cho là hân cam chịu, lại càng cho mình nói đúng, bởi vì nàng sớm đã thành thói quen hết thấy sự tình nàng làm chủ, Hình Thượng Thiên cái gì cũng nên nghe mình, "Lại nói phụ vương bảo chúng ta ở đến sang năm, kỳ thật cũng không có gì không tốt, ta nghĩ nếu phụ vương nói như vậy, tự nhiên cũng có đạo lý của hân, có lẽ là sợ người ở Vương phủ không được tự nhiên?"

"Ta có cái gì không được tự nhiên?" Hình Thượng Thiên lạnh lùng nói.

"Dù nói thế nào..., nhưng thân phận của người cũng rất xấu hổ, Vương gia tổng cộng có bảy hài tử, trên người bốn ca ca một tỷ tỷ, đều là Vương phi con vợ cả, người lại từ nhỏ ở bên ngoài, ít khi trở về, tự nhiên là sẽ cảm thấy không thoải mái, dù sao cũng là thân phận thứ xuất." Ôn thị vẫn thao thao bất tuyệt.

"Thân phận thứ xuất, ha ha."

Thanh Trúc và Thanh Hoa chờ ở ngoài cửa, nghĩ khi nào thì Ôn thị kêu các nàng liền lập tức đi vào, kết quả hai người lại nghe được Ôn thị nói cái gì thân phận thứ tử, hoảng sợ, nghĩ rằng, cho dù xuất thân Lục gia không tính quá tốt, nhưng là cũng không đến mức nói như thế, tát thẳng mặt mũi?

Quả nhiên trong phòng yên lặng một hồi lâu, bỗng nhiên chợt nghe tiếng loảng xoảng chậu nước ngã xuống đất, cửa bị đẩy ra, Hình Thượng Thiên nổi giận dùng dưng bước đi.

Thanh Trúc vội nhìn vào trong, Ôn thị đang lộ ra vài phần thần sắc bất đắc dĩ, nàng thật cẩn thận đi vào, ôn nhu nói, "Phu nhân, trong phòng có cần thu thập một lần nữa hay không?" Nước tung tóe, tự nhiên là muốn thu thập.

Ông thị nhìn Thanh Trúc, mở miệng, nhưng lại nói chuyện khác, "Thanh Trúc, người cảm thấy ta đối Lục gia có phải rất hà khắc hay không?"

Thanh Trúc nghĩ, ngài cũng biết sao! Nhưng ngoài miệng cũng không dám nói trắng ra như vậy, do dự nói, "Ngài cũng là vì tốt cho Lục gia, chẳng qua có lẽ Lục gia cảm thấy..., có chút không dễ nghe?"

"Chuẩn bị gặp hân ta đã nghĩ, nói chuyện sẽ mềm mại chút, nhưng là vừa thấy mặt liền nhìn không được, luôn nhớ tới mới trước đây, ta đi Hoài An Vương phủ chơi, hân một người tránh ở trong rừng khóc, vì người hầu làm hỏng con quay của hân, các người chưa thấy qua Lục gia còn nhỏ, đã rất đáng yêu, trong lòng ta liền cảm thấy một đứa nhỏ như vậy cũng là quá đáng thương, liền chơi với hân, sau mỗi lần ta đi tìm nhị tỷ hân, có thể thấy hân chốc lát, hân luôn tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn đi theo sau ta, ai ngờ tới, chỉ chớp mắt, hân thành phu quân của ta, nhưng ta đối hân cứ như với đệ đệ..." Ông thị khó được mở miệng nói lời trong lòng, nàng cũng không phải người nói nhiều, tựa hồ chỉ trước mặt vài người mới có thể lải nhải, tỷ như Hình Thượng Thiên, đối với Hình Thượng Thiên nàng luôn cảm thấy hân là đệ đệ cần người chiều cổ, mà phụ mẫu lại là người thân cận nhất.

Thanh Trúc sớm biết Ông thị và Hình Thượng Thiên từ nhỏ đã quen biết, đều nói hai người thanh mai trúc mã, nhưng thật không ngờ thế nhưng lại là như vậy..., trong lòng nàng cũng có chút khổ sở, từ vị hôn phu Ông thị chết bệnh, khoảng thời gian đầu tinh thần Ông thị không được tốt, có một lần thiếu chút nữa tự sát thành, Chiêu Hòa vương phi bị dọa không nhẹ, cả ngày canh giữ bên người Ông thị, khóc mấy lần mới làm cho Ông thị hồi tâm chuyển ý, sau lại âm thầm muốn xuất gia.

Khi đó Thanh Trúc còn là nha hoàn nhị đẳng, không có hầu hạ gần người, chỉ biết Ông thị rất là chung tình vị hôn phu kia..., nhưng Chiêu Hòa vương chỉ hai nữ nhi, Ông thị lại là con út, sao đành lòng bỏ được, cuối cùng cũng không biết khuyên như thế nào, gả cho Lục gia, nguyên vốn tưởng rằng hai người trai tài gái sắc, lại quen biết từ nhỏ, ngày hân là mặn nồng cảm sát hòa mình mới đúng, kết quả lại là lòng không hiểu nhau, không thể coi bỏ.

Nghĩ đến đây, Thanh Trúc nhìn Ông thị, thấy thần thái nàng tiêu tụy, trong lòng lại đau lòng lại khổ sở, bỗng nhiên nghĩ tới những lời Thảm ma ma từng nói, cảm thấy lão già kia mặc dù có chút cựa già lên mặt, nhưng hình như nói đúng, nếu cứ tiếp tục thế này không phải tốt.

"Hôm nay ta cũng hồ đồ, sao lại nói với người này đó, thu thập đi, nghỉ ngơi thôi." Ông thị yếu ớt cũng chỉ chốc lát, hôm nay khổ sở như vậy cũng là bởi vì bị tin tức từ Vương phủ truyền đến đã kích, tâm luôn luôn vững như Thái Sơn mới bị ngoài ý muốn.

Tâm tư Thanh Trúc quay cuồng, cũng không dám nói nhiều, gọi Thanh Hoa tới hai người nhẹ tay nhẹ chân thu thập phòng ở một lần nữa, lại hầu hạ Ông thị rửa mặt chải đầu.

Hình Thượng Thiên chạy ra ngoài vẫn đi vô định, con tức trong lòng hân thật giống như một đám lửa lớn, muốn thiêu hết tất cả thống khổ, nhiều năm qua nhưng nhìn chỉ đôi lầy Ông thị càng ngày càng không có chừng mực khoa tay múa chân, hiện tại hân đã quên mất bộ dáng Ông thị ngày xưa là thế nào? Rốt cuộc là nàng thay đổi hay là hân thay đổi?

Gió thổi vù vù tới hai má, Hình Thượng Thiên càng chạy càng nhanh, cũng không biết đi bao lâu, chờ dừng lại cước bộ mới phát hiện thế nhưng bất tri bất giác đi tới Hà Hoa viện.

Ngoài cửa Hà Hoa viện treo hai ngọn đèn cung đình, trong bóng đêm tản ra ánh sáng ấm áp, làm nổi bật hàng rào bên bằng trúc giữ hoa hải đường, đẹp như bức họa.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng thở hổn hển, "Lục gia, ngài chậm chút." Chiêu Trữ liều mạng đuổi theo, Hình Thượng Thiên có công phu thân thủ cao, nhưng là lại khổ hân, trên mặt hân đều là mồ hôi, thoát nhìn miễn bàn có bao nhiêu chật vật.

Chiêu Trữ thấy Hình Thượng Thiên nhìn chằm chằm cửa Hà Hoa viện, thật cẩn thận nói, "Cần thuộc hạ đi gọi Cố di nương hay không?"

Hình Thượng Thiên lắc đầu, "Không cần." Kết quả Hình Thượng Thiên đang chuẩn bị quay đầu trở về, đèn trong Hà Hoa viện đột nhiên sáng lên, còn văng vẳng tiếng Cố Tương khóc, Hình Thượng Thiên do dự, vẫn là tiêu sái đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người nào đó nháo ròi nhà trốn đi

Lúc Hình Thượng Thiên đi vào, Cố Tương đang ôm đầu khóc, ánh mắt hồng hồng, thoát nhìn cực kỳ đáng thương, nàng nhìn thấy Hình Thượng Thiên tựa hồ sùng sốt, bất quá rất nhanh liền phản ứng lại, vừa ôm thắt lưng của hân vừa ủy khuất nói, "Lục gia, sao ngài đến đây."

Hình Thượng Thiên thuận thế ôm Cố Tương an vị ở mép giường, thấy trong phòng có chút lộn xộn hỏi, "Người làm sao? Nửa đêm khóc cái gì?"

Cố Tương dúi đầu vào trong lòng Hình Thượng Thiên, tựa hồ như vậy mới khiến nàng an tâm, "Vừa rồi đang ngủ có cái gì đè nặng ta, ghen ta không thờ nổi."

Hình Thượng Thiên có chút khó hiểu, bất quá vẫn là hỏi mấy nha hoàn, "Các người hầu hạ di nương như thế nào?"

Phương Viên cùng Xuân Nha vội vàng quỳ xuống, Phương Viên có chút mù mịt nói, "Vừa rồi chúng nô tỳ ngủ ở gian ngoài, bỗng nhiên nghe thấy di nương thét chói tai, vội vàng vọt vào, kết quả không thấy cái gì khác thường, chỉ di nương đang khóc." Phương Viên đánh giá sắc mặt Hình Thượng Thiên, thật cẩn thận nói.

"Ta ghen khó chịu..." Cố Tương nói xong sợ hãi cọ cọ thân mình vào trong lòng Hình Thượng Thiên, nàng là thật sợ hãi, "Ta cảm giác giống như bị người không chế thân thể, không thể động đây, rõ ràng ta tỉnh, nhưng cố gắng cỡ nào cũng không mở mắt ra được, thân thể như bị tảng đá thật dày đè nặng."

Hình Thượng Thiên nhũn mảy, cảm thấy có chút như là quỷ áp giường.

Xuân Nha nghe xong lời này, nghĩ nghĩ nói, "A, ta biết, phỏng chừng là di nương một người ngủ không quen..., quỷ áp giường." Xuân Nha còn chưa nói hết đã bị Phương Viên túm lại, "Người nói cái gì, cái gì là một người ngủ không quen." Xuân Nha oan uổng nói, "Ta nói thật mà, sao lại kéo ta, trước kia Lục gia ở cùng di nương đâu có việc gì..."

Chiều Trữ nghe thiếu chút nữa muốn giận ngất đi, Cố di nương, người thật đúng là thủ đoạn cao minh, cái gì là quỷ áp giường? Kỳ thật chính là muốn lưu Lục gia ngủ lại thôi, vừa rồi nhất định để nha hoàn thủ ngoài cửa, chỉ cần nhìn thấy Lục gia lại đây liền diễn xuất màn này, người cho ta không nhìn ra? Lục gia, ngài tỉnh, trăm vạn lần đừng bị lừa, mặt Chiều Trữ ghen đỏ bừng, nội tâm điên cuồng hét lên. (tên điên, chả lẽ Cố tỷ biết bói, trước đó Lục gia thông báo ngủ ở chỗ khác mà còn cho nha hoàn đi canh)

Chỉ tiếc hiện tại lòng Hình Thượng Thiên tràn đầy yêu thương Cố Tương, một chút cũng không chú ý biểu tình Chiều Trữ, hần nghe Xuân Nha nói xong, bắt đầu dờ dờ đầu Cố Tương nói, "Thật sự là một khắc cũng không rời được, cứ thích quấn quýt lấy người." Nói xong quay đầu phân phó Chiều Trữ, "Hôm nay ngủ lại đây."

Cố Tương tổng cảm thấy biến cố tối hôm nay thật quý giá..., rõ ràng là nàng muốn vui vui về về một người ngủ mới đúng, Hình Thượng Thiên là lò lừa, nếu mùa đông ôm ngủ thì rất tốt, sưởi ấm, nhưng vào mùa hè thì thật bất hạnh.

Lại nói, hôm nay không phải hần ngủ trong phòng đại lão bà sao?

"Lục gia, không phải hôm nay nghỉ ở chỗ phu nhân..." Cố Tương thấy mình càng nói, sắc mặt Hình Thượng Thiên càng âm trầm, vội vàng cảm mồm, nàng cảm thấy hiện tại đầu óc mình thật sự là nước vào, không phải quá rõ ràng sao? Nàng chắc chắn không phải Hình Thượng Thiên mê luyện mình đến mức nửa đêm từ trên giường đại lão bà đứng lên tìm nàng, chỉ có một khả năng, chính là hai người lại cãi nhau.

Cố Tương cũng không phải ngốc tử, không có khả năng lại tiếp tục nói lời đắc tội Hình Thượng Thiên, giả hiện lãnh đạm hần về lại chỗ Uông thị, nàng chỉ là một tiểu tiểu thị thiếp, còn không có bản lĩnh như vậy.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương thông minh cúi đầu không nói lời nào, thế này mới ấn nhẫn nuốt tức giận xuống, hần rửa mặt chải đầu xong, liền ôm Cố Tương nằm ở trên giường, bàn tay to lớn vỗ vỗ bả vai Cố Tương, nhớ tới Cố Tương gặp ác mộng, nói, "Đừng sợ, ta ở đây, sẽ không lại có tiểu quý tử tìm người."

Trong lòng Cố Tương được trấn an, trước đó nói không sợ là gạt người, lúc này thật đúng là cần một nam nhân dựa vào, nàng thật cẩn thận dựa đầu gần lại.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương chớp mắt nhìn hần, thoát nhìn rất là đáng thương, nhện không được cúi đầu hôn trán nàng, nói, "Ngủ đi, hôm nay không đi."

Cố Tương lên tiếng, "Ừm." Giọng Hình Thượng Thiên trầm thấp, trong bóng đêm nghe đặc biệt ấm áp, Cố Tương nhện không được dùng sức tựa vào trong lòng của hần, thân thể nam nhân như là ấm lò, nướng làm cho người ta khó chịu, nhưng là cũng có một loại an ổn nói không nên lời, Cố Tương thế nhưng thật sự ngủ say, gát gao tựa vào trong lòng Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên nghe tiếng Cố Tương hít thở nhột nhột, biết đã ngủ, lại cúi đầu nhìn, tay nhỏ bé đang cố gắng nắm lấy ống tay áo của hần, tựa hồ sợ hần đi mất, ánh mắt của hần không tự giác mềm mại đi, bả đầu tựa vào cổ Cố Tương, cũng nhắm hai mắt lại.

Thật ngoài ý muốn, Hình Thượng Thiên vốn tưởng rằng cả ngày bực bội, khó có thể đi vào giấc ngủ, nhưng là cơ hồ lại lập tức ngủ mất, hơn nữa rất sâu.

Buổi sáng hôm sau, lúc Cố Tương tỉnh lại Hình Thượng Thiên sớm đã không thấy tăm hơi, nghe nói sáng sớm liền đứng lên ra cửa, điều này làm cho Cố Tương bắt đầu hoài nghi chuyện tối hôm qua có phải một giấc mộng hay không?

Mấy ngày sau Hình Thượng Thiên vẫn không về, mọi người đều nói Lục gia bị chọc tức, cho nên rời nhà đi ra ngoài..., ày, Cố Tương cảm thấy dựa theo tính tình Hình Thượng Thiên không đến mức làm chuyện không tiền đồ như vậy, nhưng là, nàng vẫn là rất đồng tình Hình Thượng Thiên, bị cha ruột đã kích quá mạnh đi?

Cho dù là nhi tử tiểu lão bà sinh, cũng là con hần mà, sao lại đối xử tệ đến vậy?

Chỉ là rất nhanh, Cố Tương rầu rĩ không vui, nàng ý thức được, nàng cũng là tiểu lão bà, vậy về sau nàng sinh nhi tử có phải cũng đáng thương như vậy hay không? Bất quá nghĩ lại, lại cảm thấy không có khả năng, Hoài An vương là loại người nào nàng không biết, nhưng là thông qua mấy ngày nay ở chung, nàng biết Hình Thượng Thiên là người thế nào. Lại nói, chính hần đã trải qua thống khổ như vậy, làm sao có thể dễ bị kích tái diễn trên người đứa nhỏ của mình?

Cố Tương lạc quan nghĩ, thật sự không được, liền mang theo nhi tử phân gia đi ra ngoài sống một mình, cuộc sống tự do tự tại, không phải còn tốt hơn ở trong đại gia tộc bị bó buộc? Sau đó, phát huy trí tuệ nữ xuyên qua, tuy rằng xà phòng, hóa học linh tinh này nọ ta không phát minh được, nhưng là khẳng định còn có chiều số khác, mang theo nhi tử, dính chút danh tiếng Hoài An vương không ai dám khi dễ nàng, thuận thuận lợi lợi làm giàu, sống thoải mái.

Từ lúc đầu sợ hãi vận mệnh của mình, cuối cùng Cố Tương đắm chìm trong tương lai mặc sức tưởng tượng, có chút không thể tự thoát ra được.

Hình Thượng Thiên không trở về, không khí biệt viện có chút áp lực, Uông thị phi thường bình tĩnh bất hai gãi sai vật lên “tuyên truyền” “Lục gia bị khổ bức cỡ nào, trực tiếp đánh hai mươi bốn từ rồi đuổi ra ngoài, ai cũng biết hậu quả bị đuổi đi, ngày sau chính là hoàn toàn bị hủy! Giết gà dọa khỉ như thế, trong biệt viện không còn có người dám nhắc tới việc này, sau đó Uông thị gọi người mang đồ Vương phủ đến sửa sang lại, này nọ vẫn là không ít, ba mươi xe, ăn, mặc, dùng, các loại này nọ, Uông thị kiểm kê toàn bộ, sau đó cái nện vào kho phòng thì vào kho phòng, cần phân phát cũng đều phân phát, tỷ như vải dệt linh tinh, Cố Tương cũng được phân không ít.

Phượng Viên cùng Liễu Chi gặp qua không ít thứ tốt, tự nhiên không cảm thấy mới lạ, nhưng Xuân Nha lại là lần đầu, nhìn cái nào cũng đều ngạc nhiên, mỗi lần đều gọi, di nương, này thật xinh đẹp, di nương, đây là chiếc đĩa dùng ăn cơm sao, làm như thế nào tinh xảo như vậy! Cố Tương mỗi lần đều bị nàng chọc cười ha ha, tổng cảm thấy Xuân Nha có chút ngốc nghếch, có đôi khi lời không mấy khéo léo, có đôi khi lại là vừa đúng như vậy, làm cho cuộc sống bình tĩnh của nàng cũng tăng thêm không ít lạc thú, trọng yếu nhất là Xuân Nha trung tâm với nàng, có thể nói chỉ cần Cố Tương muốn..., Xuân Nha mới mặc kệ hợp không hợp quy củ, có phải hay không, nàng ấy đều sẽ đi làm, chỉ điểm này khiến cho Cố Tương cảm thấy phi thường khó được.

Vật liệu may mặc có nhiều loại, Cố Tương cho mấy nha hoàn làm hai bộ quần áo mới, chính mình cũng làm không ít, về phần cái khác, hiện tại không dùng được thì thu lại, nhân cơ hội này nàng cũng thuận tiện sửa sang lại đồ đạc của mình, phát hiện, cừ thật, mấy tháng này nàng nhưng thật ra có chút thành tựu, trang sức thêm một cái hộp nhỏ, trong đó quý trọng nhất là một cây trâm có viên ruby lớn cỡ hạt nho, thân trâm đúc bằng vàng lớn cỡ ngón tay út, vừa thấy chính là mười phần quý khí, đây là Hình Thượng Thiên thưởng, hiển nhiên vô giá, nàng cảm thấy cho dù lúc này bị đuổi ra ngoài, ít nhất sẽ không chết đói, cầm tài phú này đó kinh doanh cho tốt, cuộc sống tuyệt đối không tệ.

Sau, Cố Tương lại nghe Vương phủ tặng một con bò sữa đến đây liền cảm thấy, trong lòng ngứa không chịu được, trước kia nàng ghét phải uống sữa nhất, bởi vì từ nhỏ bị mẹ cưỡng bức uống, trong lòng có bóng ma, nhưng là đến lúc người không còn được uống nàng lại cảm thấy thứ này cũng thật làm cho người ta hoài niệm, đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là..., Cố Tương nhìn của mình tuy rằng không đến mức vùng đất bằng phẳng, nhưng là cũng chỉ có chút ít, thực cảm thấy nên bồi bổ nhiều vào.

Muốn sửa cũng không khó, Uông thị cũng không phải người hà khắc, ngược lại, còn có thể thường xuyên quan tâm Cố Tương, làm cho nàng rất là thụ sủng nhược kinh, một ngày này, Thanh Hoa mang theo hai bà tử, khiêng một thùng sữa lớn lại đây, Cố Tương thật không ngờ sẽ đưa nhiều như vậy, Thanh Trúc liền giải thích, vì hương vị rất quái lạ, người bình thường không thích, mỗi ngày đều đổ bỏ một thùng lớn, nên Cố Tương không cần có áp lực, muốn ăn bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu, Cố Tương ngấm lại mùi sữa, quả thật cũng không phải mỗi người có thể thích ứng.

Chờ Thanh Hoa đi rồi, Cố Tương liền vòng quanh thùng chứa sữa một lúc lâu, nàng cho dù là đầu heo cũng không uống được hết chỗ này, chỉ tiếc, sữa chưa cần a xít lac-tic khuẩn nàng không làm được, quá trình làm pho mát rất phức tạp nàng cũng không làm được, haiz, nguyên lai xuyên qua nữ cũng không cái gì cũng đều có thể làm, không có phụ liệu, không có công nghệ, cho dù có nguyên liệu tốt nhất cũng chỉ là nguyên liệu mà thôi.

Bất quá ngày hôm sau, Cố Tương liền nghĩ ra được biện pháp, ta không có chế phẩm, có thể đổi ý nghĩ làm bánh bao điểm tâm linh tinh, Cố Tương nhiệt tình tăng vọt, được mấy nha hoàn cùng đầu bếp biệt viện hỗ trợ, chỉ vài ngày liền làm ra rất nhiều này nọ, thành phẩm tốt nhất chính là bánh bao sữa trứng gà, đây là nàng làm dựa theo bánh bao đông lạnh hiện đại, khi đó nàng thích nhất mua loại bánh bao này, sau đó mỳ mò đủ kiểu, thành phẩm là màu vàng nhạt, ăn có hương sữa, vỏ bánh săn chắc, bên trong mềm mại, hương vị phi thường thơm, nàng còn làm ngưu nhũ cao nghe nói Hình Thượng Thiên yêu nhất, tóm lại lúc nào cũng phải khắc khắc nhớ rõ yêu thích của lãnh đạo, điểm ấy khẳng định đúng.

Vài ngày sau Hình Thượng Thiên trở lại, Chiêu Trữ nhìn thấy hấn, lập tức liền đỏ mắt, nghe đồn Hình Thượng Thiên đáng thương bị vứt bỏ tại biệt viện, ngay cả Vương phủ cũng không thể trở về, tình cảnh nan kham, hấn càng nhìn chủ tử nhà mình càng cảm thấy lòng chua xót, Hình Thượng Thiên thấy bộ dáng Chiêu Trữ như vậy, rất là bất đắc dĩ, thật cảm thấy, Chiêu Trữ này cái gì cũng tốt, nhưng có đôi khi khó tránh khỏi quá đa sầu đa cảm.

Chiêu Trữ tìm hai nha hoàn tiến lên hầu hạ Hình Thượng Thiên rửa mặt chải đầu, mấy ngày nay tựa hồ Lục gia màn trời chiếu đất, trên tóc dính vài sợi rơm rạ, quần áo cũng có nhiều nếp nhăn, trong giấy toàn tro bụi, Chiêu Trữ cũng không dám hỏi hấn đi nơi nào, đốc tâm hầu hạ.

Trong lúc Chiêu Trữ báo cáo với Hình Thượng Thiên chuyện biệt viện mấy ngày này, cáo trạng nhiều nhất là chuyện Cố Tương nháo làm sữa, "Cố di nương cũng thật là, mỗi ngày đều đi lấy một thùng sữa lớn, mình uống không hết phân cho bọn nha hoàn không nói, thế nhưng còn lấy sữa làm cái gì bánh bao linh tinh..., ép buộc mấy đầu bếp phòng bếp oán than dậy đất, trọng yếu nhất là Lục gia đi bên ngoài lâu như vậy, thế nhưng cũng không hỏi một chút khi nào thì trở về, chỉ lo một mình vui chơi."

Hình Thượng Thiên bình tĩnh không nói gì, Chiêu Trữ càng nói càng vui vẻ, nghĩ rằng, rốt cục ta đập được Cố di nương người, hừ. Kết quả lúc đi Hà Hoa viện, Hình Thượng Thiên nhìn Cố di nương cười khanh khách đi ra đón, trên mặt thế nhưng cũng mang theo tươi cười đi theo vào!!

Nở nụ cười?

Chiêu Trữ sừng sốt một lúc lâu, mới theo vào, vào phòng đều là mùi sữa.

Cố Tương phân phó người mang thành phẩm của nàng ra, Hình Thượng Thiên nhìn thành phẩm này, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên ngưu nhũ cao hấn thích ăn nhất, nắm tay Cố Tương trầm mặc thật lâu, chỉ nói một câu, "Chỉ sợ biệt viện này chỉ có người còn nhớ thương ta, biết ta thích ăn ngưu nhũ cao."

Trông nét Chiêu Trữ thật muốn rớt ra, hấn cảm thấy, nhất định là Cố Tương dùng thuật dụ dỗ gì đó với Lục gia bọn hấn, tuyệt đối là vậy!!

Chương 15: Sữa tươi

Thanh Sơ là người đầu tiên bên cạnh Uông thị nhận được tin tức Hình Thượng Thiên trở về, hôm nay đến phiên Thanh Sơ trực, Thanh Trúc và Thanh Hoa nghỉ ngơi.

Người gác cổng Triệu Nhị Cầu chạy như điên tới tranh công, lại có chút thật cẩn thận nói, "Thanh Sơ cô nương, ta nhìn Lục gia đầy mặt phong trần." Lời này ý tứ không cần nói cũng biết, tuy rằng Uông thị xử trí mấy gã sai vặt huyền thuyên, nhưng là nhà lớn không che được bí mật, huống chi chuyện đại tổng quản Lục Hành từ kinh đô đến bị đánh đã truyền đầy trời, ai cũng biết đây là Hình Thượng Thiên xả khí lên người Lục Hành.

Tính tình Thanh Sơ dịu dàng, nói chuyện luôn làm cho người ta cảm thấy như gió xuân, bất quá lúc này cũng lạnh mặt, "Nhị Cầu, chuyện người không nên quản đừng quản."

Triệu Nhị Cầu nghe xong vội vàng cung kính cúi đầu, a dua nói, "Cô nương nói cái gì, Triệu Nhị Cầu ta là loại người không đứng mực sao?" Tính tình Thanh Sơ ôn hòa, dung mạo tú lệ, đối người ngoài luôn ba phần hòa khí, trong phủ đệ này không ai không thích nàng.

Thanh Sơ cảm mười quan tiền thưởng Triệu Nhị Cầu, quay đầu đi tìm Uông thị, chỉ thấy trong phòng Uông thị đang cúi đầu thêu hoa, là một đoá hoa Mẫu Đơn, Thanh Sơ biết đây là lễ vật chuẩn bị cho sinh thần Hoài An Vương phi, trong lòng nàng có chút bồn chồn, đã nói không cho hồi Vương phủ, sao lại còn thêu?

Uông thị thấy Thanh Sơ đậm chân tiến vào, ngừng đầu hỏi, "Có việc?"

"Là người gác cổng nói Lục gia đã trở lại, bất quá nhìn Lục gia..."

Uông thị buông khung thêu trên tay, trong ánh mắt toát ra vài phần lo lắng, "Lục gia làm sao vậy?"

"Nói là nhìn rất tiêu tụy."

Uông thị nghe xong không hề rầy, gắt gao nắm chặt ngón tay, Thanh Sơ nhìn chằm chằm nói, "Người gác cổng còn nói, hình như Lục gia trực tiếp trở về thư phòng, bất quá nô tỳ nghĩ..., đó đã là nửa canh giờ trước, lúc này Lục gia hẳn là ở chỗ Cố di nương."

"Ừ." Uông thị tựa hồ khôi phục bình tĩnh, lại cầm lấy khung thêu tiếp tục thêu hoa, tựa hồ căn bản không quan tâm.

Thanh Sơ đứng tại chỗ, muốn lui ra, nhưng Uông thị lại không lên tiếng, tiếp tục đứng lại cảm thấy có chút xấu hổ, bất quá rất nhanh nàng liền giải trừ buồn rầu, bởi vì Uông thị thêu mấy đường lại bỏ xuống, ngừng đầu nhìn Thanh Sơ, hỏi, "Người nhìn ta đối Lục gia có phải quá khắc nghiệt hay không?"

Thanh Sơ do dự một hồi lâu, mới tựa hồ tìm được từ thích hợp, "Ngài cũng là vì muốn tốt cho Lục gia."

Uông thị tựa hồ cảm thấy lời này rất dễ nghe, "Đúng vậy, ta đều là vì tốt cho Lục gia, sợ hấn ăn không ngon, mặc không đủ ấm, sợ bọn nha hoàn hầu hạ hấn không tốt, sợ hấn làm sai chuyện, sợ hấn còn trẻ lông bông, gây tai họa..., hết thấy ta đều vì hấn, nhưng sao hấn càng ngày càng đối nghịch ta?" (bản thân ra vẻ thanh cao tự lừa mình, xung quanh toàn một lũ ngu chỉ biết xu nịnh, ngày sau cả đám thể thảm cũng không trách được ai)

Tâm Thanh Sơ như gương sáng, Lục gia là chủ tử phủ đệ này, làm sao có thể có người dám để hấn ăn không ngon, mặc không đủ ấm? Đây rõ ràng là chuyện cười, về phần còn trẻ lông bông? Người có não đều cảm thấy tính tình Lục gia quá mức nội liễm có chút lạnh lùng, làm sao có thể xúc động gây tai họa?

Uông thị tiếp tục nói, "Hiện nay, Lục gia nhìn ta như là ôn thần, ta nói nhiều một câu, hấn liền quăng tay áo bước đi, người nhìn lần này... Hấn bởi vì ta nói không hợp ý hấn, trực tiếp ra phủ, đi nơi nào cũng không báo ta một tiếng? Đề ta phải lo lắng như vậy. Ta đã nhiều ngày không ngủ yên nổi."

Làm nô tì nào dám nói chủ tử sai? Thanh Sơ có chút không biết tiếp lời như thế nào, Uông thị lại lẩm bẩm, "Người nói..., nếu Lục gia biết tâm của ta, sẽ thay đổi không?"

Thanh Sơ nhìn vẻ mặt phu nhân khốn đốn liền cảm thấy..., phu nhân thông minh như vậy, đã đến hiện tại thế nhưng còn không tìm thấy nguyên nhân vấn đề? Phu nhân sai lầm chính là căn bản không có xem Lục gia là phu quân, mà là vẫn coi hấn là thứ tử Hoài An vương mình có thể tùy ý vuốt ve, một đứa nhỏ cần dựa vào mình mới sống được, nếu một ngày ý tưởng của nàng không thay đổi, quan hệ giữa hai người rất khó cải thiện, hơn nữa vì Lục gia ngày càng trưởng thành, mâu thuẫn sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Chính là, nàng còn nhìn ra nguyên nhân, vì sao phu nhân lại hồ đồ mãi? Thanh Sơ chợt nghĩ đến lá thư phu nhân đặt ở hộp trang sức..., bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, có đôi khi không phải không rõ, mà là muốn lừa mình dối người mà thôi, tình nguyện làm kẻ dui mù? Bởi vì như vậy trong lòng mới thoải mái được. (chuẩn rồi đó. Thẳng ra là, Uông thị chịu sự giáo dục nữ huấn từ nhỏ. Nàng ta tự biết bản thân đã lấy chồng còn lưu luyến không dứt người cũ là

chuyện bị ỏi. Cho nên nàng ta đồ hết lên Hình Thượng Thiên, lừa mình Hình Thượng Thiên không phải phu quân, chỉ là đệ đệ. Như vậy nàng ta nhớ thương nam nhân khác chẳng có gì sai, mà nàng ta vẫn là rất thanh cao)

Hình Thượng Thiên vừa vặn chưa ăn cơm trưa, nhìn Cố Tương làm rất nhiều ngừu nhũ cao linh tinh liền cảm thấy hơi đói, bảo phòng bếp đi chuẩn bị cơm trưa, Cố Tương liền một hơi bầy hết thành phẩm của mình, cừ thật, đầy bàn cơ hồ đều là chế phẩm từ sữa.

Bánh bao màu vàng nhạt, ăn có hương vị khác, ngừu nhũ cao xộp vàng nhạt xem như Hình Thượng Thiên yêu nhất, ăn có chút như thạch hoa quả, vị tinh tế, còn có mùi sữa tươi, ngoài thanh trong ngọt, miệng đầy hương sữa còn có vị ngọt, cắn một ngum liền thỏa mãn cả miệng.

Hình Thượng Thiên cảm thấy một mảnh tâm ý của Cố Tương khó được, trong mắt của hắn một tiểu nha đầu đáng thương, không được ra cửa, trên còn có đại phu nhân quản thúc, căn bản không có tự do đáng nói, tưởng niệm hắn lại không có cách nào biểu đạt cảm tình, cũng không biết đi nơi nào tìm hắn, hai mắt đầm lệ mông lung buồn rầu, đành phải vui đầu làm ngừu nhũ cao nghe nói hắn yêu nhất, chỉ ngừu nhũ cao còn chưa chịu dùng, lại dốc sức làm đồ ăn liên quan khác, nghĩ có thể để hắn ăn cao hứng chút, lúc Chiêu Trữ nói nàng náo loạn làm sữa hắn thật có chút tức giận, cảm thấy di nương này thật đúng là vô tâm vô phế, kết quả khi hắn đến Hà Hoa viện nhìn thấy vẻ mặt Cố Tương kích động, lại thấy nàng lấy đồ ăn ra, liền cảm thấy là Chiêu Trữ hiểu lầm nàng, Chiêu Trữ không hiểu tâm nữ nhân, nhưng là hắn không giống..., hắn nhìn ra Cố Tương hết sức chân thành, Cố Tương làm hết thấy đều là vì hắn!

Nghĩ như vậy, đồ ăn đầy bàn thành mỹ vị quý và lạ, Hình Thượng Thiên thực nể tình ăn, đương nhiên lúc đầu là cảm thấy thịnh tình không thể chối từ, nhưng ăn một cái liền cảm thấy, miệng đầy hương vị sữa thật sự là yêu thích trong lòng hắn!

Cố Tương nhìn một khối sữa tươi cô đặc cuối cùng bị Hình Thượng Thiên xử lý nhanh gọn như trâu ăn nẫu đơn, trong lòng liền đau, thứ này quá khó làm, lúc trước nàng chỉ là ở phòng ngủ kí túc xá nghe được một sư muội nói cách thực hiện, nhưng chỉ là đại khái, đi theo đầu bếp mập nghiên cứu hai ngày, lại thất bại không dưới mấy chục lần, mới ra thành phẩm, nàng còn chưa có ăn đủ đâu..., Lục gia, ngài phải chờ cho ta một chút chứ.

Hình Thượng Thiên ăn vui vẻ, vừa quay đầu liền thấy Cố Tương tội nghiệp nhìn mình, ánh mắt kia ngập nước, như là hàm chứa nước mắt, hắn cho là Cố Tương tưởng niệm mình lợi hại, chỉ ngồi nhìn như vậy cũng có thể khóc, quá đáng thương, mấy ngày nay một mình trong phủ đệ nhất định bị dọa sợ rồi? Lần trước bắt quá một ngày không ngủ cùng liền bị quý áp giường, khóc thê thảm..., nghĩ đến đây liền gấp khối ngừu nhũ cao mình thích nhất cho nàng thể hiện quan tâm, "Ăn nhiều một chút."

A a a, Lục gia, ta muốn ăn sữa tươi đặc mà!

Trong lòng Cố Tương nghĩ như vậy, trên mặt cũng không dám khác thường, cúi đầu dùng canh sữa nắm nuốt cùng ngừu nhũ cao, chờ ăn cơm trưa xong hai người đều ăn hơi nhiều, Hình Thượng Thiên liền mang theo Cố Tương đi bên hồ tản bộ tiêu thực, thuận tiện gia tăng cảm tình.

Thời tiết đã không còn nóng, bầu trời đầu thu không xanh lam, liếc mắt một cái nhìn lại khiến cho người cảm thấy vui vẻ thoải mái, Cố Tương kéo cánh tay Hình Thượng Thiên bắt đầu lái nhái làm bầm nói những chuyện lúc hắn không ở.

Lúc đầu Hình Thượng Thiên bị Cố Tương kéo cánh tay như vậy thật là hơi không được tự nhiên, nhưng dần dần thường xuyên qua lại cũng thành thói quen, cảm thấy có bàn tay mềm mại cầm lấy tay mình như vậy, đáy lòng có loại âm áp nói không nên lời.

Về phương diện lựa chọn đề tài Cố Tương thực đau đầu, nàng cảm thấy mình không thể hỏi, Lục gia mấy ngày nay người đi nơi nào? Hắn không chịu nói tự nhiên chính là có nguyên nhân của hắn, Cố Tương không chắc hai người thân mật đến mức có thể nói chuyện tư mật như vậy, cho nên chọn nói những chuyện vụn vặt lúc Hình Thượng Thiên không ở đây, như đang báo cáo, tỷ như nàng làm hai quần lụa mỏng mới đến bồn hoa nàng đường đã nở, hay là nàng vất vả gian khổ như thế nào mới chế phẩm ra mấy điểm tâm sữa kia.

Hình Thượng Thiên vừa nghe vừa vỗ nhẹ tay nàng, giọng của Cố Tương rất êm tai, âm cuối mang theo chút nũng nịu, giọng điệu lại ôn nhu, cho dù là chuyện bình thường hắn nghe cũng không có cảm thấy phiền chán, nhìn hồ nước xanh biếc cách đó không xa, dương liễu bên đường bị gió thổi nhẹ nhàng lắc lư, cảm thấy phiền chán bất an mấy ngày nay cũng được dịu xuống, bình tĩnh khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị đánh

Nhắc tới chuyện vài ngày Hình Thượng Thiên đi nơi nào, thì chính là đi cùng bằng hữu, lại nói tiếp bạn bè này đến cũng là đúng dịp, là bằng hữu Hình Thượng Thiên quen biết từ nhỏ, là Tần Thịnh Danh con trai độc nhất An Vũ Hầu, tính tình phong lưu phóng khoáng không nói lại tiêu sái, hoàn toàn tương phản phụ thân An Vũ Hầu làm việc nghiêm trang có chút hà khắc của hắn, điều này làm cho Tần Thịnh Danh từ nhỏ đến lớn bị đánh không ít lần, lão Hầu gia mỗi ngày đều bị khí thổi râu tròng mắt, bắt đặc dĩ chỉ có một nhi tử bảo bối, lúc thương chi hận không thể nâng trong lòng bàn tay che chở, gặp rắc rối lại hận không thể đánh chết, thật sự là khó làm.

Mẫu thân Tần Thịnh Danh Từ thị và Hoài An Vương phi là biểu tỷ muội, cho nên hai phủ thường xuyên lui tới, Tần Thịnh Danh và Hình Thượng Thiên tuổi tương đương, thường xuyên qua lại liền thành bằng hữu, tuy rằng lúc Hình Thượng Thiên tám tuổi đã bị đưa đến bên ngoài ít gặp mặt, nhưng tình cảm hai người vẫn rất tốt, cùng nhau làm bầy bắt chim, cùng nhau làm dơ vấy tỷ tỷ, cùng nhau trộm cá vàng Hoài An Vương phi dường đi phóng sinh, kết quả

chỉ chớp mắt cá vàng không hợp thủy thổ chết vô số kẻ.

Lúc Tần Thịnh Danh vô ý gặp Hình Thượng Thiên tại nơi hoang sơ cùng cốc này cũng rất kinh ngạc, hai người liền tìm tằm lâu tốt, vài ly rượu liền nói hết tình hình gần đây của nhau, Hình Thượng Thiên là bị Hoài An vương quăng đến biệt viện này, lý do là để hắn “ yên tĩnh “ đọc sách, mọi người đều nói hắn bị Hoài An vương lưu đây, mà Tần Thịnh Danh..., lúc ấy ánh mặt trời vừa vãn chiếu vào, mặt Tần Thịnh Danh lại ưu thương như trời mưa dầm.

"Đừng nói nữa, ta chỉ là xông lăm khuê các Tần Dương quận chúa mà thôi, bọn họ lại ép ta cưới nữ nhân kia, người cũng biết, ngực Tần Dương quận chúa là như vậy..." Tần Thịnh Danh làm động tác miêu tả đưa hấu, "Thất lưng có thể so với thùng nước, sắc mặt như nước rửa chân, Tần Thịnh Danh ta phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, sao có thể lấy đệ nhất xấu nữ đó?"

Hình Thượng Thiên nhin cười, nhớ tới Tần Dương quận chúa mỗi ngày hận gả, gặp nam nhân liền hận không thể cọ lại gần, huống chi là với Tần Thịnh Danh có danh mỹ nam tử, chỉ sợ khốc lóc om sòm lẫn lộn, các loại thủ đoạn đều thử qua, nhưng mà nhìn Tần Thịnh Danh đang ở đây thì biết, chưa gả thành công.

Quả nhiên, Tần Thịnh Danh nói, "Cha ta cảm thược dài 5 thước rượt đánh ta, chỉ hỏi ta một câu có cưới hay không, ta tự nhiên là..." Dưới ánh mắt Hình Thượng Thiên chờ mong, Tần Thịnh Danh đột nhiên suy sút cúi đầu, hữu khí vô lực nói, "Ta không chịu nổi thược bản, chỉ có thể gặt đầu đồng ý."

Hình Thượng Thiên thiếu chút nữa phun một ngụm rượu ra, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, ta càng nghĩ càng là cảm thấy không được, hôm thành thân ôm ngân lượng bỏ trốn đến đây." Tần Thịnh Danh đắc ý.

Hình Thượng Thiên, "..."

Sau đó Hình Thượng Thiên biết Tần Thịnh Danh mua tòa nhà ở Trương Dương thành, mỗi ngày hô bằng gọi hữu, sáng khoái sống, tựa hồ căn bản quên tai họa để lại kinh đô, hắn còn thường gọi Hình Thượng Thiên đến cùng uống rượu cười ngửa linh tinh.

Ngày đó cãi nhau với Uông thị, trong lòng Hình Thượng Thiên thực không thoải mái, nghỉ ở trong phòng Cổ Tương, hôm sau đi tìm Tần Thịnh Danh uống rượu, hai người cười ngửa chạy tới trên núi phụ cận bãi Phật, lúc trở về lạc đường, đi dạo trên núi ba ngày, màn trời chiếu đất thật xấu hổ, đương nhiên chuyện này tự nhiên không kể với bất luận kẻ nào, thật sự quá mất mặt!

Cho nên Hình Thượng Thiên rõ ràng nhìn ra Cổ Tương có vài phần tò mò, muốn biết hắn đi nơi nào, nhưng là cũng không nói gì..., hắn lôi kéo Cổ Tương vòng vo vài vòng bên hồ, lúc trở lại Hà Hoa viện, rất xa đã thấy được Thanh Trúc đoan đoan chính chính đứng.

"Là phu nhân sai nô tì tặng bát súp lại đây." Thanh Trúc vội vàng quỳ gối nói.

Cổ Tương nhìn Hình Thượng Thiên, thấy hắn thờ ơ nhỏ giọng nói, "Lục gia, người xem..." Cổ Tương nghĩ rất đơn giản, đây là Uông thị hạ mình trước, không phải người nên cao hứng nhận, sau đó đi thăm phu nhân? Sau đó hai vợ chồng vui mừng hòa hảo, nên làm gì thì làm cái đó? Đây là lần đầu tiên sau khi nàng đến đây thấy phu nhân cúi đầu.

Hình Thượng Thiên lại liếc mắt bát súp, "Ta ghét nhất phải uống súp."

Thanh Trúc sững sờ, nhìn không được hỏi, "Nhưng là, trước kia ngài luôn uống." Nàng nói xong liền hối hận, đây là vấn đề gì? Chuyện chủ tử cho phép nàng xen mồm? Thật sự là chán sống.

Quả nhiên, Hình Thượng Thiên biến sắc, trầm giọng nói, "Như thế nào, hiện tại ngay cả một nha hoàn cũng dám hỏi đông hỏi tây? Phu nhân các người tự nhận là thế gia, làm việc đều có trật tự, như thế, không có dạy người, lúc chủ tử nói chuyện không cho nô tì xen miệng vào?" Hình Thượng Thiên dừng lại một chút, lãnh nghiêm mặt phân phó Chiêu Trữ, "Nha đầu kia đi hạ phạm thượng, kéo ra ngoài đánh hai mươi bản tử."

Thanh Trúc lập tức suy sụp trên đất, trên mặt trắng bệch không có chút máu, nàng thật sự hối muốn chết, muốn trách thì trách nàng quá sơ suất, bởi vì bình thường Lục gia đối kẻ dưới dầy rộng, ít tức giận như vậy, nàng lại ý vào mình là đại nha hoàn của Uông thị..., tự cho là có chút mặt mũi nói chuyện.

Chiêu Trữ do dự, cũng không dám cãi lời, trong lòng vừa sốt ruột, vừa lại bất đắc dĩ kêu hai bà tử thô sử đến mang Thanh Trúc đi.

Cổ Tương từng thấy qua cảnh tượng bị phạt bản tử, gây gộc ước chừng 1m5, cột người vào trên ghế, nam nhân cời quần ra đánh, nữ nhân trực tiếp đánh..., từng cái từng cái, rất xa có thể nghe được tiếng vang, quả thực chính là khổ hình, nữ tử bình thường bị hai mươi bản tử cơ hồ mất nửa cái mạng, huống chi là Thanh Trúc đại nha hoàn bên người Uông thị, ngày thường được nuông chiều như nửa tiểu thư, sao chịu được?

Nàng thực không nở, nhưng bảo nàng tiến lên cầu tình, nàng lại không làm được, nàng còn không có胆 đến cho rằng mình có trọng lượng, có thể khiến Hình Thượng Thiên thay đổi chủ ý, ngay cả thể diện Uông thị hắn cũng không để ý, huống chi nàng một tiểu thị thiếp?

Hình Thượng Thiên quay đầu liền vào phòng, Cổ Tương đành phải bước theo, thấy Hình Thượng Thiên vững vàng đương đương ngồi ở ghế thái sư cạnh cửa sổ, Cổ Tương không dám nói lời nào, thật cẩn thận đứng ở một bên.

Hình Thượng Thiên nghiêm mặt, trầm mặc một hồi lâu, mới gọi Cổ Tương, "Còn không châm trà cho ta!"

Cổ Tương vội bước lên rót cho hắn một ly nước trà. "Lục gia, ngài uống trà."

Hình Thượng Thiên cứng ngắc tiếp nhận, kết quả uống một ngụm, chỉ cảm thấy cuồng hống ngọt lành, có mùi dưa hấu thơm ngát, nhìn không được mở

nấp trà nhìn xem, bên trong nước trà là màu đỏ, nổi bật ly trà màu trắng đề, xinh đẹp bất khả tư nghị.

Nhìn thấy ánh mắt Hình Thượng Thiên nghi vấn, Cố Tương vội vàng giải thích, "Đây là nước trà vô dưa hấu, ta thấy Lục gia không thích uống nước trà bình thường, liền tự chủ trương làm cái này, vô dưa hấu có thể thanh nóng trừ hỏa, Lục gia ngài đang nóng, uống nó giải khát tốt nhất."

Thân mình Hình Thượng Thiên dần dần thả lỏng, một hồi lâu mới nói, "Khiến người lo lắng." Lúc hán tám tuổi bị đưa đến chỗ sư phụ, sư phụ cái gì cũng tốt, nhưng hễ uống rượu liền quên mọi chuyện, lúc hán chín tuổi sư phụ uống rượu ở dưới chân núi, hán một người trên núi trong phòng cỏ tranh, ăn hết lương thực chỉ còn lại có nửa bao lá trà, hán bắt đầu pha nước trà uống, một bình lại một bình, đầy miệng đều là vị trà chua xót, nhưng không uống lại không được, uống liên tục bốn ngày mới đợi được sư phụ về.

Từ đó về sau hán liền chán ghét uống trà, nhưng thói quen này người bên ngoài cũng không biết, Cố Tương khi nào thì bắt đầu phát hiện? So với Ưông thị quan tâm vợ vẫn, Cố Tương sẵn sàng tỉ mỉ khiến hán cảm nhận được hết sức chân thành.

Nghĩ đến Ưông thị, hán lại nghĩ đến vừa mới phát giận, chẳng qua là bát súp, tuy rằng không thích uống nhưng là Ưông thị có ý tốt, nhắm mắt lại uống liền xong, làm gì phải phát giận? Trước kia đều có thể chịu được, hiện tại cố tình không thể, dựa theo Ưông thị yêu cầu làm một thể gia đệ tử chân chính, trời nóng cũng phải mặc gấm vóc, tóc buộc cẩn thận tỉ mỉ, ăn cơm mỗi đĩa đồ ăn chỉ ăn ba miếng nhỏ, nói chuyện không thể lớn tiếng, ăn canh không thể có thanh âm, ngày cả đi đường cũng không thể cất bước tiêu sái giống như trước vậy, bởi vì có tổn hại dung nhan.

Vì sao?

Ánh mắt Hình Thượng Thiên không tự giác ngừng trên người Cố Tương, thấy ánh mắt nàng mang theo vài phần vui sướng nhìn hán, tựa hồ hán thích chén nước trà này là chuyện rất trọng đại, bỗng nhiên hán cảm thấy đã hiểu. Bởi vì hiện tại có một người làm cho hán cảm nhận được thể nào là chân chính quan tâm, không phải là mệnh lệnh giáo điều, mà là sâu trong nội tâm muốn tốt với hán. Tâm của hán dần dần mềm mại, nhìn Cố Tương vậy vậy tay.

Cố Tương vội vàng đi lại, cười nói, "Còn tưởng rằng Lục gia không thích."

Hình Thượng Thiên gắt gao cầm tay Cố Tương, hôn cái trán của nàng nói, "Thích." Thực thích nước trà này, cũng thực thích nàng tri kỷ.

Nói thật lúc này Cố Tương có chút đỏ mặt, kỳ thật làm nước trà dưa hấu chỉ là nhất thời quật khởi, nhưng thấy Hình Thượng Thiên thật thích đúng là thụ sủng nhược kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nghĩ lại

Chiêu Trữ không dám thật sự đánh, nhưng hai mươi bản là không thiếu được, dù sao đây là Lục gia phân phó, chỉ cần là chuyện Lục gia phân phó, dù bảo hán lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ không từ, hán tự nhận là trung tâm với Lục gia không người có thể bằng. Thanh Trúc bị đánh xong đã không thể đi đường, tóc ẩm ướt, sắc mặt trắng bệch, để hai bà tử thô sử nâng trở về.

Ưông thị không yên bất an trong phòng chờ Thanh Trúc trở về phục mệnh, nói thật, đây là lần đầu tiên nàng hạ mình trước Hình Thượng Thiên, thực sự có chút mất mặt. Kết quả chờ trở về lại là Thanh Trúc bị người nâng, Chiêu Trữ cúi đầu, giọng nhỏ như ruồi nói, bởi vì Thanh Trúc chọc giận Lục gia, cho nên bị đánh.

Chiêu Trữ nói xong liền thật cẩn thận nhìn Ưông thị, chỉ thấy mặt nàng lúc xanh lúc trắng, tình cảm giữa Thanh Hoa với Thanh Trúc tốt nhất, đứng ở một bên nhìn Thanh Trúc chật vật, thiếu chút nữa khóc, Thanh Sơ tiến lên cầm tay nàng nhắc nhở nàng, thể này mới khó khăn nhịn xuống, ánh mắt gắt gao bám chặt trên người Thanh Trúc, chỉ hận không thể lập tức tiến lên xem xét tình huống của nàng ấy.

Ưông thị chỉ cảm thấy trời xoay đất chuyển, một hồi lâu mới nương tay vịn ghế dựa chậm rãi đứng vững, nhìn Chiêu Trữ, thấy hán cung kính cúi đầu một bộ không biết làm sao bây giờ, mà Thanh Trúc mặt không có chút máu lại miễn cưỡng chống đỡ quỳ gối trước mặt, run giọng nói, "Là nô tì không biết quy củ, chọc giận Lục gia, thỉnh phu nhân không cần... Tức giận." Chỉ một câu, nhưng khiến Thanh Trúc hơi thở mong manh nói không hết nổi.

Thanh Hoa rốt cục nhịn không được xông đến, ôm Thanh Trúc liền khóc lên, "Thanh Trúc tỷ tỷ, sao tỷ lại bị đánh." Lập tức quay đầu nhìn Ưông thị, cầu xin nói, "Phu nhân, nô tì cầu ngài, ngài an bài lang trung cho Thanh Trúc tỷ tỷ."

Ưông thị im lặng, tựa hồ có chút không đành lòng, "Đi gọi Tiền tiên sinh lại đây." Tiền tiên sinh là lang trung Ưông thị mang từ kinh đô đến, y thuật rất cao, chuyên xem bệnh cho Ưông thị, rất ít đi xem hạ nhân, hiển nhiên ý tứ Ưông thị chính là coi trọng Thanh Trúc.

Thanh Hoa dập đầu tạ ân, giúp đỡ Thanh Trúc thật cẩn thận trở về viện.

Ưông thị đứng ở tại chỗ lại cảm thấy trong lòng bị đè nén lợi hại, bản tử đánh vào trên người Thanh Trúc tựa hồ như đánh vào thân thể của nàng, làm cho nàng vừa thẹn vừa giận, nếu là trước đây nàng sẽ dùng đũa đi chất vấn Hình Thượng Thiên, sao hán dám làm như thế..., hán dựa vào cái gì? Nhưng rất nhanh, trong lòng lại có tiếng nói bảo nàng đè ép tức giận này xuống, vì một nha hoàn đi chất vấn Hình Thượng Thiên, tựa hồ có chút chuyện bé xé ra to,

Thanh Trúc tuy rằng là tâm phúc của nàng, nhưng nói thẳng ra chỉ là hạ nhân, có thể so sánh với Hình Thượng Thiên?

Tâm tư xoay chuyển, sắc mặt Ônng thị lại càng ám trầm, nàng bỗng nhiên cảm thấy có vài thứ đã không giống trước, trong lúc nàng bất tri bất giác lặng lẽ thay đổi.

Chiêu Trữ âm thầm kêu khổ, hẳn cảm thấy hôm nay thật sự là xui tám đời, mới phải gặp chuyện như vậy..., rốt cuộc là Lục gia nghĩ như thế nào, mình mục trương đâm đánh mặt phu nhân, phu nhân xuất thân cao quý, tư dung tú lệ, giờ tay nhắc chân đều biểu hiện ung dung đẹp đẽ quý giá của nàng, rốt cuộc Lục gia có cái gì không hài lòng? Trọng yếu nhất là, vì một di nương thôn cô, có đáng giá hay không?

Lần đầu tiên Chiêu Trữ nhìn thấy Cố di nương chỉ cảm thấy, Hình Thượng Thiên có thêm một tiểu thiếp xinh đẹp, nam nhân mà, không phải đều thế này sao, hẳn từng gặp không ít nữ nhân xinh đẹp như vậy, bất quá mới mẻ một thời gian sẽ dứt bỏ, sao có thể so sánh với nương tử chính quy xuất thân cao quý? Nhưng là dần dần, bất tri bất giác, thời gian Cố di nương bá lấy Lục gia nhiều lên, lực ảnh hưởng cũng càng ngày càng nặng, vốn tưởng rằng Ônng thị nạp thiếp thất cho Lục gia, Lục gia sẽ cảm kích Ônng thị, hai người sẽ càng ngày càng tốt, kết quả mâu thuẫn giữa hai người lại lần lượt bùng nổ, nay thế nhưng đến mức trực tiếp đánh thể diện phu nhân, rốt cuộc Lục gia nghĩ như thế nào?

"Người trở về đi." Ônng thị tựa hồ thật sự mệt mỏi, vô lực dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại phát phát tay.

Chiêu Trữ ngây ngẩn cả người, hẳn cho rằng Ônng thị sẽ hỏi sự tình nguyên do, hoặc là trực tiếp đi tìm Hình Thượng Thiên chất vấn, nhưng bây giờ chỉ như vậy?

Chờ Chiêu Trữ đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có Thanh Sơ và Ônng thị, ánh mắt Thanh Sơ ửng đỏ, nghĩ tình huống Thanh Trúc vừa rồi trong lòng cũng là hận không thể đi qua nhìn một cái, nhưng chỗ phu nhân luôn phải có người, nàng nghĩ..., trong lòng phu nhân cũng không chịu nổi, ở biệt viện này luôn luôn là phu nhân một lời Cừu Đình, không người dám làm trái, đây là lần đầu tiên Lục gia phản kháng mãnh liệt như vậy.

Tuy rằng Ônng thị nhắm mắt lại, vững vàng đương đương ngồi, nhưng là trong lòng cũng như hỏa thiêu sôi trào, nàng cũng không rõ vì sao mình lại không đi hỏi Hình Thượng Thiên. Nếu dựa theo dĩ vãng nàng đã sớm lãnh nghiêm mật giáo huấn Hình Thượng Thiên, nhưng là lúc này, nàng cảm thấy có một số việc tựa hồ mình thật sự làm sai, nhưng nghĩ đến đây nội tâm lại có tiếng nói, người hoàn toàn đều là vì Lục gia, làm gì tự coi nhẹ mình?

Bất an, mê man, thất lạc, lại quật cường, Ônng thị chậm rãi dằn vò tinh thần.

Chiêu Trữ về tới Hà Hoa viện, ngoài cửa Xuân Nha và Liễu Chi đang nói cười, Phương Viên cầm bồn nước tiến tiến xuất xuất, trên mặt mang theo cười khoái trá, bỗng nhiên hẳn cảm thấy trong lòng không biết là tư vị gì, phu nhân bên kia tình cảnh bị thăm, mây mù che kín, bên này lại bình tĩnh như vậy?

Xuân Nha nhìn thấy Chiêu Trữ liền cao hứng nghênh đón, "Chiêu Trữ ca, người muốn uống nước trà vô dưa hấu hay không?"

Chiêu Trữ sững sốt, nghĩ rằng, vô dưa hấu có thể ăn? Đùa giỡn cái gì, Cố di nương các người là thôn cô nông thôn vô tri, cái gì cũng luyến tiếc bỏ, đều xem như bảo bối, nhưng ta không thích, muốn uống cũng là uống danh trà Lão Quân sơn phu nhân được trong cung ban cho.

Xuân Nha cũng không ngốc, ần ần nhìn ra Chiêu Trữ khinh thường, mắt hứng nói, "Người ghét bỏ cái gì, Lục gia còn rất thích."

Chiêu Trữ mỗi lần đều thua Xuân Nha quá mức "Ngay thẳng", đứa nhỏ này không giống người khác, trong lòng có cái gì thì nói cái đó, trước kia mỗi ngày đi theo sau mông hẳn hỏi đông hỏi tây, hỏi trong nhà hẳn có đính hôn cho hẳn chưa, hỏi trong nhà mấy người, mặt dày mày dạn muốn gả cho hẳn, làm cho trong lòng hẳn khinh bỉ lại đắc ý, nhưng mấy ngày nay lại biến sắc mặt? Bắt đầu đuổi theo Mễ Điều truy vấn chuyện Lục Hành, cái này..., làm cho hẳn phi thường khó chịu.

Nhìn mặt Chiêu Trữ lúc xanh lúc trắng, Xuân Nha cảm thấy trong lòng thật là an ủi, trước kia sao lại cho rằng Chiêu Trữ tuấn tú chứ, so sánh với nam tử hán Lục Hành, căn bản chính là một cái bạch trảm kê* thôi! Nhớ tới Lục Hành, Xuân Nha liền cảm thấy đau đầu, nghe nói hôm đó bị Lục gia phạt đánh năm mươi bản tử, đương nhiên, làm trái Lục gia là không đúng, bất quá bị đánh cũng thật đáng thương, nghe nói đến bây giờ còn nghỉ ngơi ở trong phòng. Thật muốn đi xem, Xuân Nha cắn ngón tay nghĩ.

* bạch trảm kê: gà bị trụi lông á!

Chiêu Trữ chỉ chớp mắt liền nhìn thấy vẻ mặt Xuân Nha háo sắc, cảm giận quăng tay áo đi vào, vừa tới cửa đã bị Liễu Chi ngăn cản, Liễu Chi cho hẳn cái ánh mắt nói, "Lục gia đang ở với di nương." Ý tứ chính là, thức thời thì đừng đi quấy rầy, Chiêu Trữ bất đắc dĩ ngồi xổm một bên góc tường, nhìn hồ nước xanh biếc cách đó không xa, cảm thấy, người này thực làm người ta mê mang.

Cố Tương hầu hạ Hình Thượng Thiên ngủ trưa, nàng vốn tưởng rằng vừa mới xảy ra chuyện Thanh Trúc mình sẽ ngủ không yên, kết quả ôm lưng Hình Thượng Thiên, vừa nhắm mắt liền ngủ, chờ tỉnh lại liền thấy Hình Thượng Thiên còn ngủ, mấy ngày nay bên ngoài tựa hồ mệt mỏi, trên mặt còn chút phờ phạc, trên trán nổi hột tinh mịn, ngủ phi thường ngọt lành, nàng cầm lấy cây quạt quạt cho hẳn, đầu óc vốn không dừng lại, vừa rồi chuyện Thanh Trúc tuy rằng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, nhưng là chốc lát nàng liền cân nhắc được. Thanh Trúc là đại nha hoàn của Ônng thị, cho dù Chiêu Trữ không thủ hạ lưu tình, những người khác dám thật sự hung hăng đánh? Hạ nhân đều là nhân tính, cho nên Thanh Trúc cũng sẽ chỉ là bị nhẹ nhàng trừng phạt, không đến mức nguy hiểm sinh mệnh, nhưng là nghĩ lại, lại cảm thấy buồn bực, Ônng thị và Hình Thượng Thiên mỗi ngày lại một trận sóng gió như vậy, rốt cuộc là chuyện gì? Ônng thị có thể giận chó đánh mèo với nàng hay không?

Thành môn thất hỏa, ương cập tri ngư* mà!

*Nghĩa là: Công thành đột nhiên cháy, ao cá bị vạ lây bất ngờ.

Nhưng là Cố Tương mấy lần biểu trưng tâm với Uông thị, hết sức chân thành, đều bị đẩy ra, hiện tại cũng chỉ Hình Thượng Thiên rộng mở ngực để nàng dựa vào, mặc kệ là Uông thị hay là Hình Thượng Thiên, tóm lại nàng phải ôm một đù, tuy rằng nhìn Hình Thượng Thiên không quá đáng tin, nhưng vẫn tốt hơn không chỗ dựa vào phải không?

Nghĩ như vậy Cố Tương liền cảm thấy Lục gia đang ngủ trước mắt này chính là được thảo cứu mạng của nàng, phải dùng sức bắt lấy không buông ra.

Lúc Hình Thượng Thiên tỉnh lại liền nhìn thấy Cố Tương vừa quạt cho hắn, vừa bao hàm thâm tình nhìn hắn, thật giống như hắn là trời của nàng bảo bồi duy nhất trong đời, làm cho trong lòng hắn từng đợt... Đắc ý.

"Nhìn cái gì." Hình Thượng Thiên bất đắc dĩ nói, lập tức đứng lên, Cố Tương vội bước lên giúp đỡ một phen, lại bảo Phụng Viên đi ngâm nước trà đưa hẩu cho Hình Thượng Thiên uống. Có đôi khi Cố Tương cảm thấy dựa theo trình độ Hình Thượng Thiên cô động đồ mình làm, tỷ như túi hương không đầu vào đầu, còn có đồ ăn loạn thất bát tao khác, cả hấp cách thủy, sữa tươi cô đặc, tuyệt đối là thật yếu! Giải thích chính là thật tâm sùng ái.

Hai người ngời một ly ta một ly uống hết một bình nước trà, Hình Thượng Thiên lơ đãng vươn tay ôm lấy Cố Tương, hai người thân mật cùng một chỗ, Hình Thượng Thiên nhẹ nhàng hôn cái trán Cố Tương, vô hạn ôn nhu, ừm..., Cố Tương đỏ mặt, tuy rằng hai người làm rất nhiều chuyện hơn thế, nhưng là hôn mạng theo triu mệnh thể này vẫn là lần đầu, làm cho nàng cảm thấy được che chở, ừm, rất dụ người.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bánh bao gạch cua

Thân mình Lục Hành đã sớm tốt hơn, nhưng Lục gia không nói gì hắn cũng không tiện xuất môn, cũng chỉ có thể vẫn dưỡng bệnh, năm mươi bản tử kia tới trên người người khác thật đúng là đi nửa cái mạng, đến trên người hắn thì không đúng rồi, thân thủ Lục Hành rất cao, thân thể bị hắn luyện như thiết cốt, rất là không tầm thường.

Một ngày này, Lục Hành ở trong sân đánh một bộ quyền, đang luyện bỗng nhiên hô, "Là vị cao thủ nào, đã đến đây đừng trốn trốn tránh tránh nữa."

Sau cửa xuất hiện một vị phụ nhân béo trắng, nhìn sắc mặt rất nghiêm túc, "Thật sự là thật không ngờ, Hình Chương sẽ lung lạc được người Bạch Hòa đường bán mạng cho hắn." Hoài An vương họ Hình tên một chữ Chương.

Lục Hành hí mắt, tay nhanh chóng đặt lên kiếm đeo ở thắt lưng, "Tại sao tiền bối nhận ra tại hạ là người Bạch Hòa đường?" Bạch Hòa đường là tổ chức ám sát nổi danh trên giang hồ, nhưng là bọn hắn nhận giết người cũng nhận bảo hộ người, chẳng qua giá bảo tiêu so giết người càng cao hơn một ít.

Phụ nhân lạnh nhạt nói, "Ta không chỉ có biết ngươi là người Bạch Hòa đường, còn biết sư phụ của ngươi là ai."

Lục Hành cảnh giác nhìn phụ nhân.

"Ha ha, lão nhân gia Vương Nhị thúc hắn gần đây thế nào? Lão thân nhớ rõ bệnh phong hàn tra tấn hắn không nhẹ." Phụ nhân ngẩng đầu nhìn Lục Hành nói.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Bạch Hòa đường trong giang hồ phi thường bí ẩn, thế nhưng ngay cả danh tính sư phụ hắn cũng biết, việc này đã không còn đơn giản.

Phụ nhân cũng không thừa nước đục thả câu sáng khoái nói, "Ta là Trịnh sư tổ ngươi."

"Ngài chính là vị hai mươi năm trước phiêu bạt giang hồ chưa từng trở về, Trịnh Oánh sư tổ?" Lục Hành nhin không được kinh dị hô.

Trịnh Oánh gật gật đầu, trên mặt lãnh nghiêm rốt cục có ý cười, "Khó được còn có tiểu bối nhớ rõ ta, đi thôi, chúng ta vào trong nhà nói."

Lục Hành bất đắc dĩ đi vào theo, không phải hắn tùy tiện nhận thân, thật sự là nhân số Bạch Hòa đường rất thưa thớt, quy củ nghiêm minh, có thể hiểu biết chi tiết như vậy cũng chỉ là người một nhà.

Xuân Nha gần đây thực buồn rầu, nàng hỏi thăm được tin tức Lục Hành vẫn đang dưỡng bệnh trong tiểu viện, nàng nghĩ một nam tử anh khí như vậy, bị đánh nặng như vậy, một người cô linh linh, có bao nhiêu khổ sở, thương tích đau như thế, lần qua lộn lại ngủ không yên. Nàng nhớ tới đến chuyện xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy Cố di nương và Lục gia hai người thân ái uống nước trà đưa hẩu, ẩm áp ngọt ngào như vậy..., làm cho người khác nhìn tâm đều say, bỗng nhiên tâm tư vừa động, Lục gia thích uống như vậy, Lục Hành khẳng định cũng sẽ thích uống đi?

Nghe Cố di nương nói nước trà này thanh hỏa giải nhiệt, tóm lại chính là thứ tốt, Lục Hành dưỡng bệnh hẳn sẽ cần?

Cho nên buổi sáng hôm nay, Xuân Nha vừa vận được nghỉ, ngâm một bình trà đưa hẩu đi tiểu viện của Lục Hành, Lục Hành tuy rằng là quân sự, nhưng dù sao vẫn là hạ nhân, ngủ ở trong phòng hạ nhân phía nam, bên trong dựa vào phương bác có vài toà tiểu viện, chọn cho hắn chỗ tốt hơn hạ nhân bình thường không ít.

Đến cửa tiểu viện, Xuân Nha bỗng nhiên có chút rụt rè, nàng đứng ở cửa, trong lòng đấu tranh một phen, rốt cục cố lấy dũng khí chuẩn bị gõ cửa, kết quả cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên trong.

"Trịnh ma ma?" Xuân Nha nhận ra đi từ trong phòng ra là Trịnh ma ma dạy chương trình học lễ nghi cho Cố di nương, mà khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên là Lục Hành đi sau Trịnh ma ma về mặt cung kính, ơ, hai người họ quen biết nhau?

Lục Hành hí hóp nhìn Xuân Nha, ánh mắt lộ ra nguy hiểm, Xuân Nha bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, sao nàng cảm thấy giờ khắc này Lục Hành không giống nam tử kiêu ngạo anh tuấn lúc trước nhìn thấy, mà là càng giống một người cực độ nguy hiểm! Xuân Nha không tự giác thối lui về phía sau.

Ngay lúc đó tay Xuân Nha bị Lục Hành bắt lấy, lẳng đưng mãnh đánh ập vào thân thể của nàng, Xuân Nha ngẩng đầu nhìn Trịnh ma ma, thấy bà liếc mắt nhìn mình lại nói với Lục Hành, "Nàng là tiểu nha hoàn bên người Cố di nương."

Lục Hành dần dần buông lỏng, "Là vị Cố di nương kia?" Lục Hành nhấn mạnh hai chữ vị kia.

"Phải." Trịnh ma ma nói xong liền khôi phục khuôn mặt nghiêm túc, "Tiểu nha đầu, lúc trước dạy ngươi quy củ thế nào?" Xuân Nha nhớ tới quy định nội viện là không thể tùy ý đi lại, liền chột dạ.

"Theo ta, để di nương các ngươi phạt ngươi." Trịnh ma ma nghiêm khắc nói.

Xuân Nha,,

Vì chuyện này Xuân Nha bị Cố Tương phạt nửa năm tiền tiêu hàng tháng không nói, còn bị cấm túc một tháng.

Tuy rằng Phương Viên và Liễu Chi đều cầu tình cho Xuân Nha, Cố Tương ngày thường dễ dãi cũng là khó được lúc nghiêm mặt nói, "Xử phạt nghiêm khắc như vậy là vì tốt cho ngươi, hôm nay ngươi có thể không để ý quy củ tùy ý xông loạn, ngày mai ngươi có thể va chạm phu nhân hoặc gây tai họa khác, đến lúc đó không chừng không phải một mình ngươi bị phạt, hiểu không?"

Xuân Nha chỉ là quá mức thẳng thắn, không đến mức là ngốc tử, nàng hiểu được ý tứ của Cố Tương, nếu người ác tâm bịa đặt Cố Tương sai khiến nàng việc làm, Cố Tương thân là di nương, phái nha hoàn lên đi gặp quân sự Vương phủ, còn là người không vợ tuổi trẻ, truyền ra ngoài thật sự là không tốt nghe.

Trịnh ma ma thấy Cố Tương hung hăng trách phạt Xuân Nha, thế này mới vừa lòng gật gật đầu, bắt quá quay đầu liền nói với Cố Tương, "Ta coi quy củ của ngươi vẫn là thiếu chút, ngày mai chúng ta bắt đầu học một lần nữa."

Cố Tương, không cần đâu!

Cứ như vậy Cố Tương lại bắt đầu khóa huấn luyện ma quỷ của Trịnh ma ma, lúc này Trịnh ma ma dạy quy củ nhưng là càng nghiêm, Cố Tương cảm thấy trước kia bà dạy mình đáng về quy củ, nhìn như nghiêm khắc nhưng vẫn là để lại vài phần, lúc này lại là hoàn toàn không cho chút đường sống, yêu cầu tuyệt đối khắc nghiệt, giống như ngay sau đó nàng chính là Vương phi Vương phủ, nàng còn cần nhắc có phải Trịnh ma ma bị phu nhân Uông thị phái tới tra tấn nàng hay không, sau ngẫm lại lại thấy không đúng, nếu thật muốn tra tấn nàng, bắt lấy nhược điểm Xuân Nha không quy củ liền đủ nàng chịu tội, làm gì vòng lớn như vậy? (Trịnh ma ma nhìn xa trông rộng thôi, mà công nhận, rất chuẩn rồi)

Hình Thượng Thiên từ bên ngoài trở về nhìn thấy vẻ mặt Cố Tương tiểu tuy không ít, hần yên lặng chốc lát, chờ lúc thay quần áo rửa mặt chải đầu không cho Cố Tương đến làm, lúc ăn cơm lại phá lệ gấp cho nàng bánh bao gạch cua.

Cố Tương ăn một ngum gạch cua, lập tức liền mặt mày hớn hờ.

Hình Thượng Thiên nhìn bất đắc dĩ cười cười, nghĩ rằng, nàng thật đúng là dễ thỏa mãn, bắt quá hương vị bánh bao gạch cua này tốt lắm, hần cũng thực thích ăn, lại nói tiếp từ lúc có Cố Tương, hần ăn không ít món mới lạ.

Bánh bao gạch cua này không phải Cố Tương nghiên cứu ra, đầu bếp tự mình làm, Cố Tương bắt quá là thay đổi một chút mà thôi, đã đến tháng tám Cố Tương tham ăn liền cảm thấy có phải đã đến mùa ăn cua hay không, tuy rằng cua còn chưa thật mập, nhưng là cũng có thể đỡ thèm.

Cố Tương liền chuyển đạt ý tưởng này cho Phương Viên, Phương Viên vốn từ kinh đô tới, đối với tình huống chỗ này không quá quen thuộc liền gọi Xuân Nha lại, Xuân Nha rất chắc chắn nói cho Cố Tương, chỗ này cua không ít, tháng chín, tháng mười hàng năm đều là mùa ăn con cua, Cố Tương vui quên trời đất, tóm lại có con cua ăn, thì chính là vui vẻ.

Xuân Nha làm việc mau lẹ, nàng lớn lên ở biệt viện, tự nhiên có nhân mạch, đi phòng bếp một chuyến, người phòng bếp cũng nguyện ý nịnh hót vị di nương đang rất được sủng ái này, hôm sau liền đưa hai con cua đến, cua còn không phải rất lớn, nhưng Cố Tương nhìn vẫn cảm thấy đủ ăn, đầu bếp hỏi Cố Tương muốn ăn như thế nào, Cố Tương liền nghĩ đến bánh bao gạch cua, da mỏng manh, cắn một ngum, liền miệng đầy nước, đều là mùi vị con cua, uống hết nước cốt, lại ăn thịt con cua, ăn đến miệng vừa ngọt vừa mềm, muốn nuốt cả đầu lưỡi.

Đầu bếp cũng biết làm bánh bao gạch cua, bắt quá da hơi dày, Cố Tương luôn mãi yêu cầu, đầu bếp vất vả mấy ngày rốt cục cân nhắc được cách thực hiện, trong bột mì thêm chút gạo nếp, như vậy làm được da có co dãn, trong suốt đẹp mắt không nói, chủ yếu là rắn chắc, có thể giữ nước sốt bên trong.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương ăn vui vẻ, lại gấp cho nàng ba cái, Cố Tương một ngum một cái ăn xong liền nhìn chằm chằm còn lại, bánh bao gạch cua có tám cái..., nhưng tựa hồ Hình Thượng Thiên không định lại cho nàng ăn, giải quyết hết còn lại.

Cố Tương,!

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương ra vẻ đáng thương, không được tự nhiên nói, "Cái này tính hàn."

Cố Tương cảm thấy thật ủy khuất, chỉ mới ăn vài cái mà thôi, bắt quá nghĩ lại, lại thật cẩn thận hỏi, "Lục gia, ngài đây là quan tâm ta sao?"

Hình Thượng Thiên nhìn ánh mắt Cố Tương sáng trong suốt, xấu hổ cúi đầu, trong lòng Cố Tương mừng rỡ, vờn người qua hôn một cái "Bep" trên mặt của hắn, "Lục gia, ngài đối ta thật tốt."

Kết quả hai má Hình Thượng Thiên đầy mỡ ngấy, hắn cau mày nói, "Làm cái gì vậy", trong lời răn dạy cũng là mềm nhũn, một chút độ mạnh đều không có, Cố Tương lại đánh bạo vờn qua, cọ cọ trên vai hắn, thân mình Hình Thượng Thiên cứng ngắt trong chốc lát, cuối cùng vẫn là nhịn không được vờn cánh tay ôm lấy nàng, sau đó hai người liền thân mật dựa vào cùng một chỗ ăn cơm.

Chiều Trữ bị Phương Viên lôi kéo lui đi ra ngoài, chủ tử đang thân thiết bọn họ không thích hợp ngồi ở đó, trái ngược với Phương Viên vui sướng, Chiều Trữ vừa đi vừa buồn bực, thật buồn nôn mà, Cố di nương này, thật sự là càng ngày càng không quy củ, hiện tại là ban ngày ban mặt đấy?

Dùng cơm xong, Hình Thượng Thiên trở về thư phòng, nói là hôm nay còn có rất nhiều sách phải đọc, Cố Tương luyến tiếc đưa người đến cửa, vẫy vẫy tay nhỏ bé, chỉ kém đi qua giữ lại, Hình Thượng Thiên thấy ánh mắt Cố Tương lưu luyến không rời, trong lòng mềm mại, vờn tay sờ sờ đầu nàng nói, "Buổi tối ta tới đây."

Phương Viên và Liễu Chi nhìn Hình Thượng Thiên với Cố Tương khó phân như vậy, nhịn không được liếc nhau nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Buổi tối, Hình Thượng Thiên viết chữ tại thư phòng, phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, hắn cũng không quay đầu lại nói, "Ma ma, người đã đến rồi."

"Vẫn là không thể gạt được Lục gia." Trong tay Trịnh ma ma bung nước trà, đi tới trước mặt Hình Thượng Thiên, thuận thế châm chén trà cho hắn, "Lục gia, uống trà."

Hình Thượng Thiên tiếp nhận nước trà, khó được lộ ra ý cười, "Phiền toái ma ma."

Trịnh ma ma nhìn Hình Thượng Thiên, trên mặt quá mức khắc nghiệt xuất hiện thần thái từ ái, giọng điệu ôn hòa nói, "Người đưa nhỏ này..., từ nhỏ cứ khách khí như vậy."

Hình Thượng Thiên nhấp một ngụm nước trà, lập tức đặt ở một bên, trà này là trà ngon tiến cống, hương vị nhu nhuận thuần hương, vào miệng ngọt lành, còn có thoang thoang hương hoa lan, nhưng với hắn mà nói vẫn không bằng nước trà đưa hầu Cố Tương chuẩn bị, làm cho hắn uống hải lòng. Hắn nhớ tới đến lúc Ông thị chỉ vào hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, người chính là bần nhão không trét được tường..., khi đó hắn và Ông thị vừa mới thành thân, đối với đích thứ nữ Chiêu Hòa vương trước kia vẫn thương tiếc chiều cố mình này, hắn mang theo vài phần cảm kích, muốn cố gắng sống tốt cùng nàng, kết quả, sự thật rất tàn khốc, làm một thế giao đệ đệ, Ông thị đối hắn sinh ra lòng triu mến, nhưng là làm phu quân của nàng lại hiển nhiên không đủ tư cách.

Nói đến nói đi, bắt quá là hắn ủy khuất Ông thị mà thôi.

"Vẫn là không thương uống trà." Trịnh ma ma lắc lắc đầu lấy ấm trà về, "Hôm nay ta đi thử Lục Hành."

Hình Thượng Thiên ngẩng đầu nhìn Trịnh ma ma, hiển nhiên là đợi đáp án của bà.

Trịnh ma ma nói tiếp, "Lục Hành là người Bạch Hòa đường."

Hình Thượng Thiên cười, "Lúc ấy ta đã phát hiện chiêu số của hắn rất giống ngài."

"Nói là lão Vương gia đưa một số tiền lớn, thuê hắn đến che chở người." Trịnh ma ma châm chúc chốc lát, vẫn là nhịn không được mở miệng nói, "Trong lòng lão Vương gia vẫn là có người."

"A." Hình Thượng Thiên ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên chút chua chát, "Ta là con hắn, không hơn."

Trịnh ma ma trầm mặc, Hình Thượng Thiên là nàng từ Ngọc Môn quan một đường ôm đến Hoài An Vương phủ, lúc ấy nàng còn nhớ rõ Hoài An Vương từng làm một đại mãnh tướng lộ ra ánh mắt thất kinh, đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hoài An Vương lộ ra biểu tình hoảng sợ, cũng là một lần cuối

cùng, nàng còn nhớ rõ tuy rằng phụ nhân giao đứa nhỏ cho nàng che mặt, nhưng trên tay mang theo dây xích tay từng lục thạch, xanh biếc như hồ nước..., đó là bảo thạch chỉ có quý tộc Tatar tộc mới được đeo, sau Hoài An vương dùng điều kiện cực kỳ dày để nàng đến che chở Hình Thượng Thiên, cứ như vậy, đã là hai mươi năm.

Đứa nhỏ từng còn trong tã lót đói khát nay đã trưởng thành.

Chờ Trịnh ma ma đi rồi, Hình Thượng Thiên kiên trì nhìn sách thêm chốc lát mới ngừng lại, đuổi người, đi đến cửa sổ, nhìn trời bên ngoài đã thực đen, tựa hồ là muốn mưa, gió thổi lá cây sà sạt rung động, mây đen phủ kín trời, ngay cả một tia sáng cũng không có, hẳn nghĩ, đây là thời tiết muốn thay đổi.

Cố Tương từ nhỏ đã sợ sét đánh, tật xấu này cũng là có nguyên nhân, khi đó nàng còn nhỏ, phụ mẫu đi làm bận quá liền khóa nàng ở trong phòng, sấm chớp lóe ra, âm vang long trời một tiếng một tiếng, dọa Cố Tương thét chói tai một lần lại một lần, từ khi đó nàng phi thường e ngại mưa dầm.

Lúc Hình Thượng Thiên trở về liền nhìn thấy Cố Tương cuộn chặt người trong chăn, chỉ lộ ra hai con mắt, đáng thương hể hể nhìn hẩn.

Hẩn nhin không được cười cười, "Sợ sét đánh?"

Lúc này vừa vãn lại có tiếng sấm vang vọng, Cố Tương nghĩ cũng không nghĩ liền úp cả mặt vào chăn, chờ một hồi lâu, nàng cảm giác mình sắp nghẹt thở rồi, có người mở chăn của nàng, mặt Hình Thượng Thiên phóng đại xuất hiện trước mặt của nàng, hai người mặt dán mặt có vẻ dị thường thân mật, Cố Tương khó được dịp gần gũi quan sát Hình Thượng Thiên, nhìn đến mắt hẩn, tối đen như mực, phi thường xinh đẹp.

Cố Tương xem ngây người, nàng sớm đã biết dung mạo Hình Thượng Thiên không tầm thường, nhưng là đối mặt trực diện như vậy vẫn là lần đầu tiên, nàng cảm thấy nam nhân quá mức xinh đẹp có vẻ nhu nhược, nhưng tuy rằng dung mạo Hình Thượng Thiên tinh xảo, lại nhờ một đôi mắt phượng mà có vẻ anh khí bùng bùng.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương nhìn chăm chăm mình, trong ánh mắt lộ vẻ si mê, trong lòng mang theo vài phần khoái hoạt nói không nên lời, lấy tay điểm điểm cái trán của nàng nói, "Ra ngoài, rửa mặt ngủ."

Không biết có phải ảo giác hay không, Cố Tương cảm thấy Hình Thượng Thiên nói lời này mang theo ôn nhu không nên lời, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy trong lòng ngọt, haiz, nàng đây là muốn yêu đương sao? Thật ngượng ngùng.

Hai người rửa mặt chải đầu xong, Hình Thượng Thiên liền ôm Cố Tương lên giường, màn trướng buông tạo không gian, tựa hồ hết thảy phiền muộn lo âu đều bị ngăn cách bên ngoài..., nhưng không có khả năng, a a a. Bên ngoài âm vang long trời còn vang không yên.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương thật sự là rất sợ, liền đặt đầu nàng vào ngực mình nói, "Không sợ, ta ở trên, lời đánh xuống người đầu tiên bị là ta, sau đó mới là người."

Cố Tương thấy lời này phi thường có nghĩa khác, cái gì gọi là hẩn trên nàng, ày, nàng thật sự thực thuần khiết, không nghĩ đến tới. Kết quả, rất nhanh nàng liền phát hiện..., nàng mới không nghĩ oan hẩn, bởi vì tay Hình Thượng Thiên luôn vào vạt áo trước của nàng..., sau đó là nghiêng người đè ép lên.

Được rồi, buổi tối hôm nay, Cố Tương được yêu thương cả một buổi tối, thật hạnh phúc... Nhưng hậu quả, xương sống thắt lưng lưng đau ră rồi, đến giữa trưa hôm sau Cố Tương cũng chưa đứng lên được.

Đêm qua một hồi mưa to, đến buổi chiều hôm nay mới dừng lại, bên ngoài được mưa cọ rửa, sạch sẽ như là thế giới mới, Thanh Trúc ghé vào lò sưởi đặt gần đầu giường, Thanh Hoa đứng trước mặt nàng, trong tay bụng chén thuốc nói, "Thanh Trúc tỷ tỷ, đây là vừa hâm, tỷ thừa dịp nóng uống hết đi."

Thanh Trúc bị đánh sau bắt đầu phát sốt, ít nhiều nhờ Tiền tiên sinh mở được đúng lúc, cho người chạy nhanh đi được quán, đến sáng sớm mới bớt sốt, bất quá nói như thế nào cũng phải dưỡng trên giường nửa tháng.

"Thuốc này đắng, ta có mứt hoa quả..." Thanh Hoa còn chưa nói xong đã thấy Thanh Trúc bụng chén thuốc lên, một hơi uống hết, phi thường thông khoái.

Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn biểu tình Thanh Hoa ngốc lẳng, cười khổ nói, "Là hạ nhân, làm sao có thể yếu ớt như vậy?"

Thanh Hoa nhìn hai má Thanh Trúc phù thũng, còn cường chống nói chuyện với nàng, nhin không được đồ mắt, "Tỷ tỷ chịu khổ." Nói xong thế nhưng liền rơi lệ, "Ta không rõ, trước kia đều rất tốt, tuy rằng phụ nhân và Lục gia chưa nói tới thật tốt, nhưng tóm lại Lục gia vẫn kính trọng phụ nhân, nhưng là hiện tại? Phụ nhân ăn nói khép nép nhún nhường như vậy, Lục gia không nhận, còn đột nhiên biến sắc mặt, đánh cả tỷ tỷ."

Thanh Trúc trầm mặc, nói thực ra đến bây giờ nàng còn cảm thấy như nằm mơ, mấy nha hoàn "Thanh" tự các nàng đều là đi theo Ônong thị lúc xuất giá, lần đầu tiên nhìn thấy Lục gia là ba năm trước đây. Khi đó hẩn vẫn là thiếu niên, không thích nói chuyện, lại thích lãnh nghiêm mặt, tính tình cũng không tốt, thường xuyên có thể bởi vì nha hoàn ngâm nước trà quá nóng hoặc là quá lạnh mà quở trách, nhưng kỳ quái là phụ nhân bảo hẩn làm cái gì hẩn liền nghe theo, rất là nghe theo. Bởi vì nàng là đại nha hoàn bên người phụ nhân cho nên luôn được vài phần lễ ngộ hơn người khác, lâu dài..., thế nhưng nàng quên, cho dù Lục gia đối nàng dày rộng, hẩn cũng là Lục gia, nam chủ nhân phủ đệ này, mà phụ nhân? Cho dù xuất thân của nàng rất cao thì thế nào, chẳng lẽ còn có thể cao hơn Lục gia? Nữ tử xuất giá tòng phu!

Đạo lý đơn giản như vậy trước kia nàng lại quên?

Thanh Hoa đợi lúc lâu cũng không nghe Thanh Trúc đáp lại, nhin không được nói, "Tỷ tỷ tốt, tỷ làm sao vậy, chẳng lẽ lại sốt?"

Thanh Trúc lắc đầu, nhìn Thanh Hoa nói, "Thảm ma ma còn tại phòng bếp?"

"A..." Thanh Hoa bị hỏi không đầu không đuôi, hơi hoảng sợ, "Phải, ăn ngon, ngủ ngon, còn béo lên, lại nói tiếp rất kỳ quái, nếu ta là bà bị phu nhân ghét bỏ như vậy, khẳng định chán muốn chết, thế nhưng bà ấy lại thản nhiên như vậy."

Thanh Trúc không có tiếp lời này, trước kia nàng vẫn cảm thấy Thảm ma ma quá mức bảo thủ, nhưng hiện tại quay đầu ngẫm lại, có lẽ lão già kia mới là người nhìn thấu.

"Người làm thế này..." Thanh Trúc gọi Thanh Hoa tiến đến, lặng lẽ nói bên tai mấy câu.

Một ngày này Ưông thị đều cảm thấy mờ mịt, đêm qua nàng nằm ở trên giường như thế nào cũng không ngủ được, nhìn màn giường một lúc lâu, kết quả mới chớp mắt trời liền sáng. Chờ xử lý xong chuyện phủ đệ, nàng có chút không chống đỡ được, nhưng tuy rằng thân thể mệt chết đi, nhắm mắt lại lại không ngủ được, nàng lại ngồi dậy đọc sách.

Đây là thi tập bình thường nàng thích xem nhất, mỗi một tờ viết cái gì đều có thể đọc lâu lâu, mỗi lần xem đều nhập thần quên mọi thứ, nhưng lúc này, đã nhìn chăm chăm nửa canh giờ, thế nhưng một chữ cũng không thấy đi vào.

Ưông thị tuổi trẻ đã thành thạo, ít có lúc bất an như vậy, nàng còn nhớ rõ thực nhiều năm trước có một lần cũng là bất an như vậy..., sau đó được tin, hần đã chết.

Lúc ấy nàng cảm thấy trời xoay đất chuyển, nhân sinh đều không có hi vọng, lúc ấy, nàng làm thế nào chống đỡ đến bây giờ?

Chờ buổi tối dùng bữa, lần đầu tiên Ưông thị dài cổ nhìn cửa, Thanh Sơ và Thanh Hoa liếc nhau, nhin không được cúi đầu, trong lòng đều hiểu, đây là phu nhân đang đợi Lục gia, nhưng khi này người phòng bếp nói, Lục gia tự mình dọn làm thêm hai phần bánh bao gạch cua, lúc này phòng chường đang dùng cơm với Cô di nương, nhưng lời này các nàng lại không dám nói ra.

Ưông thị hiển nhiên không có khẩu vị, ăn mấy miếng liền buồn đũa xuống, Thanh Hoa lại đi lên, bưng một bát canh vịt hầm, "Phu nhân, đây là Thảm ma ma hầm cả một ngày, ngài nếm thử xem?"

"Thảm ma ma?" Ưông thị ngẩng đầu nhìn Thanh Hoa, tựa hồ có chút kinh ngạc.

Thanh Hoa nhớ tới Thanh Trúc dặn, trong lòng càng thêm kiên định, ôn thanh nói, "Đúng vậy, Thảm ma ma nghe nói hôm qua ngài một đêm không ngủ, vô cùng gấp, liền tự tay làm canh vịt cho ngài, nói là nước canh này bỏ ngũ tạng, trừ hư giải nhiệt, bổ huyết, dưỡng dạ dày, ngài nhất định phải nếm thử đây."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phù Dung

Ưông thị nhìn chăm chăm bát canh vịt kia nửa ngày, lúc Thanh Hoa cảm thấy tay sắp chịu không nổi nữa mới nghe phản phó, "Đem lại đây đi." Thanh Hoa hiểu rõ, đây là ý tứ muốn uống.

Hương vị canh vịt thực thanh, nước canh nóng nóng theo cổ họng đi xuống, trực tiếp ấm đến dạ dày, làm cho người ta cảm thấy vô hạn sáng khoái, sau một lát, Ưông thị thế nhưng uống hết bát canh.

Ánh chiều tà tịch dương chiếu rọi vào nhà, mang theo vài phần mê ly màu đỏ, Thảm ma ma mặc y phục màu xanh khom người đứng trước mặt Ưông thị, cười nói, "Phu nhân chịu uống canh ta làm, đây là vận phần vinh hạnh, làm sao còn dám muốn ban cho cái gì."

Ưông thị nhìn khuôn mặt Thảm ma ma, ánh mắt lộ vẻ từ ái, liền cảm thấy trong lòng bốc lên ừm khuất nói không nên lời, nàng cúi đầu không nói gì, cũng là gắt gao mân môi.

Thảm ma ma đợi một lúc lâu cũng không thấy Ưông thị nói chuyện, đánh bạo nhìn Ưông thị, thấy tóc nàng vẫn là cẩn thận tỉ mỉ búi, nhưng là khóe mắt lại có vài phần tiêu tụy, trong lòng bà đau lên từng đợt, cảm thấy mình chính là lão hồ đồ, lúc trước sao có thể ăn nói lung tung như vậy? Nếu có thể nói chuyện chút, không chừng phu nhân cũng sẽ không phải chịu chuyện hôm qua.

Đêm qua bà nghe được tin tức Thanh Trúc bị Lục gia phạt đánh, phủ đệ này không có bí mật..., có người lẩm nhẩm nói đây là Lục gia bị phu nhân quản chặt nhiều năm, muốn đánh cho phu nhân tỉnh, còn cười nói, chưa nghe nói qua lão già nhà ai muốn uống nhiều nước ô mai cũng không được uống, chỉ có phu nhân mới làm loại chuyện nực cười này.

Lúc Thảm ma ma nghe đến đó trên mặt lúc đỏ lúc trắng, chỉ hận không thể xé miệng mấy kẻ lẩm nhẩm kia, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui bà vẫn là nhin xuống, lúc trước bà chính là quá mức đắc ý nên mới làm vậy, lúc này nhất định phải học được ả nhân, đợi bà trở lại bên cạnh phu nhân, người nọ còn không phải bà nói thu thập thế nào liền như thế đó?

Một hồi lâu, Thảm ma ma mới tìm được lời thích hợp, cười nói, "Xem ta nói nửa ngày này, cũng chưa ngâm nước trà cho phu nhân." Nói xong liền tiến lên châm nước trà cho Ưông thị, "Phu nhân, đây là nước trà hoa hồng lão nô ngâm, có tác dụng an thần, hôm qua ngài một đêm không ngủ, khẳng định rất mệt mỏi."

Ưông thị uống một ngụm, nước trà rất hợp miệng, đúng là độ ấm nằng thích, nằng ngẩng đầu nhìn Thảm ma ma, thấy khuôn mặt bà từ ái như trước, lại nghĩ đến nghẹn khuất hôm qua..., cái mũi đau xót, nói, "Vất vả ma ma."

"Không vất vả, không vất vả." Thảm ma ma liền tục xoa tay, lập tức thấy hốc mắt Ưông thị ửng đỏ, ần ần có lệ, trong lòng bà liền đau, miệng nói, "Phu nhân, lão nô nhìn người từ nhỏ lớn lên, chỉ cần phu nhân tốt, cho dù..., lão nô tan xương nát thịt sẽ không tiếc, huống chi chỉ là làm một ít chuyện."

"Ma ma..."

"Phu nhân, ngài xem mình tiểu tụy rồi." Thảm ma ma nhìn lúc lâu, cuối cùng vẫn là nhìn không được tiến lên nhẹ nhàng xoa xoa thái dương Ưông thị.

"Ma ma, trong lòng ta khổ sở." Ưông thị cúi đầu nói, nói xong liền cảm thấy trong lòng thoải mái, nguyên lai tìm người nói một câu là thoải mái như vậy, nhưng thoải mái sau lại cảm thấy vô hạn nghẹn khuất, "Ta đối Lục gia không tốt sao? Làm hết thấy còn không phải là vì hân, tại sao hân không hiểu khổ tâm của ta."

Trong lòng Thảm ma ma sôi trào, chỉ hận không thể tiến lên giết Hình Thượng Thiên, phi, bất quá một thứ tử, cho người thể diện thì không biết mình họ gì, nhưng miệng lại nói, "Phu nhân không phải không tốt, là thật quá tốt." (chủ nào tớ này, người ta họ Hình, không phải Ưông. Người ta làm chồng, không phải làm con)

"Lời này là thế nào?"

"Phu nhân tâm can thủy linh, trong lòng khẳng định như gương sáng, còn cần lão nô xen mồm? Phu nhân cẩn thận nghĩ liền hiểu được, ta xem mấu chốt việc này là ở trên người vị tân di nương kia." Lúc này Thảm ma ma không dám nói thẳng ra giống như trước, mà là uyển chuyển nói.

"Nàng?"

Thảm ma ma thì thầm với Ưông thị.

Sắc mặt Ưông thị âm tình bất định, "Như vậy quá mức..."

Thảm ma ma lại kiên định nói, "Phu nhân, ngài còn nhớ rõ lão Vương phi từng nói với ngài thế nào không? Dù là lúc nào cũng không cần ủy khuất mình, ngài là đích thứ nữ Chiêu Hòa vương, ngoại tôn nữ Tĩnh An hầu, cậu lại là Uy Vũ đại tướng quân, tay cầm binh quyền trong triều, uy phong thế nào? Chính là ngay cả công chúa cũng chưa chắc bằng được ngài."

Ưông thị thuận thế nghiêng bả đầu vào trong lòng Thảm ma ma, nghe giọng quen thuộc, tâm thùng thùng nhảy. (đồ giả tạo, truyện này ta ghê tởm Ưông thị nhất. Mấy nữ phụ kia ác, nhưng dám làm dám nhận. Mỗi bà này, dung túng người hầu làm ác, nhưng lúc nào cũng ra vẻ thiện lương thanh cao)

"Trên đời này không ai có thể đè trên đầu ngài." Thảm ma ma nghĩ đến Lục gia, liền cảm thấy răng đau, oán hận nói, "Phu nhân, ngài muốn làm cái gì thì làm cái đó."

Mấy ngày nay Cố Tương ăn con cua ăn ngon vui vẻ, hấp ăn, thả chút hạt tiêu cay cay ăn, kho tàu ăn, rang ăn..., cảm thấy quả thực ngon chết mất.

Nhưng cua tính hàn, ăn nhiều mặt liền nổi mụn, hôm nay buổi tối lúc ngủ Hình Thượng Thiên tìm ra mấy nốt hồng hồng trên mặt nằng, mặt của hân lập tức liền đen.

Cố Tương cọ lúc lâu cũng không có làm cho sắc mặt hân dịu đi, cuối cùng đại lão bản hạ lệnh, một tháng tới không cho chạm vào con cua.

A a a, cầu không cần, mắt thấy tháng tám sắp qua, là tới tháng chín con cua to mọng, sao có thể không ăn? Nhìn ánh mắt Cố Tương vô hạn u oán, Hình Thượng Thiên ngoan tâm không hé răng, cuối cùng Cố Tương chỉ có thể bất đắc dĩ nhận.

Một ngày này, hai người ăn điểm tâm, đừng nói con cua, mà ngay cả da con cua cũng không có, Cố Tương vô tình, miễn cưỡng ăn trứng bắc thảo thịt vịt, lại ăn mấy miếng đồ chua ngon miệng rồi bắt đầu hầu hạ Hình Thượng Thiên, dù sao cũng là đại lão bản, Cố Tương không có quên, muốn thời khắc làm cho hân cảm thấy như ở nhà.

Nói là hầu hạ Hình Thượng Thiên, nhưng là dù sao nhân gia có tay có chân, hơn nữa bên cạnh có nha hoàn hầu hạ chia thức ăn, nằng cũng bất quá là trừng mắt nhìn mà thôi, chỉ là như vậy xem liền cảm thấy rất cảnh đẹp ý vui, Cố Tương cảm thấy, luận dung mạo khí chất, Hình Thượng Thiên cũng thật được cho là nam thần, giống như trích tiên trong tranh thủy mặc, mâu quang như suối nước róc rách lưu động, đáng người như liễu phiêu dật, ây da... chảy nước miếng!

Loại nam nhân này cũng chỉ có cổ đại mới có, bởi vì hoàn cảnh cho phép, hoàn cảnh hiện đại rất khó dưỡng ra mỹ nam cổ điển này, nằng cảm thấy, ở hiện đại, chính là vận khí năm trăm vạn cũng không nhất định có thể gặp được nam thần như vậy, ai nha, ngẫm lại, thật hạnh phúc!

Hình Thượng Thiên bị Cố Tương nhìn có chút lằng lằng..., di nương này khác đều rất tốt, duy độc một điểm, chính là tựa hồ rất mê luyện mình, ăn cơm nhìn mình có thể nửa ngày không nói, thế nhưng còn chảy nước miếng, thật sự là rất bất nhã, này phải giáo dục cho thật tốt, bằng không còn ra thể thống

gi!

"Ăn no?" Hình Thượng Thiên trừng mắt nhìn Cố Tương.

Cố Tương rút cục chiếm được đại lãnh đạo chú ý, vội vàng ủy khuất nói, "Kỳ thật không có..."

"Humm?" Hình Thượng Thiên nhủ mày.

Cố Tương liếm môi, "Nếu có con cua..."

Sắc mặt Hình Thượng Thiên lập tức liền đen, phản phó Phương Viên nói, "Lấy cháo cho di nương các người."

Hôm nay làm hai loại cháo, một là cháo trứng thịt nạc, một là cháo bí đỏ, Phương Viên nhìn vừa rồi Cố Tương ăn một chén cháo trứng thịt nạc liền múc cháo bí đỏ cho nàng, kết quả Hình Thượng Thiên nhìn thấy chỉ là một chén nhỏ liền nói, "Dùng chén lớn."

Cố Tương nhìn bát cháo to, mặt nhăn nghiêm mặt năn nỉ, "Lục gia, ta không uống hết."

Hình Thượng Thiên bắt vì sở động, cũng không ngẩng đầu lên nói, "Ăn no sẽ không nghĩ tới con cua."

Cố Tương,, nguyên lai ngài đào hồ chờ ta, Lục gia, ngài cũng biến thành xấu xa.

Chờ ăn cơm xong, hôm nay Hình Thượng Thiên không có công khóa, liền lôi kéo Cố Tương đi dạo bên hồ, hai người đi tới trước mấy cây Phù Dung hồng điểm lệ, trắng thanh khiết, từng đóa từng đóa rất là xinh đẹp, còn mang theo giọt sương buổi sáng, Cố Tương hưng phấn nói, "Lục gia, ngài xem hoa này nở thật đẹp."

Hình Thượng Thiên lên tiếng, trong lòng cân nhắc Cố đi nương hẳn là thực thích hoa, trong viện trồng không ít hoa.

Cố Tương là người đối hoa thủ đoạn độc ác, thấy hoa nở đẹp, liền hái một đóa nở vừa vặn đưa cho Hình Thượng Thiên, "Lục gia, này tặng cho ngài."

Hình Thượng Thiên sững sờ một lúc lâu, nhìn chăm chăm Cố Tương mới tiếp nhận hoa, lập tức ho khan thật mạnh một tiếng nói, "Người lại đây." Cố Tương có chút không rõ, bất quá vẫn là làm theo, lại thấy Hình Thượng Thiên đi đến trước mặt sau đó cầm đóa Phù Dung màu đỏ kia ở tóc mai của nàng, chờ làm xong liền cứng rắn nói, "Đi thôi."

Nhìn Hình Thượng Thiên có chút chật vật quăng tay áo đi, bên tai còn hơi ửng đỏ, Cố Tương bước nhẹ theo, chính là khoe môi khẽ cong, chậm rãi biến thành tươi cười thật rõ, cảm thấy tâm tình của mình cũng nở rộ như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đậu hủ

Thời tiết dần dần mát mẻ lên, sáng sớm mở cửa sổ ra đều có thể cảm giác được chút lạnh, Thanh Hoa đẩy cửa ra liền đi vào, lúc này Thanh Trúc đang ngồi trên ghế dựa đọc sách, màu da của nàng đã khôi phục bình thường, người cũng tinh thần rất nhiều, "Thanh Trúc tỷ tỷ."

Thanh Trúc quay đầu nhìn Thanh Hoa bụng cái khay điểm tâm trong tay, cười nói, "Buổi sáng hôm nay ăn cái gì?"

"Có cháo bắp với bánh bao củ cải thịt." Thanh Hoa đặt khay cách Thanh Trúc mấy bước, "vừa làm xong ta liền mang đến cho tỷ."

Thanh Trúc thấy cháo bắp hầm vàng nhạt, bánh bao nóng trắng tinh hầm hấp liền cảm thấy thật sự là đói bụng, đặt sách qua một bên, vừa ăn vừa hỏi, "Buổi sáng phu nhân ăn cái gì?" Thanh Trúc dường như đã mười ngày, trên cơ bản tốt lắm, chẳng qua Uông thị lo lắng nàng về sau bị bệnh căn gì, để nàng nghỉ ngơi thêm vài ngày.

Thanh Hoa nghĩ nghĩ nói, "Ăn một chén nhỏ cháo thịt nạc rau dưa, non nửa bát canh trứng gà, ăn nửa khối rau hẹ." Nói tới đây lộ ra tươi cười nói, "Đã ăn không ít."

Thanh Trúc tuy rằng mỗi ngày đều nghỉ ngơi, nhưng là trong lòng nhớ Uông thị, cho nên mỗi buổi đều hỏi Thanh Hoa một chút, lúc này nghe xong lời này kinh ngạc nói, "Ta nhớ rõ phu nhân không thích rau hẹ, ngại hương vị bất nhã."

Thanh Hoa chỉ chỉ chính phòng, cười nói, "Còn không phải bởi vì Lục gia đến đây."

"Lục gia?"

"Phải, tỷ tỷ cũng biết, từ lúc Thẩm ma ma trở lại, bà ta liền thay đại phu nhân mỗi ngày vẫn an Lục gia, cũng là biết đúng mực, đưa canh phẩm, thức ăn đi

qua đều là Lục gia thích, lúc đầu Lục gia còn lạnh lẽo, ngày hôm qua tặng hai bộ thu y qua, mặc vào trên người thế nhưng vừa vặn, Lục gia tựa hồ có chút cảm động, lúc ấy không nói cái gì, nhưng sáng sớm hôm nay tới đây bồi phu nhân dùng cơm." Thanh Hoa hiển nhiên thật cao hứng, hưng phấn nói, "Lục gia còn gấp rau cho phu nhân."

Thanh Trúc thờ phào nhẹ nhõm, buông chiếc đũa nói, "A Di Đà Phật, Lục gia và phu nhân có thể tiêu tan bất hòa ta an tâm, bất quá lão già Thâm ma ma này thật sự là rất có thủ đoạn."

"Thanh Trúc tỷ tỷ..."

"Ta không sao, chỉ cần vì phu nhân, ta không có gì không thể làm." Thanh Trúc nói, ngừng điệu lại đôi, thoáng đắc ý, "Lại nói tiếp, lúc trước còn không phải chúng ta lão già này từ phòng bếp ra? Bà ta cạy già lên mặt, nhưng cũng không phải ngốc tử, thông qua lần này sẽ biết, tại bên người phu nhân, chỉ một mình bà nhưng là không được."

"Tỷ tỷ, ý của tỷ là nói, về sau Thâm ma ma sẽ đề điểm chúng ta?" Lúc trước Thanh Hoa cảm canh vịt đến trước mặt Uông thị nhắc tới Thâm ma ma chính là nghe lời Thanh Trúc chỉ điểm.

"Đâu chỉ đề điểm, về sau sẽ khách khách khí khí với chúng ta." Thanh Trúc thư thái uống hết một chén cháo bắp, mang theo vài phần chờ đợi nói, "Hi vọng lần này phu nhân nhưng đừng tại..., luân quần trong lòng, dù thân phận phu nhân quý trọng, về sau vẫn phải dựa vào Lục gia."

Cố Tương cảm thấy, buổi sáng hôm nay có cái gì không thích hợp, Phương Viên đi đường cước bộ đặc biệt nhẹ, Liễu Chi đứng ở cửa nhìn xa xa, giống như không dám nhìn nàng, về phần Xuân Nha, bình thường hoạt bát nhất, nhưng hôm nay khó được không rên một tiếng, làm cho không khí thật áp lực.

Nàng cầm chén đậu hủ hoa ăn sạch, lại gọi Phương Viên, "Thêm một chén đi."

Động tác Phương Viên nhanh nhẹn thêm một chén cho nàng, còn hỏi nàng, "Di nương, muốn thêm chút cay hay không?"

"Muốn, muốn." Gần đây Cố Tương yêu ăn chua cay, ăn đứng lên hoạt hoạt, nộn nộn, hơn nữa nàng thích nhất ăn chua cay, đường tòi cánh hoa, hạt tiêu, nước tương, dấm chua, cuối cùng rưới lên đồ ăn, hành hòa với dầu vừng, ăn vào miệng chua cay cùng nhau xông lên, sau đó chính là ngọt ngào, đậu hủ hoa non mềm theo đầu lưỡi đi xuống, thật rất hưởng thụ.

Chờ Cố Tương ăn hai bát to đậu hoa ôm bụng dựa ghế, sau đứng ở cửa sổ nhìn ra hồ xa một lúc, nói với Phương Viên, "Ăn hơi nhiều, đi ra ngoài tản bộ một lúc."

Phương Viên chạy nhanh thay đổi quần áo cho Cố Tương, hai người một trước một sau đi đến hồ, đã là tháng tám, gió thu nhẹ nhàng thổi tới trên mặt có loại khoái cảm nói không nên lời, Cố Tương đi tới đình giữa hồ, nhìn xuống hồ nước, bên trong đều là cá vàng, hồng, trắng, phần, xinh đẹp như là bảo thạch vùng đuôi uốn lượn tự do bơi lội, nàng duỗi tay ra bảo Phương Viên đưa bánh bao cho nàng ụ cá.

Cố Tương khẽ bóp, vỗ vụn, nhẹ nhàng thả vào hồ, cá thi nhau ngoi lên ăn, nàng xem nhin không được nở nụ cười, nói với Phương Viên, "Ngươi xem béo như vậy, còn tròng mắt với ta, có phải là con trước kia ta để cho chạy hay không?"

Có lúc Cố Tương thật sự nhàm chán, mỗi ngày bắt cá lại thả, thả lại bắt, cá vàng trong hồ bị nàng tra tấn quá mức, cho dù là sái kim đậu từ cũng không được ăn.

Kết quả Cố Tương đợi một lúc lâu cũng không thấy Phương Viên trả lời, nàng quay đầu nhìn, di, hai người kia đến đây lúc nào? Nguyên lai ngoài đình, Hình Thượng Thiên và Uông thị cũng đang đến tản bộ.

Hôm nay Uông thị hiển nhiên là có ý trang điểm, mặc gấm Tứ Xuyên đẹp đề quý giá, mang theo trăm cái Phụng Hoàng hàm châu giương cánh, thoát nhìn rất là ung dung đẹp đề quý giá, nàng đứng cùng Hình Thượng Thiên dung mạo tuấn đạt..., thật sự là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Kỳ thật đêm qua nhìn bộ dáng Hình Thượng Thiên mặc quần áo Uông thị làm rất có cảm xúc nàng đã biết, ngày hòa hảo lập tức tới, trước kia Uông thị cho Thanh Trúc bùng phát súp lại đây, quá lộ liễu là qua loa có lệ, nhưng từ lúc người đưa canh đổi thành Thâm ma ma liền không giống, Cố Tương nhìn canh và đồ ăn này, đều là phí tâm tư, Hình Thượng Thiên ngày thường yêu ăn cái gì đều là hỏi thăm rồi mới đưa tới..., sau đó chờ Hình Thượng Thiên dần dần mềm lòng xuất đại chiêu, quần áo Uông thị tự tay làm

Có thể có cái gì càng tỏ tâm ý hơn cái này? Một châm một đường đều là xuất từ cho tâm một nữ tử chân ái, trọng yếu nhất là, đặc biệt vừa vặn, phải biết rằng hai người đã một đoạn thời gian dài chưa gặp mặt.

Nghe nói hai người từ nhỏ đã nhận thức, phòng chừng quan hệ cũng rất thân mật, sau đó là ba năm vợ chồng, tuy rằng Uông thị hà khắc Hình Thượng Thiên một chút, nhưng là ngăn không được câu kia..., ta là vì tốt cho ngươi, tuy rằng lời này có điểm hư tình, nhưng là, về phương diện ăn mặc chỉ phí bồi dưỡng lão công trở thành quý công tử, Uông thị vẫn là còn thật sự tận hết sức lực cố gắng, cho nên chờ oán hận tan, Hình Thượng Thiên liền lại nhớ tới chỗ tốt của Uông thị, tựa như lúc ngươi chia tay bạn trai chữa nhiều oán hận, nhưng sau đó ngươi sẽ cảm thấy kỳ thật người đó cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Hình Thượng Thiên tự nhiên không phải thật sự nháo, nháo lên đôi hấn có chỗ tốt gì đâu? Tình cảnh Hình Thượng Thiên tại vương phủ xấu hổ, có một nương tử nhà mẹ đẻ vững chắc như vậy tuyệt đối là một trợ lực lớn, nếu không thể dựa vào lão cha Hoài An vương, vậy thì đi ôm đùi Chiêu Hòa vương, cho nên, Cố Tương cảm thấy, Hình Thượng Thiên phát giận Uông thị nguyên nhân lớn nhất bất quá là vì cái thiện quan hệ bất hợp lý giữa hai người, cái gì gọi là bất hợp lý? Chính là chuyện gì đều do Uông thị định đoạt.

Hiện tại, Uông thị quàng qua cánh ô liu cho Hình Thượng Thiên, còn ăn nói khép nép như vậy, chỉ chưa nói trước kia ta hơi quá đáng, chúng ta vẫn là

hảo hảo sống đi, Hình Thượng Thiên cũng không phải gốc tử tự nhiên cũng là chuyển biến tốt liền thu.

Cho nên hôm nay dùng điểm tâm không thấy Hình Thượng Thiên đến nàng liền biết, phỏng chừng đã đi bồi đại lão bà, nàng nhìn mấy nha hoàn biểu tình buồn bực trong lòng đã nghĩ, các người khổ sở cái gì? Lục gia đi tìm nương tử chính quy của mình, hai người nên tương thân tương ái, nàng đâu..., thì phải là tình yêu chuyện xưa, thuộc loại hòn đá chứng kiến quá trình hai người chân ái, haiz, tặc xưng ác nữ.

Hiện tại hòn đá này đã dùng xong rồi, tự nhiên là có thể vứt bỏ.

Nghĩ đến mình mấy tháng qua lấy tốc độ hỏa tiễn tăng vọt tài phú, Cố Tương thấy cho dù giờ phút này ra phủ, cũng khẳng định là không chết đói, đương nhiên không có nam nhân là không được, bởi vì sẽ bị ức hiếp, hơn nữa nàng cũng thực thích tiêu hài tử, cho nên nàng còn phải tìm nam nhân, niên đại này thiếp vẫn là có thể tái giá, còn phụ mẫu? Đừng nhắc, có thể bán nàng một lần sẽ có lần thứ hai, nàng cũng không tin bằng dung mạo nàng có thể vào giai tầng quyền quý Hoài An vương phủ làm người ta ngưỡng mộ, chẳng lẽ không thể gả một nam nhân bình thường? Chọn người nàng cũng đã nghĩ tốt lắm, ừm, nàng nhìn Từ đại tam cách vách nhà nàng không sai, vừa thấy nàng liền ngưng ngưng nói áp ứng, dung mạo..., haiz, so với Lục gia vẫn là kém rất nhiều, Lục gia rất được, lúc nhìn làm cho người ta không chuyển mắt, tay Lục gia thật đẹp, lúc nắm thực thoải mái, Lục gia còn thực săn sóc...

Ồ, nhầm rồi, không thể còn muốn, đó là nam nhân của người khác!

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Du hồ

Cố Tương nói vài câu khách sáo liền thức thời lui đi, Uông thị và Hình Thượng Thiên vì bồi dưỡng cảm tình đến bên hồ xem cá, chẳng lẽ nàng còn muốn làm bóng đèn? Cố Tương khác không có, mắt nhìn không khí vẫn phải có, trở lại trong phòng, Phương Viên cúi thấp đầu, Xuân Nha với Liễu Chi đến đình giữa hồ dọn điểm tâm và nước trà cũng đều không hé răng, làm cho không khí trong phòng càng áp lực.

Cố Tương lại như là không thấy, cười nói, "Phương Viên, ngày thường các người tại kinh đô chơi cái gì giết thời gian?" Nàng quyết định không thể để loại áp lực này kéo dài, làm cái gì đó giết thời gian, vậy thì chơi trò chơi đi, cô đại hình như sớm đã có mặt chược, tặc xưng mã điều, bất quá cũng có người nói mặt chược là từ bài thẻ xanh. (chỗ này ta cũng không hiểu lắm, tra cũng không ra)

Phương Viên vội vàng trả lời, "Ném thẻ vào bình rượu, chơi cờ..., chơi bài thẻ xanh, ngẫu nhiên cũng sẽ chơi mã điều."

Nguyên lai cuộc sống nữ nhân cổ đại còn rất phong phú, không buồn tẻ như trong tưởng tượng vậy, mấy thứ trước nàng không có hứng thú, bài thẻ xanh càng là cái gì cũng không hiểu, nhưng là biết chơi mã điều, nàng lập tức liền nói với Phương Viên, "Đi lấy một bộ mã điều đến."

Phương Viên cũng thấy được đại phu nhân và Lục gia bên hồ tình chàng ý thiếp, Cố Tương còn có tâm tư chơi bài, thật sự là không lý giải được, nếu là nàng, khẳng định muốn khổ sở, nàng còn chuẩn bị cố gắng an ủi Cố Tương, kết quả Cố Tương lại như là không có việc gì thế nhưng muốn học đánh bài? Bất quá, Phương Viên luôn luôn nghe lời, liền nghẹn những lời này ở trong lòng đi tìm một bộ mã điều.

Chờ Cố Tương nhìn đến mã điều sừng sốt, dĩ nhiên là bài thường. Cố Tương còn tưởng rằng mã điều là loại mặt chược hiện đại đánh phi thường hăng hái, lúc quảng bài ba ba vang, rất là thất vọng, bất quá có chơi sẽ không sai rồi, bảo Phương Viên dạy nàng chơi mã điều.

Mã điều cũng là bốn người chơi, Cố Tương kêu Xuân Nha và Liễu Chi còn có Phương Viên vừa vặn đủ bốn người, các nàng đặt cái bàn trong sân dưới mái che nắng, mái che nắng chỉ dùng gây trúc đập lên, mặt trên có mấy loại dây leo, xanh xanh rất là đáng yêu, vừa vịn che khuất ánh mặt trời, giống hạt dưa, mút hoa quả, làm ăn vặt cũng rất nhiều.

Cố Tương được mấy nha hoàn chỉ điểm rất nhanh liền biết cách chơi, các nàng cũng không chơi tiền, ai thua liền ca hát hoặc là biểu diễn tiết mục, bởi vì Cố Tương nghiệm mình ai cũng không được nhường nàng, cho nên lúc đầu đều là nàng thua thảm, bất quá da mặt Cố Tương dày, không sao, thua liền ca hát, âm nhạc lưu hành hiện đại là không thể xướng, xướng song tiết còn hắc hắc ha ha bị cho là bệnh thần kinh, xướng ta thật sự rất nhớ người..., sẽ nói nàng lỗ mãng, bất quá có thể xướng âm nhạc cổ kính như Thủy Điều ca đầu (tên một khúc nhạc).

Cố Tương xướng mấy khúc sau cũng bị tiếng của mình chinh phục, nàng xuyên qua bàn tay vàng duy nhất chính là dung mạo..., tiểu thuyết viết mỹ nhân thu thủy chính là chỉ nàng, nàng có đôi khi nhìn gương cũng ngây ngẩn, cảm thấy thật đẹp. Thật không ngờ thế nhưng còn có đại chiêu ngoài dự liệu, tiếng ca tốt nghe như vậy, sao trước kia nàng không phát hiện? Nàng nhớ rõ thái hậu Từ Hi nổi danh làm mất nước phải dựa vào giọng hát thượng vị đó.

Kỳ thật trước kia là Cố Tương tuổi còn nhỏ, ngữ âm chưa rõ, nữ hài tử đôi giọng vào khoảng 12 - 14 tuổi, bình thường từ nửa năm đến một năm, mấy năm gần đây nàng dần dần lớn, đã qua biến thanh, thanh âm cũng liền ổn định.

Lúc đầu mấy nha hoàn còn có thể chơi bài, sau liền đều về mặt si mê nhìn Cố Tương, Xuân Nha nói, "Di nương ca thật là dễ nghe, di nương xướng cũng tốt lắm, lại xướng một bài đi." Như thế, cuối cùng biến thành show biểu diễn cá nhân Cố Tương!

Tiếng ca của Cố Tương du dương uyển chuyển, làm cho trong lòng người nghe vô hạn bình tĩnh an ổn, dần dần thanh âm bốn phía khác càng ngày càng ít, đều là tiếng ca của Cố Tương mềm nhẹ du dương, nhẹ nhàng quanh quẩn.

Chờ liên tục xướng bày tám lần Cổ Tương liền phát giác không thích hợp, cho dù nàng kém cũng không đến mức thua thảm như vậy, chờ nàng phát hiện Liễu Chi vụng trộm đưa bài phía dưới bàn cho Phương Viên, nàng liền quăng bài, bãi công, nói ba nhà hoàn toàn hợp lại ức hiếp nàng, ba người bị dọa thiếu chút nữa quỵ xuống, kỳ thật Cổ Tương cũng biết ý định của các nàng, nghĩ để Cổ Tương xướng ca hát biểu đạt thống khổ trong lòng, nhưng là, nàng không thống khổ mà!

Cổ Tương phạt ba người đều tự biểu diễn, Phương Viên kể chuyện hài, Liễu Chi xướng ca, Xuân Nha bí ý tượng, suy nghĩ một lúc đánh cồng trên mặt đất, xem như kết thúc.

Cổ Tương, "... Người có phải nghĩ người là ông tinh hay không? Cổ Tương vừa bực mình vừa buồn cười.

Liễu Chi và Phương Viên nhìn thấy Xuân Nha tóc mai sai lệch, trên tóc còn dính cỏ, nghĩ đến vừa rồi nàng đánh cồng đáng điệu thơ ngây, cũng nhịn không được nở nụ cười, trong lúc nhất thời trong sân nhưng thật ra tiếng cười không ngừng.

Bên kia tại đình giữa hồ, Ông thị phát hiện mình thế nhưng không có gì để nói với Hình Thượng Thiên, nàng nghĩ dựa theo trước kia phân phó hẳn đã đến mùa thu đừng tham lạnh, nhớ rõ mặc nhiều quần áo, công khóa Vương gia đưa phải làm đúng hạn..., nhưng là trải qua chuyện lần trước nàng đã biết, hẳn không muốn nghe những lời này, tựa như Thảm ma ma nói, Hình Thượng Thiên đã hai mươi tuổi, huynh đệ Ông thị ở tuổi này đã có mấy đứa nhỏ, nàng sao có thể còn xem hẳn như đứa nhỏ mà răn dạy?

Trong đầu nàng suy nghĩ lung tung đủ thứ, một câu cũng không thích hợp nói, hơn nữa hiện tại nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện Hình Thượng Thiên dĩ nhiên là người không thương nói chuyện như vậy. Lúc hai người ăn điểm tâm cũng chỉ khách khí nói mấy câu, dọc theo đường đi Hình Thượng Thiên vẫn trầm mặc, nàng nhớ rõ mới trước đây Hình Thượng Thiên rất yêu nói chuyện, trước mặt nàng sẽ nói Vương gia hỏi hẳn công khóa, không đáp tốt sẽ bị phạt, chạy khắp sân..., lại nói hôm nay phòng bếp làm rau trộn kê tí ăn ngon lắm, nhưng quá ít không đủ ăn, nước ô mai cũng cho một bình nhỏ mà thôi. Nàng liền nói công khóa nên làm thế nào, không hiểu lại hỏi nàng, về phần thích ăn gì đó, lần sau đến Chiêu Hòa vương phủ các nàng để hẳn ăn no. Lúc ấy nàng nhìn Hình Thượng Thiên như đệ đệ mình nên rất thương tiếc, cảm thấy hẳn một thứ từ thật sự là tình cảnh nan kham, nhưng sau này thành hôn, hết thấy biến đổi, nàng càng ngày càng nghiêm khắc yêu cầu Hình Thượng Thiên, này không được, cái kia không cho.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ông thị có chút bất an, nàng quay đầu nhìn Hình Thượng Thiên, hẳn nay đã rất cao, trước kia chỉ có thể đến thắt lưng mình, hiện tại trái lại, đứng chung một chỗ nàng chỉ có thể đến dưới bờ vai của hắn, khuôn mặt từng non nớt cũng biến thành thực, càng tuấn tú, là mỹ nam làm cho người ta nhìn thoáng qua liền khó có thể quên.

Nàng nghĩ, tại sao mình đến bây giờ mới phát hiện, Hình Thượng Thiên đã không phải một đứa nhỏ cần thương hại, mà đã là nam tử có thể đỉnh thiên lập địa.

Hình Thượng Thiên thấy Ông thị nhìn mình, thần thái rất lo sợ bất an, cười châm chọc nàng chén nước trà, "Đây không phải Lão Quân mi phu nhân thích uống nhất? Dùng với mười hai loại hoa cao của Đạo Hương tửu lâu, nhưng thật ra lịch sự tao nhã."

Ông thị thấy Hình Thượng Thiên nói như vậy, trong lòng cũng kiên định vài phần, cười trả lời, "Hoa mai cao này ngon miệng nhất, bên trong có năm loại, Lục gia nếm thử."

Hình Thượng Thiên không nghĩ cự tuyệt Ông thị hảo ý, ăn một ngụm, nhưng đến miệng liền cảm thấy quá mức ngọt ngào, làm cho người ta răng đau, Ông thị ăn mặc dùng đều phi thường tinh xảo, tỷ như Lão Quân mi này, là trà tiến cống, cũng chỉ có cận thân hoàng đế mới được chút, hiển nhiên là đến từ Chiêu Hòa vương phủ. Mười hai loại hoa cao nhìn như bất quá là điểm tâm bình thường, nhưng là chỉ có Đạo Hương tửu lâu ở kinh đô làm được, tay nghề tinh xảo, dùng da làm ra bộ dáng mười hai loại hoa, bên trong là các loại nhân, làm trông rất sống động, còn muốn chiêu cổ hương vị, sự phụ bình thường không làm được, trọng yếu nhất là nơi này cách kinh đô một tháng lộ trình, có thể ăn, có thể thấy được trình độ trân quý này.

Nghĩ đến ăn, Hình Thượng Thiên tự nhiên nghĩ đến Cổ Tương tùy ý phối hợp đồ ăn, cũng không thấy tinh xảo như vậy, nhưng mọi thứ đều hợp khẩu vị của hắn, cho nên, Hình Thượng Thiên cảm thấy có đôi khi cũng không phải quý báu là tốt, dùng tâm tư mới là mấu chốt, hiển nhiên Cổ Tương đều là phi tâm tư, vất óc suy nghĩ bất quá vì để hắn cao hứng, phân tâm ý này mới là đáng quý.

Hai người đều có tâm tư riêng, nói hai câu liền lại không mở miệng, Thảm ma ma hầu hạ một bên trong lòng lại là có chút sốt ruột, cảm thấy phu nhân quá mức câu nệ, nữ nhân mà, làm nũng một chút, dịu dàng thăm thiết, liền đủ để cho trong lòng nam nhân mềm mại, làm gì mỗi câu đều nói xa cách khách sáo như vậy?

Thảm ma ma nào đâu biết rằng, Ông thị luôn luôn tự coi mình là trưởng bối Hình Thượng Thiên, cảm thấy hẳn mọi thứ đều phải nghe mình, hiện tại, đột nhiên từ người chỉ phối biến thành người nghe theo, tự nhiên là khó có thể thích ứng, bộ dáng hiện tại đã là phi thường khó được.

Vài ngày sau Hình Thượng Thiên cơ hồ là mỗi ngày đều lại đây bồi Ông thị, thời gian tựa hồ lại như trước, ban ngày Hình Thượng Thiên đọc sách tại thư phòng, nếu không sẽ đi kết bạn, buổi tối tới dùng cơm cùng Ông thị, tựa hồ căn bản là quên còn có Cổ di nương.

Theo đạo lý, Hình Thượng Thiên diễn xuất như vậy xem như cho Ông thị mặt mũi, để mọi người biết viện biết, đại phu nhân vẫn là đại phu nhân, một tiểu tiểu thiếp thị há có thể so sánh? Nhưng Ông thị lại càng ngày càng lo âu, buổi tối mỗi ngày đều ngủ không tốt.

Nàng thật giống như công chúa vẫn ở tại trong tháp ngà voi, đột nhiên tháp ngà voi sụp đổ, nàng từ đồng thoại xinh đẹp đối diện sự thật, hết thấy hết thấy đều biểu hiện trước kia của nàng là cớ nào không thể thực hiện, cớ nào tự cho là đúng.

Lời Thảm ma ma ngày đó khuyên nàng tựa hồ còn vang vọng bên tai, "Phu nhân không thể mềm lòng, trước đuổi Cổ di nương đi đi, sau đó nhanh chóng sinh đứa nhỏ."

Nàng còn nhớ rõ lúc ấy khiếp sợ, "Đứa nhỏ?"

"Phu nhân của ta." Thảm ma ma thấy Uông thị nghe lọt, biết cơ hội đã đến, bắt đầu thẳng thạc sàng khoái nói, "Chiêu Hòa vương phi, mẫu phi ngài sao có thể đứng vững trong vương phủ? Đó là bởi vì bà một hơi sinh ba con trai cho Vương gia, ba huynh trưởng ngài lại người người không chịu thua kém, Vương gia cao hứng, cho dù là rất nhiều thứ tử, sao so được với con trai trưởng? Nhưng phu nhân giấu lại nhị phu nhân trong nhà, dưới gối chỉ hai nữ nhi, ở nhà ngay cả đầu đều không thẳng nổi..., một nữ nhân không có nhi tử, lưng của nàng cứng rắn được sao? Lúc trước phu nhân nạp thiếp cho Lục gia ta liền không đồng ý."

"Nhưng ta là đích thứ nữ Chiêu Hòa vương phủ, cho dù không có đứa nhỏ, Hình Thượng Thiên có thể làm gì ta? Hắn không dám!" Uông thị không cam lòng nói.

"Phu nhân thật sự là..., ngài nhớ lại đi, nhị phu nhân chính là đích nữ Thường Xuân hầu đấy!" Thảm ma ma thật gấp, "Tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, tuy Lục gia là thứ tử, nhưng dù sao cũng là phu quân ngài, phu nhân nếu khẳng khái một mực như vậy, phu nhân nhìn hắn có dám hay không? Phu nhân nghe lão nô một câu, ta coi Lục gia không giống nam tử xu thế phụ quyền bình thường, hắn là có chí hướng lớn, bây giờ còn chưa hiển hiện, nhưng là thời gian lâu tất nhiên là..., trước kia hắn dễ dàng tha thứ phu nhân như vậy bất quá là nhìn tình cảm thuở nhỏ, lại thêm tuổi còn nhỏ, nay đã hưởng qua hương vị nữ tử ôn nhu, lại làm sao có thể tiếp tục dung túng ngài lạnh nhạt hắn?"

"Ma ma..."

"Phu nhân, ta biết ngài cảm thấy Cổ di nương vô tội, nhưng là ai kêu nàng can bước ngài? Cùng lắm thì, ngài cho nàng nhiều ngân lượng chút, cuối cùng là không có bạc đãi nàng." Thảm ma ma tiến lên cảm bả vai Uông thị, trầm đĩnh chặt sắt nói, "Quan trọng nhất hiện tại, ngài phải sinh đứa nhỏ, lão nô chủ trương, nhờ lão Vương phi tìm một vị lang trung diệu thủ, người này đã trên đường đến, phu nhân vài năm nay không có đứa nhỏ, nếu chỉ là vì không đủ thân cận Lục gia thì chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu..., có vị lang trung này giúp đỡ phu nhân điều trị, tất nhiên có thể đẻ phu nhân sinh ra một tiểu tử bạch béo."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trăng sáng có tự bao giờ...

Thảm ma ma càng cẩn thận hầu hạ Uông thị, thấy hai má nàng từ từ gầy yếu, tuy rằng đau lòng nhưng cũng không nói nhiều một câu, lần trước nàng phạm vào sai lầm quá mức nóng vội, lúc này đây nhất định phải ổn định, nàng nói phu nhân lời kia đã thực thấu triệt, điểm đến thì thôi, còn lại phải dựa vào phu nhân linh ngộ, kỳ thật dựa theo trí tuệ phu nhân làm sao có thể không hiểu? Chẳng qua là phu nhân không thuyết phục được chính mình mà thôi, nhưng là, nếu phu nhân thật sự vẫn là luẩn quẩn trong lòng..., Thảm ma ma nhìn hoa hộc cách đó không xa nghĩ, nếu thật sự luẩn quẩn trong lòng. Thảm ma ma cắn răng nghĩ, chỉ có thể nói tình hình thực tế cho Chiêu Hòa vương phi đến xử lý.

Buổi chiều một ngày này, Uông thị ngồi trước bàn trang điểm ngây ngẩn một lúc lâu, trong tay vẫn nắm một phong thư đã cũ..., hoàn hồn nói với Thanh Trúc, "Thanh Trúc, người kêu Thảm ma ma lại đây, lần trước vấy sen hồng đường viên kim văn lệ sắc mẫu phi cho người mang tới đặt ở đâu?" Thanh Trúc dường suốt một tháng, rốt cục khỏi hẳn, lúc này đang tích cực hầu hạ trước mặt Uông thị, nghe xong lời này cười, ra cửa dặn tiểu nha hoàn một phen.

Lúc Thảm ma ma đến, Uông thị đang thay quần áo, quần áo điểm lệ ứng hồng phụ trợ Uông thị càng thêm đẹp đề quý giá loá mắt, đoan trang thực nghi, trên mặt Thảm ma ma không tự giác lộ ra tươi cười, biết đây là Uông thị nghĩ thông, bà cao hứng tiến lên giúp đỡ Uông thị sửa sang lại quần áo, thấy váy này làm thật vừa vặn, nhưng thật ra biểu hiện đường cong vóc người Uông thị càng linh lung có hứng thú, trong lòng nghĩ, vẫn là lão Vương phi thật tinh mắt, cho dù là ba năm chưa gặp khuê nữ này, cũng là biết quần áo thế nào càng thích hợp với nàng.

Chờ xong rồi, Thảm ma ma và Thanh Trúc cùng bọn nha hoàn tán thưởng nói, "Phu nhân thật sự là thiên sinh lệ chất."

Uông thị miễn cưỡng cười cười, càng nhiều là khẩn trương.

Lúc Hình Thượng Thiên lại đây dùng cơm nhìn thấy Uông thị như vậy, khí chất Uông thị cao hoa, dung mạo đoan trang, màu sắc ứng hồng này đúng là thích hợp với nàng.

Thảm ma ma cười tiến lên nói, "Lục gia đã tới, phu nhân chúng ta nhưng chuẩn bị rất lâu, vì để Lục gia nhìn quần áo mới này."

Uông thị xấu hổ không biết làm sao, thật giống như từ Không Tước cao quý đột nhiên biến thành một chim hoàng yến tầm thường, cần được chủ nhân thích.

Hình Thượng Thiên cẩn thận nhìn, làm bộ không nhìn thấy thần sắc Uông thị không được tự nhiên, cười nói, "Thật sự là vừa người." Nói xong liền tiến lên thân mật lôi kéo Uông thị vào phòng, Thảm ma ma sai sử tiểu nha hoàn dâng đồ ăn, Thanh Trúc ở một bên chia thức ăn hầu hạ, đồ ăn đầy bàn, trước mặt Hình Thượng Thiên lại là một chén cháo chim sê Thanh Hoa dùng bát vẽ lá sen linh lung đựng.

Hình Thượng Thiên ngẩng đầu nhìn Ưông thị, chỉ thấy nàng càng cúi thấp đầu, sắc mặt khê biến hồng. Thảm ma ma cười nói, "Lục gia, đây chính là phu nhân cố ý phản phò phòng bếp làm."

Cháo chim sẻ, tráng dương bổ thận, kỳ thật chính là ám chỉ muốn hấn cùng phòng.

Hình Thượng Thiên nhìn thoáng qua liền hiểu được, hấn còn nhớ rõ lúc mình còn cùng Tần Thịnh Danh trộm uống cháo của phụ vương, chính là cháo chim sẻ này, lúc ấy thật sự là bị phạt thảm, quỳ từ đường suốt một đêm, sau mới biết được đây là được thiện Vương phi đưa cho phụ vương bổ thận, tiểu hài tử uống tự nhiên không tốt.

"Nhưng thật ra làm phiền phu nhân." Hình Thượng Thiên chỉ do dự ngẩn ngui, hấn nghĩ, hôm nay hết thấy này đều đi theo hướng hấn hi vọng, hấn còn có cái gì không hài lòng? Bưng lên bát cháo kia liền uống sạch sẽ.

Thảm ma ma nhìn Hình Thượng Thiên uống hết, trên mặt lộ tươi cười.

Ưông thị cơ hồ là không ăn cái gì, quyết định hôm nay đã kích nàng rất lớn, nhưng là lại không thể không làm, nên nàng vẫn không có cách nào ổn định tâm thần, có vài lần nàng thậm chí gấp sai đồ ăn, tuy rằng Hình Thượng Thiên nhìn trong mắt, nhưng xem như không thấy, cúi đầu còn thật sự ăn cơm của mình, tuy rằng phản cảm do dự của nàng, nhưng là hấn nói với bản thân, Ưông thị là nương tử của hấn..., chuyện sắp sửa xảy ra tối hôm nay bất quá là hoàn thành chuyện ba năm trước vẫn chưa xong mà thôi.

Hai người đều có tâm tư riêng, trong lúc nhất thời, trong phòng im lặng chỉ có thể nghe được tiếng lá cây sà sạt ngoài phòng.

Chờ ăn cơm xong, dọn bàn, bọn nha hoàn dâng nước trà cho Ưông thị và Hình Thượng Thiên, Ưông thị và Hình Thượng Thiên phân biệt ngồi trên ghế giữa nhà chính, thế nhưng một lúc lâu đều không nói gì.

Lúc này Thảm ma ma đứng phía sau Ưông thị, nghĩ nói cái gì để không khí sinh động một chút, nhưng là các chủ tử không nói gì bà lại không thể tùy tiện xen mồm, nhìn thấy Thanh Trúc bưng một đĩa bánh chưng lên, vội bước lên phía trước tiếp nhận nói, "Lục gia, đây là phu nhân cố ý phản phò phòng bếp làm, nói trước đây Lục gia ăn thích bánh chưng này nhất." Nói xong liền quay đầu nhìn Ưông thị, nói "Có phải hay không, phu nhân?"

Ưông thị kinh ngạc, tựa hồ căn bản là không biết việc này, bất quá rất nhanh liền ý thức được, cười gượng ép nói, "Ta nhớ rõ Lục gia thích món này."

Hình Thượng Thiên thấy rõ vẻ mặt Ưông thị, ánh mắt dần dần lạnh xuống, thần nhiên lên tiếng, "Vậy sao."

Đến đây đề tài lại bị chặn đứt, Thảm ma ma gấp đến độ luống cuống, nhưng mấu chốt hai người không có hứng thú nói chuyện phiếm, bà lại có biện pháp nào? Cũng may tuy rằng hai người đều không nói lời nào, nhưng là không có ý tứ rời đi, một người uống trà, một người ngắm người..., nhưng thật ra cứng rắn chống được cả buổi tối.

Hình Thượng Thiên nhìn sắc trời rất cực tối, cũng không kiên nhẫn chờ nữa, nói với Ưông thị, "Chuẩn bị đi ngủ."

Bà từ nha hoàn trong phòng chuẩn bị sẵn, thay quần áo, rửa mặt, đổi nệm giường, chờ Thanh Trúc hầu hạ Ưông thị tắm rửa đi ra, Hình Thượng Thiên đã sớm đổi xong áo ngủ nằm ở trên giường đọc sách, dưới ngọn đèn mê ly, chiếu rọi ra khuôn mặt hấn càng tuấn tú cùng đáng người cao to, Ưông thị có chút run run nghĩ, Hình Thượng Thiên là thật trưởng thành, đã không phải tiểu hài tử.

Chờ đám người Thanh Trúc lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có Ưông thị và Hình Thượng Thiên, hai người đều nằm lại không nói gì, trong phòng có chút áp lực.

Cố Tương chơi mã điều vài ngày, thực nhanh chóng thành cao thủ, dù sao kiếp trước khả năng chơi bài của nàng phi thường tốt, cho nên này đó cũng không là chuyện khó, nàng thường xuyên thắng ba người kia, về phần Hình Thượng Thiên tới hay không? Cố Tương căn bản không sao cả, rất là vô tâm không phé, lúc đầu Phương Viên còn sợ hãi nàng luân quần trong lòng, lúc này thấy nàng đùa vui vẻ như vậy, cảm thấy yên tâm lại có chút bất đắc dĩ.

Buổi tối hôm nay, Cố Tương đếm đếm ngón tay, nói với Phương Viên, "Đã hơn một tháng."

Phương Viên căng thẳng, nghĩ đến rất cực Cố di nương hậu tri hậu giác phát hiện Hình Thượng Thiên vắng vẻ nàng, đây là tính thời gian Hình Thượng Thiên không tới thăm nàng, nàng và Liễu Chi liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đang cân nhắc nên làm thế nào báo cho Cố Tương biết chuyện hôm nay phòng bếp lưu truyền, phu nhân muốn một chén cháo chim sẻ..., thứ tráng dương bổ thận này, cũng không phải bí mật gì, hiển nhiên phu nhân và Lục gia tương đối hài hòa hạnh phúc.

"Di nương..." Phương Viên đang chuẩn bị uyển chuyển khuyên giải an ủi nàng, kết quả lại bị Cố Tương ngắt lời, nàng nghe Cố Tương nói, "Phương Viên, qua một tháng, ta có thể ăn cua rồi! Ha ha" Nguyên lai Cố Tương nói là chuyện Hình thượng cảm nàng ăn cua.

Phương Viên bỗng nhiên muốn khóc, trời hỡi, di nương, ngài có thể tranh khẩu khí hay không!

Buổi tối Cố Tương liền gọi món cua cực cay, lúc này ăn cua chính là ngon nhất, cua béo mập no tròn, không giống như trước đều là cua nhỏ, rửa xong, bỏ xác, cắt thành bốn đoạn, để vào chảo tới vàng óng ánh, nhìn phi thường ngon miệng!!! Chờ gần chín trút ra để vào nồi lớn, thêm hành, tỏi, hạt tiêu, hoa tiêu, sau đó ra sức trộn cho thấm, mùi hương đó, đều say lòng người! Cuối cùng lại thêm măng tây, rau cần này nọ, dù sao người thích ăn cái gì để cái đó, liền hoàn thành.

Cua cay vừa phải, thịt cua ngọt hòa cùng hương vị hỗn hợp chua chua cay cay, đặc biệt ăn khai vị với cơm, Cố Tương đã ăn hai chén cơm, chẳng qua quá mức đắc ý, lúc ăn càng cua bị đâm, đau quá..., Cố Tương đau chảy nước mắt, lại còn không quên tiếp tục bẻ cái càng đó lấy thịt! (nữ 9 chỉ phát

huy trí tuệ xuyên không vào đồ ăn, càng về sau ta cũng không biết ta đang edit truyện cung đấu – điền viên hay đang edit truyện nấu ăn)

"Di nương." Lúc đầu Phuong Viên cũng là hoảng sợ, bất quá chờ đi qua nhìn thấy khỏe mắt Cố Tương lộ nước mắt, sắc mặt lại đỏ rực, thoát nhìn thực đáng thương, Phuong Viên đột nhiên hiểu được, di nương cũng không phải bình tĩnh như bề ngoài nhìn vậy? Kỳ thật trong lòng cũng là khổ sở, chính là không muốn nói ra với chúng ta mà thôi? Cho nên nhân lúc ăn của lấy cơ quá cay vụng trộm khóc như vậy.

Phuong Viên và Liễu Chi liếc mắt nhìn nhau một cái, đều lộ ra vài phần thương cảm.

Cố Tương nhìn nhìn Phuong Viên, lại nhìn nhìn Liễu Chi, bỗng nhiên cảm thấy, tựa hồ các nàng hiểu lắm cái gì!

Chờ ăn cơm xong, Cố Tương liền lôi kéo Phuong Viên chuẩn bị đi ra ngoài tản bộ, điểm tốt của viện này chính là, tùy thời đi ra ngoài đều có thể nhìn thấy hồ nước.

Ánh trăng treo giữa không trung, ánh ngược trên mặt hồ, màu bạc lấp lánh, như thơ như họa, Cố Tương đứng giữa đình nhìn, hít sâu một hơi, không khí sạch sẽ ứát át vào phế quản, làm cho người ta cảm thấy cả người đều thoải mái nhẹ nhàng, Cố Tương nhin không được xướng ca, bật thốt khúc Đặng Lệ Quân thủy điều ca đầu – trăng sáng có tự bao giờ, nâng cốc rượu hỏi trời xanh...

Cổ họng Cố Tương uyển chuyển du dương, lời ca vốn hơi tang thương lại do nàng xướng, thêm vài phần nữ tính đặc hữu ôn nhu, lúc đầu Cố Tương chỉ là muốn biểu đạt cảm tình, nhân tiện luyện cổ họng, dù sao lúc này không có gì giải trí, mình lại có thanh âm tốt như vậy, không cần lãng phí. Kết quả lúc nàng xướng không tự giác dẫn theo cảm tình vào, nhớ tới cha mẹ, bạn bè kiếp trước của mình, nhớ tới mình trôi dạt thành tiểu thiếp, nhớ tới cổ đại này khổ bức ngay cả kem ly cũng không có, pizza của Tây phương, thịt nướng Hàn quốc là thứ xa vời, Cố Tương nghĩ đến đây càng thương cảm, xướng đến một câu “Những mong người lâu dài, ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng” thế nhưng lại khóc. (lời tác giả: Cẩu bản, có thể buông ăn hay không, nghĩ chuyện cao lớn gì đó! – lời editor: tác giả, ngài là mẹ ruột đấy)

* Bài “Thủy điều ca đầu” diễn tả nỗi nhớ thương đê đê, nhưng ca từ thấm thiết, miên man như tình lữ:

Trăng sáng có từ bao giờ,

Cầm ly rượu hỏi trời xanh.

Không biết là cung điện trên trời,

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cười gió đi,

Lại sợ trên lầu quỳnh điện ngọc,

Nơi cao rét không chịu nổi.

Đứng lên múa, bóng trắng theo người,

Gì vui hơn ở dưới cõi đời.

Soi khắp gác tía,

Ta tà xuống cửa che màn gấm,

Soi cả đến người có bầu tâm sự không ngủ.

Trăng giận gì người,

Tại sao cứ tròn trong những giờ ly biệt.

Người có lúc buồn, vui, tan, hợp,

Trăng có đêm tối, sáng, tròn, khuyết,

Việc này xưa nay khó bề trọn vẹn.

Những mong người lâu dài,

Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng.

Xướng một lát, bốn phía đều im ắng, tựa hồ dư âm vẫn vương, Phuong Viên và Liễu Chi đã sớm rơi nước mắt, di nương, chúng ta rất đau lòng cho ngài, Xuân Nha khoa trương nhất, trực tiếp ôm mặt khóc.

Cố Tương chớp chớp mắt, đợi chút, hình như có cái gì không đúng! Uy, các ngươi hiểu lắm cái gì vậy? Kết quả không đợi Cố Tương nói chuyện, phía

sau truyền đến giọng Lục gia mang theo ôn nhu trấn an, "Đừng khóc."

Cố Tương cứng ngắc quay đầu, Hình Thượng Thiên ôn nhu thanh tú đứng ở bên hồ, đang cúi đầu nhìn nàng, trên mặt mang theo vài phần cảm động.

Cố Tương, "..."

Qua một lát lâu Cố Tương mới phản ứng lại, sao Hình Thượng Thiên lại ở chỗ này? Nàng không biết tiếng ca của mình có thể dẫn người lại đây, phải biết rằng khoảng cách từ bên hồ đến chính ốc cũng không phải là nhỏ tí tẹo, bình thường Uông thị lại đây đều là ngồi kiệu đến, có thể thấy được xa cỡ nào, lại nói, người cảm thấy giọng của nàng có mãnh lực như vậy? Nếu thực sự, vậy thì không phải tiếng ca, là ma thanh, ặc, cho nên, hai người lại cãi nhau?

Nhưng là Lục gia, ngài đừng ra vẻ thực cảm động, thực kích động được không, ta ca hát cũng chỉ là biểu đạt cảm tình luyện giọng thôi! Khoan đã, câu cuối cùng hình như không đúng? Hình như là “ Những mong người lâu dài, ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng ”, lời này giống như cũng có thể lý giải thành tưởng niệm người nào đó tưởng niệm rất lợi hại, ơ, Cố Tương hình như đã hiểu được vì sao Hình Thượng Thiên cảm động, hẳn là hẳn hiểu lắm đi?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trà quả

Đêm đã khuya, nhưng Cố Tương lại một chút cũng không buồn ngủ, giờ phút này nàng đang nằm trong lòng Hình Thượng Thiên, mặt để tại ngực của hắn, ngửi được đều là hương vị của hắn.

Cố Tương cảm thấy chuyện tối hôm nay phi thường hí kịch, nàng bắt quá bên hồ hát vang một khúc, Hình Thượng Thiên liền xuất hiện ở trước mắt, hơn nữa còn cùng nàng về phòng! Theo nàng hiểu biết, mấy ngày nay quan hệ Uông thị và Hình Thượng Thiên tựa hồ càng ngày càng hòa hợp, như thể tuần trăng mật, nàng còn chuẩn bị tinh thần linh cặp lồng com chạy khỏi đây, sao bây giờ lại thế này?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nếu dựa theo bản ngôn tình, thì là ánh sáng của nàng cường đại, Hình Thượng Thiên không thể văn hồi tình cảm yêu nàng, sau khi vắng vẻ nàng vô số ngày, rốt cục phát hiện, nàng mới là chân ái của hắn, không thể ức chế tình cảm bùng nổ tới tìm nàng.

Nếu dựa theo bản trạch đấu, thì là Uông thị khuyên Hình Thượng Thiên không cần luôn cùng nàng ấy, thỉnh thoảng đi chiếu cố thị thiếp, như vậy mưa móc cùng dính, biểu hiện gia đình hòa thuận, Uông thị lấy được hiền danh, càng làm cho Hình Thượng Thiên coi trọng nàng ấy, kỳ thật bất quá là thủ đoạn lấy lùi để tiến mà thôi.

Nếu là dựa theo bản ngựa đực..., thì là Hình Thượng Thiên đã ngấy Uông thị, hơn nữa một nữ nhân sao có thể thỏa mãn hắn? Hắn bắt đầu hoài niệm gương mặt thiên sứ, đáng người mà quý của mình, quay đầu muốn sủng hạnh một chút mà thôi.

Nhưng kỳ thật khả năng lớn nhất, Cố Tương thấy, chính là hai người này lại cãi nhau!

" Không ngủ được?" Hình Thượng Thiên hỏi.

Lúc Cố Tương đang dùng sức bỏ não, trên đầu truyền đến giọng của Hình Thượng Thiên, Cố Tương uyển chuyển hỏi "Lục gia, bên phu nhân..." Nàng thoáng ngẩng đầu nhìn Hình Thượng Thiên, hi vọng hắn có thể cho mình một đáp án thích hợp, kỳ thật nàng thật sự là tò mò chết được.

Hình Thượng Thiên nhìn về mặt Cố Tương nghi hoặc, đen mặt lạnh giọng nói, "Ngủ!"

Cố Tương cảm thấy lúc lãnh đạo mất hứng nên nghe lời, đừng tự cho là thông minh nghĩ đến người có thể dùng "Yêu lực" của người cảm hóa hắn. Nàng lập tức nghe lời thấp bả đầu xuống, một lần nữa rút đến trong lòng của hắn, nghĩ rằng, xem thần thái này, khẳng định là chỗ Uông thị có vấn đề, sau đó hai người lại cãi nhau, hai người này sao có thể giống như đũa nhỏ vậy, không thể sống yên lành lâu dài sao?

Buổi tối này, Cố Tương và Hình Thượng Thiên thực thuần khiết ôm ngủ một đêm, kỳ thật Cố Tương cũng không ngủ ngon, người muốn hỏi vì sao, cái này..., nếu mong người có cái cây gậy nóng bỏng lâu lâu chạm người, người có thể ngủ ngon? Cố Tương còn tưởng rằng Hình Thượng Thiên sẽ tra tấn nàng một phen, dù sao khát vọng của hắn rõ ràng như vậy, rõ ràng đến Cố Tương hoài nghi hắn và Uông thị căn bản là không có hài hòa, nhưng làm cho nàng ngoài ý muốn là Hình Thượng Thiên liền nganh sinh sinh như vậy ôm nàng nằm một đêm.

Nếu không phải biết hiện tại mình trong lòng Hình Thượng Thiên bất quá là một thị thiếp, nàng thật nghĩ đến đây là tình tiết tiểu thuyết ngôn tình thường xuyên xuất hiện, bởi vì trân ái người..., cho nên không tùy ý làm thịt người.

Bất quá, ngày hôm sau nhìn mặt Hình Thượng Thiên thoáng mỗi một cùng quàng đen dưới mắt, Cố Tương vui nghĩ, xứng đáng! Ai kêu người ôm thiên tiên mỹ nữ còn không động thủ? Không thể không nói..., Cố Tương cũng rất mâu thuẫn, nếu là mỗi ngày được sủng khẳng định là chịu không nổi, nhưng là mười ngày nửa tháng tổng yếu cần điều tiết nội tiết, hài hòa cuộc sống đi?

Hình Thượng Thiên tựa hồ nhìn ra Cố Tương thoáng bất mãn, nhìn không được cười cười, mặt mày ôn nhu, trong ánh nắng sớm, như thêm vàng sáng mông lung, càng có vẻ dị thường tuần tú, Cố Tương nhìn ngây người, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hình Thượng Thiên ôn nhu với nàng như vậy..., tựa hồ từ đêm qua hẳn đã như thế, nói chuyện cũng thực ôn hòa, trong ánh mắt nhìn nàng càng lộ vẻ ôn nhu.

"Ngủ nhiều thêm một lát." Tựa hồ Hình Thượng Thiên nhìn ra Cố Tương không có ngủ ngon, ấn nàng xuống gối đầu.

Đợi Cố Tương một lần nữa nằm xuống giường mới cảm thấy..., hôm nay Hình Thượng Thiên thật ôn nhu, thật thâm tình..., nàng xoa xoa mắt mơ mơ màng màng nghĩ, chẳng lẽ kỳ thật là nàng đoán chính xác? Hình Thượng Thiên rốt cục phát hiện chân ái của hẳn là nàng? Hào quang nữ chính ngôn tình rốt cục xuất hiện trên đầu nàng? Quên đi, đừng nghĩ nữa, ngủ thôi.

Dù sao một buổi tối không ngủ ngon, tuy rằng nổi lòng Cố Tương lung tung, nhưng vẫn là rất nhanh liền ngủ.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương ngủ một lúc, cuối cùng ôn nhu dịch chăn cho nàng mới đứng lên, ra ngoài bình phong, đám người Phương Viên vội vàng lại đây muốn hầu hạ Hình Thượng Thiên rửa mặt chải đầu lại bị hẳn ngăn lại, chỉ chỉ Cố Tương, ý tứ là không cần quấy rầy đến nàng, cuối cùng đi phòng bên cạnh rửa mặt chải đầu mặc quần áo.

Dùng qua điểm tâm đơn giản, Hình Thượng Thiên uống nước trà trầm tư, Phương Viên và Xuân Nha cũng không dám thở mạnh, buổi sáng đi phòng bếp lấy điểm tâm chợt nghe bên kia bát quái nói, hôm qua trong chính phòng tựa hồ ép buộc một trận, nháo ra động tĩnh rất lớn, hình như là phu nhân và Lục gia hung hăng âm ỉ một trận, nhưng cụ thể như thế nào, ai cũng không rõ ràng lắm, người trong viện phu nhân kín miệng lợi hại.

"Mấy ngày nay di nương làm cái gì?" Hình Thượng Thiên hỏi.

Phương Viên và Liễu Chi liếc mắt nhìn nhau một cái, có chút không rõ ý tứ Hình Thượng Thiên, Phương Viên suy nghĩ một lát trung quy trung củ nói, "Di nương ngày thường đều là cần thủ bốn phận, thêu hoa, đi bên hồ tản bộ." Nàng mới sẽ không nói gần đây di nương đánh mã đáo thực vui vẻ.

"Ừm." Hình Thượng Thiên uống một ngụm trà, cảm thấy thật ngọt, rất là lành miệng, mấy ngày nay dùng trà chỗ Uông thị, mỗi lần đều uống không thoải mái.

Từ lúc hẳn tỏ vẻ yêu thích nước trà dưa hấu, Cố Tương liền nghiên cứu này đó, lại tự nghĩ ra trà quả khác, nàng nhớ rõ trong Hồng Lâu Mộng còn có người uống loại này, kỳ thật chính là hòa nước hoa quả với nước trà thôi, vừa có hương thơm hoa quả cũng có lá trà cam thuần, Hình Thượng Thiên rất cổ động việc này, như thế, mỗi lần Hình Thượng Thiên lại đây mấy nha hoàn liền quen dâng trà quả cho hẳn.

Hình Thượng Thiên uống nấy hớp trà quả, vị ngọt liền tràn ngập toàn bộ khoang miệng, giống như tâm tình của hẳn giờ phút này, hôm qua hẳn nổi giận dùng dùng đi từ chính phòng ra, vốn định đến bên hồ giải sầu, kết quả vừa tới hoa viên liền nghe được tiếng ca như tiếng trời, phát hiện là Cố Tương ngâm xướng, bên hồ gió lớn, gió đêm thổi ồng tay áo nàng phiêu phiêu, tóc mai bay lên, ánh trắng màu bạc chiếu rọi lên thân thể của nàng giống như tiên nữ Cửu Thiên hạ phàm làm người ta không rời tâm mắt được.

Người đẹp, tiếng ca đẹp hơn, tiếng ca mang theo tình cảm triền miên, làm người ta nghe xong liền xúc động, hẳn nhớ tới đến mình vì muốn hòa hảo với Uông thị, cố ý không đến thăm Cố Tương..., đây là rất nhớ hẳn đi?

Thật sự là vật nhỏ đáng thương, Hình Thượng Thiên nhìn không được nghĩ.

Phương Viên nói xong chỉ thấy Hình Thượng Thiên bình tĩnh không nói lời nào, nom nớp lo sợ, nghĩ có phải mình nói sai cái gì rồi hay không..., trên trán nàng liền toát ra mồ hôi tinh mịn. Xuân Nha thấy, nghĩ đến hôm qua lúc Cố Tương ca hát ai uyen, trong lòng xót xa thay, nhìn không được xen mồm nói, "Lục gia, lúc di nương ăn của liền khóc."

Hình Thượng Thiên,

Phương Viên bị dọa không nhẹ, nhắc chân liền hung hăng đạp Xuân Nha một cước, oán hận nói, "Ngươi nói bậy bạ gì đó? Di nương khóc khi nào? "

Ngoài ý muốn, Hình Thượng Thiên thế nhưng cũng không tức giận, bình tĩnh nói, "Ngươi tên là gì?"

Xuân Nha nói xong liền sợ hãi, kết quả Hình Thượng Thiên chẳng những không có quở trách nàng, thế nhưng còn như tán gẫu việc nhà hỏi nàng tên là gì, nàng lại không ngốc, lập tức liền hiểu được đây là muốn hỏi tiếp, vội vàng đẩy Phương Viên ra tiến lên nói, "Nô tì kêu Xuân Nha."

Chờ lúc Hình Thượng Thiên rời Hà Hoa viện, cả người nhẹ nhàng như gió xuân, hẳn nhớ nha hoàn Xuân Nha kia nói, mỗi ngày di nương ra về vui vẻ, cùng các nàng đánh mã đáo..., nhưng kỳ thật trà không uống com không vô, ngay cả lúc ăn của nàng yêu nhất cũng lén khóc, cuối cùng chỉ có thể đi bên hồ ca hát giải tương tư.

Hình Thượng Thiên ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh thẳm, mây trắng trôi lơ lửng như bông, giống như tâm tình của hẳn giờ phút này.

Chờ Hình Thượng Thiên về tới thư phòng nhìn một quyển sách, rốt cục Chiêu Trữ do dự dự đi đến, giọng điệu hẳn mang theo vài phần xấu hổ nói, "Thảm ma ma nói, phu nhân kêu bà ta lại đây bồi tội Lục gia."

Hình Thượng Thiên cũng không ngẩng đầu lên nói, "Kêu bà ta cút."

Chiêu Trữ ngây ngẩn cả người, hôm qua hẳn luôn theo bên người Hình Thượng Thiên, cũng canh giữ ngoài cửa..., vốn dĩ hết thấy thuận lợi, kết quả đột nhiên, bên trong truyền đến tiếng đồ sứ bể, còn có tiếng Uông thị hét chói tai, hẳn tựa hồ nghe Uông thị nói cái gì người là thứ tử như ruồi nặng, làm

người ta buồn nôn, lúc ấy hân liền chấn kinh, cảm thấy đặc biệt tức giận, sao phu nhân có thể nói Lục gia như vậy?

Sau đó là tiếng Thảm ma ma khóc, nói cái gì thân mình phu nhân không khoẻ, cường bức như vậy không khác gì đối đãi kỹ nữ. (hai chủ tớ này như điên, cầu người ta ngủ lại, người ta ở lại thì 2 bà nói như thể người ta cưỡng hiếp)

Sau một lát, hân nhìn thấy Lục gia đi ra, không như hân tưởng tượng, không có tức giận, cũng không có phẫn nộ, tựa hồ bị thương đến chết tâm rồi.

Nói thực ra trước kia Chiêu Trữ rất xem thường Cố Tương, cảm thấy đây là một thôn cô, để Lục gia chơi một chút, nhưng bắt đầu từ hôm qua hân do dự, cảm thấy tuy rằng Cố Tương là thôn cô, nhưng là thực tận tâm với Lục gia bọn hân, ít nhất hơn Uông thị rất nhiều, là người tuyệt đối trung tâm với Lục gia, hân hận Uông thị, thật sự hận không thể đi đánh nàng ta. Lục gia bọn họ là thứ tử, xuất thân không bằng nàng ta thì sao, nàng ta quên rằng mình là nương tử Lục gia?

Chưa quyết định hân trong lòng, hân lại thấy Thảm ma ma lại đây cầu hân, có thể nhìn ra Thảm ma ma cả đêm không ngủ, sắc mặt thật không tốt, bội một lớp phấn thật dày càng thêm làm cho bà thoát nhìn tiều tụy, Thảm ma ma thu ngạo khí, ra vẻ đáng thương xin Chiêu Trữ giúp đỡ đi thông báo, Chiêu Trữ không chịu, Thảm ma ma thiếu chút nữa quỳ xuống lạy hân, hân không có cách nào, thế này mới tiến vào nói một tiếng với Hình Thượng Thiên.

Hân còn cho là có phải Lục gia đã nguôi giận hay không? Hoặc là có thể lại cho Uông thị một cơ hội hay không? Dù sao không thể đắc tội Chiêu Hòa vương phủ đi? Tuy rằng ghen ghét, nhưng là hân không thể không thừa nhận, sự thật vẫn là tồn tại.

Kết quả Hình Thượng Thiên lại dị thường thông khoái bảo Thảm ma ma cút, Chiêu Trữ được phân phó, lưng liền cứng rắn, nổi giận đùng đùng tiêu sái đi ra ngoài, truyền lại nguyên văn lời Hình Thượng Thiên nói với Thảm ma ma, có thể nhìn ra ánh mắt Thảm ma ma đều đỏ, còn kém trực tiếp khóc, cuối cùng trở về, thoát nhìn rất là uể oải.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bị bệnh

Lúc Thảm ma ma trở lại chính phòng, Uông thị vẫn là mặt không chút thay đổi nằm trên giường, nghiêng người, động cũng không động, thật giống như đột nhiên bị định trụ, Thanh Trúc thật cẩn thận tiến lên hỏi muốn uống nước trà linh tinh hay không, đều bị Uông thị trực tiếp không nhìn, căn bản không rên một tiếng.

Thanh Trúc bưng nước trà quay đầu nhìn Thảm ma ma, hai người đều từ trong mắt lẫn nhau nhìn ra đồng dạng tâm tình, vô luận bình thường các nàng đấu pháp như thế nào, trong lòng đều trung thành với Uông thị, đều hi vọng nàng ấy sống tốt.

Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Thảm ma ma và Thanh Trúc cũng không quá rõ, hai người vẫn canh giữ ở phòng bên cạnh, lúc đầu là Thanh Trúc phát hiện khác thường, Uông thị tựa hồ đang nhỏ giọng nức nở, kháng cự cái gì, sau là giọng Hình Thượng Thiên không kiên nhẫn. Lúc ấy Thanh Trúc còn do dự nên vào xem một chút hay không, nhưng là Thảm ma ma không cho, bảo nữ nhân lần đầu trải qua loại chuyện này hơn phân nửa là không vui, đại đa số nam nhân đều là thô lỗ, sẽ không có kỹ nữ nhân.

Thanh Trúc đành phải chịu đựng, lại hết sức chăm chú nghe động tĩnh bên kia, qua một hồi lâu tiếng nức nở mới đình chỉ, nàng và Thảm ma ma yên tâm. Kết quả chỉ chớp mắt, đột nhiên nghe được tiếng Uông thị thét chói tai và tiếng đồ sứ vỡ, hai người không kịp suy nghĩ liền lao qua.

Tình huống lúc ấy, hiện tại Thanh Trúc nhớ lại vẫn xấu hổ, Uông thị nằm trên giường lấy tay gãi gao cảm vật áo, tóc tai bù xù, dưới đất đầy mảnh nhỏ chén trà, mà Hình Thượng Thiên đứng bên giường, quần áo gần như nguyên vẹn, trên mặt âm trầm như trời sắp nổi bão.

Biểu tình Uông thị như phát điên, chỉ vào Hình Thượng Thiên mắng, cái gì mà nguoi là thứ tử cũng xứng linh tinh, khiến lòng run sợ nhất là thế nhưng nàng ấy nói, Lục gia như ruồi nặng, làm người ta buồn nôn. Lúc ấy nàng đã biết không tốt, quả nhiên, Hình Thượng Thiên đứng tại chỗ mặt bình tĩnh, cười lạnh hai tiếng bước đi.

Không ai dám đuổi theo Lục gia, Uông thị tựa hồ quá kích động, kêu gào điên cuồng, cuối cùng vẫn là Thảm ma ma và nàng ôm Uông thị khóc cầu, thế này mới khiến nàng ấy im lặng lại.

Nhưng là im lặng này, đến bây giờ cũng không nói gì, rốt cuộc muốn làm sao bây giờ? Thanh Trúc ngẩng đầu, nhìn Thảm ma ma, chờ bà có thể nói gì đó, chỉ cần đừng như bây giờ là được.

Tinh thần Thảm ma ma cũng không được tốt, bà đã có tuổi không quen thức đêm, vừa rồi lại đứng bên thư phòng Hình Thượng Thiên cầu tình lâu như vậy, hao phí rất nhiều tâm tư, nhưng là trở lại trong phòng nhìn thấy Uông thị như vậy, trong lòng thật sự là vừa vội vừa tức. Sao nàng ấy có thể tới mức này? Bà nhớ tới lời lão Vương phi nói trước khi mình đến đây, cảm thấy thực là chuyện gì cũng đều bị ngài ấy đoán trúng.

Năm trước bà còn ở nhà nhìn đại tôn tử, từ lúc nhi tử cưới con dâu bà cũng không hầu hạ trong Vương phủ nữa, được nhi tử đón ra hưởng phúc. Hôm ấy có khách đến nhà, là nha đầu bên người Chiêu Hòa vương phi, nói là có việc gấp tìm bà. Tuy rằng Thảm ma ma không còn ở Chiêu Hòa vương phủ, nhưng nhi tử vẫn là quân sự bên kia, sinh kế toàn gia đều dựa vào Vương phủ, bà vội vàng thu thập đi Vương phủ.

Chiêu Hòa vương phi thoát nhìn thực tiểu tụy, vừa nhìn thấy Thẩm ma ma cũng không quanh co lòng vòng, sáng khoái nói thực lo lắng lấy tiểu nữ nhi Ôn thị xa tại biệt viện. Thẩm ma ma hầu hạ Ôn thị mười mấy năm cảm tình cũng là rất sâu hậu, biết Vương phi có thể nói lời này liền khẳng định có chuyện. Quả nhiên, Vương phi nói Ôn thị gả đi ba năm, đến bây giờ còn không có đứa nhỏ, nàng nói thân mình Ôn thị nàng biết, từ nhỏ đều là dùng được đất tiền đường, tuyệt đối không có vấn đề, như vậy khả năng lớn nhất chính là Ôn thị và phu quân không thân cận. Nàng nói lúc trước bàn hôn sự này nàng đã lo lắng, Ôn thị tâm cao khí ngạo, chỉ sợ không cam tâm sống với một thứ tử.

Trong lòng Thẩm ma ma vẫn nhớ Ôn thị, nghe Chiêu Hòa vương phi vừa nói như vậy, lập tức liền biểu trung tâm, nói tuy rằng mình tuổi tác lớn, nhưng là liễu mạng cũng muốn che chở Ôn thị. Chiêu Hòa vương phi nghe xong hiển nhiên thực cảm động, ban cho nàng không ít này nọ, sau đó lôi kéo tay nàng dẫn dò nửa ngày, đơn giản chính là dặn nàng nhất định phải khuyên nhủ Ôn thị, nếu đã gả thì phải sống cho tốt, trăm vạn đừng để nặng phu quân. Trọng yếu nhất là nhanh chóng sinh hạ nhi tử. Nàng nhất nhất gật đầu, mang theo hành lý đến biệt viện liền phát hiện, thật đúng là bị Vương phi nói trúng rồi. Ôn thị ý vào thân phận đề nặng Lục gia, quân thật sự lợi hại, càng làm nàng kinh ngạc là thế nhưng chủ động nạp thiếp cho Lục gia, đây là chuyện gì? Ôn thị còn chưa có một nam nửa nữ đâu.

Nàng lúc ấy vừa vội vừa tức, luôn miệng khuyên Ôn thị, phòng chừng quá nóng vội, bị Ôn thị yếm khí đẩy tới phòng bếp, sau nàng khó khăn nghĩ biện pháp trở về. Vốn tưởng rằng rốt cục Ôn thị ý thức được tình cảnh của mình, chuẩn bị hòa hảo với Lục gia. Kết quả, Thẩm ma ma nhìn Ôn thị trên giường vẫn không nhúc nhích trong lòng thờ dài, xem ra, vẫn là phải kinh động lão Vương phi. Thẩm ma ma suy nghĩ xong liền đi ra ngoài, về phòng mình viết thư gửi đi.

Cố Tương phát hiện, nàng lại biến thành sùng thiếp, hơn nữa sùng ái này còn hơn trước kia. Hình Thượng Thiên săn sóc nàng hơn đi vắng không nói, lễ vật cũng rất nhiều, chờ nàng lấy đến một viên kim cương màu vàng lớn cỡ quả nho, thật là sợ ngây người, thật đẹp được không! Đây quả thực chính là, nàng vốn nghĩ Hình Thượng Thiên làm thứ tử không có tiền nhiều, có thể cho nàng chút bạc vụn chơi sẽ không sai rồi, kết quả hán lại một lần làm cho nàng ngạc nhiên. Nàng mới phát hiện gì đó trong phòng Hình Thượng Thiên tuy rằng ít, nhưng là tùy tiện lấy một cái đi ra đều là thực tình xảo, hơn nữa hán tựa hồ đối với mấy thứ này một chút đều không đau lòng. Cố Tương cảm thấy Hình Thượng Thiên không đến mức là loại vung tài quá trán, hay mua danh buộc tiếng, này hơn phân nửa là hán có đường phát tài riêng, xem ra Lục gia chúng ta tựa hồ còn có bí mật của mình? Nha nha nha, nàng thích lãnh đạo có tiền nhất.

Cố Tương tò về, nhìn mình tích lũy tài phú thực vui vẻ!

Về phần Ôn thị, từ ngày đó Ôn thị liền cáo ốm không ra cửa, mà ngay cả sáng sớm Cố Tương vẫn an cũng miễn. Lúc đầu Cố Tương thật là có chút sợ hãi Ôn thị đối phó với nàng, nhưng là chậm rãi phát hiện, đối phương một chút động tĩnh đều không có, nghe nói là Tiền lang trung từ kinh đô tới, tiến tiến xuất xuất, hiển nhiên rất là bận rộn.

Cố Tương cân nhắc vài ngày, nghĩ nếu Ôn thị thực bị bệnh, vẫn nên đi nhìn một cái. Nàng thật cẩn thận nói vài câu trước mặt Hình Thượng Thiên, phản ứng Hình Thượng Thiên rất lớn, đương trường sầm mặt, nói chuyện Ôn thị không cần nàng quan tâm. Nàng quỳnh nửa ngày, đành phải tiến lên đi dò, nói một đồng lời hay thế này mới làm cho tâm tình Hình Thượng Thiên biến tốt.

Bất quá Cố Tương cảm thấy, tuy rằng Hình Thượng Thiên mất hứng, nhưng là công khóa của nàng vẫn phải làm. Mấy ngày sau Cố Tương vẫn mỗi ngày đi viện Ôn thị, tuy rằng mỗi lần đều bị cản trở về, chỉ cần tỏ thái độ là đủ rồi, ít nhất nếu một ngày Ôn thị muốn gây bất lợi cho nàng, ngấm lại hôm nay nàng biểu hiện sẽ thủ hạ lưu tình đi? Haiz, ngấm lại thật sự là tiền đồ chưa biết, làm người ta sợ. (Cố Tương được làm nữ 9 đơn giản vì tác giả là mẹ ruột, chứ thật ra đầu óc chỉ để làm kiếng thôi. Đừng trông đợi nàng ấy làm cường nhân, toàn là người bên cạnh dốc sức giúp đỡ, thậm chí hy sinh thôi)

Xui xẻo trong mấy ngày đó, có một lần Hình Thượng Thiên đột nhiên đến không thấy Cố Tương liền phát giận, Cố Tương đành phải thành thật ngốc trong phòng. Nàng cảm thấy, quan hệ Ôn thị và Hình Thượng Thiên càng ngày càng làm cho người ta xem không hiểu. (có mỗi chị không hiểu!)

Chậm rãi vào cuối thu lại bắt đầu nổi gió, kỳ thật Cố Tương rất thích trời mưa, cảm thấy mưa mệnh mệnh rất ý cảnh, nhưng là nếu qua mùa thu hơi lạnh liền không giống với, đặc biệt nàng còn ở bên hồ, ẩm ướt lạnh, thực làm cho người ta khó chịu.

Một ngày này Hình Thượng Thiên nhìn thấy Cố Tương bắt quả ngồi bên cửa sổ thêu khăn tay một lát, tay chân đã lạnh như băng, hán cau mày nói, "Sao lại không thương thân mình như vậy."

Cố Tương nhìn biểu tình Hình Thượng Thiên làm người ta sợ hãi, biết hán lo lắng cho mình, cho nên nàng liền tự động xem nhẹ về mặt Hình Thượng Thiên, lại gần đi qua, làm nũng nói, "Ta nghĩ thêu mấy khăn tay cho Lục gia."

Quả nhiên, Hình Thượng Thiên nghe xong lời này, sắc mặt dịu đi rất nhiều, bất quá vẫn là mang theo trách cứ nói, "Để bọn nha hoàn thêu được rồi."

Nữ hồng của Cố Tương vẫn dừng lại tại thêu khăn tay, thế nhưng Hình Thượng Thiên cũng không ghét bỏ, cũng rất vui vẻ dừng, chuyện này thực ủng hộ Cố Tương, bình thường nàng không có việc gì liền thêu khăn, gia tăng hảo cảm trong lòng lãnh đạo nhưng là không thể nhàn hạ.

"Như vậy sao được? Từ lúc ta vào cửa, liền vẫn được Lục gia sủng ái, nhưng đến bây giờ ta cũng không có làm cái gì cho Lục gia, trong lòng thật sự áy náy." Cố Tương học phim truyền hình làm nữ nhân hiền lành, chậm rãi nói, "Chỉ cần Lục gia không chê tay chân ta vụng về, ta vẫn sẽ làm."

Hình Thượng Thiên ôm nữ nhân ôn hương, nghe nàng nhuần nhu nói, trong lòng mềm mại, hán cúi đầu hôn cái trán Cố Tương, động tác mềm nhẹ, vô hạn ôn nhu, "Ta đều biết."

Cố Tương bị Hình Thượng Thiên ôm, không biết như thế nào thế nhưng liền đỏ mặt!

Đã đến buổi tối, Cố Tương được báo cho biết dời chỗ ở của nàng, nàng nhìn Chiêu Trữ sùng sốt một lúc. Kỳ thật cảm thấy Chiêu Trữ rất không kiên

nhân, nhưng nay Cố Tương được sủng ái, không thể chống đối nàng, chỉ có thể nhẫn nại giải thích, Lục gia cảm thấy Hà Hoa viện này quá gần hồ Thái Âm nên lạnh, cho nàng chuyển đến Từ Trúc Viện bên cạnh thư phòng.

Cố Tương nhìn bọn nha hoàn vui vẻ chuyển đồ, nhìn không được nghĩ, cái này, có phải từ kỳ đến nhanh hay không? Phu nhân đứng đắn biệt viện đang bệnh, đại lão bản Lục gia cũng không đi nhìn một cái, lại còn đòi tiểu thiếp đến bên người, này này...! Hiện nhiên kỳ cục, vạn nhất cấp cao tới, tỷ như Chiêu Hòa vương phủ hoặc là Hoài An Vương phủ hỏi phu nhân bị bệnh như thế nào, đến lúc đó có thể liên lụy đến trên đầu nàng hay không?

Chờ buổi tối ăn cơm Cố Tương liền nhìn thấy Hình Thượng Thiên đi nhanh đến, vẫn là mặt không chút thay đổi. Cố Tương biết chuyển đến đây là hảo ý của hắn, cũng không dám liều lĩnh, thành thành thật thật hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu, chờ đợi thưởng phục, cũng dọn bàn ăn, kết quả Hình Thượng Thiên lại không nóng nảy ăn cơm, đến nơi đây nhìn xem bình cổ, tới đó nhìn xem giường hoa cúc mới làm, lại đi bên kia xem bình hoa cắm hai đóa hoa hồng vừa nở.

Lúc đầu Cố Tương không hiểu, nghĩ rằng lãnh đạo ngài không đói bụng sao, nhưng lúc phát hiện mỗi lần Hình Thượng Thiên xem một cái bài trí mới xong lại liếc nàng một cái. Nàng bỗng nhiên liền hiểu được, Lục gia ngài không phải là muốn ta khích lệ ngài sao, có cần hăm sức như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Rời đi

Cố Tương lĩnh hội ý tứ lãnh đạo, lập tức liền mang theo khuôn mặt tươi cười vượt mông ngựa Hình Thượng Thiên, ai nha, lần đầu tiên nhìn thấy bình hoa như vậy, quý báu như vậy lúc quét tước không dám đụng vào một chút, bình cổ kia xuất xứ ở đâu vậy, làm sao có thể xinh đẹp như vậy, hương này hùng hậu hài hòa, long lanh thanh lịch, vừa thấy sẽ không là phẩm phẩm, phi thúy này điêu khắc nhìn như là thật, trông rất sống động, nàng cũng không dám đi sờ một chút..., tất cả trong phòng, chỉ cần Cố Tương cảm thấy là đồ tốt đều khích lệ một lần.

Mặt Hình Thượng Thiên bình tĩnh dần dần mềm mại, đến cuối cùng trong ánh mắt lộ ý cười, quay đầu lại điểm điểm cái trán Cố Tương nói, "Cao hứng như vậy?"

Cố Tương tiến lên túm cánh tay Hình Thượng Thiên, làm nũng nói, "Ừm, thật cao hứng, trước kia ta đều chưa thấy qua mấy thứ này." Cố Tương chưa bao giờ đề ý biểu hiện mình thôn cô trước mặt Hình Thượng Thiên, nàng vốn chính là một thôn cô. Linh hồn mang theo kí ức kiếp trước, nàng biết rất rõ không ít, nhưng đó là mấy tính, dùng nồi cơm điện nấu cơm, lái xe..., này đó tại hiện đại được tán dương, tại cổ đại hoàn toàn vô dụng. Nhân gia căn bản không cần người biết này đó, cổ đại yêu cầu là người giỏi nữ hồng, thi từ ca phú, thổi kéo đàn hát, này mới là cấp bậc chân chính, cho nên Cố Tương gần như là kẻ thất học, không học vẫn không nghề nghiệp.

Hình Thượng Thiên hiển nhiên thực thích Cố Tương thẳng thắn, trên mặt lại lộ vẻ vài phần nghiêm túc nói, "Không biết thì học, đến, ta mang người nhìn xem này..." Sau đó chính là kéo người đi, lần đầu tiên Cố Tương nghe Hình Thượng Thiên giải thích nhiều như vậy, người muốn hỏi nàng nghe lọt được không?

Một điểm đều không, khụ khụ, thật sự có chút buồn tẻ, nhưng là nghe Hình Thượng Thiên nói, giọng êm tai, thần thái còn thật sự, ừm, thật sự là một loại hưởng thụ, không thể không nói, mỹ soái ca cô điển nhìn kiểu gì cũng thuận mắt, hắc hắc.

Chờ Hình Thượng Thiên miệng khô lưỡi khô nói xong lai lịch phi thúy này, liền nhìn thấy ánh mắt Cố Tương sáng trông suốt nhìn hắn, vẻ mặt si mê, hắn vốn định tức giận, nhưng là không biết sao lại thế này, khỏe mới lại khê nhếch, chậm rãi nở rộ một cái tươi cười, bắt đầu đi lắc đầu nói, "Ăn cơm đi."

Nhắc tới ăn cơm Cố Tương liền hoan hô, kéo Hình Thượng Thiên đi tây sương.

Trên bàn ăn đặt nồi, phía dưới nồi là than hồng, trong nồi nước canh màu trắng ngà, bên cạnh các loại rau dưa và thịt, Hình Thượng Thiên sừng sốt hỏi, "Đây là ăn cái gì?"

"Lẩu." Cố Tương nói, chờ thời tiết dần dần mát mẻ, Cố Tương liền cân nhắc ăn lẩu, phải biết rằng đây chính là món nàng yêu nhất, cũng là một món ăn xuyên qua nữ khoa trước thích đùa nghịch nhất, nàng cũng bắt quá là ăn theo tiền bối mà thôi.

Hình Thượng Thiên không có gì dị nghị với việc Cố Tương lâu lâu bày ra món ăn mới, vui vẻ học hỏi, "Thứ này ăn như thế nào?"

Cố Tương bảo Phương Viên nhúng thịt dê vào nước lẩu sôi trào, chờ nóng chín liền lập tức gấp lên, bằng không quá chín sẽ dai, nàng tự mình động thủ làm tương chấm cho Hình Thượng Thiên, khẩu vị nàng yêu nhất là tương vừng + bơ lạc + hạt tiêu du + đậu nư + tỏi già + hành mỡ + rau thơm mỡ, bất quá lúc này không có bơ lạc, nàng cảm thấy khẩu vị Hình Thượng Thiên tương tự mình, bằng không nàng thích ăn món gì sao hắn cũng đều thích? Nghĩ đến trình độ ăn cay của Hình Thượng Thiên, nàng cho thêm hai hạt tiêu du.

Quả nhiên, Hình Thượng Thiên chấm thịt dê với tương nàng làm, gật gật đầu nói, "Không sai."

Cố Tương thật cao hứng, có thể bảo trì nhất trí cùng đại lãnh đạo đó là mục tiêu cao nhất của nàng, nước lẩu là chỉ dùng vị chậm rãi hầm, hương vị thực ngọt, nhúng thịt dê và thịt bò, lại thấm vị ngọt thịt vịt, chờ lúc nhúng rau dưa ăn, rau dưa hấp thu nước canh ba loại thịt, ăn cực ngon.

Hình Thượng Thiên hiển nhiên cũng thực cổ động, hai người ăn bốn đĩa thịt sau bắt đầu tiến công rau dưa, cải trắng, bí đao, khoai tây, đậu hủ, chờ ăn xong, hai người đều ra không ít mồ hôi, nhưng đều cảm thấy ăn rất vui sướng đầm đìa, nhìn không được nhìn nhau cười, nụ cười này lại không giống làm nũng vừa rồi, cảm thấy trong lòng thực ấm.

Bởi vì ra không ít mồ hôi, Cố Tương liền chuẩn bị tắm rửa một cái, bất quá trước đó phải hầu hạ Hình Thượng Thiên tắm rửa, chỗ tắm rửa là nhĩ phòng bên cạnh đông sương, bên trong lầy gỗ cao hơn nửa người chế làm bồn tắm, nhóm bà tử thô sử thêm nước, Cố Tương thử thử độ ấm, cảm thấy thích hợp, đi ra gọi Hình Thượng Thiên vào tắm rửa.

Này là lần đầu tiên Cố Tương hầu hạ Hình Thượng Thiên tắm rửa, nàng thật rất ngượng ngùng, Hình Thượng Thiên cởi quần áo bước vào bồn tắm, quay đầu liền nhìn thấy trong hơi nước mờ mờ, Cố Tương thẹn thùng đỏ mặt, cảm khăn trong tay, bộ dáng thấy thế nào cũng động lòng người, hấn giặt mình, nói với Cố Tương, "Lại đây."

Cố Tương tưởng muốn nâng hầu hạ kì lưng, vội vàng đi qua, kết quả Hình Thượng Thiên vươn cánh tay đến nắm nàng, cúi đầu liền hôn nàng, ơ, Cố Tương vừa bị Hình Thượng Thiên hôn kéo vào bồn vừa nghĩ, như vậy có phải hay không rất..., không phù hợp quy củ.

Phương Viên bụng một ly dưa hấu nước bị Liễu Chi ngăn cản lại, Liễu Chi chỉ chỉ bên trong sắc mặt khế biến thành hồng, Phương Viên lập tức hiểu ý sau đó cũng đỏ mặt theo, Lục gia thật sự thực thích đi nương.

Thắm ma ma nhìn Thanh Trúc đem được đi hâm lại, lại thử độ ấm nói, "Xong đưa cho phu nhân uống."

Từ ngày đó Ôn thị vẫn bệnh, Tiền tiên sinh nhìn nói không có đại sự gì, chính là tâm lý tích tụ, quan trọng nhất không phải uống thuốc mà là khuyên bảo, nhưng Thắm ma ma và mấy người Thanh Trúc mất sức chín trâu hai hồ thay nhau khuyên giải an ủi cũng không thấy Ôn thị động dung một chút, hơn nữa mấy ngày nay lại có dấu hiệu tăng thêm.

"Phu nhân nói không uống, bảo mang đi." Thanh Trúc vừa rồi bụng được đi vào, lúc này lại bụng đi ra, vẻ mặt lo lắng, "Thắm ma ma, vậy phải làm sao bây giờ?" Vốn Thanh Trúc và Thắm ma ma có chút không thoải mái, tranh giành vị trí tâm phúc bên người phu nhân, nhưng từ lúc Ôn thị bị bệnh hai người liền buông thành kiến, cùng nhau nghĩ làm như thế nào vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Thắm ma ma thở dài một hơi, nói thầm, "Ai, phu nhân không nghe khuyên bảo!"

"Ta coi phu nhân..., kỳ thật là trông Lục gia tới." Thanh Sơ thấy hai người đều mặt co mảy máu, nghĩ nghĩ nói, "Các người xem, mỗi lần phu nhân đều đứng ở cửa sổ nhìn hướng Tây, nơi đó là thư phòng Lục gia."

Thắm ma ma lắc lắc đầu, "Nếu Lục gia đến, dù là liều mạng ta cũng sẽ đi cầu, nhưng lần này Lục gia giống như hạ quyết tâm, như thế nào cũng không chịu." Thắm ma ma đi qua thư phòng không chỉ một lần, thậm chí còn chặn Hình Thượng Thiên lại trên đường, nhưng người ta không nhìn bà lấy một cái, đến cuối cùng có thể có chút phiền chán, thậm chí cho người đánh bà mười cái tát tai, lúc ấy mặt bà sưng phù thật cao, thật sự là không dám lại đi.

Tất cả mọi người trầm mặc, đột nhiên cảm thấy hết thảy này thành từ cục.

Thắm ma ma cắn răng nhìn những người khác, tự tin nói, "Sẽ có biện pháp, phu nhân chúng ta cũng không phải là bé gái mồ côi không ai đến đỡ, phía sau nàng còn có Chiêu Hòa vương phủ chống lưng."

Đám người Thanh Trúc chấn động, ánh mắt một lần nữa dấy lên hi vọng.

Cố Tương đang xem quần áo mới, sắp tới mùa đông, lúc này làm quần áo mùa đông vừa kịp, tú nương bị kêu tới cười dài nói với Cố Tương kiểu dáng, "Xem này, chỉ dùng lông thỏ làm đường viền, nhìn đẹp cũng thực ấm áp, chính là mặc có chút rất nặng, bất quá bên trong có thể mặc áo ngắn cho nhẹ chút."

"Này không sai, liền làm hai cái đi." Cố Tương phát hiện nàng thật sự xem nhẹ trí tuệ cổ nhân, kỳ thật chỉ cần không phải rất khác người, kiểu dáng quần áo đa dạng, hoa văn đủ loại, quả thực làm cho người ta hoa cả mắt, một câu, chỉ cần người có tiền, không có thứ người không thể tưởng được.

Nơi này làm quần áo bình thường là tìm mấy tiệm tú nương chuyên môn châm tuyến, có chút giống tiệm may hiện đại, bất quá loại này cũng chỉ dành cho người có tiền, bình thường nhà nghèo đều là tự mình làm quần áo, hôm nay tú nương này chính là Hình Thượng Thiên dặn Chiêu Trữ kêu đến, nói là sắp vào mùa đông, chuẩn bị trang phục mùa đông, nếu kéo dài sẽ không kịp để mặc, kỳ thật loại chuyện này trước kia đều là Ôn thị quan tâm, bất quá từ lúc nàng ấy bị bệnh phủ đệ cơ hồ lộn xộn.

Tú nương thấy Cố Tương thông khoái quyết định như vậy, nhìn không được cao hứng nói, "Di nương thật sự là ánh mắt tốt, chỗ ta còn có mấy dạng kinh đô năm nay lưu hành, chính là giá..."

"Muốn." Cố Tương đã rõ nhiệm vụ của mình chính là biến bản thân thành tiên nữ xinh đẹp sau đó dỗ Hình Thượng Thiên vui vẻ, như vậy liền không cần phải tiết kiệm bạc cho Hình Thượng Thiên.

Đúng lúc này, Hình Thượng Thiên bước nhanh đến, hấn mặc trường bào màu thiên thanh tiêu kim vân mân đoàn hoa, trên lưng mang ngọc đai, đôi mắt như suối nước róc rách lưu động, Cố Tương ngây người, nhìn không được tiểu tâm can run rẩy, nàng cười tiến lên hỏi, "Lục gia, ngài đã về."

"Ừm" Hình Thượng Thiên lên tiếng, thấy nàng si mê nhìn mình, nhìn không được ho khan thật mạnh một tiếng, lại thấy trước mặt Cố Tương bày không ít vải dệt và tập hoa văn, hỏi, "Đang chọn quần áo?" Nói tới đây như nhớ tới cái gì, "Làm nhiều hai cái quần ngắn."

Cố Tương không rõ vì sao phải làm quần, Hình Thượng Thiên nói, "Mấy ngày nay vẫn đều mưa, qua vài ngày tốt lên sẽ mang người ra ngoài cười ngửa."

"Cười ngửa?" Mắt Cố Tương sáng lên, đối với nàng mà nói cười ngửa cũng không phải chuyện ngạc nhiên cỡ nào, trước kia cũng từng cười, mấu chốt là mấy tháng nay mỗi ngày người nghen tại hậu viện, có một ngày đột nhiên có thể ra cửa đi chơi, người cao húng hay mắt húng? Đương nhiên là cao húng hồng rồi. Cố Tương nhìn bốn phía, thấy trong phòng bọn hạ nhân đã sớm lui ra, liền tiến lên da mặt dày ôm lấy Hình Thượng Thiên, dùng sức hôn một cái trên mặt hán, cười nói, "Lục gia, ngài đối ta thật tốt."

Hình Thượng Thiên nghiêm mặt, nói, "Còn ra thể thống gì nữa." Lời tuy như thế thân thể lại dần dần thả lỏng, Cố Tương biết hán cũng không tức giận, da mặt dày lại hôn một cái, cười hi hi nói, "Ta chính là thích."

"Người a..." Hình Thượng Thiên bắt đầu đi lắc đầu, nhưng không có đẩy Cố Tương ra, ngược lại ôm nàng vào trong lòng, trong ánh mắt dần dần toát ra ôn nhu.

Cố Tương chôn ở trong lòng Hình Thượng Thiên, cảm thấy trong lòng thực kiên định, nàng nghĩ, nếu vẫn như vậy..., tựa hồ cũng không tệ lắm.

Cây bắt đầu rụng lá, dần dần có hàn ý đầu mùa đông, Cố Tương mỗi ngày ngóng trông có thể sớm một chút lấy quần áo đi cười ngửa, nhưng nàng còn chưa được ngày đó, buổi sáng hôm nay Hình Thượng Thiên chân trước vừa ra phủ đi gặp bằng hữu, Thảm ma ma lập tức tới, nghiêm mặt nói với Cố Tương, "Di nương, thứ nô tì đắc tội."

Trong lòng Cố Tương lộp bộp một chút, nên đến vẫn là đến?

Bên ngoài biệt viện Hoài An Vương phủ trồng một hàng cây phong già, nay đúng là mùa lá phong bay xuống..., lá phong đỏ tươi giao chiếu vào xa xa hồ nước, giống như một bức họa, hai chiếc xe la đi ra, đi về hướng đông, lúc sắp đi xa, có nữ tử vén rèm lên lộ đầu ra, nàng nhìn không được nhẹ nhàng nói, "Tạm biệt."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thôn trang

Xe la lắc lắc tiêu sái trên đường nhỏ, lay động mỗi người có chút mơ hồ, Liễu Chi dựa vào trong góc nhìn Cố Tương, thấy thần sắc nàng ấy bình tĩnh giống như ở nhà, chỉ cảm thấy trong lòng ba đào mãnh liệt, khó có thể bình tĩnh.

Nàng còn nhớ rõ lần đầu nhìn thấy Cố Tương, phi thường an phận nghe lời, làm cho nàng nghĩ bất quá là thôn cô có thể tùy ý ức hiếp, nhiều nhất cũng chỉ là nữ nhân cho Hình Thượng Thiên giải buồn, không lâu dài được, chờ hồi kinh tự nhiên là bị lưu lại, kết quả thoát nhìn một thôn cô thành thật như vậy, thế nhưng cho nàng một bài học, lúc ấy nàng vừa vội vừa tức, trốn trong phòng khóc thật lâu, tuy rằng nàng xem thường Cố Tương, nhưng nàng ấy chính là chủ tử, đây là số mệnh!

Sau Phương Viên cho nàng bậc thang, nàng tự nhiên liền thuận thế xuống, trước mặt Cố Tương vẫn nhẫn nại tính tình, theo thời gian chậm rãi trôi qua, nàng phát hiện, kỳ thật có vài người nhìn như trí tuệ lại làm chuyện ngu xuẩn không chịu nổi, nhưng là có vài người nhìn như ngu dốt, nhưng lại cố tình làm chuyện chính xác.

Tỷ như phu nhân và Cố Tương, phu nhân xuất thân nhà cao cửa rộng, dung mạo tú lệ ở kinh thành có danh tài nữ, lẽ ra nàng ấy phải trí tuệ, nhưng lại nhiều lần đối nghịch Lục gia, rõ ràng có thể sống cuộc sống vợ chồng hòa thuận, kết quả ngày lành bị nàng ta làm thành gà bay chó sủa. Đạo lý thô thiển ngay cả nàng đều hiểu được, phu nhân lại không rõ. Mà Cố Tương, mỗi lần đều giống như cái gì cũng không biết, ngây ngốc đi vấn an phu nhân, bị đuổi về, lần sau vẫn đi, nghiên cứu món ăn mới liền ba ba đưa đến trước mắt người ta còn bị ghét bỏ. Nếu là nàng, mình được sủng ái, cần gì phải tự tìm mất mặt? Nhưng Cố Tương lại chưa từng buông tha, vẫn như cũ cố gắng đi thỉnh an phu nhân.

Buổi sáng tại phủ đệ, Thảm ma ma ý tại ngôn ngoại chính là, nguyên bản dựa theo Hoài An Vương phi phân phó là trực tiếp phát mại Cố Tương, là phu nhân nói Cố Tương thuần lương, tuy có lỗi cũng là vô tâm, để nàng đi thôn trang một thời gian, chờ khi nào Hoài An Vương phi thu hồi mệnh lệnh đã ban ra thì trở về. Cố Tương nên đập đầu lạy tạ, cả đời ghi nhớ ơn đức của phu nhân. (1 nhà đệ tiện, mẹ dạy con không được, đổ lỗi người khác, con hư thân ngoại tình tự ra về thanh cao cũng đổ lỗi người khác, đáng đời ngày sau đi làm cái bang hết cả đám)

Lúc ấy mọi người vừa sợ lại may mắn, Cố Tương hành động nhìn như ngu xuẩn, lại một khắc cuối cùng cứu nàng một mạng.

Kỳ thật vì sao Thảm ma ma nói như vậy? Liễu Chi cũng hiểu được, không phải là muốn Cố Tương cảm kích phu nhân, tuy rằng phu nhân đuổi nàng đi, nhưng là vì phu nhân bắt đầu đi. Một đám ra về thanh cao! Thật sự là càng ngày càng biết mua danh buộc tiếng. Bất quá không có việc gì, Cố di nương chúng ta..., Liễu Chi nhìn Cố Tương, trong lòng thêm vài phần khâm phục và xúc động. Nàng đã suy nghĩ kỹ, về sau vô luận như thế nào, nàng tuyệt đối theo Cố Tương, bởi vì nàng tin tưởng, các nàng hiện tại nghèo túng chỉ là tạm thời, sớm muộn gì đều sẽ có ngày xuất đầu.

Đã lâu không ngồi xe lác lư như vậy Cố Tương thật sự hơi khó chịu, nàng uống một ly nước trà Liễu Chi đưa mới cảm thấy khá hơn chút, bất quá không biết có phải nàng mãi cảm hay không, cảm thấy ánh mắt Liễu Chi nhìn mình có điểm không thích hợp, như thể sùng bái dù phải chết, cũng nguyện ý liều

mình vì nàng? Ấy da, đứa nhỏ này sẽ không là muốn nàng thường trang sức tiền tài đấy chứ?

Thắm ma ma nhìn Cố Tương đi rồi, chạy nhanh trở về chính ốc, thấy một vị phụ nhân trung niên khuôn mặt gầy yếu, đang vừa hầu phu nhân dùng được vừa nói, "Lục cô nương, sao ngài có thể hồ đồ như vậy? Lúc trước Vương phi nói với ngài như thế nào? Ngài đều quên sao?"

Uông thị như là con chuột gặp mèo, thực diệu ngoan, uống xong được rồi, xoa xoa miệng nói, "Vinh cô cô, ta sai rồi, người đừng nói nữa."

Vinh cô cô muốn tiếp tục nói cái gì, nhưng nhìn thấy bộ dáng Uông thị hữu khí vô lực, cuối cùng chỉ nói, "Ngài thật đúng là không bớt lo, Vương phi vì ngài mấy ngày liền đều không ngủ tốt, tiêu tụy hẳn đi, bồi phần dày cũng không che được hốc hác, vì chuyện của ngài, nàng lại không tiếc da mặt nhà mình đi cầu Hoài An Vương phi, ngài lại không biết quý trọng như vậy, thật sự là..."

Uông thị cúi đầu, giọng mang theo vài phần nghẹn ngào, "Là ta khiến mẫu phi quan tâm."

Đêm qua Vinh cô cô đến, bà ấy không giống Thắm ma ma, bà ấy là người đặc lực nhất trước mặt Chiêu Hòa vương phi, chính là nhóm đi nương trong vương phủ thấy bà đều phải cung kính gọi một câu Vinh cô cô, bình thường không rời Chiêu Hòa vương phi, lần này phải bà lại đây có thể thấy được trình độ Chiêu Hòa vương phi nóng vội.

"Lục cô nương, lần này ngài cần phải tỉnh lại đứng lên, không thể lại tùy hứng như vậy, bằng không..." Vinh cô cô đổi giọng điệu, mang theo vài phần cứng rắn nói, "Vương phi nói, về sau xem như không có người nữ nhi này."

Uông thị nghe xong rốt cục không ức chế được lớn tiếng nức nở, Thắm ma ma ở bên cạnh như không khí này giờ, lúc này cũng là đau lòng, bước lên phía trước khuyên nhủ, "Phu nhân, đừng khóc, ngài đã bệnh nhiều ngày, lại khóc như vậy thân thể sao chịu nổi." Nói xong liền ngẩng đầu nhìn Vinh cô cô như cầu cứu.

Tuy rằng trong lòng Vinh cô cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng thấy nàng khóc lợi hại cũng biết này là thật tâm ăn năn, nói, "Lục cô nương, lão nô nói chuyện có chút không dễ nghe, ngài cũng đừng để trong lòng, tuy Vương phi nói như thế, nhưng trong lòng tự nhiên vẫn là nhớ thương cô nương, bằng không sẽ không kêu lão nô ngàn dặm xa xôi lại đây, Lục cô nương yên tâm, nơi này hết thảy lão nô đều đã an bài tốt thay cô nương, cam đoan thuận thuận lợi lợi, cô nương chỉ cần về sau đừng tùy hứng nữa thì tốt rồi."

"Nhưng là Lục gia hấn..." Uông thị nghe xong lời này trong lòng thư thái chút, để Thắm ma ma giúp nàng lau nước mắt.

Vinh cô cô kiêu ngạo cười cười, "Cô nương, Lục gia Hoài An Vương phủ này khác với ngài, hấn rất thông minh, cái gì trọng yếu với hấn, cái gì không cần thiết với hấn, hấn nhưng là rõ ràng hơn cô nương nhiều, ngài chỉ để ý nghe ta, chờ Lục gia trở về, thành tâm thành ý bởi hấn cái, về phần chuyện đi nương, đã có lão nô báo hấn." Vinh cô cô nói tới chỗ này, nhìn Thắm ma ma nói, "Đã tiến bước đi nương kia?"

Thắm ma ma không dám làm cản trước mặt Vinh cô cô, vội vàng nói, "Dạ, ước chừng buổi tối sẽ đến thôn trang."

Vinh cô cô thở dài một hơi, "Muốn ta nói, trực tiếp bán đi xong việc..." Chính là Vinh cô cô còn chưa nói hết, chỉ thấy Uông thị vừa rồi diệu ngoan giống mèo đột nhiên như là bị cắn cái đuôi, điên loạn nói, "Ta nói rồi, không cần nhắc lại việc này!"

Trong phòng có chút xấu hổ, Thắm ma ma nhìn mặt Vinh cô cô âm tình bất định, nhìn không được nói, "Vinh cô cô, người cũng biết phu nhân thiện tâm, loại chuyện này người khác làm thuận tay, nhưng phu nhân chúng ta không được, buổi tối sẽ ngủ không yên, huống chi đi nương kia thật đúng là tận tâm hầu hạ phu nhân, lại nói, đi nương kia đã tới thôn trang, vậy thì tương đương đuổi ra ngoài, ngày cũng không tốt, người cũng đừng so đo một cô nương, xem như làm một chuyện tốt."

Vinh cô cô nghiêm mặt không nói lời nào, Thắm ma ma liếm môi, kiên trì tiếp tục nói, "Nói tiếp, Lục gia xem như có chút vừa ý vị đi nương này, tuy rằng không quá dễ bụng, nhưng tóm lại đức hạnh nam nhân thế nào người cũng biết..., phu nhân làm như vậy, cũng là muốn Lục gia cảm thấy phu nhân không phải một người nhân tâm."

Sắc mặt Vinh cô cô dần dần dịu xuống, cuối cùng bất đắc dĩ nói, "Lão nô nói này đó cũng đều là vì cô nương, cô nương thật đúng là muốn không chịu thua kém."

Uông thị cúi đầu, chỉ cảm thấy trong lòng bề bộn tội lỗi.

Lúc Cố Tương tới thôn trang đã là chạng vạng, ánh chiều tà chiếu trên ruộng đồng mênh mông vô bờ, có cảm giác tịch liêu không nên lời, mỗi ruộng đồng có một khu nhà trệt, giờ phút này khói nhẹ lơ lửng, đại biểu cho cuộc sống dày đặc.

"Nơi này chính là thôn trang?" Phương Viên nhìn không được trùng to mắt nói, nàng còn chưa thấy qua địa phương căn cứ như vậy.

Xuân Nha gật đầu, "Trước kia ta thường xuyên tới nơi này lấy chút rau dưa cho biệt viện."

Tất cả mọi người không nói, có cảm giác thê lương nói không nên lời, Cố Tương lại hít sâu một hơi, cười nói, "Về sau xem như tốt lắm, muốn làm gì thì làm cái này."

Mọi người,...

Quần sự thôn trang là một nam tử ước chừng hơn năm mươi tuổi, dáng người ục ịch, lúc nhìn người mang theo hương vị lổ mủi hướng lên trời, nhìn chăm chăm đám người Cố Tương nửa ngày mới không tỉnh nguyện nói, "Người chính là Cố đi nương? Ta họ Thôi, mọi người đều gọi ta Thôi quần sự, đi theo

ta, bên kia mới là chỗ các người ở."

Chờ Cố Tương đến chỗ đó, không nói gì, đây là phòng cho người ở sao?

Đây là một tòa nhà lớn năm viện, nhưng bởi vì nhiều năm thiếu tu sửa nhìn như thể lập tức sẽ sụp, trong viện cỏ dại sinh sôi, trên vách tường đều là rêu xanh, bởi vì quá mức trống trải thoát nhìn âm trầm, Thôi quân sự căn bản không nhìn đám người Cố Tương, không kiên nhẫn nói, "Quy củ chỗ này ta đã nói với các người, đừng tưởng rằng từng hầu hạ chủ tử liền rất giỏi, hừ, các người dọn dẹp đi, mau vào."

Nhìn Thôi quân sự huênh hoang bước đi, Xuân Nha khí thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Cái gì vậy, lần trước ta đến còn kêu ta Xuân Nha tỷ tỷ, một bó tuổi cũng không biết ngưng, lúc này liền trở mặt."

Phương Viên tính tình tốt nói, "Xuân Nha, đừng nói nữa, chúng ta mau thu thập một gian phòng, để di nương nghỉ ngơi."

Vài người thương định, tìm một viện coi như đầy đủ phòng, suốt đêm quét tước, đến lúc ánh trăng lên ngọn cây mới xem như xong xuôi, Cố Tương để mọi người nghỉ ngơi ngày mai tiếp tục, tất cả liền đều tự tìm chỗ ngủ.

Sáng sớm hôm sau lúc Cố Tương tỉnh lại, đã là giữa trưa, tiểu viện đã được quét tước ra hình ra dáng, cỏ dại cũng được dọn, bài trí trong phòng cũng đều thay nạng thường dùng, nạng bỗng nhiên cảm thấy, kì thật, cũng không phải trở lại thời kì tự mình động thủ mới được com no áo ấm.

Điểm tâm là cháo ngô Phương Viên hầm, còn có một đĩa cái bẹ, Phương Viên mang theo áy náy nói, "Ủy khuất di nương, thật sự là không có gì khác."

Cố Tương đã thực thấy đủ, phải biết rằng hiện tại nạng nhưng là trạng thái thất sủng.

Chờ ăn com xong, Cố Tương liền gọi vài người tới mở hội, nạng cũng nói trắng ra, chính là hiện tại mình là người thất sủng, về sau còn không biết có thể trở lại bên người Lục gia hay không, có ai cảm thấy tiền đồ bản thân bị chậm trễ, hiện tại có thể đi, nạng còn có thể cho ngân lượng.

Tất cả mọi người trầm mặc, đi theo Cố Tương tới đi chỉ sáu người, hai bà tử thô sử, bốn nha hoàn, trong đó ba nha hoàn tự nhiên chính là Phương Viên, Liễu Chi và Xuân Nha, còn có nha hoàn kêu Hồ Nữ, bởi vì lúc nhỏ sốt hồng đầu óc, phản ứng có chút chậm, nhưng cũng là người thành thực.

Hai bà tử thô sử, có một họ Từ chính là nương Hồ Nữ, hai người sống nương tựa lẫn nhau, còn lại họ Vương, sinh tám con trai không có một đứa sống sót, duy độc nhất một nữ nhi lập gia đình cũng không lui tới, đi theo Cố Tương liền trông cậy vào ngày sau đường lão, như thế đối với Cố Tương coi như là tận tâm hết sức.

Cố Tương cảm thấy, nếu nhóm người này có người phải đi khẳng định chính là Liễu Chi, nạng ấy vốn chính là không muốn hầu hạ nạng, hơn nữa hậu trường cứng rắn, cho dù bỏ chạy, về nhà đi lại quan hệ còn có thể được chuyển tốt khác.

Kết quả làm Cố Tương cảm thấy ngoài ý muốn là, muốn đi không phải Liễu Chi mà là Phương Viên.

Mặt Phương Viên đỏ bừng, cúi đầu, tựa hồ mình làm cái gì thực xin lỗi người khác, giọng nhỏ như ruồi nói, "Di nương, ta xin lỗi ngài..."

Cố Tương rất nhanh liền phản ứng lại, cho tới bây giờ nạng luôn là vui tự buồn tan, lời nói khó nghe, cho dù giờ phút này tất cả mọi người đều đi nạng cũng không có biện pháp, bất quá nạng tự tin, chính mình có thể sống rất tốt, nạng gật đầu ứng chuẩn, trở lại trong phòng tìm năm lượng hai để vào hồng bao, sau đó nói với Phương Viên, "Người đi theo ta cũng không cần, vẫn đều tận tâm hết sức, người phải đi ta cũng không oán người, chỉ hi vọng về sau người có thể sống tốt."

Phương Viên vẫn ảm đạm nước mắt, lúc ấy liền khóc, Xuân Nha là thực khiếp sợ, nạng túm lấy tay Phương Viên nói, "Phương Viên tỷ tỷ, người không đi được không, hiện tại di nương gian nan như vậy, người lại đi, giống cái gì?"

Liễu Chi mang theo vài phần châm chọc nói, "Để nạng ta đi, không phải là muốn tìm cảnh cao khác sao, hừ, cũng không nhìn xem mình mấy cân mấy lượng, không lương tâm."

Phương Viên khóc càng lúc càng lớn, ngồi trên mặt đất nước nỏ nói, "Trong nhà ta chỉ trông cậy vào ta, ta cũng không có biện pháp..."

Tiền bước Phương Viên xong tâm tình mọi người đều không tốt, tựa hồ rốt cục ý thức được hiện trạng bị vắng vẻ, đương nhiên không bao gồm Cố Tương, kỳ thật nạng, thật sự rất vui vẻ!

Cơ hội đều là lưu cho người có chuẩn bị, tỷ như Cố Tương, nạng đã sớm chuẩn bị cho ngày rời đi, cho nên tích cực chuẩn bị, hộp trang sức châu báu liền đủ nạng mua mấy trăm mẫu rượu, làm phú bà vui sống, càng miễn bản nạng âm thầm đổi một ít trang sức vàng thành ngân lượng, lời nói mạnh mẽ, hiện tại nạng là tiểu phú bà, đừng nói đường sáu người, chính là mười cái cũng không thành vấn đề.

Cố Tương đã sớm nghĩ tốt lắm, hiện ở trong này an phận độ nhật, sau đó cùng Lục gia lấy chính là cho phép Cố Tương về sau kết hôn tự do tự viết, là có thể thiên cao nhậm ta bay, ha ha, ngẫm lại liền cảm thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp lại

Lúc Hình Thượng Thiên trở lại biệt viện liền cảm thấy có điểm không thích hợp, lúc thay quần áo Chiêu Trữ không dám nhìn hắn, né tránh, hắn ngồi trên giường, trừng mắt nhìn Chiêu Trữ nói, "Có chuyện gì?"

Chiêu Trữ vốn sợ hãi, lúc này Hình Thượng Thiên vừa hỏi như vậy, bị dọa lập tức liền quỳ gối, lắp ba lắp bắp nói chuyện Cổ Tương bị chuyển qua thôn trang, chờ nói xong cũng không dám ngừng đầu, sợ lửa giận Hình Thượng Thiên lan đến trên người hắn. Kỳ thật hắn đối Cổ di nương không có nhiều tình nghĩa, thậm chí có chút không coi trọng nàng ấy, nhưng nhìn Uông thị tác quái chủ trương như vậy liền cảm thấy không thích hợp. Lúc trước nói muốn nạp thiếp cho Lục gia là Uông thị, sau đó Lục gia và Cổ di nương có cảm tình, người lại mất hứng đuổi người đi, người xem Lục gia là cái gì?

Không khí trong phòng đột nhiên áp lực lên, trên mặt Hình Thượng Thiên âm tình bất định, một hồi lâu mới nói hai câu "Tốt", đứng dậy quăng ấm trà xuống đất, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, toàn bộ đồ sứ vỡ, nước trà nóng theo sàn chảy tới thảm màu đỏ, rất nhanh liền thành một vết bẩn, giống như khắc ở trong lòng của hắn.

"Chuẩn bị xe cho ta." Hình Thượng Thiên phân phó Chiêu Trữ.

"Lục gia, ngài tỉnh..." Chiêu Trữ có chút sợ hãi hỏi.

Hình Thượng Thiên trừng mắt nhìn Chiêu Trữ một cái, Chiêu Trữ bị dọa lập tức gật đầu, "Ta đi." Nói xong liền chạy nhanh như chớp, hắn nghĩ lần này phu nhân quả thật quá đáng, Lục gia tức giận như vậy cũng phải. Không ngờ Chiêu Trữ dắt ngựa đợi cho trời tối cũng không thấy Hình Thượng Thiên đi ra, nguyên lai Hình Thượng Thiên còn chưa ra khỏi phòng đã bị Vinh cô cô ngăn cản.

Vinh cô cô cũng từng gặp qua Hình Thượng Thiên, bắt quá vừa mới bắt đầu vẫn là sừng sốt như vậy vài giây chung, dù sao đó là đã nhiều năm tiền chuyện tình, lúc này Hình Thượng Thiên hòa khí đó non nớt dung mạo khác nhau rất lớn, thoát nhìn thật sự là thành thực rất nhiều, hơn chút nam tử khí khái, nàng âm thầm nói thầm, trách không được dám cùng Uông thị đối nghịch, quả nhiên là cánh cứng rắn?

"Lục gia, không biết ngài còn nhớ lão nô không?" Vinh cô cô cười nói.

Hình Thượng Thiên nhìn khuôn mặt Vinh cô cô tươi cười, hừ lạnh nói, "Như thế nào, sợ ta vắng vẻ đại tiểu thư nhà các người, nên lại thêm một kẻ vô cùng lo lắng từ kinh đô tới khuyên bảo?"

Sắc mặt Vinh cô cô cứng đờ, không nghĩ Hình Thượng Thiên sẽ không nể mặt như vậy, bắt quá nghĩ lại, này cũng là Lục cô nương làm chuyện có chút..., bà lên tinh thần, ngoan quyết tâm bùm một tiếng quỳ xuống, "Lão nô mang thay cô nương nhà ta thỉnh tội Lục gia."

Hình Thượng Thiên nhìn Vinh ma ma quỳ trên mặt đất, biểu tình trên mặt có chút âm trầm.

Thôi quân sự tuyệt đối là kẻ phùng cao thái thấp nhất Cổ Tương gặp qua, này nọ không muốn cho, cái kia cần thêm bạc, càng miễn bàn một đôi mắt mang theo vài phần dâm loạn chạy trên người Cổ Tương, Cổ Tương quá mức ghê tởm, Xuân Nha cũng bị chọc tức, thiếu chút nữa nhào lên, cuối cùng cơ hồ là bị kéo đi ra ngoài.

Cổ Tương sờ soạng một phen mặt mình, bỗng nhiên còn có điểm bất an, đã biết dung mạo hơn người, có thể an tâm làm chủ bà sao?

Lần này lúc Cổ Tương đi thời gian cấp bách mang gì đó đều có hạn, quần áo, đệm chăn linh tinh còn có thể dùng chung, chính là cái khác cũng không có, tỷ như chén bát, muối, nước tương, các loại gia vị, ngày đầu Liễu Chi đi nhà cách vách mượn bát đũa mới làm được điểm tâm, vấn đề là ta không thể luôn mượn, huống chi đoàn người trừ Phurong Viên thì vẫn còn sáu người, sáu người không thể dùng một bộ bát đũa đi?

Cổ Tương nhìn Liễu Chi ưu sầu, nói, "Thiếu cái gì liền mua cái nấy." Rất là ra dáng thổ tài chủ, dù sao là không thể trông cậy vào Thôi quân sự kia.

Liễu Chi không biết trên người Cổ Tương có bao nhiêu tiền, Cổ Tương là người lạ nhất nàng gặp qua, nhìn vô tâm không phé, nhưng tiền tài lại đều là tự mình quản lý, tuyệt không lộ ra ngoài. Người nói nàng là quý keo kiệt, lúc thường tiền tuyệt không đau lòng, vậy, khả năng chính là không tin nhiệm các nàng? Nàng biết rất nhiều chủ tử trong phòng đều có nha hoàn chuyên môn quản lý tiền, kia đều là tâm phúc chủ tử.

Này thuyết mình trong lòng Cổ Tương còn nàng cách hai chữ tâm phúc còn xa, bắt quá không sao cả, ta có thời gian, ta có thể cố gắng.

Cổ Tương nói xong liền nhìn thấy Liễu Chi dùng ánh mắt cực kỳ nhiệt liệt nhìn nàng, ơ, Cổ Tương cảm thấy từ lúc bị Uông thị đuổi đi, không biết sao Liễu Chi giống như thành fan cuồng của mình, vô luận nàng nói cái gì, hoặc là làm gì đều cực kỳ duy trì, rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ nói hào quang xuyên không của nàng rốt cục phát huy tác dụng? Nhưng vì sao lại là một nha hoàn mà không phải đại lão bản Hình Thượng Thiên?

Hai người thương nghị xong, liền đem cần gì đó liệt kê ra, trang phục mùa đông của Cổ Tương đều đã định tốt, bắt quá nhìn tình hình là lấy không được, bao gồm hai kiện mặc cuối ngựa, nàng không biết Uông thị có hảo tâm đưa quần áo đến thôn trang hay không, nếu không vậy thì các nàng phải tự mình làm hoặc là mua, nếu mua phí tổn có chút cao, hiện tại Cổ Tương nhưng là không có người phát tiền lương, cũng không có lão bản cho, tương đương với miệng ăn núi lở, cho nên có thể tiết kiệm phải tiết kiệm, lại nói, bên người không có nam nhân nàng còn muốn trang điểm xinh đẹp? Này không phải không có việc gì tìm việc sao?

Cổ Tương vốn xinh đẹp không phải theo kiểu rất mỹ lệ, nhưng nếu trang điểm thì thật sự là họa thủy, hiện tại Cổ Tương muốn rất đơn giản, chính là điệu

thấp sống, cho nên Cổ Tương liền vui vẻ, quần áo chính là tự mình làm, khó coi chút không có việc gì, muốn chính là mộc mạc đơn giản.

Từ lúc Phương Viên đi rồi Liễu Chi liền thăng làm nhất đẳng đại nha hoàn của Cổ Tương, Cổ Tương cũng dùng nàng nhiều hơn, đương nhiên Xuân Nha cũng là thực tận tâm, bất quá cô nương này tóm lại không được huấn luyện chức nghiệp nha hoàn bài bản như Liễu Chi vậy, không phải xuất thân chính quy, làm việc còn kém rất nhiều.

Cổ Tương có đôi khi còn có thể kêu sai vài lần, tỷ như nói Phương Viên, ta muốn uống trà, Phương Viên ta muốn ăn cơm, kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy Liễu Chi dùng ánh mắt vô hạn oán nhìn nàng, nàng liền quỳnh lên.

Liễu Chi nhất bút nhất bút nhớ kỹ cần mua gì đó, bút ký xinh đẹp thông minh, rất là đẹp mắt, lại nói tiếp cũng là thực có ý tứ, Hoài An Vương phủ đòi trước là nông dân, nghe nói lúc Triệu thái tổ trên lưng ngựa mở mang bờ cõi, lão Hoài An vương liền đi theo, sau chiến công hiển hách, khai quốc được phong Vương gia khác họ.

Lão Hoài An vương cả đời hâm mộ nhất thi nhân đọc sách làm thơ, liền định ra quy củ, không chỉ có con cháu trong nhà đều phải khắc khổ đọc sách, ngay cả vú già cũng phải học, làm cho Hoài Vương phủ bằng tốc độ nhanh nhất gia nhập nhóm thế gia thi thư kinh thành, còn được Triệu thái tổ khen ngợi, nói Vương phủ biết cầu tiến.

Như thế nhóm vú già già sai vặt trong Hoài An vương phủ đều phải học chữ học quy củ hẳn hoi, thậm chí có rất nhiều nhân gia già khuê nữ, cưới vợ nhất định phải lấy Hoài An Vương phủ làm so sánh, theo cái nhìn hiện đại, Cổ Tương cảm thấy đây là điển hình tri thức thay đổi vận mệnh.

Cho nên đừng nhìn Liễu Chi chỉ là một nha hoàn, chữ viết rất khá, Cổ Tương nhìn hai mắt liền sinh ra tâm tư muốn học, nghĩ về sau khẳng định đắc dụng, đương nhiên đây là nói sau, bây giờ còn là trước sửa sang lại danh sách cần gì đó.

Liễu Chi viết hai tờ giấy, lại dựa theo thị trường tính tính, cuối cùng nói, "Di nương, chúng ta tiết kiệm chút, mấy thứ này cũng không cần quá tốt, nhưng là cũng cần bốn mươi hai bạc."

Bốn mươi hai đã không tính ít, rất nhiều bản hộ một năm cũng chỉ năm lượng bạc, bất quá kia đều là tiêu chuẩn thấp nhất, Cổ Tương tự nhận là đã không thể quay về ngày mộc mạc trước kia, bất quá cũng may tiểu kim khố của nàng còn không nhỏ, ứng phó này đó đều là dư dả.

Chờ thương lượng tiếp theo chính là ai đi mua? Đi nơi nào mua?

Nghe nói đi đến trấn gần nơi này nhất cũng là đã lên ngo, còn không bao gồm thời gian chọn mua, Cổ Tương thương lượng Liễu Chi, cảm thấy so với đi trấn trên còn không bằng đi Tương Dương thành, dù sao cũng là địa phương lớn, rất nhiều này nọ đều có về tính tế, đầy đủ hết, giá khẳng định cũng là ưu đãi nhiều, nhưng là đi Tương Dương thành phải ở một buổi tối, hôm đó không về, trừ phi người cưỡi ngựa đi, cưỡi ngựa như điên mới có thể qua lại, tỷ như lúc trước Hình Thượng Thiên cho người đi Tương Dương thành mua đồ ăn cho Cổ Tương.

Lúc này Cổ Tương mới cảm giác được bên người không có nam nhân là chuyện thống khổ cỡ nào, trị an nơi này tuy rằng không đến mức kém đến trên đường cái xuất hiện ác bá cường thường dân nữ, nhưng vài kẻ nhìn thấy nữ nhân độc thân sẽ nhào ra ức hiếp lại không ít.

Cuối cùng định ra Liễu Chi và mẹ con Hồ Nữ, ba người đi, vốn Cổ Tương định trang, làm mình xấu chút để cùng đi, bất quá ngẫm lại vấn đề hệ số an toàn, cuối cùng vẫn là buông tha, không tìm chết sẽ không chết, nàng còn không muốn chết, cho nên sẽ không làm.

Thời tiết dần dần lạnh, ngô đồng trong viện Cổ Tương đã rụng lá một nửa, tiễn bước đám người Liễu Chi đi Tương Dương thành, Cổ Tương an vị ở trong sân cùng Xuân Nha, Vương bà từ thiếu thừa may vá, Vương bà từ kể thân thế của mình, "Lúc trước cha ta muốn gả ta cho nhi tử tú tài trong thôn, nhưng ta không gât đầu."

Cổ Tương cảm thấy rất kỳ quái, cổ nhân giống như rất mù quáng sùng bái người làm công tác văn hoá, hỏi, "Vì sao không gât đầu, là nhi tử tú tài quá xấu?"

Vương bà từ nở nụ cười hắc hắc hai tiếng, "Không phải, di nương còn nhớ Chiêu Trữ bên người Lục gia không?"

"Nhớ." Cổ Tương vừa thêu vừa hỏi, nàng đến đây vẫn như cũ không buông tha tiếp tục thêu khăn tay, nàng nghĩ, dù sao nàng còn không có hoàn toàn thoát ly thân phận tiểu thiếp người nào đó, cho nên chuyện xoát hào cảm lãnh đạo là không thể ngừng.

"Tuần tú giống Chiêu Trữ, bất quá ta không thích loại tiểu bạch kiêu này, nhìn đẹp mặt có ích lợi gì? Bảo hắn làm việc, ngay cả cái cuộc đều không cảm nổi, giống câu gì ấy nhỉ? Thư sinh tay không bắt gà?" Vương bà từ đi theo đám người Liễu Chi lâu cũng học chút văn thơ.

Cổ Tương cười điên, "Đó là thư sinh trời gà không chặt, không phải bắt gà."

"Làm cho di nương chê cười." Vương bà từ ngượng ngùng gãi đầu.

Cổ Tương cười xong liền nghĩ đến Xuân Nha giống như từng mê luyện Chiêu Trữ một trận, quay đầu quả nhiên thấy nàng hừ hừ nói, "Vương ma ma, người nói sai rồi, Chiêu Trữ sao được gọi tuần tú? Còn không bằng Lục quân sự." Lục Hành bị Hình Thượng Thiên đánh liền thành thành thật thật, làm cho Cổ Tương rất kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng Lục Hành sẽ ý vào bản thân được Vương gia tin dùng, làm chút gì đó.

Vương bà từ cười ha ha, "Thật muốn nói tuần tú, vẫn là Lục gia chúng ta nhất, ta không học văn, không hình dung được cái gì, nhưng là chỉ cần Lục gia chúng ta vừa đứng bên cạnh người, người liền cảm thấy hẳn như trích tiên, đẹp mặt như vậy, cũng không dám liếc mắt nhiều một cái." Nói xong liền nhìn Cổ Tương, như sợ nàng tức giận, bà từ thô sử không giống nha hoàn bà từ hầu hạ trước mặt chủ tử, không có gì chú ý, cơ hồ chính là muốn nói cái gì

liền nói cái này, Cố Tương cũng là bởi vì trong nhà thật sự không có người, mới kéo bà lại đây góp đủ số, bằng không lạnh tanh thật sự là có chút sợ hãi, tòa nhà này thật sự quá lớn.

Cố Tương nghe xong nghĩ dung mạo Hình Thượng Thiên, kia thật đúng vậy, đặt ở biệt viện chính là hạc trong bầy gà, nàng rất tưởng niệm nói, "Lục gia tự nhiên là tốt nhất, ài." Đáng tiếc nhìn không thấy, chính yếu là không có Lục gia bên người giúp đỡ, về sau muốn ăn cái gì phải tự mình làm, ô ô, lỗi của ta, chỗ này ngay cả than đều không có, càng đừng nói này nọ.

"Lục gia..." Cố Tương vừa nói xong chợt nghe Xuân Nha co quắp đứng lên, nàng quay đầu nhìn, thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, không phải là Hình Thượng Thiên kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Gặp lại 2

Hình Thượng Thiên đột nhiên đến, tiểu viện liên lộn xộn, vốn ít đi ba người cộng thêm này nọ không đồng đều, lúc này liền càng thêm có vẻ quần bách, Xuân Nha tìm một lúc, mới tìm ra một cái ấm trà Thanh Hoa, lại tìm lá trà một lúc, sau đó phát hiện hôm qua đã uống hết lá trà mang tới được, nàng cầm ấm nước trong tay không biết làm sao bây giờ, Cố Tương thấy liền nói, "Nấu nước sôi để nguội đi."

Cho nên lần đầu tiên Hình Thượng Thiên uống nước lọc, hần nhìn Cố Tương, hi vọng có thể từ miệng của nàng được cách nói mới mẻ gì, Cố Tương luôn có lý do như vậy, tỷ như lúc ăn cá hấp cách thủy nói mình mơ thấy, lần trước uống trà quả nói là mình uống nước quả nghĩ đến, dù sao loạn thất bát tao, nàng nhớ tới cái gì liền nói cái này, Hình Thượng Thiên cảm thấy một người có thể trong phạm vi năng lực của mình có thể làm cho mình sống thoải mái không phải một chuyện xấu, hơn nữa Cố Tương ép buộc này đó còn không phải là vì lấy lòng hần? Nàng xuất thân không tốt, cho nên hiểu biết hữu hạn, có thể được như vậy đã xem như thực rất giỏi, hần không nghĩ để một nữ nhân thành tâm vì mình phải khổ sở, cho nên thường xuyên hòa theo nàng nói, dù sao hần biết lòng nàng là được rồi?

Cố Tương lại thành thành thật thật nói, "Lục gia, ta không có lá trà." Nói xong còn có chút xấu hổ cúi đầu, không biết làm sao bây giờ.

Tâm Hình Thượng Thiên hưng hăng chấn động, vì Cố Tương nói trắng ra, cũng vì mình sợ ý, hần nhìn quanh bốn phía, hết thấy đều phải sửa sang lại, rất nhiều bài trí Cố Tương thường dùng, chẳng qua không che giấu được phòng ở đơn sơ không chịu nổi, sơn góc tường tróc không ít, khung cửa sổ cũng như là thật lâu không có tu sửa, có vài chỗ chấp vảy, gió thổi qua liền xèo xèo vang.

Cố Tương thấy Hình Thượng Thiên thật là có chút khổ sở, đuổi bước lên phía trước nói, "Lục gia, đồ ăn nơi này rất tươi, đều là hái trực tiếp, có hương vị khác, một lát ta liền làm vài món đồ ăn cho Lục gia nhìn một cái."

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương ra vẻ vui vẻ dỗ mình, không biết sao liền cảm thấy có chút nói không nên lời, hần rầu rĩ lên tiếng liền cúi đầu uống một ngụm nước lọc, nước này một chút hương vị cũng không có, nhưng kỳ quái lại ngọt lành hơn trà tiến cống đất tiền Ưông thị luôn dùng.

Hai người không nói gì ngồi một hồi lâu, Hình Thượng Thiên đầy bụng tâm sự cuối cùng không biết nên nói như thế nào, Cố Tương sợ mình lẩm miệng hỏi không nên hỏi, một hồi lâu, Cố Tương liền co quắp đứng lên, "Sắc trời tối, Lục gia, ta nấu cơm cho ngài đi."

"Người làm?"

Cố Tương ngại ngừng gật đầu, "Cho tới bây giờ ta còn chưa tự tay làm cơm cho Lục gia, còn mong Lục gia nể mặt mũi, không cần ghét bỏ." Cố Tương nói vui, nhưng Hình Thượng Thiên nghe vào lỗ tai lại cảm thấy lòng càng nặng nề, hần cứng ngắc gật gật đầu, xem như đồng ý.

Nơi này không phải là biệt viện có đầu bếp chuyên nấu cơm cho Cố Tương, bình thường đều là nương Hồ Nữ Từ thị làm, bất quá lúc này không có bà, Cố Tương lại không dám để những người khác ra tay, dù sao khẩu vị Hình Thượng Thiên rất soi mói, cho nên nàng tự mình xuống bếp là chuyện đương nhiên, cũng may thủ nghệ của nàng không tệ, trước kia lúc nàng ở nhà không thiếu mặn mê nấu cơm, bản lĩnh cơ bản vẫn là có.

Phòng bếp không có gì ngon, Cố Tương thậm chí có mấy ngày chưa ăn thịt, bí đỏ, cà tím còn có khoai tây và vài quả trứng gà, rau xanh chính là cải trắng, này đều là Xuân Nha đi nhà cách vách mua.

Cố Tương cân nhắc làm cái gì, cuối cùng làm ra bốn món mặn một món canh, cải trắng chọn bẹ non nhất dùng nước ấm rửa qua, sau đó dọn lên, dùng tỏi phi vàng, chiếu vào cải trắng, lúc này mùi tỏi liền nhẹ nhàng đi ra, món ăn trong veo ngon miệng, kỳ thật vốn đây chỉ là món khai vị, bất quá lúc này không quan trọng, mượn cải trắng thông qua, khoai tây làm là khoai tây chiên, cà tím làm thịt om cà.

Bí đỏ là trứng muối hấp bí đỏ, đồ ăn này trước kia Cố Tương ăn tại khách sạn, lần đầu tiên cũng rất thích, tự mình nghiên cứu thực hiện, ở nhà học thật lâu, sau người trong nhà ăn nói thẳng hương vị giống khách sạn rồi, xem như sở trường của Cố Tương, lúc này vừa vặn có bí đỏ liền bộc lộ tài năng cho Hình Thượng Thiên nhìn xem, tóm lại chuyện trước mặt lãnh đạo xuất hảo cảm vĩnh viễn đều là càng nhiều càng tốt.

Kỳ thật thực hiện cũng đơn giản, chính là vấn đề khống chế độ lửa, cắt bí đỏ thành miếng dạng tròn còn đáy, nạo ruột để riêng ra. Sau đó bắt 2 nồi lên bếp, một nồi hấp vỏ bí đỏ, nồi kia chứa chút nước để lòng đỏ trứng vịt muối vào, chờ lòng đỏ trứng trình bánh trứng là có thể để vào vỏ bí đỏ.

Xuân Nha vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy món này, có chút ngạc nhiên, nhìn không được nói, "Di nương, lòng đỏ trứng vịt muối còn có thể làm món ăn? Di, nghe thơm quá." Mấy ngày này vẫn đều là Xuân Nha trợ thủ cho nhà bếp, lúc này nhưng là không có khí than, giúp đỡ rửa rau nhìn độ lửa.

Cố Tương làm xong một bàn, lưu còn lại trong nồi cho Xuân Nha về mặt tham ăn nói, "Còn lại người với Chiêu Trữ lấy ăn đi." Chiêu Trữ đến đây liền rầu rĩ không vui, vẫn ngồi ở góc tường ngoài cửa.

Xuân Nha bĩu môi, rất là không muốn, Cố Tương nhìn bắt đắc dĩ cười nói, "Bình thường Chiêu Trữ không phải rất chiều cố người sao? Đừng hẹp hòi như vậy, cho dù người lập chí phải gả Lục quân sự, vạn nhất Lục quân sự vô tình với người mà người lại buông tha Chiêu Trữ, không phải hai đầu thất bại sao?"

"Di nương!" Xuân Nha xấu hổ đến không được, chỉ kém tìm chỗ chui vào, "Ta mới không cần lập gia đình, về sau liền đi theo di nương."

Cố Tương nhìn Xuân Nha tư thái tiểu nữ nhi, liền nhìn không được cười, cảm thấy Xuân Nha như vậy, có thể cho tâm tình của mình thả lỏng một ít, kỳ thật nàng khản trương, không biết Hình Thượng Thiên mang đến tin tức gì, đừng nhìn nàng bình tĩnh, nhưng là nội tâm trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, Hình Thượng Thiên hoặc là hôm đó cứ tới đây vô cùng tức giận mang mình về, thì là thuyết minh mình là chân ái của hắn, có thể không để ý hết thấy, bất quá, ha ha... Cố Tương cảm thấy mình nằm mơ dễ hơn.

Hình Thượng Thiên rõ ràng hồ hững với mình, coi như chưa từng có nàng, đây mới là kết quả nàng cảm thấy khả năng nhất, nhưng là qua mấy ngày hắn lại đột nhiên lại đây, hơn nữa đến đây sau một câu không nói, ngược lại như là một đứa nhỏ bị ủy khuất cần người an ủi, này, đại lãnh đạo, ta mới là người bị đuổi đi đây?

Chờ dọn bàn xong, Cố Tương liền lôi kéo Hình Thượng Thiên ngồi xuống, xin lỗi cười cười nói, "Không có gì ngon, bất quá đều là mới mẻ, Lục gia coi như nếm món mới đi."

Lúc đầu Hình Thượng Thiên nhìn đồ ăn đơn giản trên bàn liền mang theo vài phần chua xót nhìn Cố Tương, bất quá, ăn mấy miếng thế nhưng cảm thấy cũng không tệ lắm, hắn thích nhất là bí đỏ, vàng óng ánh tiên hương, vị xốp, rất là vừa miệng. Mấy ngày này hắn vẫn đều không ăn được ngon, thật sự là phiền càng thêm phiền, nhưng lúc này ăn mấy món bình dân này, thế nhưng liền khẩu vị đại khai, lập tức liền ăn ba chén cơm, chờ hắn chuẩn bị lại ăn một chén bị Cố Tương ngăn cản.

Hình Thượng Thiên nổi giận, cau mày nhìn nàng, thực mất hứng, "Lượng cơm của ta ăn không nhỏ như vậy."

Cố Tương đương nhiên biết thực lượng của Hình Thượng Thiên, chẳng qua, nàng xấu hổ xoa xoa mồ hôi trên trán, giọng nhỏ như ruồi nói, "Lục gia, hết cơm." Nói xong Cố Tương liền đỏ mặt, quá mất mặt, lãnh đạo đến thị sát, nhưng là không có chuẩn bị đủ đồ ăn.

Hình Thượng Thiên trừng mắt Cố Tương một lúc lâu, phanh một tiếng, buông chiếc đũa nổi giận nói, "Là Thôi quân sự? Có phải hắn mượn cơ cớ cắt xén gì đó hay không?"

Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên lửa giận ngập trời liền cảm thấy sợ hãi, khản trương nói, "Cũng không phải, hắn tặng hai bát." Nói xong Cố Tương liền quỳnh, lời này như thế nào cảm giác không đúng, như là uyển chuyển cáo trạng!

Kết quả, Hình Thượng Thiên nghe xong lời này, khí không thể đánh một trận, hận Cố Tương mềm mại, vừa hận mình bất lực, đứng dậy, gằm với ngoài cửa, "Chiêu Trữ, đi Thôi Ngũ không biết tốt xấu đến cho ta!"

Lúc này Chiêu Trữ đang ngồi xồm góc tường, trong tay bụng bát cơm ăn, nghe xong lời này hoảng sợ, nghẹn một ngụm cơm tại cổ họng, hắn dùng sức vỗ ngực, mặt đỏ bừng, Xuân Nha nhìn không được, giờ tay lên liền hung hăng đánh một cái, khí lực này cũng không nhỏ, lập tức liền khiến Chiêu Trữ ngã xuống đất, xem chút ăn một miếng đất.

Mặt Chiêu Trữ đầy bùn, giận dữ trừng mắt Xuân Nha.

Xuân Nha vội vàng nói, "Chiêu Trữ ca, ta không phải cố ý "

"Nữ nhân thô lỗ như người, còn muốn gả cho Lục quân sự? Cũng không biết soi gương!" Chiêu Trữ tức giận tận trời quát, hắn đã sớm xem không vừa mặt chuyện Xuân Nha a dua Lục quân sự, lúc này bị khí liền nói lời trong lòng ra.

Xuân Nha nghe xong híp mắt, không chút do dự lại tặng Chiêu Trữ một cái tát, Chiêu Trữ vừa mới ngẩng đầu, còn không có đứng lên liền té lần nữa, ăn một ngụm bùn.

Buổi tối hôm nay, Thôi quân sự đang ở trong phòng xưởng tiểu khúc, tiểu lão bà niết bả vai cho hắn, thoát nhìn rất là thích ý, "Không nghĩ tới, Lục gia nạp di nương này nhưng thật ra rất tiêu trí, đáng tiếc."

Tiểu lão bà họ Ngô, lớn lên phong lưu, ban đầu là kỹ nữ nổi danh thanh lâu trấn trên, nghe xong lời này chua chua, "Lão gia, kia nhưng là nữ nhân Lục gia, cho dù bị đây, người còn có thể nhún nhường?" Nói xong che miệng nở nụ cười, tựa hồ nói chuyện cười gì đó.

"Cười cái gì cười?" Thôi quân sự cả giận nói, "Nàng trước kia là nữ nhân Lục gia, chẳng lẽ về sau vẫn là?"

"Lão gia lời này là..." Ngô thị kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc." Thôi quân sự thẳng thân mình, ánh mắt quay tròn, "Lục gia sớm muộn gì cũng trở lại kinh đô, đến lúc đó còn không phải ta muốn thế nào được cái đó?"

"Trách không được người tùy tiện như vậy, nguyên lai là chờ tiểu yêu tinh kia chủ động tới tìm người?" Ngô thị ghen tị nói, "Thật sự là lão già tâm địa đen tối." Nói xong quăng tay áo muốn đi.

"Hắc, người đừng nói ta như vậy, lúc trước người không phải nói thích ta như vậy?" Thôi quân sự tựa hồ không tức giận, vươn tay bắt cằm Ngô thị, "Tức giận sao, yên tâm, cho dù nàng vào cửa, người vẫn lớn hơn nàng, ta làm sao có thể quên người đâu?"

Thôi quân sự lúc này đang làm mộng đẹp, hắn nói còn chưa nói hết chỉ thấy một người nổi giận ùng ùng tiến vào, đập một cước vào ngực hắn, quát, "Thôi lão ngu, người thực con mẹ nó chán sống rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gặp lại 3

Thôi quân sự chỉ cảm thấy ngực đau nhức, trong miệng tỉnh ngọt, hắn vươn tay sờ một chút, dĩ nhiên là máu, hắn sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu đi, chỉ vào phía trước mắt, "Người có biết ta là ai? Không cần mạng sống?"

Ngô thị bị dọa sắc mặt trắng bệch, bất quá cũng là cường chống đỡ đỡ Thôi quân sự, "Lão gia, ta rất sợ hãi."

"Biết sợ hãi? Hiện tại đã chậm!" Chiêu Trữ tiến lên hung hăng bỏ một quyền, làm cho Thôi quân sự ngã tiếp, lại phun ra một búng máu.

Ngô thị kêu lên, ôm đầu hô, "Giết người, người đâu mau tới!"

"Kêu là cái gì!" Chiêu Trữ tặng một cái tát vang dội, Ngô thị trực tiếp té ngã, rất nhanh trên mặt liền sưng lên, nàng choáng váng lập tức gào khóc.

"Ta nói cho người, ta nhưng là quân sự thôn trang này, Hoài An Vương phủ biết không..." Thôi quân sự còn chưa nói hết, nam tử lại đập một cước, "Người con mẹ nó cũng biết mình là người Hoài An Vương phủ? Trợn to mắt chó của người, nhìn một cái gia gia người là ai!"

Đang cãi nhau, một phụ nhân hơi hơi béo phì ngoài cửa tiến vào, nhìn thấy thảm cảnh trong phòng vốn định giận xịch một phen, kết quả nhìn thấy người đến là Chiêu Trữ, bị dọa sắc mặt biến trắng, hơi hơi quỳ xuống, "Chiêu Trữ đại gia, lão gia nhà ta, hắn phạm vào sai gì?" Phụ nhân này là phu nhân Thôi quân sự, cũng từng ở biệt viện, tự nhiên là gặp qua Chiêu Trữ.

Thôi quân sự mở to hai mắt nhìn, không thể tin nói, "Hắn chính là Chiêu Trữ bên người Lục gia?" Thôi quân sự bởi vì luôn quân thôn trang, cho nên chưa đi đến nội viện, tự nhiên cũng chưa thấy qua Chiêu Trữ, nhưng là không khó để hắn biết tên tuổi người được sủng ái nhất bên người chủ tử.

"Gia gia người ta chính là Chiêu Trữ." Chiêu Trữ trừng mắt, chỉ vào mình nói.

Thôi quân sự nhớ tới đến mình vừa nói những lời thô tục gì, hối hận ruột đều tái rồi, này không phải tìm chết sao? Cũng bất chấp trên mặt đều là máu, trực tiếp bỏ qua tùm chân Chiêu Trữ, hô, "Chiêu Trữ đại gia, ta sai rồi, ta chính là chó tâm địa đen tối, ngài đừng so đo, cho ta một đường sống được không?"

"Đường sống? Người con mẹ nó còn muốn còn sống? Sớm tìm chết rồi!" Chiêu Trữ nhấc chân liền đá Thôi quân sự, âm trầm nói, "Thôi Ngủ, ngày lành của người tận."

Thôi quân sự chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, ngực căng thẳng, lại phun ra một búng máu.

Chờ Chiêu Trữ mang theo Thôi Ngủ đã trốn tốt về viện, đã là một canh giờ sau, hắn tổng cảm thấy có điểm không thích hợp, dọc theo đường đi này giống như rất im lặng, kết quả quay đầu nhìn, nguyên lai là Xuân Nha đi theo hắn vẫn đều không nói chuyện, Xuân Nha chính là kẻ yêu bát quái, sao lại đột nhiên không nói?

"Xuân Nha?" Chiêu Trữ gọi, lập tức nghĩ vừa rồi có phải mình làm nha đầu ngốc này sợ hay không? "Người sợ hãi?"

Kết quả Chiêu Trữ vừa cúi đầu liền thấy Xuân Nha mang theo vài phần kích động nhìn hắn, "Chiêu Trữ ca, người rất lợi hại, sao trước kia ta không biết người còn có quyền cước?" Lại nói tiếp Chiêu Trữ bởi vì tuần tú, lại thực trắng nõn, đáng người cũng là lược hiển đơn bạc, cho nên mọi người vẫn cho hắn là văn nhược, kết quả ai biết, đừng nhìn hắn gầy, nhưng là xương cốt thật rắn chắc.

Chiêu Trữ nhìn ánh mắt Xuân Nha sùng bái, liền cảm thấy một ngụm ác khí nghẹn ở trong lòng giảm bảy tám phần, hừ, nhìn thấy không, ta cũng rất lợi hại, chính là dựa theo Lục gia phân phó không lộ mà thôi, Lục quân gia kia tính cái gì? Tuy rằng trong lòng tâm hoa nộ phóng, nhưng mặt ngoài vẫn là không sao cả lắc đầu, nói, "Chỉ là việc nhỏ."

Xuân Nha kích động, cơ hồ reo hò, "Làm sao có thể là việc nhỏ? Ta vừa rồi nói trực tiếp đi vào tìm, người nói hay là nghe góc tường, như thế biết hần tà tâm, không trị hần lúc này, lần sau lại tìm đi nương gây phiền toái."

Thôi Ngũ bị trói trên mặt đất yên lặng rơi lệ, con mẹ nó, Chiêu Trữ người tên hỗn đản này, thế nhưng còn gian trá như vậy!

"Ta trước kia còn cảm thấy người không thích đi nương chúng ta." Xuân Nha ngược ngược nói, "Là ta tiểu nhân."

Chiêu Trữ cúi đầu, nghĩ rằng, ta thực không thích đi nương các người, nhưng là Lục gia chúng ta thích? Hơn nữa, Cổ đi nương là nữ nhân Lục gia, Lục gia có thể ức hiếp, nhưng chó mèo có thể tùy ý thái một cước sao? Kia tuyệt đối là không được, hần là người đầu tiên không đồng ý.

Thôi Ngũ trước mặt Hình Thượng Thiên giống như một con chuột bị dọa vỡ mật, không đợi chất vấn liền trực tiếp ngắt đi, Hình Thượng Thiên cười lạnh vài tiếng, suốt đêm cho người trói toàn gia Thôi Ngũ mấy chục nhân khẩu không nói, còn để quân sự tấn nhậm đi thăm dò, ai cũng biết làm quân sự, hơn nữa trời cao hoàng đế xa, không có người sạch sẽ. Đây là Hình Thượng Thiên không cho Thôi Ngũ có cơ hội xoay người, quả nhiên, bất quá điều tra vài ngày ra Thôi Ngũ tham chín ngàn lượng bạc, đây chính là số toàn cục, Thôi Ngũ trực tiếp bị đưa vào đại lao, hai con trai tông phạm dù bị cưỡng bức, cũng không thoát can hệ, đều ngồi tù, vài tiểu thiếp đều cầm tiền suốt đêm bỏ chạy, chỉ còn lại có phu nhân nguyên phối một người kiểm tiền bù tội, nghe nói rất là thê lương.

Này tự nhiên là chuyện sau đó, còn trước mắt, Hình Thượng Thiên đập gần hết đồ trong phòng, thoát nhìn nổi giận cực điểm, như là sư tử bị chọc điên, Cổ Tương cúi đầu nhìn một lúc, chờ tay hần vươn đến ấm trà duy nhất trong phòng, vội bước lên phía trước ngăn lại, nhẹ giọng nói, "Lục gia, đừng đập, đây là ấm trà duy nhất..."

Cổ Tương bị Hình Thượng Thiên chăm chú nhìn, dần dần đỏ mặt, cảm thấy cái này cũng thật dọa người, nàng rầu rĩ nói, "Ta không phải đau lòng ấm trà..., chủ yếu là đập nó rồi, ta chỉ có thể lấy chậu rửa chân pha trà cho Lục gia uống."

Hình Thượng Thiên vốn mặt băng bó, con tức trong lòng lớn ngập trời, kết quả Cổ Tương bừa bãi nói như vậy, sừng sốt, một hồi lâu, bất đắc dĩ nói, "Người thật đúng là...", vươn tay ôm Cổ Tương vào trong lòng, gắt gao ôm, giống như là thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh hần, "Bị ủy khuất cũng không biết nói ta một tiếng." Hình Thượng Thiên nói tới cái này, nghĩ đến Thôi Ngũ coi thường Cổ Tương, nghĩ đến trong phòng đơn sơ, chỉ cảm thấy taam trạng bởi vì Cổ Tương được xoa dịu chút mà thoải mái hơn lại một lần nữa bị trầm trọng thay thế, tuy rằng Cổ Tương nói thoải mái, nhưng là chưa xốt trong lòng lại là ai có thể biết đến? Chính hần là thứ từ, chẳng lẽ liền không rõ sao?

"Ta không có ủy khuất." Cổ Tương bị Hình Thượng Thiên ôm không thoải mái, cảm giác khí đều suyễn, nhưng là nhìn thấy hần kích động như vậy cũng dám nói chút lời mát hứng, "Ồ nơi này rất tốt." Là rất tốt, tuy rằng không có cảm y ngọc thực, nhưng là hết thảy chính mình làm chủ.

Trong phòng im ắng, chỉ có thể nghe được tiếng hai người tỉnh té thờ dốc, một hồi lâu, Cổ Tương nghe được Hình Thượng Thiên nói, "Người tốt như vậy" Cảm Hình Thượng Thiên để bả vai Cổ Tương, không khí đột nhiên trở nên có chút ưu tang áp lực.

Cổ Tương không nhìn thấy biểu tình Hình Thượng Thiên, nhưng nhìn hần bị đè nén không thể nói nên lời như vậy, cũng khiến cho nàng khó chịu theo, cảm tay Hình Thượng Thiên đặt trên lưng mình, áp lên mặt cọ cọ, Hình Thượng Thiên nhất thời liền cứng lại, cảm thấy nữ nhân trong lòng giống dụ ngoạn con mèo nhỏ, thiện lương, nhuyển đến trong lòng hần, nghĩ rằng, vì sao thê tử của mình không phải Cổ Tương mà là Uông thị ngạo mạn soi mói kia?

Buổi tối hôm nay, Cổ Tương và Hình Thượng Thiên đắp chăn thực thuần khiết ngủ, Cổ Tương vốn nghĩ Hình Thượng Thiên đến, tổng yếu mưa rền gió dữ một phen, dù sao thật lâu không gặp, kết quả nhân gia căn bản không động, nhưng người nói hần không ý tưởng, vậy thứ kia sao lại tinh thần phấn chấn như vậy?

Cổ Tương thật sự không hiểu, nếu muốn sao lại ghen? Bất quá nhìn Hình Thượng Thiên nghiêm túc mang theo vài phần trân trọng, nàng cảm thấy, phỏng chừng là kịch tình cầu huyết hào quang nữ xuyên không, bởi vì quý trọng người, cho nên sẽ không tùy ý "xử" người mà không cân tâm tình? Lần trước cãi nhau với Uông thị sau tối chỗ nàng cũng là như thế này, một đêm không chạm vào nàng, hôm sau liền ôn nhu khác thường, ôn nhu đến nàng cho rằng Hình Thượng Thiên đã yêu mình...

Sáng sớm hôm sau Hình Thượng Thiên rời đi, lúc tách ra đôi mắt như sinh ly tử biệt, đặc biệt đau kịch liệt, Cổ Tương cảm thấy, áp lực có chút lớn, nàng tiến lên ôm Hình Thượng Thiên, lần đầu đánh bạo nói, "Lục gia, ta biết tính tình ngài không tốt, bất quá đừng phát giận, không tốt thân thể" Kết quả còn chưa nói hết, Hình Thượng Thiên liền càng thêm hung hăng ôm lấy nàng, vừa ôm vừa nói, "Chỉ có người thật sự quan tâm ta."

Cổ Tương, "..."

Chờ Cổ Tương vung tay nhỏ bé khó khăn tiến bước Hình Thượng Thiên, đã đến giữa trưa, hai người áp áp ôm một cái, lưu luyến chia tay liền đến ngõ!

Bất quá Hình Thượng Thiên để lại Chiêu Trữ an bài chuyện Thôi Ngũ, Xuân Nha đi theo Chiêu Trữ cáo mượn oai hùm dạo thôn trang một vòng, tấn quân sự cũng theo phía sau mộng, còn kém kêu Xuân Nha là cô nãi nãi, vẫn là không cần hoài nghi năng lực Chiêu Trữ, an bài thỏa đáng sự tình, tra ra Thôi Ngũ tham ô, trực tiếp tặng quan phủ...

Hiện tại người thôn trang đều biết, tuy rằng vị đi nương này bị đưa đến đây, nhưng Lục công tử vẫn như cũ không quên nàng, không thấy Thôi Ngũ mất mủ bởi vì đắc tội vị đi nương này mà bị tiêu diệt? Được, về sau vẫn là nên cung phụng như Bò Tát.

Từ lúc Hình Thượng Thiên đi rồi, Cổ Tương thật đúng là tâm thần không yên vài ngày, rất đổi phiền muộn, nàng không phải đầu gỗ, Hình Thượng Thiên như vậy đã nói lên hần thật sự động tâm với mình, về phần hàm lượng là bao nhiêu thì không biết, nhưng là thật chân tình.

Nếu Hình Thượng Thiên đủ thức thời, đủ thông minh nên theo bậc thang, sau đó cùng Uông thị hòa hảo như lúc ban đầu, cuối cùng sẽ quên sạch mình,

nhưng hán chỉ phần nộ mấy ngày đầu, thế nhưng về sau không giống dự đoán, theo đạo lý, vừa chia tay người yêu, khó nhất hẳn là đầu mấy ngày đầu mới đứng, Cố Tương cũng mơ hồ, nằng cảm thấy sự tình tựa hồ không phải dựa theo nằng tính toán rồi.

Muốn nổi bão?

Lúc đến nổi giận bùng bùng, lúc về tâm tình Hình Thượng Thiên đã bình tĩnh rất nhiều, ngồi trên lưng ngựa, cảnh vật quanh thân nhanh chóng thay đổi, giống như ma phương, làm cho người ta hoa cả mắt, hần hít sâu một hơi, nhớ tới Cố Tương lúc phân ly, trong lòng tự nhủ, sớm chấm dứt cuộc sống vợ chồng bằng mặt không bằng lòng với Uông thị, tiếp Cố Tương về.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tương tư

Một ngày này, Xuân Nha đối diện đám người Liễu Chi kể lại tình hình ngày đó Chiêu Trữ oai hùng, "..., nghe được lão hồn đàn Thôi Ngủ này thế nhưng đánh chủ ý di nương chúng ta, ta giận sôi, đang chuẩn bị hung hăng giáo huấn hồn đàn kia, kết quả Chiêu Trữ thế nhưng còn nhanh hơn ta, oạch lập tức liền đi vào, đập Thôi Ngủ một cước, phi thường dũng mãnh, giống như là hiệp sĩ hành hiệp trượng nghĩa trong thuyết thư."

Xuân Nha đã nói lời này không chỉ một lần, Cố Tương ngồi dưới tàng cây ngô đồng, vừa lấy hạt dưa vừa cười nói, "Rốt cuộc là ai nói Chiêu Trữ không giống hán tử, yếu ớt như nữ nhi, còn nói không bằng Lục quân gia."

Liễu Chi cũng cười, "Đúng vậy, di nương, ta còn nhớ rõ Xuân Nha còn không chỉ nói qua một lần, nói không biết nữ nhân nào may mắn có thể làm nương tử Lục quân gia..." Mấy ngày trước, Liễu Chi đứng hạn trở lại, còn dẫn theo ba xe la lớn, xem như thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, nhưng là trở về liền phát hiện, tân quân sự cúi đầu khom lưng hiến ân cần đám người Cố Tương, đừng nói ăn uống, muốn ánh trăng trên trời phỏng chừng cũng sẽ mượn cây thang đi hái, nằng thế mới biết mình đi ra ngoài mấy ngày nay đã xảy ra cái gì, Lục gia đến đây một chuyến không nói, còn lưu lại Chiêu Trữ thu thập Thôi quân sự không mất kia, cái này làm cho nằng càng tin tưởng nội tâm phán đoán, càng chắc chắn tinh thần đi theo Cố Tương.

Dù da mặt Xuân Nha dày cũng có chút chống đỡ không được đỏ, nhần nhó nói, "Ai nha, di nương, Liễu Chi tỷ tỷ, đó là ta còn trẻ vô tri thời, hiện tại ta cảm thấy Chiêu Trữ tốt lắm."

Cuối mùa thu trời không nóng không lạnh, Cố Tương mặc áo ngắn màu hồng cánh sen, búi tóc chỉ cắm một trâm cài trâm châu, cười rộ lên dị thường động lòng người, nằng nhìn Xuân Nha vẽ mặt ngượng ngùng và Chiêu Trữ đang đứng tại cửa, xấu hổ không biết nên vào hay là đi ra ngoài, cảm thấy hiện tại thật sự là thư thái, lập tức lại nhìn trời cao chim bay về phía Nam ngẫm, không biết Hình Thượng Thiên bên kia thế nào?

Vinh cô cô cảm thấy trong lòng bất an, bà cũng không biết sao lại thế này, theo đạo lý sự tình tiến triển thực thuận lợi mới đúng, nếu cứng rắn muốn nói có cái gì dị thường thì phải là Hình Thượng Thiên đột nhiên đi thôn trang nhìn Cố di nương kia, nhưng trở về cũng không nói muốn mang người về?

Bà nhớ tới lúc đám đương trọng trách, mình đánh bạc nét mặt già nua quỷ cầu tình cho Lục cô nương, còn nói chuyện này đã kinh động Hoài An Vương phi và Chiêu Hòa vương phi, lại chuyển đạt ý tứ Hoài An Vương phi lại đây, không cần sùng thiếp diệt thê cái gì, lúc ấy sắc mặt Hình Thượng Thiên rất không đúng, phi thường khó coi, bà liền nhanh bồi thêm một câu, Lục cô nương biết Cố di nương cũng không có sai lầm, nhưng là lại không thể không nghe Hoài An Vương phi trước đưa người đến thôn trang. (để tiện bí ới, đi gặp cha với mẹ cả Hình Thượng Thiên bịa bảo Hình Thượng Thiên sùng Cố Tương muốn hưu Uông thị. Ngày sau mọi chuyện sáng tỏ, một nhà Uông thị bị cha Hình Thượng Thiên chửi giữa triều trước mặt vua)

Kỳ thật lời này có hai ý tứ, thứ nhất chính là nhà này cũng không phải nơi làm chủ, trên người còn có Hoài An Vương phi, không phải nơi muốn sùng thiếp diệt thê là có thể sùng thiếp diệt thê, cho dù người muốn tùy tâm sở dục sống cũng phải suy nghĩ phân lượng của mình, ý tứ thứ hai chính là, Lục cô nương chúng ta vẫn là nghĩ cho người, gánh áp lực bảo vệ di nương của người, vẫn là đứng ở bên người.

Vinh cô cô còn nhớ rõ lúc ấy mình nói xong liền nhìn thấy Hình Thượng Thiên dùng ánh mắt cực độ lãnh liệt nhìn bà, thật giống như lập tức sẽ chém chết bà. Bà bên người Chiêu Hòa vương phi nhiều năm, dạng người gì chưa thấy qua, lại vẫn là lần đầu tiên có chút sợ, trong lòng nhin không được nghĩ, thật sự là hồ phụ không khuyên tử, thanh danh mãnh tướng Hoài An vương thực không phải đến không, nhìn Hình Thượng Thiên một cái, dù là thứ tử, tuổi còn trẻ như vậy đã có vài phần khí khái.

Ngay tại lúc hai người xấu hổ, hoàn hảo Hình Thượng Thiên tựa hồ nghĩ thông, hỏi phu nhân ở đâu? Đi theo bà đến chính phòng, Lục cô nương mặc chỉnh tề bồi Hình Thượng Thiên, hai người nói chuyện một hồi lâu, sắc mặt Hình Thượng Thiên mới dịu đi, bắt đầu quan tâm bệnh tình Uông thị.

Lúc ấy Vinh cô cô liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, bà còn nhớ rõ lúc trước Chiêu Hòa vương phi đã nói, Lục gia Hoài An Vương phủ này là người thông minh, người phân tích rõ ràng quan hệ lợi hại, hẳn sẽ làm phán đoán chính xác, lại bắt Lục cô nương phục thấp làm thiếp, buông dáng vẻ đi đồ, có lẽ lúc đầu Hình Thượng Thiên sinh khí, bất quá thời gian lâu, cũng hết giận, tự nhiên hảo hảo sống, mau chóng sinh hạ trưởng tử mới là mấu chốt, lại nói, nhà quyền quý, khác không có, tiểu thiếp mỹ mạo còn không phải tùy tiện tìm liền có?

Thật đúng là Vương phi nói đúng, vài ngày sau Hình Thượng Thiên mỗi ngày đều đến thăm Lục cô nương, không hề đề cập tới chuyện Cố di nương, Lục cô nương cũng là ôn thanh nhỏ nhẹ nói chuyện Hình Thượng Thiên, có một lần hai người thậm chí cùng nhau cho tới nửa đêm, nếu không phải thân mình Lục cô nương còn không có tốt hẳn, bà thực hận không thể lập tức để hai người cùng phòng.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, mọi người cời thu trang bắt đầu thay trang phục mùa đông, không khí biệt viện càng ngày càng hòa thuận, đều nói Uông thị sửa lại tính tình, Hình Thượng Thiên cũng hồi tâm chuyển ý, hai người nhu tình mật ý một tác cũng không rời, bên kia không khí thôn trang tựa hồ cũng tốt lắm, không có chút bị biệt viện ảnh hưởng.

Cố Tương đang tích cực chuẩn bị đồ ăn mùa đông, trước kia nàng không có điều kiện, hiện đại không giống, có tiền có người, còn có thời gian, sao không làm ăn ngon, sống tốt qua mùa đông rét lạnh? Nàng đầu tiên là chuẩn bị các loại cải bẹ, cải trắng chua, dưa chuột, cải củ, cà tím, đậu cô-ve linh tinh, còn có các loại cải củ lục sắc linh tinh. Vì cải bẹ này nàng còn tìm riêng người đào vài cái hầm, hầm này rất lớn, chừng một trăm mét vuông, phân ba cái phòng, một cái cao đủ để người thoải mái đi vào, nơi này là làm phòng cải bẹ, một phòng khác sắp xếp một loạt cái giá, bên trong để rất nhiều cải trắng, mùa đông không có rau xanh gì, có thể ăn cải trắng đã là mỹ vị, một phòng khác bên trong thoát nhìn cái gì đều không có, trụi lủi, nhưng kỳ thật nhìn kỹ, trong bùn đất vùi cải củ và khoai tây, làm như vậy có thể bảo quản rất tốt rau dưa.

Quá nhiều cải bẹ làm cũng thực khó khăn, trong viện Cố Tương đứng một đồng phụ nhân, này đó đều là hộ gia đình trong thôn trang, làm thời bị kéo qua hỗ trợ, các nàng người rửa rau, ta nấu nước muối, người nói một câu, ta nói một câu, ồn ào như chợ, Chiêu Trữ vào thiếu chút nữa ngất xỉu, trong lòng hấn vô hạn khinh bỉ nghĩ, tóm lại xuất thân thôn cô, người nhìn một cái, Lục gia mới vài ngày không tới liền biến mình như phụ nữ nông thôn.

Chiêu Trữ nào biết đâu rằng, giấc mộng lớn nhất của Cố Tương chính là ngày tiểu phú bà, này đó trong mắt hấn là chuyện mắt mặt, tại trong mắt Cố Tương chính là hơi thở cuộc sống, lại nói, người cho là mùa đông có thể ăn ngon, là tự nhiên đến không? Luôn muốn trả giá cái gì, haiz, kẻ như người không hiểu công việc ăn uống.

Xuân Nha thấy Chiêu Trữ đến đây thật nhiệt tình đón, ngọt ngào hô, "Chiêu Trữ ca ca, người ăn cơm trưa chưa, ta có để lại cơm cho người."

Chiêu Trữ thấy mình nhất thời thành tiêu điểm nhóm nữ nhân, lập tức có điểm xấu hổ, tức giận nói, "Sớm ăn rồi, hiện tại đã giờ nào."

Một phụ nhân béo nghe xong lời này cười nói, "Ài ừ, ta nói Chiêu Trữ tiểu ca, người nói chuyện cô nương như vậy nhưng là không được, sẽ không tìm thấy nàng đâu." Người trong thôn không chú ý nhiều như vậy, thậm chí có đôi khi thực lỗ mãng, đặc biệt giống các nàng phụ nhân trung niên đã gả cho người, thích nói giỡn nhất.

Người bên ngoài nghe xong đều cười ha ha, Chiêu Trữ xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, nhìn không được quát, "Ồn ào cái gì, Chiêu Trữ ta không cười được nàng đâu cũng không cần các người quan tâm, làm việc của các người đi." Nói xong giống như là trốn, chạy ào vào phòng, lại phát hiện mình không tự chủ được đi về phía Xuân Nha.

Mọi người thấy Chiêu Trữ đi rồi, rất không thú vị, phụ nhân béo kia lại lôi kéo Xuân Nha nói, "Xuân Nha cô nương, người lớn lên tốt, tính tình cũng lạnh lẽo, đừng nói chuyện với Chiêu Trữ ánh mắt cao hơn đỉnh đầu kia, người này ta xem đều chán ghét, bất quá người gặp Nhị Ngưu của ta sao? Hấn dù già nhưng lại thực nghe lời, ta coi người rất vừa bụng, người làm con dâu của ta đi?" Lời này khiến Xuân Nha không đỡ nổi.

Chiêu Trữ trong phòng nhìn đến tình cảnh này, trong lòng mắng, đứa ngốc, Nhị Ngưu kia giống như là hũ nút, có cái gì tốt? Bất quá nghĩ lại, mình nhiều chuyện làm gì, hừ, vẫn là mau chóng đưa đồ của Lục gia cho Cố di nương.

Cố Tương đang ở đông sương làm đậu cô-ve, kiếp trước, nàng thích nhất ăn đồ ăn đậu cô-ve thịt mỡ, đó là một món ăn kinh điển, đậu cô-ve chua ê ẩm, hạt tiêu cay, thịt mỡ lại rất thơm, dung hợp đến cùng nhau khẩu vị liền phi thường ngon, ăn với cơm, mỗi lần Cố Tương đi ăn quán đều phải gọi món này.

Sau Cố Tương về nhà nghiên cứu mấy ngày, thất bại vài lần, cuối cùng lúc sắp buông tha nhớ tới có đồng sự chính là muội tử Tứ Xuyên liền có ý thỉnh giáo, sau rốt cục làm ra hương vị có vẻ chính tông.

Dù sao xuyên qua mười mấy năm, hiện tại nếu muốn làm còn thật là khó khăn, Cố Tương đang ôm đầu nghĩ, chỉ thấy Liễu Chi dẫn Chiêu Trữ đi đến, Chiêu Trữ hành lễ chào Cố Tương liền nói, Lục gia có đồ bảo hấn đưa lại đây. Cố Tương vốn nghĩ Chiêu Trữ ngốc tại thôn trang vài ngày sẽ đi, không ngờ vẫn ở lại, nàng bỗng nhiên có cảm giác bị giám thị, bất quá dựa theo lời Liễu Chi nói, đó là Lục gia lo lắng nàng, sợ có người lại không có mắt óc hiểu di nương, thế này mới để Chiêu Trữ lại.

Chiêu Trữ đưa một phong thư màu vàng cho Liễu Chi, Liễu Chi liền trình cho Cố Tương.

Cố Tương nhìn phong thư màu vàng một cái ngẩn người, Xuân Nha có điểm khẩn cấp nói, "Di nương, ngài mau nhìn xem là cái gì vậy? Lần trước là một bộ trang sức Phù Dung, thứ tốt nhất là mắt mèo..."

Liễu Chi nhìn phong thư mỏng manh nói, "Giống như không phải trang sức, mỏng như vậy, có thể để cái gì?"

"Chẳng lẽ là ngân phiếu?" Cố Tương nhìn không được nói thầm, trước kia nàng xem phim truyền hình, mỗi lần nhìn đến các đại hiệp đá mấy trăm, mấy ngàn lượng ngân phiếu liền cảm thấy thật bình thường, sau xuyên qua mới phát hiện, khách sạn bình thường nếu người trả một xấp ngân phiếu, bảo đảm mặt người đầy máu, vì sao, không có tiền là à! Khách quan, người đến tìm ngược sao? Bởi vì, còn không có nghiệp vụ hồi thống cả nước, thường xuyên là cầm ngân phiếu không có biện pháp đi đổi bạc, trừ phi người đến thành phố lớn ngân hàng tư nhân, hơn nữa còn cần trước đánh quan hệ với người, cái này gọi là hên trước, bằng không bạc toàn cục cũng không lập tức đủ cho người.

Mặt Chiêu Trữ sắp run rẩy, Cố di nương, Cố di nương, người không thể nghĩ cao nhả gì đó? Không phải ăn chính là tiền, thật sự là thôn cô điển hình!!

Cố Tương nghiên cứu một lúc, vẫn là quyết định mở ra nhìn xem, đoán đến đoán đi có ý tứ gì, kết quả trong phong thư mỏng manh chỉ có một lá phong hình dạng hoàn mỹ.

Xuân Nha có điểm không tin, nàng cảm phong thư ngó nghiêng, hi vọng có thể tìm thêm gì đó, cho dù di nương nói là ngân phiếu cũng tốt, cuối cùng nàng phát hiện thật là chỉ có một lá phong, quay đầu lại hỏi Chiêu Trữ, dùng giọng điệu nghi hoặc, "Chiêu Trữ ca, người tham đồ Lục gia cho di nương?"

Chiêu Trữ khí thiếu chút nữa ngắt đi, hần nhìn là kẻ thiếu đạo đức như vậy? Sẽ làm loại chuyện này? Trời biết, hần trung tâm bọn họ Lục gia nhưng là có nhật nguyệt chứng giám! Thật sự là chưa thấy qua phong nhã, cái này gọi là một mảnh phong diệp ký tương tư! Lịch sự tao nhã cỡ nào, qua miệng tham ăn Xuân Nha liền lập tức có vẻ mất mặt!

Đương nhiên, sau khi Chiêu Trữ lấp ba lấp bắp giải thích Cổ Tương đã biết ý tứ Hình Thượng Thiên, nàng quần một lúc, cảm thấy lời thân mật như vậy trực tiếp viết thư đến tốt lắm, đưa đồ mọi người người đều biết, ngưng ngưng cỡ nào.

Cổ Tương không rõ, trong mắt Hình Thượng Thiên, nha hoàn nô tài giống Xuân Nha, Chiêu Trữ căn bản là không tồn tại, cho nên không cảm thấy có cái gì dọa người.

Được một lễ vật như vậy, Cổ Tương phải đáp lễ, này không phải châu báu trang sức, cảm kích liền xong, này rõ ràng chính là muốn Cổ Tương hồi tặng đồ.

Cổ Tương khổ tư một lúc lâu cũng không biết làm cái gì, thêu khăn tay, với trình độ thêu của nàng hay là thôi đi, múa bút viết thơ từ thi phú tình chân ý thiết, nhưng với nét chữ như gà bới cộng thêm vốn văn chương của nàng, nhiều nhất chỉ có thể sao chép thơ cổ tiền nhân, nhưng là loại chuyện này dù sao không đẹp, buông tha thôi, làm đồ ăn ngon đưa qua? Nhưng là làm đồ ăn nơi này, đưa đến biệt viện đã lạnh, còn ăn cái gì!

Cứ như vậy Cổ Tương rồi rầm một lúc lâu, chờ Hình Thượng Thiên thu được đáp lễ đã là vài ngày sau, hần nhìn Chiêu Trữ cầm một phong thơ lại đây, có điểm kinh ngạc, nghĩ rằng Cổ Tương một thôn cô chẳng lẽ cũng học làm thơ? Hần vốn tưởng rằng Cổ Tương sẽ đưa bức tranh thêu lại đây, dựa theo phong cách hành sự dĩ vãng của nàng, đưa khăn tay thêu hoa lan chính là bình thường nhất.

Kết quả thế nhưng không phải thơ, cũng không phải khăn tay, mà là một bức họa.

Hình Thượng Thiên nhìn một lúc lâu, khoe mắt run rẩy một hồi, cuối cùng lại hóa thành một chút ý cười, chạm đến đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mùa đông

Trận tuyết đầu mùa đông trút xuống, quần áo lúc trước Cổ Tương đặt tú phùng châm tuyến được đưa lại đây, Cổ Tương nhìn hai bộ mặc đi cưỡi ngựa ngắn người, một bên Liễu Chi thấy nghĩ đến Cổ Tương là khổ sở, bởi vì không thể cùng Lục gia đi cưỡi ngựa, đang nghĩ tới an ủi, kết quả nghe được Cổ Tương nói, "Mặc cái này đi đáp người tuyết, thuận tiện hơn vậy nhiều."

Cổ Tương.....

Liễu Chi, "..."

Vài người lĩnh quần áo mới đều là vô cùng cao hứng, đốt than lên, trong phòng ấm áp dễ chịu, Chiêu Trữ mang mũ lông tai thỏ màu trắng đi đến, "Liễu Chi tỷ tỷ, Lục gia đề ta tới nói di nương, mấy ngày nay không ở biệt viện, di nương phải chiếu cố tốt bản thân, có chuyện gì liền đề ta tới làm." Chiêu Trữ vừa nói vừa nghĩ buổi sáng Hình Thượng Thiên lấy giày ủng chuẩn bị đi xa nhà.

Cổ Tương nghe xong gật gật đầu nói, "Làm phiền người, buổi sáng đã từ biệt viện tới đây, còn chưa ăn sáng đi? Ta bảo Xuân Nha chuẩn bị cho người bánh thịt ăn." Cổ Tương nhớ rõ có một lần nàng bảo nương Hồ Nữ làm bánh thịt, mọi người đều thấy ăn rất khá, Chiêu Trữ một hơi ăn năm cái, hiển nhiên là thực thích ăn.

Trong lòng Chiêu Trữ phần hận, nghĩ, Cổ di nương người cho ta giống người chỉ biết ăn thôi? Lại nói vài cái bánh thịt liền muốn thu mua ta? Không có cửa đâu! Kết quả vừa nói xong lại thấy Xuân Nha cười hi hi lại đây nói, "Chiêu Trữ ca, ta nhớ rõ trước đây người ở phương bắc, thích ăn Hôi Hương, lần này ta làm nhân thịt cố ý bỏ thêm Hôi Hương."

Hôi Hương? Chiêu Trữ mở to hai mắt nhìn.

Cổ Tương nhìn về mặt Chiêu Trữ khát vọng, nhưng là cường chống bị Xuân Nha lôi đi, liền nhìn không được muốn cười, lập tức lại nghĩ đến Hình Thượng Thiên, trong lòng có điểm bất an, nàng cảm thấy, càng ngày càng không giống lúc trước, lúc trước là muốn thoát ly Hình Thượng Thiên sau đó một lần nữa giả người thành thật, sinh vài đứa nhỏ đáng yêu, an an ổn ổn sống, nhưng là, Hình Thượng Thiên luôn luôn lại đây, có đôi khi sẽ ngủ một giấc, có đôi khi còn ăn cơm chiều mới đi, nàng nghĩ, đây là thật sủng sao?

Hiển nhiên không phải!

Sau đó Cố Tương lại bắt đầu tiến vào tuần hoàn, nàng lo lắng sợ hãi, trước kia chỉ có Uông thị còn may, lần này nhưng là đến Vinh cô cô nghe nói có hậu trường nguoi bài.

Cố Tương biết Uông thị thanh cao, cho nên khinh thường đi hãm hại nàng đến cùng cố địa vị, hoặc là nói nàng ấy vẫn giữ được chút thiện lương, cho nên không muốn đi thương tổn người khác, này người khác đương nhiên bao gồm Cố Tương, nhưng là Vinh cô cô kia sẽ không, vừa thấy chính là kẻ am hiểu sâu trạch đấu, đối phó nàng tiểu thiếp không hậu trường căn bản chính là dễ như trở bàn tay!

Hình Thượng Thiên mỗi lần đều mang cho nàng chút lễ vật, haiz, Cố Tương càng ngày càng cảm thấy mình bị đẩy ngã lên con đường đau khổ.

Đang lúc Cố Tương nghĩ như thế nào tránh đi Hình Thượng Thiên quá chú ý mình, nghe Chiêu Trữ nói hần ra ngoài vài ngày, tự nhiên liền cao hứng, nghĩ rốt cục có thể nhẹ một hơi, kỳ thật nàng cũng không biết sao lại thế này, rõ ràng Xuân Nha chạy về biệt viện một chuyến nghe nói qua gần đây Hình Thượng Thiên và Uông thị cảm tình tốt lắm, nhưng là sao vẫn không quên đến đây ép buộc nàng?

Dựa theo Cố Tương hiểu biết Hình Thượng Thiên, này không giống tác phong của hần, lúc trước hần quyết định hòa hảo cùng Uông thị như lúc ban đầu là có thể quên Cố Tương sau đầu, sau đó toàn tâm toàn ý cùng một chỗ với Uông thị, này thuyết minh hần là người rất lý trí, rất rõ ràng cái gì nên làm cái gì không nên làm, sao chỉ chớp mắt lại không thấy rõ hần suy nghĩ cái gì.

Chẳng lẽ nói, nàng thật sự thành chân ái của hần? Đừng suy nghĩ lung tung nữa, vẫn là mau tắm rửa ngủ thôi.

Vinh cô cô nhìn Thanh Trúc thu thập đệm chăn, tùy tiện mở ra nhìn một cái, trừ bỏ nhăn lại, thế nhưng một điểm vết bẩn đều không có, mặt của bà tức thì liền kéo căng, nhìn Thanh Trúc hỏi, "Thanh Trúc, người thành thật nói cho ta biết, hôm qua Lục gia rốt cuộc có nghỉ ở trong phòng Lục cô nương hay không."

Thanh Trúc có điểm chột dạ, cúi đầu nói, "Buổi sáng mới vừa đi."

"Không có khả năng!" Vinh cô cô đột nhiên lớn tiếng nói, lập tức nhìn thấy Thanh Trúc bị dọa run người, hừ nói, "Thanh Trúc, người có biết lúc trước lão Vương phi coi trọng người nhất, cảm thấy người từ nhỏ trí tuệ, trọng yếu nhất là trung tâm cô nương chúng ta, thế này mới cho người đi theo hầu hạ cô nương, nhưng là người xem xem..."

Thanh Trúc nhớ tới từ lúc Vinh cô cô đến đây mọi người đều thật cẩn thận, mỗi ngày đều như chim sợ cành cong, liền cảm thấy trong lòng ghen khuất lại, nhưng bà ấy là người đắc lực nhất bên người Chiêu Hòa vương phi, nàng cũng không dám đắc tội, tự nhiên nhin, nghe xong lời này nói, "Vinh cô cô, ta nói đều là lời thật, vừa rồi buổi sáng vẫn là ta hầu hạ Lục gia rửa mặt chải đầu."

Nhìn Thanh Trúc tỏ vẻ oan uổng, Vinh cô cô càng cảm thấy tức giận, "Người còn mạnh miệng? Có phải ở đây lâu, cánh cứng rắn, nghĩ mình là đại nha hoàn, không ai dám động người hay không?"

Thanh Trúc hoảng sợ, nhìn Vinh cô cô, thấy vẻ mặt bà âm ngoan nhìn mình, lập tức liền bùm quý xuống, "Vinh cô cô, ta là người thế nào, ngài không biết sao?"

"Ai biết?" Vinh cô cô lạnh lùng nói, "Người a, một khi sống quá thanh nhàn sẽ quên mất mình là ai, ta xem người đã quên thân phận mình."

Sắc mặt Thanh Trúc biến trắng, vội vàng thề nói, "Ta không có, ta đối phụ nhân vẫn đều là trung thành và tận tâm, chưa từng có nhị tâm, Vinh cô cô, ngài phải tin ta."

Vinh cô cô liếc nhìn Thanh Trúc, "Người nếu trung thành và tận tâm với phụ nhân, vậy vì sao hai người kia chưa viên phòng nhưng không nói cho ta biết?"

Thanh Trúc nhìn Vinh cô cô chỉ cảm thấy trong lòng ông một tiếng, trước mắt biến thành màu đen, một hồi lâu nàng mới vững tâm thàn nói, "Vinh cô cô, ngài đang nói cái gì, sao ta không rõ."

Vinh cô cô dùng sức ngắt cánh tay Thanh Trúc, "Còn dám mạnh miệng?"

Một cổ đau đớn làm cho sắc mặt Thanh Trúc thêm trắng bệch, nàng lại chỉ có thể cố nén, khóc nói, "Cô cô, ta thật không biết ngài đang nói cái gì."

"Xem ra không đánh người, người không chịu nói thật." Vinh cô cô âm trầm nói.

Thanh Trúc lập tức liền bị đè xuống, ánh mắt mê mang, một bên còn có hai bà từ lại đẩy cột nàng vào ghế, trong viện bùm bùm vang lên tiếng bản tử.

Chờ Uông thị chạy tới Thanh Trúc đã thần trí không rõ, nước mắt nàng lập tức liền chảy ra, nhin không được quát, "Còn không dừng tay cho ta!"

Hai bà từ kia dừng động tác lại, nghĩ rằng, hôm nay thật không hay ho, đánh nhẹ Vinh cô cô sẽ quai các nàng, đánh nặng về sau Thanh Trúc sẽ không bỏ qua các nàng, thật sự là thế nào cũng xui xẻo, lúc này nhìn thấy Uông thị lại đây trong lòng buông lỏng, nghĩ thời khắc gian nan này rốt cục đã xong.

Kết quả Vinh cô cô căn bản bất vi sở động, nói, "Tiếp tục đánh, các người dừng tay làm gì?"

Hai bà từ mơ hồ, giờ bản tử không biết rốt cuộc muốn tiếp tục đánh hay không, đúng lúc này Uông thị lớn tiếng nói, "Đều phân! Lời của ta cũng không nghe?"

Hai bà từ bị dọa lập tức liền quỳ xuống.

Uông thị nhìn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, một bên nhảy mắt Thanh Hoa nâng Thanh Trúc dậy, một bên với Vinh cô cô nói, "Vinh cô cô, ta này nha hoàn rốt cuộc làm sai cái gì, khiến người tức giận như vậy?" Lời này có chút khiển trách, thậm chí mang theo chút không khách khí, hiển nhiên Uông thị thực mất hứng Vinh cô cô động người của nàng.

Vinh cô cô lãnh mặt nói, "Lục cô nương lớn rồi, cái gì đều là chính mình quyết định, hiện tại ngay cả ta giáo huấn một tiểu nha hoàn cũng không được, nếu như vậy, ta liền trực tiếp hồi kinh đô, đỡ ngại chướng mắt." Nói xong liền đi ra ngoài, như thể căn bản không muốn lưu lại.

Uông thị hít một hơi đổ tại ngực, thiếu chút nữa ngất đi, may mắn một bên Thanh Sơ giúp đỡ nàng, nàng thế này mới hoãn lại, từ lúc Vinh cô cô đến đây nàng liền khẩn trương, sự tình gì đều phải thương lượng Vinh cô cô, ăn mặc dùng, đều dựa theo Vinh cô cô yêu cầu, làm cho nàng càng mệt mỏi, trọng yếu nhất là muốn ứng phó Hình Thượng Thiên, buồn đáng người đối nàng mà nói cũng không phải chuyện dễ, làm cho nàng vốn lòng dạ cao rất là bị đè nén, lúc này thấy Thanh Trúc bị đánh, con tức trong lòng liền bùng nổ, nhịn không được nói, "Nếu Vinh cô cô phải đi, ta cho người chuẩn bị xe."

Uông thị vừa nói xong, chỉ thấy cách đó không xa thân mình Vinh cô cô cứng đờ, chính là rất nhanh liền khôi phục thông dong, chậm rãi tiêu sái đi.

Trong phòng, Uông thị hít tay đều phát run, nói với Thanh Sơ, "Trước đây ta chỉ biết có người cậy già lên mặt, nô đại khi chủ, người nhìn một cái Vinh cô cô kia? Làm sao là mẫu phi phải tới chiếu cố ta? Quả thực chính là chủ nãi nãi tử, ta còn phải cung phụng nàng, chỉ nói hai câu liền nói mình phải đi về, nàng là cái gì? Trờ về cáo trạng?"

Thanh Sơ cúi đầu không dám nói lời nào, vừa rồi Thanh Hoa nói với nàng Thanh Trúc bị đánh, Tiền tiên sinh nói này thật sự là nhẫn tâm, có chút hung hiểm, còn không biết có thể sống hay không, nghĩ đến đây, cảm thấy Vinh cô cô cũng hơi quá đáng chút.

Một hồi lâu, Uông thị cảm thấy hoãn khí, dần dần tỉnh táo lại, nàng cân nhắc Vinh cô cô làm người, nguyên nhân mẫu phi kính trọng bà ấy chính là bà ấy làm việc không kiêu ngạo không siểm nịnh, tâm tư lại tinh mẫn cẩn thận, làm sao có thể vô duyên vô cớ đi đánh Thanh Trúc? Nói như vậy Thanh Trúc thật sự làm chuyện gì sai?

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Vinh cô cô về mặt mũi đi đến, "Lục cô nương."

Thanh Sơ thủ ở ngoài cửa, nghĩ sự tình hôm nay, cảm thấy có điểm bất an, tính tình Vinh cô cô nàng biết, cho tới bây giờ đều là tính thần chán hưng, ít có ủ rũ như vậy.

Trong phòng, Vinh cô cô nói với Uông thị, "Vừa rồi lão nô có chút quá khích, thật sự là quá kích động, còn thỉnh cô nương nghĩ tình cảm ngày xưa sẽ không để trong lòng."

Uông thị không nói lời nào, hiển nhiên rất là mất hứng.

Vinh cô cô mỉm cười nhéo nhéo mi tâm nói, "Lục cô nương, nói thật với ngài, ta đánh Thanh Trúc là vì nàng gạt chuyện tày trời, làm cho cô nương sai thái quá."

Uông thị ngẩng đầu, bèn nhọn nói, "Cái gì sai thái quá?"

Vinh cô cô không có tiếp lời này, mà là thẳng trạc sáng khoái nói, "Người và Lục gia có phải còn không có viên phòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ăn năn

Sắc mặt Uông thị xoát trắng, cả người phát run nói, "Vinh cô cô, người nói cái gì."

Trong lòng Vinh cô cô vốn mang theo vài phần may mắn, kết quả nhìn thần thái Uông thị như vậy liền biết, bà đoán đúng rồi, trong lòng chấn động dị thường, chỉ vào Uông thị run giọng nói, "Người..." Kết quả lời này còn chưa nói hết liền cảm thấy ngực nghẹn lợi hại, dừng lại, hít sâu mấy hơi, chờ dịu đi mới vừa vội vừa giận nói, "Sao người có thể làm chuyện hoang đường như vậy! Thành hôn ba năm thế nhưng còn không có viên phòng!!!"

Uông thị lập tức an vị, bụm mặt khóc lên, nói, "Ta cũng không biết." Uông thị cũng không phải kẻ gian xảo, bị Vinh cô cô ép hỏi, lập tức liền bại lộ.

"Người làm sao có thể không biết?" Vinh cô cô hít sâu mấy hơi, cường chế mình trấn định, lại phát hiện hỏa trong lòng càng lúc càng vượng, làm cho bà đau đầu kịch liệt, bà nghĩ vạn nhất bị Hoài An Vương phủ biết, lão Hoài An vương là tính tình bạo, cực kỳ bao che khuyết điểm, còn không biết sẽ đối đãi Uông thị như thế nào, có thể cho rằng Chiêu Hòa vương phủ không xem trọng nhi tử của hần hay không.

Cái này không chỉ là vấn đề giữa Uông thị và Hình Thượng Thiên, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai Vương phủ, mấy năm qua thế lực Chiêu Hòa vương phủ càng lúc càng suy, Hoài An vương lại vào lúc tuổi trẻ khí thịnh, thế lực trong quân vẫn như cũ sừng sững không ngã, Chiêu Hòa vương phi

nhưng nói qua thật nhiều lần, nhất định phải để hai người hảo hảo sống.

"Ta bắt đầu cũng không nghĩ như vậy..." Ông thị chậm rãi lại nói tiếp, ngày đầu tiên thành thân nàng nhìn Hình Thượng Thiên non nớt liền cảm thấy trong lòng ghen ghét lợi hại, hai người vốn đã quen biết, Hình Thượng Thiên cũng không ngốc, chờ Ông thị lần thứ hai cúi đầu không nói lời nào liền hỏi nàng có phải trong lòng có việc hay không.

Khi đó Ông thị cũng không biết có phải là gan quá lớn hay không, vẫn là cảm thấy nhà mẹ đẻ cường đại, hết thấy đều không sao cả, thế nhưng nói với Hình Thượng Thiên trong lòng nàng không muốn, nàng vẫn là xem Hình Thượng Thiên như đệ đệ, khó có thể thay đổi..., Hình Thượng Thiên nghe xong liền bình tĩnh đi ra ngoài, buổi tối mượn một cái bình nhỏ tiến vào, bên trong là máu gà, nhro vài giọt lên đệm chăn.

Tối hôm đó, Ông thị ngủ ở trên giường, Hình Thượng Thiên ngủ dưới đất, hai người đều không buồn ngủ, nhanh đến hừng đông, Ông thị rốt cục nhìn không được nội tâm áy náy khóc lên.

Hình Thượng Thiên trầm mặc thật lâu, thẳng đến ánh mắt Ông thị đều khóc sưng lên, tựa hồ rốt cục hạ quyết tâm nói, hẩn nguyện ý chờ nàng, trước đây là nàng chiếu cố hẩn, trưởng thành, hẩn nguyện ý nhân nhượng nàng, xem như trả lại tình nghĩa năm xưa.

Ông thị nghe xong khóc liền lớn hơn, nàng cảm thấy trong lòng khó chịu lợi hại, không biết là vì hẩn hay là vì chính mình, nàng bắt tay lặng lẽ đến dưới giường..., bất quá lập tức bị Hình Thượng Thiên cầm.

Hai người âm thầm đạt thành ẩn ý, sau Hình Thượng Thiên quả thực như hẩn hứa hẹn, khắp nơi thay nàng suy nghĩ, hết thấy đều nhân nhượng nàng, nàng cũng hoang mang, mình làm có phải có chút quá đáng hay không, nhưng là theo thời gian trôi qua, loại tình huống này biến thành bình thường, Ông thị cũng xem như đương nhiên, chờ bởi vì Hình Thượng Thiên bị Hoài An vương không vui, đưa đến biệt viện nàng liền cảm thấy lại ủy khuất lại phần nợ, thậm chí nghĩ tới nếu Hình Thượng Thiên không phải thứ tử, ở biệt viện một nhà độc đại, nàng càng cảm thấy mình làm là chính xác, chính là trong lòng lại càng ngày càng bất an, chỉ cảm thấy ánh mắt Hình Thượng Thiên nhìn mình dần dần thiếu lo lắng, hơn chút không kiên nhẫn.

Có một lần nha hoàn thu thập quần áo Hình Thượng Thiên phát hiện không sạch sẽ..., nàng bỗng nhiên cảm thấy có cảm giác bị khập ýét hầu, nàng không nghĩ viên phòng với hẩn, nhưng Hình Thượng Thiên đã hai mươi, thật sự là không đợi nổi nữa, nàng nghĩ đến nạp thiếp cho hẩn, vì bù lại áy náy trong lòng, nàng quyết tâm tìm lương thiếp cho hẩn, mà không phải lung tung chọn một nha hoàn của mình.

Sau Cố Tương tới, một thôn cô nghèo hèn, chỉ có dung mạo khuynh thành, nàng căn bản không để ở trong lòng, có dung mạo thì sao, nữ tử nội tâm như thỏ lỗ bao cô lại có cái gì đáng giá kiêu ngạo? Nàng khinh thường, xem không hơn, càng chán ghét nữ hồng nàng ta thù xiêu vẹo.

Kết quả, Hình Thượng Thiên tựa hồ thực thích nông gia nữ này, cả ngày ngáy cùng một chỗ, thậm chí vì nàng ta, đánh nha hoàn của mình, lúc ấy nàng phần nợ lợi hại, nhưng đồng dạng lại cảm thấy khủng hoảng, bởi vì nàng đột nhiên phát hiện, Hình Thượng Thiên luôn nghe lời nàng đã thay đổi, hẩn không hề dùng ánh mắt đưa tình ân tình nhìn mình, mang theo vài phần ý lại, làm cho nàng cảm thấy tràn ngập ảm áp, hiện tại ánh mắt nhìn nàng lạnh nhạt, phiến chán, tựa hồ liếc nàng nhiều một cái liền cảm thấy ghê tởm.

Ông thị hoảng, nàng không biết làm sao bây giờ.

Lúc này Thảm ma ma lại một lần nữa xuất hiện, nàng an ủi chính mình, giúp mình và Hình Thượng Thiên hòa hảo như lúc ban đầu, còn nói rất nhiều quan hệ lợi hại, nàng đương nhiên biết tình cảnh hiện tại của mình đã thật không tốt, nhưng nàng luôn không hạ được quyết tâm, bởi vì nàng cảm thấy không cam lòng, cảm thấy mình ủy khuất, cảm thấy nam nhân đầu tiên của mình hẩn là "Hẩn" từng làm cho nàng sùng bái ái mộ, mà không phải Hình Thượng Thiên thân phận thấp kém.

Nhưng là ngày vẫn phải sống, nàng cũng không có mất hết lý trí, tuy rằng nàng hi vọng mình có thể liễu lĩnh, nhưng cuối cùng vẫn là thua trước mặt sự thật tàn khốc, nàng quyết định thỏa hiệp, ngày nào đó, nàng giống như chim sợ cành cong, lúc tay Hình Thượng Thiên đụng tới bả vai của nàng, nàng liền ức chế không được run run, cảm thấy ghê tởm, thế nhưng nói ra rất nhiều lời đã thương người, tuy rằng những lời này chôn ở đáy lòng nàng thật lâu.

Ánh mắt Vinh cô cô đỏ bừng, nhìn Ông thị, oán hận nói, "Ngươi quá hồ đồ! Hẩn là phu quân của ngươi, không phải chó mèo trên đường!"

Ông thị nói xong liền cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, việc này ở trong lòng lâu, vẫn làm cho nàng cảm thấy phi thường thống khổ, nay rốt cục có thể ta nói ra.

"Đúng vậy, hẩn là phu quân của ta, nhưng hẩn chỉ là thứ tử! Sao xứng đôi với ta?" Ông thị oán hận nói, "Ta đã sớm nói với mẫu phi, ta không muốn gả người, vì sao các ngươi đều bức ta? "

"Ngươi không lấy chồng, sau đó trở thành chê cười cả đời của Vương gia?" Lúc này Vinh cô cô thực cảm thấy Ông thị bị lão Vương phi nuông chiều đến điên cuồng, "Chờ Vương phủ chúng ta thành chuyện cười của kinh đô, ngươi cảm thấy Vương gia là cố kỵ thanh danh hay là cố kỵ ngươi? Cho dù Vương gia cho ngươi tiếp tục ở lại vương phủ, chờ Vương gia mất, ngươi tính sống nhờ ca tấu ngươi bố thí?"

"Ta có thể đi miếu." Ông thị nghiêm nghị nói.

"Ngu xuẩn, ngươi là thật sự không biết hay là giả không biết? Nữ quyến trong miếu, đều là từ người trong nhà cấp bậc cung cấp nuôi dưỡng, ngươi cho rằng trong miếu có rất nhiều tiền nhân rồi lãng phí? Nữ tử không có nhà cung cấp nuôi dưỡng không khác nha hoàn bình thường mỗi ngày vất vả cần cù lao động, mặt trời mọc liền bắt đầu quần quật, trên mặt bị gió thổi như là vỏ cây, không đến vài năm liền nhanh chóng già đi, lúc chết ngay cả quan tài cũng không có." Vinh cô cô vô cùng lo lắng nói, "Ngươi còn muốn xuất gia?"

Ông thị đột nhiên giống như là bị dội thau nước lạnh giữa trời đông, trực tiếp xụi lơ, nàng nghĩ lời Vinh cô cô vừa nói, trong lòng khủng hoảng tột đỉnh,

"Vậy, hiện tại làm sao bây giờ?"

Vinh cô cô nhìn bộ dáng Uông thị như vậy, rốt cục cảm thấy vẫn là có hi vọng, ít nhất nàng cũng không phải thật sự điên rồi, sắc mặt dịu đi vài phần, nói, "Lục cô nương, ngài đừng vội, có biện pháp."

Hình Thượng Thiên tới Minh Nguyệt Lâu, Tần Thịnh Danh đã chờ hẩn sẵn, từ rất xa ngoắc Hình Thượng Thiên nói, "Thượng thiên ca, huynh đã đến rồi."

"Ừm." Hình Thượng Thiên giao ngựa cho tiểu nhị dẫn ngựa, liền đi theo Tần Thịnh Danh lên nhĩ gian lầu hai.

Bởi vì thời tiết rét lạnh, nhĩ gian đã sớm thả chậu than, làm cho toàn bộ phòng ở ấm áp dễ chịu, Hình Thượng Thiên ngồi bên trái, nơi này vừa vặn có thể thấy cảnh phố bên ngoài, không chút để ý nói, "Người gấp gấp kêu ta lại đây là chuyện gì?"

"Còn không phải chuyện lần trước huynh giao cho ta làm." Tần Thịnh Danh giơ ấm trà lên rót cho Hình Thượng Thiên một ly, lại thêm nước trà cho mình, "Lần trước huynh nói qua, chỉ cần có thể điều tra ra, phi thủy ngọc thiên của huynh liền cho ta." Trong tay Hình Thượng Thiên có một cái phi thủy ngọc thiên, là đại sư tiền triều điêu khắc, Tần Thịnh Danh chảy nước miếng thứ này cũng không phải là một lần hai lần.

Hình Thượng Thiên biến sắc, "Thực có tin tức?"

Tần Thịnh Danh có chút đắc ý, soái khí lắc lắc tay áo nói, "Ta là ai? Còn có tin tức ta không tra được? Ha ha." Lập tức lấy ra một tờ giấy viết thư, đặt ở trên bàn, "Đều ở trong này."

"Hắn..." Thần sắc Hình Thượng Thiên trở nên càng ác liệt.

Biểu tình Tần Thịnh Danh cột nhĩ lập tức trở nên nghiêm trang, gật gật đầu nói, "Thượng thiên ca, hắn còn sống."

Tức thì, không khí trong phòng trở nên áp lực, một hồi lâu, Hình Thượng Thiên mới nhịn không được cười lạnh hai tiếng, nói, "Thật sự là buồn cười, thế nhưng bị lừa lâu như vậy."

"Cũng không thể nói như vậy, ai biết hắn sẽ buông bỏ vinh hoa phú quý..." Tần Thịnh Danh uống một ngụm trà nói, "Lúc đầu ta cảm thấy rất kỳ quái, làm sao có thể có người như thế! Hiện tại huynh định làm sao bây giờ?"

Hình Thượng Thiên cười cười, "Giúp ta không ít việc."

Hai người lại nói chuyện phiếm chốc lát, chờ Tần Thịnh Danh tiễn Hình Thượng Thiên, Tần Thịnh Danh mang theo vài phần không nở hời, "Thượng thiên ca, huynh thực không trở lại?"

"Làm sao?"

"Mọi người đều rất nhớ huynh."

Hình Thượng Thiên không trả lời, mà là xoa xoa đầu Tần Thịnh Danh, trực tiếp lên ngựa đi.

Tần Thịnh Danh đứng một hồi lâu, mới sờ sờ đầu mình, thì thảo lắm bầm, "Ta cũng không phải tiểu hài tử, thật là..." Lập tức chuyển đề tài, "Hắc hắc, nữ nhân kia cũng nên nhận rõ vị trí của mình." (anh này là 1 trong số ít người cực chán ghét Uông thị)

Hình Thượng Thiên không về biệt viện, mà là trực tiếp đi thôn trang, Cố Tương mặc áo ngắn màu mai đỏ, trên đầu cấm trâm Phù Dung, thanh thoát nhẹ nhàng khoan khoái, đang ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi cắn hạt dưa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thoát nhìn tinh thần tốt lắm, Hình Thượng Thiên nhìn liền cảm thấy trong lòng thực thoải mái, cười nói, "Lại ăn cái gì?"

Cố Tương vừa cười thay quần áo cho hắn, vừa nói, "Hạt dưa, ta bảo Chiêu Trữ giúp ta đi mua vài loại, ngũ vị hương, trà xanh, nguyên vị, vị hoa quả, ngài muốn nếm thử hay không?" Cố Tương rất rộng rãi cống hiến hạt dưa trước mặt mình.

Hình Thượng Thiên là chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt, nhưng hôm nay không biết như thế nào, hiển nhiên thật cao hứng, bắt một phen, ăn mấy cái, chỉ cảm thấy tuy rằng hạt dưa quá nhỏ, nhưng vẫn là rất hương, trách không được Cố Tương thích ăn.

Từ lúc Hình Thượng Thiên luôn luôn lại đây, chỗ Cố Tương lại dựa theo trước đây chuẩn bị trà quả, bắt quả bởi vì tới gần mùa đông, chủng loại hoa quả liền ít hơn, chỉ bổ thêm quả táo, uống một ngụm miệng đầy mùi thơm quả táo, coi như là thực ngon miệng.

Hình Thượng Thiên không thích nói chuyện, bình thường đều là trầm mặc, Cố Tương lúu rúu, nói không ngừng, tỷ như mấy ngày nay ăn cái gì, ngày hôm qua rất lạnh, nhưng vẫn là ra cửa đi dạo, giống như báo cáo công sự, kỳ thật Cố Tương cũng không phải thích nói, nhưng mà không thể hai người đều không nói lời nào, kia có vẻ quá xấu hổ.

Bình thường Hình Thượng Thiên đều lắng lắng nghe, ngẫu nhiên bình luận một hai câu, nhưng hôm nay có vẻ thật cao hứng, com nước xong, Hình Thượng Thiên liền nhìn chăm chăm lông mi Cố Tương một lúc, cuối cùng bắt đầu phê bình lông mi của nàng về khó coi!

Lúc Cố Tương ở nhà cơ hồ đều là tự nhiên, đừng nói hoạ mi, ngay cả phấn cũng không thoa, nàng cảm thấy mình chính trực tuổi xuân, làn da không thoa phấn cũng trong veo như nước, nhéo ra được nước, cần gì đắp hũ? Nhưng là vào phủ đệ liền không giống, quy củ là phải theo, cho nên Cố Tương vẫn luôn để Phương Viên giúp nàng hơi trang điểm chút, một chút phấn, điểm chút son, tới mi, lông mi Cố Tương lại dày lại dài, khuyết điểm loại lông mi này

là cần không ngừng tu sửa, nhưng ưu điểm cũng là rõ ràng, có thể vẽ ra các loại hình dạng. Cố Tương thường thường thay đổi, tháng này là nét ngang lớn, hiện ra đôi mắt Cố Tương càng linh động, thoát nhìn đáng yêu như là tinh linh, tháng sau chính là mi cong như liễu, như vậy lại có vẻ Cố Tương dịu dàng động lòng người, sau lại là mi thu ba, cả người có vẻ quyến rũ mê người, Cố Tương rất là làm không biết mệt.

Hôm nay Cố Tương vẽ là nét ngang lớn, nàng cảm thấy rất đẹp, buổi sáng Liễu Chi vẽ xong nàng nhìn gương một lúc lâu, sao lại nói lông mi nàng khó coi, nàng thực uể oải, kết quả liền nghe Hình Thượng Thiên cứng rắn nói, "Xem ra vẫn là để ta hoạ mi cho ngươi."

Ồ, Cố Tương nhìn bên tai Hình Thượng Thiên ửng đỏ, cảm thấy, Lục gia, nguyên lai nói nãy giờ vì muốn hoạ mi cho ta?

Được rồi, tại cô đại chuyện lãng mạn nhất không phải là nam tử hoạ mi cho nữ nhân hử yêu sao? Tuy rằng lần trước hoạ mi thật sự không thể làm người ta sung sướng, nhưng trọng yếu nhất là tâm ý Lục gia, Cố Tương cảm thấy nàng thật cảm động, cần phải phối hợp, cho nên vô luận hóa thành bộ dáng gì, nàng phải nhận!

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Phần nộ

Làm cho Cố Tương không ngờ được là, lúc này đây Hình Thượng Thiên hoạ tốt lắm, nàng nhìn gương đồng một lúc lâu, vui sướng nói, "Lục gia, ngài vẽ cũng thật đẹp." Lần này nàng không cần như lần trước vậy một lần nữa đi tẩy mặt!

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương tươi cười, gắt gao ôm hân, cau mày nói, "Ban ngày ban mặt, như vậy thật sự là không đủ trang trọng."

Cố Tương lại không buông ra, dùng sức ôm chặt, hôn một cái trên mặt hân, "Bởi vì ta thích Lục gia mà." Lúc này, Cố Tương cảm thấy mình giống như thật sự thích vị trước mắt này.

Môi mềm mại dán trên mặt, có ôn nhu nói không nên lời, giống như là hồ điệp khẽ chạm khuôn mặt, trên mặt Hình Thượng Thiên mang theo vài phần bất đắc dĩ, thần sắc dần dần dịu đi, nói, "Ngươi thật đúng là..." Cố Tương thấy, nhân cơ hội liền nhập trong lòng hân, lập tức cọ cọ giống con mèo nhỏ.

Hình Thượng Thiên cảm thấy ấm áp, cũng không có đẩy Cố Tương ra, mà là nắm thật chặt đặt thất lưng Cố Tương, làm cho nàng càng gần mình.

Lúc Liễu Chi vén rèm lên tiến vào liền nhìn thấy Cố Tương và Hình Thượng Thiên ôm cùng một chỗ, sau giữa trưa ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, lên bóng dáng hai người, như là độ một tầng kim, cảnh tượng trong mơ, trên mặt nàng mang cười, lại thật cẩn thận lui đi ra ngoài.

Lúc Hình Thượng Thiên trở lại biệt viện đã là buổi tối hôm sau, hân khoác áo choàng màu xám, giày ủng trên mặt đất phát ra tiếng hoắc hoắc, Chiêu Mặc báo cáo với hân, "Phu nhân đã tới hỏi vài lần, hỏi Lục gia lúc nào trở về." Chiêu Trữ bị sung quân đến thôn trang, Hình Thượng Thiên liền gọi Chiêu Mặc ban đầu tại thư phòng tới bên người, hân không giống người khác, không thích nha hoàn hầu hạ, cảm thấy phiền toái, bên người đi theo đều là gã sai vặt.

"Ừ." Hình Thượng Thiên ôn hoà lên tiếng, để Chiêu Mặc giúp đỡ thay quần áo.

Chiêu Mặc không cẩn thận liền thấy được hồng ngân trên cổ Hình Thượng Thiên, trong lòng cân nhắc, này hiển nhiên là Cố di nương bên kia, trách không được Lục gia lạnh nhạt phu nhân như thế, không phải hân nói cái gì, dung mạo vị Cố di nương này khuynh thành, tính tình ôn hòa, nhìn thấy ai đều cười, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân, so với phu nhân luôn cao lãnh nhưng là tốt hơn rất nhiều, hân cũng sẽ không tự chủ được thích.

Hình Thượng Thiên đổi quần áo, uống một ngụm trà, lẳng lặng suy nghĩ, khi nãy trên đường còn nổi giận đùng đùng, nhưng là chân chính hồi biệt viện lại có chút không biết làm sao bây giờ, dù sao tình nghĩa năm xưa....

Ngoài cửa có tiểu nha hoàn nhẹ bước đến, "Lục gia, phu nhân biết ngài đã trở lại, đang cao hứng lại đây, sai nô tỳ đến thông báo trước."

Hình Thượng Thiên sững sốt, lên tiếng, buông chén trà, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy Ôn thị đến, phía sau đi theo Thanh Hoa và Thanh Sơ, hân có chút kỳ quái, nhớ rõ Ôn thị thích nhất nha hoàn Thanh Trúc, sao hôm nay không có tới?

Ôn thị hành lễ chào Hình Thượng Thiên, "Lục gia, người đi nơi nào? Ta tìm mãi."

Hình Thượng Thiên cũng không tiếp lời của nàng, nhìn chằm chằm vào Ôn thị, làm cho nàng rất là xấu hổ, một hồi lâu, Ôn thị xấu hổ tự cố nói tiếp, "Lục gia, nghĩ đến bên ngoài bốn ba, rất là vất vả, ta chuẩn bị rất nhiều đồ ăn..." Nói tới đây liền nhìn Hình Thượng Thiên, ý tứ kia không cần nói cũng biết.

"Ừm, vừa vặn ta cũng đói bụng." Rốt cục Hình Thượng Thiên lên tiếng, Ôn thị như được đại xá, mau chóng an bài người dâng đồ ăn, trong chốc lát bàn ăn được dọn lên.

Ôn thị ngồi ở Hình Thượng Thiên phía dưới, thường thường cho hân đĩa rau, có vẻ rất là ôn nhu.

Sắc trời dần dần tối, Hình Thượng Thiên nhìn Uông thị dưới ngọn đèn, dịu ngoan mà ôn nhu, giống như trở lại thật lâu lúc trước, hai người vừa mới thành hôn, tuy rằng không có thân cận, nhưng là cũng không có như bây giờ bằng mặt không bằng lòng, khi đó tâm tình của hắn bình tĩnh, thậm chí chắc chắn sớm muộn gì Uông thị có thể nghĩ thông, dù sao nàng đã là thê tử của hắn.

"Người cũng dùng chút, ta xem người cũng chưa ăn." Hình Thượng Thiên tóm lại là người trọng tình, thấy Uông thị lo sợ bất an, nhớ tới tình cảm ngày xưa không tự chủ nói.

Uông thị miễn cưỡng dùng, co quắp cười cười, "Ăn no."

Hình Thượng Thiên nhìn nụ cười mất tự nhiên kia, đột nhiên cảm thấy không khẩu vị, nếu trước kia không có Cố Tương làm đối lập, hắn sẽ nghĩ nữ tử đều là như thế, giống Uông thị, tuy rằng với người là vợ chồng, nhưng là tương kính như tân, hắn từ nhỏ không có mẫu thân, càng không biết được nữ nhân quan ái là như thế nào? Cho nên hắn nghĩ Uông thị như vậy, mang theo quan ái như trưởng tử, lại mang theo huấn đạo như ma ma, mới là đạo vợ chồng.

Theo thời gian trôi qua, hắn tuy rằng dần dần cảm giác không đúng, nhưng là vì tình nghĩa ngày xưa, cũng không có quá mức phản cảm, chính là càng ngày càng không muốn nhìn thấy Uông thị, sau bọn họ đến biệt viện, nhớ tới phụ thân lạnh lùng vô tình, tâm tình hắn càng phiền chán, mà Uông thị, cũng thăm oán mình không xử lý tốt quan hệ phụ tử, mới đưa đến tình cảnh hôm nay.

Trong lòng Hình Thượng Thiên thực không thoải mái, nhịn không được hỏi chính mình, Uông thị thật là để ý hắn sao?

Sau Cố Tương tới, giống sủng vật, đáng thương đáng yêu như con thỏ nhỏ, lập tức liền nhảy vào trong thế giới của hắn, hắn mới phát hiện nguyên lai nữ nhân quan ái có thể không nghiêm khắc giống như là Uông thị vậy, mà là có thể róc rách lưu động như nước làm người ta cảm thấy thê xác và tinh thần sung sướng, giống gió xuân êm dịu, buổi tối đầu tiên hắn như là sư tử bị xỏ chuỗi đèn cuồng lên, hắn nghe được Cố Tương khóc, hắn lại không dùng được, tựa hồ áp lực lâu lắm, chờ một nữ nhân bao dung chính mình, giống như tìm được rồi một quy túc, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, chỉ cảm thấy rất là xấu hổ, có cảm giác thực xin lỗi Uông thị, lại có tâm tình không dám đối mặt Cố Tương, hắn chạy trốn chết, sau có nửa tháng không đi tìm Cố Tương.

Chậm rãi, hắn càng ngày càng thích cùng một chỗ với Cố Tương, bởi vì nàng làm cho mình cảm giác được thế nào là được quý trọng, mà không phải giống Uông thị vậy, vô luận người làm gì, nàng đều có thể tìm được chỗ người không đủ, quá mức hà khắc.

Uông thị tựa hồ nhìn ra tâm tình Hình Thượng Thiên lại không tốt, bỗng nhiên liền cảm thấy thực ủy khuất, nàng đã để ý như vậy, hắn còn muốn thế nào? (gặp có đồ ăn bảo ủy khuất)

"Lục gia, người lại dùng chút." Một bên Vinh cô cô không ngừng nháy mắt Uông thị, một bên gấp đồ ăn cho Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên nhìn Vinh cô cô và Uông thị hỗ động, chỉ cảm thấy, trong lòng phiền chán không chịu được, hắn biết Uông thị đã cảm giác được tâm tình của hắn, trong khoảng thời gian này hai người tuy rằng nhìn như thân mật, nhưng lẫn nhau đều hiểu được, bất quá là diễn trò mà thôi, hai người cố gắng diễn tiết mục mình không muốn, đều là chỉ vì lừa bịp người ngoài.

Bất quá xem bộ dáng Vinh cô cô như vậy, chẳng lẽ Vinh cô cô lại dạy Uông thị làm cái gì?

Trong lòng Hình Thượng Thiên phiền chán, quăng ngã chiếc đĩa nói, "Không ăn." Nói xong liền đứng lên, Uông thị bối rối, đứng lên nói, "Này..., Lục gia, ta cùng người đi bên hồ tản bộ đi."

"Trong trời lạnh như thế?" Hình Thượng Thiên quay đầu nhìn Uông thị.

Uông thị chỉ cảm thấy trên trán toát ra mồ hôi tinh mịn, nhớ tới Vinh cô cô nói, Lục gia tuy rằng vẫn là khách khách khí khí, nhưng hiển nhiên ánh mắt nhìn nàng không đúng, Lục cô nương, nếu ngài muốn sống tốt tiếp, không thể lại hồ đồ tùy hứng.

"..." Uông thị không biết nói tiếp như thế nào, một bên Vinh cô cô vội vàng nói, "Vậy thì chơi cờ đi, lão nô nhưng là nhớ rõ kỳ nghệ Lục gia cao siêu." Nói xong liền tự cô nở nụ cười, tựa hồ nói chuyện buồn cười cỡ nào, chính là lời bà không có người tiếp.

Hình Thượng Thiên trầm mặc chốc lát, nhìn về mặt Uông thị càng ngày càng ủy khuất, chỉ cảm thấy trong lòng đã chết lặng, bất đắc dĩ nói, "Vậy thì chơi cờ."

Hai người không yên lòng đánh cờ, trước kia Hình Thượng Thiên còn có thể nhân nhượng Uông thị, mười ván tóm lại để Uông thị thắng bốn năm ván, nhưng lúc này cũng không muốn phí tâm tư kia, chơi mười lăm ván, thế nhưng đều thắng, sắc mặt Uông thị càng ngày càng khó coi, cảm thấy hôm nay Hình Thượng Thiên rất khó ở chung, thật giống như bụi gai, chạm vào một lần liền đau một lần, không giống mọi ngày, dịu ngoan, mình nói cái gì đều nghe, nàng có điểm mê mang nghĩ, vì sao hai người biến thành như bây giờ. (đồ điên, bình thường chê anh bất tài, giờ thua thảm thì nói anh khó ở chung)

Thời gian tựa hồ trôi qua rất chậm, nhưng gian nan mấy cũng đến lúc ngủ, hai người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy rốt cục không cần đối mặt xấu hổ như vậy.

Uông thị nói, "Lục gia ở bên ngoài cười ngửa, chắc là mệt, có muốn tắm một cái?"

Hình Thượng Thiên lên tiếng, bọn nha hoàn lập tức đi nhĩ phòng chuẩn bị nước ấm.

Thùng gỗ cao bằng một người để đầy nước, như bể bơi nhỏ, nhiệt khí lượn lờ, có cảm giác mong lung, Hình Thượng Thiên kêu nha hoàn cởi quần áo bước vào bồn, chỉ cảm thấy nước nóng vây quanh mình, rất thoải mái, hắn thở phào nhẹ nhõm nhắm mắt lại.

Ngoài phòng Uông thị đang về mặt chết lặng, nàng nghe Vinh cô cô nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại, "Lục cô nương, này hẳn là cho ngài đi, nhưng lần trước ngài đã nói, vừa đụng tới liền nhịn không được ghê tởm, kia tất nhiên càng thêm chọc giận Lục gia, lão nô nghĩ tới nghĩ lui, dù sao cũng phải sinh đứa nhỏ cho nên chỉ có thể ra hạ sách, tìm tỷ nữ đến..., về phần Cố di nương kia là thật không thể để lại."

Mặt Uông thị càng trắng, nàng cảm thấy quá khó tiếp thu, hiện tại hết thảy đều không giống với ước nguyện ban đầu của mình.

Vinh cô cô tiếp tục nói, "Ta biết cô nương không đành lòng, nhưng hiện tại không phải do ngài nói, chỉ cần Cố Tương kia còn một ngày, nàng có thể tác động tâm Lục gia, nam nhân đối với nữ tử đầu tiên của mình, ít nhiều đều cũng có chút niệm tưởng, muốn kéo Lục gia trở về, chỉ có thể tìm nữ tử dung mạo đẹp hơn..."

Uông thị cúi đầu, không nói gì, chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí.

Thanh Sơ được Thanh Hoa thay bộ sa y trong suốt, thoát nhìn càng có vẻ đáng người linh lung, sắc mặt nàng khẽ biến hồng, nhớ mấy ngày trước Vinh cô cô tìm mình nói, vốn chuyện này không phải là người, thích hợp nhất là Thanh Trúc trung tâm nhất, nhưng vì Thanh Trúc bị đánh, hơn nữa dung mạo Cố di nương quá mức hơn người, phải tìm cái rất tốt, bởi vậy người chính là người thích hợp nhất, dù sao trong mấy nha hoàn xinh đẹp nhất thì phải là Thanh Sơ, không chỉ có dung mạo, trên người nàng lưu lại ý vị thể gia.

Thời tiết như vậy mặc vào sa mông rất lạnh, nhưng tâm Thanh Sơ lại như lửa nóng, nàng cũng không biết mình nghĩ như thế nào, Vinh cô cô vừa nói liền đồng ý, ngoài miệng là trung tâm phu nhân, lại là..., đầu óc nàng không tự giác nhớ tới Hình Thượng Thiên, khuôn mặt hân hoan tút giống như khắc ở trong lòng, lập tức liền hiện ra, có lẽ, nàng cũng là thích hẳn.

Khác không biết, nhưng là duy độc, Lục gia trọng cảm tình nam tử, nàng biết một khi hân chịu ngũ với mình, về sau tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng, huống chi phu nhân lại ngu xuẩn không hiểu lý lẽ như vậy..., về sau ngày chỉ biết càng ngày càng tốt. (xuất thân quý nữ đó nha, vừa nghe kêu lột đồ treo giường nam nhân liền làm, ta thật nể 2 chủ tớ, xứng nhau ghê)

Hình Thượng Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên cảm thấy phía sau có một đôi tay ngọc thon dài vươn tới, hẳn tưởng Uông thị, trong lòng không tự giác phiền chán, kết quả nhìn lại, là Thanh Sơ tỷ nữ Uông thị, hẳn không nhịn được cười lạnh, trong mắt dần dần nảy lên bão táp phần nộ.

Trong nhĩ phòng truyền đến tiếng nữ tử kêu thảm thiết, vang đến tây sương phòng, Uông thị và Vinh cô cô đều sửng sốt, Vinh cô cô vội vàng nói, "Không quan trọng, nữ tử lần đầu tiên luôn không thoải mái." Kết quả lời này còn chưa nói hết, chợt nghe đến tiếng kêu càng thê thảm, giống là bị người chém một đao, Uông thị lập tức đứng lên.

Vinh cô cô vẫn là bộ dáng vững chắc, "Lục cô nương, ngài nghe ta. Không có việc gì."

Chính là Vinh cô cô còn chưa nói xong, chợt nghe Thanh Hoa canh giữ ngoài cửa nom nớp lo sợ nói, "Lục gia, ngài đây là..." Lập tức loảng xoảng một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Hình Thượng Thiên đứng ngoài cửa tóc ướt sũng, hân mặc trường bào xanh nhạt, biểu tình trên mặt dữ tợn.

"Uông Oánh Nguyệt, người rốt cuộc muốn điên khùng đến mức nào?" Hình Thượng Thiên chỉ vào nàng chất vấn nói.

Uông Oánh Nguyệt là khuê danh Uông thị, gọi thẳng tục danh như vậy, có thể thấy được Hình Thượng Thiên phần nộ cỡ nào, Uông thị lập tức đứng người, sắc mặt trắng bệch.

Vinh cô cô rất nhanh liền phản ứng lại, "Lục gia, có việc hảo hảo nói, đừng chọc tức thân mình." Nói xong tiến lên định dìu hẳn, Hình Thượng Thiên nổi điên đập Vinh cô cô một cước, bà ta lập tức liền đụng vào cây cột bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hòa ly

"Ai u!" Vinh cô cô chỉ cảm thấy trên đầu đau nhức đánh úp lại, một bên Thanh Hoa thấy tiến lên giúp đỡ, "Vinh cô cô, ngài không sao chứ, a, máu..." Nguyên lai Hình Thượng Thiên dùng toàn lực, trên đầu Vinh cô cô trào ra máu tươi, tức thì bê bết đầy mặt, nhìn rất là dọa người.

Uông thị bị dọa hét rầm lên, cả người Thanh Hoa phát run, bọn nha hoàn ngoài cửa nghe xong lập tức liền tiến vào.

Toàn phòng điên loạn, đột nhiên, "Ba" một tiếng, vốn hỗn loạn yên tĩnh lại. Nguyên lai là Hình Thượng Thiên hung hăng đập mặt bàn một chưởng, hân hướng về Uông thị, gằn từng chữ hỏi: "Người trả lời ta, người đối ta rốt cuộc có cái gì không hài lòng?"

Mấy tháng qua tinh thần Uông thị vẫn luôn căng thẳng, Hình Thượng Thiên đột nhiên thay đổi khiến nàng áp lực rất lớn, nàng thậm chí không biết mình làm sao, có đôi khi rõ ràng nghĩ theo Hình Thượng Thiên, có đôi khi lại cảm thấy không cam lòng, mâu thuẫn thường không ngu yên, lúc này Hình

Thượng Thiên nổi giận như vậy, ánh mắt lạnh liệt, nàng liền bỗng nhiên cảm giác, đau khổ trong lòng bùng nổ, tại sao nàng phải cố kỵ chứ. (đề tiện đến tận cùng)

"Người chi là thứ tử, người cảm thấy có tư cách hỏi ta?" Một khi mở miệng, trong lòng Uông thị vô cùng thống khoái, giống như buồn bực đọng hồi lâu rốt cục có thể phát tiết, " Uông Oánh Nguyệt ta đường đường đích thứ nữ Chiêu Hòa vương, từ nhỏ còn có thanh danh tài nữ, mà ngay cả đương kim thái hậu cũng khen tú lệ đoan trang, cho dù là gả cho thái tử điện hạ cũng là không ủy khuất, nay lại gả cho người, một đã loại ngay cả mẫu thân là ai cũng không biết! Người nói ta cam tâm sao?" (thứ có chồng cả ngày tơ tưởng trai mà mở miệng là " đoan trang ", không biết nhục)

Vinh cô cô đau cơ hồ ngất xỉu đi nghe xong lời này, chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp, xong rồi, xong rồi, Uông thị nói ra lời này, không phải triệt để phá hủy quan hệ hai người sao?

"Tốt tốt tốt." Hình Thượng Thiên run run môi, liên tục nói ba chữ tốt, "Ta khắp nơi nhân nhượng thoái nhượng, niệm tình người từng chiếu cố ta, làm bạn ta, để ta cảm nhận được ấm áp săn sóc. Ta nghĩ, cho dù người quân đông quân tây giống như ma ma giáo đường khó có thể ở chung, người tóm lại là vì ta, không ngờ người cũng là như vậy..." Hắn không nói được nữa. Trong lòng mỗi người đều có một ánh sáng, Uông thị từng là ánh sáng của Hình Thượng Thiên, mỗi khi hắn cảm thấy cuộc sống u ám tuyệt vọng, trên đời không có gì vui vẻ, lại nghĩ tới Uông thị cười ôn nhu đến cực điểm, đó là ánh mặt trời của hắn khi còn trẻ.

Uông thị nghe xong lời này ánh mắt buồn bã, lập tức kiêu ngạo nâng đầu nói, "Nếu làm thế giao đệ đệ, ta tự nhiên là thương tiếc người, nhưng là làm phụ quân, người ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng!"

Hình Thượng Thiên gắt gao nắm chặt quyền, buông ra lại nắm chặt, tựa hồ phần nộ đến cực điểm, chính là rất nhanh, hắn liền ôn quyết tâm thần, "Uông Oánh Nguyệt, ta vốn muốn chừa cho người chút mặt mũi, bất quá nhìn người tuyệt không cảm kích." Phần nộ trong ánh mắt Hình Thượng Thiên biến mất, dần dần biến thành hồ sâu không lường được, làm cho người ta nhìn không ra ý nghĩ của hắn, hắn vung tay đưa cho Uông thị một tờ giấy, "Người nhìn một cái, người trong mắt kẻ khác là thứ gì."

"Đây là cái gì?" Uông Oánh Nguyệt cảnh giác nhìn Hình Thượng Thiên, nhận lấy.

Rất nhanh chữ viết ánh vào mi mắt của nàng, trường tử Ngô các lão, Ngô Trường Chí mười sáu tuổi chết bất đắc kỳ tử trong nhà, kì thực vì từ hôn nên rời nhà trốn đi, Ngô các lão rơi vào đường cùng, truyền ra ngoài trường tử chết bệnh...

Uông Oánh Nguyệt chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, nàng không thể tin nhìn Hình Thượng Thiên, "Không thể nào!" Uông Oánh Nguyệt còn nhớ rõ lúc trước mình nghe được tin Ngô Trường Chí chết bị thống cổ nào, thiếu chút nữa tìm chết theo, nếu không phải mẫu phi vẫn ôm nàng khóc, có lẽ nàng đã sớm không còn trên thế giới này, nhưng hiện tại có người nói cho nàng biết, Ngô Trường Chí thế nhưng còn sống?

Không giống Uông Oánh Nguyệt lâm lâm như kẻ điên, Hình Thượng Thiên bình tĩnh hơn nhiều, hắn nói, "Ngô Trường Chí còn chưa chết, hắn nay tại Giang Nam"

Uông Oánh Nguyệt chỉ cảm thấy thân mình phát run, gắt gao nắm trang giấy, ám ám nói, "Hắn còn sống, còn sống..." Uông Oánh Nguyệt bắt đầu lặp lại câu còn sống, càng về sau càng kích động, trên mặt dần dần lộ ra tươi cười, "Khẳng định là có chuyện gì, nên hắn không thể cười ta, khẳng định vậy, ta biết trong lòng hắn yêu ta." Uông Oánh Nguyệt rất nhanh liền nghĩ tới nàng và Ngô Trường Chí qua lại, khi đó hai người thường xuyên bí mật tự hội, Ngô Trường Chí luôn có thể làm ra ngạc nhiên cổ quái gì đó khiến nàng vui vẻ, phần nghe nói có hiệu quả giặt quần áo, có đôi khi là viên thuốc thần kỳ lúc phong hàn ăn một cái là có thể lành bệnh, có thứ làm từ vải bông cho nàng dùng lúc có kinh nguyệt, có một lần thậm chí vì nàng thiếu chút nữa bị ngựa đạp trúng, hai người sớm tối lâu như vậy, lại là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình thâm hậu, không phải người bên ngoài có thể so sánh, hắn từ hôn, khẳng định là có nỗi khổ riêng (đồ điên)

Hình Thượng Thiên nhìn Uông Oánh Nguyệt điên cuồng lâm lâm, nghĩ, rốt cuộc cảm tình nam nữ là gì? Cho dù đối phương không cần nàng đến độ chấp nhận từ bỏ vinh hoa phú quý, nàng cũng có thể không chút do dự nói là có cái gì khổ riêng, thật sự ngu xuẩn, Uông Oánh Nguyệt trong ấn tượng của hắn luôn luôn là kẻ lý trí lớn hơn cảm tính, hắn tuyệt đối không nghĩ tới nàng có thể điên cuồng như vậy. Hắn nhớ tới mẫu thân mình, nghe nói cũng là một vị nữ tử thế gia, chỉ vì ái mộ phụ vương mới sinh hạ hắn, lúc hắn vừa nghe liền buồn cười, cảm thấy khẳng định là bịa đặt, nhưng nhìn đến bộ dáng Uông Oánh Nguyệt, bỗng nhiên có chút không xác định.

"Xem chút tình nghĩa cuối cùng, ta cũng không hù người, hòa ly đi." Hình Thượng Thiên trầm giọng chặt sắt nói, đã đến lúc này hai người đã không thể cứu vãn.

Uông Oánh Nguyệt sững sốt, một hồi lâu mới bừng tỉnh đại ngộ, trên mặt ần ần hiện ra vài phần quyết đoán mà nói, "Được, là Uông Oánh Nguyệt ta thực xin lỗi người, chuyện này ta tự nói phụ vương ta."

Hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được không hề lưu luyến, Uông thị cảm thấy một lần nữa dấy lên hi vọng, Hình Thượng Thiên cảm thấy chuyện đặt trong lòng nhiều năm rốt cục được giải quyết, cũng có cảm giác được giải thoát.

"Lục cô nương, ngài không thể, Vương gia sẽ đánh chết ngài, Lục cô nương..." Vinh cô cô bị Thanh Hoa đỡ lấy, đang đứng ngoài cửa nghe lén góc tường, từ lúc Hình Thượng Thiên tiến vào bà đã kêu Thanh Hoa đuổi mọi người đi ra ngoài, hai người cãi nhau, nói ra cái gì không dễ nghe, không thể truyền ra ngoài.

Nhưng Vinh cô cô cũng là lo lắng, vẫn đứng ở ngoài cửa, kết quả nghe được hai người thương nghị hòa ly, bà hoảng sợ, bà đến đây là vì giúp Lục cô nương và Hình Thượng Thiên hòa hảo như ban đầu, kết quả thế nhưng không làm được, còn khiến hai người hạ quyết tâm tách ra, này kêu chuyện gì? Chiêu Hòa vương phi còn có thể tha bà sao?

Uông Oánh Nguyệt tựa hồ hạ quyết tâm, nói, "Có gì không thể? Cho dù phụ vương đánh chết ta, ta cũng không hối hận." Nữ nhân một khi lâm vào cảm tình sẽ điên rồ, đã không có lý trí đáng nói, "Cho dù phụ vương trục xuất khỏi gia môn, không nhận ta, cũng không có vấn đề gì, chỉ cần Trương Chí ca còn sống, ta phải đi tìm hắn, cho dù bụng trà rót nước cho hắn, ta cũng nguyện ý."

"Phu nhân, ngài hồ đồ, sao có thể làm vậy như vậy, lão Vương phi vì ngài nhưng là thao nát tâm, lão nô cũng đã gọi người phát mại Cổ di nương, bản tên không thể quay đầu, ngài đã không có đường lui." Trong lòng Vinh cô cô quỳnh lên, liền lờ lờ nói ra.

Hình Thượng Thiên sừng sốt, rất nhanh liền phản ứng lại, tiến lên siết chặt Vinh cô cô, "Người làm gì Cổ di nương?"

"Không... Không có gì!"

Uông Oánh Nguyệt tựa hồ nhớ ra, sắc mặt trắng xanh, nói, "Người nhanh đi thôn trang nhìn Cổ di nương, Vinh cô cô nói phát mại nàng ấy, chỉ sợ nay đã chậm." Nàng càng nghĩ càng cảm thấy bất an, không dám nhìn Hình Thượng Thiên.

"Người thật sự là làm cho ta thất vọng, thế nhưng ngay cả một điểm lương thiện cuối cùng đều không có." Tim Hình Thượng Thiên đập nhanh, tức giận nói không nên lời tràn ngập lồng ngực, đâm thẳng tâm phách của hắn, chỉ hận không thể đâm chết đối phương, hắn tiến lên trực tiếp cho Uông Oánh Nguyệt hai cái bạt tay, "Người ta về sau ân đoạn nghĩa tuyệt."

Khỏe môi Uông Oánh Nguyệt chảy ra máu tươi, chột dạ cắn môi, "Ta không muốn như vậy..." (để tiện còn tỏ thanh cao, bà không muốn động phòng ai ép được bà, nếu bà thật không muốn hại Cổ tỷ ai ép được, chẳng qua vì tư lợi bản thân bất chấp lương tâm, còn ra về thiện lương)

Hình Thượng Thiên cười ngơ ngạ chạy vội, cảnh vậy bên người không ngừng thay đổi, gió thổi vù vù tới trên mặt, có điểm đau, lại hơi lạnh, Hình Thượng Thiên gút gao nắm áo choàng trên người, điên cuồng tới thôn trang.

Lúc đuổi tới thôn trang, Hình Thượng Thiên không nhìn thấy người, trong lòng hắn lo sợ bất an, kết quả đi đến trong viện, trên bàn dưới tàng cây ngô đồng có một vũng máu, bên cạnh Thảm ma ma ngất xỉu đi, Hình Thượng Thiên nhìn bốn phía, lập tức nhìn trên đầu.

Giờ phút này Cổ Tương đang tựa vào thân cây ngô đồng, ngô đồng này rất cao, cũng đã chừng trăm tuổi, nhánh cây rậm rạp, như một cái ô thật lớn bao lại sân, Cổ Tương ở giữa thân cây, lắc lư giống như lá cây, giờ phút này nước mắt nàng lưng trông nhìn hắn, "Lục gia, sao bây giờ ngài mới đến, oa oa!"

Tâm Hình Thượng Thiên dần dần ổn định, không biết sao thế nhưng bật cười, "Sao lại leo lên đây?"

Cổ Tương cảm thấy cánh tay sắp bị chặt đứt, hồn đản, Hình Thượng Thiên người không biết mau đón ta xuống à? Ô ô ô, "Thảm ma ma mang người đến bắt ta, người thôn trang nói cho ta biết, ta liền leo lên cây trốn, Chiêu Trữ vad Liễu Chi liền dẫn những người khác rời đi, duy độc bà ấy ở trong sân tìm ta, ta nhìn thấy bà ấy chạy tới liền quăng thạch, mắt bà ấy bị đánh trúng, chảy thật nhiều máu, không thấy rõ, lập tức té đụng góc bàn liền ngất đi."

Hình Thượng Thiên, "..."

Cổ Tương cảm thấy nàng không bao giờ tin tưởng phim truyền hình nữa, là ai nói trốn ở trên cây có thể không bị nhìn thấy, đều là kẻ lừa đảo, vừa rồi nàng mất sức chín trâu hai hổ mới leo lên được, còn tưởng rằng có thể tránh thoát, kết quả chỗ đầu tiên Thảm ma ma kia nghĩ đến chính là trên cây, nàng hoảng, vừa vận phát hiện trên người có nhuyễn thạch vốn chuẩn bị cầm đùa ngỗng, cầm lấy liền ném xuống, may mắn là lập tức đánh trúng.

Sau đó nàng phát hiện, bởi vì quá cao, thế nhưng không thể đi xuống, vừa động thân mình liền chân nhuyễn!

Cổ Tương ở trên cây, vẫn đợi, đợi, đợi nước mắt nước mũi đều rơi, thật sự là muốn đông chết, thế này mới đợi được Hình Thượng Thiên đến.

Cũng là Cổ Tương vận khí tốt, xe la binh thường phải nửa ngày mới có thể từ biệt viện chạy đến thôn trang, nhưng Hình Thượng Thiên cười ngơ, hơn nữa tâm tình hắn gấp vội, cười đặc biệt mau, cho nên tốc độ cơ hồ như là hỏa tiễn.

Hình Thượng Thiên ở dưới nói, "Buông nhánh cây ra, nhảy xuống, ta sẽ tiếp được người."

Gạt người, trước không nói có thể tiếp được ta hay không, cao như vậy, cho dù đúng lúc ôm lấy, dựa theo sức hút của trái đất người cũng sẽ biến thành tàn phế, Cổ Tương mới không tin phim truyền hình cái gì nữ chủ nhảy xuống nhẹ như lông chim, như một đóa hoa nở rộ, mà nam chủ soái khí ôm lấy, cảnh tượng kia quá đẹp, không có trong đời thực đâu.

"Đi lấy cây thang!"

Hình Thượng Thiên lắc đầu, "Ta có thể tiếp được người."

Cổ Tương nhìn ánh mắt Hình Thượng Thiên rất tự tin, cảm thấy dựa theo bản cũ phim truyền hình nàng hắn là nên dùng sức gạt đầu, sau đó về mặt hạnh phúc nhảy xuống! Nhưng là cái này không giống, nó thì làm không được! A a a!

Hai người cứ giằng co như vậy, gió thổi vù vù, Cổ Tương cảm thấy thật lạnh!

Hình Thượng Thiên nhưng thật ra không vội, dù sao Cổ Tương sẽ không ngã, hắn tiếp được là tốt rồi.

Buổi tối hôm nay Xuân Nha may mắn không có nhìn thấy một màn Thảm ma ma mang theo người đến gây chiến, bởi vì nàng về nhà, chờ nàng trên đường trở về thấy Chiêu Trữ và Liễu Chi trôi vài người đưa đến sái phòng mới biết được đã xảy ra cái gì.

Lúc ca người trở lại tiểu viện Xuân Nha vừa vận nhìn thấy Cổ Tương lắc lắc lư lư trên cây, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Xuân Nha quýnh lên, bắt chắp cái khác liền vọt qua, "Di nương, ta đi lên tiếp ngài."

Thế lực Xuân Nha thực rất tốt, hai tay ôm thân cây liền leo lên được ngay, kết quả, Xuân Nha là có ý tốt, đáng tiếc nàng căn bản quên cây nhỏ kia căn bản không chống đỡ được thể trọng hai người Cổ Tương và nàng.

Cho nên lúc Xuân Nha chuẩn bị kéo Cổ Tương, chỉ nghe kêu kệt một tiếng, thân cây và Cổ Tương còn có Xuân Nha ba người cùng nhau rơi xuống.

Cổ Tương thét chói tai, cảm thấy khẳng định mình sẽ ngã thành tàn phế, kết quả nhìn thấy Hình Thượng Thiên đứng trên mặt đất nhảy lên thân cây, mượn lực nhảy lên, xoay người 360 độ một cái xinh đẹp liền ôm lấy Cổ Tương đang rơi xuống, cuối cùng vững vàng đương đương dừng ở trên đất.

"Tốt lắm, không có việc gì." Hình Thượng Thiên đang an ủi Cổ Tương, kết quả cúi đầu liền thấy mắt Cổ Tương sáng như sao nhìn hấn nói, "Lục gia, chàng là ân nhân cứu mạng của ta."

Hình Thượng Thiên nhin không được cười, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình tốt lắm, "Vậy ngươi muốn báo đáp như thế nào?"

Cổ Tương không biết xấu hổ quán lên, rầm rì nói, "Lấy thân báo đáp được không?"

"Hồ nháo!" Hình Thượng Thiên cau mày, làm bộ vỗ vỗ Cổ Tương, nhưng không có thả người xuống.

Trong viện, Xuân Nha trừng mắt Chiêu Trữ, nhin không được nói, "Ngươi vừa rồi kéo ta làm gì? Vốn ta có thể ôm lấy di nương."

Chiêu Trữ nổi giận, quay đầu bước đi, nghĩ rằng, ai cứu nàng, người đó là heo!

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cưới ngựa

Trận tuyết đầu tiên năm nay liền đột nhiên đến như vậy, bông tuyết đầy trời, thổi tới trên mặt, ngay cả ánh mắt đều không mở ra được, đập vào mắt đều là màu trắng.

Trong tay Thanh Hoa bùng com trưa, nhưng một lúc lâu vẫn không mở cửa phòng Uông thị, từ ngày đó Uông thị liền nhốt mình lại, ai cũng không gặp, này đã là mấy ngày, cũng không biết có thể chống đỡ được hay không? Nàng nhớ rõ trong phòng chỉ có một đĩa bánh đậu xanh.

Nàng nhớ tới đến chuyện đã xảy ra mấy ngày nay liền cảm thấy hoảng hốt, Lục gia âm ỉ với phu nhân một trận sau liền không trở về, phái Chiêu Trữ về thu thập quần áo thường dùng và bộ sách đi thôn trang, hiển nhiên là muốn ở đó lâu dài.

Thảm ma ma bị đánh mù một mắt, bị đuổi về kinh đô dưỡng thương, Thanh Sơ cũng bị thương không rõ, nghe nói bị Lục gia đá nát một cây xương sườn, dù thế nào cũng muốn dưỡng nửa năm, cuối cùng bị đưa ra dãy tiểu viện phía tây, Vinh cô cô cũng là bị thương đầu, cần tĩnh dưỡng, Thanh Trúc còn đường bệnh, hiện tại chỉ còn nàng.

Một tiểu nha hoàn lại đây hỏi, "Thanh Hoa tỷ tỷ, đồ ăn đã lạnh, muốn hâm nóng hay không?"

Thanh Hoa đã đứng ở cửa một khắc, nàng bắt đắc dĩ nói, "Cầm đi đi, một lát ta lại hỏi phu nhân ăn hay không." Thanh Hoa cho tiểu nha hoàn bùng com trưa đi, nghĩ nghĩ vẫn là đi dãy nhà sau, tuy rằng Thanh Sơ bị đưa ra ngoài, nhưng Thanh Trúc còn đó, thương của nàng đã tốt không sai biệt lắm, hơn nữa nàng lại là đại nha hoàn bên người phu nhân, tự nhiên là không giống.

"Phu nhân ăn sao?" Thanh Trúc cường chống thân mình ngồi dậy, hỏi.

Thanh Hoa lắc đầu, "Vẫn là không chịu mở cửa."

Thanh Trúc cau mày, "Đều là tại mấy lão già kia, phi, thành sự không đủ bại sự có thừa." Thanh Trúc đã nắng mấy ngày, chỉ cần có cơ hội liền mắng, Thanh Hoa cũng biết trong lòng Thanh Trúc khó chịu, chỉ có thể dùng phương thức này phát tiết, nàng cũng nào dễ chịu, nghĩ đến ngày đó đi nhĩ phòng, nhìn thấy Thanh Sơ đầy máu nằm ở bồn tắm, nàng chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, vẫn biết tính tình Lục gia không tốt, nhưng vì các nàng là nha hoàn phu nhân, vẫn đều khách khách khí khí, nàng đã quên hấn tàn nhẫn.

"Hiện tại làm sao bây giờ? Phu nhân nói muốn hòa ly với Lục gia!" Thanh Hoa nói tới chỗ này liền đỏ mắt, không biết làm sao bây giờ.

Thanh Trúc cúi đầu, có vẻ rất là bị đè nén, nói, "Lúc trước phu nhân không muốn gả lại đây, nhưng vẫn là gả, Thanh Hoa ngươi cùng ta đều là lão nhân trong phủ, có nhiều chuyện chẳng lẽ không hiểu? Đây là đám hỏi Chiêu Hòa vương phủ và Hoài An Vương phủ, không phải phu nhân và Lục gia muốn thế nào có thể thế này..."

"Chính là sẽ không hòa ly?" Thanh Hoa kích động hỏi.

Thanh Trúc mờ mịt, "Nhưng không hòa ly thì thế nào? Xem ý tứ Lục gia, phòng chừng cả đời cũng không tính để ý tới phu nhân, nếu Chiêu Hòa vương phủ vẫn sùng sững không ngã còn may, Lục gia cũng không thể xử trí phu nhân, nhưng nếu có một ngày Chiêu Hòa vương phủ không được, Lục gia tuyệt đối không tha phu nhân."

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ?" Thanh Hoa gấp gáp.

"Có thể làm sao bây giờ?" Thanh Trúc bắt đầu đi thờ dài, "Ít nhất, tính tình Cố di nương thuần lương, sẽ không ra cái gì yêu thù thân, ta chỉ hi vọng Lục gia và Cố di nương từ trước đến nay tốt đẹp, ba người tương an vô sự, nếu lương thiếp tiến vào có thân phận cao quý, về sau phu nhân liền gian nan."

"Vì sao Lục gia sẽ nạp lương thiếp thân phận cao quý? Không phải có Cố di nương sao?"

"Cố di nương bắt quả là một thôn cô dốt đặc cán mai, tuy rằng là lương thiếp, nhưng thân phận giáo dưỡng kém nhiều lắm, về phần vì sao muốn nạp thân phận cao quý, không phải Lục gia muốn, là vì e ngại Chiêu Hòa vương phủ, Hoài Vương cảm thấy không thể hưu phu nhân, cho nên tìm nữ tử xuất thân tốt chút làm thiếp Lục gia, xem như trấn an hấn." Thanh Trúc nói tới cái này càng cảm thấy tiền đồ xa vời.

"Lục gia chỉ là thứ tử, mặt trên còn có phu nhân thân phận đích nữ cao quý, còn có người nguyên ý gả nữ nhi?" Thanh Hoa khó hiểu hỏi. (xuất thân cao quý thì sao, lấy chồng theo chồng, chồng chán ghét, không con không cái, cũng chỉ là cận bã bị vứt bỏ)

"Như thế nào không có, kinh đô có bao nhiêu quan lại nhân gia muốn gả nữ nhi cho nhà quyền quý, chẳng qua muốn tìm đường có thể bay lên mà thôi."

"Thật không ngờ, chẳng lẽ cuối cùng chúng ta thế nhưng còn muốn chờ đợi Cố di nương và Lục gia tốt đẹp?" Thanh Hoa lắc đầu thờ dài, cảm thấy trong lòng càng khó chịu.

Thanh Trúc nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ tung bay, giống như bị ngâm mình ở nước đá rét lạnh.

Từ lúc Hình Thượng Thiên lại đây, Cố Tương liền chuyển đến viện khác, nơi đó tuy rằng nhỏ hơn một ít, nhưng là phòng ở tốt hơn, tường được quét sơn lại, hết thảy nhìn thanh thoát nhẹ nhàng khoan khoái.

Lần đầu tiên Cố Tương đến chính phòng, trong lòng vẫn là có điểm bất an, dù sao thân phận mình bày ra đó, bất quá nhìn Hình Thượng Thiên đã quyết định nài lại không dám không nghe, chẳng lẽ nàng dám nói, Lục gia, ta không thể ở nơi này, sau đó nhìn Lục gia nổi bão, bản thân bị đánh mông sao? Nàng là tiếc mệnh, nhưng không phải dấn dột, cũng không phải không biết đạo lý biến báo.

Hình Thượng Thiên chuyển lại đây, trong phòng thêm thật nhiều này nọ, Cố Tương nháy mắt cảm thấy phòng mình từ phòng một nữ nhân bay lên thành phòng hai vợ chồng, thêm rất nhiều gì đó nam nhân dùng, lại thêm một tủ quần áo chuyển để quần áo Hình Thượng Thiên.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Cố Tương cả ngày ở nhà không đi đâu, có lò sưởi bên cạnh, nằm trên giường cắn hạt dưa, gọi đám người Xuân Nha đánh mã điếu, ai thua liền làm gì đó, cũng rất vui vẻ, ngẫu nhiên còn ăn lẩu, ngày thật sự là quá thoải mái.

Nói đến đánh mã điếu phải nói thiếu một người, Phương Viên từ lúc trở về biệt viện thì không trở lại, hiện tại Cố Tương xem như một lần nữa cổ sừng, thậm chí còn muốn đắc thế hơn trước, theo đạo lý Phương Viên có thể trở về, nhưng có lẽ nàng ấy xấu hổ, ngưng ngừng quay lại, Cố Tương cũng không bắt buộc, có một số việc phải xem duyên phận.

Thiếu Phương Viên, để Hồ Nữ thay thế vị trí.

Mọi người đều cho là đầu óc Hồ Nữ chậm, khẳng định thua lợi hại, ai biết nàng ấy dĩ nhiên là kẻ trí nhớ siêu quần, xem một lần có thể hoàn toàn ghi tạc trong đầu, mọi người ngạc nhiên sùng sốt, Cố Tương liền sửa sang lại này nọ chậm rãi dạy nàng ấy làm, nàng ấy còn làm rất tốt, trang sức gì, kiểu dáng quần áo gì, đặt ở đâu, giống như là máy tính một điểm không sai.

Mấy ngày nay vẫn lục tục có tuyết rơi, Cố Tương vốn muốn ở trong phòng ngọc cả đời, thật sự là bên ngoài rất lạnh, kết quả một ngày này lại bị Hình Thượng Thiên bắt đi ra ngoài.

Hình Thượng Thiên mặc trường bào đường viền dùng kim tuyến, thêu hoa màu trắng, dùng kim quan buộc, thoạt nhìn rất có đánh công tử, anh khí bùng bùng, hấn mang giày ủng nói với Cố Tương, "Lấy bộ mặc đi cưỡi ngựa vừa làm ra."

Lúc này Cố Tương đang uống trà mật quả bưởi, sùng sốt, "Làm gì?"

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương bưng nước trà trong tay, nước trà này là Cố Tương tự chế, quả bưởi này vốn là Tần Thịnh Danh đưa tới cho hấn nếm thức ăn tươi, kết quả Cố Tương nhìn vô cùng kinh ngạc, cầm đi mân mê vài ngày liền làm hai bình nước trà, đừng nói uống vào ngọt, lại có hương quả bưởi chua chua ngọt ngọt, rất là mới lạ.

Cố Tương thấy Hình Thượng Thiên nhìn chằm chằm chén trà của mình, biết hấn khẳng định là muốn uống, vội bước lên phía trước uy hấn, "Ta vừa ngâm, thêm hai muỗng."

Hình Thượng Thiên cũng không có lấy chén khác, cúi đầu lấy chén trong tay Cố Tương uống một ngụm.

Cố Tương nhìn biểu tình Hình Thượng Thiên, đã vậy còn thân mật dùng một cái chén, như vậy thật sự được không?

Ngay tại lúc hai người đối mặt có chút xấu hổ, ngoài cửa truyền đến giọng Liễu Chi, "Lục gia, Chiêu Trữ nói đã chuẩn bị xong ngựa."

"Người đi thay quần áo." Hình Thượng Thiên như băng quơ nói.

"Chúng ta đi cưỡi ngựa?" Ánh mắt Cố Tương sáng lên, hiển nhiên rất là hưng phấn.

Hình Thượng Thiên gật gật đầu, ánh mắt lộ ý cười, Cố Tương nghe xong thật cao hứng, nhảy dựng lên hôn một cái trên mặt Hình Thượng Thiên, bẹp một tiếng, rất là vang dội, lập tức liền gọi Liễu Chi giúp nàng thay quần áo.

Chờ Cố Tương vào phòng thay đồ, Hình Thượng Thiên sờ sờ chỗ bị hôn, cảm thấy hai má có điểm nóng nóng...

Buổi sáng tuyết còn rất lớn, nhưng đến lúc này đã nhỏ, Cố Tương và Hình Thượng Thiên đi ra ngoài vừa vặn thấy trắng mờ mờ vô bờ.

Cố Tương thở ra nhiệt khí đều biến thành sương khói màu trắng, nàng nhìn tuần mã toàn thân đen tuyền trước mắt nói, "Lục gia, sao chỉ có một con ngựa?"

Hình Thượng Thiên liếc nhìn Cố Tương một cái, lộ vẻ khinh bỉ, "Người biết cưỡi sao?"

Cố Tương....., không cho ức hiếp người như vậy, ta biết lái xe, biết đi thang máy, người biết sao? (chị à, lý sự cùn)

Chiêu Trữ dẫn ngựa của Hình Thượng Thiên lại đây, Hình Thượng Thiên ôm Cố Tương lên ngựa, nha nha nha, là ôm công chúa nha, Cố Tương cảm thấy số thịt mình dường như bấy lâu tại trong lòng bàn tay Hình Thượng Thiên liền nhẹ như lông chim, nàng lĩnh hội đến cái gì gọi là cảm giác được che chở!

Cố Tương ngồi ở phía trước Hình Thượng Thiên, vóc dáng của nàng thấp, tuy rằng mang theo áo choàng lông thỏ, nhưng là tuyệt không ảnh hưởng tầm mắt Hình Thượng Thiên, ai ai, cái này kêu là chim nhỏ nép người đó.

Hình Thượng Thiên cố định Cố Tương, hai tay nắm cương ngựa, đập bụng ngựa.

Tuần mã màu đen xông ra ngoài như là một con gió, Cố Tương chỉ cảm thấy bông tuyết màu trắng vọt vào hai mắt của mình, nàng nhắm mắt lại, lại mở, tiếng vỗ ngựa đát đát, cảnh vật bốn phía chuyển đổi không ngừng, giống như đang bay trong gió.

Loại cảm giác này thật sự, thật sự quá tốt, Cố Tương kích động khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hỏi, "Lục gia, còn có thể nhanh chút không?"

Ái mã của Hình Thượng Thiên gọi Bảo Nguyên, là hãn huyết Bảo mã, lúc trước tiến cống tới chỉ mười tám, hoàng đế để lại cho mình bốn cái, còn lại thưởng cho thần tử, Hoài An vương may mắn được một, mọi người đều nghĩ đến hãn sẽ giữ cho mình hoặc là thưởng cho thế tử, kết quả làm người ta muốn té xỉu là hãn thế nhưng cho thứ tử Hình Thượng Thiên.

Bảo Nguyên rất là thông linh tính, tựa hồ nghe hiểu lời Cố Tương nói, vó ngựa vung lên, Cố Tương gặt gao ôm thắt lưng Hình Thượng Thiên, chỉ cảm thấy gió bên tai thanh gào thét, trắng xóa một mảnh, này thiên nhiên địa lý chỉ có nàng hòa Hình Thượng Thiên hai người gần bó tương ôi, liền cảm thấy trong lòng mềm mại thật sự.

Hình Thượng Thiên ôm Cố Tương, trong lòng mềm nhũn, nghe tiếng cười của nàng như chuông bạc, lòng tràn đầy sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vui chơi giải trí

Cố Tương thích cưỡi ngựa, không có việc gì liền nấn nì Hình Thượng Thiên mang nàng đi, lúc đầu Hình Thượng Thiên lo lắng thân thể nàng không chịu nổi, bên ngoài lại lạnh, bất quá hãn lại xem nhẹ Cố Tương xuất thân thôn cô, từ nhỏ lớn lên như cỏ dại, so với các tiểu thư được chiều chuộng nơi khuê phòng hẳn chắc hơn rất nhiều, dẫn theo vài lần sau chỉ thấy Cố Tương vẫn như cũ thần thái sáng láng, trong lòng hãn vui sướng rất nhiều nghĩ dạy Cố Tương cưỡi ngựa.

Vào đông liền lạc với Hoài An Vương phủ không thường xuyên như trước, dù sao giao thông không tiện, thời gian rất lâu không thu được thư của Hoài An vương, Hình Thượng Thiên coi như mình được nghỉ.

Một ngày này, Cố Tương đang cùng Hình Thượng Thiên ăn điểm tâm, hơn phân nửa trên bàn đều là cái bẹ Cố Tương trước kia làm, cái củ chua ngọt, dưa chuột thanh thủy, còn có đồ chua cái trắng, đồ ăn mới mẻ đương nhiên cũng là không thiếu được, cái trắng hầm thịt, khoai tây hầm, còn có đậu đũa, trứng gà nấu hắc mộc nhĩ, thịt kho, cháo bí đỏ, chè hạt sen, bánh bột mì, bánh bao sữa.

Hình Thượng Thiên đến thôn trang, đầu bếp phòng bếp biệt viện cũng đi theo lại đây, thật khổ bọn họ, trước kia biệt viện lớn, hiện tại lại chen chúc trong

một gian phòng, bọn họ đều ngóng trông phu nhân và Lục gia mau hòa hảo, thế này mới có thể trở lại biệt viện, bất quá sau này, bọn họ ngỡ người một tháng liền hết hy vọng, bởi vì Lục gia và Cố di nương ở chung hoà thuận vui vẻ, quả thực chính là vui đến quên cả trời đất!

Cố Tương không biết Hình Thượng Thiên và Ôn thị cụ thể đã xảy ra cái gì, nhưng nghe nói ngày đó Thanh Sơ bị người nâng ra ngoài, trời lạnh như vậy trên người chỉ mặc một kiện sa mỏng, Cố Tương suy nghĩ một lúc, nha đầu Thanh Sơ kia cũng không tệ, đương nhiên so với nàng tự nhiên là kém xa lắm, bất quá nam nhân có đôi khi ngủ với nữ nhân không đơn giản là vấn đề dung mạo, còn có vì mới mẻ, bằng không vì sao người là mỹ nữ siêu cấp, lão công còn có thể có người bên ngoài?

Cái này gọi là thị giác mê muội, tuy rằng Thanh Sơ kém nàng, nhưng là để thay đổi khẩu vị vẫn là có thể, kết quả Hình Thượng Thiên lại không thu người, sau âm mưu Ôn thị một trận, nghe nói lúc ấy nói tương đối quyết liệt, sau đó liền là đáng về lão tử không muốn tái kiến người, trực tiếp ở lại thôn trang.

Cố Tương liền hợp chuyện Thẩm ma ma tới bắt mình, nếu không có Ôn thị cho phép bọn họ dám sao! Một nàng lúc trước còn cảm thấy Ôn thị có tiết tháo!

Cho nên Cố Tương càng nghĩ, liền quyết định, về sau đuôi Ôn thị ta không thể ôm, đã xé rách mặt, nhân gia đã phái người bắt người đi bán, cũng không nên xem nhẹ loại bán này, cổ đại bán thiếp đi bình thường là tiền kỹ viện, sau đó nhiệm vụ của người chính là không ngừng tiếp khách... Ngẫm lại liền cảm thấy đáng sợ.

Đương nhiên, rất nhiều người không hiểu, lúc trước Cố Tương cũng không phải bán cho Hình Thượng Thiên, tuy rằng thu lễ hỏi nhiều không khác gì bán, hơn nữa còn không có đồ cưới gì, nhưng là không ngăn được nàng là thân tự do, nhưng các người quên, nơi này là xã hội phong kiến, một chỗ trọng quyền, nói là vương tử phạm pháp đồng tội thứ dân, nhưng là có thể sao? Hoài An Vương phủ là nhà nào? Đương triều quyền quý, tâm phúc được hoàng đế coi trọng, không giống quý tộc có phong hào, nhưng là càng ngày càng suy tàn, ngay cả mặt hoàng đế cũng không thấy, này quan viên Tương Dương thành nhìn thấy Hình Thượng Thiên đều phải cúi đầu khom lưng, vì một tiểu thiếp, hắn sẽ đắc tội Hình Thượng Thiên?

Cho nên Cố Tương bị Ôn thị bán chính là bán, cho dù Cố gia tìm quan phủ cáo trạng, cũng sẽ không có kết quả gì, hơn nữa Cố Tương cảm thấy, cho dù nàng chết ở bên ngoài, Cố gia ngay cả cái rắm đều không dám thả, ngẫm lại liền cảm thấy thật đau lòng, vẫn là mau chóng ôm đuôi đại lão bản.

Nghĩ thông rồi, Cố Tương liền càng tích cực công tác, dù sao hiện tại nàng đã không có đường lui, gấp đồ ăn cho Hình Thượng Thiên nói, "Lục gia, này ăn ngon." Từ lúc bò sữa kia bị mang lại đây sau, bánh bao sữa linh tinh không ngừng, Cố Tương còn thường xuyên dùng sữa rửa mặt, có lần bị Hình Thượng Thiên nhìn thấy ngỡ người, còn hảo tâm nhắc nhở nàng, không phải dùng cái này rửa mặt làn da liền biến trắng như sữa, Cố Tương trong lòng hẳn lúc đó, chính là cô nương nông thôn đáng thương chưa thấy qua sưa cho nên vờ ngớ ngẩn. Nàng cực độ buồn bực!

Sau Hình Thượng Thiên tựa hồ nhìn ra Cố Tương khổ sở, có ý gọi người từ kinh đô lấy rất nhiều phần lại đây, cái gì phần trâu châu mai Hoa Lâu, phần nghênh điệp Giang Nam thái chi, còn có phần quế Định Châu, liền hơn mười loại, Cố Tương cảm thấy, bất luận thế nào, tâm ý Hình Thượng Thiên là tốt, cũng liền Hoan Hoan hi hi tiếp nhận, bất quá hôm sau vẫn là tiếp tục lấy sữa rửa mặt!

Mấy ngày nay khẩu vị Hình Thượng Thiên rất tốt, bị Cố Tương lôi kéo đi cưới ngựa, vận động hữu ích khiến thể xác và tinh thần khỏe mạnh, hẳn liền tiếp nhận bánh bao Cố Tương đưa qua, một hơi lại uống thêm hai chén cháo.

Chờ cơm nước xong, Cố Tương vốn định đi ra ngoài, nhưng là nhìn nhìn bên ngoài, tuyết thật sự quá lớn, muốn nói, mùa đông này vẫn là rất quý giá, Cố Tương đến đây đã mười mấy năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết lớn như vậy, Hình Thượng Thiên cũng biết hôm nay không tốt đi ra ngoài, nói với Cố Tương vậy thì chơi cờ.

Liễu Chi đem bàn cờ bày ra trên bàn, Cố Tương và Hình Thượng Thiên ngồi xuống, bên cạnh còn không quên để đồ ăn vặt Cố Tương thích ăn, hạt dưa, hồ đào, mứt hoa quả linh tinh.

Trước khi Cố Tương xuyên qua cũng chơi cờ năm quân một thời gian, đợi cho đổi thành cờ vây nàng liền thành người mù, vẫn thua, vẫn thua, không có thắng, Cố Tương liền buồn bực, đẩy bàn cờ ra làm xấu, "Lục gia, ta cảm thấy này không công bằng."

Hình Thượng Thiên bưng chén trà tao nhã uống một ngụm trà quả bưởi, vững như Thái Sơn, ánh mắt ả ả đều là ý cười, cảm thấy Cố Tương ghé vào bàn cờ chơi xấu giống như một con thỏ béo, "Vậy người muốn chơi cái gì?"

Cố Tương nghĩ nghĩ, khẳng định là mã điệu, chính là Hình Thượng Thiên làm sao sẽ chơi, khẳng định cảm thấy kia bất quá trò chơi nữ nhân, vậy thì chơi bài đi, nàng liền nói ý nghĩ của mình, Hình Thượng Thiên cũng hiểu được có ý tứ, gọi vài nha hoàn, còn có Chiêu Mặc và Chiêu Trữ đến.

Chiêu Trữ và Chiêu Mặc tuổi còn nhỏ, hơn nữa dù sao cũng là tại thôn trang, không có quy củ nghiêm như Vương phủ, cho nên còn có thể ra vào nội viện.

Nhiều người lực lượng lớn, Hình Thượng Thiên cầm một xấp giấy Tuyên Thành thật dày, sau đó cắt tốt, mọi người bắt đầu vẽ vẽ, viết con số, phân vẽ gian nan nhất giao cho Hình Thượng Thiên, viết số lượng từ đơn giản, vài nha hoàn đều xử lý.

Đương nhiên Cố Tương vẫn là thay đổi, không thể dùng con số Ảp, đổi thành hán tự, quốc vương và hoàng hậu biến thành Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu!

Cầm một bộ bài, một hàng bốn người, Hình Thượng Thiên, Cố Tương còn có Chiêu Trữ và Xuân Nha liền chơi trò chơi kinh điển đầu chủ, đương nhiên tên trò chơi này Cố Tương cũng sửa lại, kêu đầu ác nhân. (ta cũng không biết trò gì)

Lúc đầu vài người đều không muốn làm ác nhân, sau phát hiện, bài ác nhân so người khác nhiều không nói, thắng vẫn là vài lần, lại bắt đầu tranh làm ác nhân, nhưng là lúc thua lại nhiều hơn người khác vài lần, bạc trong tay Cố Tương càng ngày càng nhiều, nàng đắc ý không thôi, cảm thấy rốt cục ra một ngụm ác khí luôn thua, phải biết rằng nhớ ngày đó chơi đầu chủ nàng nhưng là đã đến cấp bậc Tổng đốc.

Đoàn người này, Chiêu Trữ là thua nhiều nhất, không phải hấn ngốc, kỳ thật ngốc nhất là Xuân Nha, nhưng nha đầu Xuân Nha kia là động vật trực tràng, lúc đầu đã bị Cố Tương một câu, đánh cho đảng hoàng không được cố ý thua, ủng hộ sĩ khí, cũng không quản là Hình Thượng Thiên làm ác nhân hay là Cố Tương làm ác nhân một điểm cũng không nương tay, Chiêu Trữ lại không được, hấn nhưng là còn nhớ rõ tôn ti, mỗi lần Hình Thượng Thiên làm chủ đều giấu bài.

Có một lần bị Xuân Nha phát hiện, nàng nhìn không được nói ra, Chiêu Trữ khí thổi râu trừng mắt, cảm thấy quả thực không có biện pháp lý giải, Xuân Nha tham ăn không biết quan sát như vậy sao có thể sống đến bây giờ vậy, hấn sắp bị tức chết rồi, cuối cùng thấy Hình Thượng Thiên không có tỏ vẻ, cũng liền bắt đầu đi lui ra, thay bằng Hồ Nữ phản ứng có chút chậm, nhưng đứa nhỏ này trí nhớ siêu quần, quả thực chính là đại tài đánh bài, mỗi lần đều có thể tính chuẩn xác bài đến cực điểm.

Đến đây liền khổ Cố Tương, nàng phát hiện mình thật sự là không hay ho, mỗi lần đều là làm ác nhân, trước kia làm ác nhân còn tốt, hiện tại đối diện Hồ Nữ cơ hồ tương đương với máy tính, nàng căn bản là không có phần thắng, ngay tại lúc nàng cảm thấy mình thua đến phải cời quần áo, tay đặt ở đầu gối bị người khẽ chạm, bị nhét vào hai lá bài, Cố Tương sửng sốt, chỉ cảm thấy trái tim thùng thùng lộn xộn, nhưng là lại cảm thấy dị thường kích động, cái này quá kích thích rồi, nàng lặng lẽ lấy bài lên nhìn, dĩ nhiên là Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu nương nương, đúng là nàng cần!

Cố Tương nhìn quân bài Hình Thượng Thiên lên đưa cho nàng, thấy bộ dáng hấn vững vàng đương đương, không chớp mắt đánh bài, nhưng bên tai có điểm ửng đỏ, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ngọt ngào nói không nên lời.

Đánh bài đến trưa, buổi chiều tuyết liền nhỏ rất nhiều, Cố Tương liền thúc giục Hình Thượng Thiên đi cưỡi ngựa, chờ hai người mặc chỉnh tề, Cố Tương mặc áo choàng đường viên màu trắng, dưới chân là giày da trâu, trên tay có bao tay da hồ ly Liễu Chi làm, Hình Thượng Thiên lại là mặc áo choàng lụa hoa da sóc, lỗ tai mang chup tai.

Bảo Nguyên nhìn thấy Cố Tương cũng rất cao hứng, nó đã nhận thức Cố Tương, còn vurun đầu đến trong lòng Cố Tương để nàng sờ, Cố Tương cười khanh khách, cảm thụ tương uy nó, chờ nàng cảm thấy đỡ không sai biệt lắm liền chuẩn bị leo lên, kết quả Bảo Nguyên xoay tròn đôi mắt đen láy, lập tức chạy đi.

Cố Tương thiếu chút nữa ngã xuống đất, nàng khí hai má phình lên, Hình Thượng Thiên nhìn không được cười, huyết sáo gọi Bảo Nguyên lại, sau đó bế Cố Tương lên.

Hình Thượng Thiên ở phía trước lôi kéo ngựa đi tới, Cố Tương ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn cách đó không xa cảnh tuyết Viễn Sơn, lại quay đầu nhìn đến Hình Thượng Thiên dáng người cao ngất, giống như từng bách sừng sừng không ngã đứng thẳng, giúp nàng khôi phục động một mảnh thiên không, trong lòng liền cảm thấy ấm áp giống như buổi sáng mình uống trà mật quả bưởi, vẫn ngọt đến trong lòng.

"Lục gia, chàng lại đây." Cố Tương cười vẫy vẫy tay gọi Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên quay đầu, nhìn Cố Tương cười rực rỡ như hoa, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, lại một lát, chỉ thấy Cố Tương cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên gương mặt hấn, giống như cánh chim.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Vui chơi giải trí 2

Buổi sáng hôm nay, đại tuyết mấy ngày mấy đêm rốt cục ngừng lại. Mọi người rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu còn như vậy, đường sẽ bị chặn mất, rất nhiều nhà họ đều không đưa đến được, tỷ như đồ ăn và rau dưa.

Thanh Hoa bụng cơn trong tay đứng ở ngoài cửa, gió thổi vù vù, khiến nàng lạnh run. Nàng vốn tưởng rằng lần này cũng là vô ích trở về, thật không ngờ, lúc nàng gọi lần thứ hai cửa liền mở.

Uông thị thoát nhìn thực tiều tụy, màu da âm đạm, tóc hỗn loạn, quần áo trên người thậm chí là nhăn nhúm, nhưng ánh mắt của nàng lại dị thường trong trẻo.

Thanh Hoa phi thường kích động, nàng tiến lên nói, "Phu nhân ngài rốt cục khăng định ra!" Chưa nói hết lời, liền chảy nước mắt xuống, ai cũng không biết mấy ngày nay nàng và Thanh Trúc như thế nào, quả thực chính là sống một ngày bằng một năm, lời nói khó nghe, nếu Uông thị có tốt xấu, nàng và Thanh Trúc đều trốn không thoát, Chiêu Hòa vương phi sẽ không tha các nàng.

Uông thị nhìn Thanh Hoa, nói, "Thật sự là làm khó người."

Thanh Hoa rất là kích động, nói, "Này vốn là là ta phải làm, phu nhân, ngài quá đề cao ta."

Uông thị đi tắm rửa rửa mặt chải đầu, chờ, mặc chỉnh tề lại nói với Thanh Hoa, "Gọi Vinh cô cô tới."

Vết thương trên đầu Vinh cô cô còn chưa tốt, bà ôm đầu, cau mày đi tới nhà chính.

Uông thị mất lạnh nhìn bà nói, "Ta nghĩ tốt lắm, ta muốn hồi kinh đô!"

Vinh cô cô hoảng sợ, nói, "Phu nhân trở về làm gì?"

Uông thị trả lời, "Ta nghĩ rõ ràng, ta muốn hòa ly Hình Thượng Thiên! Tiếp tục như vậy đối hấn và ta bất quá là dày vò mà thôi."

Vinh cô cô sợ tới mức vỡ mặt, sắc mặt trắng xanh, nói, "Phu nhân, này không được, Vương phi không sẽ đồng ý, Vương gia sẽ... sẽ đánh chết phu nhân, ai, phu nhân đây là tự tìm đường chết!"

Uông thị không chút nào sợ hãi nói, "Cho dù chết ta cũng muốn hòa ly, ta muốn đi tìm hấn, bằng không đàn độn sống như vậy có ý tứ gì?"

Sắc mặt Thanh Hoa trắng bệch, Vinh cô cô lại ghen không thờ nổi, các nàng bỗng nhiên cảm thấy trời đất thay đổi.

"Phu nhân ngài lại cẩn thận suy nghĩ, nếu ngài hòa ly Lục gia, về sau Lục gia còn không phải bị người cười nhạo? Ngài hẳn tâm sao? Ngài có thể làm gì? Huống chi Chiêu Hòa vương phủ chúng ta và Hoài An Vương phủ là thế giao, nếu ngài tùy hứng, đây là muốn chôn vùi giao tình nhiều năm hai nhà! Thật sự không được." Vinh cô cô có chút kích động, chỉ kém nước mắt nước mũi cùng nhau chảy, bà biết nếu Uông thị hòa ly trở về, địa vị của mình bên người Vương phi liền không bảo đảm, thậm chí sẽ bị yếm khí, suốt ngày đánh nhận, lại bị nhận đâm mắt, lúc trước bà quá mức cho là đương nhiên, quá mức tự cho là đúng, nghĩ đến Lục gia và Uông thị bất quá là bị nhốt trong nhà giam hoa lệ, hết thấy đều lấy ích lợi và danh vọng gia tộc làm trọng, lại quên Uông thị lúc trước khi người kia "chết" phát điên thế nào, mà Lục gia từ nhỏ dưỡng ở bên ngoài, thiếu thế gia đệ tử khéo đưa đẩy hơn chút thật tình, căn bản không dựa theo lễ thường.

Uông thị nhìn thần thái Vinh cô cô nói, "Ta biết người suy nghĩ cái gì, người bất quá cảm thấy làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến mình, nhưng ý ta đã quyết, một mình ta làm một mình chịu, người không cần nhiều lời nữa."

Vinh cô cô lập tức suy sụp trên mặt đất, tuyệt vọng.

Buổi sáng lúc Cổ Tương tỉnh lại, Hình Thượng Thiên đã đi, Cổ Tương biết buổi sáng mỗi ngày Hình Thượng Thiên đều phải đi ra ngoài luyện võ, có một lần nàng thậm chí cùng đi, Hình Thượng Thiên mặc trường bào màu trắng mùa kiếm, khí thế của hấn như võ tướng, dáng người mạnh mẽ, trường kiếm bị hấn múa giống như giao Long Phi Thiên, lúc ấy Cổ Tương nhìn chỉ cảm thấy tâm hoa nộ phóng, thấy thế nào cũng thật soái! Nam nhân này là của nàng sao? Nha nha nha, thật hạnh phúc.

Cổ Tương ngồi dậy, Liễu Chi và Xuân Nha đã sớm chờ ngoài cửa tiến vào, một người giúp đỡ Cổ Tương mặc quần áo, một người chuẩn bị nước ấm rửa mặt, Cổ Tương hiện tại là vron tay có y phục, há mồm có cơm.

"Lấy kiện áo choàng lông Hồ ly trắng lại đây." Cổ Tương mặc chỉnh tề nói với Liễu Chi.

Liễu Chi sững sốt, "Di nương, ngài muốn ra ngoài?"

Cổ Tương gật gật đầu nói, "Đi xem Lục gia." Cổ Tương bỗng nhiên muốn đi xem Hình Thượng Thiên luyện kiếm, mặc dù trời lạnh, nhưng là xem soái ca cũng nên trả chút giá mà.

Liễu Chi cũng không nói nhiều, Xuân Nha vỗ tay nói, "Di nương, ta đi cùng ngài." Xuân Nha không giống nha hoàn khác, không thích son phấn bột nước, chỉ lúc nhìn múa kiếm, cười ngửa, mới phi thường cảm thấy hứng thú, Cổ Tương cảm thấy Xuân Nha chính là nữ hấn tử cổ đại.

Tuyết rớt cục ngừng, khó được thời tiết tốt, mặt trời cao cao tại phía đông, Cổ Tương che chắn thân mình nghiêm kín chỉ lộ ra đôi mắt, Xuân Nha đi theo như gấu con, đi đường trò chuyện sôi nổi, xa xa thoạt nhìn giống như đi cả một đoàn người.

Hai người xuyên qua sân đi tới hành lang, bên cạnh là sân khác, rất lớn, liếc mắt một cái nhìn lại đều là một mảnh trắng xoá.

"Di nương, là Lục gia." Xuân Nha chỉ vào cách đó không xa nói.

Cổ Tương liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hình Thượng Thiên, hấn mặc trường bào màu trắng, phía dưới là khôi trang, hăng say múa kiếm, thân như giao long, giống như kinh hồng, góc áo màu trắng tung bay, sợi tóc theo gió, phiêu nhiên tiêu sái như trích tiên, Cổ Tương nhìn, mắt liền sáng lên, nàng cảm thấy cho dù lúc trước không hay ho, nhưng bây giờ cho nàng một nam nhân như vậy, ở chung một đoạn thời gian này coi như là may mắn.

Trước kia Uông thị đối nàng khách khách khí khí, nàng còn cảm thấy đặc biệt chột dạ khi đi giành nam nhân của người khác, nhưng hiện tại cảm giác này đã biến mất không còn chút tăm hơi, không phải đạo đức của nàng giảm sút, thật sự là Uông thị người này quá... Mấy ngày trước thu được tin, nói Uông thị thể nhưng khởi hành hồi kinh đô, nguyên nhân trở về là vì đề nghị hòa ly hình Thượng Thiên.

Lúc ấy nàng kinh ngạc há hốc miệng, Hình Thượng Thiên lại rất bình tĩnh, tựa hồ hấn đã sớm đoán trước được.

Cổ Tương lại không có cách nào dễ dàng bình tĩnh như vậy, nàng nghĩ, nữ nhân cổ đại cũng có thể chủ động đề nghị hòa ly? Nếu Hình Thượng Thiên làm đại sai cũng lý giải được, nhưng Hình Thượng Thiên quả thực không thể soi mói, đối nàng ấy kính trọng có thêm, thậm chí lúc Cổ Tương vừa tới

nghe nói, Hình Thượng Thiên không dám uống nhiều nước ô mai, bởi vì Uông thị không cho! Nàng cảm thấy quả thực khó có thể lý giải chuyện này, Hình Thượng Thiên đã hai mươi, tại cổ đại hai mươi tương đương với đại nam nhân, cũng không phải là tiểu hài tử, dù Hình Thượng Thiên sùng mình, nhưng một khi Uông thị lộ ra ý nguyện ta muốn thân cận với ngươi, hẳn lập tức liền bỏ Cổ Tương xuống đi tìm Uông thị.

Một nam nhân không tham luyến sắc đẹp, hiểu được đúng mực như vậy đi nơi nào tìm? Nhưng hiển nhiên Uông thị căn bản không xem trọng, này đó trong mắt Cổ Tương là phẩm chất khó được, với nàng ấy còn không bằng cái gọi là xuất thân! (bây giờ chị mới hiểu)

Hình Thượng Thiên rất xa thấy Cổ Tương, thấy nàng lượn lờ đi tới, tuy rằng chỉ lộ ra đôi mắt, nhưng là sáng trông suốt nhìn mình, tràn đầy quý mến, liền cảm thấy trong lòng rất là thoải mái, mặt mày đều ôn hòa, hẳn buông kiếm đi qua đón.

"Lạnh như thế sao không ở trong phòng ngọc lầy?" Thấy Hình Thượng Thiên ngừng lại, Chiêu Trữ vội vàng phủ thêm áo choàng nhưng cho Hình Thượng Thiên, Lục gia chỉ mặc một kiện áo đơn, lúc múa kiếm không sao, một khi dừng lại, chỉ sợ một con gió cũng có thể nhiễm phong hàn.

Cổ Tương cười dài đi qua ôm lấy cánh tay Hình Thượng Thiên nói, "Chính là muốn đến xem Lục gia thôi." Lời này thật đủ ngọt ngào.

Hình Thượng Thiên bắt đầu dĩ cười nói, "Nay trời lạnh, về sau vẫn là đừng đi ra."

Xuân Nha từ trong lòng lấy ra một cái phích nước nóng (Đồi Tổng bắt đầu có phích nước nóng), lại từ trong bao cầm cái cốc ra, rót một ly trà mật quả bưởi đưa cho Cổ Tương, "Di nương, trà."

Lúc Chiêu Trữ nhìn thấy Xuân Nha lại đây đã nghĩ, đây mà là một tiểu nha đầu sao, quả thực chính là gấu mập, sao nàng ấy không có chút dáng vẻ nữ tử như di nương vậy? Kết quả Xuân Nha lấy đồ ra, hẳn mới biết được, nguyên lai là mang theo này nọ.

Hình Thượng Thiên múa kiếm xong đúng là khát nước, một hơi liền hết, lập tức sờ sờ đầu Cổ Tương nói, "Trời lạnh, chúng ta trở về đi." Cổ Tương thuận thế liền dựa sát vào, hai người thân mật cùng một chỗ chậm rãi trở về, xa xa nhìn lại giống dung hợp thành một thể, hài hòa như vẽ.

Xuân Nha đi theo phía sau, nhin không được nói với Chiêu Trữ, "Di nương và Lục gia thật tốt, cha ta và nương ta không tốt như vậy, thường xuyên cãi nhau."

Chiêu Trữ cười nhạt, nghĩ rằng, ngươi biết cái gì.

Xuân Nha tựa hồ không nhìn đến biểu tình Chiêu Trữ, tràn đầy hâm mộ nói, "Ta muốn sau này có thể gả nam nhân như vậy thì tốt rồi." Lập tức quay đầu, mắt hàm chờ đợi nói, "Chiêu Trữ ca, ngươi rất tốt."

Chiêu Trữ đầu tiên là đỏ mặt lên, lập tức nhin không được gằm nhẹ nói, "Ngươi một cô nương gia, rốt cuộc có liêm sỉ hay không?"

Xuân Nha quệt miệng, cảm thấy rất ủy khuất, "Di nương nói, thích một người phải đi tranh thủ." Vừa nói vừa đi phía trước, miệng nói thầm, " Luôn rống ta, thật đáng ghét."

Kết quả Chiêu Trữ rất nhanh liền đuổi theo, lớn tiếng nói, "Đưa ta."

"Cái gì?"

"Phích nước nóng, ngươi một người mang được sao?"

Gió lạnh vù vù thổi, Chiêu Trữ và Xuân Nha hai người, một cái cường ngạnh gân cổ trừng mắt giống như không kiên nhẫn, nhưng là ánh mắt không giấu được quan tâm, một cái ủy khuất nhìn đối phương, nhưng là trong ánh mắt không giấu được vui sướng.

Nha nha nha, đây là mùa luyến ái, dù gió lạnh cũng không ngăn được kẻ sát lẫn nhau.

Trở về sau, Cổ Tương giúp Hình Thượng Thiên thay đổi xiêm y, nguyên lai áo choàng cơ hồ đều bị ẩm ướt, chờ xong xuôi, Liễu Chi đã dọn bàn ăn lên.

Hôm nay ăn mỳ thịt bò, phòng bếp làm dựa theo Cổ Tương yêu cầu, để nạm thịt bò vào trong nồi, bên trong cái trắng và cái củ, lửa riu riu, lúc này cái trắng và cái củ cơ hồ đều mềm ra, nước canh đều là cái trắng và cái củ trong veo, chỉ cần thêm một chút muối là có thể ăn.

Sợi mỳ được kéo thật mỏng, cùng canh thịt bò nồng, thêm hành thái, hương vị mê người.

Hai bát to chứa mỳ thịt bò nóng hầm hấp, bên cạnh để đường tỏi, đồ chua, đậu cô-ve, cái bẹ ngon miệng, đặc biệt là cái bình lớn, bên trong ngâm hạt tiêu, Cổ Tương thực thích ăn tiêu, bất quá bởi vì mùa đông luôn trong phòng ấm, khó tránh khỏi bị nóng, loét miệng, Hình Thượng Thiên liền quy định mỗi lần nàng chỉ có thể ăn năm hạt.

Cổ Tương ăn mấy miếng mỳ, lại ăn hạt tiêu, phi thường cay, chỉ tiếc rất nhanh liền ăn sạch tiêu, Cổ Tương liếm môi, trộm liếc nhìn Hình Thượng Thiên ăn mỳ không chớp mắt, vụng trộm lấy thêm tiêu, nhanh chóng ăn luôn, nha nha nha, ăn thật ngon, một lát sau, Cổ Tương lại giờ trò cũ.

Hình Thượng Thiên nhìn Cổ Tương vụng trộm, bắt đầu dĩ lắc đầu, trong ánh mắt lộ ý cười.

Cổ Tương ăn một chén, Hình Thượng Thiên không khách khí ăn hai chén, chờ hai người ăn no, Hình Thượng Thiên liền nói với Cổ Tương, "Chúng ta đi ra ngoài."

"Đi cưỡi ngựa?" Mắt Cổ Tương sáng lên.

Hình Thượng Thiên lắc đầu lại gật đầu, "Trước thay quần áo đi."

Cổ Tương tích cực mặc vào áo choàng thật dày, liền đi theo Hình Thượng Thiên ra cửa, ra sân rẽ phải chính là phòng ngựa, Bảo Nguyên cao lớn anh tuấn đứng ở trong chuồng vênh vác tự đắc, bên cạnh nó là một tiểu mã màu trắng, xinh đẹp như là Độc Giác Thú.

Hình Thượng Thiên nói, "Tiểu bạch mã này về sau chính là của ngươi."

Cổ Tương quả thực vui điên rồi, chạy tới nhìn tiểu bạch mã, càng xem càng thích, lập tức, nhịn không được chạy về ôm Hình Thượng Thiên cạo, "Lục gia, ngài đối ta thật quá tốt." Mặt Lục gia thực hồng, nổi giận nói "Ngươi hiện tại ra thể thống gì nữa!"

Cổ Tương không thêm tách ra, càng thân mật dựa sát vào.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vui chơi giải trí 3

Tiểu bạch mã rất đẹp, mắt to chớp chớp nhìn người, người liền cảm thấy nó là thông linh tinh, phi thường đáng yêu, Hình Thượng Thiên bảo Cổ Tương đặt tên, Cổ Tương suy nghĩ một lúc nói kêu tiểu bạch.

Hình Thượng Thiên,...

Tiểu bạch là một con ngựa mẹ, còn không có trưởng thành, dường đến mùa xuân sang năm vừa vặn có thể cưỡi, ý tứ Hình Thượng Thiên là để Cổ Tương nuôi nó từ nhỏ tăng tiến cảm tình, Cổ Tương liền có thêm một việc làm hằng ngày, đó là chú ý tiểu mã, mỗi ngày đều cùng Hình Thượng Thiên đi dắt ngựa.

Vì vậy thường xuyên có thể nhìn đến cảnh tượng như vậy, Cổ Tương khoác áo choàng lông hồ ly màu trắng nắm một tiểu mã, bên cạnh Hình Thượng Thiên mặc áo choàng da sóc màu vàng nắm tuần mã màu đen, hai người rúc vào cùng nhau chậm rãi tiêu sái, thường thường dừng lại nói nói cười cười, ôn nhu lại ngọt ngào.

Tuyệt ngưng, tích lũy một tầng thật dày, có chỗ thậm chí có thể cao bằng một người, mùa đông này tuyết rơi nhiều đến dị thường, có lần Cổ Tương ngồi trong phòng nhìn thấy một con thỏ chạy đến trong viện tìm ăn, nàng ngạc nhiên nhin không được hỏi, con thỏ này có phải ngọc hay không, sao có thể đến chỗ có người, kia không phải tự tìm đường chết sao?

Hình Thượng Thiên nghe liền nói, hẳn là tuyết quá lớn, con thỏ không tìm thấy đồ ăn liền chạy đến đây, nghĩ có thể có vận khí tốt hay không, Xuân Nha và Chiêu Trữ cầm cái trắng ra ngoài, muốn lừa bắt nó, làm thịt thỏ nướng ăn, đáng tiếc con thỏ này thực thông minh, ăn cái trắng, nhưng lúc Xuân Nha muốn đi qua lại chạy nhanh như chớp.

Cổ Tương xem như cảm nhận được cái gì kêu so con thỏ chạy trốn còn muốn mau những lời này là có ý tứ gì, bởi vì con thỏ thật sự là quá nhanh, chỉ chớp mắt liền biến mất ở tại trắng xoá tuyết trong biển.

Con thỏ này khiến Cổ Tương gọi lên hứng thú săn thú, nàng năn nỉ Hình Thượng Thiên mang nàng đi ra ngoài, vốn cho là Hình Thượng Thiên sẽ cự tuyệt nói cái gì nguy hiểm, trời lạnh, người cưỡi ngựa còn quá kém linh tinh, thật không ngờ hẳn thể nhưng thông khoái đáp ứng. Cổ Tương quả thực cao hứng hồng rồi, nàng cảm thấy mùa đông này thật hạnh phúc, đầu tiên là có tiểu mã riêng, xinh đẹp như Độc Giác Thú, sau đó còn có thể đi ra ngoài săn thú, nghĩ đến cảnh tượng chỉ có trong phim truyền hình, lập tức sẽ biến thành sự thật, nàng liền cảm thấy dị thường hưng phấn.

Một lần nữa may đồ mặc cưỡi ngựa, kỳ thật quần áo ban đầu không phải không thể mặc, nhưng Hình Thượng Thiên nói hôm nay rất lạnh, ngẫu nhiên đi ra ngoài có thể chỉ cần thêm áo choàng, nhưng muốn đi vào rừng rậm săn thú vậy thì không được, hẳn tìm da hồ ly đặt ở đáy hòm, đây đều là năm trước Hoài Vương phủ đưa tới, lúc này mới có chỗ dùng.

Chờ quần áo làm tốt, Cổ Tương mặc vào, rất ra khuôn ra dạng, phi thường ấm áp mềm mại.

Sân săn thú chính là một núi nhỏ phía sau thôn trang, Hình Thượng Thiên cưỡi ngựa, mặt sau mang cung, gió thổi y bào của hắn, bay phát phới, thoạt nhìn rất là anh tuấn, Cổ Tương mặc kỳ trang đỏ thắm, tiểu bạch còn chưa lớn không thể cưỡi, phía sau đi theo Chiêu Trữ, Lục Hành, còn có Xuân Nha, đều tự cưỡi ngựa.

Lại nói tiếp Xuân Nha học cưỡi người còn muốn mau hơn Cổ Tương, về phần chương trình học săn thú học bắn tên lại tiến bộ thần tốc, Cổ Tương cách mười bước đã bắn gian nan, Xuân Nha lại có thể bắn ra ba mươi bước. Lục Hành bình thường không nói lời nào, vẫn giống cái bóng đi theo Hình Thượng Thiên, nhìn thấy tư chất Xuân Nha thể nhưng liền nói, Xuân Nha có tố chất học võ, lộ ra ý tứ muốn nhận làm đồ đệ.

Xuân Nha liền hỏi, "Có phải học công phu sẽ không thể hầu hạ phu nhân hay không?"

Lục Hành không nghĩ tới Xuân Nha sẽ hỏi như vậy, người bình thường nếu được hẳn nhận làm đồ đệ đã sớm cao hứng, mặt hẳn không chút thay đổi hỏi đáp, "Một ngày ít nhất có nửa ngày cần luyện công trong phòng." Đặc biệt tuổi Xuân Nha có chút lớn, càng cần khắc khổ.

Xuân Nha trực tiếp liền lắc đầu, nói, "Không thể hầu hạ phu nhân, ta mặc kệ."

Cố Tương dờ khóc dờ cười, tuy rằng trong lòng cảm động Xuân Nha trung thành, nhưng vẫn là cảm thấy có thể theo học Lục Hành là chuyện tốt, bên người mình lại không thiếu người, liền bảo Xuân Nha đi bái sư.

Năm người chậm rãi đi, bình nguyên trống trải phủ đầy tuyết trắng, đường chân trời xa xa như ẩn như hiện, rộng lớn mạnh mẽ nói không nên lời.

Dọc theo đường đi bắt mấy con thỏ, Hình Thượng Thiên cơ hồ một tên liền trúng, Cố Tương ở bên cạnh nín thở, sau đó làm chuyện thích nhất là kiểm con mồi.

Chờ vào núi rừng, không tốt cười ngựa, bởi vì tuyết quá dày, Hình Thượng Thiên để ngựa lại, Chiêu Trữ và Xuân Nha ở lại trông chừng, mang theo Cố Tương và Lục Hành đi.

Đi một lát, Cố Tương liền đi không nổi nữa, tuyết thoát nhìn đẹp, nhưng đạp lên, từng bước liền thực gian nan, nhưng là nàng muốn chơi tiếp.

Hình Thượng Thiên vốn muốn cho Cố Tương trở về cùng Chiêu Trữ, kết quả nhìn đến ánh mắt Cố Tương đáng thương hề hề không biết như thế nào đành nói, "Lại đây, ta công người."

Cố Tương nghe ngưng ngừng, cảm thấy hiện tại đi đường đã rất gian nan, còn công người không phải càng khổ? Kết quả Hình Thượng Thiên trực tiếp lại đây kéo nàng lên lưng hắn.

Xa xa tuyết trắng trắng như xóa, bốn phía cây cối rậm rạp, Cố Tương tựa vào lưng Hình Thượng Thiên rộng lớn, hai tay ôm cổ của hắn, nghe hắn hít thở ồ ồ, chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại, ấm áp bao phủ nàng, bà đầu nàng để bên tai Hình Thượng Thiên, nhẹ nhàng cọ cọ, nhỏ giọng nói, "Lục gia, ta thích chàng." Có lẽ về sau hai người sẽ có rất nhiều mâu thuẫn, có lẽ hiện tại lời này chẳng qua là Cố Tương nhất thời cảm động, nhưng là ít nhất giờ phút này, tâm Cố Tương là nóng, nàng thích hắn.

Hình Thượng Thiên dừng thân mình một chút, lập tức lại khôi phục cước bộ, chính là tay nắm chân Cố Tương càng nắm thật chặt.

Một ngày này lúc trở về Cố Tương chui trong lòng Hình Thượng Thiên ngủ say, sẵn thủ thoát nhìn là thực có ý tứ, nhưng kỳ thật lại lạnh lại mệt, hơn nữa thực buồn tẻ, đương nhiên đánh chết Cố Tương cũng sẽ không thừa nhận, kỹ thuật bắn tên của nàng ngay cả một con chim nhỏ cũng không chết, tự nhiên không có lạc thú của săn thú, Xuân Nha tương phản nàng, khi trở về dị thường hưng phấn, bởi vì nàng ấy thể nhưng bắn trúng một gà rừng đuôi sặc sỡ.

Cố Tương thật không ngờ lần này săn thú, mỗi người đều có thu hoạch, năm người chỉ có nàng tay không trở về, cái này cos bao nhiêu mất mặt?

Bất quá đến buổi tối Cố Tương hết uể oải, nàng phát hiện bàn tay vàng của nàng không giống người khác, của nàng là ăn, lúc này con mồi thực phong phú, con thỏ, gà rừng, lợn rừng, hồ ly.

Cố Tương quyết định làm tiệc nướng, đương nhiên không cần Cố Tương tự mình động thủ, nàng chỉ cần nói cho đầu bếp làm như thế nào là được, trước nê nêm thịt, sau đó dùng que trúc xiên thịt lại để lên lò nướng, một chuyến đi ra ngoài này mọi người đều mệt chết đi, nướng hai trăm que, Hình Thượng Thiên cũng rất nê nêm ăn sáu mươi xâu, Cố Tương cố gắng ăn cũng bắt quá ba mươi xâu.

Buổi tối ngâm nước ấm tắm, Cố Tương và Hình Thượng Thiên nằm trong ổ chăn ấm áp, bốn phía im ắng ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng gió thổi đánh cửa sổ.

Tay Hình Thượng Thiên vốn nắm thật lưng Cố Tương, chậm rãi liền hướng lên trên, bao lại... của nàng, lập tức Cố Tương nghe được trong giọng Hình Thượng Thiên mang theo vài phần thờ dốt, hiển nhiên kích động, hắn nói, "Hôm nay trên núi người nói gì?"

Cố Tương nghe thực thẹn thùng, lúc ấy đang cảm động mới nói, nàng lui thân mình muốn trốn đi.

Hình Thượng Thiên lại không cho, nghiêng người liền ngăn chặn nàng, hơi thở của hắn thổi bên tai Cố Tương, nóng bỏng, tựa hồ có thể nóng đến trong lòng, hắn nói, "Ta muốn nghe, lặp lại lần nữa."

Cố Tương cũng không biết như thế nào, bỗng nhiên cảm thấy thực thẹn thùng, nàng ngưng ngừng ngẩng đầu, kết quả nhìn thấy mắt Hình Thượng Thiên bình thường trong suốt như nước nay sáng ngời nói không nên lời. Nàng chân động, nhìn không được vươn tay ôm lấy cổ của hắn, để hai người dựa vào càng gần, nói, "Lục gia, ta thích chàng, thực thích, thực thích..." Cố Tương không ngừng lặp lại, ôn nhu mềm mại trong bóng đêm như là phù chú không thể kháng cự, chậm rãi xông vào đáy lòng.

Trong mắt Hình Thượng Thiên hiện lên khát vọng, cúi đầu cắn môi của nàng.

Sau ngày đó đoàn người vẫn tiếp tục đi săn, Cố Tương từ lúc đầu hưng trí bùng bùng đến sau hứng thú thiếu thiếu, dễ hiểu mà, ngay cả lông thỏ cũng không chạm được, có gì vui nữa?

Một ngày này Cổ Tương lại bị mọi người kéo đi ra ngoài. Nàng buồn bực cưỡi ngựa, Hình Thượng Thiên đưa cung tiễn cho nàng nói, "Một lát người thử xem."

Cổ Tương và Hình Thượng Thiên cùng cưỡi một con ngựa, tuy rằng Cổ Tương biết mình bắn không trúng nhưng vẫn nghe lời nhận cung tiễn.

Chờ lúc đến triền núi, Cổ Tương tập trung nhìn, thế nhưng thật là có một con thỏ bên kia, nàng có điểm kích động, nói chuyện lớn tiếng lại sợ dọa con thỏ chạy, nhìn Hình Thượng Thiên khoa tay múa chân một lúc, Hình Thượng Thiên liền chỉ chỉ cung tiễn trên tay nàng.

Cổ Tương khẩn trương, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, ngừng thở, dùng hết toàn lực bắn cung, phía sau Hình Thượng Thiên giúp nàng cố định mũi tên, nắm tay nàng, hai tay cùng một chỗ.

Rốt cục tên bắn ra ngoài, Xuân Nha kích động hô, "Di nương, ngài bắn trúng, ta vừa nhìn thấy!"

Cổ Tương không dám nhìn, bất quá lập tức thấy Chiêu Trữ cầm một con thỏ lại đây, mặt trên cầm một mũi tên màu đỏ, vì phân biệt tên của ai, lông chim ở đuôi tên không đồng nhất, Cổ Tương là màu đỏ, Hình Thượng Thiên là màu đen, Xuân Nha là xanh cỏ...

"Ta bắn trúng?" Cổ Tương khoái hoạt điên rồi, nhin không được hô.

Chiêu Trữ cúi đầu, "Di nương, ngài rất lợi hại."

Cổ Tương quả thực tìm không thấy đồng bác, quay đầu ôm Hình Thượng Thiên liền hưng hăng hôn một cái, lập tức cảm con mồi của mình nhếch miệng cười...

Sau, Cổ Tương về nhà, dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ quái, có chỗ nào đó không đúng, sau nàng một lần nữa xem xét con thỏ bị mình bắn trúng, phát hiện mũi tên chỉ tiến nhập nửa tắc, căn bản ngay cả xương cốt con thỏ cũng chưa đụng tới, vậy sao con thỏ này chết được?!!

Xuân Nha ở một bên, chột dạ không dám nhìn Cổ Tương, "Lục gia không cho chúng ta nói."

Cổ Tương,....., Lục gia, người đối ta tuyệt đối là thật yêu.

Buổi tối nằm trong ổ chăn, Cổ Tương nhỏ giọng hỏi Hình Thượng Thiên, "Lục gia, vì sao mũi tên kia chỉ vào nửa tắc, con thỏ lại chết?" Sau đó cẩn thận xem xét sắc mặt Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên trầm mặc thật lâu, một hồi lâu mới nói, "Phòng chừng là bị hù chết."

Bị hù chết!!! Lục gia người xác định người không phải kể chuyện cười? Có lẽ ánh mắt Cổ Tương quá mức thiên chân vô tà, sắc mặt Hình Thượng Thiên khẽ biến thành ửng đỏ, hần vươn tay ôm Cổ Tương, đè mặt nàng vào lòng mình, cứng rắn nói, "Ngủ!"

Cổ Tương vui vào trong lòng Hình Thượng Thiên, khoe môi khẽ cong, nở rộ tươi cười thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hồi biệt viện

Tuyết càng rơi càng lớn, mà ngay cả trên đường đều tích tuyết tầng thật dày, có thể đến đầu gối, chuyện săn thú đành phải tạm dừng, Cổ Tương đứng ở cửa sổ nhìn bên ngoài nhin không được nói, "Như vậy sẽ không có đại nạn chứ?" Nàng còn nhớ rõ trước đây vừa đến mùa đông, nếu tuyết rơi quá lợi hại, có người bởi vì nhà không đủ củi lửa bị đông lạnh quá mức, thậm chí có phòng ở vốn không đủ rắn chắc, sập xuống.

Hình Thượng Thiên nhìn nhìn không nói gì, Xuân Nha tiếp lời, "Lần trước nô tỳ về thăm nương, bà nói, hàng xóm nhà nô tỳ, bởi vì không đủ củi lửa, trực tiếp chuyển đến nhà cha vợ." Xuân Nha còn nhớ rõ nương nàng dặn dò nhất định phải hầu hạ tốt di nương, nhờ phúc di nương, nhà các nàng năm nay thư thái hơn, mùa đông cũng có thể ăn mấy cân thịt heo, trong lòng Xuân Nha không hiểu đạo lý lớn, chỉ biết làm người phải có lương tâm, chịu ân phải báo, cho nên, nàng càng dụng tâm hầu hạ Cổ Tương.

Tuyết rơi lợi hại, rất nhiều đường liền bị chặn lại, Cổ Tương nhìn thức ăn trên bàn khắc sâu cảm nhận được câu danh ngôn kia, muốn làm giàu, thiếu sinh đứa nhỏ nhiều tu lộc. Tuy rằng lời này nghe qua vô lý, nhưng là sự thật liền là như thế, đường không lưu thông, tự nhiên không có thương phẩm, không có thương phẩm..., haiz, chúng ta không nói cái gì giải trí, chỉ là dầu muối cơ bản nhất đều là rất khó được.

Hôm nay cơm trưa chỉ hai món, đậu cô-ve sao thịt mạt và cải trắng dầm chua, món chính là cơm, Cổ Tương nhưng thật ra không có gì, hồi tiết này không biết kéo dài tới khi nào, dù sao cũng phải ăn để sống, nhưng Hình Thượng Thiên liền cảm thấy không thoải mái, hần vẫn cau mày, chờ cơm nước xong liền nói với Cổ Tương, "Dọn dẹp một chút, hồi biệt viện."

Cổ Tương, "... Nàng nhìn Hình Thượng Thiên một bộ muốn ở thôn trang cùng nàng cả đời, còn tưởng rằng phải chờ tới lúc hồi kinh đô mới rời đi.

Hình Thượng Thiên có điểm không được tự nhiên, nhớ tới thời gian trước cố ý tìm lang trung lại đây chắn mạch, lang trung kia cũng là kim khoa thánh thủ tại Tương Dương thành, xem mạch cho Cố Tương xong liền nói trụ cột Cố Tương tốt lắm, có thai là chuyện sớm muộn, không cần gấp, chính là nhất định phải bảo trì tốt tâm tình, còn có đồ ăn muốn đa dạng, chú ý dinh dưỡng, Hình Thượng Thiên nghĩ đồ ăn mấy ngày nay, tựa hồ quá đơn điệu.

Cố Tương nhìn bộ dáng Hình Thượng Thiên không được tự nhiên, bỗng nhiên liền lĩnh ngộ, a, sẽ không là cảm thấy nàng ăn không ngon nên mới..., nàng tiến lên, túm lấy cánh tay Hình Thượng Thiên nói, "Lục gia, ta nhất định dưỡng tốt thân thể, sinh tiểu tử béo mập cho Lục gia."

Mặt Hình Thượng Thiên nhất thời liền đỏ, bỏ tay Cố Tương ra nói, "Một điểm cũng không trang trọng!" Nói xong giống như là có người đuổi hất, chạy mất.

Cố Tương, (^_^), Lục gia thật đáng yêu!

Đại lão bản lên tiếng, hạ nhân liền hăng say, từ sân nhỏ chuyển đến đại viện ai không muốn? Đặc biệt mấy đầu bếp phải chen chúc trong một phòng, đều cảm thấy thật hạnh phúc, phòng bếp nơi này chỉ có hai lò, muốn nấu cơm phải xếp hàng, quá đau khổ.

Cố Tương và Hình Thượng Thiên trở về trước, Liễu Chi lưu lại đốc thúc chuyển hành lý về sau.

Lúc này trở về là xe ngựa, Cố Tương tỏ vẻ, thường xuyên cưỡi ngựa rất đau, vẫn là xe ngựa tốt, nhân uống trà, cắn hạt dưa, mệt mỏi liền nằm xuống nghỉ một giấc, quá thoải mái.

Sáng sớm liền xuất phát, nếu thuận lợi trước giữa trưa có thể đến, chẳng qua Cố Tương nghĩ quá lạc quan, chờ xe đi một chút ngừng, đến giữa trưa mới đi một nửa, chủ yếu là tuyết quá dày, tình hình giao thông không tốt, Xuân Nha xuống xe ngựa, một hồi lâu tới đây kêu Cố Tương đi ăn cơm, "Di nương Lục gia đang chờ." Hình Thượng Thiên cười ngựa,, Cố Tương phát hiện, nam nhân có đôi khi thật đúng là khó có thể lý giải, bọn họ yêu thích ngựa quá thực có điểm biến thái, bên ngoài lạnh như thể vẫn muốn cưỡi ngựa, sau nàng ngấm lại nữ nhân hiện đại nhiệt tình yêu thương mỹ phẩm quần áo, tựa hồ cũng có chút hiểu được, đây là say mê riêng!

Một hạ nhân đã dọn xong bàn ăn, hai chén mỳ thịt bò, sau đó là mấy đĩa cải bẹ, canh thịt bò là buổi sáng liền nấu để phích nước nóng mang theo, không chỉ có nhóm chủ tử như Cố Tương muốn ăn cơm, đoàn người đi theo cũng muốn ăn cơm.

Khác không nói, ăn cơm trong trời tuyết cũng có hương vị riêng, Cố Tương nhìn xe ngựa, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng gió vù vù, cái miệng nhỏ nhắn hoạt động liên tục, thêm đường tôi, ăn sạch mỳ sợi.

Hình Thượng Thiên khẩu vị tốt, thêm hai chén mỳ sợi thế này mới thỏa mãn bụng chiếc đĩa xuống, "Phòng chừng muộn tới buổi tối."

Cố Tương có điểm lo lắng, lần đầu tiên cảm giác lực lượng thiên nhiên là không thể kháng cự, nàng gật gật đầu nói, "Lục gia, bên ngoài lạnh lẽo, buổi chiều chàng cùng ta cùng ngồi xe ngựa đi." Sau đó chớp mắt nhìn Hình Thượng Thiên, một bộ nếu nguoi cự tuyệt ta liền khóc cho nguoi xem.

Hình Thượng Thiên tự nhủ, thực không thể nuông chiều tật xấu này của nàng, mỗi lần có chuyện gì đều dùng chiều này, trường kỳ đi xuống hắt còn có uy nghiêm gì? Nhưng là đợi cho hắt nói ra miệng liền biến thành, "Ừm." = =

Cố Tương vô cùng vui vẻ, một người ở trong xe ngựa thực nhàm chán, trọng yếu nhất là..., Cố Tương cảm thấy có thể là nàng luyến ái, thế nhưng muốn mỗi thời mỗi khắc đều nhìn thấy hắt, ~(^_^)~, nha nha nha, đây là không đúng, tuy rằng Cố Tương nói với chính mình như vậy, nhưng vẫn là cao hứng tiến lên ôm Hình Thượng Thiên, thừa dịp hắt không chú ý thòm một cái.

Đám người Xuân Nha và Chiêu Trữ thấy riết cảnh này, không thêm phản ứng!

Hình Thượng Thiên cứng người trong chốc lát, nhìn khuôn mặt Cố Tương tươi cười sáng lạn, vẫn là không nhẫn tâm đẩy ra.

Hai người ngồi xe ngựa, Cố Tương liền chơi bài cùng Hình Thượng Thiên, nguoi ra một quân, ta ra một quân, sau đó so lớn nhỏ, ai thua là có thể yêu cầu đối phương làm một việc, chuyện Cố Tương yêu cầu đều rất đơn giản, đa mặt dày vờn mặt mình ra, nói với Hình Thượng Thiên, "Lục gia, hôn nơi này."

Hình Thượng Thiên, = =

Sau đó..., bị Cố Tương bắt buộc hôn một lần sau, Hình Thượng Thiên lại không thua lần nào nữa! Cố Tương buồn bực nghĩ, nguyên lai trước kia đều là gạt ta.

Nhìn Cố Tương bĩu môi quệt miệng, mắt Hình Thượng Thiên tràn đầy ý cười.

Hai người chơi một lát, Cố Tương mệt nhọc, ghé vào trên người Hình Thượng Thiên ngủ, nàng mộng lung nhắm mắt lại, bên tai tựa hồ có thể nghe được tiếng bánh xe, tiếng gió thổi vù vù, bên trong xe ngựa lại rất ồn ào ấm áp.

Hình Thượng Thiên lấy áo choàng của mình bao Cố Tương lại, cũng nhắm hai mắt lại, cảm thấy tâm dị thường bình tĩnh ôn hòa.

Sắc trời dần dần tối, Cố Tương cơ hồ thấy được biệt viện, nàng vờn cổ nói, "Còn bao lâu nữa!" Thật sự là ngồi xe ngựa một ngày hơi mệt.

Xuân Nha từ phích nước nóng rót một ly trà mật quả bưởi cho Cố Tương nói, "Vừa rồi Lục gia bảo Chiêu Trữ lại đây nói, nhiều nhất một khắc nữa." Chờ Cố Tương tỉnh lại liền phát hiện, bên cạnh là Xuân Nha, Hình Thượng Thiên lại đi ra ngoài, nói là đường xá phía trước càng ngày càng khó đi, hắt

cần lúc nào cũng nhìn.

Ngay tại lúc Cố Tương nói chuyện với Xuân Nha, xe bỗng nhiên ngừng lại, Cố Tương tựa hồ nghe đến tiếng đứa nhỏ khóc, nàng tò mò vén màn lên, tựa hồ có nữ nhân ôm đứa nhỏ quý gối trước xe, xa phu đang lớn tiếng đuổi người.

Qua một hồi lâu, Xuân Nha chạy đi nhìn tình huống trở lại, mặt nàng bị đông lạnh đỏ rực, nói, "Là thôn dân phụ cận, thật đáng thương, đứa nhỏ mới nửa tuổi, nhưng là phòng ở bị tuyết lớn làm sụp, lương thực cũng hết, đã mấy ngày chưa ăn gì."

Cố Tương không phải thánh mẫu, nhưng dưới tình huống mình có điều kiện vì sao không bang trợ người khác? Nàng lập tức nói, "Lấy nước trà còn lại trong phích nước nóng cho mẹ con họ đi".

Xuân Nha lắc đầu, "Lục gia đã cho người an trí các nàng, di nương không cần lo lắng."

Cố Tương thở dài nhẹ nhõm một hơi, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình trầm trọng, tuy rằng rất nhiều người thường xuyên trào phúng chính phủ mặc kệ dân sinh, nhưng là đến cổ đại sau nàng mới phát hiện nơi này dân sinh càng kém, điều kiện chữa bệnh lạc hậu, dân trí chưa khai hóa, lòng người lạnh ngắt. Như nương Cố Tương, sinh tổng cộng mười lăm đứa nhỏ, sống sót chỉ mười một đứa, này còn là vì điều kiện nhà nàng không có trở ngại, bởi vì một đại gia tộc, cho dù có đôi khi quay vòng không ra, trong tộc cũng sẽ trợ giúp chút. Nhưng những nhà căn cơ nông cạn, chỉ cần có năm thu hoạch không tốt liền khốn khổ, không thiếu người bán con, một khi nhiễm bệnh đừng nói là xem bệnh bốc thuốc, có thể nấu thịt cũng đã là phúc lợi to lớn.

Nghĩ đến đây, không biết sao Cố Tương nghĩ đến nương mình và vài huynh đệ tỷ muội, tuy rằng nói cơ hồ là bán nàng đi làm thiếp cho người ta, nhưng là dựa theo quan niệm cổ đại, nàng thật đúng là ăn hương uống lộc, ăn mặc không lo, trước không nói có thể chết già hay không, nhưng là hiện tại xem như hưởng phúc, tốt hơn bọn họ đi?

Phi, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì, Cố Tương rất nhanh liền phản bác chính mình, nhanh chóng quên mấy "người nhà" đã bán người đi!!!

Khi đêm đến, xe ngựa rốt cục vào biệt viện, người trong biệt viện quả thực cao hứng hóng hởi. Từ lúc Uông thị đi bọn họ liền cảm thấy ngày lạnh đã hết, không có chủ nhân tòa nhà liền trống trơn, không có chủ tử thưởng hay trách mắng, ngày quá nhàn chán, kết quả chỉ chớp mắt, Lục gia đã trở lại.

Cố Tương ở Từ Trúc Viện đã sớm được quét tước, Xuân Nha sai sử nhóm vú già một lần nữa sắp xếp vật Cố Tương thường dùng, quần áo để lại vào trong tủ, chờ Cố Tương ăn cơm ở tây sương phòng trở về, đông sương phòng đã được an bài vững vàng.

Xuân Nha rót chén nước trà son tra cho Cố Tương tiêu thực, thật sự là buổi tối ăn hơi nhiều.

Đồ ăn biệt viện vẫn là tương đối phong phú, trên bàn tràn đầy, Cố Tương thế nhưng ăn đã thêm đậu cô-ve cay, thực mới mẻ, màu xanh biếc, nàng liên kỳ quái, sau hỏi mới biết được, chính là trực tiếp đông lạnh mẻ đậu cô-ve mới, chờ lúc muốn ăn lại thêm vị cay, hương vị hơi chút khác lạ, nhưng tại mùa đông rau dưa bản cùng, coi như là mỹ vị không sai.

Buổi tối Hình Thượng Thiên từ thư phòng trở về về mặt mũi mệt mỏi, Cố Tương sẵn sàng giúp hần rửa mặt chải đầu thay quần áo, không hỏi cái gì. Đến lúc ngủ, hai người nằm trong ổ chăn, thân mật cùng một chỗ, sắc mặt Hình Thượng Thiên rốt cục dịu xuống, hần nắm tay Cố Tương nói, "Thôn dân thật đúng là khổ..." Trước kia hần cảm thấy mình rất khổ, bởi vì không được phụ thân thích, nhóm đích huynh xa lánh, lại từ lúc tám tuổi liền đường ở bên ngoài. Nhưng hôm nay hần nhìn nữ tử đáng thương kia, bị đông lạnh sắc mặt đều biến thành màu đen, lại cố chấp lấy tất cả quần áo dày bọc đứa nhỏ lại, sợ đứa nhỏ bị đông lạnh, năn nỉ hần có thể cho đứa nhỏ nàng chút gì đó ăn, tình cảm từ mẫu này, cảm giác bất đắc dĩ này thật sâu kích thích hần.

"Ừm" Cố Tương cũng tràn đầy cảm xúc, nàng nghe Xuân Nha nói vài thôn phụ cận đã có rất nhiều người bị đông chết, lão nhân và tiểu hài tử chiếm đa số, người đói chết cũng không ít.

Hai người đều trầm mặc chốc lát, không biết nói cái gì, một hồi lâu Cố Tương như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhãn tình sáng lên, nắm tay Hình Thượng Thiên nói, "Lục gia, kho lúa không ít lương thực, lúc ấy quân khổ phòng có nói, nhiều gạo khô đã để lâu, chúng ta có thể hay không..."

Hình Thượng Thiên cảm ngược lại tay Cố Tương, nhẹ nhàng lên tiếng, "Tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Có bầu

Rất nhanh, cửa biệt viện tụ tập một đoàn người quần áo tả tơi, từ rạng sáng đã bắt đầu xếp hàng, hy vọng được một bát cháo nóng nồng đậm, cháo này không giống trong nhà mình hầm, một chén lớn chỉ có mấy hạt gạo, mà là cháo đặc, một chén thôi, có thể kháng cả một ngày đói.

Cố Tương đứng ở trong sân, bên trái đứng Liễu Chi, bên phải là Xuân Nha, giống như là hai người bảo tiêu, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn đám người, cũng không quái hai người như vậy, lần trước Hình Thượng Thiên và Cố Tương đi ra xem phát cháo, những người đó lập tức liền ào lại đây, Cố Tương hoảng sợ, bọn họ có quý, có đứng, có lại rơi lệ đầy mặt, tóm lại đều là một ý tứ, hi vọng không cần đánh du kích, phát cháo một hai lần rồi thôi, mà là vài ngày lại phát cho bọn họ một lần.

Lúc ấy Hình Thượng Thiên hộ Cố Tương ở sau lưng, cau mày, hiển nhiên mất hứng, nhưng là nhìn thôn dân mặt bị đông lạnh đỏ lên, thậm chí có nứt da đáng thương, hai người lại cảm thấy thương hại. Cố Tương lặng lẽ tựa vào Hình Thượng Thiên gắt gao cầm tay Hình Thượng Thiên, thế nhưng một điểm cũng không có cảm giác ta làm chuyện tốt.

Vốn định phát cháo mười ngày, liền đổi thành một tháng, dù sao kho lúa tồn rất nhiều. Lại nói tiếp biệt viện sở hữu hai ngàn mẫu ruộng tốt, lúc sinh hoạt tại hiện đại Cố Tương không biết hàm nghĩa hai ngàn mẫu, sau Hình Thượng Thiên liền mang Cố Tương dạo một vòng, Cố Tương phỏng chừng, gấp qua bãi bóng trường học chưa? Hai ngàn mẫu đất liền tương đương với hai trăm cái bãi bóng như vậy, rất rất lớn, một nông dân bình thường có thể có hai mẫu trồng trọt là có thể giúp người một nhà sống được rồi. Cho nên lương thực thu hoạch từ hai ngàn mẫu ruộng này, có một phần là bán đi, nhưng càng nhiều là trữ hàng, người cổ đại nhiệt tình yêu thương lương thực tương đương với yêu hoàng kim, thích nhất tích trữ lương thực.

Cho nên Cố Tương cảm thấy đừng nói là phát cháo một tháng, chính là một năm rưỡi cũng không có vấn đề gì.

Trong đám người tựa hồ có người thấy được Cố Tương, nhìn không được nói nhỏ người bên cạnh cái gì, kỳ thật nhận thức Cố Tương rất dễ, ở loại địa phương này ai có thể mặc áo choàng làm từ da Hồ ly trắng? Vừa thấy chính là quý nhân.

Tiếng mọi người nghị luận càng lúc càng lớn, một lão thái thái mặc quần áo vải thô run rẩy nói, "Chính là vị phu nhân kia, thật sự là thiện tâm, lần trước nhà ta cầu Lục gia có thể phát cháo nhiều vài ngày, người cũng biết tiểu tôn tử nhà ta bị bệnh, nương nhờ mấy chén cháo này kéo dài mạng sống, phu nhân kia nghe xong liền khóc."

"Khóc?" Một người khác không tin hỏi.

"Cũng không phải sao, dung mạo như thiên tiên, lúc khóc có thể làm cho người ta tâm đều mềm ra, nàng nói với Lục gia, nếu như vậy liền đổi thời gian thành một tháng đi."

"Đúng vậy đó, lúc ấy con dâu ta cũng ở đó, chính tai nghe được, người đẹp tâm đẹp hơn, thật sự là Bò Tát sống." Một người khác góp lời nói.

Bên này nghị luận, lại có một người đứng phía sau rất ưỡn ngực, có chút tự hào nói, "Các người cũng không biết lai lịch vị phu nhân này?"

"Người có biết?"

Người nọ như thể cũng có vinh yên, "Phu nhân kia là thôn Hoa Bắc chúng ta."

"Thật hay giả?"

"Ài, người không tin, không tin liền hỏi một chút tiểu huynh đệ ta, hẳn nhiên là người Cổ gia thôn Hoa Bắc, nói không chừng còn là thân thích."

Mọi người liền nhắm mắt ngay một thiếu niên ước chừng mười hai tuổi. Hắn mặc áo bông màu đen, mặt mày thanh tú, lưng cồng giò trúc, giò trúc được che kín, cũng không biết bên trong là cái gì, trong tay nắm một cái thắt tám tuổi tiểu đồng, lúc này tiểu đồng trong tay cầm lấy đường khối ăn, ăn mùi ngon.

"Các người nhìn ta làm gì?" Thiếu niên thấy mọi người đều nhìn mình, có chút không rõ hỏi.

"Tiểu ca, hỏi người một chút, người biết vị phu nhân kia không?"

Thiếu niên mím môi, nhìn Cố Tương đứng ở trong sân, đang chuẩn bị nói chuyện, một bên tiểu đồng ăn xong đường khối rồi, phì phì tay, vội vàng xen mồm nói, "Đó là thất tỷ ta "

Mọi người nghe tiểu đồng nói đều nở nụ cười, phụ nhân bộ dáng đầy đặn chỉ vào tiểu đồng nói, "Đừng nhận thân thích loạn, ta cũng hi vọng phu nhân kia là muội muội ta." Nàng thốt ra lời này, mọi người lại cười một phen.

"Cũng không phải sao, nếu phu nhân kia là khuê nữ ta, ta đây liền đi thấp nhang tạ Bò Tát." Một lão thái thái khác nói.

Mọi người lại cười một chút, có lão nhân khô quắt nghe xong nhủ thầm nói, "Đều trang trọng đi, nếu không phải phu nhân này thiện tâm làm sao chúng ta có cơm ăn? Không nghĩ linh cháo liền đều trở về!"

Tất cả mọi người không dám nói tiếp nữa, mọi người tan, tiểu đồng chép chép miệng nói, "Cửu ca, vì sao bọn họ không tin ta? Đó là thất tỷ mà!" Tiểu đồng này chính là tiểu thập nhất Cố gia, tên gọi Cố Minh Tường, mà thiếu niên này là lão Cửu Cố gia, tên gọi Cố Minh Thụy.

Cố Cửu cầm một khối hạt thông đường nửa đưa cho Cố Thập Nhất, nói, "Bởi vì người rất béo, không giống thất tỷ."

Cố Thập Nhất, = =

Thấy Cố Thập Nhất mất hứng quệt lấy miệng, Cố Cửu vỗ vỗ đầu của hắn nói, "Ở chỗ này chờ, ta lĩnh bát cháo cho người uống."

Cố Thập Nhất lại càng không hiểu, "Không phải nương nói hôm nay nướng cá, chúng ta trở về sớm một chút ăn? Ngon hơn uống cháo!"

Cố Cửu hung hăng trừng mắt nhìn Cố Thập Nhất một cái, "Có thể giống nhau sao, đây là cháo thất tỷ cho, chờ chúng ta đem về, bảo đảm nướng cao

hứng, nói không chừng còn có thể phân cho người bong bóng cá người thích ăn nhất."

Cố Thập Nhất vui vẻ, hiện tại không có gì hấp dẫn hơn, lập tức ngẩng đầu nhìn người xếp hàng đông nghịt phía trước, có chút thông minh nói, "Cửu ca, đi tìm thất tỷ nói, cho chúng ta trước, sẽ không cần xếp hàng."

Cố Cửu lắc đầu, "Lần này đến không thể để thất tỷ thấy."

"Đến đây vì sao không thể tìm thất tỷ!" Cố Thập Nhất nhớ rõ trước đây thất tỷ rất tốt với hắn.

Cố Cửu nói, "Nương nói chờ chúng ta giàu có, mới đến tìm thất tỷ, bằng không sẽ làm người chê cười chúng ta đi tống tiền." Cố Cửu nói xong thần sắc kiên nghị. (ta rất thích nam phụ này, vì tỷ tỷ, không ngừng nỗ lực gánh vác cả nhà)

Cố Thập Nhất nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Nhà ta không phải rất giàu có sao? Mấy hôm trước ta còn thấy nương đếm bạc."

Cố Cửu nở nụ cười, sờ sờ đầu Cố Thập Nhất nói, "Còn sớm, cha vào thành mở cửa hàng, vừa mới có chút vốn, nương nói, phải chờ tới đủ tám mươi lượng bạc thu sinh lễ lúc trước, sau đó lấy ra làm đồ cưới cho thất tỷ, đến lúc đó chúng ta mới đi tìm thất tỷ."

"Nha, vậy sao, đến lúc đó ta xin thất tỷ cho ta đường ăn."

"Người trừ bỏ ăn còn có thể nghĩ cái khác không?" Cố Cửu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cố Thập Nhất thanh thúy đáp, "Có thể, còn có cùng Nhị Đản ca đi đào điều oa."

Cố Cửu,...

Cố Thập Nhất liếm liếm miệng, "Món đó ăn, cũng ngon lắm."

Cố Cửu, ==

Cố Tương tổng thấy trong đám người có thiếu niên giống tiểu thập nhất, nhưng nghĩ thôn Hoa Bắc rất xa nơi này, trời lạnh như thế không đến mức đến đây đến lĩnh cháo uống, liền cảm thấy khẳng định là nghĩ nhiều. Xuân Nha sợ Cố Tương bị đông lạnh nói, "Di nương, chúng ta vào nhà thôi."

"Ừm" Cố Tương gật gật đầu.

Buổi tối ăn cháo cá, đều là cá bắt từ trong hồ, trực tiếp làm thịt đem ướp ngay, chờ nấu cháo xong trực tiếp đổ vào, nhanh tay quấy, chỉ một lát chính là nóng hổi hấp, vị cá tươi mới, phi thường dễ làm, cũng rất dinh dưỡng.

Cố Tương trở lại biệt viện sau liền rất thích ăn, nhưng tối hôm nay không biết làm sao, một chén cháo cá lớn chỉ ăn hai muỗng liền ăn không vô nữa, Hình Thượng Thiên nhìn thấy, nhện không được nói, "Không hợp khẩu vị?"

"Tanh quá." Cố Tương nói.

Hình Thượng Thiên nhũn mày, nói với Xuân Nha, "Bảo phòng bếp làm một lần nữa."

Cứ như vậy tới tới lui lui làm ba lượt, Cố Tương cũng chỉ ăn hai miếng, đầu bếp hoảng rồi, nghĩ rằng vị di nương này bình thường không phải gì đều ăn ngon sao? Sao hiện tại lại không được? Hắn không có biện pháp, sau thay đổi hết chiêu số, làm cháo thịt gà hầm sớ trường nhất, thế này Cố Tương mới uống một chén nhỏ.

Buổi tối Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương mang theo vài phần lo lắng, nói, "Về sau chuyện phát cháo không cần phải xen vào."

Cố Tương vừa định phản bác, cảm thấy mỗi ngày chỉ có việc này nàng làm được, hắn còn quản? Chính là ngẩng đầu nhìn thấy Hình Thượng Thiên nghiêm túc nàng liền biết, đây là lãnh đạo đã quyết định, nàng chỉ có nghe. Được rồi, tiếp tục cuộc sống của heo.

Vốn nghĩ buổi tối ăn không ngon bất quá là ngoài ý muốn, kết quả buổi sáng hôm sau càng nghiêm trọng, một ngụm cháo Cố Tương cũng không uống được, dạ dày buồn nôn được lợi hại.

Hình Thượng Thiên nhũn mày, lập tức gọi người đi kêu lang trung đến đây.

Biệt viện có lang trung trường kỳ ở sẵn, nhưng Hình Thượng Thiên cảm thấy người này y thuật không được, cô ý phái Chiêu Trữ đi Đồng Nhân Đường Tương Dương thành thỉnh lang trung đến.

Chờ vị lang trung này lại đây đã là buổi tối, Cố Tương nhìn lão nhân đã trên năm mươi, trên trán đều là mồ hôi, run rẩy bị Chiêu Trữ cơ hồ là vác vào, liền cảm thấy..., - _|||, này không phải bắt cóc đây chứ?

Lão lang trung ngay cả nước trà cũng chưa uống, rửa tay, dưới ánh mắt Chiêu Trữ và một đám nha hoàn, còn có nghe nói là Lục công tử Hoài An Vương phủ Hình Thượng Thiên như hổ rình mồi, xem mạch cho Cố Tương. Lúc đầu hắn còn nghĩ, vội vã tìm hắn như vậy, hay là bệnh khó trị? Hắn ngầm liên sợ, nhanh chóng viết phong thư lưu lại cho người trong nhà, có điểm hương vị di thư, nói ta đi xem bệnh cho một đại quý nhân, nếu vạn nhất..., trong hòm thuốc ta còn có XX bạc, các người không cần tranh, chia đều, sống cho tốt. Tóm lại viết một đồng, nếu không phải Chiêu Trữ trùng mắt,

phòng chừng hán còn có thể viết ba trang, tốt nhất viết đến Chiêu Trữ không kiên nhẫn, đổi lang trung khác là tốt rồi, haiz!

Trong phòng im ắng, lão lang trung từ lúc đầu lo lắng đến sau mặt mày giãn ra, cười nói, "Chúc mừng lão gia, đây là hi mạch."

Hình Thượng Thiên sững sờ một hồi lâu mới phản ứng lại, trên mặt lập tức nở rộ tươi cười, có vẻ rất là cao hứng, nhất thời trong phòng vốn đang căng thẳng, lập tức bị vui sướng đánh sâu vào, Cổ Tương vuốt bụng nửa ngày, nhin không được nói, "Đây là nói ta có thai?"

Lão lang trung cười cười, khẳng định nói, "Chúc mừng phu nhân."

Hình Thượng Thiên sung sướng, vung tay lên, "Chiêu Trữ, trọng thưởng."

Lão lang trung tiếp nhận thưởng từ trong tay Chiêu Trữ, cảm thấy nặng trĩu, chừng hai mươi hai, hán vui đến quên phương hướng, liên tục nói với Chiêu Trữ, "Đa tạ tiểu ca."

Trong lòng Chiêu Trữ cũng rất cao hứng, phải biết rằng Hình Thượng Thiên năm nay đã hai mươi, nay mới có đứa nhỏ đầu tiên, này thật sự có chút trẻ. Tuy rằng hán xem thường Cổ Tương, nhưng nếu nàng có thể sinh con trai cho Hình Thượng Thiên, vậy nàng chính là đại công thần, về sau hán tuyệt đối kính Cổ Tương.

"Đừng cảm tạ, về sau còn có việc, ngài đi theo ta." Chiêu Trữ vẫy vẫy tay nói với lão lang trung cúi đầu khom lưng, "Ngài về sau liền trụ bên kia..."

Lão lang trung choáng váng, "Ồ lại quý phủ?" Không phải xem bệnh xong rồi trở về?

Chiêu Trữ nhìn lão lang trung, một bộ ngơai thật ngốc, "Đương nhiên, thân mình đi nương chúng ta quý trọng, tiểu chủ từ liền càng không cần phải nói, dù thế nào ngài cũng muốn ngốc đến đi nương chúng ta sinh đứa nhỏ xong."

Lão lang trung thật khóc không ra nước mắt, này không phải chơi lợi bất cớ sao? Không được, hán phải trở về! Hán cơ hồ sắp khóc nói, "Nhưng lão phu không phải chuyên môn xem phụ nhân..." Hán muốn biểu đạt mình không am hiểu phụ khoa!

"Này ngơai không cần lo lắng, chúng ta sẽ tìm lang trung khác lại đây, bắt quá ngài cũng đừng tưởng về, ngốc ở đây đi, chờ đi nương chúng ta thuận lợi sinh tiểu công tử, đến lúc đó không thiếu phần của ngơai." Chiêu Trữ lập tức đánh vỡ tính toán của lão nhân gia.

Lão lang trung bất đắc dĩ, trong khổ có vui, tóm lại cho bạc rất nhiều, coi như..., đến kiếm tiền dưỡng già đi!

Quả nhiên hôm sau Hình Thượng Thiên phái Chiêu Trữ đi Đồng Nhân Đường mời một vị thánh thủ nổi danh phụ khoa đến. Chờ vị lang trung này đến biệt viện, nhìn thấy lão lang trung lại nhin không được kính ngạc, sao ngơai ở chỗ này?

Lão lang trung vô hạn đồng tình, nghĩ rằng, không chỉ có ta ở trong này, ngơai về sau cũng phải ngốc cùng, hừ hừ, rốt cục có người làm bạn, cảm giác cũng không phải quá tệ.

Lúc trước Cổ Tương nói với Hình Thượng Thiên muốn sinh nhi tử béo mập cho hán, kia bắt quá là đùa với hán, chính yếu là nàng cho rằng mình còn nhỏ, không ngờ nhanh như vậy lại có? (cả tháng quần quýt lấy nhau, không có mới đáng ngạc nhiên)

Hình Thượng Thiên ngồi bên cạnh Cổ Tương, nhìn nàng vẫn sờ bụng ngăn ngơai, nghĩ nàng là rất cao hứng, cười nói, "Có phải không tin hay không?"

Cổ Tương...

"Ta cũng không tin." Hình Thượng Thiên nói, sờ sờ bụng Cổ Tương, "Ngơai không chịu thua kém cho ta, dưỡng tốt thai này, về sau ta thì tuyệt đối tốt với ngơai."

Mặt Cổ Tương đầy hắc tuyến, về sau ngơai tốt với ta là vì đứa nhỏ?

Từ lúc mang thai sau, ngày lành của Cổ Tương liền hết, ăn không ngon, nằm cũng ghê tởm, càng nghĩ lại càng khó chịu. Nàng rõ ràng muốn tìm chuyện cho mình làm, cuối cùng lời nữ hồng mình đã quên thật lâu ra. Đừng nói chuyện chú làm một chuyện như vậy vô ích, thật đúng là có thể dòi đi lực chú ý, làm cho mình không khó chịu như cũ.

Buổi tối Hình Thượng Thiên vào phòng liền nhìn thấy Cổ Tương thêu hoa, nhìn hỏi, "Đang yên lành sao thêu bí đao?"

Cổ Tương, ㄗㄗ__ㄗㄗ, Lục gia, đây là con hồ nhỏ!!!

Dưới ánh mắt Cổ Tương lên án, Liễu Chi thiện ý nhắc nhở, Hình Thượng Thiên mới biết, nha, đây là con hồ!!! Khụ khụ, hán liền tiếp tục hỏi, con hồ này không thích hợp thêu trên quần áo, hán có thể mang Kỳ Lân linh tinh, nhưng con hồ còn có điềm thấp.

Cổ Tương quỳnh nửa ngày, cuối cùng phần hán nói, "Lục gia, đây là thêu cho đứa nhỏ."

Hình Thượng Thiên xấu hổ một hồi lâu, rốt cục nói không ra lời ê ă, về sau đứa nhỏ sinh ra, có phải trong đầu Cổ Tương đều là đứa nhỏ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Mùa xuân

Lão Hoài An vương là một nam tử cao tám thước thân thể cường tráng, tuy rằng qua năm mươi nhưng là tuyệt không hiển già, đi đường khí thế hiên ngang, nói chuyện vang dội chấn động, nói một câu có thể chấn trụ mạng tai của người. Lúc này hắn đang nhin không được phát tính tình, "Con mẹ nó, Chiêu Hòa vương người giỏi!"

Bên cạnh Hoài An vương là một nữ tử cầm nhon, khuôn mặt sắc sảo, nhưng nhìn kỹ có thể nhìn ra đã có chút tuổi, nàng chính là Hoài An Vương phi, lúc này bị lão Hoài An vương dọa, lập tức liền run, nhin không được nói, "Vương gia, sao ngài lại phát tính tình nữa rồi."

"Lão tử có thể không phát giận sao, người nhìn một cái lão thất phu kia nói cái gì? Muốn hòa ly? Phi, bỏ con ta lại biệt viện, khuê nữ hắn trở lại sống an nhàn? Nhưng thật ra biết hưởng phúc, con ta làm sao bây giờ!" Lão Hoài An vương càng nghĩ càng tức giận, đứng lên hung hăng đá ghế, ghế kia lập tức bay ra thật xa, đánh vào trên vách tường tan nát, "Vốn tưởng danh môn khuê tú, kết quả chính là một gà mái không biết đẻ, ba năm, đến cái rắm cũng không thả được."

Hoài An Vương phi khinh cau mày, bà gả cho Hoài An vương mấy chục năm, không hài lòng nhất về hắn, chính là rất thô bạo. Bà thật không rõ, rõ ràng là nhà danh môn, tính tình sao cứ như vậy...

"Người tới, đi chuẩn bị xe cho ta!" Hoài An vương bước nhanh ra ngoài, "Ta phải đi tìm lão thất phu kia tính đủ số vài năm này. Ba năm trước tộc Tatar loạn, ta đã nói là cơ hội tốt tiêu diệt, dâng sỏ con lên Hoàng Thượng muốn xuất binh, hắn giỏi rồi, nói là tộc Tatar mấy năm nay vẫn đều chung sống hòa thuận Đại Tán ta, làm gì muốn xuất binh. Lão tử biết khẳng định là tiểu thiếp tộc Tatar của hắn thổi gió gỏi đầu, những năm gần đây phá hỏng bao nhiêu chuyện tốt của ta, không đếm hết được!"

Hoài An vương vừa mắng vừa đi, nha hoàn bà tử, thái giám dọc theo đường đi cũng không dám tiến lên, sớm liền né ra. Một thái giám đầu thấp bé trong đó nhìn Hoài An vương rồi đi, bí mật về phòng, tìm ra giấy mực, tỉ mỉ viết tin, cuối cùng cuộn giấy để vào một quyển sách, lập tức đi ra, đưa cho một gã sai vặt giữ cửa.

Hoài An vương lên xe ngựa, thu lại thần sắc nổi giận về mặt ác liệt, nam tử trung niên đã sớm ngồi ở bên trong chờ bẩm báo, "Vương gia, cá đã mắc câu."

"Ừm." Hoài An vương gật gật đầu, mỗi một nhắm hai mắt lại, miệng nói, "Vất vả Tử Kỳ."

Trương Kiên Kinh là quân sư Hoài An vương, đã theo hắn không dưới hai mươi năm, quen thuộc tính nết của hắn nhất, nghe xong lời này cười nói, "Bất quá việc nhỏ, chính là Lục gia bên kia muốn..., thật sự đồng ý hòa ly?"

"Đứa nhỏ kia, ngay cả nàng dâu cũng không quản được!" Lại nói tiếp đề tài này Hoài An vương lại là một bụng khí, "Lúc tranh luận với ta như là muốn ăn lão tử luôn, đến trước mặt nữ nhân liền nhuệ?"

Trương Kiên Kinh xấu hổ cúi đầu, yên lặng nghe Hoài An vương phát tiết.

Một hồi lâu, Hoài An vương mới nguôi lửa giận, nói, "Người cho là con hồ Chiêu Hòa vương kia thật dám để khuê nữ hắn thương hòa ly con ta? Bất quá là nhìn gần đây Hoàng Thượng nhìn chăm chăm ta, đã mấy lần ra về mặt, hừ..., bất quá chính là muốn diễn cho Hoàng Thượng xem, nếu hắn muốn diễn, vậy bốn vương liền phối hợp, dù sao thanh danh thôi không phải khuê nữ của ta mà là của hắn."

Trương Kiên Kinh nghe xong, lộ ra vài phần khâm phục tươi cười, "Vẫn là Vương gia cao minh." Nói xong thấy thần sắc Hoài An vương hòa hoãn, tiếp tục nói, "Bất quá thật sự là nhờ phúc Chiêu Hòa vương, lần này giúp đại ân."

Hoài An vương nghe xong nhin không được lộ ra thần sắc đắc ý, "Lão hồ ly kia, còn cho ta thật sự là ngốc tử, lại không biết nháo như vậy, nhưng thật ra đánh bậy đánh bạ giúp ta."

Không đến mấy ngày Thiên Kinh liền nháo một tin đồn, nói là đích thứ nữ Chiêu Hòa vương phủ về nhà, ồn ào muốn hòa ly tiểu nhi tử Hoài An vương. Có người nói Ôn thị Chiêu Hòa vương phủ khuyết thiếu phụ đức, lại có người nói là tiểu nhi tử Hoài An vương là tiểu nhân gian tà, khó có thể ở chung. Tóm lại, các loại tin đồn đầy trời, nhưng cuối cùng vẫn là chỉ trích Ôn thị chiếm đa số, nói nàng không tuân nữ tắc, có phu quân còn lẳng lơ nhưng nhớ tình lang, bị bắt quả tang nên nháo hòa ly, lời phở phờ quả thực khó coi. (Hoài An vương, ngài giỏi!!!)

Ôn thị trở về liền bị Chiêu Hòa vương nhốt trong phòng không cho ra ngoài, Vinh cô cô trực tiếp bị bán đi, Thanh Trúc và Thanh Hoa vẫn được giữ lại hầu hạ. Dù sao bọn họ không tham gia cái gì, Chiêu Hòa vương phi nghĩ tóm lại muốn lưu một hai người quen thuộc, cho nên không bán đi, nhưng không thiếu được trịnh hai mươi bán tử, Thanh Sơ nhưng giống Vinh cô cô, trực tiếp phát mại.

Lúc đầu Ôn thị còn muốn biện bạch cùng phụ mẫu, bày tỏ mình quyết tâm, để bọn họ biết lúc này nàng sẽ không lại dựa theo phụ mẫu làm việc. Kết quả từ ngày đầu tiên Chiêu Hòa vương phi lại thất vọng lại khổ sở nhìn nàng một cái sau liền không gặp nàng.

Như vậy chính là suốt ba tháng, mùa đông rét lạnh chậm rãi đi qua, nghênh đón mùa xuân ấm áp, Ôn thị từ bắt đầu tin tưởng mười phần đến sau không

yên bất an, sao phản ứng mẫu phi không giống nàng dự đoán? (bà nghĩ, bà nói bà muốn bỏ chồng đi kiếm trai mẹ bà sẽ cho bà tiền đi liền)

Rốt cục một ngày này, cảnh liễu đã xanh tươi, Uông thị bị tỳ nữ đưa tới chính ốc, Chiêu Hòa vương phi là một phụ nhân mỹ mạo, tóc búi cao cao, trên mặt trang dung tinh xảo.

"Mẫu phi..." Uông thị nhìn thấy Chiêu Hòa vương phi, chưa nói trước rơi lệ. Uông thị vốn tưởng rằng Chiêu Hòa vương phi sẽ giống như trước đây, thương tiếc ôm nàng vào lòng an ủi. Kết quả lúc này bà thờ ơ, như là đối đãi thân thích ngày thường bà phiền chán nhất, thờ ơ lạnh nhạt.

Trong lòng Uông thị càng hoảng lên, đang định nói chuyện, đã thấy một ma ma sắc mặt nghiêm khắc bên cạnh Chiêu Hòa vương phi hô, "Uông Oánh Nguyệt, ngươi còn không quỳ xuống!"

Uông thị hoảng sợ, lập tức liền quỳ xuống, ngẩng người nhìn Chiêu Hòa vương phi.

"Uông Oánh Nguyệt ngươi một bất hiếu, chống đối phụ mẫu, hai lại không hiền, không tuân thủ phụ đức." Ma ma kia nói nơi này tạm dừng, nhìn sắc mặt Uông thị đã trắng bệch, liếc nhìn Chiêu Hòa vương phi, thấy bà như một pho tượng vững vàng đương đương không lên tiếng, lấy dũng khí nói tiếp, "Từ hôm nay trở đi ngươi bị trục xuất khỏi gia môn! Vĩnh viễn không thể bước vào Chiêu Hòa vương phủ nữa bước."

Này tựa hồ chính là kết quả Uông thị đoán được, nhưng là nhìn Chiêu Hòa vương phi vẻ mặt tê liệt, lòng của nàng bỗng nhiên liền kịch liệt đau đớn, thật giống như quãng nàng xuống giữa nước sông lạnh như băng, bị đè nén tột đỉnh.

Uông Oánh Nguyệt cơ hồ là lập tức liền khóc lên, nàng run run hành đại lễ Chiêu Hòa vương phi nói, "Nữ nhi bất hiếu."

Chiêu Hòa vương phi tựa hồ có chút không đành lòng, đứng lên, nói với nha hoàn, "Đuổi nàng đi, về sau không được tới gần phủ đệ chúng ta nữa bước." Nói xong cũng không quay đầu lại tiêu sai đi.

Quần áo Uông Oánh Nguyệt bị lột xuống, một tiểu nha hoàn khinh bỉ nhìn nàng nói, "Ngươi còn cho rằng mình là đại tiểu thư Vương phủ? Đã sớm không phải, đi bên ngoài hỏi thăm xem thanh danh của ngươi thối bao nhiêu." Nói xong liền đẩy Uông Oánh Nguyệt đi ra ngoài, nói, "Quần áo bên kia xem như ta cho ngươi, đừng ghét bỏ, mới mặc hơn mười ngày không giặt mà thôi, quần áo vẫn là tốt, không có bị rách."

"Này, ngươi thế nhưng cho ta mặc loại quần áo này?" Uông Oánh Nguyệt nhìn vấy trên tay bẩn nhìn không ra màu sắc ban đầu, nhìn không được mắng.

"Ngươi thanh tỉnh đi, Vương phi đã đuổi ngươi ra khỏi gia môn." Tiểu nha hoàn lãnh khốc nói xong liền mất lạnh nhìn nàng, "Nhanh chút, nếu không liền trực tiếp như vậy đuổi ngươi đi."

Uông Oánh Nguyệt vừa vội vừa tức, lại không thể nê hà mặc bộ quần áo bẩn, lập tức bị quần áo kia tanh tươi thiếu chút nữa làm hôn mê bất tỉnh. Tiểu nha hoàn cũng mặc kệ nàng, thấy nàng mặc xong, liền đẩy ra cửa, "Về sau ngươi liền tự giải quyết cho tốt."

Trên ngã tư đường trống trải người đến người đi, Uông Oánh Nguyệt lại bỗng nhiên có điểm sợ hãi, về sau nàng muốn làm sao bây giờ?

Qua ba tháng gian nan nhất, Cố Tương dần dần khá hơn. Chờ bụng ổn định, mỗi lần Hình Thượng Thiên nhìn thấy Cố Tương đỡ thất lưng đi đường còn có điểm run sợ trong lòng, nhưng Cố Tương trái lại an ủi hần nói, "Không có việc gì, đi nhiều một chút về sau dễ sinh đứa nhỏ." Nàng hiện đang rầu rĩ là chuyện mình sinh đứa nhỏ, tuy rằng nhìn Vương thị nương mình giống như là không có chuyện gì, sinh một cái tiếp một cái, nhưng là đến phiên mình liền sợ hãi, đây chính là cô đại không có sinh mổ đây!!!

Bất quá rất nhanh Cố Tương không tâm tư nghĩ cái khác, bởi vì qua năm, chờ Xuân Hoa nở rộ, Uông thị thế nhưng trở lại.

Không phải Uông thị muốn hòa ly? Lúc đi nhưng là thực hùng hổ, sao chưa tới mấy tháng đã trở lại? Lúc Cố Tương đi thỉnh an Uông thị, đợi không đến một khắc đã bị thỉnh đi vào, Uông thị thoạt nhìn thực tiêu tụy, mặt vốn no đủ đều gầy yếu, quần áo vừa người nay mặc ở trên người có điểm quá mức rộng thùng thình.

Uông thị hiển nhiên cũng thực ngoài ý muốn Cố Tương có bầu, nàng nhìn chằm chằm Cố Tương, sai Thanh Trúc lấy ghế cho Cố Tương. (người ta được chồng yêu có bầu có gì lạ mà bà này ngạc nhiên nhỉ)

Uông thị có vẻ thực mời một khách sáo cùng Cố Tương vài câu, liền để nàng trở về. Chờ nàng trở lại Từ Trúc Viện của mình, lại phái người cầm một bao thuốc bỏ lại đây, nói là cho nàng tắm bổ.

Cố Tương vốn rất vui vẻ, ngày vui vui vẻ vẻ, nàng cơ hồ đã quên Hình Thượng Thiên còn có một đại lão bà như vậy. Kết quả nàng ta lại về, nàng bỗng nhiên liền cảm thấy bất đầu khẩn trương bất an.

Bất quá hiển nhiên Uông thị trở về cũng không có mang đến cho Hình Thượng Thiên ảnh hưởng gì. Lúc đầu nghe được người trở lại, liếc mắt một cái xem như đã biết, khác cũng không nói. Cố Tương cảm thấy, vấn đề giữa hai người này càng lúc càng lớn, trước kia còn có thể nói vài câu, hiện tại một câu cũng lờ.

Qua vài ngày sau, Hình Thượng Thiên lại đột nhiên nói với Cố Tương muốn chuyển đến thôn trang ở. Cố Tương cảm thấy không rõ, Hình Thượng Thiên dừng một chút, bên tai ửng đỏ, phá lệ giải thích nói, "Mấy ngày nay nàng luôn ngủ không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thời gian mang thai

Buổi tối, Ưông thị ngủ mơ đột nhiên liền kinh tỉnh lại, tiếng thét chói tai của nàng kinh động cả Thanh Trúc.

Thanh Trúc nhìn trên trán Ưông thị đều là mồ hôi, nhìn không được nói, "Phu nhân, ngài làm sao vậy?"

Ưông thị ôm chăn, ánh mắt sợ hãi, thẳng đến một hồi lâu mới bình phục lại, nói, "Nước", Thanh Trúc vội vàng cầm nước trà qua, đưa cho Ưông thị.

Ưông thị tiếp nhận, một ngụm liền uống hết, ngực nàng mãnh liệt đập phồng, tựa hồ rất là kích động, giọng run run hỏi, "Thanh Trúc, ta hiện tại ở nơi nào?"

Thanh Trúc vội vàng cầm tay Ưông thị nói, "Phu nhân, ngài đang ở ngay trong viện mình." Từ lúc trở về, Ưông thị thường xuyên gặp ác mộng, có đôi khi còn có thể lôi kéo tay nàng hỏi, người là Thanh Trúc sao? Làm cho tâm nàng rất khó chịu, nghe nói Ưông thị đi ra ngoài một ngày một đêm, không có ai biết thời gian kia đã xảy ra cái gì, nhưng là hiển nhiên cũng không thoải mái.

Kinh đô tin đồn về Ưông thị và Lục gia ồn ào huyền ảo, Chiêu Hòa vương và Hoài An vương vì chuyện này thiếu chút nữa đánh nhau trước điện tiền, đều một bộ tuổi, thế nhưng đều nóng tính. Bọn họ đều chỉ trích đưa nhỏ đối phương không tốt, hoàng đế đỡ khóc đỡ cười, khuyên can hai người, thế này mới bình ổn việc này.

Ưông thị vừa nhắm mắt lại liền nhìn thấy khát cái kia quần áo tả tơi nhào tới mình, cười dữ tợn. Đối bụng một ngày, nàng ngay cả nước miếng cũng không còn, một điểm khí lực đều không có, thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp. Hiện tại nàng ngẫm lại còn cảm thấy cả người phát run, như xuống đất ngục. (công nhận Chiêu Hòa vương với Chiêu Hòa vương phi đủ ác, đuổi đi không cho một cấc, lại dựng trò bảo ăn mỳ giả như muốn hiếp nàng ta)

Trong phòng tối, Chiêu Hòa vương phi lạnh lùng nhìn nàng, hỏi, lại cho người một cơ hội, người còn muốn hòa ly hay không. Một khắc kia đầu óc của nàng cái gì cũng không, thậm chí chỉ cần lại được ăn ngon mặc đẹp, còn có cái gì không thể đáp ứng? Nàng nhào qua ôm lấy váy Chiêu Hòa vương phi nói, không không, ta nghe mẫu phi, nói xong đó là nước mắt rơi như mưa, nàng rốt cục biết, nếu không có Chiêu Hòa vương phủ, nàng chẳng là gì cả. Rồi đi, bắt quả là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Chiêu Hòa vương phi lạnh mặt dần dần dịu xuống, cuối cùng biến thành thần sắc đau lòng, bà khó khăn mới khắc chế nội tâm của mình, lúc này nhìn thấy nữ nhi quay đầu, rốt cục nhìn không được cũng khóc theo.

Sự tình phía sau tựa hồ thực thuận lợi, Chiêu Hòa vương phủ và Hoài An Vương phủ thương lượng, nàng cũng bị đưa về biệt viện.

Nhưng nàng không cam lòng. Nàng nhìn Cố Tương kia và Lục gia hai người thân mật tản bộ bên hồ, chỉ cảm thấy trong lòng lại hâm mộ lại ghen tị, dựa vào cái gì nàng không thể sống theo ý mình, Ngô lang của nàng lại ở nơi nào? (thật ra từ đầu Ưông thị đã tưởng bở, “ Ngô lang “ kia vốn không yêu nàng ta, nên cộng thêm 1 lý do nữa liền thả bỏ nhà đi cũng không muốn cưới)

Một đám vấn đề phức tạp quấn lấy nàng, làm cho nàng không thể yên. Nàng cảm thấy sống cùng Hình Thượng Thiên như vậy, dày vò giống như nằm giữa nồi chảo, chính mình sớm muộn gì cũng héo rũ như đóa hoa kia. (bà có lúc nào tươi mà sợ héo)

Rốt cuộc muốn làm sao bây giờ?

Chuyển đến thôn trang sau, tâm tình Cố Tương tự nhiên tốt hơn rất nhiều. Lúc nữ nhân mang thai rất mất cảm, cho dù Cố Tương thiên tính lạc quan vô tư, nhưng tình cảm mẫu tử trời sinh, cũng không thể không lo cho đứa nhỏ của mình.

Ngày chậm rãi đi qua, mùa xuân một năm này ngênh đón khô hạn hiếm thấy. Theo lời lão nhân nói, tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa, nhưng là năm trước đại tuyết dày đặc kia thế nhưng không có ngênh đón mưa mùa xuân. Liên tục mấy tháng không có một giọt mưa, nông dân khổ không nói nổi, vài thôn xóm vì chuyện tưới tiêu đã kéo bè kéo lũ đánh nhau, nháo chết vô số. Lại nói, trời dần dần nóng, suối nước cũng dần dần cạn, nông dân nhìn đất đai trước kia phì nhiêu nay dần dần nứt nẻ, sau đó mầm mống đều chết hết, trên mặt chết lạng mà thống khổ.

Cố Tương nhìn lưu dân càng ngày càng nhiều, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không tốt, triều đại nào cũng đều là từ lúc có lưu dân sẽ dần có chiến tranh và tạo phản. Chẳng lẽ thiên hạ sắp không yên ổn?

Đã đến tháng bảy, ngày Cố Tương dự tính sinh cũng sắp đến, Xuân Nha và Liễu Chi đều nom nớp lo sợ, mà ngay cả Trịnh cô cô lại đây hỗ trợ đều là về mặt khẩn trương. Chỉ cần Cố Tương nói một câu bụng nàng không thoải mái, vậy liền rối loạn, hai lang trung Đồng Nhân Đường mời đến sẽ thay phiên bắt mạch, tuy rằng Hình Thượng Thiên ra vẻ bình tĩnh, nhưng là đi đứng cứng ngắc, như gặp địch nhân nhìn chằm chằm lang trung, chỉ cần hần dám nói một câu không tốt, vậy thì muốn lập tức xử trí người.

Cố Tương nhớ tới hiện đại, nam nhân hai mươi một tuổi vừa mới khảo học đại học, nếu ai nói với người chúng ta kết hôn sinh con đi, phỏng chừng người sẽ nghĩ đến hần là bệnh thần kinh, chính mình còn là đứa nhỏ choai choai đâu. Nhưng tại cổ đại, Hình Thượng Thiên hai mươi một tuổi đã là phi thường xứng chức phụ thân rồi.

Buổi sáng mỗi ngày đều nhìn chăm chăm nàng ăn điểm tâm, trước kia cái bẹ này cũng không cho ăn, mỗi ngày ba bữa đều an bài tốt, lượng cơm ăn cũng vậy. Sau đó cơm nước xong liền mang theo Cố Tương đi tản bộ, chuyển một vòng trở về nếu còn thời gian, Hình Thượng Thiên mượn quyền sách niệm, nói như vậy để đứa nhỏ từ nhỏ đã được hun đúc, về sau sẽ hiểu học. Lúc ấy Cố Tương nhìn bộ dáng Hình Thượng Thiên nghiêm trang, thật muốn hỏi hần, vạn nhất là nữ nhi làm sao bây giờ?

Bất quá xem Hình Thượng Thiên tha thiết chờ đợi, Cố Tương cũng thật sự không tốt đội nước lạnh, dù sao là nam hay nữ, sinh mới biết được.

Chờ ăn cơm trưa, sau đó chính là cùng Cố Tương ngủ trưa, tỉnh lại sau lại là tản bộ, muốn đi chung quanh cây ngô đồng trong viện mười vòng.

Sau đó lại là đọc sách, Cố Tương cảm thấy ngày đơn điệu đến nàng sợ hãi, trọng yếu nhất là, đồ ăn thiếu muối thiếu nước tương này thật sự là không hợp khẩu vị, con cua của ta, thịt nướng, thịt om đại tôm, các người đều ở nơi nào?

Có buổi tối, khỏe môi Cố Tương lưu trữ nước miếng tỉnh lại. Nàng không nói lời nào ôm Hình Thượng Thiên chùi nước mắt, Hình Thượng Thiên liền nóng nảy, hỏi nàng có phải bụng không thoải mái hay không. Cố Tương lắc đầu, nhưng Hình Thượng Thiên không tin, bụng Cố Tương lớn hơn cả bóng cao su, mỗi lần hần nhìn đều run sợ trong lòng, phải gọi hai lang trung qua hỏi một phen.

Hai lão lang trung cộng lại hơn một trăm tuổi, thật sự là cảm thấy ngày này không có cách nào qua nổi. Một ngày bắt mạch một lần cũng thôi, khuya khoắt không cho xương cốt già của bọn họ ngủ, còn muốn ép buộc. Vốn tưởng rằng đại sự gì, kết quả mạch tượng tốt lắm, phi thường hữu lực! Bọn họ bỗng nhiên cảm thấy thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nhìn ánh mắt lang trung u oán, Hình Thượng Thiên có điểm xấu hổ, thường bạc cho lui xuống, hần ôm Cố Tương dỗ hỏi, "Nàng rốt cuộc làm sao không thoải mái?"

Cố Tương chép miệng nửa ngày, chỉ chỉ dạ dày mình, "Nơi này."

"Đói bụng?"

Cố Tương gật gật đầu, đáng thương hề hề nói, "Ta muốn ăn thịt xuyên cay!" Nói xong liền không chớp mắt nhìn Hình Thượng Thiên.

"Không được, không thể ăn cay, không tốt cho đứa nhỏ." Hình Thượng Thiên không cần suy nghĩ cự tuyệt.

"Vậy cá hấp cách thủy được không?"

"Không được!"

"Được rồi, ta có thể ăn cái gì?" Cố Tương sắp khóc, nàng thật sự rất muốn ăn cay.

"Cháo cá."

Lần này Cố Tương thật khóc, cháo cá kia thả một chút muối như vậy, liền như cháo hoa, có hương vị gì chứ! Nhưng bị Hình Thượng Thiên như hồ rình mò nhìn chăm chú, nàng vẫn là uống một chén nhỏ, sau đó hàm chứa nước mắt ngủ, trong mộng đều là nỡ thực nàng thật lâu chưa được ăn.

Kinh đô, trong ngự thư phòng, Đại Tấn triều đã qua ba đời, hoàng đế cau mày đọc sổ con, lắc lắc đầu nói, "Tình hình tai nạn càng ngày càng nặng." Lập tức thở dài một hơi nói, "Xem ra, Khâm Thiên Giám nói cũng không phải không có lý, trầm từ lúc đăng cơ tới nay, còn chưa có đi Thái Sơn hiến tế, đây là đang nói trầm không thành tâm."

Nam tử tuổi còn trẻ đứng bên cạnh, thân mặc hoàng bào, đầu đội kim quan, thoát nhìn vô cùng anh tuấn, hần nói, "Phụ hoàng, ngài muốn đi Thái Sơn?"

Thái Chân đế đứng lên, nhìn bản đồ trên tường, mặt trên vẽ non sông Đại Tấn, mỗi lần nhìn đều làm cho hần có cảm giác tự hào nói không nên lời, "Ngày đã được định ra, liền mừng hai tháng sau, là ngày hoàng đạo xuất hành."

Thái tử nhớ tới Hoài An vương thường xuyên động tác nhỏ liền cảm thấy không ổn, lý kinh lúc này thật sự là nguy hiểm, nhưng hần lại không có căn cứ chính xác thực tế.

Hoàng đế nhìn thái tử âm tình bất định nói, "Con ta nhưng là có tâm sự gì?"

"Hồi bẩm phụ hoàng, an trí Hoài An vương như thế nào?" Thái tử nói xong liền ngẩng đầu nhìn Thái Chân đế, hi vọng hần có thể cho một đáp án làm mình an tâm.

Hoài An vương Hình Chương là kẻ khó lường, quyền cao chức trọng. Lúc Thái Chân đế vừa đăng cơ có công phò tá không nói, sau xuất binh Ngọc Môn quan đánh một trận chiến với tộc Tatar, nhậm thống soái Tổng binh quan, lại chiến công lẫy lừng, bắt sống Khả Hãn tộc Tatar. Từ đó về sau có danh hiệu đệ nhất mãnh tướng Đại Tấn, trấn thủ Ngọc Môn quan nhiều năm, sau tuy rằng trở lại kinh đô, giao binh quyền, nhưng người hần bồi dưỡng trải rộng toàn bộ ngũ quân Đô Đốc phủ, uy vọng trong quân cực lớn. Thái chân đế mấy lần muốn diệt hần đều không thành, âm kém dương sai để hần còn sống, mấy năm gần đây Thái Chân đế càng lớn tuổi, càng thêm nghi ngờ kiêng kỵ, chỉ thám tử xếp vào Hoài An Vương phủ giám thị liền hơn mười người.

Thái Chân đế nhớ lại vài ngày trước đó Hoài An vương không để ý thể diện trước mặt triều thần đánh nhau với Chiêu Hòa vương, mũ cũng rớt, quần áo cũng sai lệch, trên mặt cũng bị đánh ra hai dấu bầm, liền cảm thấy rất là buồn cười, tâm tình cũng buông lỏng nhiều, "Hần nay cũng già đi, làm chuyện hồ

đồ, thế nhưng chỉ vào Chiêu Hòa vương nói, tiểu nữ nhi nhà ngươi chính là gả mái không biết đề, ha ha, con ta không cần quá mức lo lắng."

"Nhưng là..."

Hoàng đế vỗ vỗ bả vai thái tử nói, "Trẫm định để Hoài An vương đi cùng trẫm tới Thái Sơn."

"Này sao được?" Thái tử vội la lên.

"Chẳng qua là hộ tống." Hoàng đế nhìn thái tử, lắc lắc đầu nói, "Con ta về sau chính là vua của một nước, thiết không thể hi tiện hiện ra như thế."

Thái tử vội vàng cúi đầu, trong lòng cũng là hoảng sợ bất an, kết quả nghe được hoàng đế còn nói thêm, "Đến lúc đó phải người canh chừng một nhà già trẻ Hoài An vương, một khi..., giết không cần hỏi." Hoàng đế nói tới đây lại bổ sung, trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc, "Ta cũng không tin, hắn có thể làm ra cái gì? Huống chi tánh mạng một nhà già trẻ của hắn đều trong tay con ta."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Hình Thượng Thiên đề thư lại xuống bàn, trên mặt lộ ra vài phần châm chọc. trong thư viết Uông thị muốn hoàn toàn hồi cái để làm người mới, hắn cần phải không cần hành động theo cảm tình, ấn nhẫn, thật sự không vui, có thể tìm thị tiếp.

Lúc trước Uông thị nói muốn hòa ly với hắn, hắn đã biết bất quá là Uông thị vọng tưởng, phụ vương của hắn và phụ vương của nàng ta sẽ không cho phép chuyện này phát sinh, trước không nói tai tiếng, ích lợi quan hệ giữa Chiêu Hòa vương phủ và Hoài An Vương phủ, sao có thể hòa ly?

Nhìn Uông thị gầy yếu trầm mặc, Hình Thượng Thiên khẳng định nàng bị gõ không ít, về phần phương thức gõ này như thế nào hắn lại không biết, nhưng là danh môn vọng tộc luôn có nhiều thủ đoạn dơ bẩn làm người hoa cả mắt.

Ha ha, Hình Thượng Thiên gắt gao nắm quyền cúi đầu nhớ lại cảnh tượng giằng co với Hoài An vương trước khi rời Vương phủ. Khi đó hắn phần nộ chât vẫn vì sao muốn lưu đây hắn đến biệt viện, Hoài An vương không hề ôn nhu thả mệnh lệnh nói, "Bốn vương bảo người đi người phải đi! Người không muốn nghe bốn vương cũng biết, chờ cánh người cứng rắn, người cảm thấy có thể đối nghịch bốn vương lại đi gặp bốn vương, nhưng hiện tại người có năng lực gì? Ăn mặc dùng, cái nào không phải bốn vương cấp?"

Ánh mắt Hoài An vương khinh bỉ giống như một cây châm đã chui vào thịt của hắn, trùy tâm đau rét thấu xương.

Lúc trước hắn vào quan bố chính sau vốn nghĩ đến rốt cục có thể giẫy khỏi thế lực Hoài An vương, kết quả có một lần cần triệu tập binh lực đại doanh Tây Bắc Nam An thành, quan bố chính Từ đại nhân liền trực tiếp mang theo hắn đi qua. Tướng quân đại doanh kia hắn cũng nhận thức, từng là một thân vệ thủ hạ phụ thân. Chờ lúc hai người họ pha trò giống như huynh đệ nhiều năm không gặp hắn mới hiểu được, vì sao Từ đại nhân khắp nơi coi trọng mình, ha ha, nguyên lai đi dạo một vòng, hắn vẫn là sống dưới cánh chim phụ vương.

Nhưng hắn thật sự cam tâm sao?

Tự nhiên là không cam lòng, rời khỏi quan bố chính hắn liền đi tranh Giang Nam, nơi đó vật tư phi nhiều cơ hội rất nhiều, không đến vài năm nhưng thật ra làm chút sản nghiệp, hắn nghĩ tóm lại có một ngày, có cơ hội thích hợp, hắn sẽ sống cuộc sống mình muốn, bởi vì hắn không phải đường tại Hoài An vương phủ giống như chim hoàng yến, hắn càng thích tự do tự tại.

Cổ Tương nằm ở trên giường nhìn bụng mình càng ngày càng nặng nề, nàng vừa ăn quả táo vừa vuốt bụng nói, "Cục cưng, rốt cuộc người tính khi nào mới đi ra?" Bụng Cổ Tương rất lớn, bây giờ đi đường phải có người nâng, bằng không thật sự lao lực. Hình Thượng Thiên từng hoài nghi có phải có vấn đề hay không, nhưng là vị Đồng tiên sinh Đồng Nhân Đường giảng, hết thấy đều tốt lắm, Cổ Tương thường thường còn có thể cảm giác được tiểu tử kia dùng sức đá nàng, có đôi khi nửa đêm nàng bị đá tỉnh, tổng thấy đứa nhỏ này nhất định không phải cái thành thật, haiz.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Xuân Nha vừa quạt cho Cổ Tương, vừa nói chuyện mình biết, "Di nương, ngài không biết, vài thôn phụ cận chúng ta mọi người đã rời đi không sai biệt lắm, không có nước, không có lương thực, không rời đi chỉ có đường chết." Xuân Nha còn cố ý chạy về tiếp tế lương thực cho phụ mẫu của mình.

Cổ Tương nghe xong trong lòng thực trầm trọng, nhớ tới chuyện mùa đông phát cháo, nhưng khi đó không giống hiện tại, lúc ấy chẳng qua là có chút người gặp tai, hiện tại lại là cả khu vực. Cho dù biệt viện trữ lương nhiều cũng không dùng hết nổi số người này, hơn nữa, thực dễ làm cho lưu dân tiến vào biệt viện, đến lúc đó đừng nói là cứu người, phòng chừng đều rất khó tự bảo vệ mình.

"Quan phủ không nói cái gì?" Cổ Tương nhớ rõ lúc này nên có quan phủ đứng ra mới đúng.

Xuân Nha lắc đầu, "Trước kia còn có thể tùy ý ra vào Tương Dương thành, hiện tại là chỉ ra không cho vào."

Hai người đầu trằm mặc, Cổ Tương nghĩ hiện tại rất nhiều người không có cơm ăn, trời giạt khắp nơi liền cảm thấy thực áp lực, Xuân Nha thấy liền mau chóng thay đổi đề tài nói, "Ta vừa mới nhìn Tiểu Bạch, đã cao như vậy, nhìn thấy ta cứ tới đây cọ, ta nghĩ nó là nhờ phụ nhân."

Nhắc tới tiểu bạch Cổ Tương cũng rất hưng phấn, hiện tại tiểu bạch đã là ngựa trưởng thành, lông trên người giống như là sa tanh tỏa sáng, đặc biệt một đôi mắt to Manh Manh kia, mỗi lần nhìn thấy Cổ Tương đều làm nũng, hơn nữa Cổ Tương nói cái gì đều có thể nghe hiểu, làm cho Cổ Tương hoài nghi, có phải con ngựa này có linh hồn xuyên qua hay không!!!

"Một lát cơm nước xong đi xem nó." Cổ Tương nói.

Đúng lúc này Liễu Chi đến, nàng nói với Cổ Tương, "Di nương, sắp đến Ngọ thiện, hôm nay dùng món gì?"

Cổ Tương hứng thú thiếu thiếu, không có hứng thú gì nói, "Tùy tiện đi." Dù sao nàng muốn ăn cái gì cũng không được, Hình Thượng Thiên quản rất nghiêm khắc.

Liễu Chi thấy Cổ Tương uể oải, nhỏ giọng nói, "Di nương, hôm nay Lục gia đi Tương Dương thành." Nói xong thấy Cổ Tương không phản ứng kịp, tiếp tục nhắc nhở nói, "Lục gia buổi tối mới trở về."

Cổ Tương nhăn tình sáng lên.

Trên bàn để một cái lẩu, bên cạnh đều là một ít rau dưa và thịt dê cắt lát, Cổ Tương bảo Liễu Chi vụng trộm lấy hạt tiêu bỏ vào trong tương, lập tức liếm một ngụm, nha nha nha nha, cay nóng thật đã nghiền. Xuân Nha mau chóng thả thịt dê nóng vào trong bát Cổ Tương, Cổ Tương khoái hoạt điên rồi, mùi quen thuộc này thật sự là..., làm cho người ta hoài niệm, nàng một hơi ăn hai bàn thịt dê, một bàn thịt bò, đậu hũ, cải trắng, rau dưa lại vô số kể.

Chờ ăn xong, Cổ Tương liền ôm bụng thoải mái thở dài, nói, "Cực cung, mẹ chỉ ăn mấy hạt tiêu, nếu người không thoải mái..."

"Người chỉ ăn mấy hạt, không sợ phải không?" Hình Thượng Thiên đứng ở cửa, vẻ mặt không ủng hộ nhìn Cổ Tương.

Trong lòng Cổ Tương lộp bộp một chút, nghĩ rằng xong rồi, đây là ăn vụng bị bắt, hiện tại làm sao bây giờ? Sao sợ hãi như vậy!

Hình Thượng Thiên vốn muốn đi Tương Dương thành tìm Tàn Thịnh Danh, kết quả mới đi liền lại trở về, thật sự là lo lắng Cổ Tương, không ngờ đợi hẳn về liền nghe được tin tức này.

Cổ Tương chột dạ nhìn Hình Thượng Thiên nói, "Chỉ một chút như vậy, như móng tay thôi."

Hình Thượng Thiên bất vì sờ động, ôm ngực trên cao nhìn xuống, lập tức nói, "Xem ra không phạt người, thật sự là càng ngày càng không biết nặng nhẹ."

Cổ Tương nghĩ rằng, hiện tại ta lớn bụng, người rót cuộc muốn trừng phạt ta như thế nào, hừ, ta mới không tin người bỏ được đựng đến ta đâu, nghĩ đến đây Cổ Tương càng nang cao bụng, kia ý tứ chính là, có giới người nhắm tới bụng nè.

Hình Thượng Thiên tự nhiên thấy Cổ Tương khiêu khích, lòng mi nhảy khiêu, tiến lên bắt Cổ Tương, cầm lưng quần của nàng. Cổ Tương lập tức chấn kinh rồi, gì vậy, này không phải muốn..., chẳng lẽ hẳn muốn dùng công phu trên giường đến bắt nàng thần phục? Nàng nhưng là đọc không ít ngôn tình, nữ chủ mỗi lần đều phải thần phục dưới công lực nam nhân phi phạm XX, hơn nữa khẳng khẳng một mực yêu nam chủ, nha nha nha, nhưng hiện tại trong bụng nàng còn một đứa nhỏ, như vậy thật sự được sao? Chờ quần bị cởi ra, Hình Thượng Thiên tiến đến trước mặt, Cổ Tương nghĩ, ày yo, này thật sự thật ngông cuồng, oa oa!

Kết quả Cổ trừng phạt Tương đoán không có đến, nhưng thật ra cảm giác được mông đau đớn! Hình Thượng Thiên thế nhưng đánh mông nàng! ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ

Cổ Tương là thật khóc, từ nhỏ đến lớn còn không có ai đánh mông nàng, nàng nhìn Hình Thượng Thiên, ánh mắt lên án, Hình Thượng Thiên không được tự nhiên dừng tay. Vừa rồi hẳn cũng là bị chọc tức, cảm thấy Cổ Tương không thương thân mình, nghĩ chỗ khác không thể đụng vào, mông luôn có thể đánh, kết quả hẳn lại quên phòng chừng một phụ nữ có thai cảm xúc dao động, quá mau nước mắt.

"Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc." Hình Thượng Thiên chân tay luống cuống dở.

Cổ Tương bất vì sờ động, tiếp tục khóc.

Hình Thượng Thiên nóng nảy, khóc như vậy sao được, hẳn bắt đắc dĩ thỏa hiệp nói, "Người muốn thế nào, người nói, ta đều đồng ý được không?"

Cổ Tương...

Nhìn Cổ Tương không tin mở mắt, hẳn cam đoan nói, "Ta nói là thật."

"Ăn đồ nướng cay!" Cổ Tương nước mắt bắt tại lông mi, vẻ mặt vui sướng, tựa hồ vừa rồi chưa từng khóc.

"Hồ nháo!" Được rồi, Hình Thượng Thiên còn chưa nói hết Cổ Tương lại khóc, hẳn cảm thấy đầu mình sắp nổ, lần đầu tiên phát hiện nữ nhân khóc quá khó giải quyết, cuối cùng bắt đắc dĩ thỏa hiệp nói, "Được rồi, chỉ ăn một chuỗi." Hình Thượng Thiên nhớ tới lang trung nói qua, hạt tiêu không phải không thể ăn, chính là ăn ít cho thỏa đáng.

Cố Tương ở chỗ sâu trong ngũ căn bạch béo ngón tay, bởi vì thời gian mang thai tay chân nàng đều có điểm phù thũng, "Năm căn."

Hình Thượng Thiên, ==

Buổi tối Cố Tương thực hạnh phúc ăn năm xuyên thịt dê cay, chính là ướp qua gia vị, sau đó nướng, tiêu hương như vậy, chẳng qua Cố Tương nhìn thịt trên cây có chút buồn bực hỏi, "Này mặt trên có thịt sao?"

Hình Thượng Thiên mặt không đổi sắc, "Này không phải là thịt?" Sau đó chỉ vào chấm nhỏ trên que trúc giống như trần châu.

Cố Tương thật sự khóc, tàn ác, nàng hung hăng cắn một ngụm nghĩ rằng, Hình Thượng Thiên xem như người lợi hại! Hổ cha, thịt xuyên của nàng rốt cuộc đi nơi nào?

Vì trấn an Cố Tương bị thương tâm linh, Hình Thượng Thiên lôi kéo Cố Tương đi thả đèn Khổng Minh, màn đêm hạ, nhìn đèn lồng mang theo hứa nguyện chậm rãi bay lên, đến giữa không trung giống như đóa hoa trôi nổi, xinh đẹp bất khả tư nghị, tâm Cố Tương trước nay chưa từng bình tĩnh như vậy, nàng tựa vào trong lòng Hình Thượng Thiên, tat đặt trên bụng, âm thầm nói với mình, hi vọng có thể vẫn đều như vậy.

Bất quá vài ngày sau, Cố Tương liền phát hiện mình chờ mong bị đánh vỡ, đã xảy ra một việc cải biến toàn bộ vận mệnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thoát đi

Dương Vạn Hiền là người không thương nói chuyện, dựa theo lời nương tử hần nói, chính là gây gộc đánh không ra một tiếng rên, nhưng là tính cách này của hần lại sâu được hoàng đế yêu thích, cảm thấy ôn trọng tin cậy, đã làm thống lĩnh cấm vệ quân mười năm, nghe nói lần này hoàng đế nam hạ Thái Sơn vẫn là hần phụ trách, hôm nay hần rời nhà, vẫn đi tới một tửu lâu quen thuộc.

Trên tửu lâu có treo cờ màu đỏ, thoát nhìn tiên diễm loá mắt.

Dương Vạn Hiền đứng lại, nhìn thấy cờ lập tức cất bước đi vào, lão bản là một nữ tử qua tuổi bốn mươi vẫn phong vận như cũ, nhìn thấy Dương Vạn Hiền liền nói, "Dương đại nhân, ngài lại đây ăn thịt? Đến thật là đúng lúc, đêm qua bắt đầu hầm thịt bò, lúc này vừa ngon miệng." Dương Vạn Hiền nguyên quán là người phong kinh, từ nhỏ liền thích thịt ăn này, mỗi tháng luôn có mấy lần đến nơi đây ăn.

"Ngài muốn bốn? Đồ ăn khác thì sao, vẫn là cứ theo lẽ thường? Được rồi!" Lão bản cười tùm tùm đáp, "Vẫn là chỗ cũ?"

Dương Vạn Hiền gật gật đầu liền lên lầu.

Đội lên lầu, vào nhà gian tận cùng, bên trong trống rỗng, hần nhìn phía sau, thấy không ai mới bước đi đến chỗ vách tường, tìm một án ký, nhẹ nhàng nhấn một cái.

Vách tường bị đẩy ra, bên trong thế nhưng ẩn bí mật kinh thiên, là một nhà gian khác, "Dương Vạn Hiền, người rốt cục đến đây." Một giọng trung khí mười phần vang lên, Dương Vạn Hiền thấy người nợ, vội vàng quỳ xuống, nói, "Vương gia..."

Trong phòng tụ tập năm sáu người, trừ bỏ Hoài An vương còn lại đều là tướng quân cầm quyền trong quân.

"Vương gia, lần này thật sự muốn?"

Hoài An vương hào khí uống cạn một ly rượu, nói, "Con mẹ nó, lúc trước lão tử vì cầu hoàng đế kia đầm máu chiến đấu, kết quả hần lại lật lọng, không phát lương thảo, thiếu chút nữa khiến chúng ta đói chết tại Ngọc Môn quan. Lúc ấy chết bao nhiêu tướng sĩ, các người còn nhớ rõ không? Những huynh đệ đó vì Đại Tấn phấn đấu quên mình, không chết dưới đao kiếm địch nhân, mà là chết dưới âm tiển người một nhà."

Mọi người không nói, nhớ tới năm đó những huynh đệ cùng đi, nhưng lại chết oan uổng không thể trở về, đều cảm thấy tâm tình trầm trọng.

"Liên bởi vì cha vợ hoàng đế kia nói ta có tâm mưu phản, thật buồn cười! Lúc tộc Tatar tấn công, cầu hoàng đế kia thiếu chút nữa khóc cầu ta lãnh binh sao không nói ta có tâm mưu phản?" Hoài An vương nói chỗ thương tâm, lại bung ly rượu lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy rượu cay nồng nội tâm, giống như nhớ đến cảnh tượng năm đó.

"Các người ngày quá an nhàn, liền đã quên chuyện trước kia?" Hoài An vương nhìn mọi người tiếp tục nói, "Từ Mậu, năm đó ở hành cung, người cần thay cầu hoàng đế kia một tên, kết quả thì sao, cầu hoàng đế kia lấy lý do được liệu không đủ ngay cả Thái y cũng không phải lại trị cho người. Lúc đó nếu không phải lão tử không tin tã, trối lạng trung lại đến bắt mạch cho người, lại mạnh mẽ rút thuốc cho người, người còn có thể sống đến bây giờ? Người tin rằng lúc ấy thật sự không đủ được liệu? Bất quá chính là nhìn người không vừa mắt, đã sớm muốn trừ cho thống khoái." (vua vậy, bị phế cũng đáng)

Từ Mậu cúi đầu, hung hăng nắm chặt tay, "Vương gia, ta biết."

"Các người biết cái gì, lão hoàng đế muốn chúng ta chết, hẳn muốn giết huynh đệ năm đó đi theo hẳn liễu mạng, trải đường cho con của hắn. Các người nghĩ câu hoàng đế kia có thể cho chúng ta một đường sống? Đừng si tâm vọng tưởng, lão tử đã sớm chết tâm này." Hoài An vương thê lương nói.

Không khí trong phòng lập tức trở nên có chút áp lực, tất cả mọi người lộ ra vài phần phần lộn, trong đó một nam nhân mày rậm, mặt tròn, trong ánh mắt bộc phát ra tức giận, hung hăng vỗ bàn nói, "Vương gia, ngài nói cái gì liền là cái nấy, lão Tà ta hết thấy nghe Vương gia."

Dương Vạn Hiền cũng đứng lên, nghiêm túc nói, "Mạng của ta là Vương gia cứu, Vương gia nói làm sao ta liền làm thế, tuyệt không hai lời."

Những người khác lập tức phụ họa.

Trên đường trở về Hoài An vương nhìn xe ngựa lắc lư, bình tĩnh không nói lời nào, Trương Kiên Kinh ở một bên châm chọc một lúc lâu vẫn là cảm thấy phải nói, mở miệng, "Vương gia, vương phi và mấy vị công tử đều ở trong tay thái tử điện hạ..."

Hoài An vương thoáng khó nhăm hai mắt lại, một hồi lâu mới nói, "Luyện tiếu đứa nhỏ không thể thành đại nghiệp."

Trương Kiên Kinh cúi đầu, trong mắt hiện lên bi thống, tuy rằng đã sớm biết kết quả, vẫn là cảm thấy không đành lòng, "Vương gia cũng không cần quá mức sầu lo, không chừng thái tử chú ý đạo làm vua, sẽ vì thanh danh mà thủ hạ lưu tình?"

Đôi mắt Hoài An vương hiện lên chờ đợi, chính là rất nhanh lại ảm đạm xuống, "Phải hoặc không phải đã không trọng yếu..., bốn vương đã không có đường lui, câu hoàng đế sẽ không lưu cho ta đường sống, không thành công liền xả thân."

Thái Chân 34 năm 8 tháng, khô hạn khắp nơi, lưu dân bùng nổ, Thái Chân đế không để ý khuyên can đến Thái Sơn tế điện, lưu thái tử trấn thủ kinh đô quân triều chính, vừa đi không thể trở về, bị Hoài An vương và Dương Vạn Hiền hợp lực bắn chết.

Hoài An vương đối ngoại tuyên bố Thái Chân đế chống lại thần linh, làm cho thiên tai không ngừng, lúc tế điện bị thiên lôi đánh trúng, mất mạng mà chết. Sau đó Hoài An vương tập kết binh mã thẳng hướng kinh đô, thái tử nghe tin dữ tức giận, cực kỳ bi thương, hạ chỉ thảo phạt phản tặc Hoài An vương đồng thời giết chết lưu tại năm nhĩ tử một đường nữ của Hoài An Vương tại kinh đô.

Cố Tương đã qua ngày dự tính sinh, nhưng chậm chạp không thấy động tĩnh, Đồng tiên sinh của Đồng Nhân Đường nói cũng không cần phải gấp gáp, nếu qua nửa tháng vẫn không phát động mới cần dùng trợ sản.

Thời tiết oi bức, Cố Tương nằm trên chiếu, bên trái là Liễu Chi, bên phải là Xuân Nha, quạt cho nàng, nàng uống nước trà son tra, nghe nói này giúp trợ sản, hiện tại nàng một ngày đều phải uống mấy chén.

"Đi xem Lục gia đã trở lại chưa?" Cố Tương nói với Xuân Nha, sáng sớm Hình Thượng Thiên đi Tương Dương thành, nói là gặp một bằng hữu, hẳn là buổi tối sẽ trở lại, nhưng đến bây giờ thế nhưng một điểm động tĩnh đều không có. Từ lúc mang thai Hình Thượng Thiên luôn không rời nàng, khiến Cố Tương có chút không quen vắng hắn.

Xuân Nha lên tiếng, bước đi ra ngoài, kết quả còn không có ra sân liền nhìn thấy Hồ Nữ về mặt khăn trang điểm tới, phía sau là Thanh Trúc hồi lâu không thấy.

Thanh Trúc nhìn thấy Xuân Nha vội vàng hỏi, "Lục gia ở đâu?"

Xuân Nha rõ ràng cảm giác được Thanh Trúc bất an, nàng nhìn không được hỏi, "Lục gia hôm nay đi ra ngoài, còn chưa trở về, Thanh Trúc tỷ tỷ, người làm sao? Có phải ra chuyện gì hay không?"

"Đi ra ngoài?" Thanh Trúc xoa xoa mồ hôi trên trán, nàng ngồi xe ngựa lại đây, sợ chậm trễ thời gian nên chọn đường tắt, dọc theo đường đi xác này không cần nói, bất quá nghĩ đến quân sĩ đứng ở trong sân như là môn thần, liền cảm thấy trong lòng khó chịu như bị hỏa thiêu, "Nếu Lục gia không ở đây, mau mang ta đi gặp di nương."

Xuân Nha nhìn biểu tình Thanh Trúc ngưng trọng, không dám chậm trễ, mau chóng dẫn người đi đông sương, Cố Tương cũng là hoảng sợ, sao Xuân Nha mới đi không lâu đã trở lại, hừm, phía sau có người? Là Thanh Trúc, sao nàng ấy đến đây? Cố Tương nhớ rõ, từ lúc mình và Hình Thượng Thiên chuyển đến biệt viện, Ưông thị một lần truyền tin cũng không.

Thanh Trúc nhìn đến Cố Tương liền chạy nhanh phúc phúc nói, "Di nương, ngài mau thu thập này nọ, rồi nơi này."

Cố Tương có điểm không hiểu, hỏi, "Thu thập này nọ?"

Thanh Trúc thấy trong phòng đều là nha hoàn tâm phúc Cố Tương, cũng không kiêng dè, thẳng thắn nói, "Di nương, thực không dám giấu diếm, giữa trưa Tương Dương thành thủ bị Vương đại nhân phái một đội nhân mã lại đây bao vây biệt viện, phu nhân không rõ là nguyên nhân gì, tìm người, cho chút bạc, thế này mới hỏi ra được, cụ thể không rõ ràng, nhưng có thể khẳng định là Hoài An Vương phủ kinh đô xảy ra chuyện. Trong lòng phu nhân lo lắng, trăm phương nghìn kế tìm cách để ta chạy tới báo tin di nương và Lục gia, mặc kệ như thế nào, trước rồi đi nơi này tránh một chút cho thỏa đáng."

Cố Tương có điểm choáng váng, ngơ ngác nhìn Thanh Trúc.

Thanh Trúc nhìn bụng Cố Tương như bóng cao su, cũng là nhũ mỳ, nhưng hiện tại tình huống nguy cấp cũng là không có cách nào, "Phu nhân nói, nếu chỉ là hiểu lầm thì là chuyện tốt, nhưng vạn nhất là tội lớn liên lụy cứu tộc?" Thanh Trúc tại kinh đô gặp qua không ít chuyện như vậy, một khi bị phán tội, đừng nói là nữ quyến, mà ngay cả bọn nha hoàn cũng bị liên lụy.

Cố Tương vuốt bụng mình, không ngừng nói với mình phải trấn định, trấn định..., lúc này bối rối sẽ càng làm cho chính mình lâm vào khốn cảnh. Đầu tiên nàng cần xác định Thanh Trúc nói thật giả, danh môn vọng tộc một đêm bị phán tội không phải tiểu thuyết, mà là chuyện thật sự có thể xảy ra, nhưng cho dù có khả năng này, không nhất định liền sẽ phát sinh tại nhà các nàng, cũng, có thể là âm mưu của Uông thị.

Nếu là lúc trước, Cố Tương sẽ tin tưởng Uông thị, nhưng từ lúc nàng ta phái Thẩm ma ma lại đây bắt mình, tín nhiệm của nàng liền không còn, tuy rằng biết nhân tính sẽ không một sớm một chiều biến đổi, nhưng vẫn là phải phòng bị trong lòng, dù sao hiện tại trong bụng nàng còn một đứa nhỏ.

Xuân Nha đã hoảng, Liễu Chi trải qua ngắn ngủi bối rối, rất nhanh liền trấn định, nàng bắt đầu mau chóng thu thập đồ đạc Cố Tương, còn không quên sai sử Xuân Nha.

Cố Tương cũng không có suy nghĩ lâu, bản khoản của nàng bị Trịnh cô cô chạy tới đánh tan. Bà ấy nhìn trong phòng lộn xộn, tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, nói, "Di nương, ta vừa được tin, bên này đã không an toàn, chúng ta lập tức đi."

Cố Tương và Trịnh ma ma ở chung lâu dài, loáng thoáng cảm giác được Hình Thượng Thiên tín nhiệm Trịnh cô cô, nàng biết người này có thể tin tưởng, "Vậ Lục gia thì sao?"

"Lục gia bên kia có an bài khác." Trịnh cô cô thấy Liễu Chi đã thu thập nọ không sai biệt lắm, đi qua cho một ánh mắt tán dương, lập tức chỉ huy nha hoàn chuyển đồ ra ngoài.

Cố Tương được Xuân Nha hầu hạ thay đổi quần áo, chờ mặc xong, thế này mới bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi, "Chúng ta đi, phu nhân làm sao bây giờ?"

Thanh Trúc kiêu ngạo cười cười, "Di nương không cần lo lắng, tuy rằng phu nhân chúng ta là nương tử Lục gia, nhưng nàng cũng là đích nữ Chiêu Hòa vương phủ, không ai dám vô lễ với nàng."

Cố Tương thở phào nhẹ nhõm, yên tâm rất nhiều.

Trịnh cô cô thấy Cố Tương chuẩn bị tốt, tiến lên nói với Cố Tương, "Phu nhân, đặc tội." Nói xong xoay người ôm nàng lên.

Xe ngựa chờ ở cửa sau, Trịnh cô cô cầm roi da ngồi ở phía trước, Cố Tương ngồi trong xe, hai bên là Xuân Nha và Liễu Chi, Hồ Nữ và những người khác đều được Cố Tương cho về nhà. Nàng nghĩ nếu thực có cái gì, không nên liên lụy người vô tội, coi như là chuyện duy nhất nàng có thể làm.

Trước khi đi, Cố Tương nắm tay Thanh Trúc, phi thường chân thành nói một câu, "Thay ta cảm ơn phu nhân. Cố Tương ta khắc trong tâm khảm."

Tinh thần Thanh Trúc luôn bị buộc chặt lúc này thả lỏng xuống, nghe xong lời này đôi mắt lại đột nhiên đỏ, nhớ tới mình dọc theo đường đi này gian khổ và run sợ, nhớ tới phu nhân khổ tâm, không biết như thế nào lại nở nụ cười, nói, "Di nương bảo trọng." Bởi vì lần gặp mặt tiếp theo không biết là khi nào.

Từng nghi kỵ và đối địch, tại giờ khắc này đều tan thành mây khói, còn lại chính là hi vọng đối phương có thể mạnh khỏe sống sót, Cố Tương cảm thấy Uông thị tựa hồ vẫn cất giấu trong lòng một phần thiện chân.

Xe ngựa chạy vội, đối với Cố Tương hiện tại mà nói thật là có điểm thống khổ, xe ngựa lắc lắc đặng đặng, làm cho bụng của nàng cũng lay động, Xuân Nha đã trải thảm thật dày, nhưng vẫn như cũ không ngăn được chấn động như vậy.

Bất quá trong chớp lát, Cố Tương bỗng nhiên cảm thấy bụng đau kịch liệt.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 45: thoát đi

Dương Vạn Hiền là người không thương nói chuyện, dựa theo lời nương tử hần nói, chính là gây gộc đánh không ra một tiếng rên, nhưng là tính cách này của hần lại sâu được hoàng đế yêu thích, cảm thấy ôn trọng tin cậy, đã làm thống lĩnh cấm vệ quân mười năm, nghe nói lần này hoàng đế nam hạ Thái Sơn vẫn là hần phụ trách, hôm nay hần rời nhà, vẫn đi tới một túl lâu quen thuộc.

Trên túl lâu có treo cờ màu đỏ, thoát nhìn tiên diễm loá mắt.

Dương Vạn Hiền đứng lại, nhìn thấy cờ lập tức cất bước đi vào, lão bản là một nữ tử qua tuổi bốn mươi vẫn phong vận như cũ, nhìn thấy Dương Vạn Hiền liền nói, "Dương đại nhân, ngài lại đây ăn thịt? Đến thật là đúng lúc, đêm qua bắt đầu hầm thịt bò, lúc này vừa ngon miệng." Dương Vạn Hiền nguyên quán là người phong kinh, từ nhỏ liền thích thịt ăn này, mỗi tháng luôn có mấy lần đến nơi đây ăn.

"Ngài muốn bốn? Đồ ăn khác thì sao, vẫn là cứ theo lệ thường? Được rồi!" Lão bản cười tùm tùm đáp, "Vẫn là chỗ cũ?"

Dương Vạn Hiền gật gù đầu liền lên lầu.

Đội lên lầu, vào nhà gian tận cùng, bên trong trống rỗng, hần nhìn phía sau, thấy không ai mới bước đi đến chỗ vách tường, tìm một ấn ký, nhẹ nhàng nhấn một cái.

Vách tường bị đẩy ra, bên trong thế nhưng ẩn bí mật kinh thiên, là một nhĩ gian khác, "Dương Vạn Hiền, ngươi rốt cục đến đây." Một giọng trung khí mười phần vang lên, Dương Vạn Hiền thấy người nợ, vội vàng quỳ xuống, nói, "Vương gia..."

Trong phòng tụ tập năm sáu người, trừ bỏ Hoài An vương còn lại đều là tướng quân cầm quyền trong quân.

"Vương gia, lần này thật sự muốn?"

Hoài An vương hào khí uống cạn một ly rượu, nói, "Con mẹ nó, lúc trước lão tử vì cầu hoàng đế kia đầm máu chiến đấu, kết quả hấn lại lật lọng, không phát lương thảo, thiếu chút nữa khiến chúng ta đói chết tại Ngọc Môn quan. Lúc ấy chết bao nhiêu tướng sĩ, các ngươi còn nhớ rõ không? Những huynh đệ đó vì Đại Tần phản đầu quên mình, không chết dưới đao kiếm địch nhân, mà là chết dưới âm mưu người một nhà."

Mọi người không nói, nhớ tới năm đó những huynh đệ cùng đi, nhưng lại chết oan uổng không thể trở về, đều cảm thấy tâm tình trầm trọng.

"Liên bởi vì cha vợ hoàng đế kia nói ta có tâm mưu phản, thật buồn cười! Lúc tộc Tatar tấn công, cầu hoàng đế kia thiếu chút nữa khóc cầu ta lãnh binh sao không nói ta có tâm mưu phản?" Hoài An vương nói chỗ thương tâm, lại bung ly rượu lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy rượu cay nồng nội tâm, giống như nhớ đến cảnh tượng năm đó.

"Các ngươi ngày quá an nhàn, liền đã quên chuyện trước kia?" Hoài An vương nhìn mọi người tiếp tục nói, "Từ Mậu, năm đó ở hành cung, ngươi cần thay cầu hoàng đế kia một tên, kết quả thì sao, cầu hoàng đế kia lấy lý do được liệu không đủ ngay cả Thái y cũng không phải lại trị cho ngươi. Lúc đó nếu không phải lão tử không tin tà, trời lang trung lại đến bắt mạch cho ngươi, lại mạnh mẽ rút thuốc cho ngươi, ngươi còn có thể sống đến bây giờ? Ngươi tin rằng lúc ấy thật sự không đủ được liệu? Bất quá chính là nhìn ngươi không vừa mắt, đã sớm muốn trừ cho thống khoái." (vua vậy, bị phế cũng đáng)

Từ Mậu cúi đầu, hung hăng nắm chặt tay, "Vương gia, ta biết."

"Các ngươi biết cái gì, lão hoàng đế muốn chúng ta chết, hấn muốn giết huynh đệ năm đó đi theo hấn liều mạng, trải đường cho con của hấn. Các ngươi nghĩ cầu hoàng đế kia có thể cho chúng ta một đường sống? Đừng si tâm vọng tưởng, lão tử đã sớm chết tâm này." Hoài An vương thê lương nói.

Không khí trong phòng lập tức trở nên có chút áp lực, tất cả mọi người lộ ra vài phần phần hận, trong đó một nam nhân mày rậm, mặt tròn, trong ánh mắt bộc phát ra tức giận, hung hăng vỗ bàn nói, "Vương gia, ngài nói cái gì liền là cái nấy, lão Tà ta hết thấy nghe Vương gia."

Dương Vạn Hiền cũng đứng lên, nghiêm túc nói, "Mạng của ta là Vương gia cứu, Vương gia nói làm sao ta liền làm thế, tuyệt không hai lời."

Những người khác lập tức phụ họa.

Trên đường trở về Hoài An vương nhìn xe ngựa lắc lư, bình tĩnh không nói lời nào, Trương Kiên Kinh ở một bên châm chọc một lúc lâu vẫn là cảm thấy phải nói, mở miệng, "Vương gia, vương phi và mấy vị công tử đều ở trong tay thái tử điện hạ..."

Hoài An vương thống khổ nhắm hai mắt lại, một hồi lâu mới nói, "Luyến tiếc đứa nhỏ không thể thành đại nghiệp."

Trương Kiên Kinh cúi đầu, trong mắt hiện lên bi thống, tuy rằng đã sớm biết kết quả, vẫn là cảm thấy không đành lòng, "Vương gia cũng không cần quá mức sầu lo, không chừng thái tử chú ý đạo làm vua, sẽ vì thanh danh mà thủ hạ lưu tình?"

Đôi mắt Hoài An vương hiện lên chờ đợi, chính là rất nhanh lại âm đạm xuống, "Phải hoặc không phải đã không trọng yếu..., bốn vương đã không có đường lui, cầu hoàng đế sẽ không lưu cho ta đường sống, không thành công liền xả thân."

Thái Chân 34 năm 8 tháng, khô hạn khắp nơi, lưu dân bùng nổ, Thái Chân đế không để ý khuyên can đến Thái Sơn tế điện, lưu thái tử trấn thủ kinh đô, quần triều chính, vừa đi không thể trở về, bị Hoài An vương và Dương Vạn Hiền hợp lực bắn chết.

Hoài An vương đối ngoại tuyên bố Thái Chân đế chống lại thần linh, làm cho thiên tai không ngừng, lúc tế điện bị thiên lôi đánh trúng, mất mạng mà chết. Sau đó Hoài An vương tập kết binh mã thẳng hướng kinh đô, thái tử nghe tin dữ tức giận, cực kỳ bi thương, hạ chỉ thảo phạt phản tặc Hoài An vương đồng thời giết chết lưu tại năm nhĩ tử một đường nữ của Hoài An Vương tại kinh đô.

Cố Tương đã qua ngày dự tính sinh, nhưng chậm chạp không thấy động tĩnh, Đồng tiền sinh của Đồng Nhân Đường nói cũng không cần phải gấp gáp, nếu qua nửa tháng vẫn không phát động mới cần dùng trợ sản.

Thời tiết oi bức, Cố Tương nằm trên chiếu, bên trái là Liễu Chi, bên phải là Xuân Nha, quạt cho nàng, nàng uống nước trà son tra, nghe nói này giúp trợ sản, hiện tại nàng một ngày đều phải uống mấy chén.

"Đi xem Lục gia đã trở lại chưa?" Cố Tương nói với Xuân Nha, sáng sớm Hình Thượng Thiên đi Trương Dương thành, nói là gặp một bằng hữu, hấn là buổi tối sẽ trở lại, nhưng đến bây giờ thế nhưng một điểm động tĩnh đều không có. Từ lúc mang thai Hình Thượng Thiên luôn không rời nàng, khiến Cố Tương có chút không quen vắng hấn.

Xuân Nha lên tiếng, bước đi ra ngoài, kết quả còn không có ra sân liền nhìn thấy Hồ Nữ về mặt khăn trang đi tới, phía sau là Thanh Trúc hồi lâu không thấy.

Thanh Trúc nhìn thấy Xuân Nha vội vàng hỏi, "Lục gia ở đâu?"

Xuân Nha rõ ràng cảm giác được Thanh Trúc bắt an, nàng nhin không được hỏi, "Lục gia hôm nay đi ra ngoài, còn chưa trở về, Thanh Trúc tỷ tỷ, người làm sao? Có phải ra chuyện gì hay không?"

"Đi ra ngoài?" Thanh Trúc xoa xoa mồ hôi trên trán, nàng ngồi xe ngựa lại đây, sợ chậm trễ thời gian nên chọn đường tắt, dọc theo đường đi xác này không cần nói, bất quá nghĩ đến quân sĩ đứng ở trong sân như là môn thần, liền cảm thấy trong lòng khó chịu như bị hỏa thiêu, "Nếu Lục gia không ở đây, mau mang ta đi gặp di nương."

Xuân Nha nhìn biểu tình Thanh Trúc ngưng trọng, không dám chậm trễ, mau chóng dẫn người đi đông sương, Cố Tương cũng là hoảng sợ, sao Xuân Nha mới đi không lâu đã trở lại, hừm, phía sau có người? Là Thanh Trúc, sao nàng ấy đến đây? Cố Tương nhớ rõ, từ lúc mình và Hình Thượng Thiên chuyển đến biệt viện, Uông thị một lần truyền tin cũng không.

Thanh Trúc nhìn đến Cố Tương liền chạy nhanh phúc phúc nói, "Di nương, ngài mau thu thập này nọ, rồi nơi này."

Cố Tương có điểm không hiểu, hỏi, "Thu thập này nọ?"

Thanh Trúc thấy trong phòng đều là nha hoàn tâm phúc Cố Tương, cũng không kiêng dè, thẳng thắn nói, "Di nương, thực không dám giấu diếm, giữa trưa Tương Dương thành thủ bị Vương đại nhân phái một đôi nhân mã lại đây bao vây biệt viện, phu nhân không rõ là nguyên nhân gì, tìm người, cho chút bạc, thế này mới hỏi ra được, cụ thể không rõ ràng, nhưng có thể khẳng định là Hoài An Vương phủ kinh đô xảy ra chuyện. Trong lòng phu nhân lo lắng, trăm phương nghìn kế tìm có đề ta chạy tới báo tin di nương và Lục gia, mặc kệ như thế nào, trước rồi đi nơi này tránh một chút cho thỏa đáng."

Cố Tương có điểm choáng váng, ngơ ngác nhìn Thanh Trúc.

Thanh Trúc nhìn bụng Cố Tương như bóng cao su, cũng là nhú mảy, nhưng hiện tại tình huống nguy cấp cũng là không có cách nào, "Phu nhân nói, nếu chỉ là hiểu lầm thì là chuyện tốt, nhưng vạn nhất là tội lớn liên lụy cứu tộc?" Thanh Trúc tại kinh đô gặp qua không ít chuyện như vậy, một khi bị phán tội, đừng nói là nữ quyến, mà ngay cả bọn nha hoàn cũng bị liên lụy.

Cố Tương vuốt bụng mình, không ngừng nói với mình phải trấn định, trấn định..., lúc này bối rối sẽ càng làm cho chính mình lâm vào khốn cảnh. Đầu tiên nàng cần xác định Thanh Trúc nói thật giả, danh môn vọng tộc một đêm bị phán tội không phải tiểu thuyết, mà là chuyện thật sự có thể xảy ra, nhưng cho dù có khả năng này, không nhất định liền sẽ phát sinh tại nhà các nàng, cũng, có thể là âm mưu của Uông thị.

Nếu là lúc trước, Cố Tương sẽ tin tưởng Uông thị, nhưng từ lúc nàng ta phái Thẩm ma ma lại đây bắt mình, tín nhiệm của nàng liền không còn, tuy rằng biết nhân tính sẽ không một sớm một chiều biến điệu, nhưng vẫn là phải phòng bị trong lòng, dù sao hiện tại trong bụng nàng còn một đứa nhỏ.

Xuân Nha đã hoảng, Liễu Chi trải qua ngăn ngại bối rối, rất nhanh liền trấn định, nàng bắt đầu mau chóng thu thập đồ đạc Cố Tương, còn không quên sai sử Xuân Nha.

Cố Tương cũng không có suy nghĩ lâu, bản khoản của nàng bị Trịnh cô cô chạy tới đánh tan. Bà ấy nhìn trong phòng lộn xộn, tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, nói, "Di nương, ta vừa được tin, bên này đã không an toàn, chúng ta lập tức đi."

Cố Tương và Trịnh ma ma ở chung lâu dài, loáng thoáng cảm giác được Hình Thượng Thiên tín nhiệm Trịnh cô cô, nàng biết người này có thể tin tưởng, "Vậy Lục gia thì sao?"

"Lục gia bên kia có an bài khác." Trịnh cô cô thấy Liễu Chi đã thu thập này nọ không sai biệt lắm, đi qua cho một ánh mắt tán dương, lập tức chỉ huy nha hoàn chuyển đồ ra ngoài.

Cố Tương được Xuân Nha hầu hạ thay đổi quần áo, chờ mặc xong, thế này mới bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi, "Chúng ta đi, phu nhân làm sao bây giờ?"

Thanh Trúc kiêu ngạo cười cười, "Di nương không cần lo lắng, tuy rằng phu nhân chúng ta là nương tử Lục gia, nhưng nàng cũng là đích nữ Chiêu Hòa vương phủ, không ai dám vô lễ với nàng."

Cố Tương thở phào nhẹ nhõm, yên tâm rất nhiều.

Trịnh cô cô thấy Cố Tương chuẩn bị tốt, tiến lên nói với Cố Tương, "Phu nhân, đặc tội." Nói xong xoay người ôm nàng lên.

Xe ngựa chờ ở cửa sau, Trịnh cô cô cầm roi da ngồi ở phía trước, Cố Tương ngồi trong xe, hai bên là Xuân Nha và Liễu Chi, Hồ Nữ và những người khác đều được Cố Tương cho về nhà. Nàng nghĩ nếu thực có cái gì, không nên liên lụy người vô tội, coi như là chuyện duy nhất nàng có thể làm.

Trước khi đi, Cố Tương nắm tay Thanh Trúc, phi thường chân thành nói một câu, "Thay ta cảm ơn phu nhân. Cố Tương ta khắc trong tâm khảm."

Tinh thần Thanh Trúc luôn bị buộc chặt lúc này thả lỏng xuống, nghe xong lời này đôi mắt lại đột nhiên đỏ, nhớ tới mình dọc theo đường đi này gian khổ và run sợ, nhớ tới phu nhân khổ tâm, không biết như thế nào lại nở nụ cười, nói, "Di nương bảo trọng." Bởi vì lần gặp mặt tiếp theo không biết là khi nào.

Từng nghi kỵ và đối địch, tại giờ khắc này đều tan thành mây khói, còn lại chính là hi vọng đối phương có thể mạnh khỏe sống sót, Cố Tương cảm thấy Uông thị tựa hồ vẫn cất giấu trong lòng một phần thiện chân.

Xe ngựa chạy vội, đối với Cố Tương hiện tại mà nói thật là có điểm thống khổ, xe ngựa lắc lắc đặng đặng, làm cho bụng của nàng cũng lay động, Xuân Nha đã trải thảm thật dày, nhưng vẫn như cũ không ngăn được chấn động như vậy.

Bắt quá trong chốc lát, Cổ Tương bỗng nhiên cảm thấy bụng đau kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Sinh sản

Triệu Hồ nhìn thời gian đi qua, thật sự là lòng nóng như lửa đốt, hần ngẩng đầu nhìn Lưu giáo úy ăn gà nướng tại dịch nha, cảm thấy một bụng khí không chỗ phát. Bầy ngày trước hần được thái tử điện hạ mệnh lệnh cùng Dương nội giam đi bắt thứ tử Hoài An vương, kết quả Dương nội giam dọc theo đường đi không chịu nổi xúc nảy, bảo hần lại đây trước. Hần cân nhắc trên tay mình không có thánh chỉ, đến đây cũng không tiện làm việc, nhưng Dương nội giam lại nhắm mắt nghỉ ngơi, làm như không nghe hần đề nghị, hần không thể nề hà, trong lòng mắng lão hoạn quan này vô số lần, vẫn là đi trước.

Chờ đến Tương Dương phủ, Tương Dương phủ thủ bị Vương Thủ hồ đồ quản, hỏi đông hỏi tây chính là không phải binh cho hần, cuối cùng chờ hần bày thân phận ra, thế này mới không tình nguyện phái binh sĩ bao vây Hoài An Vương phủ biệt viện, nhưng Dương giáo úy đi theo tới thẳng thán nói, chúng ta lại đây như vậy bắt quá là sợ chậm trễ đại sự thái tử điện hạ, nhưng người không có thánh chỉ chúng ta cũng không thể xông vào biệt viện, bên trong không chỉ có nhi tử Hoài An Vương gia, còn có nữ nhi Chiêu Hòa vương, va chạm quý nhân, về sau người ta đều không gánh nổi tội danh.

Cứ như vậy, Triệu Hồ không có biện pháp, bắt quá hần nghĩ, tóm lại bao vây biệt viện, người ở bên trong có chấp cánh cũng không thể bay, chẳng qua là vấn đề thời gian.

Dương giáo úy nhìn hầu cận của mình ra hiệu cho hần, đi qua, hùng hùng hổ hổ nói, "Không phát hiện ta vội vàng, chuyện gì?"

Người hầu cận cười nói, "Nhà tiểu nhân vừa vặn ở tại phụ cận, tặng một sọt hồng lại đây, ngài nể thử?"

Dương giáo úy hiển nhiên thực vừa lòng, cười nói, "Cuối cùng còn nhớ rõ lão tử." Lập tức nhìn một sọt hồng nói, "Người đưa hồng này cho Triệu đại nhân, đi, ta nhưng thật ra muốn đích thân cảm ơn thế tử người." Lời này hàm chứa sắc tâm, Triệu Hồ nghe trong lòng khinh bỉ một phen.

Chờ Dương giáo úy đi rồi, Triệu Hồ vừa ăn hồng, vừa nghĩ thật sự là không muốn ở cùng lũ này nữa, con mẹ nó, cầu hoạn quan Dương nội giam kia rốt cuộc khi nào mới đến?

Bên kia Dương giáo úy đi tới một đình nghỉ mát, chắc chắn không bị Triệu Hồ nhìn thấy, này mới khôi phục bộ dáng nghiêm trang, hỏi, "An bài sự tình thỏa đáng rồi?"

Từ Đại Sinh gật gù đầu nói, "Vừa rồi ta xem gặp nha hoàn kia đã trở lại, binh sĩ đi theo nàng nói tận mắt thấy đã tiếp người đi rồi..."

"Vậy thì tốt." Dương giáo úy hiển nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần còn nhớ rõ lúc trước, bị Vương Thủ đại nhân căn dặn thâm thía, "Người là tâm phúc của ta, hiểu rõ ta được hôm nay như thế nào, lúc trước ta lỡ mắng, nếu không có Vương gia dẫn dắt, làm sao có ta hôm nay? Ta mặc kệ Vương gia làm cái gì, ân tình năm xưa cả đời không quên, Lục công tử bên kia ta đã sớm truyền tin tức qua, phu nhân của hần Uông thị chính là đích nữ Chiêu Hòa vương, đám cầu quan kia không có can đảm động nàng, nhưng hần có một vị thị thiếp đang mang thai, Lục công tử nói sẽ phái người đi tiếp, nhưng người phải nghĩ biện pháp kéo thời gian."

Uông thị đang ở nhà chính cảm Phật châu, tìm cơ hội đã đến chỗ hòng, khó khăn mới nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, sau đó tiếng vén rèm lên, Thanh Hoa kinh hi nói, "Phu nhân, là Thanh Trúc tỷ tỷ đã trở lại."

Thanh Trúc nhìn thấy Uông thị vội vàng hành lễ, nói, "Phu nhân, hết thấy đều thỏa đáng." Sau đó mới từ từ nói rõ, "Di nương nàng..." Thanh Trúc nghĩ đến lời cuối cùng Cổ Tương nói mang theo vô hạn chân thành, bỗng nhiên có chút nói không nên lời, vốn an lành, đột nhiên Hoài An Vương phủ xảy ra chuyện, sau đó Lục gia liền mang Cổ di nương đi, phu nhân các nàng thì sao? Chẳng lẽ tình cảnh phu nhân không cần lo lắng sao? Vì sao Lục gia một lời cũng không quan tâm an nguy phu nhân? (không phải lúc nào cũng hắt mặt nói mình cao quý sao? Vậy tự xử đi)

Nàng bỗng nhiên thấy Uông thị thấy không đáng giá.

Uông thị nhìn bộ dáng Thanh Trúc muốn nói lại thôi, nhin không được hỏi, "Rốt cuộc là nói cái gì, sao ập a ập ứng."

Thanh Trúc cúi đầu, thấp giọng nói, "Không có gì, chính là di nương tạ phu nhân."

"Nàng nhưng thật ra là người trong lòng thông thấu, ha ha..." Uông thị nhin không được cười cười, cũng là vẻ mặt thâm đạm cười khổ, "Thanh Trúc, ta bỗng nhiên nghĩ thông."

Thanh Trúc cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Uông thị, có điểm không rõ Uông thị đang nói cái gì.

"Mấy năm nay ta vẫn cảm thấy mình làm cái gì cũng đúng, kết quả chìm nổi đến hôm qua, trải qua rất nhiều, ta bỗng nhiên mới nghĩ thông, ta lúc trước là

ngốc cỡ nào." Ông thị nhớ tới đột nhiên nghe được tin tức Hoài An Vương phủ đã xảy ra chuyện, chỉ cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, sợ Hình Thượng Thiên có cái gì ngoài ý muốn, chờ nghĩ biện pháp phải Thanh Trúc ra ngoài, nàng mới bắt đầu không yên bất an, bỗng nhiên nghĩ đến tình cảnh ở chung với Hình Thượng Thiên trước đây.

Nhớ tới đứa nhỏ vốn nhu thuận nghe lời, vẫn đi theo nàng lộ ra ánh mắt luyến mộ, nàng liền cảm thấy chua xót nói không nên lời, khổ sở nói không nên lời, làm cho nàng cảm thấy không biết nên làm cái gì bây giờ, nàng chỉ oán giận vận mệnh mình, chưa từng nghĩ tới đồng dạng cũng bị tra tấn còn có Hình Thượng Thiên mang danh phu quân nàng.

Hết thầy đã chậm đi?

Hình Thượng Thiên sẽ không ra có ngoài ý muốn đi?

Suy nghĩ miên man vẫn tra tấn nàng, biết Thanh Trúc an nhiên trở về, nàng rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, Cố Tương được tiếp đi rồi, Hình Thượng Thiên cũng không có việc gì.

"Phu nhân, ngài... Không có việc gì chứ?" Thanh Trúc nhìn Ông thị nở nụ cười khóc, vừa khóc vừa cười, lo lắng nói, nàng tổng cảm thấy từ kinh đô trở về, Ông thị rất dễ khóc, cũng thực dễ kích động, nàng thật lo lắng nàng ấy bị cái gì.

"Không có việc gì, ta rất tốt." Ông thị thân nhiên cười, cảm thấy giống như còi bỏ được một khúc mắc, bỗng nhiên cảm thấy trời cao biển rộng, tâm tình thoải mái.

Mặc kệ nàng trước kia làm bao nhiêu chuyện thương tổn Hình Thượng Thiên, ít nhất lúc này nàng giúp hán không phải sao, hai người xem như huề nhau đi?

Liễu Chi gấp gấp, vội vàng nói với Trịnh cô cô phía trước, "Di nương đau bụng."

Trịnh ma ma cả kinh, ngừng xe ngựa lại, bà cũng biết hiện tại không thích hợp chạy đi như vậy, nhưng tình huống khẩn cấp, cũng không biết phía sau có người đuổi theo hay không, có thể sớm đi một chút tự nhiên là sớm một chút.

Trên trán Cố Tương đã lấm tấm mồ hôi, chỉ cảm thấy một trận đau nhức vừa rồi đã dần giảm, nàng sờ sờ bụng nói, "Không có việc gì, hiện tại cấp bách, chạy đi quan trọng hơn." Nàng nghĩ nơi này trước không thôn sau không nhà trọ, nếu thật sự sinh, vậy mới là không xong, phải nhanh chóng tìm được chỗ.

Trịnh cô cô hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, thấy Cố Tương có thể kiên trì, lại trở về chỗ, bà một phụ nhân gần năm mươi, hành động mạnh mẽ, quả thực giống như là một người tuổi còn trẻ, Xuân Nha nhìn ánh mắt tỏa sáng, lặng lẽ nói với Cố Tương, "Di nương, Trịnh cô cô này là người có thân thủ, ta coi so sự phụ ta còn lợi hại hơn." Xuân Nha chỉ sự phụ tự nhiên chính là Lục Hành.

Sắc trời dần dần tối, có thể nghe được tiếng ếch kêu hồ sen ven đường, Cố Tương hỗn loạn, ngủ đi tỉnh lại, chờ nàng lại tỉnh lại một lần nữa bỗng nhiên cảm thấy phía dưới ẩm ướt.

Cố Tương thật muốn chửi má nó, vỡ nước ối?

Xuân Nha kêu lên, "Di nương, giống như sắp sinh!" Trong giọng của nàng mang theo khóc nghẹn, hiển nhiên rất là bối rối, Liễu Chi cũng là luống cuống tay chân lót gối đầu dưới thắt lưng Cố Tương, nhưng vẫn như cũ không cảm được nước ối, nàng và Xuân Nha liếc mắt nhìn nhau một cái, chỉ cảm thấy lòng nóng như lửa đốt.

Xe ngựa ngừng lại, Cố Tương cảm giác từng đợt đau bụng sinh đánh úp lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy có điểm khóc không ra nước mắt.

Trịnh cô cô quyết định thật nhanh nói, "Tìm một chỗ, cần nước ấm." Trịnh ma ma và Hình Thượng Thiên đã mua sẵn một tiểu viện cách Tương Dương thành hai mươi dặm, đã sớm an bài tốt hai lang trung và bà mụ, căn bản không dự đoán được Cố Tương sẽ đột nhiên sinh trên đường, dù sao trước đó nàng một điểm động tĩnh cũng không có.

"Nơi này hoang vu dã ngoại, làm sao có người?" Xuân Nha sắp khóc, nàng vừa xe ngựa, vừa nhìn chung quanh tìm kiếm, hi vọng có thể nhìn thấy một nhà dân, ít nhất có thể mượn chỗ nấu nước ấm, chờ nàng đi về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy chân núi có thôn, nàng quả thực kinh hãi, nhanh chóng chạy về nói, "Phía trước có thôn, có thể mang di nương đến đó."

Cố Tương bị Xuân Nha ôm, đầu óc nàng hỗn loạn, đau bụng sinh một lần so một lần làm cho nàng muốn hét chói tai, bên tai truyền đến giọng Liễu Chi ôn nhu "Di nương, kiên trì một lát, sắp tới rồi." Liễu Chi nhìn dưới thân Cố Tương ướt át một mảnh, chỉ cảm thấy chưa từng có dày vò như vậy, nhìn thôn xóm rất gần, chân chính đi mới phát hiện xa như vậy.

Trịnh cô cô mang theo hành lý, thần sắc ác liệt đi theo, tâm dần dần trầm xuống, cứ như vậy, Cố di nương còn không biết khi nào thì sinh, thai đầu ít nhất cũng là muốn ba bốn ngày, huống chi, không có bà mụ, không có lang trung, nàng ấy có thể sao? Còn có truy binh, nếu cho bọn hán thời gian, luôn có thể truy đến nơi đây đi?

Lục gia hán còn đang chờ, nhưng hiển nhiên các nàng trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp báo tin.

Cố Tương không dám nói lời nào, bởi vì mỗi lần định mở miệng kêu hai tiếng, dùng sức, đem hết toàn lực cất tiếng, như vậy có thể thoải mái một chút. Nếu bên cạnh là một bức tường, nàng thật nghĩ, hung hăng đập đầu, tận hết sức lực, tốt nhất làm cho nàng trực tiếp ngất xỉu, như vậy sẽ không đau đớn.

Nhưng nàng lại không dám, hiện tại tình huống nguy cấp, không phải nàng có thể muốn ngất xỉu đi lúc nào cũng được, nàng đặt tay ở bụng mình, âm thầm nói với mình, ta phải chịu đựng, vì đứa nhỏ.

Bốn phía cảnh vật di động, tóc Xuân Nha đều bị mồ hôi làm ướt, cánh tay có điểm run lên, nhưng nàng cố gắng làm cho mình đi vững một ít, như vậy Cố di nương có thể thoải mái chút.

Cố Tương mở to hai mắt nhìn, bắt buộc mình không được ngất xỉu đi, nàng cố gắng nhìn, rốt cục nhìn đến thôn, một nhà này đèn sáng, Liễu Chi đi gõ cửa, sau đó, Cố Tương cảm thấy nàng nhất định là đau hồ đồ, bởi vì nàng thế nhưng thấy được Vương thị, người mẫu thân không nói một tiếng đã bán nàng làm thiếp cho người ta.

Nhất định hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Sinh tử

Trong một thôn cách xa nhóm người Cố Tương, Hình Thượng Thiên chấp tay sau lưng đứng ở cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn xa xa, vẫn không nhúc nhích, Lục Hành đang ngủ cảm giác được khác thường mở mắt nhìn, nhìn Hình Thượng Thiên giống như pho tượng, nhận không được muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn là mím môi, nên nói đã nói, là Hình Thượng Thiên kiên trì, hẳn cũng không thể nề hà.

Bất quá trong chốc lát, Chiêu Trữ bụng com đến, rất đơn giản, trứng xào, măng sao còn có com, hẳn dọn com xong liền mời Hình Thượng Thiên, "Lục gia, dùng chút com."

Hình Thượng Thiên lắc đầu, hỏi, "Bên kia vẫn không tin tức?"

Chiêu Trữ gật gật đầu, "Ta cho người chờ ở ngoài thôn, đến bây giờ vẫn đều không thấy được người." Kỳ thật Chiêu Trữ thực buồn bực, bọn họ hôm qua từ Tương Dương thành trở về, nửa đường bị người của Vương đại nhân ngăn cản, người nọ nhỏ giọng nói với Hình Thượng Thiên, sắc mặt Hình Thượng Thiên liền đại biến, sau đó bọn họ liền đến đây.

Hắn mơ hồ nghe Hình Thượng Thiên và Lục Hành nói chuyện, tựa hồ..., Hoài An vương tạo phản, hẳn nghĩ mình nghe lầm, dù sao tạo phản nhưng là một tội lớn rồi, nhưng sau đó Lục Hành lặp lại lần thứ hai hẳn liền xác định, lúc ấy hẳn chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, quả thực không thể tin được.

Đang yên đang lành sao Lão Vương gia tạo phản? Đây là ngại mệnh quá dài sao? Có phải về sau Lục gia bọn họ chính là bị truy nã hay không? Nghĩ đến tiền đồ về sau chưa biết, Chiêu Trữ liền cảm thấy càng mê mang.

Hình Thượng Thiên không có khẩu vị, Lục Hành lại là động đũa ăn com, hẳn không thương nói chuyện, cả ngày trầm mặc ít lời, nhưng gặp chuyện cũng là dĩ thường trấn định, nên làm sao liền làm thế.

Nhưng Lục Hành thật sự bình tĩnh sao? Kỳ thật không phải, trong lòng Lục Hành bốc lên hưng phấn nói không nên lời, lúc trước đến đây hẳn rất là khinh thường, một thứ tử, cần hẳn ra tay? Nếu không phải Hoài An vương tự mình dặn, hẳn thật đúng là muốn phui bỏ mặc kệ.

Kết quả hiện tại, lão Hoài An vương tạo phản, hẳn đương nhiên biết tạo phản là tử tội, nhưng đây cũng là cơ hội tuyệt hảo, một cơ hội có thể thắng chứ rất nhanh, dựa theo bên kia nói chuyện, Hoài An vương được ăn cả ngã về không, cho nên năm con trai trưởng của hắn ở lại kinh đô đều đã chết, hiện nay còn sống chỉ còn một thứ tử.

Một khi Hoài An vương tạo phản thành công? Như vậy Hình Thượng Thiên chính là đương kim thái tử, hoàng đế tương lai!

Lục Hành làm quân sự Hoài An Vương phủ vài năm, đối Hoài An vương vẫn là có hiểu biết, nhìn như thoái ẩn, kỳ thật đại bộ phận binh quyền còn ở trên tay hắn, một đại tướng cho tới bây giờ đều là đánh đâu thắng đó chẳng lẽ còn sợ không thể điều binh thắng được thiên hạ? Tự nhiên là không sợ, vậy công kinh đô, bắt hết hoàng tộc bất quá là chuyện sớm muộn.

Cho nên, tại Lục Hành xem ra, Hoài An vương thắng lợi cơ hồ là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Mà hiện tại hắn phải làm là, nhân cơ hội lần này thắng được Hình Thượng Thiên tín nhiệm, lập công, giành tài phú và quyền thế ngập trời!

Thời gian đi qua, lại đã buổi trưa, Lục Hành không nói hai lời đứng lên, nói với Hình Thượng Thiên, "Lục gia, ngài hôm qua đã nói, trễ nhất cho tới buổi trưa hôm nay, hiện tại thời gian đã đến." Kỳ thật Lục Hành muốn, hôm qua nên trực tiếp đi, nhưng Hình Thượng Thiên kiên trì đợi Cố Tương đến cùng nhau đi, làm cho hắn rất là buồn bực, nghĩ rằng, Hoài An vương sát phạt quả quyết sao sinh ra một nhi tử nặng nhữ tình trường như vậy?

Chiêu Trữ từ lúc biết Hoài An vương tạo phản đã bắt đầu ngây ngốc, nghe xong lời Lục Hành nói, cũng đứng lên theo, nói, "Đúng rồi, mau thu thập hành lý đi." Kết quả còn không có cất bước chợt nghe Hình Thượng Thiên nói, "Là muốn thu thập hành lý, nhưng không phải đi Trung châu."

"VẬY ĐI CHỖ NÀO?" Chiêu Trữ ngậy ngốc hỏi ngược lại.

"TRỞ VỀ!" Hình Thượng Thiên trầm đĩnh tiết thiết nói.

Lục Hành đi qua, sốt ruột nói với Hình Thượng Thiên, "Lục gia, này không được, chúng ta khó khăn mới trốn tới đây, không thể lại trở về chui đầu vô lưới!"

Hình Thượng Thiên nhìn Lục Hành, cười lạnh hai tiếng, "Nữ nhân và đứa nhỏ của ta sinh từ ở nơi nào chưa biết, người cảm thấy ta có thể một mình chạy trốn chết? Ta không phải cha ta, có thể vì hoàng quyền cái gì cũng không có." Hình Thượng Thiên nói nơi này đứng lên, ánh mắt càng phát ra lãnh liệt, nói, "Người tính cái gì vậy, bất quá là cầm tiền cấp thay ta phụ vương bán mạng mà thôi, thế nhưng tam phiên bốn lần phản bác ta."

Lục Hành bị khí thế Hình Thượng Thiên bức trở về, hần có điểm hoảng hốt, "Ta cũng vì Lục gia."

"Hoặc là cút, hoặc là đi theo ta, chính người chọn một cái, đừng nói ta chưa cho người cơ hội!" Hình Thượng Thiên nói xong, liền ra cửa, Chiêu Trữ vội vàng đuổi theo.

Lục Hành tức đến đau ngực, từ nhỏ đến lớn không ai dám nói hần như vậy, ngay cả Hoài An vương đối hần cũng là khách khách khí khí, nhưng hần thế nhưng bị Hình Thượng Thiên rắc đĩnh hai lần! (ngày sau còn nhiều lắm, ghét tên này, cũng là kẻ tự cho mình giỏi, kỳ thật ngu không tưởng, phá hoại bao nhiêu chuyện)

Chiêu Trữ và Hình Thượng Thiên một trước một sau cười ngựa, Chiêu Trữ thấy Lục Hành chưa đi ra, nhin không được nói, "Lục gia, Lục Hành này cũng quá không quy củ, nên trực tiếp đánh hần mấy chục bản tử, sau đó đi mới tốt."

Hiện tại lòng Hình Thượng Thiên tràn đầy đều là Cổ Tương, nghe xong lời này châm chọc cười nói, "Người yên tâm, về sau cơ hội thu thập hần rất nhiều, hiện tại ta cũng là dùng người hết sức, bất quá là áp hần, hiện tại hần giống như là mèo thấy thịt bò, làm sao có thể dễ dàng rời khỏi?"

Cổ Tương từ tối hôm qua vẫn chưa từng ngủ, ánh mắt nàng đỏ rực, đầy người đều là mồ hôi, giống như là vớt từ trong nước lên, bụng cao cao rung chuyển, nàng đau, quả thực không có biện pháp nói, Cổ Tương đau đánh tường, tường gạch màu xám bị nàng cọ rớt mấy khối, một bên Liễu Chi đau lòng nói, "Di nương, ngài phải nhin xuống!"

Xuân Nha tuy rằng mạnh mẽ đè tay Cổ Tương lại, cũng đã là rơi lệ đầy mặt, "Di nương, nếu ngài đau liền cắn ta, ta da dày." Nói xong liền đưa tay đến trước mặt Cổ Tương.

Tuy rằng Cổ Tương đau lợi hại, nhưng thần trí vẫn là thanh tỉnh, trong lòng nàng cảm động, cố nén cảm giác muốn hung hăng cắn tay Xuân Nha, đẩy nàng ấy ra, lại một lần nữa đâm tường.

Liễu Chi vội vàng lại đây, đứng giữa tường và Cổ Tương, "Di nương, ngài như vậy đối đứa nhỏ không tốt, ngừng lại đứa nhỏ..., ngài phải nhin xuống."

Vương thị yên lặng ngồi ở bên ngoài, nghe Cổ Tương một lần so một lần kêu càng thảm, yên lặng rơi nước mắt, nước mắt mãnh liệt giống như nước sông, không ngừng được.

Trịnh cô cô cầm bồn nước ấm trong tay tiến vào, kết quả nhìn thấy Vương thị đang khóc, bà đồng tình nhìn thoáng qua, từ lúc Cổ Tương phát hiện các nàng đánh bậy đánh bạ đến nhà mình, nàng không nhìn Vương thị về mặt kinh hi, trực tiếp đuổi người ra ngoài, Vương thị là nữ nhân tính tình tốt, bị Cổ Tương mắng ngăn người, cuối cùng lui ra để Cổ Tương sinh.

Trịnh ma ma coi như là quen thuộc Cổ Tương, vẫn là lần đầu tiên thấy nàng ấy đối một người như vậy, thần sắc nghiêm nghị, quả thực như với kẻ thù, khiến ngay cả bà cũng hoảng sợ.

"Vị phu nhân này, nước ấm này để cho ta tới bụng đi." Vương thị nhìn thấy Trịnh cô cô bưng nước tiến vào, vội vàng đứng lên nói.

"Ta không gánh nổi hai chữ phu nhân này, người hần là nhỏ hơn ta, liền kêu ta Trịnh tỷ là được." Trịnh ma ma tránh tay Vương thị vuron đến nói.

"Được được." Vương thị thành thật lên tiếng, lại cúi đầu ngồi xuống đất, một bộ không biết làm sao.

Trịnh cô cô nhìn không đành lòng nói, "Người muốn theo ta vào xem hay không?"

Vương thị nhần tình sáng lên, "Nhưng là thất muội nàng..." Cổ Tương ở nhà đứng hàng Lão Thất, toàn gia đều kêu nàng thất muội.

"Không có việc gì, vừa rồi phỏng chừng là đau quá, mới nói như vậy." Trịnh ma ma nói, "Nữ nhi nào không nghĩ nhìn thấy nương đâu, huống chi là loại thời điểm này?"

Vương thị tựa hồ thấy được hi vọng, thế này mới lo sợ bất an đi theo Trịnh ma ma vào, kết quả vừa vào liền nghe Cổ Tương kêu, "Ai cho bà vào!"

"Ta..." Vương thị ngơ ngác đứng, có điểm không biết làm sao.

"Bà đi ra!" Cổ Tương bệnh tâm thần quá, ngực phập phồng từng đợt.

Liễu Chi và Xuân Nha hoảng sợ, Trịnh cô cô lắc đầu nói, "Di nương, ta chưa từng đỡ đẻ đứa nhỏ, thật sự ngại tay, nương người có thể giúp."

"Ta không cần bà ấy hỗ trợ, cho dù chết cũng không cần bà ấy hỗ trợ!"

Trịnh cô cô bất đắc dĩ thở dài, thấy Vương thị cúi đầu phải đi, bỗng nhiên lại nghe Cố Tương bởi vì đau bụng sinh đánh úp lại, tê tâm liệt phế kêu, bà đang muốn tiến lên xem xét, Vương thị lại như là con thỏ chạy tới, khóc nói, "Nữ nhi, người rút cuộc vì sao trong lòng không thoải mái?"

Cố Tương đột nhiên giống như là có khí lực, hung hăng trừng Vương thị nói, "Cút, ta không cần gặp bà!"

"Cửu muội..."

Cố Tương thấy Vương thị vẻ mặt vô tội, liền cảm thấy trong lòng tức giận lợi hại, nàng hung hăng mắng, "Bà là nương ta sao?"

"Ta đây mà." Vương thị vô thố bước lại.

"Bà không phải!" Cố Tương nói tới đây, hung hăng đẩy Vương thị ra, "Nếu bà là nương ta, sao không hỏi một tiếng đã bán ta làm thiếp cho người ta!"

"Đó là..." Vương thị nấp máy môi, trên mặt biểu tình cũng là lại vô thố lại mê mang, "Nương cũng là vì tốt cho người."

"Bà đừng nói là vì tốt cho ta!" Cố Tương gào, dùng tất cả khí lực, "Bà chỉ vì số sinh lễ đó! Bà có biết ta đã sống thế nào không, cả ngày trong lòng run sợ, sợ vừa ngủ, ngày hôm sau liền không thấy được mặt trời, sợ bị phu nhân chính thống độc chết, sợ bị Lục gia ghét bỏ, sợ bị phát mại đến kỹ viện, mỗi ngày ta đều thật cẩn thận, nói chuyện đều phải châm chước lại châm chước, " Cố Tương vừa nghĩ liền cảm thấy ủy khuất tột đỉnh.

"Bọn họ đều khinh thường ta, cảm thấy ta chỉ là một thôn cô cái gì cũng đều không biết." Cố Tương khóc nói, "Phu nhân là xuất thân gì, nữ nhi Vương phủ, ta là xuất thân gì? Một thôn cô, ngay cả xách giày cho nàng ấy cũng không đủ, mỗi buổi sáng đến thỉnh an, nàng ấy ngay cả gặp cũng không gặp."

Vương thị choáng váng, này đó là nội tình cho tới bây giờ bà đều chưa từng nghe qua.

"Nương, trong lòng ta khổ!" Cố Tương la lớn, chỉ cảm thấy hạ thân đau đến sắp chết lặng, "Nhưng là không có người biết..., không có người biết!"

"Cửu muội..." Vương thị ngốc đứng, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

"Ta hận bà!" Cố Tương thẳng tắp quát, lập tức hung hăng túm tóc, hiển nhiên đau bụng sinh đã làm cho nàng cơ hồ điên cuồng.

Ngán ngại do dự, Vương thị cơ hồ là lập tức liền vọt qua, túm lấy tay Cố Tương, "Nữ nhi, nương sai rồi!"

"Bà không biết!" Cố Tương khóc hô.

Ngón tay Vương thị thô ráp sờ mặt Cố Tương, mang theo đau lòng và thương tiếc, lệ đầy mắt, trong giọng bà mang theo run run, "Chúng ta về sau theo người, về sau người muốn làm gì nương liền y người."

Mắt Cố Tương bị nước mắt phủ, mơ mơ hồ hồ nhìn đến Vương thị đồng dạng tràn đầy nước mắt, bà đã thực già đi, chỉ bốn mươi lại còn có vẻ già hơn Trịnh cô cô, một đôi mắt kia cho tới bây giờ đều là ôn nhu, giờ phút này tràn đầy đau lòng đối nữ nhi.

Cố Tương bỗng nhiên liền trong lòng chua xót không chịu được, vì chính mình, cũng vì Vương thị, kỳ thật bà có cái gì sai đâu? Có thể gả một nữ nhi nhập gia đình quý tộc là mong muốn cả đời các nàng đều không thể thành, đó là chuyện ngay cả nằm mơ đều cảm thấy đáng giá cao hứng, thân phận nhà nàng hiện tại..., tuy rằng tiêu thiếp tại hiện đại là bị người phi nhò, nhưng cố tình tại cổ đại là hợp pháp, Vương thị chính là làm chuyện mình cho rằng hợp pháp mà thôi.

"Nương, ta đau." Cố Tương xoa xoa nước mắt, nhẹ giọng nói.

Vương thị gắt gao nắm lấy tay Cố Tương, ánh mắt khóc sưng như hạch đào, bà dùng gương mặt tràn đầy nếp nhăn cọ cọ tay Cố Tương, đau lòng nói, "Trong lòng nương cũng đau."

Trái tim Cố Tương tựa hồ rốt cục bị công phá, nàng cầm ngược lại tay Vương thị, nói, "Nương, ta rất nhớ người." Nói xong lại là khóc rống một trận.

"Không khóc, không khóc." Vương thị tiến lên vội vàng lau nước mắt của nàng, chân tay luống cuống, "Nương vẫn đều vương bạn người, chúng ta đừng nóng vội, ăn chút gì đó, dưỡng khí lực sinh đứa nhỏ ra, được không?"

"Nương..." Cố Tương nghe lời Vương thị nói, gạt mình như mộng.

"Nương làm cho người canh trứng gà người thích ăn nhất được không?"

Một trận đau nhức đánh úp lại, Cố Tương lại đau hút không khí, hô, "Ta không cần ăn canh trứng gà!"

Cảm xúc Vương thị dần dần an ổn, tính tình tốt đáp lời, cầm khăn tay lau mặt cho Cố Tương, lại bắt đầu trấn an nói, "Được được, chúng ta không ăn..., Tiều Cửu chúng ta nói cái gì liền là cái nấy."

Trong phòng Xuân Nha và Liễu Chi đều khóc, Trịnh cô cô lại về mặt thương cảm, trước kia cảm thấy Cố Tương trí tuệ thì trí tuệ, lúc còn nhỏ là lúc còn nhỏ, nhưng luôn cảm thấy như là không có tính tình..., tổng cảm thấy thiếu điểm gì đó, hiện tại xem ra, không phải không có tính tình, chẳng qua là vẫn ần nhẫn mà thôi, làm nữ nhân tóm lại là gian nan.

Lúc Hình Thượng Thiên theo dấu hiệu Trịnh ma ma lưu lại đuổi tới, trong viện ngồi một đám nam nhân, lớn nhỏ đều có, thêm đứng có năm sáu cái, đều cúi đầu không nói, hần vốn muốn hỏi, kết quả trong phòng truyền đến tiếng nữ nhân tê tâm liệt phế khóc, khóc đến tâm hần lập tức muốn nhảy ra.

Hần vốn định đi vào, kết quả bên trong tiếng Cố Tương kêu càng lớn, hần nghe được nàng nói, "Bọn họ đều khinh thường ta, cảm thấy ta chỉ là một thôn cô gái gì cũng đều không biết..." Không biết vì sao, Hình Thượng Thiên chỉ cảm thấy cái mũi lên men, trong lòng dị thường khó chịu, thật giống như nhìn đến lúc trước mình bị phụ thân này xem thường.

Chờ đưa nhỏ ra đời đã là ban đêm, Hình Thượng Thiên và mấy nam nhân Cố gia đau khổ chờ bên ngoài, chợt nghe tiếng trẻ con khóc nỉ non, chỉ cảm thấy như tiếng của trời.

Trịnh ma ma ôm tiểu bảo bảo hồng hồng đi ra, trên mặt mang theo tươi cười, "Sinh, mẫu tử bình an."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đại thắng

Hai tháng sau

Hoài An vương cười một con ngựa cao to đồ sộ, trên người khoác khôi giáp, có vẻ rất là anh khí thần võ, phía sau hần là một loạt kỵ binh đông nghìn nghịt, nhìn không đến cuối, đây là binh lính của hần, từng đi theo hần vào sinh ra tử, vì an nguy quốc gia này vượt lửa qua sông không tiếc, nhưng hiện tại đồng dạng cầm lấy vũ khí, lại là vì bảo vệ sinh mệnh chính mình, lông vũ gắn trên mũ giáp Hoài An vương tung bay theo gió, giống như một chút máu đỏ tươi.

Cao cao trên tường thành lộ đầu đồ tươi, sắp xếp một loạt, như là Luyện Ngục nhân gian, thậm chí có mấy cái đầu bôi vì quá nhỏ mà sắp cùng một chỗ, Hoài An vương nắm chặt binh khí trong tay hơn, làm cho xúc cảm lạnh như băng kia nhắc nhở hần phải trấn định, ngực như là bị sinh sôi ngăn, đau tê tâm liệt phế!

Muốn báo thù, máu tại sôi trào, giống như hần bao nhiêu ngày ngày đêm đêm nghĩ như thế nào mới chém chết được cầu hoàng đế bội bạc kia. Thái Chân 15 năm, tộc Tatar tập kết năm mươi vạn nhân mã đến xâm phạm biên quan, Hoài An vương không để ý bệnh thể trong người, dứt khoát nắm giữ ấn soái xuất chinh, đơn giản là Thái Chân để tại triều đường nước mắt thần viết, Đại Tấn mệnh mông ta duy chỉ Hoài An vương Hình Chương có thể gánh lấy trọng trách này.

Hoài An vương lãnh ba mươi vạn binh xuất chinh, lúc trở về chưa tới năm vạn.

Người khác chỉ cho rằng hai mươi lăm vạn binh mã chết trận, chỉ có Hoài An vương và người thân tín của hần biết, Hoài An vương bên này đổ máu chiến đấu hăng hái, không để ý sinh tử, bên kia Thái Chân để tin lời gièm pha, chậm chạp không phát lương thảo, trời đông giá rét, hơn phân nửa binh sĩ chết trong đói khổ lạnh lẽo.

Hoài An vương thương lính như con mình, thế này mới được binh sĩ sinh tử nguyện trung thành, thấy cảnh này quả thực là tim như bị đao cắt.

Từ đó về sau Thái Chân để càng kiêng kỵ Hoài An vương, mình thắng ám hàng đoạt binh quyền, lại lúc nào cũng khắc khắc phải người giám thị, Hoài An vương ỳ khuat ần nhẫn nhiều năm, Thái Chân để lại vẫn bức bách, ý đồ lên xử trí, hần không thể không mưu phản.

"Vương gia, Vương phi lại ngất đi."

Lần này Hoài An Vương phi may mắn đi theo đến Thái Sơn tế bái, nhưng thật ra tránh được bị giết hại, chẳng qua lúc bà nghe nói phủ đệ một trăm hai mươi bảy người toàn bộ bị tàn sát, liền ngã bệnh liệt giường không thể đứng dậy, lần này nhìn đến đầu trên tường thành, hiển nhiên là không thể không chế cảm xúc lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Hoài An vương mím môi, nói, "Là ta thực xin lỗi nàng." Lập tức quay đầu không hề nhìn phía sau, mà là giờ lên trường kiếm nhắm thẳng kinh đô cao giọng hô, "Ta Hình Chương, hôm nay nhất định phải san bằng kinh đô báo thù cho nhi tử ta!"

Phía sau binh sĩ cũng đi theo kêu lên, "Báo thù! Báo thù!" Tiếng vang đinh tai nhức óc giống như sóng triều dâng lên ngập trời, bao phủ toàn kinh thành.

Trên tường thành một nam tử mặc áo giáp màu đen nhìn binh sĩ đông nghìn nghịt phía dưới, chỉ cảm thấy ngực bị đè nén khó có thể bình phục, một bên binh sĩ cầm cung tiễn hỏi, "Đại tướng quân, hiện tại phải như thế nào?"

Nguy An nói, "Thì, Hoài An vương năm đó tại Ngọc Môn quan, đói khổ lạnh lẽo, không có lương thảo, lại lấy ít thắng nhiều, khiến tộc Tatar đến năm

mười vạn binh sĩ hoàn toàn tan rã, chúng ta chỉ có chưa tới năm ngàn cấm vệ quân làm sao có thể ngăn cản hắn? Vẫn là sớm một chút hàng đi!"

Một nam tử mặc quan phục nhất phẩm màu đỏ chỉ vào Ngụy An hô, "Người..., sao có thể nói những lời như vậy? "

"Quốc trượng đại nhân, nếu ngài nghĩ có thể đánh thắng, vậy quyền chỉ huy liền giao cho ngài!" Ngụy An nói xong, quay đầu nhìn dưới cửa thành, quốc trượng Từ Hồng chính là kẻ Hoài An vương hận nhất, Hoài An vương vào kinh, tuyệt đối không tha lão già này, Ngụy An hẳn là người thông minh, tự nhiên sẽ không cùng một chỗ với lão già sắp chết.

Ngụy An bước nhanh xuống tường thành, thân vệ dẫn ngựa lại đây, hắn lên ngựa liền hướng tới Chiêu Hòa vương phủ.

Giờ phút này Chiêu Hòa vương đang lo sợ bất an đi tới đi lui trong phòng, nghe thấy nha hoàn nói Ngụy An cầu kiến, vội vàng cho người tiến vào. Ngụy An tiến vào cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống ghế, tùy tiện đặt chân trên lưng ghế dựa, nói, "Ta nói với người chuyện đó, người suy nghĩ thế nào?"

Mặt Chiêu Hòa vương lộ vẻ khủng hoảng, "Thật có thể sao?"

"Như thế nào không thích hợp? Ta mới từ tường thành đến, kinh đô thất thủ chỉ là chuyện trong vòng hai ngày này." Ngụy An nói tới đây, trên mặt cũng lộ ra vài phần ác liệt, "Nếu ta nhớ rõ, lúc trước Hoài An vương vừa tạo phản, người vì để được thái tử tin nhiệm liền tiếp ngoại sinh nữ ta từ Tương Dương thành trở về, còn viết đơn hòa nhi từ lý Hoài An vương? Còn muốn an bài một hôn sự cho ngoại sinh nữ Oánh Nguyệt."

Chiêu Hòa vương nhớ tới lúc đó quyết định liên ao nào vạn phần, nhưng hắn không phải Hoài An vương, hắn không có tàn nhẫn chặt đứt thân tình, dám cầm toàn bộ Vương phủ tánh mạng một trăm hai mươi bảy người đối lấy hoàng đế tín nhiệm. Hắn còn muốn bận tâm thế nhi và phụ mẫu tuổi già, hắn chỉ có thể làm ra quyết định như vậy. Thật không ngờ, Hoài An Vương không giảm tư thế oai hùng năm đó, thế nhưng gần năm mươi tuổi vẫn như cũ tự mình ra trận, chặn đường đánh tan tác hai mươi vạn đại quân của hắn, nay đã là nguy cấp.

"Ai biết sẽ bại nhanh như vậy." Chiêu Hòa vương cười khổ nói.

Ngụy An cười lạnh nói, "Lúc trước nếu để ta lãnh binh, còn không đến mức quân lính tan rã như thế! Hai mươi vạn tinh nhuệ! Chỉ tiếc, một quốc trượng đại nhân chúng ta, thế nhưng đã đến thời điểm nguy cơ này còn muốn chiếm binh quyền, cũng không ngầm lại, một khi thành phá, làm sao còn có đường sống của hắn? Thế nhưng phải một bao cô chỉ hiểu được lý luận suông đi, ta phỏng chừng lúc ấy Hoài An vương khẳng định cười điên rồi, cảm thấy hoàng quyền này dễ như trở bàn tay."

Chiêu Hòa vương cúi đầu không nói, sự tình đã đến tình trạng này, nay có thể làm chính là tự cứu mà thôi, chỉ tiếc hắn tự tay chặt đứt cây cò cứu mạng lớn nhất. Con trai trưởng và cháu ruột Hoài An vương đều bị chém giết, chỉ còn lại có Lục công tử lưu đầy bên ngoài, nếu thật Hoài An vương xưng đế, Hình Thượng Thiên sẽ là thái tử.

Mà nữ nhi mình vốn hắn là thái tử phi.

Hoài An vương càng nghĩ trong lòng càng là dày vò như bị hòa thiêu, nhện không được nghĩ, chẳng lẽ thật sự không có đường lui?

"Hừ, đừng do dự, thái tử tuy rằng lòng có can khôn, chỉ tiếc bị quốc trượng ngoại thích kèm hai bên, chung quy là phát không ra lực, ngầm lại thật buồn cười, Thái Chân đế vẫn xem Hoài An vương là họa lớn, lại không biết, mối họa chân chính chính là hoàng hậu và ngoại thích." Ngụy An châm chọc nói.

Chiêu Hòa vương suy nghĩ, rốt cục hạ quyết tâm, "Được, đã đến lúc này, bốn vương gia liền liều một phen."

Thái Chân đế, mùa thu 36 năm, Chiêu Hòa vương và đám người đại tướng quân Ngụy An độc sát đám người thái tử trong điện Ngọc Dương, mở cửa thành đón Hoài An vương vào thành, đến đây, chiến loạn trải qua nửa năm chấm dứt, Đại Tấn diệt vong, nghênh đón tân vương triều Đại Kỳ.

Cố Tương ở cử 45 ngày, chờ lúc thật sự ra tháng nàng thật là quá vui mà khóc. Trong tháng không thể tắm rửa, không thể rửa mặt, ngay cả muối cũng không thể ăn, mỗi ngày đều là buổi sáng một con gà, giữa trưa một con vịt, buổi tối lại canh giò heo, nàng cảm thấy cả người mình đều là đầy mỡ ngấy không nói, ít nhất béo hai vòng.

Vạn hạnh trong bất hạnh, bởi vì Cố Tương đột nhiên sinh, không có tìm được bà vú, trong sự bất mãn của Hình Thượng Thiên, Cố Tương vui tươi hơn hờ tự mình ụ sữa. Người cô đại không biết, nhưng Cố Tương biết thương thức, mẫu thân cho đứa nhỏ ăn sữa là trọng yếu cỡ nào, càng đừng nói sữa sáu tháng đầu có công hiệu gia tăng lực miễn dịch cho đứa nhỏ, tại cô đại điều kiện chữa bệnh thấp, thứ này thật đúng là vô cùng trân quý.

Giữa trưa Cố Tương tỉnh giấc, có điểm lười biếng, Liễu Chi mau chóng lại đây giúp Cố Tương mặc quần áo, quần áo ban đầu hiện tại mặc có chút..., Cố Tương nhìn ngực mình no đủ, rất có điểm khóc không ra nước mắt, nàng xem như dậy thì lần 2 đi? Nguyên lai quần áo đều đã không mặc được nữa, cái áo ngan màu hồng cánh sen này vẫn là Liễu Chi làm suốt đêm.

"Bánh nhân đậu đâu?" Cố Tương đặt nhũ danh cho đứa nhỏ là bánh nhân đậu, bởi vì đứa nhỏ tròn tròn như bánh nhân đậu. Nàng còn nhớ rõ lúc đặt tên này Chiêu Trữ cơ hồ run rẩy, Hình Thượng Thiên vốn tựa hồ cũng không quá cao hứng, nhưng nhìn Cố Tương vẻ mặt mỗi một cũng liền mặc kệ, bắt quá là nhũ danh mà thôi!

"Lục gia nói muốn xem đứa nhỏ, đã kêu Cố phu nhân ôm đi." Liễu Chi và Xuân Nha đều gọi Vương thị là Cố phu nhân, bởi vì dù sao Cố Tương cũng là di nương, nói thân thích đúng đắn cũng không phải, cho nên kêu như vậy không mất kính trọng còn có thể nhiều thân cận chút.

Lại nói tiếp, Cố Tương cảm thấy rất mất mặt, lúc mình sinh đứa nhỏ nói gì đó, chờ thanh tỉnh thiếu chút nữa tìm cái động chui vào. Nàng kỳ thật sống rất

vui vẻ, như thế nào đến trước mặt Vương thị nói mình như cái thìa, khổ không nói nổi, biến thành Vương thị mỗi lần đều dùng ánh mắt ảm đạm lòng nhìn nàng, haiz, thật dọa người!

Hình Thượng Thiên lúc này đang ôm tiểu bảo bảo phẩn đồ đồ một bộ cùng có vinh yên, nói với các nam nhân Cố gia quay chung quanh hắn, "Lớn lên thật sự là xinh đẹp, ô ô u, còn biết cười với phụ thân." Vui sướng vừa lên chức phụ thân đã khiến hắn tìm không thấy đông bắc.

"Bánh nhân đậu thật xinh đẹp!"

"Phấn đồ đồ!"

Mọi người vui lòng ca ngợi, bất quá luôn luôn có kẻ sát phong cảnh, Nhị Đản cách vách đứng ở đầu tường nhà mình, rướn cổ nhìn sang, nhìn không được nói, "Bất quá là một nữ oa, cũng không phải nhi tử, đáng giá báo bồi như vậy!"

Cái này biến thành người trong viện lập tức đều có điểm xấu hổ, Cố Tương sinh không phải con trai chính là một chuyện làm người ta thập phần lo lắng, lớn nhỏ Cố gia đều nhìn chăm chăm Hình Thượng Thiên, sợ hắn tức giận nhăn mặt, hay là một lát còn muốn đi an ủi thất muội?

Kết quả Hình Thượng Thiên còn chưa nói, trong viện thoát ra một bóng dáng, lập tức liền đập Nhị Đản đang bám đầu tường xuống, "Nhị Đản đáng đánh đòn, ta đánh chết ngươi!" Nguyên lai đi qua không phải người khác đúng là lão Cửu Cố gia.

Người trong nhà Nhị Đản thấy được nhào ra, hai huynh đệ Nhị Đản cũng lại đây gia nhập hỗn chiến, người Cố gia thấy cũng không đứng yên, lập tức phân phát đều vọt qua.

Cửu thật, cái này, hơn mười nam nhân đánh cùng một chỗ.

Chiều Trữ nghĩ rằng, thật là hương dân, đã mãn!

Từ lúc Hoài An vương đại thắng, Tương Dương thành Vương Thủ vẫn bảo trì trung lập rốt cục nửa tháng trước chính thức nương tựa Hoài An vương, như thế, chỗ này coi như là an toàn.

Nhưng là về sau?

Bọn họ còn không biết, kinh thành bị phá, tân vương triều sắp thành lập.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chia sẻ tâm tư

Hoài An Vương phi nhìn chăm chăm đồ án trên màn giường, đã có một canh giờ không động, giống như là một người chết, một điểm sinh cơ cũng không có.

Từ cô cô bụng chén thuốc đứng ở bên giường một lúc lâu, đổ một lúc lâu, khuyên một lúc lâu cũng không thấy Hoài An Vương phi có chút biến hóa, nếu không phải ngực nhọt nhạt phấp phồng, đại biểu cho còn thờ, Từ cô cô thật nghĩ Vương phi đã..., nhớ tới những chuyện gần đây, đến cả bà cũng cảm thấy tâm quận đau, khó có thể nói rõ, ai có thể chịu được như vậy đã kích?

Nửa năm trước vẫn là con cháu cả sảnh đường, phú quý vô song, chỉ chớp mắt liền biến thành người cô đơn, lúc tuổi trẻ mọi người đều nói Hoài An Vương phi có phúc khí, một hơi sinh năm con trai, làm cho Hoài An vương vốn không quá dễ bụng nữ sắc vẫn đều thủ Hoài An Vương phi. Chờ nhi tử lớn, một cái lại so một cái càng xuất chúng, trong đó trưởng tử văn võ song toàn, tướng mạo đường đường, thậm được Hoài An Vương phi thích.

Nhưng hiện tại bọn họ đều mất, Từ cô cô nhớ rõ tôn tử nhỏ nhất Hoài An Vương phi mới năm tuổi, mi thanh mục tú, phi thường đáng yêu, Hoài An Vương phi thích nhất ôm tiểu tôn tử kia. Lần này đi Thái Sơn còn định mang theo, nếu không phải lo lắng trên đường không tiện, có lẽ mang theo là chuyện tốt, như vậy hắn có thể sống sót.

Nghĩ đến đây Từ cô cô liền đỏ mắt, muốn dỗ Hoài An Vương phi lại cảm thấy ngay cả chính mình đều không có biện pháp tin phục, đứa nhỏ đều là mạng của mẫu thân, Hoài An Vương phi một lần mất năm mạng, có thể thừa nhận được?

Đúng lúc này, Hoài An vương bước nhanh đi đến, chỉ thấy không khí trong phòng trầm lắng, Hoài An Vương phi vẫn là giống như đã chết không mở miệng, hắn cau mày, nhìn lễ phục đặt ở một bên, nói, "Ngươi còn muốn nằm như vậy đến khi nào? Ngày mai chính là đại điển đăng cơ. Ngươi tổng phải xuất ra tư thái hoàng hậu."

Hoài An Vương phi giống như không nghe thấy, một điểm đáp lại đều không có.

Hoài An vương mỗi một xoa xoa cái trán, trước kia chỉ cảm thấy làm hoàng đế là một việc rất làm người ta hâm mộ, chân chính làm mới phát hiện, mẹ

nó, ngày này..., đều là sự vụ, mỗi thời mỗi khác đều là xử lý công việc! Từ lúc vào thành, hấn tựa như con quay chiếu cố từng việc, đến bây giờ cũng không có rảnh rỗi.

Đã bận như vậy, hiền thể của mình thế nhưng còn quấy rối hấn!

"Đứng lên!" Hoài An vương đi lay Hoài An Vương phi trên giường, lập tức liền kéo người từ trên giường xuống. Từ cô cô thấy cơ hồ là lập tức khóc, "Vương gia, đừng như vậy, trong lòng phu nhân đau khổ."

"Chỉ nàng khổ sở, ta không sao? Chết không phải nhĩ tử lão tử ta sao?" Hoài An vương nhin không được rống, lập tức liền đỏ mắt, "Xuân nhĩ của ta, công phu của hấn lão tử tự tay dạy, hấn ba tuổi có thể ngồi trung bình tấn, bảy tuổi có thể cưỡi ngựa bắn tên, ai không nói đứa nhỏ này tốt?" Hình Xuân là trưởng tử Hoài An vương.

Những lời này tựa hồ khiến cho Hoài An Vương phi chú ý, con mắt bà giật giật, đột nhiên như phát điên, đi túm tóc Hoài An vương, miệng hô, "Người trả Xuân nhĩ cho ta!"

Nữ nhân nổi điên, lực tay không kém, Hoài An vương bị kéo ăn đau, chỉ cảm thấy nếu tiếp tục tóc thật đứt mất, nhin không được quăng một cái tát qua, Hoài An Vương phi ngã xuống, khoe môi chảy máu, mặc dù là bụm mặt đau khóc lên, "Người để ta sống làm gì, để ta chết đi, sau đó đón nhĩ tử tiện nhân kia sinh cho người về thì tốt rồi."

"Người nhìn bộ dáng người giống gì nữa?" Hoài An vương quát.

"Người giết hài tử của ta, còn quân bộ dáng ta giống gì nữa! "

Ánh mắt Hoài An vương đỏ bừng, gân xanh bạo khởi, gất gao nắm tay mới không phát bạo, hấn nói, "Là ta giết? Là nhĩ tử cầu hoàng đế! "

"Chính là người, đang yên đang lành vì cái gì người mưu phản? "Hoài An Vương phi ngẩng đầu, ánh mắt mang theo cừu hận nhìn Hoài An vương, hiện tại bà hận không thể giết Hoài An vương, "Phúc nhĩ mới năm tuổi, đã bị chém chết, đầu treo trên tường thành, lúc ta đến đã nhìn không ra nguyên trạng, người liền không đau lòng? Người đã quên lúc trước hấn thích nhất đi theo người kêu gia gia?" Phúc ca là tôn tử nhỏ nhất Hoài An vương.

Trong mắt Hoài An vương hiện lên đau đớn, đột nhiên liền quỳ ngồi dưới đất, hấn như là bị rút đi tất cả khí lực, suy sụp quỳ..., "Người cho là ta muốn mưu phản sao?" Hoài An vương nói tới đây ngẩng đầu, nhìn bình phong trong phòng, mặt trên là long phượng trình tường màu vàng, đại biểu cho thân phận tôn quý nhất, giờ phút này lại là chói mắt như vậy, hấn đột nhiên nói, "Người có phải thích nhất lấy sừa người đến rửa mặt hay không?"

Hoài An Vương phi cả kinh, "Vương gia làm sao mà biết?" Tuy rằng nói dùng sừa người rửa mặt không là chuyện mới mẻ gì, nhưng là dù sao vì phạm nhân luân, phu nhân bình thường đều là cất giấu.

"Thái Chân 16 năm, người thu tiền một nhà kia năm ngàn lượng bạc, giúp bọn hấn thông quan hệ, kẻ kia cường thường dân nữ vô liêm sỉ nhưng lại được miễn tử tội. Thái Chân 18 năm, người lên ta nuốt một vạn lượng bạc ta ký cho Thượng Thiên, nói với ta là trên đường bị cướp. Thái Chân 20 năm, Phùng di nương có bầu, trong lòng người không vui, sai nha hoàn mua tặng hoa hồng..." Hoài An vương nhìn Hoài An vương phi dần dần thay đổi sắc mặt.

"Người làm sao mà biết được?"

"Ta vốn không biết, nhưng người xem này đi! "Hoài An vương từ trong lòng lấy ra một trang giấy quăng cho Vương phi, "Thấy được không, đây là tai mắt cầu hoàng đế kia phát hiện! "

Môi Hoài An Vương phi run run, "Người nói hấn vẫn đều giám thị chúng ta... "Hoài An Vương phi nói tới đây lắc lắc đầu nói, "Không, Hoàng Thượng giám thị không nhất định là muốn giết chúng ta... " (ngu mà thích ra vẻ nguy hiểm)

"Người là thật hồ đồ hay là giả hồ đồ!"Hoài An vương cả giận nói, " Không tin, được, ta cho người biết, Thái Chân 27 năm, thọ yến hoàng thái hậu, Xuân nhĩ rượu sau đi nhằm tắm quý nhân, nếu không phải lúc ấy Tần Hà đi ra gánh tội thay, người nghĩ tới hậu quả sẽ như thế nào? Xuân nhĩ cho tới bây giờ đều là ngăn chén không say, ngày đó chỉ uống hai ly rượu liền choáng váng đầu, hiển nhiên là có người hãm hại."

"Người là nói... "

"Nhúng chàm tẩn phi kia nhưng là tử tội diệt môn! "

Hoài An Vương phi ngẩn ngơ, lập tức đột nhiên đau khóc lên, "Ta không tin không có biện pháp khác, chẳng lẽ không thể để nhĩ tử trốn đi?"

Hoài An vương cười khổ, "Lúc trước lão Nhị chúng ta đồ thám hoa, được phong Huyện lệnh, kết quả thì sao, thái tử điện hạ bảo tình cảm nhiều năm với lão Nhị thâm hậu, không nỡ tách ra, liền đem lão Nhị tới Hân Lâm viện. Người cho rằng hấn thật luyện tiếc?" Hoài An vương nói tới đây, mím môi, gian nan nuốt nước miếng, trong lòng nghĩ, có lẽ là hấn quá mức cẩn thận rồi, nhưng là hấn không có cách nào, hấn không dám cược.

"Cho nên tiện nghi thứ tư kia?" Hoài An Vương phi cắn răng nói.

Nhắc tới này Hoài An vương liền một bụng khí, chỉ vào Hoài An Vương phi quát, "Lúc trước người cho là lão tử không nghĩ gọi hấn về phủ sao? Nhưng người cả ngày khất khe hấn, có một lần tuyệt lớn trong phòng hấn ngay cả than đều không có, đứa nhỏ kia bị bệnh ba ngày, cuối cùng vẫn là trụ cột tốt mới chữa khỏi. Lão tử dám để cho hấn ở lại trong phủ? Sau lão tử tìm danh sư, chuẩn bị đưa lão Nhị lão Tam đi bái sư, người nói như thế nào? Nói luyện tiếc, mỗi ngày khóc trước mặt ta, cho nên muốn oán cũng chỉ có thể oán chính người, khi đó lão tử còn không nghĩ tới tạo phản, lại đánh bậy đánh

bạ ép hẳn ra ngoài, đây là thiên ý!"

Tức giận trong mắt Hoài An Vương phi dần dần biến mất, "Là ta thực xin lỗi bọn họ."

Hoài An vương nói, "Chuyện quá khứ lão tử không muốn nhắc, dù sao lão tử nói cho ngươi, ngươi nếu nghĩ thông, về sau liền là hoàng hậu của ta, ai cũng không động được ngươi. Lão tử sẽ để ngươi vinh hoa phú quý cả đời còn lại, Thiên nhi cũng sẽ hiếu kính ngươi, nhưng nếu ngươi không muốn sống, bên kia chính là hồ nước, trực tiếp nhảy bót việc!" Hoài An vương nói xong liền quay đầu đi.

Chờ Hoài An vương đi rồi, trong phòng yên lặng chốc lát, Hoài An Vương phi chờ đợi đứng lên, đẩy cửa ra, đi hướng hồ nước, Từ cô cô sợ không nhẹ, nhanh như chớp liền đuổi theo, khóc nói, "Vương phi, ngài không cần luẩn quẩn trong lòng!"

"Đừng kéo ta, ta sống còn có ý nghĩa gì." Hoài An Vương phi nói.

"Nếu ta nói, nhi tử Vương phi ngài còn có huyết mạch lưu trên thế gian thì sao." Một cung nữ mặc quần áo màu thiên thanh nói.

Hoài An Vương phi khiếp sợ, "Ngươi là ai?"

"Một người biết bí mật ngài phải biết, có thể giúp ngài thành đại sự." Cung nữ nói.

Đám người Cố Tương thu được thánh chỉ đã là nửa năm sau, lúc này, oa nhi phần đô đô vừa học được ngồi, chỉ cần có cơ hội sẽ vươn cánh tay béo chống đỡ thân mình đứng lên ngồi xuống, lập tức mờ to ánh mắt, lộ ra một bộ ta thật giỏi, thần khí như vậy, Cố Tương không nghĩ oa nhi nhỏ như vậy thế nhưng còn có rất nhiều biểu tình sinh động, mỗi lần nhìn đến đều vui một lúc lâu.

Cũng không biết là sữa Cố Tương tốt, hay là thân mình đứa nhỏ tốt, hai cái đùi bánh nhân đậu rất có lực. Lúc Cố Tương luyện tập giúp bé con ngẩng đầu, bé có thể chống đỡ lâu, mắt to sáng ngời, chuyên chú nhìn chăm chăm ngươi, tràn ngập ý lại, khi đó Cố Tương liền cảm thấy mềm lòng không được, ôm vào trong ngực dùng sức hôn hôn.

Hình Thượng Thiên lúc này sẽ nói Cố Tương quá cưng chiều đứa nhỏ, kết quả chỉ chớp mắt chờ Cố Tương không chú ý, nhưng thật ra chính mình ôm đứa nhỏ mãnh liệt hôn!

Thu thập gì đó rất nhiều, bất quá thời gian yêu cầu gấp, muốn trước năm mới. Đại Kỳ tân đế hi vọng có thể cùng nhi tử mình, còn có cháu gái ăn mừng năm mới. Về phần vì sao hạ thánh chỉ trễ như vậy, hiển nhiên là hoàng đế bận hạ phải xử lý vụn vặt nhiều lắm, cố kỵ lấy an nguy Hình Thượng Thiên, cho nên chờ kinh đô an ổn, thế này mới gọi hẳn nhập kinh.

Kỳ thật chờ Hoài An vương khởi binh một tháng, đã có một đôi nhân mã lại đây bảo hộ Hình Thượng Thiên, đó là Hoài An vương phái đi. Sau Vương Thủ đầu nhập vào Hoài An vương sau lại phái thêm người vây tiểu viện nông gia Cố Tương ở chặt như nêm cối, nghe nói ngay cả muối cũng không bay vào được. (bởi vì lúc Cố Tương sinh tại nhà mẹ đẻ, trong lúc ở cử nữ nhân không được động, sợ bị thương nguyên khí)

Lại nói lúc Cố Tương về biệt viện, Ôn thị đã đi, bởi vì Chiêu Hòa vương sợ bị liên lụy, khẩn cấp đón Ôn thị, thuận tiện tặng một thư hòa ly cho Hình Thượng Thiên.

Lúc ấy tâm tình Cố Tương thực thần kỳ, cũng không có cao hứng trong tưởng tượng, sau nàng mới suy nghĩ cẩn thận, cho dù Ôn thị đi, chờ Hình Thượng Thiên làm thái tử, y theo thân phận của nàng bất quá là một sủng phi mà thôi, nhiều nhất cũng liền trắc phi, còn về chính phi? Vĩnh viễn không có phần của nàng. Nếu như vậy liền thành thành thật thật trông đứa nhỏ, sau đó bồi dưỡng cảm tình với Hình Thượng Thiên.

Kế hoạch Cố Tương rất đơn giản, viên đạn bọc đường, làm cho Hình Thượng Thiên đổi tã cho đứa nhỏ, thay quần áo cho đứa nhỏ, dỗ đứa nhỏ ngủ. Lần đầu tiên bánh nhân đậu cười, lần đầu tiên xoay ngươi, lần đầu tiên ngồi, đều phải chia sẻ cùng Hình Thượng Thiên. Cố Tương cảm thấy, thân sinh đứa nhỏ tự nhiên là yêu thương, nhưng là luôn không bằng tự mình nuôi nấng, như vậy cho dù về sau Hình Thượng Thiên có đứa nhỏ khác, luôn sẽ không quên đứa nhỏ đầu tiên của mình.

Hiển nhiên kế hoạch Cố Tương thực thành công, đương nhiên quan trọng nhất là thiên thời địa lợi nhân hoà, Hình Thượng Thiên cả ngày bị nhốt tại biệt viện không có việc gì làm! Chiêu cố nữ nhi hiển nhiên là chuyện duy nhất làm được!

Đến cuối cùng Cố Tương có điểm ghen tị, cảm thấy nữ nhi không phải của mình, là của Hình Thượng Thiên, người này ôm liền không buông ra! Haiz!!!

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Trên đường

Lúc Cố Tương thu thập này nọ, từ ngăn tủ nhảy ra một hồng bao. Đây là lúc nàng rời nhà mẹ đẻ, Vương thị đưa nàng, bên trong là một ít bạc vụn, ước chừng năm mươi hai, nàng vẫn là nhớ rõ kinh ngạc lúc ấy hỏi, "Nương, đây là cái gì?"

Vương thị ngại ngùng cười cười, "Nuông bỏ đồ cưới cho người."

"..."

Vương thị thấy Cổ Tương không nói lời nào, tiếp tục nói, "Ta nghe Tiểu Cửu nói qua, bỏ đồ cưới, bằng không người sẽ bị người xem thường. Đây là cha người kiếm được từ cửa hàng gạo lương mới mở ở Tương Dương thành. Lần này vận khí tốt, cha người trừ rất nhiều lương thực, buôn bán tiến triển cực nhanh. Bất quá cha người suy nghĩ, chúng ta không thể kiếm tiền đen như vậy, cho nên chỉ cao giá một chút, không nhiều lắm. Người nói với Lục gia, ta coi hần là người rất tốt, lấy tiền này mua này nọ, không đủ nuông lại cho người. Lúc trước sinh lễ nạp người tám mươi hai, sẽ hoàn trở về tám mươi hai, Tiểu Cửu nói quy củ bình thường đều là như vậy." Vương thị nói Tiểu Cửu là lão Cửu Cổ gia, trí tuệ nhất trong mấy đứa nhỏ, là người duy nhất đi đọc sách.

Cổ Tương không có đẩy tiền về, lần này nàng ở nhà mới thật thật chính chính hiểu biết người một nhà này. Nếu Vương thị lấy tiền ra, thì phải là bọn họ đã thương nghị tốt, nàng phải nhận, bằng không chính là..., còn oán giận phụ mẫu, như vậy sẽ làm trong lòng Vương thị thực không thoải mái, hiển nhiên ngày đó nàng khóc nháo làm cho Vương thị rất đau lòng.

Có lẽ trước kia nàng quá mức kiêu ngạo, mang theo đặc hủ xuyên qua dè dặt, tuy rằng ở cùng một chỗ, nhưng là cho tới bây giờ vẫn giữ quan điểm hiện đại. Cổ gia chính là nông dân thành thành thật thật, phụ thân trung thực, mẫu thân ôn nhu hiền lành, không đọc qua thi thư, ngay cả tên chính mình cũng không biết viết. Người thậm chí có thể nói bọn họ ngu muội, bởi vì vô tri, nhưng là..., những người này tâm là thuần phác, không có lòng hại người, thế giới của bọn họ chỉ lớn như vậy, thậm chí có thể nói ánh mắt thiên cận, phong hoa tuyết nguyệt gì đó đối với các nàng mà nói còn không bằng một khối đậu hũ.

Như thế Cổ Tương cũng nghĩ thông, nàng đã không rồi rắm mình làm thiếp Hình Thượng Thiên có thích hợp hay không, có phải phụ mẫu bán nàng hay không, bởi vì nhân sinh quan giữa nàng và phụ mẫu căn bản là không giống, cũng không có biện pháp câu thông, nàng chỉ biết, trong lòng Vương thị có nữ nhi này, phụ thân cũng là vương giả nàng, này là đủ rồi.

Khó được hồ đồ, người có đôi khi quá sáng suốt lại không hẳn là một chuyện tốt, người còn sống mới là quan trọng nhất, cho nên phải để mình sống tốt.

Trên xe ngựa, Cổ Tương nghĩ đông nghĩ tây, khó được thâm trầm một phen, cảm xúc có vẻ không phải tốt lắm, Hình Thượng Thiên do dự chốc lát, lần đầu tiên chủ động tiến lên ôm lấy Cổ Tương.

Hắn vừa ôm vừa nói, "Ta sẽ không để nàng chịu khổ, cũng sẽ không để người ta coi thường nàng và đứa nhỏ." Hình Thượng Thiên nói thực giản dị, thậm chí chưa nói tới lời ngon tiếng ngọt, cũng là làm cho tâm Cổ Tương dần dần an ổn. Nàng biết ngày mình sinh, bởi vì quá đau thân trí không rõ, sau đó nói ra không ít lời ủy khuất bị Hình Thượng Thiên nghe được, sinh đứa nhỏ xong nàng thậm chí không dám nhìn Hình Thượng Thiên, sợ hần cảm thấy mình là một người trong ngoài không đồng nhất, kết quả thực ngoài ý muốn, nàng phát hiện Hình Thượng Thiên muốn đối nàng tốt hơn cả trước kia, đương nhiên trước kia cũng rất tốt, nhưng không giống hiện tại, mỗi một động tác đều là mang theo thương tiếc.

Cổ Tương cảm thấy cảm tình giữa hai người tựa hồ càng sâu hơn một ít.

Hình Thượng Thiên nhớ lại lúc nhìn thấy Cổ Tương cầm hồng bao ngăn người, hần càng ôm chặt, nhẹ giọng nói, "Ta đã nhắc nhở Vương đại nhân, hần sẽ chăm sóc tốt người nhà nàng, nàng yên tâm."

Cổ Tương cười cười, hôn hai má Hình Thượng Thiên một cái, bánh nhân đậu ở một bên chơi trống bởi nhìn phụ mẫu, nhin không được chớp chớp mắt, tiếp theo liền nhanh chóng cũng hôn một cái trên mặt Hình Thượng Thiên. Bánh nhân đậu hôn xong liền cười ngây ngô, ánh mắt tùm tùm.

Hình Thượng Thiên nhìn tâm đều nhuyễn, một tay ôm nữ nhi tay kia thì ôm Cổ Tương, chỉ cảm thấy trong lòng chưa từng có bình tĩnh như vậy.

Thạch Tiến Ôn trưởng thành khá tuấn mỹ, dáng người cao to, mặt mày thanh tú, đặc biệt một đôi mắt cực xinh đẹp, chỉ tiếc tuổi hần qua bốn mươi vẫn như cũ là kẻ độc thân, nguyên nhân thứ nhất đương nhiên là vì hần nghèo, nguyên nhân thứ hai là vì ai cũng đều nói hần bị bệnh thân kinh.

Người này có bao nhiêu thần kinh? Thường xuyên ngồi bên cạnh một đường lớn, tàu đàn tranh đàn chỉ còn một dây, xướng tìm tri âm tri kỷ!!!

Người khác hỏi hần người đang làm gì, hần nói hần đang đợi chủ công của hần..., rất nhiều người nói hần điên rồi, phỏng chừng là xem tam quốc nhiều quá, đã thần trí không rõ, bệnh nguy kịch.

Thạch Tiến Ôn căn bản là không nghe vào tai, vẫn như cũ làm theo ý mình đứng ở quan đạo chờ.

Hôm nay thời tiết rất lạnh, rất nhanh liền có tuyết rơi, Cổ Tương ngồi bên trong xe ngựa đang cầm một đôi kim chuông đồ bánh nhân đậu. Bánh nhân đậu rất thích những món đồ có thể có tiếng vang gì đó, mỗi lần đều vron tay muốn cầm, Cổ Tương liền cùng nàng chơi trốn tìm, có đôi khi giấu đồ ở trong tay áo, có đôi khi giấu ở sau người. Bánh nhân đậu thực thông minh, mỗi lần đều có thể vạch vị trí chính xác, sau đó vron tay đi tìm. Cổ Tương chơi cùng nữ nhi rất vui vẻ, mà ngay cả Hình Thượng Thiên đang nhìn sách cũng bị hấp dẫn lại đây, gia nhập vào trò chơi.

Bánh nhân đậu mở to một đôi mắt đen tinh thuần như diệp thạch, bên trái xem Kim Linh trong tay Cổ Tương, lại nhìn Bố Lão Hồ trong tay Hình Thượng Thiên, rồi rắm do dự một lúc, rất là khó có thể lấy hay bỏ, hai cái đều muốn, phải làm sao? Bất quá bánh nhân đậu rồi rắm một lúc cuối cùng vẫn là nhắm phía Bố Lão Hồ, khi này đã chơi đùa Kim Linh, bây giờ chơi Bố Lão Hồ a!!!

Hình Thượng Thiên rất là đắc ý, liếc nhìn Cổ Tương, ý tứ kia chính là, xem, nữ nhi vẫn là thân cận ta.

Cổ Tương. = =, Lục gia người có thể bảo trì hình tượng quý công tử cuồng khóc lại xa cách như tiên của người lúc trước không? Hình tượng ngốc cha

thật sự không quá phù hợp với người! Khụ khụ.

Tiểu hài tử tình lực hữu hạn, chỉ một lát bánh nhân đậu liền mệt. Cổ Tương dỗ bé ngủ xong, đang chuẩn bị hỏi Hình Thượng Thiên giữa trưa dùng món gì, bỗng nhiên chợt nghe đến một loại âm thanh, ây yo, dọa Cổ Tương thiếu chút nữa thét chói tai, tiếng này sao quái dị đến vậy! Hừ chết người không đền mạng đấy.

Đoàn xe ngừng lại, Cổ Tương có thể nghe được binh sĩ phía trước lón tiếng đuổi người, sau đó là nam nhân kia bệnh tâm thần dùng cổ họng ngũ âm không được đầy đủ xương, "Tri âm tri kỷ mệnh tri âm..."

Chờ Thạch Tiến Ôn bị dẫn lại gặp Hình Thượng Thiên, câu nói đầu tiên chính là, "Ta chờ người hơn mười năm, ô ô." Một đại nam nhân lau nước mắt, thoát nhìn tương đối rất ngốc, điều này làm cho Chiêu Trữ bối vì không đành lòng mang người tới thật hoài nghi, có phải người này bệnh thần kinh hay không! Có phải hắn đã làm một việc ngốc hay không.

Cổ Tương nhìn trường bào Thạch Tiến Ôn màu đen, áo choàng xinh đẹp, còn có đàn tranh trên tay chỉ còn lại có một dây, tổng cảm thấy hình tượng này có điểm tương tự..., Gia Cát Lượng trong thoát bản! Lập tức nâng đặt ánh mắt trên đàn tranh, nghĩ rằng trách không được ca hát cứ như rồng, rõ ràng là vì đàn tranh đã hư.

Cảm giác tò mò này, Cổ Tương tổng cảm thấy cảnh tượng này thực làm cho nàng có cảm giác giống như đã từng quen biết, không chỉ là vì trong tam quốc, Cổ Tương đã từng hỏi thăm về triều đại này, kêu Đại Tấn, lịch sử phía trước đều là giống nhau, nhưng chính là từ Tùy triều bắt đầu mới không giống.

"Tiểu nhân Thạch Tiến Ôn, chính là người huyện Dương hà..."

Thạch Tiến Ôn!! Cổ Tương sau khi nghe được mặt liền bỗng nhiên có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, đây không phải cảnh tượng trước kia nàng xem trong dã sử sao? Nghe nói đại minh quân Kỳ Minh Đế lần đầu tiên gặp mưu sĩ quan trọng nhất trong triều đại của mình là trên đường bị phụ thân gọi hồi kinh đô, hai người nhất kiến như cố, trắng đêm trò chuyện với nhau, người này tên Thạch Tiến Ôn, danh thần Đại Kỳ!

Tâm Cổ Tương sôi trào, nghĩ rằng, nguyên lai các vị thần đã sớm mở bàn tay vàng cho ta, đến bây giờ ta mới phát hiện, vốn nghĩ đến xuyên tới thế giới này chỉ là một lịch sử xa lạ, bởi vì Cổ Tương chưa từng nghĩ tới những chuyện khác, nhưng kỳ thật nàng đã sớm xem qua! Nàng còn nhớ rõ có một năm khai quật được một quyển sách cổ, bởi vì bảo tồn tốt, mỗi ngày tivi đưa tin, nhưng tra đến tra đi đều không tìm được triều đại của quyển sách đó! Cuối cùng quyển sách này bị cho là tiểu thuyết, cổ nhân tán gẫu viết ra.

Nhưng này vẫn như cũ ngăn không được mọi người đọc nhiệt tình, nội dung tiểu thuyết bị in lại bán ra, rất được mọi người yêu thích, bởi vì chữ viết rất đẹp mặt, kịch tình thoải mái pháp phòng, trung gian còn xen kẽ chuyện xưa tình yêu giữa Kỳ Minh Đế và công chúa tiền triều.

Đương nhiên cổ nhân thôi, cho dù có tình yêu cũng sẽ không thiếu thiệp, vị Kỳ Minh Đế này đũa nhỏ nhiều, có thể nói nhiều nhất trong lịch sử.

Đợi chút, Cổ Tương bắt buộc chính mình trấn định, có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều, như thế nào liền khéo như vậy, sẽ không..., ngẫm lại liền cảm thấy khủng bố, Hình Thượng Thiên thế nhưng sẽ có sáu mươi đứa con? Bánh nhân đậu của nàng có rất nhiều rất nhiều huynh đệ tỷ muội không nhớ được? Nhiều đến cần dựa vào đánh số mới nhận ra?

Bên này Cổ Tương nổi lòng sôi trào, ngoài xe ngựa Hình Thượng Thiên và Thạch Tiến Ôn đã bắt chuyện.

Thạch Tiến Ôn nói, "Lục công tử, ta học qua xem tướng, dung mạo ngài này, thật sự người bất phàm..., Thạch Tiến Ôn ta nếu có thể đi theo Lục công tử, cho dù là vượt lửa qua sông, tuyệt không chối từ."

Hình Thượng Thiên biết thân phận mình nay đã như là một khối bảo thạch, khẳng định có rất nhiều người lại đây, nhưng phương thức của Thạch Tiến Ôn này thật đúng là có điểm đặc biệt..., hắn nói, "Tùy tòng của ta rất nhiều."

Thạch Tiến Ôn tự tin cười cười, "Tác dụng Của ta tự nhiên không giống tùy tùng."

"Vậy người có thể làm gì?"

"Bày mưu tính kế cho Lục gia, tận lực của ta mà thôi."

Hình Thượng Thiên nhìn Thạch Tiến Ôn tuy rằng mặc keo kiệt, nhưng chỉ đứng như vậy liền có vẻ khí độ bất phàm, cuối cùng vẫn là quyết định cho hắn ta một cơ hội, "Người hiện tại bày mưu tính kế cho ta, đường của ta về sau muốn đi như thế nào?"

Một khắc sau, Hình Thượng Thiên đột nhiên cười to, nói, "Chỉ có như vậy? Thật sự là không biết sống chết!" Lập tức nói với Chiêu Trữ, "Đuổi đi cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Tiến cung

Cố Tương nhìn tiểu bảo bảo tham lam ăn, ánh mắt đen láy như Diệu Thạch trông suốt nhìn nàng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận ra sức, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy mềm mại tốt đỉnh, cúi đầu hôn tiểu bảo bảo, nói với Xuân Nha vẫn đang thắc mắc, "Người này cũng không phải là bị điên, ngược lại là người cực thông minh."

"A?" Xuân Nha không hiểu.

Cố Tương nhìn không được cười, nghĩ về sau Xuân Nha biết người này là một danh thần lưu danh sử sách, nhớ lại những lời hôm nay, sẽ nghĩ gì, "Người đi tìm vài bộ quần áo mùa đông đưa qua cho hần, cho chút bạc vụn, tốt nhất tìm người kẻ được cho hần, cẩn thận đừng để nguy hiểm thân mình."

Xuân Nha nhìn không được hỏi, "Di nương, vì sao?"

Cố Tương cười, "Đừng hỏi, người đi làm đi."

Xuân Nha nghe lời nhất, tuy rằng đầy bụng nghi vấn, nhưng vẫn là thành thật đi ra ngoài làm việc, kết quả mới ra cửa liền nhìn thấy Liễu Chi đi tới, liền lôi kéo Liễu Chi nói, "Liễu Chi tỷ tỷ, giúp ta đi tìm Chiêu Trữ."

Liễu Chi dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn Xuân Nha, "Lại đi tìm Chiêu Trữ ca của người"

Xuân Nha cũng không biết như thế nào, bỗng nhiên đỏ mặt, hừ nói, "Ai nha, cái gì kêu lại..., là phu nhân phân phó ta tìm vài bộ quần áo cho Thạch Tiến Ôn kia, ta nghĩ nơi này chỉ quen Chiêu Trữ, tự nhiên tìm hần, không thể đi lấy quần áo Lục gia đi."

Liễu Chi thấy Xuân Nha ngượng ngùng, thu hồi trêu ghẹo, nói, "Được rồi, đi cùng người."

Chờ đến chỗ Chiêu Trữ ở, Xuân Nha gõ gõ cửa, chỉ một lát Chiêu Trữ liền về mặt không kiên nhẫn đi ra, "Ai vậy, có biết phiền hay không, đang ngủ đây."

Xuân Nha cười sáng lạn, bắt tay vào nói, "Chiêu Trữ ca, là ta."

Chiêu Trữ hơi khựng một chút, "Người tới làm gì?"

"Mượn người vài bộ quần áo."

Chiêu Trữ lộ ra vài phần kinh hi, một lát sau liền lấy mấy bộ quần áo mùa đông hơi cũ lại đây đưa Xuân Nha, sau đó rất có điểm nhấn nói, "Số đo quần áo hiện tại của ta." Lập tức ý vị thâm trường nói, "Ta thích bông ít chút, bằng không hành động không tiện."

Xuân Nha cũng không nghe cẩn thận, cao hứng cảm tạ Chiêu Trữ bước đi, Liễu Chi bên cạnh nàng cười thiếu chút nữa đau bụng, nghĩ rằng hai người này thật đúng là một đôi dở hơi. Đợi Xuân Nha đi rồi, Chiêu Trữ trở vào ngủ, sau đó làm giấc mộng, trong mộng đều là Xuân Nha đưa cho hần quần áo mùa đông mới làm, hần cười rất đẹp. Kết quả hôm sau nhìn thấy kẻ điên Thạch Tiến Ôn mặc quần áo của hần, hần bỗng nhiên có cảm giác bị lừa! Con mẹ nó, Xuân Nha, ta không để người yên!

Xuân Nha và Liễu Chi tìm được Thạch Tiến Ôn, hần bị đánh xong về phòng, tóc tán loạn, quần áo tả tơi, thoát nhìn như thể khát cái. Chính là giờ phút này khoe miệng hần mang theo cười, hiển nhiên rất là cao hứng, Xuân Nha và Liễu Chi nhất trí cảm thấy người này bị đánh đến choáng váng.

Thạch Tiến Ôn nhìn thấy hai người, liền hỏi, các người là ai, Xuân Nha liền nói, "Di nương nói người thật đáng thương, bảo chúng ta đưa cho người vài bộ quần áo."

"Thật sự là tâm địa Bò Tát." Thạch Tiến Ôn về mặt cảm kích, ánh mắt lại dính vào trên người Liễu Chi và Xuân Nha không rời.

Xuân Nha đưa vài bộ quần áo hòa bạc vụn cho Thạch Tiến Ôn, Liễu Chi thấy vết thương trên người Thạch Tiến Ôn, liền gọi tiểu nhị trạm dịch đi lấy chút dược cho hần, lại cầm nước trà đến. Thạch Tiến Ôn nhìn chằm chằm Liễu Chi, một điểm cũng không chớp, trong lòng Liễu Chi nghĩ, người này chính là lưu manh sắc tâm.

Chờ lúc sắp đi, Thạch Tiến Ôn đánh bạo cầm lấy tay Liễu Chi trắng nõn nói, "Cô nương, người lưu lại danh tính, ta về sau tìm người."

Liều Chi, -_-|||, cắt ngay!

Trên đường trở về, Xuân Nha nói, "Di nương còn nói hấn rất lợi hại, ta xem chính là hấn đàn, thế nhưng còn trộm nắm tay tỷ."

Liều Chi mặt đều đỏ, "Đừng nói nữa."

Về tới phòng, Xuân Nha liền khẩn cấp kể lại chuyện này, sau đó còn hỏi, "Di nương, hấn thật là người cực thông minh?"

Cố Tương nghĩ rằng không đúng, nàng nhớ rõ đã sử dụng kẻ Thạch Tiến Ôn là một kẻ bị thế quản nghiêm, hoàng đế thường mỹ thiếp cũng không dám thu, là nam nhân tốt thành thành thật thật, sao lúc này lại như vậy? Cái này, sẽ không là nàng đến đây tạo hiệu ứng hồ điệp đây chứ?

Buổi tối, Hình Thượng Thiên trở về ăn cơm cùng Cố Tương, Cố Tương liền thật cẩn thận kể chuyện mình phân phó Xuân Nha làm việc, "Người nọ tuy rằng không biết nặng nhẹ, nhưng tốt xấu là một tánh mạng, ta nghĩ trời lạnh như vậy bị đánh hai mươi bản tử, nếu ra tốt xấu vậy thì rắc rối, Lục gia, ngài sẽ không trách ta nhiều chuyện chứ?"

Hình Thượng Thiên lãnh nghiêm mặt, cuối cùng nói, "Lần sau không được viện dẫn lễ này nữa."

"Được rồi!" Cố Tương tựa hồ căn bản là không nhìn thấy Hình Thượng Thiên mặt lạnh, vô cùng cao hứng tiến lên nắm cánh tay Hình Thượng Thiên, lại tự mình múc một chén canh vịt cho Hình Thượng Thiên, "Lục gia, chàng thật tốt."

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương cố gắng lấy lòng a dua, rốt cục không nín được nở nụ cười, điểm điểm cái trán của nàng nói, "Nàng nha, chỉ biết nói lời hay."

Cố Tương ôm cánh tay Hình Thượng Thiên, trong lòng rơi lệ, nghĩ rằng, ta đều là vì người, các người muốn ép buộc diễn trò, ta cuối cùng không thể nhìn người thật sự ra ngoài ý muốn, kia nhưng là thư sinh văn nhược tay trời gà không chặt, hai mươi bản tử cũng không phải là đùa giỡn, ài, làm kẻ biết trước cũng thật khó!

Ăn cơm xong Cố Tương bảo nữ hầu ôm tiểu bảo bảo lại đây, hiện tại nàng cũng không quên muốn khuê nữ lắc lư trước mặt đại lãnh đạo tranh thủ tình cảm. Không thể trách nàng nóng vội, về sau đến sáu mươi đứa nhỏ, nếu không hành động từ bây giờ, hấn còn có thể nhớ rõ nàng và đứa nhỏ sao?

Nghĩ đến đây Cố Tương liền cảm thấy có điểm khủng hoảng, nếu người khác đứng ở vị trí nàng khẳng định vô cùng cao hứng, sắp thành sùng thiếp thái tử, ngày sau Hình Thượng Thiên đăng cơ nhìn tình nghĩa vài năm này, một phi vị luôn không thiếu được đi?

Nhưng Cố Tương lại càng thêm hoài niệm ngày ở biệt viện, tuy rằng thường bởi vì Uông thị mà cảm thấy sợ hãi, nhưng cuộc sống vẫn là rất vui vẻ, ăn ăn uống uống, nhân cùng bọn nha hoàn chơi bài, đối bụng liền cân nhắc ăn ngon, tóm lại nàng không lo ăn mặc, không muốn phú quý ngập trời, phải biết rằng có người ngay cả cơm đều không có ăn đâu.

Sau chậm rãi, Hình Thượng Thiên càng ngày càng tốt với nàng, tháng ngày chỉ có hai người làm cho Cố Tương dần dần sinh ra vài phần khát vọng, nàng nghĩ, về sau đây chính là nam nhân của nàng đi? Nàng có thể thực tin hấn chưa? Dù sao đã có đứa nhỏ.

Chờ lúc sinh đứa nhỏ nàng là thật bị Hình Thượng Thiên xúc động. Nàng vốn tưởng rằng dựa theo tư duy một nam nhân cổ đại, hơn nữa còn là một nam nhân lòng mang chí lớn, hấn sẽ vứt bỏ mình đi gây dựng tiền đồ.

Nhưng Hình Thượng Thiên lại trở lại, không có lời ngon tiếng ngọt gì, cũng không nói người vất vả linh tinh, hấn chỉ đứng ở ngoài cửa chờ nàng, giống như ô dù chiếu rọi trên đầu nàng, giúp nàng chặn mưa gió. Sinh nữ nhi sau nàng cảm thấy thực áy náy với hấn, dù sao cũng là đứa nhỏ đầu tiên, nhưng hấn cũng không nói cái gì, ôm tiểu bảo bảo cao hứng quên trời đất, làm cho Cố Tương dần dần yên lòng.

Cố Tương cảm thấy giữa hai người tựa hồ có cái gì thay đổi, nếu trước kia cảm được thì cũng buông được, hiện tại nàng lại khó có thể dứt bỏ, biến tham lam, biến muốn độc bá nam nhân này.

Nhưng chờ nàng sinh ra ý nghĩ như vậy, nàng lại bỗng nhiên phát hiện người này là một nhân vật trong lịch sử, về sau hấn sẽ có chân ái của hấn.

Cố Tương trở nên mê mang.

Bất quá dù sao Cố Tương vẫn là người lạc quan, rất nhanh nàng liền đã khôi phục tinh thần. Tuy rằng lão công không nhất định chính là của người, không phải còn có đứa nhỏ sao? Chẳng lẽ liền bởi vì lão công có chân ái, người liền không sống nữa? Cho nên Cố Tương bình tĩnh lại, quyết định dùng thái độ tích cực đối mặt kiếp sống hậu cung.

Tối kinh đô, đúng là một ngày nắng, Cố Tương ôm nữ nhi vén màn lên nhìn bên ngoài, trên đường không có người qua lại, đều là binh sĩ, hiển nhiên là cảm thấy hôm nay là ngày trọng yếu, không cho dân chúng tùy ý đi lại. Đám người Cố Tương trực tiếp vào hoàng cung, theo đạo lý khi hoàng tử kết hôn là muốn ra cung lập phủ, nhưng thân phận Hình Thượng Thiên đặc thù, hiển nhiên chính là thái tử dự bị.

Vốn tất cả mọi người đối thứ tử tân đế đoán rất nhiều, có người cảm thấy hoàng đế đăng cơ hơn nửa năm mới gọi người về có vẻ là căn bản không thèm để ý, hấn là thừa dịp còn có khí lực lại sinh vài con trai trưởng, mấy hộ có nữ nhi đều bắt đầu tính toán nhét người vào hậu cung tân đế. Kết quả hoàng đế tuyên chỉ nói thẳng an bài lục hoàng tử trực tiếp ở tại Đông cung, này hiển nhiên chính là nói thẳng ra, vị trí vị lục hoàng này trong lòng hoàng đế rất rõ ràng vững chắc.

Cố Tương vào cung, ngồi cổ kiệu đến Đông cung trong truyền thuyết, Đông cung này tọa lạc phía đông hoàng cung, tên là Đoan Bản cung, trừ tiền điện ra, dùng một bức tường ngăn cách hậu viện. Hậu viện này tự nhiên là nữ quyền thái tử, Tây Hoa cung ở giữa tự nhiên là chỗ của thái tử phi, đám người lương đệ, bảo lâm ở tại hai cung điện hai bên. Danh phận Cố Tương còn chưa định, tự nhiên sẽ không thể ở lại chính viện, thái giám cầm bản về tới hỏi, Hình Thượng Thiên nhìn một lúc cảm thấy Linh Khê cung phía tây lớn hơn Thường Lê cung đông viện một chút, liền để Cố Tương ở Linh Khê cung.

Thái giám vốn tưởng rằng Cố Tương này chỉ là một thị thiếp, danh phận cũng không có, còn sinh nữ nhi, về sau còn có thể có tiền đồ gì. Kết quả xem lục hoàng tử này hiển nhiên rất coi trọng, về sau tuyệt đối phong vị, bằng không cũng không thể một người ở Linh Khê cung, chờ trở về an bài liền kính trọng Cố Tương rất nhiều.

Những người này lo lo nói nói Cố Tương tự nhiên không rõ, cũng không rảnh đi quản, hiện tại nàng đang chân run run, nghĩ một lát gặp vị Kỳ Thái tử nổi danh tàn bạo kia nên biểu hiện như thế nào. Kết quả Cố Tương suy nghĩ nhiều, trong mắt lão hoàng đế chỉ có tiêu bảo bảo phần đồ đồ, cái khác đều không nhìn!

Kỳ Thái tử ôm tiêu bảo bảo phần nộn nộn, cười ánh mắt mỉ mỉ, liền tiếp nói với hoàng hậu, "Người nhìn một cái bộ dáng này, thật giống trăm!"

Cố Tương nhìn khuôn mặt Kỳ Thái tử anh lãng, lại nhìn bộ dáng nữ nhi mình thanh tú, hoàng đế à, diện mạo hai người khác biệt rất xa đấy!

Thần sắc Hoàng hậu thần nhiên, thoát nhìn thực gây yếu, hiển nhiên là bệnh nặng mới khỏi, nói, "Là giống bề hạ nhiều chút."

"Ai nha, đáng yêu như thế, đã đặt tên chưa?" Kỳ Thái tử hỏi Hình Thượng Thiên đứng ở một bên, Hình Thượng Thiên lắc đầu nói, "Vẫn chưa, nhi thần nghĩ để phụ hoàng đặt."

"Ha ha, được được." Kỳ Thái tử cười sang sảng, nhéo nhéo tay nhỏ tiêu bảo bảo đầy thịt, nói, "Vậy gọi Minh Huệ, Minh Huệ thông thiện! Ha ha."

Cố Tương và Hình Thượng Thiên mau chóng tạ ân, tên của tiểu quận chúa này, là hoàng đế tự mình ban, có thể thấy được trình độ trân quý.

Kỳ Thái tử chơi với Minh Huệ một lúc lâu, cuối cùng thấy bé liên tục ngáp, thế này mới luyến tiếc đưa cho Cố Tương, còn nói thêm, "Người kêu Cố Tương?"

Cố Tương nghĩ, rốt cục nhớ tới ta, kích động không được, mau chóng cúi đầu cung kính lên tiếng trả lời, Kỳ Thái tử liền nói, "Xét thấy người sinh nữ có công, liền phong làm lương đệ đi."

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương lộ ra tươi cười, hẳn còn nghĩ cách làm sao thành phong cho Cố Tương đâu, kết quả hoàng đế tự mình nói. Cố Tương mơ màng tạ ân, qua một lúc mới nhớ tới hiện tại mình thế nhưng thành lương đệ, đây là phong hào chỉ sau hoàng tử phi, từ thôn cô đến lương đệ hoàng tử, này xem như một bước lên trời đi? Thăng đến về tới Tây Hà viện nàng còn mơ mơ màng màng, đám người Xuân Nha và Liễu Chi đã biết, đều thật cao hứng, tiến lên ăn mừng.

Cố Tương vẫn là có điểm không thể tin được, chờ buổi tối Hình Thượng Thiên trở về liền nắm tay nàng nói, "Hình gia Chúng ta đã ba đời không có nữ nhi, phụ hoàng hiển nhiên là cao hứng hồng rồi."

Cố Tương, ơ, nguyên lai là như vậy.

Không đúng, hình như Hình Thượng Thiên còn có một muội muội. Tựa hồ nhìn ra Cố Tương nghi vấn, Hình Thượng Thiên nói, "Đó là nhận nuôi, phụ hoàng thật sự là muốn nữ nhi liền..."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hoàng tử phiên não

Mang danh hào nhi tử duy nhất hiện tại của hoàng đế, Hình Thượng Thiên dĩ thường bận rộn, đã có một tháng ngủ ở ngự thư phòng. Nghe nói hoàng đế tự mình mang hân theo, mỗi ngày nghị luận triều chính, đưa ý kiến phúc đáp sổ con, ngay cả ngủ cũng không có thời gian, nổi bật kia không ai bằng. Hiện tại ai cũng biết, đây là thái tử dự bị, ta có rảnh phải đi nịnh bợ.

Kỳ Thái tử xuất thân binh nghiệp, tuy rằng bồi dưỡng từ nhỏ, xưa cũng là văn võ song toàn, nhưng mấy chục năm vẫn đều là tác phong quân sĩ, đăng cơ làm Đế bắt đầu xử lý triều chính, quả thực muốn luống cuống. Trước kia sao hắn lại không phát hiện ngôn quan, quan văn này đó viết sổ con đều dẫn theo kinh điển, thao thao bất tuyệt, hắn nhìn đầu đều lớn, sau đó, hiện tại nhi tử đã trở lại, tự nhiên liền vô cùng cao hứng quảng cho nhi tử, chạy về hậu cung tìm vài vị tài tử mới tiến cung chơi.

Hình Thượng Thiên xem sổ con một tháng, ánh mắt đều đỏ. Hắn không đến không biết, gần đây mới phát hiện, Kỳ Thái tử cha hắn, luận đánh nhau liền thật sự là một danh tướng, nhưng luận xử lý triều chính kia thật đúng chính là một cái chày gỗ. Tuy rằng hắn không nghĩ nói cha hắn như vậy, nhưng nhìn sổ con chồng chất như núi này hắn thật muốn phát điên, trời biết đã gần một tháng không được gặp khuê nữ!!!

Ngự thư phòng vài vị hàn lâm bị kéo tới đây nom nóp lo sợ ngồi, nhìn Hình Thượng Thiên một lát nhũu mảy, một lát thờ dài, chỉ cảm thấy áp suất trong phòng thấp đến làm cho bọn họ chịu không nổi. Lúc trước đã nói với hoàng đế bệ hạ không thể buông lỏng triều chính, hoàng đế không kiên nhẫn, nhìn mấy quyển sổ con liền vứt, bỏ chạy. Sau đó qua vài ngày mới trở về, sau đó nhìn vài sổ con lại chạy. Bây giờ có Hình Thượng Thiên, trong lòng bọn họ cuối cùng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng sao lại cảm thấy Hình Thượng Thiên càng ngày càng bạo ngược vậy chứ? Bọn họ càng cúi đầu muốn giảm bớt sự tồn tại.

Nhưng hiển nhiên Hình Thượng Thiên không tốt đổ như vậy, khi hấn lại một lần nữa nhìn thấy một quyển sổ con quan viên hộ bộ lưu loát viết hơn mười trang giấy, chẳng qua khốc kẻ khổ, hấn liền nhìn không nổi nữa. Chỉ nghe ba một tiếng, vài vị hàn lâm vội vàng cúi đầu, duy độc vị lão hàn lâm nhìn như cúi đầu đọc sách kì thực đang ngủ gật bị dọa kinh nhảy dựng lên, lập tức hô, "Cung đưa bệ hạ!"

Vài vị hàn lâm khác đều lộ ra vẻ mặt người muốn không hay ho.

"Từ Trung Nghĩa!" Hình Thượng Thiên nhìn lão hàn lâm, gần từng tiếng.

Lão hàn lâm xoa xoa mắt, một bộ mắt mờ, lập tức nhìn thấy Hình Thượng Thiên đã đi đến trước mặt, bị dọa run run, vội vàng quỳ xuống, khùng hoảng nói, "Lão thần thất nghị, thỉnh điện hạ tha thứ."

Hình Thượng Thiên nhìn chăm chăm Từ Trung Nghĩa, nhớ tới bình luận về vị này. Từ Trung Nghĩa làm hàn lâm ba mươi năm, vẫn đều không nổi bật nhưng cũng không làm lỗi, thành thành thật thật không khiến người chú ý. Nhưng một người có thể trải qua ba triều, còn sống được rất tốt, đây là một chuyện dễ dàng sao? Hiển nhiên không dễ dàng, người này không đơn giản, nhưng thật ra có thể dùng một chút.

Trời biết hấn vào kinh đô sau mới phát hiện, triều thần nay thật rối loạn, có khí tiết đều bị giết chết, quan văn trung với tiền triều cũng đều là tự sát, hoặc chạy trốn, còn lại hoặc chính là giống Từ Trung Nghĩa có năng lực nhưng ba phải, hoặc chính là tiểu nhân chỉ biết a dua, còn có kẻ ngầm bắt mẫn, lén giờ trò, đường đường Đại Kỳ thế nhưng không người có thể dùng?

Hay là nghĩ biện pháp làm thế nào dùng người này, nhưng nhìn cái kẻ một bộ vô tội kia hấn liền đau đầu, làm sao bây giờ! Hình Thượng Thiên tốn hơi thừa lời nghĩ.

Từ Trung Nghĩa tựa hồ nghe được Hình Thượng Thiên thờ dài, trong lòng hấn bất ổn, cân nhắc chỉ hai năm nữa mình đã có thể trí sĩ, chẳng lẽ lúc này lại xảy ra chuyện!

Kết quả đợi một hồi lâu cũng không nghe Hình Thượng Thiên nói chuyện, vừa nhắc mắt, di, người đâu rồi?

Vài vị hàn lâm đã sớm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nói, "Điện hạ vừa đi ra ngoài."

Từ Trung Nghĩa quỳ trên mặt đất rơi lệ đầy mặt nghĩ, điện hạ người đi thì đi, sao cũng không nói cho ta đứng lên, hiện tại ta đây là phải lạy tới khi nào?

Hình Thượng Thiên ôm một bụng khí, từ ngự thư phòng đi ra, trời còn rất lạnh, thái giám Lý Thành thật cẩn thận phủ thêm cho hấn áo choàng mao nhưng thật dày nói, "Điện hạ, cẩn thận cảm lạnh."

Gió rét lạnh lập tức bị ngăn cản bên ngoài, Hình Thượng Thiên nhìn trước mặt đều là cảnh tuyết, nghĩ nơi này rất gần hoa viên, liền đi qua một chút, ở ngự thư phòng đã một tháng, tay chân đều cảm thấy rí rết.

Cố Tương từ bắt đầu không yên bất an, đến bây giờ tâm như nước, mỗi ngày cũng là cực nhàn nhả. Dù sao nên đến nàng cũng không ngăn được, cần gì lo sợ không đâu? Huống chi hiện tại có nữ nhi là đủ.

Lại nói tiếp thân phận Cố Tương đều là nhờ tiểu nha đầu này mang lại. Hiện trong cung mọi người biết Kỳ Thái tổ rất thích Minh Huệ, cho dù bận việc, mỗi ngày đều phải gọi Cố Tương ôm bé đến cho mình gặp mặt, có đôi khi Cố Tương có thể nhìn thấy Hình Thượng Thiên cũng ở đó, có đôi khi chỉ Kỳ Thái tổ và hoàng hậu hai người. Hoàng đế mỗi lần đều hậu thưởng, nửa tháng sau Cố Tương giúp đỡ tiểu khuê nữ mình sửa sang lại này nọ, mã não hạt châu, phỉ thúy như ý, trường mệnh Kim Tỏa, san hô bình phong, đủ loại gì đó, Cố Tương mới kinh ngạc phát hiện, tiểu gia hỏa này chính là một phú bà!

Một ngày này, Cố Tương đang vừa thêu khăn tay, vừa nghĩ giữa trưa làm chút cái gì, là lẩu hay là thịt nướng, kết quả nhìn thấy Liễu Chi vội vã đi đến.

"Nương nương, điện hạ lại đây." Liễu Chi còn chưa nói hết, chỉ thấy Hình Thượng Thiên đi nhanh đến, trên mặt mang theo vài phần nổi giận.

Cố Tương vội vàng nghênh đón, một bên giúp đỡ cởi áo choàng, một bên thật cẩn thận nhìn sắc mặt Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên thay quần áo, lại rửa mặt rửa tay, thế này mới cảm thấy thư thái một ít, hấn tựa vào giường nhắm hai mắt lại, trong phòng vẫn là hương vị trà quả bưởi quen thuộc, có thể khiến người cảm thấy an tâm, sau đó là giọng Cố Tương ôn hòa, "Lục gia, uống chén nước trà bớt lạnh đi."

"Ừm." Hình Thượng Thiên cúi đầu lên tiếng, cũng không có mở mắt, Cố Tương bắt đặc dĩ liền đưa chén trà tới miệng hấn, thế này Hình Thượng Thiên mới há mồm uống một ngụm.

Hình Thượng Thiên chỉ cảm thấy nước trà ấm áp theo yết hầu đi xuống, rất là ấm dạ dày, hấn thoải mái thờ dài một hơi mới mở mắt, nói, "Thật sự là tức chết ta."

Cố Tương nghĩ, hiện tại địa vị Hình Thượng Thiên có thể so với trử quân, ai còn dám khí hấn, ai không có mắt như vậy, tựa hồ nhìn ra Cố Tương nghi vấn, Hình Thượng Thiên chủ động mở miệng nói, "Một cung nữ không có mắt."

"Cung nữ?"

"Mùa đông mặc sa y khinh bạc thổi tiêu dưới tàng cây." Hình Thượng Thiên nói tới đây bên tai ửng đỏ, "Thật sự là không biết liêm sỉ!" Hình Thượng Thiên nhớ tới bộ dáng áo rách quần manh kia liền cảm thấy nổi hỏa. (hòa giận, không phải hỏa kia nha)

Cố Tương, ơ, đây không phải tiết tấu quyền rũ sao? Hơn nữa rất quen thuộc đấy!

Hình Thượng Thiên nhìn về mặt Cố Tương khiếp sợ, rất có điểm đặc ý, "Ta cho người kéo nàng ta đi ngoài, va chạm quý nhân, hai mươi bản tử là không thiếu được."

Cố Tương, cái này, có phải nàng nên thấp nhang cầu phúc cho cung nữ kia hay không? Nhưng vì sao có cảm giác thực nhay nhót?

Hình Thượng Thiên nhìn ánh mắt Cố Tương sáng trông suốt nhìn mình, một bộ cao hứng, không biết sao lại cảm thấy trong lòng thực thoải mái, có cảm giác làm chuyện tốt được khen, hần lòi kéo Cố Tương nói, " Một tháng này ta không ở, nàng làm những gì?

Lời này nói thực ôn nhu, lúc này Cố Tương trong lòng đang cao hứng, ôm lấy người, hai người thân mật cùng một chỗ, mới nói, "Cũng không có gì, thêu khăn tay, làm quần áo cho Minh Huệ..."

Giữa trưa ăn cơm nàng cố ý chọn lẩu, nghĩ phải tắm bồn cho Hình Thượng Thiên, canh vịt già, cắt miếng thịt bò, thịt dê, còn có cải trắng, khoai tây, cải củ, đậu phụ đông... Nàng còn nhớ rõ lúc chỉ nhà bếp làm đậu phụ đông, cung nữ nhìn nàng một bộ thực không có biện pháp lý giải!

Cố Tương điều chế một chén tương cho Hình Thượng Thiên, lại thường gấp rau dưa thịt đến trong bát của hần. Hình Thượng Thiên một tháng này đều không có ăn uống đằng hoàng, bữa tiệc này ăn dị thường sáng khoái, tóc đều ẩm ướt mồ hôi, chờ cuối cùng uống nước lẩu, lại uống một chén lớn.

Đội ăn cơm xong, Hình Thượng Thiên vuốt bụng, tựa vào gối dựa nói với Cố Tương, "Tên kia chính là to gan lớn mật, chỉ một chuyện nhỏ thế nhưng viết mười ba trang tấu chương."

Cố Tương nhớ rõ vì không gia tăng gánh nặng cho hoàng đế, tấu chương đều là yêu cầu tinh luyện ngắn gọn, làm sao có thể viết dài như vậy? Nhìn ánh mắt Cố Tương nghi vấn, Hình Thượng Thiên giải thích, " Hồn dân này không phải là khi nhục phụ hoàng..." Hình Thượng Thiên càng nói càng là một bụng khí, cuối cùng hung hăng vỗ bàn nói, "Nếu không triều đình thật sự là không đủ người, ta thật muốn bãi chức hần."

Nha, nguyên lai là có kẻ không dám phản kháng ngay mặt, mà dùng phương thức này quấy rối? Cố Tương nhớ tới tin đồn, tuy rằng Kỳ Thái tổ đối ngoại tuyên bố hoàng đế tiền triều là bị sét đánh chết, đó là ý trời, sau đó ông trời cũng hỗ trợ, tình hình tai nạn thể nhưng kỳ tích biến tốt, cho nên thay đổi triều đại thật đúng là không phí công phu trấn an lòng người, Nhưng vẫn có kẻ không tin, dù sao không phải tất cả mọi người là ngu dân, tổng có chút người đọc sách hiểu được, sau đó phản kháng, kết quả, phái cường ngạnh đều bị giết, bằng không chính là lưu đầy, những kẻ không dám xuất đầu nhưng trong lòng không thoải mái làm thế nào? Tự nhiên chính là sau lưng làm thủ đoạn nhỏ.

Cố Tương vô hạn đồng tình Hình Thượng Thiên, một tháng này không gặp còn nghĩ có phải hần đi chỗ khác ôm mỹ nhân hay không, cho dù không rành đi vẫn luôn có cung nữ Hồng Tự thêm hương? Kết quả người vẫn đều là giữ mình trong sạch, phi thường cố gắng muốn làm chính vụ không nói còn xử trí một nữ nhân chủ động muốn hiến thân!

A, Cố Tương cảm thấy nàng hần là nên tỏ vẻ, liền đi qua, cầm lấy cánh tay Hình Thượng Thiên, sau đó tay đặt ở ngực của hần khẽ xoa xoa.

Hình Thượng Thiên cảm dục hồi lâu, tay Cố Tương nhỏ bé mềm mại dán hần, ánh mắt kiều mỹ, đột nhiên liền đôi mắt thâm trầm, nhiễm khát vọng dày đặc. Hần nghiêng người, liền đặt Cố Tương dưới thân, dán lỗ tai Cố Tương, hơi thở nóng rực thổi tới nàng, làm cho nàng cảm thấy lại ngứa lại khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hòa hợp

Hình Thượng Thiên ôm Cố Tương mềm mại, chỉ cảm thấy thân thể khát vọng không nhìn được, một ngụm cắn lỗ tai Cố Tương, loại kích thích này làm cho hai người đều nóng lên. Cố Tương thở hổn hển, vươn tay ôm lấy lưng áo Hình Thượng Thiên, thắt lưng của hần rất được, không có một tia thịt béo, sau đó là đùi thon dài. Cố Tương thực ghen tị chiều cao của hần, tỉ lệ đáng người Cố Tương cũng không kém, nhưng bởi vì vóc dáng không cao bằng Hình Thượng Thiên, tự nhiên chính là thu nhỏ lại.

Liễu Chi và Xuân Nha rất nhanh có mặt sắc đi ra ngoài, sau đó canh giữ ở cửa. Hai người vào cung sau liền học quy củ lại một lần, lúc đi sắc mặt no đủ, lúc trở về gầy yếu lợi hại. Cố Tương còn tưởng rằng các nàng bị ủy khuất, kết quả tinh thần hai người đều tốt lắm, nói vì không để Cố Tương mất mặt, vẫn đều cần răng kiên trì, ma ma giáo dưỡng kia cuối cùng còn khen các nàng.

Một tháng này Hình Thượng Thiên ghen rất lợi hại, thật ra bị phiền não triều chính quá nhiều, vốn không cảm thấy khát vọng như vậy. Kỳ thật hần cũng

thật không ngờ hoàng đế sẽ rõ ràng như vậy, trực tiếp tỏ vẻ nhĩ tử, cha không thích mấy thứ này, người tới làm là tốt rồi. hần có thể nói lúc trước hần chuẩn bị rất nhiều sao? Hoàng đế khác đều là phòng bị nhĩ tử, khảo nghiệm gì đó, kết quả đến phiên cha hần và hần.... Hần mới phát hiện mình đối hoàng đế vẫn đều là oán hận chiếm đa số, thế nhưng cho tới bây giờ cũng chưa hiểu biết người kia, kỳ thật hoàng đế có sang sảng rõ ràng quý tộc đệ tử không có, lòng dạ rộng lớn giống như hải dương, đương nhiên đồng dạng sát phạt quả quyết đến tàn nhẫn, đơn giản mà nói, đương kim hoàng đế chính là quái thai có điểm lỗ mãng lại sinh ra trong gia đình quý tộc, cũng có lẽ là vì hần thiếu niên chủ yếu sống ở Ngọc Môn quan dân phong bư hần?

Tóm lại, một hoàng đế như vậy ra trận đánh giặc rất thành thạo, nhưng vừa thấy tấu chương văn nhĩ liền đau đầu, mẹ nó, lão từ khó khăn làm hoàng đế không phải vì đầu võ mồm với quan văn các người, lão từ là vì hưởng thụ, hiểu hay không?

Luận điệu kỳ quái như vậy, Hình Thượng Thiên liền lập tức bị đưa vào Lương Sơn.

Hình Thượng Thiên vừa cảm giác được trách nhiệm trọng đại, vừa lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào lên, dự vọng nam nhân đối với quyền lợi đều là trời sinh, không cần phải dạy, giống như nữ nhân trời sinh liền để ý dung mạo mình.

Cố Tương cảm giác được nam nhân trên người tựa hồ đột nhiên như là đánh máu gà, dùng đầu gối đẩy ra... của nàng, đè lại thất lưng của nàng lập tức liền... Cố Tương ừm một tiếng, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều run run, hai người biến thành một thể, vô hạn thân mật cùng một chỗ, sống lưng Hình Thượng Thiên dùng sức, giống như sư tử đói khát, tới tới lui lui kích thích. Lúc đầu Cố Tương còn có thể nỗ lực chống đỡ, đến sau quân lính tan rã. Nàng cảm thấy nam nhân thực không thể nuôi thả, bằng không người nhìn một cái, chỉ một lần đã muốn mạng người, ta nên là nước chảy đá mòn, không thể một lần liền ăn thành mập mạp!

Hình Thượng Thiên nhìn thân mình Cố Tương không ngừng đưa theo giường, mềm nhũn như là không có gân cốt, nhịn không được ám ách cười, "Vài ngày không đến, liền hầu hạ ta như vậy?"

Cố Tương mau chóng vươn tay ôm lấy thất lưng Hình Thượng Thiên, xin tha nói, "Điện hạ, ta sắp không chịu nổi." Từ lúc Cố Tương sinh đứa nhỏ sau liền cảm thấy thân thể càng thêm mất cảm so trước kia, cũng không biết mình rốt cục trưởng thành. Dù sao nàng mới mười sáu tuổi, nếu trước kia chuyện mười tám tuổi sinh đứa nhỏ căn bản chính là nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng ở cổ đại này, mười ba mười bốn sinh đứa nhỏ là chuyện bình thường. Nàng cũng sẽ không ngốc nói, này không khoa học gì đó, nhập gia tùy tục, người muốn nói người phải đấu tranh? Ha ha, chờ người có năng lực đi.

Hình Thượng Thiên tựa hồ thực vừa lòng Cố Tương yếu đuối, cúi đầu yêu thương hôn cái trán nàng, ôm lấy thân thể của nàng, càng mãnh liệt động, mưa rền gió dữ xoa nắn.

Cố Tương ôm thân mình Hình Thượng Thiên, chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển khó có thể tự giữ, đến cuối cùng chỉ có thể khóc cầu xin tha.

Chờ Hình Thượng Thiên cảm thấy mỹ mãn, Cố Tương chỉ có thể nằm thở dốc, lệ rơi, nàng bỗng nhớ tới trước kia thảo luận cùng khuê mật loại chuyện này, khuê mật A thăm oán nam nhân của nàng ấy thời gian quá ngắn, khuê mật B lại nói nam nhân nhà nàng ta thời gian quá dài không chịu nổi. Lúc ấy nàng liền giễu cợt nói thật sự là ăn trong bát nhìn trong nồi, bất quá nếu lựa chọn vẫn là lâu đi, nhiều hạnh phúc, ô ô, cho nên hiện tại nàng là "ước gì được đó" sao?

Bữa tiệc này ép buộc lại ngủ trưa đến buổi tối, Cố Tương sai phòng bếp làm vài món cay, có con cua, cá rút xương, thịt bò khối, cải trắng, cải củ, nấm, hắc mộc nhĩ, khoai tây, còn có đậu phụ đông ngon miệng, ăn cay cay chua chua, phi thường khai vị.

Cố Tương bởi vì uy sữa tiểu bảo bảo, nhưng thật ra tận lực ăn ít hạt tiêu, bất quá hôm nay Hình Thượng Thiên khó khăn lại đây một lần, nghĩ làm đồ hần thích ăn.

Quả nhiên mấy món cay này thực hợp khẩu vị của hần, Hình Thượng Thiên thích nhất ăn đậu phụ đông, Cố Tương cũng thích ăn đậu phụ đông, bởi vì con cua thơm, thịt bò ngọt, cải trắng và cải củ trong veo, khoai tây mềm, nhẹ nhàng khoan khoái.

Hai người người một chiếc đũa ta một chiếc đũa ăn vui quên trời đất, bất quá Cố Tương ăn cay vẫn là không bằng Hình Thượng Thiên, chờ ăn một chén nhỏ cơm liền bại trận, u oán nhìn Hình Thượng Thiên ăn hết đậu hủ còn lại, a a a.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương bĩu môi, nhịn không được cười, an ủi nói, "Lần sau bảo phòng ăn làm nhiều chút."

Ăn cơm xong, lại uống nước trà, Cố Tương liền ôm nữ nhĩ lại đây để Hình Thượng Thiên chơi. Hiện tại tiểu bảo bảo đã tám tháng, mặc áo ngắn màu đỏ dệt lụa hoa, hai gò má đỏ rực, phấn điều ngọc mài giống tiểu tiên đồng. Hiện tại bé có thể đỡ vách tường đi một lát, lúc này nhìn thấy phụ thân, lúc đầu còn sợ người lạ, sau đó liền nhận ra, ôm Hình Thượng Thiên không buông tay.

Hình Thượng Thiên nhìn bộ dáng nữ nhĩ ý lại, tâm đều nát, cảm thấy thật sự áy náy, ôm bé con đỗ một lúc lâu, kết quả lúc đi bé vẫn khóc, tiểu Minh Huệ nhìn phụ thân đi xa không ngừng vung tay, cuối cùng thế nhưng gọi phụ thân, làm cho Cố Tương kinh ngạc, Hình Thượng Thiên đi tới cửa, ngánh sinh sinh bị kéo lại.

Cứ như vậy Hình Thượng Thiên vốn chỉ là muốn trở về nghỉ một chút, thẳng đến đỗ tiểu Minh Huệ ngủ rồi, đã là ánh trăng hiện lên ngọn cây.

Cố Tương lúc này còn đắm chìm trong vui sướng Hình Thượng Thiên cự tuyệt một cung nữ. Nàng tựa như bị một cái bánh từ trên trời rơi xuống trúng đầu, rất có điểm vui sướng quá độ, lại nói tiếp mình thật là người rất dễ thỏa mãn, nhưng nàng thực vui vẻ, không cần xem chuyện này, cấu tạo sinh lý nam nhân cùng nữ nhân bất đồng tạo nên hiện tượng nam nhân thực dễ dàng kích động sinh lý, thường xuyên nói nam nhân dựa vào nửa người dưới mà kích động. Nhưng kích động về kích động, có vài nam nhân có thể khắc chế chính mình, đây là nam nhân tốt, chống đỡ được dụ hoặc. Người đừng nói nam nhân tốt nên một điểm phản ứng cũng không có, đó không phải nam nhân tốt, là GAY, thử hỏi, trên đường gặp được cô nương tuyệt sắc, nam nhân

nào không liếc mắt nhìn nhiều một chút? Nha nha nha, lại tỷ như người xem tiểu thuyết sắc tình mặt đỏ tím đập, nhìn đến chỗ động tình người cũng sẽ kích động một phen phải không, chẳng lẽ nói đây là có thể chứng minh người không phải cô nương thuần khiết? Liền chứng minh người không phải nghiêm túc đối nam nhân nhà mình?

Hiển nhiên không phải, cho nên Cố Tương thật cao hứng, dựa theo lý luận cổ đại, Hình Thượng Thiên hoàn toàn có thể thu nhận cung nữ kia, nếu không muốn phụ trách coi như không phát sinh gì cũng được, đây là phúc lợi tốt cỡ nào? Nhưng Hình Thượng Thiên không có, còn thành thật kể với nàng, tuy rằng nhìn như tức giận, nhưng là một bộ nương tử nàng xem, mặc dù có dụ hoặc, nhưng ta kháng cự rồi..., đáng yêu làm người ta không đành lòng nhìn thẳng. Điều này làm cho nàng thấy được một chút hi vọng, không biết có phải nàng ảo giác hay không, tổng cảm thấy Hình Thượng Thiên tựa hồ dùng hành động tỏ vẻ tâm ý của hân.

Có lẽ có một ngày Hình Thượng Thiên thật sự biến đổi, cũng có lẽ là nàng lý giải sai lầm, nhưng ít nhất hiện tại hân thật sự yêu thương nàng, tổng không thể vì tương lai mịt mờ buông tha hiện tại đi? Cố Tương càng nghĩ càng phát giác được tiền đồ sáng sủa, nàng dịu dàng thăm thiết phủ thêm cho Hình Thượng Thiên áo choàng thật dày, lưu luyến chia tay, "Đi sớm về sớm." Trong lòng lại bồi thêm một câu, làm việc nhiều thiếu xem nữ nhân!

Hình Thượng Thiên nắm tay Cố Tương, nhìn một lúc, tựa hồ có thể nhìn ra nàng cao hứng, nhìn đến Cố Tương đỏ mặt, thế này mới cười nói, "Chỉ sợ mấy ngày tới vẫn bận việc." Cố Tương nhẹ nhàng lên tiếng, Hình Thượng Thiên nói thêm, "Ta xong việc rồi sẽ trở lại."

Cố Tương gật gật đầu tiễn người ra ngoài.

Nhìn Cố Tương xa xa vẫy tay với mình, gương mặt xinh đẹp nổi bật dưới ánh trăng màu bạc, xinh đẹp giống như hân nga hạ phàm, tâm Hình Thượng Thiên liền nhin không được sôi trào lên, hân giống như là mãnh huyết sống lại bình thường, đột nhiên gian liền tràn ngập ý chí chiến đấu, hùng cù cù khí phách hiên ngang tiêu sái.

Nhìn Hình Thượng Thiên xa xa, lần đầu tiên trong lòng Cố Tương dâng lên cảm giác mát mát, nghĩ rằng lần này đi sẽ không lại là một tháng đầy chữ?

Bên kia hoàng hậu sắc mặt tái nhợt, phía dưới nữ tử dung mạo cực kỳ xinh đẹp trẻ tuổi quý chống tay hoàng hậu nói, "Nô tì nhưng thật ra xem thường lục hoàng tử."

Hoàng hậu mặt âm trầm như là trời đầy mây, "Nghĩ đến đã loại kia cả ngày khoái hoạt, ta liền khổ sở, bọn nhỏ đáng thương của ta bị chết thảm..., Lý Hàm, lúc trước người nói với ta như thế nào, người nói người có thể đối phó lục hoàng tử, ta mới giữ người lại!"

Lý Hàm cúi đầu, trong lòng nàng kỳ thật cũng là không ngờ lục hoàng tử dĩ nhiên như vậy... Hôm nay phái cung nữ kia đi, vô luận dung mạo hay là tài nghệ mà nói đều là thượng thừa, chính nàng xem cũng là động tâm. Chẳng lẽ vị lục hoàng tử này thật là không gần nữ sắc? Không, không có khả năng, Lý Hàm rất nhanh liền phủ quyết, nàng tử nhỏ lớn lên ở trong cung, hiểu biết nam tử nhất, miệng nói đứng đắn nhưng người nào không phải thích hiên thế mỹ thiếp vờn quanh? Huống chi, nghe nói Cố lương đệ chỉ mắng hương cô, như thế nào có thể so sánh với nữ tử hôm nay, nàng kia nhưng là được ti mi giáo dưỡng, vốn chuẩn bị đưa cho thái tử ca ca, chẳng qua sau thời thế thay đổi, hết thấy đều thay đổi mà thôi. (thêm một con điên lên sân, nếu hoàng hậu là mắt con hóa điên, thì à này là vì mê quyền thế mà điên, bắt chấp liêm sỉ)

Xem ra cần nàng tự mình..., hừ, một thứ tử mà thôi.

"Nương nương không cần nóng vội, lần này bắt quá là thử." Lý Hàm nói.

"Ta sao có thể không nóng lòng, ta hi vọng tiểu đã loại kia hôm nay sẽ chết!" Hoàng hậu nhin không được, trên mặt mang theo chán ghét, "Tiểu tôn ngoan của ta sắp ra đời, phải mau chóng dọn đường cho hân, người nhanh nghĩ biện pháp!" Ngày đó hoàng hậu phát điên, Lý Hàm đột nhiên xuất hiện, nàng nói mình vô tình biết được thế tử Hình Xuân Hoài An Vương phủ có ngoại thất, tuy rằng nàng kia chỉ là một thị thiếp, nhưng trong bụng xác thực hoài huyết mạch Hoài An Vương phủ.

Nếu là người bình thường tự nhiên không tin, bởi vì không ai chứng minh đứa nhỏ kia chính là huyết mạch Hình Xuân, nhưng hoàng hậu giờ phút này đã sớm nhập ma điên loạn, chỉ hận người khác không lừa gạt nàng nói đứa nhỏ của nàng còn sống... Giờ phút này có người tặng hi vọng cho nàng, cho dù là giả bà cũng sẽ đi tin tưởng, huống chi Lý Hàm chứng minh được thị thiếp này chính là hoài đứa nhỏ con lớn nhất của nàng.

Lý Hàm cũng không kiêng dè, trực tiếp báo thân phận, nói bản thân là công chúa tiền triều, vì sống tạm cho nên nghĩ biện pháp bảo vệ được thị thiếp kia, hiện tại chỉ hi vọng có thể được hoàng hậu che chở sống nửa đời sau.

Hoàng hậu tâm tư đơn thuần, nhưng cũng không hẳn ngốc, bà từ trong mắt Lý Hàm ngẫu nhiên mang theo cừ hận nhìn ra tâm tình của nàng ta, nhưng bà giờ phút này quan không được cái khác, bà chỉ hi vọng mượn tay Lý Hàm phá hủy triều đình này, giết chết đã loại kia, giết chết phu quân ngoan độc chỉ lo hoàng quyền, sau đó để tiểu tôn tử mình đi lên địa vị cao, hai người như thế, cũng là ăn nhip với nhau. (hoàng hậu đúng là đồ ngu, nhà mẹ đẻ bà ta không quyền thế, dù hoàng đế và Hình Thượng Thiên chết, cũng chả tới lượt một đứa bé hồi sữa lên làm vua)

"Nương nương, ta cam đoan với ngài, rất nhanh có thể nhìn thấy kết quả ngài muốn, nhưng chúng ta cần kiên nhẫn." Lý Hàm nhìn hoàng hậu điên cuồng, trong lòng nhin không được châm chọc nghĩ, nữ nhân ngu xuẩn này cũng có thể lên làm quốc mẫu? Cũng chỉ súc sinh Hoài An vương kia bị mù mới để ả làm hậu, so sánh với mẫu hậu ung dung đẹp đẽ quý giả của nàng thì ả đàn bà điên này là cái thá gì? Nghĩ đến mẫu hậu mình chết thảm, tâm tình Lý Hàm không tự giác bị thống, chẳng qua nàng rất nhanh liền ẩn nhẫn cảm xúc mình, trên mặt cũng không biểu hiện ra, nàng chịu nhục còn sống đều là vì bảo thù.

Hình Thượng Thiên trở về sau tinh thần toả sáng, nghĩ tới hôm nay lại gọi mấy hân lâm lại đây. Hân cảm thấy lúc trước mình quá dễ dãi, không đạo lý mình ở trong này cực khổ, bọn họ lĩnh bổng lộc lại chỉ cần sao chép linh tinh. Hân nhìn tấu chương chồng chất như núi nói "Các người xem xong sổ con rồi, sau đó phân ra nặng nhẹ đến..." Nhìn vài vị hân lâm kêu rên, tâm tình Hình Thượng Thiên đột nhiên tốt lên, lại nói với Từ Trung Nghĩa còn đang quý,

"Người đứng lên, trở về nghỉ ngơi đi."

Bộ xương già của Từ Trung Nghĩa thiếu chút nữa đã gãy, nghĩ rằng rốt cục giải thoát rồi, kết quả nghe thấy Hình Thượng Thiên nói bỏ sung, "Sáng sớm ngày mai cứ tới đây, phân tấu chương này ra một lần, cuối cùng trình lên cho bản hoàng tử xem."

Từ Trung Nghĩa thiếu chút nữa quỵ xuống lại, đây chính là muốn ép chết hẳn, nhiều như vậy?

Hình Thượng Thiên nhìn Từ Trung Nghĩa lộ ra thần sắc kinh ngạc, rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, nên vậy, ai bảo các người tùy ý viết tấu chương chồng chất như núi?

Bên này Hình Thượng Thiên rốt cục tìm được biện pháp, bên kia Cố Tương đợi đến khuya cũng không thấy Hình Thượng Thiên trở về, tuy rằng biết hẳn khẳng định là bận việc, nhưng trong lòng vẫn là có chút thất lạc, phải biết rằng Hình Thượng Thiên cự tuyệt cung nữ kia như thuốc kích thích năng, đến bây giờ còn làm cho nàng hưng phấn. Nàng nghĩ nữ nhân hiền lành lúc này nên đưa canh qua, sau đó ôn nhu khuyên giải nói, phải chú ý thân thể. Nàng cảm thấy chủ ý này tuy rằng thực cũ, nhưng ngăn không được hữu hiệu! Tốt lắm, liền làm như vậy!

Hiện tại hầm canh khẳng định là không thể, dù sao thời gian hữu hạn, Cố Tương nghĩ tới nghĩ lui, không bột đổ gột nên hồ, phát hiện uống canh đều là cần thời gian làm, chẳng lẽ đưa vài thứ linh tinh? Cái này quá qua loa, nói như thế nào hiện tại Hình Thượng Thiên cũng là hoàng tử.

Cố Tương bắt đắc dĩ mang theo Xuân Nha đi phòng ăn, phòng ăn Đông cung là chỗ độc lập, cho nên mấy chục đầu bếp phòng ăn này đều là chuyên phục vụ lục hoàng tử, lúc này nhìn thấy Cố Tương đến, đều hận không thể tiến lên vuốt mông ngựa, bắt đắc dĩ rất nhiều người thân phận không đủ, chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn, quân sự phòng ăn kêu Tiền Đồ, nghe thấy tên liền cảm thấy đặc biệt đáng giá!

Tiền quân sự hơn bốn mươi tuổi, trắng trẻo tròn tròn, vừa nhìn đã biết là đầu bếp, hẳn cười tủm tỉm nói, "Nương nương, ngài có việc liên phân phó một tiếng, sao lại tự mình đến đây?"

Lúc này Xuân Nha đã được xem là cung nữ rất có mặt mũi ở Đông cung, họ khan một tiếng nói, "Nương nương muốn làm canh cho lục hoàng tử, cố ý đến xem có cái gì thích hợp."

Tiền Đồ vừa nghe liền hiểu được, nga, đây là chuẩn bị đi lấy lòng lục hoàng tử, loại thủ đoạn này bọn họ quá rõ, không có gì ngạc nhiên, kỳ thật quan trọng là ở chỗ người đưa canh mà không phải đưa cái gì, bất quá lời này hẳn tự nhiên sẽ không nói, cười trả lời, "Phòng bếp có rất nhiều, có canh thịt trâu, màu trắng nga, vừa lúc uống, còn có canh vịt, hầm từ buổi sáng, hiện tại uống vừa miệng, còn có canh thịt nai, canh bò câu..., ngài xem xem muốn loại nào?"

Cố Tương nghe xong thế này mới suy nghĩ cẩn thận, mình thật sự là lo lắng nhiều, người phòng bếp là nhân tinh, canh này đó khẳng định là hầm từ sớm, bằng không chủ tử muốn uống gì đó còn phải chờ làm, vậy thì không đẹp.

Cuối cùng Cố Tương chọn lựa canh bò câu, lại bảo phòng ăn làm bánh bao sữa và sữa tươi đặc, hai loại điểm tâm này đều là Hình Thượng Thiên thích ăn, nàng nghĩ đã trễ thế này, nên dùng bữa ăn khuya.

Hình Thượng Thiên nhìn nhóm hàn lâm vui đùa đọc tấu chương, liền cảm thấy trong lòng vui không nhịn được, đang nghĩ tới nên đi ra ngoài tản bộ hay không liền nhìn thấy thái giám lại đây bẩm báo nói Cố lương đệ đến.

Nhóm hàn lâm nghe được giật mình, nghe nói vị này chỉ là thôn cô, bọn họ đều muốn biết bộ dáng như thế nào, phòng chừng cũng không phải giai nhân, ha ha..., kết quả chờ thái giám dẫn Cố lương đệ vào, bọn họ lại không thấy được mặt, bởi vì là đội mũ, không thể cho ngoại thần nhìn, nhưng dáng người kia lại thướt tha nói không nên lời, đều chấn kinh rồi. Lập tức nhìn thấy Hình Thượng Thiên ôm lấy Cố lương đệ đi trác phòng, mơ hồ nghe được Cố lương đệ nói, "Nghĩ điện hạ có lẽ đã đói bụng..." Ai u má ơi, giọng này, nhuần nhu dễ nghe, nũng nịu có thể làm cho người ta tâm đều nhuyễn, này là mỹ nhân tìm từ đâu đến?

Điểm tâm tuy rằng là hai loại, nhưng kỳ thật không nhiều lắm, mỗi thứ chỉ ba cái, canh cũng là một bát nhỏ. Lúc này Hình Thượng Thiên thật là có chút đói, thấy đều là mình thích ăn, cũng không khách khí, nhanh và gọn ăn sạch. Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên ăn sạch, lại làm nũng muốn Hình Thượng Thiên mang nàng quan sát phòng một chút, xác định bên trong không có đồ nữ nhân này nọ, thế này mới dặn dò Hình Thượng Thiên sớm nghỉ ngơi một chút, trăm vạn không cần mệt thân, sau đó mỹ mãn đi về.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: So chiêu

Cố Tương vừa mới tích cực, hoàng hậu liền nàng tặng một phần đại lễ, đưa cho lục hoàng tử hai mỹ nhân.

Hai mỹ nhân nũng nịu, một người tên Đồng Chi, một người tên Lý Hàm, lại nói tiếp Đồng Chi thoát nhìn thực dụ ngoạn, dung mạo cũng chỉ bình thường, nhưng thật ra Lý Hàm, mỹ mạo phi phạm, khí chất tươi mát thoát tục, Đồng Chi đứng ở bên người nàng liền như hoa tươi xứng lá cây.

Cố Tương đánh giá hai người một lúc lâu, cuối cùng tập trung nhìn Lý Hàm, người này, nhìn như hèn mọn, nhưng là sống lưng thẳng tắp, vừa thấy chính là mang theo ngạo khí. Ánh mắt Đồng Chi nhìn Cố Tương là kính sợ, nhưng Lý Hàm mang theo vài phần dè dặt lẫn kiêu ngạo, ừm, Cố Tương có thể lý giải, bình thường mỹ nhân đều có ngạo khí, nhưng hậu cung này thiếu mỹ nhân sao? Khẳng định là không thiếu, bao nhiêu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành đều bao phủ hậu cung này.

Chờ an bài xong hai vị mỹ nhân, Cố Tương giống như là hoa bị sương đánh ụp rũ, có điểm cạn sạch sức lực, Liễu Chi ở một bên nhìn một lúc cũng không biết nói cái gì, lục hoàng tử là thái tử tương lai, về sau không chỉ hai mỹ nhân này, lúc này đã luẩn quẩn trong lòng, về sau làm sao bây giờ?

Bất quá cũng may Cố Tương thiên tính lạc quan, lập tức nghĩ đến làm quần áo mùa xuân cho nữ nhi muốn dùng kiểu dáng cái gì, lại nói tiếp tiểu Minh Huệ dần dần lớn lên, có thể mặc quần áo. Cố Tương nhìn tất cả vài vóc một lần, Thu Hương sắc, son hồng, đỏ nhạt, Đình Hương sắc, xanh lá cây, hạnh sắc, mỗi loại làm một váy, nhớ tới thân mình nữ nhi nhỏ nhỏ mặc quần áo xinh đẹp đi tới đi lui liền cảm thấy trong lòng cao hứng, tạm thời ném hai người kia đến sau đầu.

Hình Thượng Thiên ở ngự thư phòng làm việc khí thế ngất trời, mấy ngày trước Tần Thịnh Danh đến kinh đô, mà ngay cả Lục Hành cũng mang Thạch Tiến Ôn cố ý chờ ở kinh đô đến. Lúc trước đánh Thạch Tiến Ôn hai mươi bản từ bất quá là nghĩ người này thật sự quá cuồng vọng, giết ngạo khí của hắn, đương nhiên trọng yếu nhất là chưa rõ về hắn, phải tra lai lịch của hắn sạch sẽ hay không, không thể tùy tiện thu dùng cho mèo gãi đồ được.

Tần Thịnh Danh năm đó tại quan bố chính cũng là một hảo thủ, lúc này bị Hình Thượng Thiên gọi lại đây hỗ trợ, cộng thêm Thạch Tiến Ôn cuồng làm việc, mấy xấp tầu chương ở trước mặt hắn giờ chỉ là chuyện nhỏ, tiến độ làm việc tăng rất nhanh, không đến nửa tháng rốt cục xem xong núi tầu chương bị hoàng đế đè ép nửa năm.

Hình Thượng Thiên xem xong rồi liền lau mồ hôi, nghĩ rằng may mắn Kỳ Thái tử mới nửa năm đã gọi hắn về, nếu là một năm, phỏng chừng quốc gia này muốn rối loạn.

Bất quá chờ thả lỏng sau, Hình Thượng Thiên liên tục vui đầu làm việc nửa tháng bỗng nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, rốt cuộc không đúng chỗ nào nhỉ? Chờ buổi tối cùng nữ dâng ăn khuya cho hắn, hắn mới phát hiện, nha, đã lâu không thấy Cố Tương, sao nàng im ắng như vậy, chỉ đưa đồ ăn một ngày rồi thôi?

Nghĩ đến Cố Tương liền nghĩ đến nữ nhi, ừm, trở về nhìn một cái, Hình Thượng Thiên liền cho mọi người về nhà, vài vị hàn lâm bao gồm vị Từ Trung Nghĩa kia tự nhiên là cực vui mừng, đều thiếu chút nữa kích động khóc, duy độc Tần Thịnh Danh và Thạch Tiến Ôn là thần nhiên.

Thạch Tiến Ôn là một thần mã, hiện tại bảo hắn nghỉ ngơi? Ta đang làm hăng say, lại bảo ta làm mười ngày, ta có thể ánh mắt cũng không nháy cho người xem, xong tất cả chấn chỉnh triều cương, làm người ta hưng phấn cỡ nào! Về phần Tần Thịnh Danh lại có điểm khóc không ra nước mắt, hắn cảm cánh tay Hình Thượng Thiên nói, "Điện hạ, ngài để ta ở lại đây đi." Hắn trở về sau mới phát hiện vị nữ nhân thất lung thùng nước chỉ hận gã, Tần Dương quận chúa kia đã thành thê tử của hắn, tuy rằng người không đẹp, nhưng tâm linh rất đẹp, hầu hạ cha mẹ hắn chu đáo đến nỗi cha mẹ hắn chỉ hận vì sao không có thân khuê nữ như vậy. Tần Thịnh Danh trở về liền thúc giục hai người mau chóng viên phòng, má ời, Tần Thịnh Danh cảm thấy nhân sinh đã không còn ý nghĩa, hắn thật sự là không có khẩu vị nặng như vậy!

Hình Thượng Thiên dở khóc dở cười, mạnh mẽ bắt hai người trở về nghỉ ngơi, mình cũng trở về Linh Khê cung.

Cố Tương thấy Hình Thượng Thiên thật cao hứng, tự tay thay thường phục rộng thùng thình cho hắn, lại rửa mặt rửa tay cho hắn, lại hỏi buổi tối muốn ăn cái gì. Hình Thượng Thiên nghĩ đến cá hấp cách thủy, Cố Tương vừa vận cũng muốn ăn, liền phân phó phòng ăn đi làm.

Hình Thượng Thiên thoải mái tựa vào giường, nhân nhả hỏi Cố Tương gần đây làm cái gì, tiểu Minh Huệ gần đây thế nào linh tính, cuối cùng chuyển đề tài, nhìn như không thèm để ý hỏi, sao buổi tối không đưa ăn khuya cho ta, kết quả vừa mới dứt lời chỉ thấy Cố Tương về mặt u oán nhìn hắn nói hoàng hậu tặng hai vị mỹ nhân cho hắn, phong hào bảo lâm.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương, thật muốn cười, hắn biết nàng là thùng dấm chua, thảo nào ngày xưa vô cùng cao hứng đi đưa đồ ăn khuya, gần đây không nhúc nhích, nguyên lai là ghen.

Muốn nói Hình Thượng Thiên nhìn ra Cố Tương thích ăn dấm chua từ lúc nào, phải nói lúc Cố Tương có bầu. Hắn phát hiện chỉ cần Uông thị xuất hiện trước mặt nàng, nàng liền cả người không thoải mái. Tính tình Uông thị hắn biết, ngạo khí tự cho thanh cao, lần trước bị ma ma khuyến khích hãm hại Cố Tương chỉ là phút không lý trí điên rồ, lần này bị vương phủ ép buộc trở về, tự nhiên đã hiểu rõ. Quả nhiên Uông thị chỉ ở trong viện mình không đi đâu, khẳng định không làm cái gì Cố Tương, nhưng Cố Tương vẫn là thực để ý, ngay cả thấy cũng ngủ không tốt, Hình Thượng Thiên nhớ tới sự phụ của mình.

Hắn còn nhớ rõ có một năm, sự phụ độc thân mười mấy năm đột nhiên mang sự nương về, đúng là cô nương tuổi thanh xuân, như nụ hoa đội nỏ, sự phụ bảo hắn phải nghe lời sự nương. Từ lúc có sự nương đến, cuộc sống Hình Thượng Thiên được đề cao, không phải mỗi ngày đều ăn cái bẹ với com, đêm chăn cũng có người giặt sạch, sự phụ từ một đại thúc lời trung niên thôi lệch thếch biến thành một nho sĩ khí chất văn nhã.

Vốn ngày rất tốt, kết quả có một ngày, sự phụ nghiện rượu lại tái phát, ở dưới chân núi uống ba ngày, chờ sự nương đi tìm đang lôi kéo tay thê tử lão bản khách sạn nói chuyện. Sự nương cũng không tức giận, nhìn thoáng qua bước đi, chờ sự phụ trở về sự nương đã đóng gói về nhà mẹ đẻ, sự phụ ưu sầu, tóc bạc mấy sợi, cuối cùng không chỉ một lần thờ dài nói với hắn, nữ nhân ghen thật là khủng bố, về sau người thành thân phải tốt với nương từ...

Lúc trước Hình Thượng Thiên cái hiểu cái không, kết quả chỉ chớp mắt liền gặp Cố Tương một thùng dấm chua.

Hắn nhưng thật ra không để ý nữ sắc, có lẽ bởi vì hàng năm trước mặt sự phụ bị sự phụ thanh tâm quả dục ảnh hưởng, bằng không lúc trước Uông thị không đồng ý viên phòng hắn cũng sẽ không ăn nhậu lâu như vậy. Nhưng Cố Tương cứ như vậy phải làm sao cho phải? Chính phi của hắn còn chưa

định ra đâu?

Khi đó không phải muốn uống dấm chua chết?

Tuy rằng trong lòng Hình Thượng Thiên lo lắng, muốn nói ngơoi như vậy sao được? Một điểm độ lượng đều không có, nhưng nhìn thấy ánh mắt Cố Tương chờ đợi lại nói không nên lời. Hắn không nghĩ để Cố Tương khổ sở, Cố Tương cùng hắn vượt qua ngày khó nhất, thật sâu khắc ở trong lòng hắn, tình ý hắn đối nàng không thể nói rõ, nhưng cũng là hi vọng nàng có thể sống tốt, trong phạm vi năng lực của mình cho nàng hết thấy tốt nhất, nàng là nữ nhân duy nhất có thể làm cho hắn yên tâm, hơn nữa mang theo thương tiếc.

Quên đi, nếu hiện tại không tính sủng hạnh hai nữ tử kia, cần gì nói ra làm cho Cố Tương khổ sở? Có thể sủng một ngày liền một ngày đi.

"Hai bảo lâm kia..." Hình Thượng Thiên đang muốn nói chuyện, ngoài cửa lại truyền đến tiếng cãi nhau, Hình Thượng Thiên cau mày, kết quả Xuân Nha về mặt tức giận tiến vào, phía sau đi theo hai vị mỹ nhân nũng nịu, không phải là Đồng Chi và Lý Hàm hoàng hậu nửa tháng trước ban cho sao?

"Nương nương, các nàng nói nghe điện hạ ở đây, nhất định phải thỉnh an." Xuân Nha hàm hồ nói.

Đồng Chi có chút e ngại đứng ở phía sau Lý Hàm, kỳ thật nàng không nghĩ đến, nhưng Lý Hàm nói theo đạo lý nhất định phải đi thỉnh an, thế này mới lôi kéo nàng lại đây.

Lý Hàm ngẩng đầu uốn ngực, mặc quần lụa mỏng trần châu phần, tóc mai đơn giản cài một đóa hoa thược dược hồng nhạt, không thể không nói nàng rất biết ăn mặc, trang phục này nhìn nhẹ, nhưng là lại vừa vặn phối hợp khí chất nàng tươi mát thoát tục, càng có vẻ thanh lệ.

"Nô tì gặp qua điện hạ, nương nương." Lý Hàm mang theo Đồng Chi hành lễ, trong lòng lại nghĩ từ lúc vào cửa Hình Thượng Thiên đã bắt đầu nhìn chăm chăm mình xem, trong lòng châm chọc nghĩ quả thật là một thứ tử không lên được mặt bàn. Lúc trước nếu cha hắn không đoạt ngôi vị hoàng đế, ngay cả xách giày cho nàng cũng không xứng, hiện tại nàng như vậy cũng là bất đắc dĩ, Hình Thượng Thiên là hoàng tử duy nhất hiện tại Đại Kỳ, nếu hắn có chuyện ngoài ý muốn... Nghĩ đến đây nàng càng thẳng lưng, làm cho mình thoát nhìn chẳng phải thấp, nàng tin tưởng mình không giống người thường, chờ một lát đứng lên, Hình Thượng Thiên nhất định là bảo nàng ngẩng đầu, sau đó nhất định là kinh diễm? (ta nói chứ, mấy ả mà hoàng đế hoàng hậu đưa cho Hình thượng thiên, bà nào cũng bị bệnh hoang tưởng, mình là đệ nhất mỹ nhân, hình Thượng Thiên vừa nhìn sẽ yêu ngay)

Lý Hàm nhớ lại, lúc trước mình trong thọ yến phụ hoàng mang theo tỷ muội đưa lên hạ lễ, tất cả lộ ra si mê, lại có vương tử Đại Thực quốc giáp mặt yêu cầu cầu hôn.

Cố Tương vẫn là mang theo vài phần khản trương, nghĩ hai mỹ nhân như vậy, dù Hình Thượng Thiên là hòa thượng cũng có chút phản ứng, lại không biết Hình Thượng Thiên bị Ôn thị ảnh hưởng, hận nhất nữ tử kiêu căng, tự cho là cao quý, hắn ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn, bởi vì này tựa hồ nhắc nhở thân phận thứ tử của hắn. Ôn thị chỉ vào hắn mắng ngơoi là thứ tử, cả đời hắn đều không quên được.

Cho nên dù dung mạo Lý Hàm này không tệ, nhưng trong mắt Hình Thượng Thiên lại thành cuồng vọng kiêu ngạo, không biết đứng mực, làm người ta chán ghét.

Vì vậy, hai mỹ nhân hành lễ một lúc lâu, Hình Thượng Thiên chính là không nói lời nào, Cố Tương cũng sẽ không ngốc lúc này chen vào, rõ ràng nàng cũng không mời hai bảo lâm này, bọn họ sao đến!!

Lý Hàm cong thắt lưng, bất quá lập tức cảm giác được không khí bất thường, vì sao Hình Thượng Thiên không nói lời nào? Rõ ràng khi nãy nhìn chăm chăm nàng?

Trong mắt Hình Thượng Thiên hiện lên châm chọc, lười nhìn Lý Hàm, quay đầu nói với Cố Tương, "Đã lâu không ăn cá hấp cách thủy, cũng không biết mấy đầu bếp kia làm hương vị như thế nào."

Lúc này Cố Tương đã nhìn ra, Hình Thượng Thiên thực mất hứng, phi thường mất hứng, nàng vui vẻ, chạy nhanh phối hợp nói "Ta làm cho Liễu Chi tự mình đi công đạo, hương vị sẽ không kém"

"Minh Huệ biết đi rồi?" Hình Thượng Thiên hỏi.

"Phải, có thể đỡ tường đi rồi, đặc biệt có lực, hiện tại hắn đang ngủ, đợi một lát tỉnh, ta bảo nhũ mẫu ôm lại đây cho điện hạ nhìn một cái." Cố Tương nói, nhắc tới nữ nhi liền có một bụng lời nói không hết, "Hiện tại bắt đầu sợ người lạ, chưa thấy qua sẽ không cho ôm, bất quá mỗi lần nhìn thấy phụ hoàng đều cười, phụ hoàng đặc biệt thích."

Hình Thượng Thiên nhin không được cười, "Thật là tiểu quý." Trong lòng càng muốn nhanh chút nhìn thấy nữ nhi đáng yêu.

Hai người lại nhân thoại, đều là vui chơi giải trí, cộng thêm một ít chuyện vụn vặt về nữ nhi, có vẻ thân mật khăng khít, tựa hồ căn bản không nhìn thấy Lý Hàm và Đồng Chi đang hành lễ.

Một lúc sau Lý Hàm chịu không nổi, nàng nghe hai người đối thoại, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rực từng đợt, thật giống như hung hăng đánh một cái tát vào trên mặt. Cả đời nàng còn không có bị vũ nhục như vậy!!! Thế nhưng trực tiếp xem như không thấy nàng! Mô hôi trên trán nàng nhỏ giọt, nàng từ nhỏ đã được cưng chiều, sao chịu được? Chỉ một lát rốt cục không chống đỡ được, ngã xuống.

Tiếng động này tự nhiên khiến cho Hình Thượng Thiên và Cố Tương chú ý, trên thực tế dừng nhìn Cố Tương tựa hồ nói chuyện phiếm, nàng nhưng luôn trộm ngắm vị mỹ nhân này!

"Điện hạ, Lý bảo lâm nàng tựa hồ thực không thoải mái." Cổ Tương thề, nàng thật sự một điểm cũng không có vui sướng khi người gặp họa, giọng của nàng thực ôn nhu.

Hình Thượng Thiên thế này mới quay đầu, hần nhìn Lý Hàm quỳ trên mặt đất, lạnh giọng nói, "Lý Thành, tiến vào!" Lý Thành là tổng quản thái giám Đông cung, vẫn đi theo hầu hạ bên người Hình Thượng Thiên, Hình Thượng Thiên lúc đầu còn không quen dùng thái giám, kêu thành Chiêu Trữ vài lần, nhưng Chiêu Trữ đã sớm bị hần đưa đến quân doanh rèn luyện, định vài năm nữa mới gọi trở về dùng.

Lý Thành từ lúc hai vị bảo lâm tiến vào liền cân nhắc, không biết vị mỹ nhân này có thể giành được Hình Thượng Thiên hảo cảm hay không, tuy rằng Lý Hàm quá mức vội vàng, có điểm quá lớn mật, bất quá nữ tử này cũng là số ít có thể so sánh với Cổ lương đệ, lục hoàng tử tổng sẽ không ném mỹ nhân đưa tới cửa ra ngoài đi? (mắt mù, " cửa " này là cửa cung của Cổ tỷ đó. Cướp người trên đường còn không thành, cướp tại cung, nằm mơ dễ hơn)

Kết quả chỉ chớp mắt, bên trong liền im ắng, cũng không biết sao lại thế này, hần bỗng nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, vị hoàng tử này tựa hồ không giống hoàng tộc bình thường, có thể chui đầu vào ngự thư phòng cần mẫn phê tấu chương một tháng không về, có thể thấy được vẫn là có sức chống cự nữ sắc.

Lúc Lý Thành đang lo sợ bất an, Hình Thượng Thiên bỗng giật một cái, hần sợ tới mức thiếu chút nữa té trên mặt đất, vội vã bước vào.

Chỉ thấy Lý Hàm quỳ trên đất một bộ xấu hổ và giận dữ, Đồng Chi về mặt tái nhợt, mà vị Cổ lương đệ kia lại một bộ hưng trí bừng bừng, hần liền biết, Lý Hàm này không đầu nôi vị Cổ lương đệ xuất thân thôn cô này, quả nhiên hần vừa đứng vững đã nghe Hình Thượng Thiên nói, "Người rốt cuộc lên chức tổng quản như thế nào? Một điểm quy củ đều không có! Linh Khê cung của lương đệ là vườn? Chớ mèo muốn vào liền vào?"

Cổ Tương nhìn Hình Thượng Thiên uy vũ, thật muốn nhào lên ôm, quá soái ca rồi được không? Về mặt sùng kính nhìn..

Hình Thượng Thiên banh mặt, nhìn thấy biểu tình Cổ Tương thiếu chút nữa không căng nổi, nhin cười, hần nghĩ nữ nhân này thật sự quá lợi hại, không lớn không nhỏ, một điểm cũng không biết thu liễm, lúc này lẽ ra nên cung kính nghe lời mới đúng.

Lý Thành phịch quỳ xuống, "Nô tài tội đáng chết vạn lần, nguyện ý bị phạt." Lý Thành cũng suy nghĩ cẩn thận, đây là Hình Thượng Thiên lập uy cho Cổ lương đệ, mình làm đá kê chân cho nàng, như vậy về sau không chừng Cổ lương đệ có thể nhớ hần tốt.

"Người tự nhiên là phải chịu phạt, nhưng mấy kẻ không biết đúng mực, không có quy củ càng phải phạt." Hình Thượng Thiên nói xong lại bổ sung, " Lý Thành, người đi lĩnh hai mươi bản tử, về phần hai bảo lâm này, từ đầu tới thì ném về đó, chỗ ta không hầu hạ nổi người không quy củ như vậy."

Đồng Chi nghe xong gào khóc, mà ngay cả Lý Hàm vẫn làm bộ trấn định cũng bị dọa không nhẹ, đưa trở về? Nếu hoàng hậu phát hiện nàng vô dụng còn có thể dung nàng sao? Tự nhiên là sẽ không, thế này nàng mới lộ ra vài phần khủng hoảng, ngẩng đầu nhìn Hình Thượng Thiên khẩn cầu, "Điện hạ, ta biết sai rồi, ngài liền phạt ta đi, nhưng trăm vạn đừng đưa chúng ta trở về, ta muốn hầu hạ điện hạ."

Hình Thượng Thiên là thật mất hứng, cảm thấy mình thật sự là uất ức, trước kia làm thứ tử đã bị kẻ kia ức hiếp, hiện tại ngay cả nữ tử đưa tới hầu hạ hần cũng là mấy kẻ phế vật như vậy. Nhưng nói muốn tiến bước người cũng bất quá là khí mà nói, dù sao cũng là hoàng hậu đưa tới, nói như thế nào coi như là một phần tâm ý, hần cũng không thể đánh mặt hoàng hậu như vậy. Hần đương nhiên biết hoàng hậu nhìn hần không vừa mắt, thậm chí coi hần là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, chỉ hận không thể trừ, nhưng hiện tại địa vị hần chưa vững, ngay cả thời gian sắc phong thái tử cũng chưa định, tự nhiên không thể cứng đầu cứng cổ.

Thái giám đều là nhân tinh, đặc biệt là Lý Thành có thể đập đồng bọn xuống, lên làm tổng quản bên người Hình Thượng Thiên, qua năm quan, trăm sáu tướng, là không dễ dàng cỡ nào. Hần nhìn Hình Thượng Thiên tuy rằng tức giận, nhưng là hơi do dự liền biết, tuy rằng không thích hai vị mỹ nhân này, dẫu nhiên không tốt bác mặt mũi hoàng hậu, vội vàng nói, "Hai người còn ở đây? Còn không đi ra ngoài tìm giáo đường ma ma lĩnh phạt? Chẳng lẽ muốn bị thị vệ lôi đi đưa về?"

Đồng Chi và Lý Hàm giật mình một cái, vội vàng lui đi ra ngoài.

Lý Thành lại quỳ trước mặt Hình Thượng Thiên cầu một lúc, nói hai nữ tử này tuy rằng không quy củ, bất quá ngày sau chậm rãi giáo dưỡng là được, không cần sinh khí lớn như vậy... Cho Hình Thượng Thiên đủ mặt mũi, thế này mới lui ra đi lĩnh bản tử, ây da, hôm nay, quả thực mẹ nó... Lý Thành vừa đi ra vừa nghĩ, Cổ lương đệ kia thoát nhìn không giống ngốc, sao không cầu tình? Như vậy vừa có thể lung lạc hai vị mỹ nhân, cũng có thể lưu lại trong lòng Hình Thượng Thiên hình tượng thâm minh đại nghĩa, khiến hần một mối này giờ, còn lo lắng Hình Thượng Thiên cảm thấy hần quá mức nhiều chuyện.

Lý Thành nào biết tâm tư Cổ Tương, nàng hận không thể khiến hai bảo lâm kia lập tức biến mất, sao có thể cầu tình?

Chờ Lý Thành lui đi ra ngoài, Hình Thượng Thiên liền nhìn chăm chăm Cổ Tương, nhìn Cổ Tương cúi đầu, nàng không có cầu tình, nhưng nàng một điểm cũng không hối hận! Nhưng vì sao đầu càng ngày càng thấp!!!

Hình Thượng Thiên nhìn Cổ Tương như vậy, nói cũng không phải, không nói cũng không phải, cuối cùng buồn cười, bắt đắc dĩ nói, "Nàng nha..." Sau đó, không còn sau đó!

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mùa đông ấm áp

Bị chương sự cô cô phạt tội không hiểu quy củ, đánh hai mươi cái tát, mặt Lý Hàm và Đồng Chi đều sưng lên, nhất là Lý Hàm mảnh mai hơn Đồng Chi nhiều, lúc bị phạt thiếu chút nữa không chống đỡ được ngồi dưới đất, nàng cắn răng không kêu ra tiếng, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy khổ sở, nhìn chương sự cô cô về mặt khinh bỉ, Lý Hàm thật muốn hỏi hỏi, bà ta có biết thân phận của nàng hay không? Nàng mới là huyết thống cao quý chân chính, mà Hình Thượng Thiên kia chẳng qua là một lỗ thắt phụ mắng mà thôi, như thế, càng hận Hình Thượng Thiên thấu xương, chỉ hận không thể giờ phút này liền chính tay đâm hấn, thế này mới giải hận trong lòng nàng.

Hai người bị cầm tù một tháng, chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong viện mình, Lý Hàm nằm ở trên giường yên lặng rơi lệ, nghĩ nếu phụ hoàng còn sống mình có bị ủy khuất như vậy hay không? Càng nghĩ càng khổ sở, Đồng Chi lại đây thăm nàng, thấy nàng còn khóc nói, "Đừng khóc, cũng là chúng ta vô lễ, nên thành thành thật thật chờ điện hạ truyền triệu mới đứng."

Trong lòng Lý Hàm đang có khí, thấy Đồng Chi nói như vậy, càng không kiên nhẫn, nói, "Người chỉ là nữ nhi Huyện lệnh, như thế nào biết nội tình trong đó? Hiện nay điện hạ đang bị Cổ lương đệ chiếm lấy, người ta không đi tranh thủ như thế nào có thể gặp mặt?" (đồ điên, thứ công chúa tiền triều còn kém cả nữ nhi quan đương triều, mà suốt ngày vênh mặt ảo tưởng)

Trên mặt Đồng Chi nóng rực, cảm thấy Lý Hàm thật quá tự cao, chính là nàng chưa bao giờ trở mặt với ai, im lặng không nói.

Lý Hàm nhìn Đồng Chi yếu đuối càng tức giận, nói, "Thật sự là óc heo, cũng không biết vì sao nương nương đưa người lại đây, đi ra ngoài, ta muốn nghỉ ngơi." Nói xong kéo chăn bịt kín đầu.

Đồng Chi vừa vội vừa tức, nhìn Lý Hàm nằm ở trên giường cắn môi dưới, cuối cùng vẫn là dậm chân một cái bước đi.

Thời tiết càng ngày càng ấm áp, từ lúc Hình Thượng Thiên mắng hai bảo lâm sau, Cổ Tương liền cảm thấy trời ngày càng sáng sủa, càng ham thích buổi tối đi đưa ăn khuya, đêm người Thạch Tiến Ôn, Lục Hành, còn có Từ Trung Nghĩa thường thường còn có thể ăn ké, kỳ thật thích cộ nhất không phải người khác đúng là Thạch Tiến Ôn, người nói hấn một bụng kinh luân, tài năng trác tuyệt, nhưng cổ tình có đôi khi làm vài việc ngốc khiến người ta không hiểu được. Tỷ như mỗi lần Hình Thượng Thiên lĩnh Cổ Tương đến trác gian, không đến một khắc, Thạch Tiến Ôn sẽ cầm đầu chương đi gõ cửa, mỹ danh là, điện hạ, chuyện này chúng ta cần thương lượng, sau đó cái mũi người hương vị, cuối cùng về mặt tham ăn nhìn Hình Thượng Thiên, tỏ vẻ đáng thương.

Hình Thượng Thiên bị náo loạn vài lần liền hiểu được, đây là muốn cộ bữa ăn khuya của hấn. Hấn thật không hiểu, hấn thương cho Thạch Tiến Ôn tòa nhà gia nhân, bạc cũng không thiếu, sao lại như quý chết đói đầu thai? Chờ Hình Thượng Thiên phái người đi hỏi mới biết được, kẻ này đem tòa nhà lần người hầu cho đồng nghiệp khác thuê.

Lúc Hình Thượng Thiên có chút tức giận hỏi hấn, Thạch Tiến Ôn liền về mặt ủ rũ, điện hạ, ta năm nay đã bốn mươi mốt, trong nhà ngay cả nàng dâu cũng không có, nên tiết kiệm tiền, về sau có gắng cưới nàng dâu mới được.

Hình Thượng Thiên lúc ấy liền không phản đối... Hấn nói với Cổ Tương, nàng xem xem có tiểu thư thế gia thích hợp làm mai cho Thạch Tiến Ôn hay không.

Lần đầu tiên Cổ Tương nhận được nhiệm vụ như vậy, rất có điểm hết đường xoay sở. Nàng mới từ nông thôn Tương Dương thành đến, ngay cả đường phố kinh đô còn không biết, càng niền bàn nhận thức cái gì thế gia tiểu thư. Lúc này nàng liền cảm nhận được tầm quan trọng nhân mạch, xem ra có phải nàng muốn mở rộng xã giao hay không? Danh hiệu lương đệ Lục hoàng tử, tựa hồ cũng sẽ không ít kẻ muốn làm thân.

Đương nhiên, chuyện này cũng không gấp, Cổ Tương cảm thấy nếu tìm lão bà cho một danh thần về sau thì phải tìm cho cẩn thận, nhất định phải người đẹp tâm càng đẹp, trọng yếu nhất là Thạch Tiến Ôn đọc đủ thứ thi thư, đối phương khẳng định cũng muốn là một tiểu tài nữ mới đúng, như vậy hai người mới có tiếng nói chung. Nhưng mà tuổi tác, bởi vì Thạch Tiến Ôn đã hơn bốn mươi, có vẻ nữ tử qua hai mươi là tốt nhất, bằng không quá nhỏ, sợ rằng không hòa hợp được đi?

Trên thực tế, Cổ Tương vừa nghĩ đến đại thúc trung niên như Thạch Tiến Ôn ôm tiểu cô nương còn chưa tốt nghiệp sơ trung, liền cảm thấy thời đại này quá vi diệu.

Kết quả nghĩ nghĩ, Cổ Tương thế nhưng nghĩ đến Uông thị, tuổi Uông thị cùng Thạch Tiến Ôn cũng thích hợp, dung mạo cũng xứng, trọng yếu nhất là Uông thị khẳng định thường thức Thạch Tiến Ôn loại tài tử đầy bụng kinh luân này.

Đương nhiên, Uông thị bất quá là Cổ Tương tự mình YY, bởi vì Uông thị căn bản là không có khả năng tái giá, người nghĩ xem, hiện tại nàng ta mang thân phận nương tử hòa ly lục hoàng tử, ai không muốn sống mà đi cần nàng ta? Nghe nói lúc trước Chiêu Hòa vương vội vã định ra con rề mớ, ngày hôm sau bỏ chạy không ánh.

Cổ Tương không hận Uông thị, nhưng cũng chưa nói tới thích, chỉ là vì cuối cùng một lần mạo hiểm cố ý phái người tới nhắc nàng bỏ chạy, làm cho nàng cảm thấy thiếu một phần nhân tình. Đương nhiên nàng cũng từng an ủi mình, dù sao lần trước nàng ta thiếu chút nữa bán người, hai người các người xem như thanh toán xong, nhưng trong lòng có điểm không thích hợp... Sau nàng hiểu được, bởi vì hiện tại thân phận nàng quý trọng, mà Uông thị lại thành nữ nhân cảm bã, ngày tháng khẳng định không thể nào tốt.

Nói Uông thị tự nhiên muốn nói tới Chiêu Hòa vương, tuy rằng lúc trước Chiêu Hòa vương chủ động mở cửa thành, nhưng nếu tính sổ chuyện vì được

thái từ tín nhiệm phiến thanh quan hệ với Hoài An Vương phủ, cuối cùng vẫn bị đoạt tước vị, hiện tại chỉ là Chiêu Hòa hầu, so trước kia kém một mảng lớn.

Nhưng Cố Tương cảm thấy, nhà bọn họ cũng coi như không sai, thay đổi triều đại dù chỉ là bốn chữ, nhưng này dùng bao nhiêu thi thể và máu tươi chôn cất lên? Nghe nói lúc trước tân đế tiến cung, chỉ việc phát mại một đám phi tử tiền đế đã đủ một, càng đừng nói đám triều thần và hoàng thân quý tộc ngoan cố cường ngạnh, đều là một gia tộc một gia tộc bị trăm cả họ, thật có thể nói là máu chảy thành sông.

Bất quá rất nhanh tâm tình Cố Tương không tốt nổi nữa, bởi vì cảm tức chầm dứt, hai vị bảo lâm cứ tới đây thỉnh an, buổi sáng mỗi ngày liền im lặng chờ tại cửa, Đồng Chi một bộ dịu ngoan, Lý Hàm vẫn là cao cao ngẩng đầu, kiều ngạo giống Không Tước. Ngày đầu tiên Cố Tương gặp mặt tượng trưng, kết quả phát hiện ánh mắt hai người kia cố định trên người Hình Thượng Thiên đang ăn điểm tâm, nàng liền quyết đoán không thấy, lý do thực đầy đủ, nàng chỉ là một lương đệ, không phải chính phi, tuy rằng trước mắt ở Đồng cung phẩm giai lớn nhất, nhưng còn không đến mức nhận thỉnh an.

Lý Hàm một bộ bị nhục nhã, khí đỏ mặt đi, mà Đồng Chi cũng là vẫn như cũ kiên trì, một bộ ngạo đánh ta mắng ta, ta đều phải ở đây.

Cố Tương nghĩ thì ra khó đối phó nhất không phải tính tình ngạo khí, mà là kẻ không biết liêm sỉ như Đồng Chi vậy, đánh không đi, mắng không được...

Kỳ thật Đồng Chi nghĩ rất đơn giản, nàng không có mỹ mạo như Lý Hàm để kiều ngạo, cũng không được như Cố Tương theo hoàng tử từ lúc vẫn là thứ tử, có tình cảm đồng cam cộng khổ, càng không có gia thế có thể so, vậy thì biểu trưng thành, biểu thành thật, chỉ cần Cố Tương cho nàng một cơ hội, cho dù là ăn cơm thừa rượu cận cũng tốt hơn đói chết, cho nên nàng liền cố chấp đến thỉnh an, kỳ thật bất quá là tỏ vẻ mà thôi.

Cố Tương phiền, buổi sáng ăn cơm liền than thở, Hình Thượng Thiên nhìn liền cảm thấy buồn cười, nói, "Nhiều chuyện đáng giá nàng lo lắng như vậy?"

"Cũng không có gì." Cố Tương tổng cảm thấy mình ngăn đón Hình Thượng Thiên đi sủng hạnh tiểu lão bà của hần có điểm bất nhân, dù sao tại cổ đại mỹ thiếp vồn quanh là chuyện bình thường, huống chi Hình Thượng Thiên còn đường đường là hoàng tử, nhưng nàng chính là không có lòng dạ đi dễ dàng xem nhẹ loại chuyện này, đối với hai vị bảo lâm nàng còn có thể đứng lý hợp tình, đối với Hình Thượng Thiên còn có điểm tâm hừ..., cảm giác tước đoạt phúc lợi của hần.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương một bộ chột dạ, trong lòng càng buồn cười, nói, "Nàng không nói ta cũng biết, không phải là Đồng bảo lâm?"

Cố Tương...

"Nàng không muốn nàng ta mỗi ngày lại đây, biện pháp còn nhiều mà, không phải sắp đến xuân? Nàng bảo Đồng bảo lâm làm vài kiện quần áo đi." Hình Thượng Thiên đề điểm.

Cố Tương nhàn tình sáng lên, "Làm không xong sẽ không được lại đây?"

Hình Thượng Thiên bắt đầu đi lắc đầu, "Lúc này nhưng thật ra thông minh."

Cố Tương rốt cục cao hứng, vui vẻ tiễn bước Hình Thượng Thiên, lúc tới cửa còn có chút ân tình đưa tình hôn một cái trên mặt hần. Hình Thượng Thiên lúc đầu còn rất kháng cự chuyện này, cảm thấy không đủ trang trọng, nhưng Cố Tương từ lúc ở thôn trang Tương Dương thành đã bắt đầu tẩy não hần, Hình Thượng Thiên vô số lần ngăn lại không có kết quả sau cũng liền cam chịu, = =.

Đồng Chi đứng dưới mái hiên nhìn ánh mắt đều đỏ, mọi người đều nói lục hoàng tử quá mức vô tình, nhưng nhìn hần đối Cố lương đệ thật tốt, có một ngày nếu nàng có thể được sủng ái như vậy, chính là chết cũng cam nguyện. (cũng không nhìn lại bản thân mình là cái thứ gì mà mơ tưởng)

Kỳ thật Đồng Chi cũng có thể lý giải vì sao lục hoàng tử độc sủng Cố lương đệ, trước không nói vị này theo hần từ lúc còn là thứ tử Vương phủ, chỉ xét đến việc gian khổ không rời không bỏ đã là đáng quý. Dù sao hoạn nạn thấy chân tình, hơn nữa Cố lương đệ mỹ mạo hơn người, lúc nàng vừa nhìn thấy Cố lương đệ cũng là hoảng sợ, thôn cô trong ấn tượng nàng sao có thể được như Cố Tương. Nàng cũng là trần nhỏ đến, tự nhiên biết thôn cô là bộ dáng gì, cho dù có dung mạo kia, cũng rất ít người có thể có khí chất xuất chúng như Cố Tương vậy, đây là thể gia nữ khác nữ nhi nhà nghèo, khí chất là thứ trời sinh không học được, nhưng Cố Tương dù khí chất hay dung mạo đều là xuất chúng.

Cố Tương không giống Lý Hàm xinh đẹp khí thế bức người, Cố Tương đẹp càng nhiều là hàm súc, ôn hòa, cho người cảm giác như gió xuân, càng ở chung càng cảm thấy thư thái, loại xinh đẹp này không rõ ràng, nhưng lại có thể xâm nhập lòng người.

Bất quá này có năng lực thế nào? Đồng Chi đã được dạy dỗ, nàng biết cho dù được sủng ái cũng không thể kéo dài, chờ lục hoàng tử chân chính tôn quý..., a, trong cung còn thiếu mỹ nhân sao? Xinh đẹp, thanh lệ, yêu kiều, đến lúc đó Cố lương đệ lớn tuổi sắc suy, lục hoàng tử còn có thể nhớ rõ nàng sao?

Cho nên nàng biết Cố lương đệ cần nhanh chóng sinh hạ hoàng tử lúc còn đang thịnh sủng, nhưng nàng ấy phải đề phòng thời gian bản thân mang thai không thể hầu hạ lục hoàng tử người khác thừa dịp chui vào. Khi đó nàng ấy liền cần giúp đỡ, nàng nguyện ý, lúc nàng ấy mang thai cũng cô sủng ái cho nàng ấy, dung mạo của nàng không tính xuất chúng, nhà mẹ đẻ cũng bình thường, đối Cố lương đệ là người không có nguy hiểm nhất, như vậy nàng chính là lựa chọn tốt nhất. Đương nhiên, nàng là hoàng hậu đưa tới, này có thể sẽ khiến trong lòng Cố lương đệ khúc mắc, nhưng nàng và hoàng hậu không có liên hệ, chỉ cần Cố lương đệ cho nàng cơ hội, nàng sẽ chứng minh được bản thân. (thật ra đây mới chính là lý do ta rất khinh thường mấy nữ nhân kiểu này. Trong đầu cả ngày nghĩ làm sao trèo được lên giường nam nhân, mà lại cứ thích ra vẻ bản thân thanh cao thuần lương. Ta khinh, thứ kĩ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết)

Cho nên nàng muốn nhẫn, nhẫn chờ, nhẫn đến sinh hạ tiểu hoàng tử tương lai, chờ địa vị của nàng cùng cố.

Cố Tương tiến bước Hình Thượng Thiên, cho Đồng Chi tiến vào.

Chờ Đồng Chi vào Cố Tương cũng không vòng vo, thẳng thắn nói nàng có rất nhiều thù thù làm không xong, Đồng Chi thực kích động, nói, "Nương nương, nữ hồng của ta không tính tinh hảo, nhưng nguyện vì nương nương phân ưu."

Cố Tương liền bố trí cho nàng một đồng, Minh Huệ quận chúa ba kiện quần áo, thêm cả hài nhỏ, ngoại sam lục hoàng tử này nọ... Đương nhiên Cố Tương chưa từng nghĩ tới thật sự mặc đồ Đồng Chi làm, mục đích của nàng chỉ có một, nàng ta không ngừng làm việc, làm việc, không rảnh lại đây thỉnh an, không rảnh nghĩ đông nghĩ tây.

Đồng Chi hưng phấn mang nhiệm vụ đi về, nàng tựa hồ nhìn đến tương lai mình sáng lạn. Chờ Lý Hàm đã đóng cửa không ra ngoài hai ngày tới đây nhìn nàng, tiểu viện này tổng cộng bốn gian ốc, chỉ hai người các nàng, dù Lý Hàm tâm cao khí ngạo, cũng luôn cần người trò chuyện, huống chi xét mặt nào đó, tính tình Đồng Chi hèn nhát mặc người đánh chửi thực hợp khẩu vị của nàng.

Nhìn Đồng Chi thù thù, ánh mắt đều hàm đỏ, Lý Hàm liền nhin không được cười nhạo, "Người cho rằng thôn cô kia thật sự muốn dùng đồ người làm? Bất quá là muốn người đừng đến phiên mà thôi."

Đồng Chi bị nói khó chịu, một hồi lâu mới nói, "Ta tự nhiên là biết, nhưng Cố lương đệ bảo ta làm, ta liền làm." Lập tức khuyên Lý Hàm, "Người cũng muốn nghĩ biện pháp, không thể cứ như vậy, chờ lục hoàng tử phong thái tử, còn không biết thêm mấy nhân, thái tử phi lại không biết là người ra sao, sao không thừa dịp hiện tại cố gắng thắng được Cố lương đệ thích, không chừng còn có ngày xuất đầu."

"A." Lý Hàm cười lạnh, "Ta mới không cần khúm núm trước mặt thôn cô kia, ta tự có biện pháp, đến lúc đó người đừng cầu ta là được." Nói xong liền quăng tay áo đi, biến thành trên mặt Đồng Chi lúc đỏ lúc trắng.

Đuổi Đồng Chi đi, tâm tình Cố Tương tốt lên, mặc dù có chút không đành lòng, bảonàng ấy làm nhiều như vậy, nhưng nàng cũng thật sự là chịu không nổi nàng ta cứ lớn vồn trước mặt mình!

Thời tiết dần dần ấm áp, Cố Tương và Hình Thượng Thiên đã ở hoàng cung một mùa đông, tuyết trên nhánh cây tan thành nước, có tin tức tốt truyền ra.

Ngày Hình Thượng Thiên phong thái tử đã định, là đầu xuân mừng sáu tháng ba, nói là ngày lành đại cát đại lợi, Kỳ Thái tổ nói tin tức này cho Hình Thượng Thiên, có chút ý vị thâm trường nói, người cơ hồ là đập lên thi thể huynh đệ người, này không có gì..., trăm cũng là đập thi thể rất nhiều người đi đến vị trí này, cho nên, không cần mềm lòng, nên làm cái gì thì làm cái đó, thay thế ta bảo vệ tốt gia nghiệp này.

Chờ lúc trở về Hình Thượng Thiên nổi lòng phức tạp, hắn vẫn cho rằng phụ hoàng không có cảm tình gì với hắn, nhưng lại phát hiện, mỗi lần mình có chuyện gì đều là hắn một tay giúp giải quyết. Lần đầu tiên nhìn thấy hoàng hậu không tốt với hắn, cơ hồ là lập tức liền đưa hắn đến trước mặt sư phụ. Lúc đầu hắn thấy mình cơ hồ là bị lưu đây, sau mới phát hiện sư phụ lại là Quý Cốc tử nổi danh, con cháu Thái Sư tiền triều, mình đi theo hắn học bài binh bày trận, học võ nghệ, học viết văn, suốt tám năm, lúc sư phụ đưa hắn xuống núi hắn cơ hồ muốn khóc, cảm thấy sư phụ mới là phụ thân thân sinh, sư phụ lại nói, về sau sẽ có đại tạo hóa của người.

Sau hắn vì chứng minh bản thân nên vào quan bố chính, cuộc sống thực gian khổ, mỗi lần làm nhiệm vụ cơ hồ đều là dẫn theo đầu đi làm, kết quả mỗi lần hắn gặp được nguy hiểm đều hóa hiểm thành an. Hắn vốn tưởng rằng là năng lực mình, lại phát hiện rất nhiều lúc đều là phụ hoàng giúp hắn một tay, hắn uể oải, khổ sở, cảm thấy cả đời đều không có biện pháp thoát khỏi phụ hoàng, cuối cùng dựa theo ý phụ hoàng cưới Ưông thị.

Lúc đó phụ hoàng nói với hắn, thân phận người rất thấp, ta cũng chỉ có thể tìm nữ tử nhắc cao địa vị của người, lại nói vạn nhất có cái gì, người có lẽ có một đường sống.

Lúc nhìn thấy Ưông thị hắn còn hi vọng, dù sao nữ tử này là mặt trời trong ký ức thơ ấu của hắn, kết quả, hắn khắp nơi như lòng nhin, nghĩ đến thời gian có thể làm cho nàng thay đổi, thực tế lại là nàng ta dễ dàng đánh mặt của hắn.

Cho nên hắn hận phụ hoàng, càng chán ghét phụ hoàng, kết quả một vòng, chờ hết thấy sáng tỏ, hắn kinh hãi phát hiện, có lẽ tất cả chuyện này từ bắt đầu đã là một bố cục, tỷ như đưa hắn đến chỗ sư phụ tránh đi tầm mắt mọi người, sau là sắp đặt hắn cưới Ưông thị, bất quá là phòng nếu tạo phản thất bại Chiêu Hòa vương xem mặt mũi nữ nhi sẽ cứu hắn một mạng. Ngay cả đuổi hắn tới biệt viện cũng là vì cho hắn có thời gian chạy, bằng không vì sao cố tình đặt hắn ở địa bàn của Vương Thủ Tương Dương thành từng chịu ơn?

Hình Thượng Thiên càng nghĩ trong lòng càng chua chát, hắn ngừng cước bộ, lại xoay người đi tìm cung hoàng đế, đến cửa vừa vặn nhìn Kỳ Thái tổ như lão nông, ngồi dưới mái hiên, bóng dáng cô đơn, trong tay cầm một dây xích từng lục thạch, biểu tình trên mặt như đang hồi tưởng, mang theo vài phần tang thương.

Hắn lẳng lặng đứng chốc lát, đi qua nói, "Phụ hoàng, về sau sáng sớm mỗi ngày ta bồi phụ hoàng luyện quyền đi?"

Kỳ Thái tổ sùng sốt, tựa hồ không nghĩ Hình Thượng Thiên quay lại, khi hắn nghe được Hình Thượng Thiên nói nhin không được ghét bỏ, "Đi đi đi, bộ xương cốt già này mới không luyện cùng người."

Hình Thượng Thiên không chút bị Kỳ Thái tổ ghét bỏ dọa đến, kiên trì nói, "Phụ hoàng nếu đánh không lại nhi thần vậy thì nói thẳng..."

Lời này còn chưa nói xong, chỉ thấy Kỳ Thái tổ nhảy dựng lên, thối râu tròng mắt nói, "Đến, trăm đây chưa sợ qua cái gì, sáng sớm ngày mai cứ tới đây, không đến trăm còn muốn tức giận."

"Vậy thì định rồi!" Không biết vì sao Hình Thượng Thiên bỗng nhiên muốn cười, hắn còn nói hai câu nhàn thoại mới đi về. Chờ hắn đi rồi, tổng quản thái

giám Lâm Hoài An nhìn ước chừng hơn năm mươi tuổi cười nói, "Lục hoàng tử đây là đau lòng Hoàng Thượng, muốn nhiều bồi ngài, ngài sao còn mắng hân."

Kỳ Thái tử nghe xong nghiêm mặt nói, "Xú tiểu tử, rốt cục xem như còn nhỏ." Nói xong liền lộ ra thần thái nhẹ nhàng, hân nắm dây xích lục từng thạch, chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái giống như bầu trời xanh thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ôn nhu

Cố Tương cảm thấy quyết định sắc phong thái tử có điểm vội vàng, thời gian cũng quá gấp, chuẩn bị không đủ, bất quá nàng nghĩ, hoàng đế sốt ruột như vậy cũng là bởi vì muốn củng cố triều cục đi? Dù sao hân đã ném cả triều chính cho Hình Thượng Thiên xử lý, mà Hình Thượng Thiên danh nghĩa chỉ là một hoàng tử, danh bất chính ngôn bất thuận, nhưng nếu hân là thái tử liền không giống, thái tử chính là nửa thiên tử, có thể quản triều chính.

Này đương nhiên là một việc vui, nhưng đồng dạng cũng đến một vấn đề khác, chính là thái tử phi. Cố Tương so chiêu với Lý Hàm và Đồng Chi khắc sâu cảm nhận được cấp bậc chênh lệch, phẩm giai năng cao hơn hai vị bảo lâm kia, nàng có thể bảo trì tư thái cao cao tại thượng, nhưng thái tử phi liền không giống, người kia tuyệt đối là một vị xuất thân tốt, dung mạo không tầm thường, trọng yếu nhất là..., đến lúc đó Hình Thượng Thiên còn có thể không sung hạnh sao?

Buổi tối hôm nay Hình Thượng Thiên trở lại liền nhìn thấy Cố Tương rúc trong ổ chăn, giống con sâu lông, tựa hồ muốn tìm chỗ an toàn, bỏ chính mình vào, không bị ngoại giới quấy nhiễu, hân buồn cười hỏi, "Người làm cái gì vậy?"

Cố Tương suy nghĩ một chút vấn đề thái tử phi, một bụng buồn bực, đơn giản nằm ngủ, nghe xong lời này mới biết được Hình Thượng Thiên đã trở lại, lộ ra nửa đầu nói, "Không có gì."

Nhìn miệng nhỏ bĩu bĩu kia, Hình Thượng Thiên chỉ biết đây là có việc, bất quá có thể có chuyện gì? Gần đây Lý bảo lâm thực im lặng, Đồng bảo lâm đang cố gắng theo, tiểu Minh Huệ cũng không bệnh không tai, càng ngày càng hoạt bát, hết thấy đều an bình vui vẻ mà.

Chẳng lẽ là hoàng hậu lại làm gì khiến nàng không thoải mái? Hân nhớ tới hôm nay vừa vặn là ngày thỉnh an, buổi sáng còn thấy Cố Tương đã thức rửa mặt chải đầu. Tuy rằng Cố Tương không phải con dâu đứng đắn, nhưng nói sao cũng là người sinh tiểu quận chúa duy nhất, lại là thân phận lương đệ chính nhị phẩm, tự nhiên là không giống thị thiếp bình thường, mười ngày nửa tháng phải đi thỉnh an hoàng hạ. Mỗi lần hoàng hậu đều nghĩ biện pháp ép buộc Cố Tương, không phải bảo nàng đốt lư hương, vừa đốt liền một hai canh giờ, hoặc là nói muốn ăn đồ ăn Cố Tương tự mình nấu, Cố Tương tự tay nấu cơm, ngay cả một người rửa rau cũng không được giúp, sau đó một ngụm không ăn đồ đi trước mặt Cố Tương, bất quá vì nhục nhã nàng.

Hình Thượng Thiên nghĩ đến đây liền thấy đau lòng lợi hại, hân đi qua, ngồi ở bên giường vươn tay vuốt đầu Cố Tương nói, "Rốt cuộc có chuyện gì không thoải mái? Ân? Có phải lại là hoàng hậu ép buộc gì người hay không?"

Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên khó được ôn nhu, liền nhịn không được nói, "Không phải hoàng hậu." Hôm nay Cố Tương có vẻ may mắn, nàng còn tưởng rằng sẽ lại bị hoàng hậu ép buộc, kết quả có Hoàng đế ở đó, hoàng hậu khó được ôn hòa, còn cười với Cố Tương, làm cho trong lòng nàng sợ hãi, nguyên lai hoàng hậu cả ngày phụng phịu thế nhưng còn có thể cười.

"Vậy là ai?" Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương vươn cổ nhìn hân, đường cong duyên dáng kia dưới ngọn đèn càng xinh đẹp bất khả tư nghị, tản ra trắng ngọc trần châu, hân nhịn không được tâm rục rịch, cúi đầu hôn.

Cố Tương đang muốn nói chuyện, thấy Hình Thượng Thiên cúi đầu hôn xuống, trên cổ ngứa, nóng nóng, đều là hơi thở trên người Hình Thượng Thiên, nàng có chút ngượng ngùng, lại có điểm tức giận, nàng đang ưu sầu, hân nhưng thật ra nghĩ chuyện này, nam nhân quả nhiên liền...

Nhìn ánh mắt Cố Tương oán, Hình Thượng Thiên nhịn không được mỉm cười, ngừng động tác nói, "Nói đi, rốt cuộc chuyện gì?"

Cố Tương nhăn nhó một lát, cảm thấy vẫn là trực tiếp hỏi thì tốt hơn, loại chuyện này không phải nàng nghĩ đồng nghĩ tây có thể giải quyết, muốn xem thái độ Hình Thượng Thiên, như lúc nhìn hân đối đãi hai vị bảo lâm kia, "Điện hạ, về sau luôn phải sắc phong một vị chính phi đi?"

Hình Thượng Thiên nghĩ rằng, chuyện này không cần hỏi, nữ nhân khác có thể không cần, nhưng nhất định phải có chính phi, bằng không quá khác người, nhưng nghe ý tứ Cố Tương, tựa hồ lại ghen? "Đây là tự nhiên."

Nhìn biểu tình Hình Thượng Thiên, Cố Tương có điểm bi thương, cảm thấy mình thật ngốc, thân phận của nàng rất thấp, không thể làm được thái tử phi, nhưng nghĩ đến Hình Thượng Thiên sẽ cưới một người khác, nàng càng nghĩ càng khổ sở, nói, "Vậy điện hạ có thể đáp ứng ta một chuyện hay không?"

Hình Thượng Thiên nhìn ánh mắt Cố Tương buồn bã liền cảm thấy trong lòng thực không thoải mái, hân biết rõ đây là vấn đề về sau phải đối mặt, nhưng chân chính nói như vậy liền cảm thấy... Tựa hồ có điểm tàn nhẫn.

"Chuyện gì?" Hình Thượng Thiên nhẹ nhàng hỏi.

"Về sau nếu điện hạ chán ghét ta, để ta mang theo Minh Huệ đi biệt viện Tương Dương thành, ta thực thích nơi đó, đến lúc đó ta và Minh Huệ mùa hè chèo thuyền, mùa đông liền chơi băng, mùa thu đi dâng hương, xuân đi đập thanh..." Cô Tương nhin không được nói.

"Nói bậy!" Hình Thượng Thiên nhin không được nổi giận, nàng tính thật đẹp? Một bộ tiêu sái tự tại, đây là hoàn toàn muốn ruồng bỏ hẳn? Càng nghĩ càng tức giận, "Người mỗi ngày đều suy nghĩ cái gì? Minh Huệ chính là vị quận chúa đầu tiên của bốn hoàng tử, sao có thể nuôi nơi hương dã?"

Cố Tương ủy khuất nói, "Đội thái tử phi sinh hạ đứa nhỏ sẽ không đúng rồi."

Hình Thượng Thiên cười giầy lên giường, thờ dài, vươn tay ôm Cố Tương vào trong lòng, nói, "Sẽ không."

"Minh Huệ tóm lại không phải chính thống, nương của nàng chỉ là một thôn cô." Cố Tương tiếp tục nói, cái mũi có chút cay cay, "Về sau Minh Huệ chúng ta phải bị đích muội khác ức hiếp, thái tử phi nếu tâm tình tốt liền thưởng Minh Huệ khuôn mặt tươi cười, tâm tình không tốt mà ngay cả xem cũng không xem Minh Huệ, còn có thể giống hoàng hậu muốn ép buộc Minh Huệ như thế nào liền ép buộc thế này."

Hình Thượng Thiên trừng mắt nhìn Cố Tương.

Cố Tương không vì e ngại tiếp tục nói, "Ta bị ủy khuất không tính cái gì, Minh Huệ chúng ta còn nhỏ tuổi liền..."

"Người suy nghĩ cái gì! Nữ tử không có độ lượng như vậy ta cười làm cái gì?"

"Điện hạ không hiểu nữ nhân, một nữ nhân chỉ có không thích phu quân mình mới có thể buông tay không quản..." Cố Tương tiếp tục nói.

Trong phòng im lặng hồi lâu, Hình Thượng Thiên muốn phản bác, nhưng nhớ tới Uông thị, cũng không phải là như vậy sao, trong lòng Uông thị có người khác, đối chuyện mình sung hạnh Cố Tương ngược lại là tán thành hai tay.

Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên, hẳn cũng cúi đầu nhìn nàng, đều từ trong mắt đối phương nhìn đến không nở và khó chịu, hiển nhiên giả thiết này đều làm cho cả hai thực không thoải mái. Cố Tương nghĩ đây là nam nhân của nàng, người này soái như vậy, vĩ đại như vậy, còn là phụ thân nữ nhi của nàng, dựa vào cái gì về sau tiện nghi người khác, nàng càng nghĩ càng tức giận, nghiêng người liền đặt Hình Thượng Thiên dưới thân, sau đó cúi đầu liền ngăn chặn môi của hắn.

Hình Thượng Thiên còn ảo não, cảm thấy Cố Tương thật sự là càng lúc càng lớn mật, cái gì cũng dám nói ra, nữ tử thiện lương cũng không phải là một chuyện tốt, sợ rằng có ngày rước họa, nhưng muốn hắn nói lời ác độc lại như thế nào cũng nói không nên lời, kết quả đang do dự, Cố Tương lại đánh tới, nàng mặc thường phục rộng mở, vạt áo không chỉnh, lộ ra bộ ngực no đủ, dưới ngọn đèn càng mê người, hắn vừa mới tắt hỏa lại đột nhiên bốc cháy lên.

Cố Tương muốn hung hăng làm thịt Hình Thượng Thiên... Hẳn là của nàng, ý tưởng chiếm này tràn ngập đầu óc của nàng, Lý Hàm cũng tốt, Đồng Chi cũng tốt, thái tử phi cũng tốt, nếu nguyện ý ở chung với nàng, nàng nguyện ý thử, nhưng muốn ngủ nam nhân của nàng sẽ không có cửa, dựa vào cái gì muốn nàng đẩy hắn ra ngoài?

Đừng nhìn hiện tại vô cùng tôn quý, nhưng trong mắt Cố Tương còn không bằng tại thôn trang tự do tự tại, ở đây còn có hoàng hậu đè nặng, ghen ghét cỡ nào... Lúc ở thôn trang tuy rằng Hình Thượng Thiên là thứ tử, nhưng chỉ một mình nàng, không có người nhớ thương, nàng cũng không có chí hướng lớn như là về sau làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nàng chỉ muốn cùng lão công và đứa nhỏ, vững vàng sống tiếp.

Cố Tương càng nghĩ càng phần nộ, vươn tay tóm, liền cởi bỏ đai lưng Hình Thượng Thiên, lộ ra da thịt màu đồng. Da Hình Thượng Thiên cũng thực tốt, vuốt tương đối thoải mái, bởi vì trường kỳ luyện võ, cơ bắp không tệ, cơ bụng tám khối rất mỹ mạo...

Hình Thượng Thiên hiển nhiên bị dọa, Cố Tương như vậy thật là lần đầu hắn nhìn thấy.

Cố Tương cúi đầu hôn cơ bụng Hình Thượng Thiên, chậm rãi, ôn nhu, giống như là thưởng thức tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất.

Nhiệt huyết một chút này lên trong lòng Hình Thượng Thiên, hắn phát hiện giờ phút này mình thế nhưng miệng khô lưỡi khô, không chỉ không ngăn nàng lại, ngược lại còn mang theo vài phần chờ mong.

Cố Tương một đường hôn xuống dưới, cuối cùng đi tới tiểu huynh đệ, nàng xem gì đó làm người ta run run..., do dự chốc lát, vẫn là nhin không được cắn một ngụm.

Lúc xúc cảm ám áp truyền đến, Hình Thượng Thiên cảm thấy đầu óc thất thần, toàn thân lập tức liền buộc chặt lên, cả người rung rung, nhin không được phát ra một tiếng thoải mái, loại cảm giác này..., rất làm người ta khó có thể kháng cự. Hắn mở mắt nhìn Cố Tương, hình ảnh kia thẳng tắp đánh sâu vào lòng hắn, giống như ăn khối được cực mạnh, người lập tức liền sôi trào lên.

Cố Tương lại lập tức buông tha, cái này, cái này không thích hợp, miệng người ngậm hẳn một quả trứng gà xem? Quá mệt mỏi, vừa rồi vì sao làm tới như vậy? Cố Tương thoáng phục hồi tinh thần lại. A a a. Hình như là tức giận, nhưng là tức giận cũng không thể tự ngược như vậy!

Hình Thượng Thiên đang chuẩn bị ra sức một phen, kết quả vừa chuyển đầu liền nhìn thấy Cố Tương thế nhưng bỏ cuộc đi rồi... Hắn,....., ==

Cố Tương còn đi chưa được mấy bước, đã bị Hình Thượng Thiên tóm trụ lại, lập tức liền bị đặt trên bàn tròn.

Hình Thượng Thiên cắn răng nói, "Thật sự là càng ngày càng không quy củ" Nói xong đó là hành động, lấy tay đẩy ra..., ra sức lật động.

Cố Tương chỉ cảm thấy thân mình lập tức liền thỏa mãn, nàng gắt gao ôm Hình Thượng Thiên nói, "Còn không phải tại điện hạ sủng ta." Nàng da mặt dày nói, "Về sau điện hạ không sủng ta, ta liền đi." Nàng suy nghĩ cẩn thận, khuyên bảo gì đó phải từ từ làm, hiện tại không phải còn chưa nạp thái tử phi sao? Ghen vô dụng, còn phải dùng hành động thực tế tẩy não, tựa như trước đây Hình Thượng Thiên tiểu biệt thắm tân hôn, một lần không được liền hai lần, nàng cũng không tin, đỉnh núi này nàng không trèo được?

Hình Thượng Thiên chỉ cảm thấy bị Cố Tương ôn nhu vây quanh, giống như tại thiên đường, trên trán hần toát ra mồ hôi tinh mịn, động tác kịch liệt cao thấp pháp phòng, nói, "Sẽ, sẽ vẫn sủng nàng." Lại hung tợn bỏ thêm một câu, "Về sau không được nghĩ đồng nghĩ tây!"

Cố Tương gắt gao ôm Hình Thượng Thiên, muốn cho lẫn nhau càng thêm tới gần một ít.

Thăng đến Lễ bộ dâng lên kế hoạch sắc phong thái tử, sau đó đưa cho Hộ bộ chỉ bạc, Hình Thượng Thiên mới phát hiện, không bạc, đường đường Đại Kỳ quốc khố thể nhưng trống không.

Hình Thượng Thiên phi thường tức giận, hần gọi thượng thư Hộ bộ tới hỏi, thượng thư Hộ bộ này kêu Phùng Luân Thành, thượng thư Hộ bộ cũ bởi vì liêu chết không theo tân triều bị kéo ra ngoài chém đầu. Phùng Luân Thành lên thay, người nhìn gầy gầy, tuyệt không như là người làm ở Hộ bộ công việc béo bở, hần run rẩy lấy bảy dâng sổ sách lên, còn nói thêm, "Điện hạ, thừa không nhiều lắm, đều dùng cho đại điển đăng cơ của hoàng đế bệ hạ..."

Nguyên lai, từ thời Thái Chân đế nhiều lần tây chinh, cơ hồ đã vét sạch quốc khố, cái gì hao tiền nhất, không phải xây cung điện cũng không phải đường mỹ nhân họa quốc, tiền chân chính là dùng đánh giặc!

Hơn nữa quốc trượng đại nhân Đại Tấn cầm giữ vài mạch trọng yếu quốc gia, ngân quỹ, thuế muối, thuế gạo, làm cho Đại Tấn cơ hồ là vẫn là không nhập chỉ xuất.

Thiếu tiền!

Lúc Hình Thượng Thiên trở về, Cố Tương đang ở trong sân đùa với nữ nhi.

Tháng ba gió mát ôn hòa như là tình nhân ôn nhu, thổi tới trên mặt mát mẻ bất khả tư nghị, Cố Tương ôm nữ nhi Minh Huệ quận chúa đứng bên một thân cây chỉ vào knốt mầm non vừa nhú nói, "Đây là cây nhỏ, chờ trưởng thành liền lớn như vậy, thật đẹp phải không."

Minh Huệ quận chúa đã bắt đầu bắt chước nói chuyện, chỉ vào chồi nhỏ y y nha nha nói chuyện.

Cố Tương nói một câu, Minh Huệ lặp lại một câu, thật giống như hai người đối thoại, nhưng là này..., Cố Tương cảm thấy y y nha nha trong miệng nữ nhi, nàng một câu cũng không nghe hiểu, ==

Này kỳ thật chính là đứa nhỏ chuẩn bị học nói, vừa thông suốt ô oa ô oa nói lung tung, quan trọng là người cần đáp lại, cái này sẽ kích phát đứa nhỏ càng ham nói chuyện, có thể dẫn đường đứa nhỏ sớm mở miệng nói chuyện một chút. Giọng nữ nhi non mềm trẻ con vào tai Cố Tương dị thường dễ nghe, nàng nói chuyện với bé con không biết mệt, trên mặt mang theo ôn nhu tươi cười.

Minh Huệ rất xa liền thấy được phụ thân, đập đập chân muốn từ trong lòng Cố Tương xuống dưới đi chỗ phụ thân. Hình Thượng Thiên nhìn thấy nữ nhi đáng yêu, nhin không được tiến lên tiếp nhận, chỉ cảm thấy thân mình nữ nhi mềm mại ngã vào trong ngực, vô hạn vui mừng.

Cố Tương có điểm kinh ngạc, gần đây Hình Thượng Thiên cơ hồ là không đến nửa đêm không trở lại, có đôi khi nàng còn phải mang theo Minh Huệ đi thăm hần.

Hình Thượng Thiên cầm tay nữ nhi thịt đỏ đỏ đặt bên môi hôn hai cái, chọc Minh Huệ cười khanh khách, thanh thúy giống như chuông gió dễ nghe nhất, nghe Cố Tương hỏi liền nói, "Đối bụng, chuẩn bị bữa tối đi."

Này một bộ mỗi một, hiển nhiên là không nghĩ nói, Cố Tương lý giải, không có tiếp tục truy vấn.

Thừa dịp Hình Thượng Thiên đùa với nữ nhi, Cố Tương công đạo Xuân Nha đi dọn đồ ăn buổi tối, đầu xuân, có rất nhiều rau dại mới mẻ, cùng với ăn cải trắng đã đặt trong hầm thật lâu. Cố Tương càng thích ăn rau dại, tươi ngon lại không có nhiễm chất ô nhiễm, hực dinh dưỡng.

Thêm bánh sùl cảo, rau hành ti trộn rau cần, trứng xào cây hương, canh vịt già, đậu phụ ma bà, món chính là thịt nai nướng cắt thành lát mỏng, cá phi lê, canh bồ câu, thịt thỏ hầm.

Từ lúc tiến cung Cố Tương liền phát hiện nơi này chú ý một bàn đồ ăn đều phải mười món, nàng nhìn đã thấy no, một điểm khẩu vị đều không có, sau liền tự mình gọi món ăn, như vậy hợp khẩu vị, còn có thể giảm bớt lãng phí.

Xuân Nha đã quen Cố Tương như vậy, ghi nhớ đồ ăn xong đi phòng bếp.

Minh Huệ chơi cùng Hình Thượng Thiên một lát, một hồi, Cố Tương bảo bà vú ôm đi uy com, kết quả Minh Huệ vừa đi, Hình Thượng Thiên liền trực tiếp nằm xuống giường.

Cố Tương thấy Hình Thượng Thiên mỗi một, nghĩ khẳng định trong lòng hần có chuyện phiền. Nàng cũng không đi nhiều hần, không phải có câu nói, người phụ trách kiểm tiền dưỡng gia ta phụ trách xinh đẹp như hoa? Lời này ứng dụng tại cô đại càng là chân lý, hưởng chi quân dịch của nàng nhiều lắm, nàng nên trang điểm lộng lẫy.

Vừa vặn quần áo mùa xuân đều làm tốt, đặt ở trác gian, Cố Tương đi thử quần áo, cái này có điểm giống người mới mua quần áo về, khăn cấp muốn mặc thử.

Hình Thượng Thiên chấp tay suy nghĩ một lúc lâu cũng không biết làm sao bây giờ, kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy Cố Tương thế nhưng biến mất, hần cảm thấy, gần đây có phải nàng quá thanh nhàn hay không? = =

Hần đứng lên, rất nhanh tìm thấy Cố Tương tại trác phòng thay đồ, thân thể của nàng bị vây giữa rất nhiều váy mới tiên diễm loá mắt. Tuổi Cố Tương còn nhỏ, thực thích hợp mặc váy áo rực rỡ, da thịt phấn nộn, dáng người thướt tha, váy áo đúng kích thước, ôm sát người lộ rõ đường cong, thực câu người.

Giờ phút này, Cố Tương mặc váy dài đỏ nhạt, ngực căng phồng nấp sau vải dệt đơn bạc, phía dưới còn chưa mặc hết, chỉ có sa mỏng đỏ nhạt, loáng thoáng lộ ra hai chân thon dài, ánh mắt Hình Thượng Thiên càng lúc càng tối.

Cố Tương thấy Hình Thượng Thiên đi đến, cười nói, "Điện hạ, chờ ta mặc váy vào, chàng xem xem có đẹp hay không." Mùa hè năm trước nàng bận tâm đứa nhỏ trong bụng, không có tâm tư làm đẹp. Hiện tại không giống, có điều kiện không nói, còn có nhiều nữ nhân như hồ rình mồi nhìn chăm chăm nam nhân của nàng như vậy, nàng nhưng phải luôn rực rỡ chói sáng.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương xoay người, hơi hơi cong thắt lưng, cái mông no đủ đối diện hần, loáng thoáng lộ ra một chút đường cong mê người, như dụ người đến hái. Ánh mắt Hình Thượng Thiên liền càng phát ra lửa nóng, nghĩ rằng, nguyên lai không phải mặc kệ ta, là lạt mềm buộc chặt?

Cố Tương vừa mới chuẩn bị mặc váy, Hình Thượng Thiên từ phía sau liền ôm lấy nàng, thân mình cao to hoàn toàn ôm lấy thân mình kiều nhỏ của nàng, bên tai truyền đến tiếng hần hít thở như lửa nóng, "Có phải có ý quyến rũ ta hay không?" Hình Thượng Thiên nhớ tới mấy ngày trước Cố Tương đột nhiên chủ động, liền cảm thấy thân thể càng nóng rực.

Cố Tương, = =

Hình Thượng Thiên theo vạt áo luồn tay vào, lập tức cảm nơi mềm mại, chỉ cảm thấy trắng mịn nõn nà như ngọc, làm người ta yêu thích không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đàn gảy tai trâu

Hình Thượng Thiên tắm rửa trai giới, mặc vào lễ phục thái tử huyền sắc hoa lệ rất nặng, trên đầu đội thiện quan hắc sa cánh, đi từ trong phòng ra, trên mặt tuần tú lộ ra uy nghiêm túc mục, ánh mắt thâm thúy, làm cho người ta không tự giác cảm thấy áp bách. Hần giống như cung điện rộng rãi nguy nga phía sau, đại biểu cho hoàng quyền, đại biểu cho khí thế vương giả quân lâm thiên hạ.

Cố Tương lập tức tròn tròn mắt, Hình Thượng Thiên như vậy nàng chưa từng thấy. Trên người hần lúc này mang khí thế vương giả, làm cho Cố Tương bỗng nhiên muốn chùn bước.

Nam nhân này không phải Hình Thượng Thiên cùng nàng cả ngày vành tai tóc mai chạm nhau, mà là thái tử Đại Kỳ tôn quý, quân vương tương lai.

Hình Thượng Thiên vài bước liền đi tới trước mặt Cố Tương, hần liếc Cố Tương một cái nói, "Sao như bị dọa vậy?" Nói xong liền vươn tay đến sờ sờ cái trán của nàng, "Không thoải mái chỗ nào?"

Giọng nói quen thuộc làm cho Cố Tương lập tức bình tĩnh, thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ cho dù hần là thái tử Đại Kỳ thì thế nào, ở nhà hần chính là nam nhân của nàng, phụ thân đứa nhỏ của nàng mà thôi. Nàng chủ động bước lên nói, "Điện hạ khí thế bức người, nhưng thật ra dọa ta."

Hình Thượng Thiên nghe xong nhớ tới xuất thân Cố Tương, biết này là có chút sợ hãi, càng nhẹ giọng ôn nhu nói, "Không cần sợ hãi."

Cố Tương nghe xong Hình Thượng Thiên trấn an, tuy rằng chỉ ngăn ngụt một câu, cũng là khuynh hết cảm tình... Nàng thế này mới cảm thấy khôi phục lại, cười hi hi, kiễng mũi chân hôn một cái trên gương mặt Hình Thượng Thiên, "Điện hạ, đi sớm về sớm."

"Ồ nháo!" Hình Thượng Thiên cúi đầu, cau mày nhìn Cố Tương.

Cố Tương lại không hề sợ hãi, cười dán tại bên tai Hình Thượng Thiên nhỏ giọng nói, "Điện hạ, váy xanh lá mạ kia ta còn chưa mặc cho điện hạ nhìn, buổi tối ta thử mặc được không?" Từ hôm hai người ở gian phòng thay đồ phát sinh chuyện kiều diễm, Hình Thượng Thiên rất thích Cố Tương mặc quần lụa mỏng, Cố Tương liền cảm thấy nguyên lai nam nhân nghiêm cần đều thích loại này... Tâm tình, tâm tình thực vi diệu.

Hình Thượng Thiên chống đỡ không được, bên tai cũng là ửng đỏ, hần hít sâu mấy hơi mới cảm thấy tâm tình bình tĩnh một ít, đang muốn giáo huấn Cố Tương một phen, thật sự là bị hần sùng đến vô pháp vô thiên, cái gì cũng dám nói. Kết quả Cố Tương sớm biết hần định làm gì, chạy thật xa, đứng ở xa

xa ngoắc hân.

Cố Tương nói, "Nô tì cung tiễn điện hạ." Nói xong đó là xoay người hành lễ đúng tiêu chuẩn, dáng người là lướt, lúm đồng tiền say lòng người, thu ba lưu động, quả nhiên là nhan sắc làm người ta say.

Hình Thượng Thiên nhìn, ngực nóng lên, vừa rồi này não xấu hổ ý tựa hồ cũng tan không ít, bình tĩnh nhìn Cố Tương, chờ nội thị thúc giục mấy lần thế này mới bước lên liễn.

Buổi tối, hoàng đế thiết yến tại Thanh Tuyền cung chiêu đãi văn võ bá quan, hoàng hậu thiết yến chiêu đãi mệnh phụ, Cố Tương làm lương đệ tự nhiên là phải theo bồi. Có nhiều người hoàng hậu không dám tùy tiện ức hiếp Cố Tương, nhưng cũng nương danh nghĩa chúc Cố Tương không ít rượu.

Chờ ánh trăng hiện lên ngọn cây, Cố Tương được Xuân Nha và Liễu Chi nâng, run rẩy trở về Linh Khê cung.

Cố Tương người đầy mùi rượu, nhớ đến nội mệnh phụ này nợ thừa dạm không dám, nhớ đến vẻ mặt hoàng hậu chán ghét, liền cảm thấy, thật như bên người nuôi một rắn độc, thời khắc đều phải nơm nớp lo sợ, may mắn Minh Huệ còn nhỏ, bằng không trường hợp này cũng phải đi tham dự, không biết hoàng hậu lại nghĩ biện pháp ép buộc như thế nào.

Đến Linh Khê cung, Cố Tương đang ngồi trên giường uống trà, muốn giải rượu, bỗng nhiên chợt nghe đến tiếng đàn du dương.

Liễu Chi vén rèm lên đi vào, thấy vẻ mặt Cố Tương nghi vấn liền nói, "Là Lý bảo lâm bên kia."

Cố Tương..., nàng ta đây là lại muốn ra chiêu gì?

"Đi xem" Cố Tương ném chén trà, bước nhanh đi ra ngoài, Liễu Chi và Xuân Nha hoảng sợ, Cố Tương rất ít khi như vậy, có phải say rượu hay không?

Lúc Cố Tương đi tới hồ nước, thật muốn mắng người. Lý Hàm mặc quần lụa mỏng màu trắng, ngồi bên hồ nước dưới tàng cây đánh đàn, gió mát thổi nhẹ, thổi làn váy của nàng, màu bạc dưới ánh trăng, càng có vẻ Lý Hàm thanh lệ, khí chất thoát tục.

Nhiều chiêu số quyền rũ như vậy, Cố Tương nhìn không được nghĩ, các người có thể nghĩ cái gì mới hay không.

Xuân Nha thấy, cá giận, "Nương nương, đề ta thu thập tiểu tiện nhân kia, thật sự là gan lớn như trời, quá không quy củ."

Cố Tương túm tay Xuân Nha, nói, "Không cần, chúng ta trở về." Nói xong quay đầu, xem cũng không xem một cái, bước đi.

Xuân Nha nghĩ, nương nương bình thường không phải quản chặt thái tử sao? Hôm nay sao hào phóng đến vậy.

Trở lại trong buồng, Cố Tương đi tắm rửa, lại uống tổ yến phòng ăn đưa tới, thế này mới có điểm buồn ngủ nằm trên giường gian ngoài, một bộ thiên hạ thái bình.

Tiếng đàn không ngừng, tại ban đêm yên tĩnh có vẻ du dương dễ nghe hơn nữa.

Hương Đông bên người Đồng Chi nói, "Chủ tử, ngài nghe được tiếng đàn sao? Đó là Lý bảo lâm đàn, nàng ấy quá minh mục trương đảm đi?"

Đồng Chi làm đang thêu, giống như lúc trước Lý Hàm nói, Cố lương đệ chính là muốn nàng không ngừng làm việc, sau đó không đi phiền nàng ấy. Mỗi lần nàng đều tỉ mỉ thêu, nghĩ làm cho Cố lương đệ khen vài câu, kết quả Cố lương đệ xem cũng không xem một cái liền để tại một bên, sau đó sẽ giao cho nàng làm càng nhiều hơn. Lúc đầu nàng còn có thể thuyết phục chính mình kiên trì, nhưng hiện tại đã qua mấy tháng, lục hoàng tử đã sắc phong làm thái tử, nàng lại một điểm tiến triển đều không có.

Chính là Lý Hàm như vậy là tốt sao?

Đồng Chi tuy rằng không quen thuộc thái tử, nhưng là nàng loáng thoáng cảm giác được, thái tử điện hạ không thích nữ tử quá mức rêu rao như vậy, hân hân là càng thích nữ tử theo khuôn phép. Cho nên, hôm nay Lý Hàm tỉ mỉ bố cục, chỉ sợ chỉ alf hoa trong gương, trắng dưới nước mà thôi.

Thái tử điện hạ thực rõ ràng, chính là hi vọng các nàng nhu thuận nghe lời, nàng là dựa theo thái tử điện hạ, mà Lý Hàm, hiển nhiên không phải như thái tử điện hạ chờ đợi.

Cố Tương hỗn loạn, men rượu vừa lên, còn có điểm không ngăn được, bất quá lập tức nhắm hai mắt lại, trong lúc ngủ mơ tựa hồ có người ôm nàng lên, Cố Tương mở to mắt nhìn, thế nhưng chính là Hình Thượng Thiên, trong phòng đốt một trăn đèn cung đình, dưới ngọn đèn mỏng manh, khuôn mặt Hình Thượng Thiên tuần tú làm cho người ta cảm giác cao quý Thanh Hoa, phong thái kỳ tú.

"Điện hạ?" Cố Tương nhìn không được hỏi.

"Ừm." Hình Thượng Thiên cúi đầu đáp lời, khuôn mặt đều nhu hòa, "Đi ngủ." Hân tự nhiên biết hôm nay hoàng hậu lại khiến Cố Tương không thoải mái, tuy rằng trong lòng hân khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì, thậm chí nếu không quá mức cũng chỉ có thể ăn nhịn, chờ đợi thời cơ, hiện nay, ngay cả phụ hoàng chẳng phải cũng mở một con mắt nhắm một con mắt sao?

Cố Tương chôn mặt vào trong lòng Hình Thượng Thiên, nghe tim hân chấn động, nói, "Ta giống như nằm mơ, Lý bảo lâm đánh đàn ngoài cửa?" Nàng vừa mới tỉnh, hai mắt còn mang theo vài phần mê mang, thoát nhìn vô tội như là tinh linh rơi vào thế gian.

Hình Thượng Thiên nhin không được trong lòng sinh ra yêu thương, cũng cười nói, "Nàng thật là, rõ ràng là muốn cáo trạng, lại nói vân đạm phong khinh như vậy."

Cố Tương, == cái này là hấn đã nhìn ra?

"Yên tâm đi, ta đã nói sẽ không động nàng ta." Hình Thượng Thiên nhớ tới Cố Tương bình dấm chua thật đau đầu, nhưng nhìn Cố Tương một bộ lo sợ bất an lại cảm thấy tâm không đành lòng, nếu căn bản không tính sùng hạnh hai bảo lâm kia, cần gì khiến Cố Tương khổ sở?

"Oh." Cố Tương bị Hình Thượng Thiên đặt ở trên giường, rất nhanh Hình Thượng Thiên cũng cởi áo khoác nằm lên, Cố Tương giống như là bạch tuyết, lập tức liền xông đến, găt gao túm trụ.

Hình Thượng Thiên hiển nhiên bị Cố Tương hành động chọc nở nụ cười, vừa bực mình vừa buồn cười nói, "Buông ra, bản thái tử bị người ôm chết."

Cố Tương lắc đầu, "Không buông, cả đời cũng không buông."

Hình Thượng Thiên nắm cánh tay Cố Tương, căng thẳng, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài nói, "Nàng như vậy, có cái gì khác nữ tử phổ phùng? Một điểm dè dặt đều không có."

"Nếu nữ tử phổ phùng có thể cùng phu quân mình sống an bình hạnh phúc, ta đây liền nguyện ý làm nữ tử phổ phùng, không cần ra vẻ cao cao tại thượng, lại âm thầm rơi lệ nhìn phu quân có nữ nhân khác." Cố Tương càng vui thân mình vào trong lòng Hình Thượng Thiên, kiên định nói.

"Nàng nha..." Hình Thượng Thiên ghen một lúc, lại không biết răn dạy như thế nào, đều nói hấn uy nghiêm, nhưng đối với Cố Tương tựa hồ một điểm đều không có biện pháp ngoan quyết tâm như đối đãi triều thần, nên phạt liền phạt, nên thưởng liền thưởng... Quên đi, có thể đồ nàng cao hứng một ngày chính là một ngày.

Hôm sau, Cố Tương tỉnh lại liền cảm thấy đau đầu lợi hại, Xuân Nha vừa xoa đầu cho nàng vừa sinh động như thật kể lại chuyện cười đêm qua.

"Nương nương, ngài không biết, Lý bảo lâm kia nhìn thấy thái tử điện hạ cũng không quý xuống, vẫn như cũ đánh đàn như chỗ không người, chính là tiếng đàn kia càng êm tai dễ nghe."

Cố Tương bỗng nhiên nghĩ đến một câu, hình ảnh kia đẹp đến người muốn khóc, Lý Hàm khẳng định cũng là cho rằng như vậy, nàng ta cảm thấy hình ảnh đánh đàn khẳng định làm cho nam nhân nhìn một cái liền si mê.

Xuân Nha nói tới đây liếm liếm môi, vui sướng khi người gặp họa cười, "Thái tử điện hạ cũng không nói chuyện, nhưng thật ra Lý công công lạnh mặt, lên tiếng với hai thái giám phía sau, trực tiếp liền bắt Lý bảo lâm, lúc ấy Lý bảo lâm khóc sụt sùi kêu, điện hạ, sao ngài có thể đành lòng nhìn ta bị phạt?"

Cố Tương, ==

"Phi, tiểu tiện nhân, thật cho rằng mình là loại người gặp người yêu! Điện hạ xem cũng không xem, bước đi ngay." Xuân Nha càng nói càng cảm thấy vui vẻ, "Nương nương, ngài không thấy biểu tình Lý bảo lâm kia lúc ấy..., thật sự là rất làm cho người ta trong lòng thoải mái, lúc ấy Lý thái giám nói đoạt phẩm giai bảo lâm của nàng ta, nàng ta liền một bộ điện hạ sao có thể đối đãi nàng ta như vậy."

Cố Tương, == Lý Hàm, đầu óc người thật sự bình thường chứ?

Lý Hàm bởi vì không tuân thủ cung quy, va chạm thái tử điện hạ mà bị đuổi về, Cố Tương nhất thời cảm thấy đám mây che khuất chân trời tiêu tan, toàn bộ bầu trời đều sáng sủa lên.

Bình phong gỗ lim khắc Phượng Hoàng tôn quý, mở ra bên nhọn, hóa điểm, tựa hồ mang theo hủy diệt hết thảy... Điện cuồng.

Dưới ngọn đèn, sắc mặt hoàng hậu Đại Kỳ âm trầm nhìn chằm chằm nữ tử quý ở dưới nói, "Người đã nói cần kiên nhẫn, được..., ta chờ, nhưng đã qua mấy tháng? Tiểu dã loại kia đã được sắc phong thái tử, tôn tử của ta làm sao bây giờ?" Hoàng hậu bởi vì lo lắng trong cung sơ xuất, vẫn nuôi nữ tử hoài huyết mạch con lớn nhất Hình Xuân chứa mình ở ngoài cung.

Lý Hàm cứng ngắc quỳ, nghe xong lời này nói, "Hoàng hậu yên tâm, ta tự có chừng mực."

Hoàng hậu nghe xong lời này hiển nhiên rất là tức giận, giờ chén trà trên tay lên liền ném qua Lý Hàm, "Người có chừng mực? Có chừng mực bị tiểu dã loại kia đánh mặt đuổi về? Người hiện tại thành chê cười cung đình có biết hay không?"

Lý Hàm xoa xoa nước trà trên mặt, trong lòng cảm thấy khó chịu tới cực điểm. Nàng vốn tưởng rằng thái tử đối nàng không nhìn thấy không để ý bất quá là chờ nàng đi cúi đầu, trong lòng hấn tự nhiên là có nàng. Nàng có dung mạo khuynh thành, xuất thân quý giá, hấn một thứ từ tự nhiên là trong lòng ngưỡng mộ nàng, làm sao có thể so sánh với Cố lương đệ xuất thân thôn cô kia?

Một khi nàng chủ động, Hình Thượng Thiên tự nhiên sẽ thu nàng, nhưng là vì sao hấn lại cũng nhìn đến?

"Người nói, hiện tại rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?"

Lý Hàm cúi đầu, trong mắt cũng là hận ý rét thấu xương.

Hoàng hậu nói xong chỉ thấy sắc mặt Lý Hàm trắng bệch, thân mình lại lung lay sắp đổ, trong ánh mắt bùng nổ đầy đặc hận ý, giống như hận ý trong lòng bà không thể phát tiết, làm người ta nhìn liền kinh hãi. Nguyên lai bà và nàng ta đều là cùng loại người, hoàng hậu nói với chính mình, nữ nhân này vẫn có chỗ hữu dụng, mình còn không thể chọc giận nàng.

Trong phòng lại im lặng, hai người đều khắc chế tính tình mình, sau một lúc lâu, giọng điệu hoàng hậu dịu đi nói, "Ta biết ngươi khổ, một công chúa hoàng gia lại muốn ủy thân cho một thứ tử xuất thân đã loại, khẳng định cảm thấy ủy khuất khổ sở, càng thêm không cam lòng, trong lòng ta cũng là không đành lòng."

Lý Hàm biết đây là hoàng hậu yếu thế, nhưng giọng điệu vì sao vẫn cao cao tại thượng như vậy, có phải bà ta nghĩ đến mình chỉ có thể dựa vào bà ta mới có thể sống hay không?

"Nô tì làm cho nương nương thất vọng rồi." Lý Hàm nắm chặt tay, cuối cùng vẫn là cắn răng nói.

Hoàng hậu thấy Lý Hàm cúi đầu nói chuyện như vậy, nói, "Chính ngươi biết khổ tâm của ta là tốt rồi." Hoàng hậu nói tới đây, nhớ tới Hình Thượng Thiên càng hăng hái chỉ cảm thấy trong lòng lại giận dữ lên, "Chính là tiểu đã loại kia, chẳng lẽ liền nhìn hấn Tiêu Dao khoái hoạt như vậy?"

"Lúc trước là ta xem thường hấn, thật không ngờ hấn gian trá như vậy, nương nương lại cho ta một cơ hội, tất nhiên sẽ làm hấn cúi đầu xưng thần." Lý Hàm hạ quyết tâm nói, hiển nhiên phương pháp hai lần trước đều có chút không đúng, cũng có lẽ Hình Thượng Thiên càng kiêu ngạo hơn so với nàng tương tượng... Không phải là muốn nàng cúi đầu sao? Nàng liền cúi đầu cho hấn xem, quân tử báo thù mười năm không muộn, lúc này ần nhẫn vì báo thù về sau!

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Lại có ?

Phùng Luân Thành về nhà liền than thở, nha hoàn Anh Hương vừa đâm lưng cho hấn vừa ôn nhu hỏi, "Lão gia, ngài vừa mới thăng làm thượng thư Hộ bộ, biết bao người cực kỳ hâm mộ, như thế nào mặt mày cau như vậy?"

Nghe nha hoàn nũng nịu, Phùng Luân Thành cười khổ nói, "Anh Hương a, ngươi sao biết trong lòng lão gia ta khổ." Nói xong đó là thuận tay bắt được tay Anh Hương, nhéo nhéo tiếp tục nói, "Người khác xem ta phong cảnh vô hạn, kỳ thật bất quá chính là một cái vô trống rỗng, Hoàng Thượng bệ hạ không để ý chính sự, thái tử điện hạ đối ta lại là không đủ tin dùng." Làm Hộ bộ không giống bộ khác, đây là chức quan quan tiền, nếu không thể được thượng vị giả tín nhiệm, thì chỉ là một cái xác, có tiếng không có miếng mà thôi, hấn nhớ tới thái tử điện hạ nghe được quốc khố hư không sau âm tình bất định biểu tình đến, liền cảm thấy trong lòng từng đợt phát khổ, không bột đổ gột nên hồ, hấn lại có cái gì biện pháp?

Chẳng lẽ chức quan làm người ta cực kỳ hâm mộ này chưa ngồi bao lâu đã bị kéo xuống sao? Mười năm làm quan, khó khăn đi đến vị trí này, chẳng lẽ liền buông tha như vậy?

Phùng Luân Thành vẫn đều quy củ, không ra sai cũng không nổi bật, tuy rằng có chút trung quy trung củ, nhưng cũng là bởi vì trung quy trung củ mới sống đến bây giờ.

Anh Hương không hiểu chuyện trong miệng Phùng Luân Thành, nhưng nàng ước chừng hiểu được đây là sự tình không thuận, nũng nịu nói, "Lão gia, nô tì ngu dốt, không hiểu những việc kia, nhưng trong lòng thật sự lo lắng thay lão gia, lão gia nhưng là muốn trăm vạn chú ý thân mình, phủ này đều chỉ vào lão gia mà sống." Nói xong đó là dựa sát vào.

Phùng Luân Thành ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, lại thấy Anh Hương mềm mại đáng yêu, trong lòng nhất thời ngứa, lộ ra một chút tươi cười, cầm tay Anh Hương nói, "Ngươi thật đúng là giải ngữ hoa, tiểu Anh Hương của ta." Nói xong đó là muốn tiến lên hôn cái miệng nhỏ kia, kết quả còn chưa đụng tới mặt Anh Hương, cửa đã bị đột nhiên đập mở.

"Ngươi không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt sẽ làm việc cầu thả!" Một nữ tử đáng người béo, nổi giận đùng đùng xông vào.

Phùng Luân Thành bị dọa giật mình một cái, tay nắm thắt lưng Anh Hương nhẹ buông, Anh Hương lập tức liền ngã xuống đất, phát ra một tiếng thống khổ, nữ tử béo kia lập tức liền nhảy lại đây, túm tóc Anh Hương liền tát, "Cho ngươi quyền rũ lão gia, cho ngươi dụ dỗ, ta sớm nên bán ngươi đi!"

"Lão gia cứu ta! Phu nhân sắp đánh chết ta." Anh Hương bị đánh đau, khóc hô.

Phùng Luân Thành lui đầu trốn ở một bên, biểu tình trên mặt kinh hồn chưa định, run rẩy lấy lấy nói, "Anh Hương, ngươi thay lão gia chịu đi."

Anh Hương nghe xong lời này, nhịn không được càng khóc rống lên.

Chờ phu nhân Phùng Luân Thành Hà thị đánh đã nghiện, nha hoàn mỹ mạo Anh Hương cũng đã bị đánh thành đầu heo, không đành lòng nhìn thẳng, Hà thị đuổi Anh Hương ra ngoài, sau đó nhắm ánh mắt ngay Phùng Luân Thành.

Phùng Luân Thành xấu hổ ho khan thật mạnh một tiếng, "Ngươi..., người đàn bà chanh chua ghen tị này, Phùng gia chúng ta cưới ngươi thật đúng là khổ tâm đời."

Hà thị trừng mắt nhìn Phùng Luân Thành một cái nói, " Lão nương ngươi tháng trước mua một chuỗi hạt châu mã não, giá trị tám trăm lượng bạc, lão gia, tiền này tính như thế nào?"

Phùng Luân Thành kinh ngạc không thôi, một hồi lâu mới cắn răng nói, "Nương sao lại..., ngươi sao không ngăn đón bà!" Lại nói tiếp Phùng Luân Thành xuất thân hàn môn, khổ học mười năm thế này mới trúng khoa cử, sau bị một vị phú thương kinh đô nhìn trúng, gả nữ nhi cho hắn, chỉ đồ cưới chính là một vạn lượng bạc, Chỉ tiếc Phùng Luân Thành có một vị lão nương không bớt lo, từ một bà tử ở nông thôn thành một vị quan gia phu nhân, mừng rỡ như điên, thích nhất bãi cái giá phu nhân, chi phí ăn mặc đều là muốn tốt nhất. Lúc đầu Phùng Luân Thành còn có thể cung cấp nuôi dưỡng, đến sau thật sự là khó không nói nổi, hắn một tiểu tiểu hàn lâm chỉ có chút bổng lộc, vì vậy chỉ có thể nhờ nhà mẹ đẻ Hà thị giúp đỡ, cho nên đối với Hà thị vẫn đều có chút chột dạ.

Trong phòng im lặng, Hà thị cho tới bây giờ đều là trung khí mười phần đột nhiên như là cà tím bị sưng đánh ừ rừ, nàng ngồi bên cạnh Phùng Luân Thành nói, "Lão gia, cứ như vậy không được, không phải chúng ta không hiểu kính mẫu thân, này thật sự là..., tám trăm lượng, đủ chuẩn bị đồ cưới hai nữ nhi chúng ta."

Phùng Luân Thành nghe xong cũng thực bị thương, hết đường xoay sở nói, "Là ta vô năng."

Hà thị đi theo thờ dài một hơi nói, "Lão gia, ca ca nhà mẹ đẻ ta nhưng thật ra cho một chiêu số, cũng không biết chàng có chịu gật đầu hay không." Nói xong ngẩng đầu nhìn Phùng Luân Thành.

Phùng Luân Thành lập tức lắc đầu, " Tiền ám muội trái lương tâm ta mới không kiếm!"

"Không phải, là thế này, tiền triều thuế gạo vẫn bị nhà mẹ đẻ hoàng hậu Từ gia cầm giữ, ca ca ta nói có một vị Giang Nam nhà giàu, nguyện ý ra tiền, chỉ cần có thể để hắn chen một chân." Vươn hai ngón tay.

"Bao nhiêu tiền cũng không làm!"

"Chàng không nghe một chút là bao nhiêu tiền?"

"Ta nói mặc kệ, đợi chút, ngươi nói 20 vạn lượng?" Phùng Luân Thành trừng mắt to nhìn Hà thị.

Hà thị vui vẻ, "Chính là 20 vạn lượng, người nọ còn nói, không quản có được hay không, chỉ cần lão gia có thể nói tốt vài câu trước mặt thái tử điện hạ, sẽ đưa hai vạn hai tạ lễ."

Phùng Luân Thành nghe xong trầm tư thật lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, nói, "Ta thử xem." Trong nhà tưng cụng, đều là vì lão mẫu thân, hắn cũng là bị bức.

Mùa xuân đã đến, vạn vật sống lại, nhìn xuân ý dạt dào khắp sân, Cố Tương liền cảm thấy tâm tình tốt lắm. Tiểu Minh Huệ mặc váy ngắn màu hồng nhạt, giống một đóa hoa nở rộ, được Xuân Nha đỡ vung chân nhỏ tiến hành luyện tập đi đường.

Cố Tương đứng đối diện tiểu Minh Huệ vài chục bước, cầm chuông màu vàng lắc lư, phát ra tiếng chuông thanh thúy, dụ Minh Huệ lại đây, "Ngoan, đến chỗ nương."

Tiểu Minh Huệ vung cánh tay béo đơ đơ như củ sen, cười khanh khách đi qua chỗ Cố Tương.

Cố Tương nhìn tiểu Minh Huệ ngây thơ bước từng bước nhỏ, cố gắng đi tới chỗ mình, trên mặt mang theo tươi cười long lanh, chỉ cảm thấy trong lòng đều sắp nhuỷ thành nước.

Tiểu Minh Huệ cố gắng bước, hướng tới Cố Tương, chờ còn kém hai bước cũng không còn muốn chạy, phóng thẳng đến Cố Tương ngã xuống. Cố Tương nhanh tay lẹ mắt tiếp được, tiểu Minh Huệ sắp ngã xuống liền nhào vào trong ngực Cố Tương, cảm thấy chơi thật vui, nhện không được lại khanh khách nở nụ cười, trên mặt mang theo vài phần tươi cười bướng bỉnh.

Cố Tương nhện không được nghĩ, đứa nhỏ này nhỏ như vậy đã biết bướng bỉnh, sẽ không là thiên tài đi? Cố Tương rất nhanh liền lâm vào vấn đề mỗi một phụ mẫu vừa lên chầu đều gặp phải, đo là tương tượng hy vọng, hài tử của ta chính là thiên tài!!! ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Buổi tối Hình Thượng Thiên trở về, Cố Tương liền nói với hắn, "Điện hạ, ta cảm thấy Minh Huệ chúng ta phỏng chừng là thần đồng."

Lực chú ý Hình Thượng Thiên bị hấp dẫn lại đây, đối với đứa nhỏ nhà mình tự nhiên đều là thời khắc chú ý, hắn còn thật sự hỏi, "Chẳng lẽ Minh Huệ đã nói chính câu?" Trong trí nhớ Hình Thượng Thiên, được khích lệ thông minh vẫn đều là cái gì mấy tuổi nói chuyện, mấy tuổi biết chữ, mấy tuổi có thể làm thơ... Tuy rằng Minh Huệ còn không đến một tuổi, nhưng có thể được Cố Tương khích lệ là thần đồng, vậy thì khẳng định là có cừu chỉ kinh người.

Cố Tương, ==

"Không phải?" Nhìn vẻ mặt Cố Tương khiếp sợ, Hình Thượng Thiên nhện không được hỏi, "Chẳng lẽ không chỉ nói chính câu, còn có thể biết chữ? Ta đã nói mỗi ngày nên đọc thơ cho Minh Huệ nghe, nung đúc tình cảm sâu đậm."

Dù là người nghiêm túc thế nào, trước mặt nữ nhi yêu quý cũng sẽ biến thành quá mức cung chiêu làm cho tư tưởng quá mức lý tưởng hóa, tỷ như Hình Thượng Thiên giờ phút này là như thế.

"Không phải." Cố Tương bỗng nhiên không muốn nói, thiên tài trong suy nghĩ Hình Thượng Thiên và thiên tài nàng muốn nói tựa hồ khác biệt quá lớn.

Hình Thượng Thiên vừa vặn xong quần áo, thoải mái dựa gối, "Đừng có đông dài."

Cố Tương bất đắc dĩ, "Chính là, Minh Huệ hôm nay đi đường không muốn đi liền bay thẳng đến ta, có phải nàng thực thông minh hay không." Nói xong Cố Tương liền lâm vào trầm tư, cái này thật ra không giống như hành động thiên tài mà nhi, lúc trước ta rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Vì sao cảm thấy nữ nhi là thiên tài, luận điệu kỳ quái gì vậy.

Nhìn, Hình Thượng Thiên ngơ ngác, Cố Tương bỗng nhiên cảm thấy muốn tìm cái động chui vào.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương quần bách, một hồi lâu, nhìn không được nở nụ cười, vươn tay vẫy Cố Tương nói, "Lại đây." Chờ ôm Cố Tương vào trong lòng, dùng cằm cọ cọ đầu nàng nói, "Nàng không cần lo lắng, cho dù bé con không phải nam tử, ta cũng sẽ để bé vui vẻ về lớn lên, làm hòn ngọc quý trên tay của ta, ngọc cũng không sao cả, bởi vì bé con là nữ nhi của ta, tương lai là đại công chúa Đại Kỳ, không cần sầu lo cuộc sống."

Cố Tương nghe xong thực cảm động, nhưng là, khoan, đợi chút, Cố Tương cảm thấy lời này có điểm không đúng, nàng là thật cảm thấy Minh Huệ thực thông minh được không, đương nhiên sự thật chứng minh có thể là nàng tưởng bỏ, nhưng là...

Nhìn ánh mắt Cố Tương lại biến u oán, Hình Thượng Thiên nhìn không được vui vẻ, nói, "Ngay cả nữ nhi cũng ghen, nàng thật đúng là..., xem ra gần đây thật sự quá mức dung túng nàng." Nói xong quảng Cố Tương lên giường, liền đề ép lên, cắn lỗ tai của nàng nói, "Mau sinh con trai cho ta."

Cố Tương bị Hình Thượng Thiên trêu chọc thở hồng hộc, trong lòng lại nghĩ, hai người bọn họ đối thoại sao luôn không cùng một đường vậy???

Liễu Chi và Xuân Nha thấy, đỏ mặt im lặng lui ra, đứng dưới mái hiên canh chừng.

Trong màn giường, chiếu ra hai bóng người thân mật cùng một chỗ, tiếng nữ tử ngâm nga như là chương nhạc tuyệt vời, nghe vào lỗ tai lại dẫn người khí huyết sôi trào. Hình Thượng Thiên vui mừng thật sâu vào trong thân thể Cố Tương, cúi đầu cắn mềm mại của nàng ra sức phập phồng, mồ hôi theo cái trán của hắn rơi xuống, đọng lại trên xương quai xanh Cố Tương, giống một giọt mê được.

Chờ Cố Tương thấy Xuân Nha vào, đã là ánh trăng hiện lên ngọn cây.

Cố Tương tắm rửa một cái, nhẹ nhàng khoan khoái thích ý ngồi dựa vào giường, chỉ vào bánh bột ngô màu vàng nói với Hình Thượng Thiên, "Đây là bánh bột ngô thả pho mát nướng."

Hình Thượng Thiên đối với Cố Tương thỉnh thoảng làm vài món mới đã sớm không ý kiến gì. Hắn cho rằng, Cố Tương xuất thân không tốt, trước đây không được ăn ngon, đột nhiên có rất nhiều món, nàng có điểm bị vui sướng đánh sâu vào làm choáng váng, không biết làm sao, cho nên lung tung phối hợp. Dù sao nàng cảm thấy như thế nào ăn ngon liền ăn thế này, không có kết cấu gì, Hình Thượng Thiên cũng không can thiệp. Hơn nữa chỉ cần không phải quá phạm, hắn đều cố gắng phối hợp, hắn cảm thấy đây là tiềm thức khoan dung sung ái, thậm chí, hắn càng không đành lòng dă kích Cố Tương, thật đáng thương, mỗi ngày nàng ấy chỉ có thể tìm vui trong mấy việc này.

Cố Tương dùng chiếc đũa gấp một khối bánh bột ngô đưa cho Hình Thượng Thiên, "Này rất thơm." Lại chỉ canh ngô nói, "Canh này uống, quả thực cực kỳ mỹ vị."

Hình Thượng Thiên ăn một ngụm bánh bột ngô, mặt trên có pho mát nướng béo béo, ăn thật sự rất thơm, lại có vị ngọt hoa quả, bên trong còn có chân giò hun khói, thịt gà, phi thường phong phú, gật đầu nói, "Không tệ."

Đúng vậy, các người nghĩ đúng rồi, đây là pizza!!!

Cố Tương vào cung sau liền rục rịch muốn làm pizza, nàng liền hỏi sự phụ phòng ăn có điểm tâm dùng sữa tinh luyện thành thể rắn hay không. Lúc đầu Tiền đầu bếp không hiểu, Cố Tương cho Xuân Nha truyền lời mấy lần, buồn bực liền nói thẳng biết pho mát không? Choáng váng, nhân gia trực tiếp gật đầu nói, có!!!

Nguyên lai loại pho mát này cung đình đã sớm ăn, chẳng qua không có truyền đến dân gian.

Mặc kệ thế nào, Cố Tương thật cao hứng, nàng từng phi thường thích ăn bánh kem, còn tự tay nướng bánh ngọt, cho nên làm pizza cũng không phải việc khó.

Cố Tương đứng ở cửa phòng bếp, chỉ huy đầu bếp làm, trước nhào bột bánh, sau dùng chày cán bột tạo hình bánh, lại dùng chiếc đũa đâm để tránh bánh bị phồng khi nướng, sau đó rắc một tầng muối, như vậy bánh bột ngô liền hoàn thành. Bởi vì không có sốt cà chua, Cố Tương liền làm pizza cây thơm. Cây thơm này là công phẩm phía nam tiến cống, bằng không thời tiết này, rất khó được ăn. Sau đó mặt trên bánh bột ngô rải thêm pho mát, chân giò hun khói, thịt gà, cây thơm, sau đó lại thêm một tầng pho mát.

Thật sự đơn giản, để vào lò nướng, nướng một lát là có cái ăn ngon.

Chỉ là vì lò nướng cổ đại không có biện pháp ổn định, không phải quá chín chính là còn sống, bất quá Cố Tương tin tưởng nhóm đầu bếp sẽ làm tốt, bởi

vì phương thức cơ bản nàng đã dạy hết.

Quả nhiên đến buổi chiều sư phụ phòng ăn liền bung một bàn pizza lại đây.

Cố Tương ăn một lần, thật đúng chính là hương vị này, chỉ là không có sốt cà chua. Nàng nghĩ nếu sớm biết triều đại này đã có pho mát, lúc thu nàng đã làm sốt cà chua, bắt quả hiện tại cũng không chậm, chờ cà chua chín là có thể làm sốt cà chua.

Hình Thượng Thiên rất nể tình, ăn sạch một bàn pizza lớn kia, ăn xong còn nói, "Bánh bột ngô này không sai, bắt quá..., vì sao nàng không dùng dưa?" Hình Thượng Thiên chỉ vào tay Cố Tương nói, "Nàng xem đây tay đều là dầu, ăn không khỏi bắt nhả." Lúc đầu Cố Tương còn có khuôn có dạng dùng chiếc dưa, đến sau liền rõ ràng dùng tay.

"Bởi vì..." Cố Tương tổng không thể nói, pizza này vốn nên ăn như thế. Nàng ghen một lúc lâu, cuối cùng mới nói, "Bởi vì ăn thế này liền biết nhân gì, bằng không ăn một ngụm mới biết được là nhân gì, không vui."

Hình Thượng Thiên, ==

Buổi sáng hôm sau, Cố Tương bảo phòng bếp đưa hai bánh pizza đến cung điện hoàng đế bệ hạ, bởi vì buổi sáng Hình Thượng Thiên sẽ đi luyện quyền với hoàng đế bệ hạ, thuận tiện hai người cùng ăn cơm, thảo luận triều chính, cùng vào triều, (ノ▽ノ) 〇, cũng không biết từ khi nào thì hai cha con này lại thân mật như vậy.

Đưa pizza đi qua tự nhiên là Hình Thượng Thiên yêu cầu. Hắn phát hiện thứ này chống đói rất tốt, hắn thường xuyên bởi vì thời gian triều nghị quá dài mà cảm thấy bụng đói kêu vang, hơn nữa hắn cũng biết này hương vị tốt lắm, muốn cho hoàng đế cũng ăn thử, nói đây là Cố lương đệ làm, cũng có thể cho Cố Tương ghi điểm trước mặt hoàng đế.

Nếu tặng cho hoàng đế, tự nhiên cũng muốn tặng cho hoàng hậu, bằng không chính là nặng bên này nhẹ bên kia, trên mặt khó coi, vừa vặn hôm nay là ngày Cố Tương đi thỉnh an, Cố Tương liền chuẩn bị tự mình đi đưa.

Hai người đều dậy rất sớm, Cố Tương tự tay mặc quần áo cho Hình Thượng Thiên, lại chải tóc cho hắn, mới tiễn người ra ngoài. Hai người đứng ở cửa lại lưu luyến chia tay, Cố Tương túm cánh tay Hình Thượng Thiên lúc làm nũng, lúc dặn dò sớm trở về một chút, biến thành Hình Thượng Thiên dờ khóc dờ cười, người không biết còn tưởng rằng đây là muốn sinh ly tử biệt.

Thái giám Lý Thành nhìn thật sự là..., chắc chắn, hắn nghĩ người trong cung nửa đời người còn chưa thấy qua không muốn xa rời giống như Cố Tương vậy, trách không được có thể được thái tử điện hạ thích như vậy. Thủ đoạn này thật đúng là làm người ta không đành lòng cự tuyệt, nhưng sủng ái này có thể kiên trì bao lâu? Rất nhanh chỉ là hoa cúc hôm qua.

Chờ Hình Thượng Thiên đi rồi Cố Tương liền đơn giản dùng cơm, an vị lên kiệu đi cung hoàng hậu, vừa vặn mặt trời mọc.

Cố Tương đứng ở cửa chờ hoàng hậu truyền triệu. Kỳ thật mỗi lần hoàng hậu đều kéo thật lâu mới cho nàng đi vào, chỉ hận không thể bắt nàng đứng mãi. Cố Tương sớm đã có chuẩn bị, mang giày thoải mái nhất, quần áo cũng độ dày vừa phải.

Quả nhiên như Cố Tương sở liệu, thẳng đến thái dương sắp đến ba sào, hoàng hậu mới chậm chạp triệu hồi nàng đi vào.

Chờ đi vào, bên trong đã sớm dọn xong bàn ăn, hoàng hậu ngồi ở chủ vị, chỉ vào pizza kia hỏi, "Đây là ngươi làm?"

Cố Tương cung kính gật đầu xác nhận, "Điện hạ nói hương vị không tồi, ta nghĩ đưa cho nương nương nếm thử cái mới."

Hoàng hậu giả khuôn giả dạng ăn một ngụm, lập tức phun ra, lớn tiếng chất vấn, "Này rốt cuộc là cái gì? Khó nuốt như vậy? Ngươi là có ý gây sự bản cung?"

Cố Tương sớm đã thành thói quen hoàng hậu bới lông tìm vết như vậy, cúi đầu nhận sai nói, "Đều là nô tì không tốt, thỉnh nương nương thứ tội!" Nói xong liền quỳ xuống, nàng cũng không muốn quỳ, nhưng lúc này không phải lúc chú ý cái gì cốt khí, bằng không sẽ càng thêm chọc giận sư tử mẹ chỉ tùy thời tùy chỗ đều nổi điên.

Đối với kẻ lý trí còn có thể giảng đạo lý, nhưng đối với một sư tử mẹ tang tử điên cuồng, có thể nói đạo lý gì? Bà ta chỉ hận không thể cắn chết tất cả mọi người chung quanh, phát tiết hận thù cá nhân!

Lúc trước có một lần hoàng hậu thậm chí dùng nước trà hắt bẩn quần áo Cố Tương, may mắn nước trà kia đã nguội, không nóng đến da thịt. Kỳ thật Cố Tương cảm thấy cho dù hoàng hậu nổi điên, nhưng vẫn biết mấu chốt, bởi vì hoàng hậu cũng hiểu được trong cung không phải bà ta một người độc đại, dù là ai cũng chỉ có thể dễ dàng tha thứ trong một phạm vi nhất định.

"Nhận sai nhưng thật ra rõ ràng! Vậy ngươi liền quỳ ở đó ăn năn đi." Hoàng hậu giận tím mặt nói, Cố Tương bất đắc dĩ không đứng dậy, may mắn trên đùi nàng đã sớm cột chắc cái bao đầu gối, ==

Bên này Cố Tương và hoàng hậu so chiêu, bên kia Hình Thượng Thiên cũng bị nhóm triều thần khắc khẩu biến thành đau đầu. Hắn không rõ, đều là nho sĩ đọc đủ thứ thi thư, như thế nào mỗi lần nghị luận chính vụ liền như tiểu thương ngoài chợ, đều là dựa vào rống, tựa hồ giọng ai lớn, ai nói trước tiên, có thể chứng minh mình đúng.

Hoàng đế ngồi long ý, thiện quan kim sa cánh đặt ở ánh mắt, vừa vặn che khuất ánh mắt chúng thần.

"Bệ hạ, thần cảm thấy như vậy không ổn! Đây là đánh mặt lão tổ tông, bệ hạ!" Một ngôn quan râu hoa râm run run như là sắp lập tức ngã sắp xuống, nhưng giọng của hắn dị thường to, chấn động khiến hoàng đế đang gật gà lập tức tỉnh.

Hoàng đế đột nhiên đứng lên, xoa xoa mắt nói, "Đã xong? Nga, tan triều!" Nói xong liền rời long ý, ngông nghênh tiêu sái, tuyệt không quan triều thần phía dưới trừng mắt to khiếp sợ, mẹ nó, hắn đã sớm phiền chán, còn không bằng trở về xem Lý Tài nhân khiêu vũ đâu.

Mọi người,..., lập tức nhắm mắt ngay Hình Thượng Thiên, tuy rằng hoàng đế đi rồi không phải còn có thái tử sao?

Hình Thượng Thiên bất đắc dĩ.

Chờ từ Hàm Nguyên điện đi ra, Hình Thượng Thiên chỉ cảm thấy mặt đến da đầu run, Thạch Tiến Ôn đứng ở một bên nói, "Điện hạ, cứ như vậy không phải biện pháp, phải nhanh thành lập nội các, bằng không điện hạ thật sự quá mệt."

Hình Thượng Thiên cũng hiểu được hiện tại chuyện cần làm nhiều lắm, mỗi ngày làm việc đến nửa đêm đều là chuyện thường, nhưng chọn người dễ tìm vậy sao, văn võ cả triều, lão lão, thiếu thiếu, ba phải ba phải, bảo trì trung lập lại không nói lời nào. Phụ hoàng dùng thiết quyền thu phục triều đình, chính là huyết tẩy, cái gọi là bá quan văn võ, hiện tại có thể có một nửa đã không sai rồi.

Hắn hiện tại thật sự dùng người hết sức.

"Điện hạ, lần trước thần nói qua biện pháp chọn lựa, ngài thấy thế nào? Mặc kệ có phải hàn môn hay không, chỉ cần có năng lực liền tuyển dụng." Thạch Tiến Ôn nhìn ra tâm tư Hình Thượng Thiên, hắn bây giờ còn chưa được vào điện nghị sự, bởi vì phải tham gia khoa khảo tháng sáu, dùng phương thức này nhập sĩ mới danh chính ngôn thuận, mới được gọi là chính thống.

Hình Thượng Thiên gật gật đầu nói, "Này không vội, ta chuẩn bị trước tiên đến tháng Tư." Hắn đã đợi không kịp, thật sự trên tay không người có thể dùng, trưng dụng người tài ba là chuyện tốt, nhưng hắn từng ở quan bố chính, biết có vài người không có căn cơ mặc dù có năng lực, nhưng bối cảnh rất phức tạp, chỉ là thư sinh khổ đọc thi thư đơn thuần.

Hôm nay Hình Thượng Thiên đặc biệt rảnh, trực tiếp trở về Linh Khê cung, nhưng đi vào cũng không thấy Cố Tương, hỏi Liễu Chi mới biết được đi cung hoàng hậu còn chưa trở về.

Hình Thượng Thiên nhớ đến có lần giữa trưa trở về nhìn thấy Cố Tương thay quần áo, quần áo cũ còn đọng nước trà, hắn lập tức hiểu được, đây là hoàng hậu hất, giận tím mặt, kêu Cố Tương về sau không cần lại đi thỉnh an, chuyện này hắn đi nói với hoàng đế bệ hạ, Cố Tương lại ngoài ý muốn cự tuyệt.

Cố Tương nói, "Điện hạ, hiện tại ta thực thấy đủ, có điện hạ và Minh Huệ, nhưng hoàng hậu có cái gì? Trừ bỏ danh hiệu tôn quý cái gì đều không có, mặt ngoài nhìn như là hoàng hậu ức hiếp ta, kỳ thật là hoàng hậu bị ta khí, bởi vì hiện tại ta hạnh phúc hơn hoàng hậu, hoàng hậu hiển nhiên thực ghen tị." Nói xong còn cười khanh khách nói, "Cho nên, điện hạ, về sau muốn sủng ái ta nhiều chút."

Lúc ấy hắn liền trầm mặc, hắn biết những lời này chỉ là Cố Tương dỗ hắn, bởi vì nếu chuyện này nổi lên xung đột với hoàng hậu, mặc kệ như thế nào Cố Tương và hắn sẽ gánh thanh danh ngạo mạn cùng bất hiểu. Nhưng hoàng hậu ức hiếp nàng như vậy, sớm muộn gì đều bị truyền ra ngoài, đến lúc đó mọi người chỉ nói hắn cưới một vị nữ tử hiền lương, lại là người chí hiếu.

Thanh danh thứ này tuy rằng nhìn không thấy sờ không được, nhưng rất nhiều lúc lại có thể giết người vô hình, đặc biệt lúc đó hắn là thái tử tương lai, càng cần một thanh danh tốt.

Bên này Cố Tương quý đã hai canh giờ, đổi thành hiện đại chính là bốn tiếng, quả thực là muốn mạng người. Cố Tương cảm thấy cứ quý như vậy chân của nàng khẳng định muốn phế, hoàng hậu là cản trở, nhưng nàng không thể vì vậy hủy thân thể của chính mình, đây là điểm máu chốt của nàng.

Cố Tương liếc nhìn Xuân Nha, Xuân Nha quý cùng nàng, nhìn thấy ánh mắt Cố Tương lập tức hiểu được, chờ Cố Tương ôm đầu té ngã, lập tức ôm kêu lên, "Nương nương, ngài tỉnh, đừng dọa nô tì!"

Giọng Xuân Nha lập tức đưa tới cung nữ chú ý, lúc này hoàng hậu đang ở trong nội điện nghỉ tạm, nghe ngoài phòng huyền nào hỏi, "Đây là có chuyện gì?"

"Nương nương, Cố lương đệ ngất đi." Cung nữ nói.

Hoàng hậu cười nhạt, nói, "Mang ta đi nhìn một cái, ta không tin nàng ngất xỉu, khẳng định là không muốn quý, dám đùa giỡn tráo, cho là ta dễ bị hồ lộng như vậy? Thật sự là buồn cười." Cung nữ không dám nói cái gì, giúp đỡ hoàng hậu đi gian ngoài.

Lúc này Xuân Nha đang ôm Cố Tương khóc, thoát nhìn thật thâm.

Hoàng hậu nhìn, hừ nói, "Cố lương đệ thật đúng là quý giá, chỉ quý như vậy đã ngất đi, người không biết còn tưởng rằng ta ức hiếp Cố lương đệ." Nói xong liền chỉ vào phóng ở một bên án trên bàn ấm trà nói, "Lấy ấm trà kia hất Cố lương đệ, ta cảm thấy nàng cần thanh tỉnh."

Cung nữ sững sờ, đang không biết làm sao, Lý Hàm đóng giả cung nữ nhìn, cười tiến lên liền cầm ấm trà lại đây, nói, "Nương nương, để nô tì đi thôi."

Xuân Nha nhìn Lý Hàm cầm ấm trà lại đây, trên mặt mang theo tàn nhẫn cười, thực hận không thể đánh chết nàng ta, trong lòng hận chết, nhưng hiện tại

lại không thể làm gì.

Cố Tương choáng váng, nghe Lý Hàm nói, nghĩ rằng, thật sự là tiểu nhân khó chơi, vẫn không buông tha mình, hiện tại làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự bị tạt nước?

Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến một giọng nam cứng rắn, "Đều dừng tay."

Mọi người ngẩng đầu nhìn, Hình Thượng Thiên và hoàng đế đang cùng nhau lại đây.

Hoàng đế cau mày nhìn Cố Tương và Xuân Nha nói, "Đây là muốn làm gì? Đều là tiểu bối, làm sai chuyện hơi phạt chút thì tốt rồi, làm gì gây chiến như vậy?"

Hoàng hậu có điểm chột dạ, nghĩ cung nữ cũng thật sự là lá gan lớn, hoàng đế đến đây cũng không biết báo một tiếng, này không phải làm cho nàng gặp khó sao?"Bệ hạ, Cố lương đệ làm đồ ăn rất kỳ quái cho nô tì ăn, nô tì thật sự là... Ăn không vô, thiếu chút bị nghẹn, hôn mê bất tỉnh." (bà làm như trúng độc mà " hôn mê bất tỉnh ")

"Không phải là bánh bột ngô pho mát sao? Trẫm cũng ăn, cảm thấy thực không sai, người chính là lòng dạ hẹp hòi, tâm ý tiểu bối, không thích thì không ăn, làm gì khó xử người như vậy?" Hoàng đế nói tới đây, thấy trên mặt hoàng hậu một trận xanh một trận trắng, lại không đành lòng. Chuyện mấy đứa nhỏ là hấn thẹn với hoàng hậu, cho nên đổi chuyện bà nói diên vẫn dễ dàng tha thứ, nhưng nếu gây tai nạn chết người lại khác.

Chờ Hình Thượng Thiên bế Cố Tương lên, hoàng đế còn tự mình lại đây ân cần thăm hỏi, thân thiết nói, "Hào hạo dưỡng thân thể, không cần hao tâm tổn sức."

Cố Tương vừa mới làm bộ tỉnh lại, mơ mơ màng màng, nghe được hoàng đế nói không phản ứng kịp, Hình Thượng Thiên lập tức nói tiếp, "Đa tạ phụ hoàng."

"Đi thôi, đi thôi." Hoàng đế không kiên nhẫn phát phát tay.

Hình Thượng Thiên bồi thêm một câu, "Phụ hoàng, thân mình Cố lương đệ..." Hấn nhìn hoàng đế không nói câu kế tiếp ra.

Hoàng đế hiểu rõ gật đầu nói, "Nga, được, về sau không cần lại đây thỉnh an."

"Bệ hạ, ngài đây là ý tứ gì?" Hoàng hậu tức giận, cá giận nói, "Chẳng lẽ ta đường đường hoàng hậu Đại Kỳ còn không thể nhận một tiểu Tiều Lương đệ vấn an? Ngài đây là để mặt mũi ta chỗ nào!"

Hoàng đế nhìn hoàng hậu lại nói diên liền cảm thấy tâm phiền ý loạn, đây là lý do hấn không muốn đến cung hoàng hậu, luôn tỏ vẻ các người đều có lỗi với ta, khiến người phiền chán."Được rồi, được rồi, Cố lương đệ có bầu, người còn muốn nàng thỉnh an, này không thích hợp."

Về mặt Hoàng hậu không tin, dùng sức siết chặt móng tay nói, trên mặt dữ tợn, người xem thật sự là không thoải mái, "Có bầu?"

Hoàng đế chờ mong vuốt chòm râu, cười mong đợi, "Đúng vậy, không chừng lần này chính là tiểu tôn tử."

Chờ Cố Tương bị Hình Thượng Thiên ôm từ trong cung hoàng hậu ra, liền trực tiếp lên xe, xe của hấn rất rộng, có thể cho hai người ngồi, hơn nữa dùng màn bao kín.

Hình Thượng Thiên cầm khăn tay, động tác mềm nhẹ xoa xoa mồ hôi trên trán Cố Tương, "Có mệt hay không?"

Cố Tương thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nhìn không được ngẩng đầu nói, "Không sao cả, chỉ là chân có chút đau." Nói xong tự mình xốc lên váy lên, lộ ra có bao đầu gối, nàng cời bao đầu gối ra, cơ hồ là lập tức, đầu gối sưng đỏ liên bại lộ giữa không khí.

Hình Thượng Thiên nhìn, trong mắt dần dần tụ tập lửa giận, dùng sức nắm chặt tay, một hồi lâu mới bắt tay mềm nhẹ đặt ở Cố Tương đầu gối nói, ắn nhẫn lấy chính mình tức giận nói, "Ta giúp nàng xoa xoa."

Cố Tương nghe được giọng Hình Thượng Thiên không ổn, ngẩng đầu nhìn hấn, thấy mắt hấn ẩn chứa lửa giận, hiển nhiên rất là tức giận, trong lòng mềm mại, cười nói, "Điện hạ, không có việc gì, hoàng hậu còn muốn phạt ta, ta liền trực tiếp giả bộ bất tỉnh."

"Nếu không phải ta đến đúng lúc, một bình nước trà liền trực tiếp đổ trên đầu nàng rồi không phải sao?"

"Sẽ không." Cố Tương lắc đầu, tự tin nói, "Ta làm sao có thể ngốc như vậy, khi đó cho dù bệ hạ trách cứ ta, ta đều khóc trở về cầu ngài hỗ trợ."

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương cố gắng nói thoải mái, trong lòng càng khổ sở, chỉ gất gao nắm tay Cố Tương, ám ách nói, "Ta cam đoan, lần này là một lần cuối cùng."

Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên bị phẫn, ta ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ tốt, liền cảm thấy..., hấn thật sự suy nghĩ nhiều. Lúc ấy nếu thật ám trà kia đến, nàng trực tiếp bỏ chạy, bị khinh bỉ cũng là có điểm máu chó, người không thể người khác muốn giết người, người còn đưa cổ ra đi? Nhưng nhìn về mặt Hình Thượng Thiên, nàng tựa hồ cũng muốn phối hợp cảm xúc, bằng không có điểm không thích hợp.

Hình Thượng Thiên đang âm thầm khống chế mình tức giận, kết quả Cố Tương liền đầu nhập vào trong lòng của hấn, vươn tay ôm hấn nói, "Điện hạ, ta

thật cao hứng, chẳng có thể lại đúng lúc đây." Nói xong còn hôn một cái trên mặt Hình Thượng Thiên nói, sau đó, dùng ánh mắt bày tỏ, điện hạ, ngài thật anh dũng... Hình Thượng Thiên cảm thấy, không khí bỗng nhiên có điểm không đúng, như thế nào cũng cảm thấy buồn cười.

Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên có điểm thả lỏng, quan sát bốn phía, thế này mới khẽ nói, "Điện hạ, ta nói cho chàng biết chuyện này."

"Cái gì?"

Cố Tương liếm liếm môi, có chút khản trương, "Hoàng hậu nói bánh pho mát kia khó ăn là thật."

"Bà ta không phải soi mói nàng?"

"Không phải..." Cố Tương ngẩng đầu nhìn Hình Thượng Thiên, ánh mắt sáng ngời, "Ta bỏ cả một bình hồ tiêu." (.....)

Hình Thượng Thiên, ==

Qua một hồi lâu, bọn thái giám quanh xe đều cảm thấy kỳ quái, bởi vì Hình Thượng Thiên cười sang sảng. Bọn họ rất ít khi nghe được Hình Thượng Thiên cười như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên, khiến bọn họ rất mặc danh kỳ diệu.

Chờ về tới Linh Khê cung, Hình Thượng Thiên sai người cầm một lọ rượu thuốc lại đây, tự tay mát xa cho Cố Tương. Hắn từ nhỏ đã học sư phó mấy việc này, nhưng thật ra ẩn có khuôn có dạng, nhưng khổ Cố Tương, nàng đau hô, "Điện hạ, nhẹ chút."

Chờ xoa tốt lắm, Hình Thượng Thiên thế này mới thở phào nhẹ nhõm, nói "Một lát để Thái y nhìn một cái."

Cố Tương sốt ruột, túm ống tay áo Hình Thượng Thiên nói, "Điện hạ, ta nhưng là không có thai." Lúc ấy nàng nghe được Hình Thượng Thiên nói còn hoảng sợ, chính mình khi nào thì mang thai, sau nghĩ liền hiểu được, đây là thay nàng nói dối.

Kết quả Hình Thượng Thiên cười nhìn nàng, bắt đầu dĩ nói, "Nàng nha, thân mình bản thân cũng không biết, nàng tính xem mấy tháng không có nguyệt tín đi."

Cố Tương tính, tựa hồ hai tháng? Không đúng, là ba tháng, "A, chẳng lẽ ta có?"

Hình Thượng Thiên ôm Cố Tương, mềm nhẹ ôm tới trên giường, nói, "Vẫn là hôm nay ta vô ý hỏi Liễu Chi mới biết." Nói tới đây một bộ ta thật sự là lo lắng nàng, "Ta xem vẫn là gọi Trịnh cô cô tới chiếu cố nàng, nha hoàn bên cạnh nàng trung tâm là trung tâm, chính là không đủ lão luyện."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Quỷ kế

Trong phòng một mảnh hỗn độn, hoàng hậu tóc tai bù xù, như là phát điên đập đổ mọi thứ, bình hoa tiền triều mai, cổ họa bảo tồn trăm năm, tủ Bảo Ngọc thạch...

Vài cung nữ nom nớp lo sợ đứng cửa, bất an nói, "Nương nương bớt giận!"

"Tiểu đã loại kia!" Hoàng hậu oán hận mắng, lại cảm màn lụa muốn xé, bắt đầu dĩ khí lực của nàng quá nhỏ, thử vài lần, rốt cục không có một chút động tĩnh, nàng nhịn không được kêu khóc nói, "Người tới, đốt nó cho ta!"

"Nương nương!"

Hoàng hậu thấy mọi người khủng hoảng, trong lòng càng bị đè nén, rút đao bên thắt lưng, chém màn lụa, "Tiểu tiện nhân, đã loại! Ta chém chết ngươi! Chém chết ngươi!"

Hoàng đế vốn đã đi rồi, bất quá nhớ tới bộ dáng hoàng hậu điên điên đại đại, trong lòng thật sự là lo lắng, lại đi vòng trở về. Kết quả vừa đến cửa đại điện chợt nghe đến hoàng hậu bên trong điên cuồng, hân cau mày đi qua, các cung nữ thấy hoàng đế đều là nom nớp lo sợ quỷ xuống.

"Bệ hạ, hoàng hậu nàng..., bệ hạ đi rồi vẫn cứ như vậy, chúng nô tỳ thật sự là khuyên không được." Cung nữ nói.

Hoàng đế cau mày, đi vào, hoàng hậu tóc mai cũng sai lệch, quần áo cũng không chỉnh tề, ánh mắt dữ tợn nhìn màn lụa kia, tựa hồ đó là kẻ thù trong lòng bà, giống như một người điên, ánh mắt hoàng đế tối xuống, nhìn nhìn, không biết như thế nào thế nhưng lại cảm thấy trong lòng chua xót.

Hắn tiến lên đoạt đao kia, nói, "Muốn chặt bỏ, chi bằng như vậy." Nói xong cánh tay dùng lực một chút, nhẹ nhàng vung lên, màn trướng rần chắc kia giống như là đậu hũ, rơi tán loạn trên mặt đất, như sợi bông bị lướt qua.

Hoàng hậu chậm rãi quay đầu, nhìn hoàng đế, trong ánh mắt mang theo vài phần khủng hoảng, lui thân mình nói, "Bệ hạ, sao ngài lại tới đây?"

Nhìn ánh mắt hoàng hậu dần dần khôi phục vài phần thanh minh, hoàng đế thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói, "Quay lại xem người, người xem đã đến giữa trưa, cùng ăn một bữa cơm đi." Nói xong nói với nội thị bên ngoài, "Truyền lệnh!"

Hoàng hậu bị hoàng đế đặt trước bàn trang điểm, ngón tay hoàng đế thô ráp, mặt trên đều là gân xanh và cái kén. Đây là đôi tay lớn tuổi, cũng là đôi tay hàng năm cầm kiếm, nay nắm lược nói, "Nhớ rõ trước kia, chải cũng búi tóc cho hoàng hậu." Hoàng đế nói xong liền nhìn hoàng hậu trong gương, thấy nàng ngơ ngác nhìn mình, trong ánh mắt có vài phần ảm áp nói không nên lời.

Hoàng đế âm thầm thở dài một hơi, tiếp tục nói, "Tóc Hoàng hậu tốt nhất, vuốt như là sa tanh." Hoàng đế chải thẳng tóc xong, khó khăn búi lên, lại cài thêm một trâm cài Phượng Hoàng giường cánh, "Thời gian thoáng cái trôi qua, người cùng ta đều đã già đi."

"Hoàng Thượng..." Hoàng hậu ngây ngốc nhìn hoàng đế, trong mắt ảm ảm có nước mắt.

Chờ nội thị dọn bàn ăn xong, tóc hoàng hậu búi đơn giản, mặt trên cài một trâm cài Phượng Hoàng giường cánh cực lớn, thoát nhìn như lập tức sẽ rơi xuống, thực buồn cười, nhưng về mặt hoàng hậu lại rất bình tĩnh, tựa hồ bộ dáng điên cuồng khi này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Đế hậu hai người, lần đầu tiên cùng nhau ăn cơm như vậy, hoàng đế thường gấp dưa rau cho hoàng hậu, hoàng hậu im lặng dịu ngoan như là một con mèo nhỏ.

Liên tục mấy ngày sau, hoàng đế thường xuyên ngủ lại tẩm cung hoàng hậu, làm cho vài vị quý nhân vừa mới tiến phong đều cắn răng mắng, thật sự là già không đứng đắn, tuổi như vậy còn chiếm lấy hoàng đế không buông.

Từ lúc hoàng đế bệ hạ tới cung hoàng hậu ngủ lại, tâm tình hoàng hậu liền dần dần ổn định, không còn đánh chửi cung nữ, lại bắt đầu chú ý ăn mặc trang điểm, hoàng đế nhìn thấy thở phào nhẹ nhõm. Hẳn biết hoàng hậu trời sanh yếu đuối, nếu không phải bị bức nóng này, cũng sẽ không thần kinh như vậy.

Bên này Đế hậu cảm tình hòa thuận, lại có người mất hứng, Lý Hàm nhìn hoàng hậu càng dịu ngoan, liền cảm thấy dầy vò tựa như trong nồi cháo.

Một ngày này thừa dịp hoàng hậu trang điểm, Lý Hàm hầu hạ chải đầu, nói, "Hoàng hậu nương nương, ta nghe nói lần này Cố lương đệ hoài là nhi tử, thái tử điện hạ vô cùng khẩn trương, còn cho Lý thái giám bên cạnh cả ngày nghe Cố lương đệ sai phái, làm chút món ăn mới, chỉ vì để Cố lương đệ cao hứng."

Hoàng hậu nghe xong, đồng tử co duỗi, dùng sức siết chặt tay nói, "Đã loại kia!"

Lý Hàm thấy hoàng hậu như vậy, liền biết bà ta căn bản không quên thù, yên tâm, tiếp tục nói, "Nương nương, ngài nói lần này nàng ta sinh hạ nhi tử làm sao bây giờ? Địa vị liền càng thêm củng cố."

"Mơ tưởng!" Hoàng hậu kích động, chỉ vào Lý Hàm nói, "Ta lưu người để làm gì? Chẳng lẽ để bọn họ mỗi ngày vui vẻ như vậy? Người mau nghĩ biện pháp cho ta!"

Lý Hàm thấy trên mặt hoàng hậu lại lộ ra dữ tợn, không giận lại còn vui, nghĩ nữ nhân này tóm lại đã là công cụ giúp nàng báo thù, không có biện pháp hồi tâm chuyển ý... Hoàng đế còn cho rằng có thể mềm hoá bà ta, ha ha, thật buồn cười, "Nương nương, là nô tì sai, bất quá nương nương có nghĩ tới hay không, Cố lương đệ mang thai có phải rất đúng dịp hay không."

"Ý của người là?"

"Nô tì cảm thấy đứa nhỏ trong bụng Cố lương đệ căn bản chẳng có gì lạ." Lý Hàm tự tin nói, mọi người là ngã một lần, trải qua lần thất bại trước Lý Hàm cũng dần dần bắt đầu thu hồi tính tình mình.

"Như thế nào liền chẳng có gì lạ! Hải tử của ta đều đã chết, đã loại kia còn muốn có con trai? Không có khả năng." Hoàng hậu rống giận, chỉ vào Lý Hàm mắng, "Ta hiện tại thật hoài nghi người rốt cuộc có phải thích đã loại kia hay không, lúc này thế nhưng nói chuyện thay hấn, người rốt cuộc là nghĩ gì?"

Lý Hàm nhớ tới phong thái Hình Thượng Thiên như châu như ngọc, chỉ cảm thấy tâm động... Chính là rất nhanh hận ý này lên đáy lòng, Hình Thượng Thiên coi thường nàng, luôn là mũi nhọn đâm vào nàng. Nàng nói, "Nương nương, ngài hiểu rõ ta, làm sao có thể sẽ có ngoại tâm? Nô tì ý tứ là, ngày đó nương nương muốn khiển trách nàng ta, kết quả nàng ta ại đột nhiên có bầu, ngài nói này có phải rất kỳ quái?"

Hoàng hậu sùng sốt, nghĩ lại thật đúng, hỏi, "Người nói Cố lương đệ căn bản là không có thai, là vì tránh bản cung khiển trách? Nhưng Thái y đã chẩn mạch?"

Lý Hàm gật đầu, "Hoàng hậu, ngài ngắm lại xem, Thái y còn không phải thái tử muốn thu mua như thế nào cũng được sao. Bên kia nói Cố lương đệ mang thai hơn ba tháng, một nữ tử làm sao có thể đã đến ba tháng cũng không biết mình có bầu? Này rõ ràng chính là có trá."

"Tiện nhân!" Hoàng hậu mắng xong còn nói thêm, "Này thật là có điểm..., lá gan bọn họ cũng quá lớn, thế nhưng lấy loại chuyện này hòng lừa Hoàng Thượng và ta, bọn họ không sợ 10 tháng sau bại lộ?"

"Hoàng hậu, ngài cũng là người trong cung, có biến không có còn không đơn giản?"

"Nguyên lai là như vậy!"

Lý Hàm tiếp tục nói, "Hoàng hậu, ngài cũng đừng quá mức kích động, ta có biện pháp, có thể chọc thủng bụng họ nói dối, còn làm cho bọn họ bại lộ trước mặt hoàng đế bệ." Lý Hàm lộ ra hưng phấn.

Cố Tương lúc trước không biết mình có bầu, khẩu vị không sao, nhưng một khi biết mình có thai liền bắt đầu ăn gì cũng ói. Nàng không rõ, nghe nói hành hạ người đầu là thai đầu, đã thai thứ hai, sao còn gầy vò như vậy?

Trịnh cô cô lại bị gọi tới chiếu cố Cố Tương, bà vẫn là thích nghiêm mặt, nhưng mỗi lần đối mặt bụng Cố Tương liền ôn nhu, nói, tiểu công tử chúng ta hôm nay lại bú đống sữa ức hiếp mẫu thân? Người như vậy về sau mẫu thân sẽ không thích người. Cố Tương thật muốn hỏi bà, ngài có mất thân, biết bên trong là nam oa?

Cố Tương cũng biết Trịnh cô cô là hảo ý, cũng biết thai này thật sự nên sinh con trai, bằng không qua vài năm cho dù Hình Thượng Thiên bị nàng tẩy não không ngủ nữa nhân khác, triều thần cũng sẽ không bỏ qua, hoàng đế phỏng chừng cũng không vui.

Nghĩ như vậy, Cố Tương càng hoảng. Lúc Hình Thượng Thiên trở về liền nhìn thấy Cố Tương cắn anh đào đỏ au, rầu rĩ không vui, hần nhện không được tiến lên quan tâm hỏi, "Đây là làm sao vậy, lại có cái gì muốn ăn?" Cố Tương mang thai sau liền rất hay chảy nước miếng, mỗi lần chảy nước miếng liền nói với Hình Thượng Thiên muốn ăn hoa quả này, thịt nướng kia, ý tưởng ừn ừn. Lý Thành bên người Hình Thượng Thiên mặt chết, chỉ cả ngày tìm hoa quả cho Cố Tương cũng đủ đau đầu, cô nải nải này nói gì đó hần chưa thấy qua, tìm đâu đây? Ai, một đám đi xuống phía nam, đều là vì tìm cái ăn cho vị lương đế này!!!

"Không." Cố Tương nói.

Hình Thượng Thiên được Liễu Chi hầu hạ thay quần áo, rửa tay, lập tức đi tới nắm tay Cố Tương hỏi, "Mới là lạ." Sau đó một bộ có việc người mau nói, bằng không ta không đề ý người.

Cố Tương nhăn nhó mãi, cuối cùng mở miệng nói, "Nếu vạn nhất là nữ nhi thì làm sao bây giờ?"

Hình Thượng Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, tựa hồ Cố Tương nói một chuyện thực nhằm chán, "Cả ngày đều miên man suy nghĩ cái gì, sinh tiểu quận chúa nữa cũng tốt."

"Chẳng lẽ điện hạ không nghĩ muốn con trai?"

"Tự nhiên là phải có, bất quá chúng ta còn có thời gian, tạm thời không nên gấp gáp." Hình Thượng Thiên như là an ủi nói, "Nhiều con nhiều cháu là phúc khí."

Cố Tương vừa nghe lời này liền mộng, ý tứ hần chính là, nếu lần này không phải nhi tử vậy thì tiếp tục sinh, tiếp tục sinh..., ㄗㄗ__ㄗㄗ

Rất nhanh bữa ăn đã dọn xong, Hình Thượng Thiên đang chuẩn bị lôi kéo Cố Tương ăn cơm, bỗng nhiên nghe được nội thị báo, hoàng hậu hoàng đế giá lâm, hai người không hiểu nhìn nhau một cái, vội vàng sửa sang lại quần áo đi ra ngoài nghênh đón.

Hoàng Thượng mặc long bào màu vàng, tuy rằng lớn tuổi nhưng là dáng người cao ngất như tùng, hần cười ha hả nhìn Hình Thượng Thiên và Cố Tương nói, "Trẫm cố ý lại đây nhìn các người một cái." Nói xong liền chỉ vào hoàng hậu bên cạnh nói, "Là mẫu hậu người nói, nói Cố lương đế có bầu, cũng không biết gần đây thế nào, trẫm nói, vậy thì bảo bọn họ đến thỉnh an, mẫu hậu người nói, kia không được, Cố lương đế tốt nhất vẫn là dưỡng thai, nên là chúng ta đi thăm đi, cứ như vậy lôi kéo trẫm cùng lại đây." Hoàng đế hiển nhiên thật cao hứng, mặc kệ hoàng hậu rốt cuộc là thật quan tâm hay là giả quan tâm, chỉ cần nàng có thể biểu hiện như vậy, hần liền nguyện ý duy trì.

Trong lòng Cố Tương rất là kinh ngạc, lên nhìn hoàng hậu, thấy bà ấy mềm mại, nghi..., nữ nhân này rốt cuộc làm sao, lập tức khòe mắt lại nhìn thấy Lý Hàm, nàng ta đang dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn nàng. Trong lòng Cố Tương liền lộ bộ, này không phải tới thăm, là tới quấy rối.

Hoàng đế vừa vào liền nhìn thấy bữa ăn, nói, "Sao chỉ có như vậy, bảo phòng ăn làm một lần nữa, hôm nay chúng ta toàn gia ăn cơm, ha ha ha." Hoàng đế nhìn người trong phòng, mẫn nguyện, đều là thân thuộc của mình, trong lòng rất là thỏa mãn.

Hoàng đế đến, đồ ăn tự nhiên liền không giống, đồ ăn lạnh nóng, tổng cộng chín chín tám mười một loại, canh tám món, đồ ngọt sáu cái..., tràn đầy một bàn.

Chờ an vị, hoàng hậu nói, "Biết Cố lương đế có bầu, ta cả ngày lo lắng, lúc đi cố ý phái người hàm tử yến, thứ này bổ tốt nhất, người mau dâng Cố lương đế ăn chút." Hoàng hậu vừa mới dứt lời, Lý Hàm và một cung nữ khác liền bưng bát canh men xanh kia lại đây.

Hình Thượng Thiên ở một bên cau mày, mặt mờ khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Phản kích

"Mau múc cho Cố lương đệ một chén nhỏ uống, thừa dịp còn nóng uống mới tốt." Hoàng hậu cười nói.

Cố Tương nhìn hoàng hậu tươi cười, trong lòng cảm thấy..., nổi da gà, trong hồ lô hoàng hậu bán thuốc gì nữa đây?

Lý Hàm và một cung nữ khác tiến đến, cung nữ kia bưng một chén canh tổ yến, cung kính đi tới. Cố Tương không biết tại sao, bỗng nhiên trong lòng càng lúc càng khẩn trương, tổng cảm thấy lại giả bất thiện, có thể uống đồ hoàng hậu đưa sao? Tuy rằng nói hoàng hậu khẳng định không dám mình mực trương đảm hại nàng như vậy, nhưng không chừng đầu óc hoàng hậu bị điên, hung ác muốn đồng quy vu tận.

Ngay lúc cung nữ kia sắp tới gần Cố Tương, đột nhiên chân của nàng ta uốn éo, thế nhưng té ngã xuống đất, canh trên tay lập tức bay tới chỗ Cố Tương.

Cố Tương vội vàng lấy tay bảo vệ bụng, biến cố quá nhanh, Cố Tương thật sự tránh không kịp, nàng còn tưởng rằng khẳng định hất đến trên người, kết quả bên cạnh có người kéo nàng một cái, lại nghe Hình Thượng Thiên khẩn trương hỏi, "Có bị phỏng?" Cố Tương ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là Hình Thượng Thiên giúp nàng thoát một kiếp, cánh tay hắn đều ướt sũng, hiển nhiên bị hất canh trúng là hắn.

"Điện hạ, ta không sao, cánh tay của chàng?" Cố Tương vội vàng tiến đến xem, cũng bất chấp người khác vén ống tay áo Hình Thượng Thiên lên, chờ nhìn đến bên trong nàng liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, chính là làn da có chút đỏ, ngấm lại cũng đúng, canh kia là từ trong cung hoàng hậu, đến đây cũng có nửa canh giờ, cho nên không tính nóng.

Hoàng đế liếc mắt nhìn thương thế Hình Thượng Thiên một cái, trong lòng vui mừng một chút, nghĩ hoàng hậu tóm lại không quá ép buộc người quá mức, bất quá vẫn như cũ tức giận, nói, "Người tới, kéo cung nữ này ra ngoài!" (ông vua này mãi tới chết mới hối cải)

Cung nữ kia nhìn hoàng hậu và Lý Hàm, lập tức lộ ra sợ hãi, nhìn không được ủy khuất khóc, "Cầu bệ hạ tha nô tì một mạng!" Chính là tựa hồ không ai nghe nàng đáng thương cầu cứu, hoàng gia chính là như vậy, một sai lầm rất nhỏ cũng đủ làm người ta mất mạng, có đôi khi mạng người còn không đáng giá bằng sừng vật của chủ tử.

Chờ cung nữ bị kéo ra, hoàng đế nhìn hoàng hậu, biểu tình trên mặt mang theo loáng thoáng tức giận, lạnh giọng, "Hoàng hậu, việc này rốt cuộc là gì?"

Hoàng hậu sợ tới mức co rụt lại, nói, "Bệ hạ, là nô tì quản thuộc hạ vô năng. Ô ô." Nói xong đỏ mắt, một bộ muốn khóc không dám khóc. Nàng vốn cũng không nghĩ tới mình có thể khóc hay không, nhưng nhìn hoàng đế tức giận, nàng thế nhưng liền bị dọa chết khiếp, nước mắt không thúc giục cũng đi ra.

Hoàng đế nhìn một lúc lâu, thế nhưng đúng là không nhẫn tâm trách móc thêm.

Lý Hàm hợp thời nói, "Nương nương, hiện tại không phải lúc khóc, nhanh kêu ngự y tới bắt mạch cho Cố lương đệ và thái tử mới đúng."

Lời này nhắc nhở hoàng hậu, nàng vội vàng nói, "Đúng đúng, bệ hạ, Cố lương đệ chắc là bị kinh hách, hay là để ngự y nhìn một cái."

Hoàng đế cau mày nhìn hoàng hậu, tựa hồ suy nghĩ nàng nói thật không.

Hoàng hậu mím môi, cúi đầu, tựa hồ không dám nhìn thẳng ánh mắt hoàng đế, nói, "Vừa vặn ta đã nhiều ngày thân mình không thoải mái, không bằng để Tôn ngự y nhìn xem..." Hoàng hậu càng nói càng nhỏ giọng, bởi vì ánh mắt hoàng đế nhìn nàng thật sự là không tốt.

Không khí trong phòng thực áp lực, một hồi lâu, hoàng đế mới nói, "Vậy thì gọi đến đây đi, bất quá trầm nhớ rõ Từ ngự y cũng không sai, gọi hắn cũng cùng lại đây." Hoàng đế cuối cùng nói.

Cố Tương khí muốn học máu, nàng có thể cảm giác được đây là hoàng hậu cố ý, rõ ràng là muốn gây phiền phức cho mình. Nhưng hoàng đế do dự, hiển nhiên không nghĩ trách phạt hoàng hậu, ai kêu nàng và đứa nhỏ không xảy ra chuyện gì, Hình Thượng Thiên cũng bất quá đỏ da thịt, không có phỏng.

Chẳng lẽ, khẩu khí này phải nuốt xuống như vậy? Cố Tương nhìn không được nghĩ.

Tôn Thái y đến rất nhanh, tựa hồ có ý đang chờ truyền triệu. Hắn cảm nhận được áp lực không khí trong phòng, có chút lo sợ bất an hành lễ, lập tức khẩn trương xem mạch cho Cố Tương.

Bất quá một khắc, trên trán của hắn đều là mồ hôi tinh mịn, hiển nhiên là thực khẩn trương.

Chờ chẩn mạch xong, Tôn Thái y cung kính nói, "Thai nhi mạch tượng hữu lực, mẫu tử bình an."

Hoàng hậu vốn ủ rũ ngồi, nghe xong lời này đột nhiên đứng lên, chỉ vào Tôn Thái y nói, "Người đồ lang băm! Rốt cuộc là biết xem mạch hay không!"

Nhìn hoàng hậu nổi giận, Tôn Thái y bị dọa lập tức quỳ xuống, không ngừng dập đầu nói, "Nương nương, thần cẩn thận xem qua, quả thật là không ngại." Nói xong liền thùng thùng thùng dập đầu, chỉ trong chốc lát trên trán liền sưng lên một khối to, bộ dáng như vậy, dù là ai nhìn cũng biết hắn không nói sai.

Hoàng hậu nhìn Tôn Thái y, cũng không từ về mặt hắn nhìn ra đáp án nàng muốn, cuối cùng trong mắt hoàng hậu dần dần mất đi thần trí, suy sụp ngồi xuống.

Hoàng đế mất lạnh nhìn hoàng hậu làm trò hề, trong lòng cũng dần dần lạnh đi. Chỉ một lát sau Từ Thái y cũng chạy tới, hắn chắn mạch một lần nữa, nói nhưng thật ra giống Tôn Thái y, mọi người thế này mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Trải qua nhạc đệm này, mọi người đều cảm thấy không có khẩu vị, đồ ăn cũng lạnh đi, dâng đồ ăn một lần nữa tuy rằng đều là làm mới, nhưng ăn vào miệng không có chút vị.

Không khí trong phòng áp lực, không người nói chuyện, hoàng đế bình tĩnh ăn một ngụm một ngụm, thật giống như cháo trong bát có cừu oán với hắn, hoàng hậu suy sụp ngồi, buồn bã ỉu xiu.

Hình Thượng Thiên vẫn cúi đầu, Cố Tương không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nhìn tay hắn đặt dưới bàn siết chặt thành quyền đều nổi gân xanh lên, liền cảm thấy trong lòng hắn mới là khó khăn nhất.

Cố Tương càng nghĩ, thật sự là nuốt không được khẩu khí này.

"Nương nương, từ lần trước nô tỳ chần ra hi mạch, vẫn đều không đi thỉnh an nương nương." Cố Tương nói tới đây thấy mọi người đều ngẩng đầu nhìn nàng, cung kính tiếp tục nói, "trong lòng nô tì thật sự băn khoăn, để nô tì chia thức ăn cho nương nương, xem như tấn hiếu đi."

Mọi người đều kinh ngạc, hoàng hậu lại có cảm giác nhìn không thấu Cố Tương.

Cố Tương nhẹ nhàng đứng lên, bụng mới ba tháng còn không tính lớn, đi đến trước mặt hoàng hậu, tiếp nhận từ trong tay cung nữ chiếc đĩa gấp một khối thịt bò đến trong bát hoàng hậu, "Nương nương, thịt bò hầm này thực ngon."

Hoàng hậu cứng ngắc nhìn Cố Tương, tổng cảm thấy tươi cười kia có chút giả, nếu được bà thật muốn hung hăng đánh vài cái tát đến trên mặt Cố Tương, kêu nàng lộ ra tướng mạo sẵn có. Nhưng bà vừa mới đã chọc giận hoàng đế, thật sự không dám phát giận, bất đắc dĩ ăn một ngụm, lập tức nghĩ lại, Cố Tương chủ động tiến lên hầu hạ như vậy không phải là là chính mình tìm việc sao? Nàng làm sao muốn để bà thống khoái? Muốn trước mặt hoàng đế sắm vai con dâu hiền cũng đừng trách bà không khách khí. (mụ diên)

"Uh, rất là vừa miệng." Hoàng hậu nói xong chỉ vào cá chép hấp giữa bàn nói, "Món kia tựa hồ không sai."

Trong lòng Cố Tương cũng không giận, ngược lại cười, biết ngay người sẽ tra tấn ta như vậy, bắt ta gấp đồ ăn xa nhất cho người. Trên mặt mang cười vươn tay đi gấp, khó khăn gấp cả hấp về, cung nữ chuẩn bị thứ đồ ăn, Cố Tương ngăn lại nói, "Đề ta tới." Nói xong gấp một đĩa ăn thử.

Hình Thượng Thiên nhìn, kỳ quái, từ lúc Cố Tương mang thai liền không ăn được mấy món cá gì đó, kết quả, rất nhanh liền nhìn thấy Cố Tương đỏ mặt, nôn mửa một tiếng..., sau đó là hoàng hậu thét chói tai như điên.

Hôm nay Hoàng hậu trở về, trên đầu dính thịt cá lẫn anh đào đỏ au, đó là Cố Tương ăn vặt trước đó, vẻ mặt của bà ta thoát nhìn phần nộ buồn bực.

Hoàng đế trở lại tắm cung, nhớ chuyện giữa trưa, nhìn không được cười, nói với thái giám Lâm Hoài An, "Cố lương đệ kia nhìn như mềm mại, kết quả trầm không nghĩ tới con thỏ nóng này còn cắn người, lúc này xem như sáng răng nanh."

Lâm Hoài An biết đây là hoàng đế cảm thấy áy náy với Cố lương đệ và thái tử việc hôm nay, mới nói như vậy, liền thuận theo, "Cũng không phải sao, nô tài nhìn Cố lương đệ bình thường luôn nhẫn nhục chịu đựng dịu dàng, hôm nay một màn này đến thật sự là làm cho nô tài mở mang kiến thức." Cố Tương trực tiếp phun lên mặt hoàng hậu, làm cho mặt hoàng hậu không sạch sẽ không chịu nổi.

Hoàng đế sau khi cười xong liền lại lạnh mặt, thờ dài, "Hoàng hậu chung quy là lẩn quẩn trong lòng."

Lâm Hoài An không dám nói lời nào, cúi đầu nghĩ, hoàng hậu hiền lành mới là lạ, nhi tử tôn tử đều chết sạch, đó là hận ý cỡ nào? Khắc vào cốt tủy đấy! Nếu là hắn phỏng chừng cũng lẩn quẩn trong lòng.

Chờ hoàng hậu và hoàng đế đi rồi, Cố Tương liền thống khoái ngủ trưa, Hình Thượng Thiên bởi vì cánh tay không thoải mái cộng thêm lo lắng Cố Tương cho nên không đi xử lý chính vụ, mà cùng Cố Tương ngủ trưa.

Chờ Cố Tương tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn, bởi vì phụ nữ có thai mê ngủ. Hình Thượng Thiên đã sớm tỉnh, giờ phút này đang nhìn chằm chằm bụng của nàng, mặt mày ôn nhu, ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào, chiếu trên mặt của hắn, giống như là độ một tầng kim quang, phong tư tú dật, tóc đen bên tai, gió thổi qua liền nhẹ nhàng phiêu động, hết thảy đều xinh đẹp như là cảnh tượng trong tranh.

Cố Tương lẳng lặng nhìn, thật lâu không nói gì, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy nhu tình khó có thể hóa giải.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến nữ thanh nữ khí, "Lạnh..." Nhũ mẫu ôm tiểu Minh Huệ đi vào, tiểu Minh Huệ đã biết gọi nương, nhưng vì phát âm chưa rõ, luôn kêu thành "lạnh".

Nhũ mẫu vốn cảm thấy Cố Tương và Hình Thượng Thiên cùng một chỗ, không tốt tùy ý tiến vào, nhưng tiểu Minh Huệ không nghe, chỉ vào nội thất liền ô oa ô oa, nàng bất đắc dĩ thông bẩm một tiếng liền đi vào.

Hình Thượng Thiên đã xuống giường, nhìn tiểu Minh Huệ nghiêng ngả lao đảo đi đến, nhũ mẫu giúp đỡ sợ nàng ngã sắp xuống. Minh Huệ đi đường cực

nhanh, không đến mười tháng đã có thể chậm rãi đi vài bước, hiện tại bước đi rất tốt.

Tiểu Minh Huệ nhìn Hình Thượng Thiên một lúc, lại nhìn Cố Tương lười biếng nằm ở trên giường, tựa hồ suy nghĩ đi bên nào, cuối cùng vẫn là đi chỗ Cố Tương.

Mấy ngày nay Cố Tương bởi vì có mang, nhưng thật ra ít ôm Minh Huệ, hiển nhiên điều này làm cho bé con có chút thất lạc.

Tiểu Minh Huệ chui vào trong lòng Cố Tương, một đôi mắt tinh thuần đều là tưởng niệm, nàng túm lấy tay Cố Tương không ngừng hô, "Nương! Nương!"

Cố Tương tâm đều nhuyễn, ôm cô tiểu Minh Huệ, hôn khuôn mặt của nàng nói, "Tiểu tâm can của ta."

Tiểu Minh Huệ thật cao hứng, nàng được hôn lập tức đẩy tay Cố Tương ra, sau đó lay lay người nương thân, dùng sức túm vạt áo, hiển nhiên là muốn ăn sữa.

Cố Tương không phải không nghĩ uy nàng, thật sự là hiện tại mang thai dinh dưỡng đều cho cục cưng trong bụng, không tốt uy đứa lớn. Lúc này nàng hơi hối hận không có cai sữa cho Minh Huệ sớm một chút, nhưng nhớ lại trước kia mỗi lần đình cai, nhìn cục cưng chờ mong muốn uống, Cố Tương liền không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng tiểu Minh Huệ không biết, nàng thực mất hứng! Quệt miệng, quay đầu nhìn Hình Thượng Thiên, cầu cứu. Hình Thượng Thiên lúc đầu còn thất lạc, nữ nhi thế nhưng không chọn hắn... Lúc này nhìn nữ nhi tìm hắn, liền đi tới, một tay ôm nàng nói, "Hiện tại trong bụng nương người có tiểu đệ đệ, về sau không thể lại uy người." Đừng xem nhẹ trẻ con, kỳ thật rất nhiều cục cưng sáu tháng đã có thể nghe được lời phụ mẫu, chờ lớn hơn, tuy rằng không lớn tới có thể nói nhưng đã có thể hiểu lời phụ mẫu.

Lời này tiểu Minh Huệ hiển nhiên nghe hiểu, chính là về sau không có sữa mẹ uống, nàng uể oải nghiêm mặt, lập tức nhìn Hình Thượng Thiên, nhãn tình sáng lên, bắt đầu túm vạt áo Hình Thượng Thiên..., dùng sức loạn cắn ngực Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên chưa từng nghĩ tới, lần đầu tiên bị người cắn ngực trong tình huống như vậy, còn là bị nữ nhi mình!!!

Rất nhanh trong phòng liền truyền đến Cố Tương cười không ngừng, nói, "Nữ nhi lại đây, cha người không có sữa! Ha ha "

Hoàng hậu trở về tắm gội ba lần thế này mới cảm thấy sạch sẽ một ít, mặt trắng bệch hung hăng quăng Lý Hàm hai cái tát tai. Lý Hàm trực tiếp quỳ xuống, mặt lập tức liền sưng lên, hoàng hậu chỉ vào nàng nói "Là người nói nàng ta giả mang thai, hiện tại khen ngược, thế nhưng làm cho ta nháo ra chề cười như vậy!" Hoàng hậu nhớ tới ánh mắt hoàng đế trước khi đi liền cảm thấy trong lòng rét run, "Tiểu tiện nhân kia thật sự là âm độc, ỏi lên người ta không nói, thế nhưng còn giả vô tội, nói là mang thai buồn nôn, không phải cố ý." Khiến cho bà phát điên là, hoàng đế thế nhưng một điểm phản ứng cũng không.

Trên mặt Lý Hàm đau nóng rực, chỉ cảm thấy trong lòng bị phần khó nhịn, cũng là cắn răng cường chống, trong lòng nghĩ, nữ nhân ngu xuẩn này, sớm muộn gì nàng sẽ tự tay bắt bà ta đền lại hôm nay. Nhưng hiện tại vì báo thù, nàng phải nhẫn nại, cho dù cắn nát răng cũng phải nuốt vào bụng.

Kỳ thật Lý Hàm cũng không có nghĩ tới Cố Tương là thật mang thai, nàng vốn tưởng rằng một nữ nhân vì yêu quý thân thể, sợ mang thai thời điểm liền không nên đến thỉnh an, nàng như thế nào liền..., như vậy đại là gan? Chẳng lẽ sẽ không sợ đứa nhỏ có cái vạ nhất?

"Nương nương bớt giận." Lý Hàm nói, "Tuy rằng lần này không thành công, nhưng nó thì còn có biện pháp khác, cam đoan có thể khiến đứa nhỏ trong bụng Cố lương đệ không còn."

"Biện pháp gì?" Hoàng hậu có chút không tin nói.

"Nếu Cố lương đệ là thật có thai, nàng sẽ không thể lại hầu hạ thái tử, ngài nói..." Lý Hàm nói tới đây để lại nửa câu, chờ hoàng hậu tự mình nói ra.

Hoàng hậu vừa nghe quả nhiên tán thành, cắn răng nói, "Tiểu tiện nhân kia, ta sẽ không để nàng ta an an ổn ổn mang thai."

Từ lúc tin tức Cố lương đệ mang thai truyền ra bên ngoài, chỉ sợ rục rịch nhất là Đồng bảo lâm. Nàng mừng rỡ nói với cung nữ bên người, "A Di Đà Phật, nương nương rốt cục có bầu." Cuối thu có điểm không rõ, vì sao Đồng bảo lâm cao hứng như vậy, là nương nương có thai, cũng không phải nàng ấy.

Đồng bảo lâm lại không để ý thần sắc cung nữ, lấy thêu thùa ra tiếp tục, mấy ngày nay nàng đều làm cái được cái không, nhưng hiện tại không giống, nàng phải làm tốt cho Cố lương đệ xem.

Hôm sau, Cố Tương vừa thức dậy đã nghe Xuân Nha nói thầm, "Nương nương, Đồng bảo lâm kia lại tới nữa, trong tay ôm một bao lớn, giống như đã thêu xong."

Cố Tương đau đầu, nhìn không được nói, "Nàng ta sao còn không buông tay." Có đầu óc hẳn là hiểu được, nàng là sẽ không đẩy Hình Thượng Thiên ra ngoài, kết quả Đồng bảo lâm vẫn là chưa từ bỏ ý định.

Liễu Chi vừa chải đầu cho Cố Tương vừa nói, "Nương nương, Đồng bảo lâm kia sáng sớm cứ tới đây, mấy lần gặp gỡ thái tử điện hạ, bắt quá điện hạ làm như không thấy, bước đi thẳng. Nó thì nhìn Đồng bảo lâm kia, hiển nhiên có chút thất vọng."

Cổ Tương khí đau, buổi sáng uống hai chén cháo thể này mới cảm thấy trong lòng thư thái chút. Chờ thái dương lên tới giữa không trung Đồng bảo lâm kia còn không đi, Cổ Tương không có cách nào đành cho người tiến vào. Nếu được nàng thật muốn cho Đồng bảo lâm cứ phơi nắng như vậy, nhưng nàng thật sự không có ngoan tâm như vậy, haiz, không phải nàng già nhân giả nghĩa, thật sự là làm không được chuyện thương tổn người khác, trừ phi là tự vệ, tỷ như phun lên người hoàng hậu, nàng nhưng thật ra phun yên tâm thoải mái, một điểm ám ảnh trong lòng cũng không có, đương nhiên nếu cho nàng một cơ hội, nàng còn muốn phun thêm một lần.

Về mặt nào đó mà nói, Cổ Tương đối Đồng bảo lâm có chút áy náy, bởi vì nàng quả thật chiếm lấy Hình Thượng Thiên, bởi vì nếu linh hồn của Cổ Tương thật sự không phải một linh hồn hiện đại, phỏng chừng đã sớm để hai vị bảo lâm thị tẩm.

Chờ Đồng bảo lâm tiến vào, Cổ Tương liền nhìn thấy nàng ấy mỗi một, cảm thấy có chút không đành lòng, chẳng qua chờ Cổ Tương nhìn đến ăn mặc của nàng ta, mẹ nó một điểm đồng tình cũng không còn. Hiện tại tuy rằng là mùa xuân, nhưng còn chưa nóng, người mặc sa y phiêu dật như vậy là ý tứ gì?

Dung mạo Đồng bảo lâm không tính xuất sắc, nhưng xét kỹ vẫn là có vài phần tư sắc.

Cổ Tương không nghĩ nói chuyện, khí can đau. Từ lúc nàng mang thai cảm xúc dao động rất lớn, hơn nữa cũng không phải có thể vô tâm vô phế như trước kia. Khi đó trong lòng nàng căn bản không có Hình Thượng Thiên, hần thế nào cũng không quan hệ tới nàng, nhưng hiện tại không giống, Cổ Tương đã dán trên người Hình Thượng Thiên tên mình, nàng thật sự không chấp nhận được người khác nhúng chàm.

Dựa theo cách nói hiện đại, nữ nhân mang thai sau phân bố kích thích cho nên dễ dàng phát dịch giận, hơn nữa tiền sản hậm hực cũng là rất cao. Cổ Tương cảm thấy, cho dù lòng dạ rộng lớn đến đâu, nhìn nhiều nữ nhân như vậy xem nam nhân của người trở thành thịt Đường Tăng như vậy, sống chết phải cần được một ngụm, tinh thần không bị kích động nổi điên đã là tính tình tốt.

Xem ra về sau đầu trí so dừng khí còn rất lâu dài, Cổ Tương sâu kín nghĩ.

Đồng bảo lâm không yên bất an túm sa y trên người mình, chột dạ nói, "Nương nương, đây là quần áo ngài phân phó ta làm, đều đã xong."

Cổ Tương xem cũng không xem một cái, nói với Liễu Chi, "Liễu Chi, ta từ lúc có bầu liền cảm thấy cả người không thoải mái, thật sự không muốn gặp người, về sau Đồng bảo lâm đến nếu muốn phân ưu với ta, liền để nàng làm nhiều quần áo cho đứa nhỏ, cái khác không cần bám ta." Nói xong liền đứng lên một bộ phải đi.

Đồng bảo lâm tròn tròn mắt, nàng không nghĩ Cổ lương đệ thể nhưng ngay cả mặt mũi xã giao cũng không muốn, chẳng lẽ đến lúc này Cổ lương đệ còn không muốn đẩy Hình Thượng Thiên ra ngoài?

Không có khả năng?

Một nữ tử có bầu như thế nào hầu hạ thái tử?

Lại hoặc là Cổ lương đệ có những người khác, là nha hoàn bên người nàng? Đồng bảo lâm nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, hoảng loạn, nghĩ cơ hội chỉ có lúc này, hung ác tâm, tiến lên liền túm ống tay áo Cổ Tương, run run nói, "Nương nương, ngài hãy nghe ta nói."

Cổ Tương đột nhiên bị túm, hoảng sợ, Liễu Chi nhảy ra, dùng sức đẩy Đồng bảo lâm ra nói, "Người đây là muốn làm gì? Dọa nương nương bị kinh hách, mạng nhỏ của người không cần?" Liễu Chi thật sự là chán ghét Đồng bảo lâm, rõ ràng mơ tưởng tranh thủ tình cảm còn ra vẻ đáng thương hề hề. Hôm nay địa vị nàng ta thấp cúi đầu trước Cổ Tương, chẳng lẽ ngày mai nàng ta chiếm được thái tử thích thẳng phi vị sẽ bỏ qua Cổ Tương? Tự nhiên là sẽ không. Còn không bằng Lý Hàm trên mặt ngao khí, có cái gì đều trực lai trực khứ thông khoái.

"Ta không phải..." Đồng bảo lâm bị Liễu Chi nói như vậy, khóc lên, mau chóng dập đầu nói, "Nương nương, ta chỉ là muốn nói, ta nguyện ý phân ưu giúp ngài hầu hạ thái tử."

Cổ Tương vốn nhìn Đồng bảo lâm dùng sức dập đầu, cảm thấy có điểm không đành lòng, đang định bảo nàng ta đứng lên, kết quả nghe như thế, trên mặt nàng hiện ra tức giận, nói, "Người nói phân ưu thế nào?"

"Nương nương có bầu không có biện pháp hầu hạ thái tử, ta nguyện ý hầu hạ..." Nói xong tiến lên ôm lấy chân Cổ Tương nói, "Nương nương, ta là thành tâm, ta sẽ trung tâm với nương nương, ta không có thiên tư quốc sắc như nương nương, cho dù là được điện hạ sủng hạnh, về sau cũng sẽ không có ngày trên nương nương, cho nên nương nương, ngài phải tin tưởng ta."

Cổ Tương mặt dần dần lạnh đi, Xuân Nha nhìn khí giờ chân, tiến lên liền túm trụ Đồng bảo lâm, trực tiếp quăng người ra ngoài cửa. Nàng vẫn đi theo Lục Hành học võ, nay đã hơi có chút thân thủ, nói với Đồng bảo lâm, "Nương nương không đành lòng mắng người, ta nhưng không có cô kị, người đây mà là phân ưu, rõ ràng chính là đến khí nương nương. Trong cung này bây giờ vẫn là nương nương định đoạt, nàng nói người có thể thị tẩm người có thể, nàng nói người không được người sẽ không được, người lại như kỹ nữ thanh lâu tự mình không biết xấu hổ tới cửa cầu sủng hạnh, ta xem đều ghê tởm, cút." Nói tới đây thấy Đồng bảo lâm vẻ mặt khiếp sợ lại nói tiếp, "Trung tâm? Ta xem căn bản chính là khoác trung tâm mượn danh nương nương treo giường thái tử mà thôi."

Buổi tối Hình Thượng Thiên trở về, trên đầu Cổ Tương quấn một mảnh vải màu trắng, một bộ bị bệnh, xem cũng không xem Hình Thượng Thiên một cái. Hình Thượng Thiên tự nhiên biết Đồng bảo lâm tới, hần nghĩ, chẳng lẽ lại ăn dấm chua? Nghĩ nghĩ càng cảm thấy không được, như vậy sao được, mấy ngày nay đã có triều thần dâng sổ con nói nên sớm định ra thái tử phi, dù sao cũng là quan hệ quốc gia.

Thạch Tiến Ôn nhìn sổ con kia liền mắng, thú vị lắm, thái tử muốn ngủ người nào liền ngủ người nấy, có quan hệ gì quốc gia? Chẳng qua là muốn nhét nữ

nhi nhà mình vào Đông cung ôm mộng làm quốc trượng mà thôi. Lời này tuy rằng có chút thô tục, nhưng cũng nói bản chất của việc tuyển phi. Bình thường phi tử đều là từ nhà quan viên và quý tộc trúng tuyển vào cung, này giống như là trong tay mình cầm cơ hội một bước lên trời, chỉ cần bắt đầu, ai đều có cơ hội, tuy rằng yêu cầu thái tử phi rất cao không nhất định trúng tuyển, vẫn còn Quý phi mà? Không có nữ nhi? Không có việc gì, không phải còn có chi thứ? Chi thứ cũng không có? Vậy thì đường nữ! Dù sao luôn có biện pháp.

Hình Thượng Thiên nhớ lời Cố Tương nói ngày đó, lại nghĩ tới hoàng hậu, không khỏi nghĩ, đợi thật sự có thái tử phi, thật sự sẽ tâm bình khí hòa ở chung với Cố Tương sao? Một khi thái tử phi sinh hạ đứa nhỏ..., tất phòng bị Cố Tương và đứa nhỏ của nàng, Cố Tương sinh là nữ nhi không sao, nhưng là nữ tử thì sao?

Hắn xuất thân là thứ tử, đã sớm nhìn quen thế gian âm lạnh, hắn cũng không lừa được chính mình nói, chính thể có thể hòa thuận ở chung thì thiếp. Nhưng nghĩ lại, nhà quyền quý nào không phải như vậy? Cũng không thấy có bao nhiêu không tốt, như thế nào tới lượt Cố Tương cứ gian nan như vậy? Ai, Hình Thượng Thiên nhớ tới chuyện này liền cảm thấy tâm phiền ý loạn hơn cả chuyện triều đình.

Trong lòng Hình Thượng Thiên ngũ vị tạp trần, tâm tư phức tạp, quay đầu liếc Cố Tương một cái, chỉ thấy nàng tuy rằng nằm, nhưng vẫn đều thật cẩn thận nhìn bên này, bộ dáng kia thể nhưng rất có hương vị đáng thương hề hề.

Cố Tương nằm một lúc cũng không đợi được Hình Thượng Thiên lại đây, đứng lên, đi tới phía sau Hình Thượng Thiên.

Lúc này Hình Thượng Thiên còn phụng phịu, ta thực mất hứng.

Cố Tương theo phía sau túm trụ ống tay áo Hình Thượng Thiên, nhạ nhạ nói, "Điện hạ, ngài trở về sao cũng không xem ta một cái."

Hình Thượng Thiên hừ một tiếng.

Cố Tương đi đến phía trước Hình Thượng Thiên, xông đến, sau đó cọ ngực Hình Thượng Thiên, nũng nịu hô một câu "Điện hạ."

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương như vậy, hoảng sợ, nhịn không được nói, "Người như vậy, bảo ta yên tâm như thế nào?" Nói xong bắt tay ôm lấy cái mông Cố Tương, nhẹ nhàng vỗ một chút, nói, "Thật sự là không biết nặng nhẹ."

Cố Tương bĩu môi, đáng thương hề hề nhìn Hình Thượng Thiên, nghĩ rằng đây là điển hình ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo điển hình, vốn đang muốn Hình Thượng Thiên lại đây an ủi an ủi mình, kết quả, nàng quay đầu đến an ủi hắn.

Hình Thượng Thiên thấy bộ dáng Cố Tương như vậy, tức giận đến đầu cũng tiêu, ôm nàng ôn nhu nói, "Về sau có việc thì nói, không được đùa giỡn tiểu tính tình."

Cố Tương quả thực muốn rơi lệ, nàng thật sự biết sai rồi!!!

"Đồng bào lắm..." Cố Tương nhăn nhó nửa ngày nói, "Nàng ta nói muốn thị tẩm."

Hình Thượng Thiên bất đắc dĩ cười, niết cái mũi của nàng nói, "Nàng có thể nghĩ cái khác? Ta nói rồi sẽ không động nàng ta, nàng cứ yên tâm."

"Ta đây còn có bầu." Nói xong Cố Tương liền khăn trương nhìn Hình Thượng Thiên, sợ hắn nói ra lời làm cho nàng thương tâm.

Hình Thượng Thiên thế mới biết Cố Tương lo lắng, càng thờ dài, nói, "Chẳng lẽ trong mắt nàng ta chính là người không có nữ tử liền không sống nổi?"

Cố Tương nghe xong thiếu chút nữa cao hứng nhảy dựng lên, nàng biết Hình Thượng Thiên nói như vậy hiển nhiên chính là sẽ không tìm nữ nhân khác, che giấu không được ý cười hôn vài cái lên hai má Hình Thượng Thiên, nhịn không được nói, "Điện hạ, ta rất thích chàng."

Hình Thượng Thiên dở khóc dở cười, vỗ vỗ cái mông Cố Tương nói, "Xuống dưới, trong bụng còn có đứa nhỏ, sao không biết cẩn thận như vậy."

Cố Tương cao hứng từ trên người Hình Thượng Thiên xuống, bắt quả vẫn là ôm cánh tay của hắn không buông, "Điện hạ, ta thực thích chàng." Lời này tình ý kéo dài, làm cho Hình Thượng Thiên cũng có chút cảm xúc, hắn cúi đầu sờ sờ Cố Tương nói, "Lúc này mới thích? Hửm? Vừa rồi phát giận thì không?" Hình Thượng Thiên vươn tay liền kéo rót vài trắng trên trán Cố Tương xuống.

Này biến thành Cố Tương thực ngược ngược, cảm thấy mình hiểu lầm Hình Thượng Thiên, vội vàng dõng dõng chú ý nói, "Điện hạ, chúng ta ăn bữa tối đi."

Đương nhiên Hình Thượng Thiên vẫn là hơi chút cố kỵ Cố Tương bị thương tâm linh, hỏi buổi tối muốn ăn cái gì. Cố Tương nói muốn ăn lẩu, hai người về phương diện ăn uống vẫn luôn rất nhất trí. Đối với Cố Tương phát minh ra gì đó, Hình Thượng Thiên đều phi thường cổ động, điều này làm cho Cố Tương rất tự đắc, không biết rằng Hình Thượng Thiên duy trì nàng như vậy bất quá cảm thấy xuất thân của nàng không tốt, cho nên chỉ có thể làm chút này, không tốt đã kích nàng mà thôi.

Canh lẩu vẫn là canh vịt, hầm thành màu trắng ngà, thoát nhìn phi thường làm cho người ta có khẩu vị, một bên để cái rổ đủ loại rau dưa, vừa mới dùng son tuyền rửa qua, mặt trên còn mang theo giọt sương, thoát nhìn phi thường tươi ngon, chỉ tiếc mùa này không ăn được đậu phụ đông, điều này làm cho Cố Tương canh cánh trong lòng.

Hai người ăn mở hôi đầm đĩa, Hình Thượng Thiên ăn sáu bàn thịt dê, Cố Tương cũng không khách khí, ăn ba bàn thịt nai, một bàn cá cũng bị hai người chia nhau ăn sạch.

Cuối cùng mỹ sị lại bỏ nhào ăn ngon, Cổ Tương lại cố động ăn một chén.

Chờ com nước xong Cổ Tương liền hỏi Hình Thượng Thiên, có phải còn muốn đi ngự thư phòng bận việc hay không, ngự thư phòng vốn thuộc hoàng đế hiện tại sắp thành phòng của Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên nhớ lại bộ dáng Cổ Tương vừa rồi đáng thương, nghĩ nhiều bồi bồi nàng, nói, "Hôm nay sẽ không đi, ta nhìn thấy ngự hoa viên có hoa nở, mang theo nàng đi nhìn một cái."

Cổ Tương thực vui, nói là hoàng cung, kỳ thật không khác nửa nhà giam lắm, rất nhiều chỗ đều không thể đi, cao hứng nói, "Được, ta đi thay quần áo." Cổ Tương làm rất nhiều quần áo, bởi vì mang thai làm cho nàng béo, = =. Bất quá hoàng gia không thiếu nhất chính là quần áo linh tinh, Liễu Chi vội vàng bảo người may cho Cổ Tương đủ loại, đều là váy tề ngực, chính là kiểu váy cúp ngực hiện đại, không nhìn ra bụng Cổ Tương.

Cổ Tương mặc một kiện màu hồng cánh sen, đường viền màu trắng kim, vì là gấm vóc, tuy rằng không đủ phiêu dật nhưng là trang trọng, nhưng thật ra làm cho Cổ Tương thêm vài phần khí chất ung dung đẹp đẽ quý giá.

Hai người ngồi kiệu liền của Hình Thượng Thiên đi ngự hoa viên, bình thường Cổ Tương cũng chuyển động trong hoa viên nhỏ Đông cung, tự nhiên không thể so bên này.

Nơi nơi đều là lục ý dạt dào, một mảnh hành xanh um úc, chờ đi tới một khúc quanh, bên kia là một mảnh hoa xuân màu vàng, đóa hoa vàng nhạt nhỏ xinh, thoát nhìn đặc biệt đáng yêu.

Cổ Tương liền nói, "Điện hạ, hoa này thật đẹp."

Hình Thượng Thiên nhìn khuôn mặt Cổ Tương tươi cười sáng lạn, chỉ do dự chốc lát, liền vươn tay hái một đóa, ôn nhu nói, "Đừng nhúc nhích." Cổ Tương vẫn không nhúc nhích, Hình Thượng Thiên đứng ở sau nàng, hô hấp nóng rực thổi tới trên cổ của nàng, có điểm ngứa, lại có điểm lòng người động tình.

"Tốt lắm." Một hồi lâu Hình Thượng Thiên mới nói.

Trên tóc mai đen nhánh cài một đóa hoa nhỏ vàng nhạt, nhưng thật ra tăng thêm không ít tình thú. Cổ Tương không biết sao lại đỏ mặt, nàng cảm thấy hình như là đang yêu đương cùng Hình Thượng Thiên, vừa rồi Hình Thượng Thiên đứng ở sau người cài hoa cho nàng liền cảm thấy trái tim thùng thùng loạn nhảy, đũa nhỏ đã sinh một cái, trong bụng còn một cái đầu, như thế nào hiện tại mới xem như yêu đương?

Hình Thượng Thiên cũng tựa hồ có chút xấu hổ, hần rất ít làm loại chuyện này, vừa rồi cũng là nhìn Cổ Tương chờ đợi, không biết sao liền làm.. Hiện tại nhìn nàng mặt sáng nhìn mình, một mảnh hồn nhiên, không tự giác cũng có chút ngượng ngùng theo.

Dưới ánh trăng màu bạc, dưới tán cây che phủ, một đôi nam nữ nhìn nhau, nam tử mặc trường bào huyền sắc, phong tư tú dật, nữ tử mặc váy màu hồng cánh sen, làn váy khẽ bay, mặc dù có chút béo tròn, lại vẫn như cũ không ngăn được dung mạo nàng vốn khuynh thành, một đôi mắt xinh đẹp như ánh trăng đang bình tĩnh nhìn chăm chú vào nam tử đối diện.

Cổ Tương nhin không được xông đến, ôm thắt lưng Hình Thượng Thiên nói, "Điện hạ, ta rất thích chàng."

Hình Thượng Thiên cúi đầu lên tiếng, "Ừm." Lần đầu tiên nghe được Cổ Tương trắng ra như vậy, hần vẫn là có chút..., nhưng lâu dài liền cảm thấy đây là chân thành hết sức khó được, làm cho trong lòng người ta đều mềm.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Gió mát thổi nhẹ, trong không khí tản ra mùi hoa, hết thấy đều có vẻ yên tĩnh mà an nhiên, Hình Thượng Thiên nắm tay Cổ Tương đi đến đình giữa hồ.

Cổ Tương thực thỏa mãn, hết thấy đều có vẻ rất hài hòa, bất quá rất nhanh Cổ Tương liền phát hiện mình hoàn toàn không có biện pháp thoát khỏi vài kẻ dây dưa, tỷ như nữ tử đứng trên cầu đá hình vòm kia không phải là Lý Hàm mấy ngày trước còn gặp qua sao? Nàng ta lại muốn làm gì?

Hình Thượng Thiên cau mày, nhìn nữ tử đứng trên cầu hình vòm cách đó không xa, nói với thái giám Lý Thành đi theo phía sau, "Nàng ta sao ở đây?" Phải biết rằng thái tử lại đây ngắm cảnh, kẻ không liên quan đều phải tránh đi, bằng không vạn nhất gặp phải tẩn phi hậu cung liền không được tốt.

Lý Thành vẻ mặt kinh sợ nói, "Điện hạ, nô tài đến hỏi." Trong lòng lại thầm mắng bọn thái giám trông coi ngự hoa viên, nhất định là thu bạc của Lý Hàm mới cho nàng ta vào.

Lý Hàm thấy người rốt cục đến đây, nhin không được khóc nói, "Điện hạ, nô tì rốt cục đợi được ngài."

Mẹ nó == Cổ Tương cảm thấy cảnh này có chút quen mắt, nàng ta lại muốn làm gì?

"Điện hạ, từ lúc chia ly ngài tới nay, nô tì ngày nhớ đêm mong, khó có thể ngủ yên, hôm nay ở Đông cung nhìn thấy điện hạ nô tì liền khó có thể tự giữ." Lý Hàm nói ân tình đưa tình, chẳng qua bởi vì khoảng cách quá xa làm cho người ta nghe không rõ ràng lắm.

Ánh mắt Cổ Tương tỏa sáng, cảm thấy hoàng cung này thật sự là nhàm chán, nhìn diễn kịch cũng là giải trí. Nàng túm lấy Hình Thượng Thiên về mặt không kiên nhẫn đi qua, nói, "Lý bảo lâm, vừa rồi quá xa không nghe rõ ràng, ngươi lặp lại lần nữa." Sau đó về mặt hưng trí bùng bùng.

Lý Hàm đang giả vờ muốn rơi lệ, thiếu chút nữa bị Cổ Tương nói chuyện mà kích động mất người. Trong lòng nàng học máu, khó khăn mới đứng vững, nghĩ đến phụ mẫu huynh trưởng chết thảm thế này mới khóc được, sụt sùi nói, "Nuong nuong, nô tì biết ngài cùng điện hạ cảm tình thâm hậu, nhưng nô tì đối điện hạ cũng là tình chân ý thiết." Nói xong bịt mặt khóc.

Cổ Tương nhìn Lý Hàm làm bộ làm tịch, nói thật nữ nhân này thật đúng là rất đẹp, vốn là dung mạo khuynh thành lại tỉ mỉ trang điểm..., quần áo màu trắng thêu trăm điệp, phía dưới là váy hồng quả lựu, một đầu tóc đen nhánh mai chỉ đeo một đóa Hồng Mẫu Đơn, nhìn có cảm giác về rồng điểm mắt, hơn nữa thay đổi lạnh lùng băng tuyết ngày xưa, lúc này ôn nhu như nước, tình thâm ý trọng, cho dù trong lòng nam nhân có nghĩ hoặc, cũng sẽ cảm thấy nhét đại mỹ nhân như vậy vào dưới cánh chim bất quá là một chuyện nhỏ mà thôi.

Chỉ tiếc, Lý Hàm gặp Hình Thượng Thiên, nam nhân bị Cổ Tương cả ngày tẩy não không muốn lại đi chạm vào nữ nhân khác. Cổ Tương nghĩ đến đây liền cảm thấy vạn phần đồng tình Lý Hàm, nghĩ nếu là Hình Thượng Thiên nguyên bản, phỏng chừng sẽ động tâm đi?

Lý Hàm thấy Hình Thượng Thiên không hề phản ứng, càng nóng vội, nghĩ này là biện pháp tốt nhất nàng có thể nghĩ đến. Ngày đó hậu cung có một vị tân phi bị hoàng đế vứt bỏ, chính là dùng thủ đoạn này một lần nữa thượng vị. Lúc ấy mẫu hậu nói với nàng, tân phi này có thể thành công nguyên nhân chỉ vì hai điểm, nữ tử kia quả thật là dung mạo khuynh thành, nam nhân phần lớn đều yêu thích sắc đẹp, hồi lâu không thấy càng có cảm giác mới mẻ. Còn một lý do, là nữ tử giả bộ đáng thương tình khiến cho trong lòng nam nhân thương tiếc và thỏa mãn.

"Điện hạ, hôm nay nô tì đường đột chờ điện hạ ở chỗ này, chỉ là muốn gặp điện hạ một lần cuối cùng mà thôi." Lý Hàm cắn răng nói kịch bản mình chuẩn bị kỹ lưỡng, cười buồn bã nói, "Điện hạ nếu còn phiền chán nô tì, không thèm nhìn nô tì, nô tì liền nhảy từ nơi này xuống." Nói xong đứng lên trên lan can cầu đá.

Cổ Tương nhìn Lý Hàm về mặt buồn bã thương cảm, thực cảm thấy nàng ta thật là tiến bộ, đáng thương như vậy, phỏng chừng nam nhân nhìn thấy không thể không thương tiếc đi, bất quá nàng ta muốn nhảy hồ, này quá khoa trương a? Thật là vì tiếp cận Hình Thượng Thiên mà không từ thủ đoạn nào sao? Cổ Tương nghĩ đến đây, lặng lẽ nhìn Hình Thượng Thiên, thấy hắn tuy rằng cũng nhìn chăm chăm Lý Hàm, nhưng rõ ràng trong mắt cất giấu không kiên nhẫn, hiển nhiên một điểm cũng không cảm thấy Lý Hàm đáng thương, trong lòng Cổ Tương nhất thời kiên định rất nhiều.

Lý Hàm gọi một lúc cũng không thấy Hình Thượng Thiên có phản ứng, khóc càng hoa lệ đầm mưa, đáng thương hề hề, lấy khăn tay xoa xoa nước mắt còn nói thêm, "Điện hạ, nô tì mặc kệ điện hạ phiền chán nô tì, cũng là vì lúc trước nô tì nhớ mong điện hạ sốt ruột, làm rất nhiều chuyện sai, rốt cục mất cơ hội hầu hạ điện hạ." Nói xong bịt mặt khóc lên, nói, "Điện hạ, trong lòng nô tì thật hối hận!"

Lý Thành đi theo ở phía sau thấy Lý Hàm hoa lệ đầm mưa, trong lòng nghĩ, cừ thật, Lý Hàm này thật sự là giỏi thủ đoạn, thật sự là ba ngày không thấy đã khiến người phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Khóc như vậy, nhu nhược mà cực đẹp, ngay cả hắn mất căn con cháu đều cảm thấy không đành lòng, huống chi là thái tử điện hạ, chắc là thực thương tiếc? Kết quả hắn lên liếc nhìn Hình Thượng Thiên, thấy về mặt hắn không kiên nhẫn, hiển nhiên nếu không phải Cổ lương đệ nắm tay hắn, hắn đã sớm đi rồi, mà Cổ lương đệ..., như thế nào nàng ấy lại là phi thường cảm động, này... Hình như sai sai?

Lý Hàm khóc một lúc cũng không thấy Hình Thượng Thiên có phản ứng, chỉ cảm thấy có chút nản lòng thoái chí, nhìn nước hồ phía dưới róc rách lưu động, nghĩ nếu nhảy xuống như vậy cũng không hẳn không phải là một cách, nói, "Điện hạ, ngài nhất định không chịu tha thứ nô tì, nô tì liền lấy chết đến giải thoát."

Cổ Tương nghe lời này, cảm thấy thiếu chút làm ra vẻ, hơn chút nản lòng thoái chí, nghĩ chẳng lẽ thật muốn nhảy xuống? Nhưng nước hồ này..., nàng nghĩ nghĩ vẫn là nhắc nhở nói, "Lý bảo lâm, nước hồ này không thể nhảy."

Lý Hàm đợi một lúc, khóc một lúc, lúc này thật sự là vừa vội vừa tức, nghe xong lời Cổ Tương nói nghĩ sợ nàng nhảy xuống khiến cho Hình Thượng Thiên thương tiếc, trong lòng quyết tâm nói, "Nuong nuong, ngài không cần khuyên nô tì, nô tì tâm ý đã quyết, chỉ hi vọng kiếp sau có thể đầu thai tốt tiếp tục hầu hạ điện hạ."

"Không phải, thật sự không thể nhảy..."

Lý Hàm ngao ngễ ngẩng đầu, đánh gãy lời Cổ Tương nói, một bộ tâm ý đã định nói, "Có phải nuong nuong cho rằng ta bất quá là nói ngoài miệng mà thôi hay không? Tình ý ta đối điện hạ, lại như thế nào chỉ là nói mà thôi? Ta tất nhiên sẽ chứng minh cho nuong nuong và điện hạ xem." Cổ Tương ngăn trở càng khiến Lý Hàm khư khư cố chấp, nàng xem Cổ Tương khẩn trương, cảm thấy phỏng chừng mình đã thành công, đứng nhìn Hình Thượng Thiên không kiên nhẫn, ắt hẳn trong lòng đã là ngập tràn yêu thích? Nàng cắn răng nghĩ, nhảy, gần như vậy, cho dù nàng ngã xuống, nhất định sẽ có người cứu kịp, đến lúc đó là có thể..., này đó là thủ đoạn lấy lùi để tiến mà thôi.

Cổ Tương nhìn Lý Hàm tự cho là đúng, càng khẩn thiết hô, "Đừng nhảy! Nước này..."

Chính là lời Cổ Tương nói bị người xem như gió thoảng bên tai, Lý Hàm hung ác tâm, nhảy xuống, chỉ nghe "Phù phù" một tiếng, bọt nước nổi lên bốn phía, sau đó chính là Lý Hàm "thống khổ" than ngâm.

Cố Tương có chút không đành lòng nhìn, chôn đầu ở trong lòng Hình Thượng Thiên, một hồi lâu mới có điểm sợ hãi ngẩng đầu, hỏi, "Nàng ấy có khỏe không?"

Hình Thượng Thiên lúc đầu còn có điểm không rõ vì sao Cố Tương không cho nhảy. Hắn cảm thấy nếu nữ tử này muốn nhảy liền để cho nàng ta nhảy, hắn nhưng thật ra muốn nhìn “tình cảm” này rốt cuộc có bao nhiêu cân nặng! Ha ha, hắn đã sớm hoài nghi Lý Hàm này có quan hệ tới hoàng tộc tiền triều, tiếp cận hắn tự nhiên là ôm bí mật không thể cho ai biết đi? Nếu lúc ấy hắn cũng cho nàng gần người, chỉ một nữ tử có thể làm được cái gì, nhưng nghĩ đến máu ghen Cố Tương..., Hình Thượng Thiên thật sự đau đầu.

Lý Hàm chỉ vừa nhảy xuống, đã tự mình đứng lên. Nguyên lai nước hồ chỉ vừa vịn đến thắt lưng, tuyệt đối không thể chết đuối. Lý Hàm nhảy xuống, theo bản năng vung tay chân lung tung, kết quả lập tức liền đề lại đề hạ cát đất, thế nhưng liền chính mình đứng lên.

Cố Tương không đành lòng dùng ngón tay ngăn trở ánh mắt, chỉ lên nhìn qua kê tay, nhìn thấy Lý Hàm cả người ướt sũng chặt vật đứng, biểu tình trên mặt là uể oải lẫn xấu hổ, nàng liền cảm thấy, cô nương này cũng thật không hay ho... Nước hồ này rất cạn, Cố Tương nhớ rõ lần đầu tiên đi xem qua ngự hoa viên, đi đến chỗ này, Xuân Nha bưng bình đầy Liễu Chi một phen, Liễu Chi không cẩn thận liền rơi xuống. Xuân Nha bị dọa vội vàng lao xuống..., kết quả còn chưa kịp nhảy, Liễu Chi đã đứng lên, đơn giản là hồ này dường rất nhiều hoa sen linh tinh, nhìn mặt nước không đủ trong trẻo, mới xem không rõ chiều sâu.

Lúc Hoàng hậu nhìn thấy Lý Hàm, nàng ta bởi vì va chạm thái tử và lương đệ nương nương, lại lên lên vào ngự hoa viên mà bị chương sự cô cô thương hai mươi tát tai, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần sưng phù như là đầu heo.

“Đồ vô dụng.” Hoàng hậu cau giận cắn răng, “Đây là biện pháp người nói? Tại sao tiểu tử loại kia hoàn toàn không xem người vào mắt, xem ra ta nên đối người thì hơn.”

“Nương nương!” Lý Hàm khóc rống túm lần vấy hoàng hậu, nói, “Ta làm như vậy bất quá là vì khi Cố lương đệ kia, làm cho nàng ta khó có thể giữ thai mà thôi, kỳ thật hôm nay đừng nhìn nô tì trở về như vậy, nhưng cũng là nhất tiễn song điêu.”

“Lời này ý gì?” Hoàng hậu nhìn Lý Hàm thề son sắt, lại bị dụ hoặc, hỏi, “Nói mau!”

“Hôm nay ta nháo như vậy, trong lòng Cố lương đệ tất nhiên là không thoải mái, tâm tình kia liền có thể nghĩ, nương nương cũng biết này đối giữ thai rất là không tốt..., nói không chừng còn có thể đẻ non. Về phần thái tử, hắn tất nhiên cũng là xúc động, chỉ là vừa vịn Cố lương đệ kia ở bên cạnh không tốt chủ động mà thôi.” Lý Hàm càng nói càng hưng phấn, trên mặt đều là tự tin.

Hoàng hậu do dự, nói, “Người nói tựa hồ có chút đạo lý.” (không những điên còn ngu, vậy mà làm Vương phi mấy chục năm được, ta thật khâm phục mắt nhìn gái của lão hoàng đế)

Lý Hàm đi tới, ôm lấy chân hoàng hậu nói, “Nương nương, ta trung tâm nương nương, nương nương cũng là biết đến, ta còn có hậu chiếu.”

“Còn có?” Hoàng hậu kinh ngạc nói.

Lý Hàm gật đầu, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười quý dị, “Lần này nhất định có thể dễ như trở bàn tay.” Vô số lần bị vẽ mặt, Lý Hàm cũng dần dần hiểu được thế đạo này đã không phải Đại Tấn, muốn báo thù phải buông dáng vẻ, nàng đã bắt tri bất giác thay đổi.

Bên này Cố Tương bị Lý Hàm nói “tâm tình không tốt” đang nhịn không được ôm gối cười, “Hồ đó cạn như vậy, nàng ấy lại nhảy xuống.” Thừa dịp Hình Thượng Thiên đi tắm, Cố Tương hưng trí bừng bừng nói với Xuân Nha, “Lúc ấy ta nhìn nàng xấu hổ muốn chết, ai, thật sự là đáng thương.” Cố Tương nói đến đây rất có điểm đồng tình.

“Phi, đáng thương cái gì, nương nương, nô tì cảm thấy Lý bảo lâm này chính là đề tiện không từ thủ đoạn, may mắn nương nương ở đó, nếu nương nương không ở thì sao đây? Thủ đoạn như vậy nam tử có thể kháng cự?” Xuân Nha vạn phần phi nhỏ nói, “Trước kia thôn trang chúng ta có tiểu quả phụ, cả ngày khóc suốt mười, nữ tử chúng ta phần lớn xem không hơn, nhưng không ngăn được bọn nam tử thương tiếc. Hôm nay cho nàng ta quả lê, ngày mai cho nàng ta rễ rau, nhờ vậy nàng ta sống không tệ. Đáng giận nhất là quyền rũ một nam tử thành thật trong thôn trang, nam tử kia cũng tuyệt tình, thế nhưng vứt bỏ thế tử ở cùng quả phụ kia, cho nên nương nương, loại nữ nhân này không thể xem nhẹ.”

Cố Tương nghe xong thân thiết gật đầu nói, “Bạch liên hoa không thể xem thường.”

“Nương nương, cái gì là bạch liên hoa?”

“Chính là một loại hoa, chịu không nổi một điểm gió táp mưa sa, bề ngoài thanh thuần vô tội, vĩnh viễn một bộ ta là thuần khiết ta cái gì cũng không biết, biểu hiện không rành thế sự, một bộ ta là kẻ yếu, người tốt với nàng ta, vậy không có việc gì, nhưng đối nghịch nàng ta, lại sẽ gặp tai ương.” Cố Tương giải thích.

Xuân Nha ôm quyền đứng lên, một bộ khí phách hiên ngang, “Nương nương, nô tì sẽ không làm bạch liên hoa này.”

Cố Tương nhìn Xuân Nha tinh thần chấn hưng, nhịn không được cười nói, “Người nha, không làm được bạch liên hoa. Lý bảo lâm có thể khóc khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc, người làm được sao? Tương tự, người đi đường không cẩn thận đụng cục đá nhỏ, sẽ khóc sao?”

Xuân Nha lập tức lắc đầu, “Sẽ không, nô tì sẽ đập vụn luôn cục đá đó!”

Cố Tương, == đứa nhỏ này rất có khuynh hướng bạo lực, “Người xem, nếu Lý bảo lâm nói tự nhiên sẽ là hoa lê đẫm mưa.” Cố Tương ho khan thật

mạnh một tiếng nói, "Cho nên Xuân Nha, người gần đây thu được thư của Chiêu Trữ sao?" Từ lúc Chiêu Trữ bị Hình Thượng Thiên nhét vào quan bố chính, ngẫu nhiên viết thư cho Xuân Nha, hai người vẫn liên hệ.

Xuân Nha đột nhiên đỏ mặt, nói, "Nương nương, ngài hỏi cái này để làm gì."

"Có thích hợp phải nắm chặt." Cổ Tương an ủi vỗ vỗ Xuân Nha nói, "Bằng không ta thật lo lắng không gả người được! Đến lúc đó không chừng ta phải tăng gấp đôi đồ cưới mới tìm được chồng cho người."

Xuân Nha bị nói đỏ mặt, nhún nhó chốc lát nói, "Nhưng nương nương, nô tì luyện tiếc ngài." Nói xong cúi đầu đi qua, dựa vào Cổ Tương nói, "Nương nương, nô tì muốn vẫn cùng nương nương."

Cổ Tương nghe, cảm động, nhìn Xuân Nha từ một tiểu nha đầu ngây thơ chậm rãi lớn lên, bỗng nhiên giống như là thấy nữ nhi mình, trong lòng rất nhiều cảm xúc, nói, "Không có việc gì, gả người cũng có thể hầu hạ ta." Cổ Tương thật đúng là luyện tiếc Xuân Nha, hai người lại lại nhai một lát, thấy Hình Thượng Thiên ướm sừng đi ra.

Chờ buổi tối đi ngủ, Cổ Tương dùng sức ôm Hình Thượng Thiên, thật giống như hắn sẽ bị người cướp đi, làm cho Hình Thượng Thiên dờ khóc dờ cười, trong lòng lại nghĩ, xem ra vẫn là tìm cách hoãn chuyện tuyển thái tử phi lại một thời gian, bằng không nàng đang hoài bé con, sợ thực ra cái gì ngoài ý muốn.

Hình Thượng Thiên bắt đắc dĩ lại cảm thấy, Cổ Tương độc chiếm hắn như vậy, khiến trong lòng hắn lại vài phần ngọt ngào nói không nên lời, nghĩ nàng thật đúng là thích ta, loại cảm giác được người thật sâu ý lại này rất... Hắn nhìn những nữ nhân tiếp cận hắn, một đám, tuy rằng nhìn như cung kính dịu ngoan, một bộ thuận theo, lại không tự giác nhớ tới ngày tháng biệt viện. Khi đó hắn vẫn chỉ là một thứ tử nhỏ nhoi, bị người xem thường, ngay cả chính thể Ông thị cũng cảm thấy mình không xứng với nàng ta, này đám nữ nhân đó nhìn trúng bất quá là địa vị đưa tới vinh hoa phú quý.

Chỉ có Cổ Tương là không giống, nàng mặc kệ mình có phải thứ tử hay không, vẫn đều cố gắng để hắn vui vẻ, thật tình chân ý đối đãi hắn, đặt hắn vào vị trí trọng yếu nhất. Hắn nghĩ nếu có một ngày hắn không ở trong thế giới của nàng, nàng sẽ hổng mất đi? Cho nên hắn nhất định che chở nàng, chỉ cần có khả năng, làm cho nàng sống an nhàn mà khoái hoạt.

Hình Thượng Thiên nghiêng người qua, ôm Cổ Tương vào lòng, nhẹ nhàng hôn một cái trên mặt nàng, giống như Cổ Tương hôn hắn mỗi lần hắn ra ngoài vậy, không để ý ánh mắt người bên ngoài, cố ý muốn hôn hắn. Trong lòng hắn mềm, lập tức nhắm hai mắt lại, cái mũi đều là hương vị Cổ Tương đặc hữu ấm áp, làm cho người ta vô hạn an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Một nữ tử trên đầu quấn khăn trùm đầu, mặc quần áo nửa cũ màu vàng lam, do dự một lúc lâu vẫn là rảo bước tiến vào một tiệm cầm đồ.

Tiểu nhị nhìn nữ tử, lộ ra vài phần ghét bỏ nói, "Ui, vị phu nhân này cầm gì?"

Nữ tử chịu đựng xấu hổ, lấy từ trong khăn tay ra gì đó, nói, "Đây là một khối Cổ Ngọc tiền triều lưu lại, tính chất tinh tế, ánh sáng ướm ắt, oánh mượt trong bóng..." Nữ tử còn chưa nói hết, đã nghe tiểu nhị không kiên nhẫn ngắt lời, "Được rồi, người đừng lại nhai dài dòng, đã đem cầm còn làm như bảo bối, nếu luyện tiếc thì đem về đi."

"Sao người dám nói chuyện như vậy?" Nữ tử tức giận đến run run nói.

"Ta không nói như vậy còn muốn nói thế nào, một câu, đồng ý thì để lại, không thì đi, ta còn bận." Nói xong liền xoay người một bộ muốn đi làm việc khác.

Nữ tử thật muốn bỏ đi, nhưng nghĩ đến tình trạng trong nhà, chỉ có thể cắn răng nói, "Ta muốn... Được."

Tiểu nhị kia nghe, tiếp nhận khối ngọc, kết quả, nhìn thoáng qua rất nhanh liền lộ ra thần sắc tham lam, hí mắt nhìn nữ tử nói, "Sớm lấy ra thì tốt rồi, được rồi, người đợi chút ta cầm cho chúng ta nhìn một cái rồi trở về định giá." Nói xong nhanh như chớp không thấy bóng người, thẳng đến nữ tử cảm thấy có phải bị lừa hay không hắn mới trở lại.

"Hai mươi hai, chỉ nhiều không ít." Tiểu nhị một hơi nói.

"Hai mươi hai?" Nữ tử cả kinh kêu lên, "Cái này lúc trước nhà ta mua năm ngàn lượng, sao có thể chỉ hai mươi hai?"

"Chỉ bấy nhiêu, người không muốn cầm lại đi." Tiểu nhị ném ngọc vào người nữ tử.

Nữ tử luống cuống tay chân tiếp được, sợ ngọc bị hư, khí chỉ vào tiểu nhị kia mắng, "Thật sự là có mắt không trông." Nói xong liền quay đầu bước đi.

Nàng biết nhà này không đáng hoàng, năm ngàn lượng lại chỉ trả hai mươi hai, quả thực chính là lừa bịp tổng tiền.

Chờ nữ tử đi một đoạn, bỗng nhiên cảm thấy tựa hồ có điểm không đúng. Nàng mở khăn tay ra xem xét ngọc bội một lần nữa, kết quả hoảng sợ, ngọc bội này thế nhưng không phải khối nguyên lai kia, đã bị đánh tráo, nàng vội vàng quay lại.

"Các người trả ngọc bội lại cho ta!"

"Trên tay người không phải sao?" Tiểu nhị vênh vác hung hăng nói.

"Không phải khối này!" Nữ tử ném ngọc bội qua, "Đây là một khối lạ ngọc, như thế nào có thể so sánh với khối Cổ Ngọc vừa rồi ta đưa cho người?"

"Hừ, thật sự là điên rồi, cầm khối ngọc dóm lại đây nói là Cổ Ngọc." Tiểu nhị khinh bỉ phân phó tráng tử giữ cửa, "Đây là đến quấy rối, mau đuổi đi, thực xúi quẩy!"

Tráng tử kia hùng hổ đi tới, nữ tử sợ tới mức liên tục lui về phía sau, chờ lui ra cửa liền bị người trước mặt đóng sập cửa lại.

Nữ tử run run đứng giữa đường, nói, "Ta muốn đi cáo quan! Các người vô pháp vô thiên, rốt cuộc trong mắt còn có vương pháp hay không?!" Nữ tử nói xong liền khóc lên, mẫu thân bệnh nặng thật sự là cần tiền đến chống đỡ mua thuốc, ăn nhân sâm tham năm thay cơm, nhưng tâu từ nhất định không chịu ra tiền.

Mọi người thấy lấy nữ tử đáng thương, đều chỉ trỏ, chính là không có người tiến lên hỏi.

Một chiếc xe ngựa đi ngang qua, gã sai vặt đánh xe mặc tơ lụa tốt nhất, thoát nhìn mi thanh mục tú nhưng thật ra sánh ngang được với công tử phủ đệ bình thường, hẳn nghe được chủ nhân bên trong xe nói, "Đội chút."

Gã sai vặt ngừng xe lại, lập tức hỏi, "Gia, ngài có cái gì phân phó?"

Màn xe bị xốc lên, lộ ra một nam tử anh tuấn mặt như quan ngọc, thoát nhìn ước chừng hai mươi lăm, trên người mặc trường bào màu xanh hàng lụa vô giá, ngẩng đầu nhìn chỗ đang ồn ào nói, "Giọng này nghe rất quen thuộc, người đến hỏi danh tính người đó đi. Nếu là người quen nhưng thật ra cần giúp một phen." Giọng nam tử thanh lương dễ nghe, làm cho người ta cảm thấy rất là thoải mái.

Gã sai vặt chủ nhân vốn là nhân sĩ kinh đô, hiển nhiên là gặp được người quen. Hắn cũng không dám chậm trễ, xuống xe ngựa, đi tới trước hiệu cầm đồ kia. Rất nhiều người đều tụ tập, gã sai vặt không cần tốn nhiều sức liền hỏi thăm được ngọn nguồn sự tình, hơn nữa còn hỏi thăm ra thân phận nữ tử.

Gã sai vặt quay đầu bẩm báo nam tử, nói, "Nguyên lai là đi bán ngọc, nghe nói là Cổ Ngọc trong nhà, bị hiệu cầm đồ kia đánh tráo, lúc này đang khóc nháo, mẫu thân trong nhà bệnh nặng, cần bạc cứu mạng."

Nam tử không nói gì, trầm mặc một lát hỏi, "Người nói nàng gọi Ôn Oánh Nguyệt? Là đích thứ nữ Chiêu Hòa vương?"

"Đúng vậy, nghe nói nàng vốn là nguyên phối đương kim thái tử điện hạ, lúc thiên tử khởi sự, Chiêu Hòa vương gia sợ bị liên lụy viết thư hòa ly, tuy rằng sau này chủ động mở cửa thành cũng là bị xét tội, bị hàng thành Chiêu Hòa hầu. Tiểu nhân khó chơi, những người đó thấy thái tử không đếm xỉa gì tới Ôn thị, biết đây là thất sủng, thái tử là một điểm tình cảm cũng không niệm, dùng sức bỏ đá xuống giếng, thế tử Chiêu Hòa vương phủ bị gièm pha mất chức quan, bị nhốt vào lao ngục, sau, cơ hồ táng gia bại sản thế này mới khơi thông quan hệ, cứu được người ra, nhưng Chiêu Hòa hầu phủ hiện tại còn không bằng phủ hộ."

Nam tử nghe xong trầm mồi ngón ngang, một hồi lâu mới nói, "Người lấy một vạn năm ngân phiếu qua, đưa cho nàng kia, nói là một vị bằng hữu cũ hỗ trợ."

Gã sai vặt có điểm kỳ quái, chủ tử bọn họ bình thường đều không quản chuyện thiên hạ, liền nói, "Vạn nhất nàng ấy không thu làm sao."

Nam tử trầm ngâm trong chốc lát nói, "Nói một vị họ Ngô, trước kia từng áy náy với nàng." Lập tức còn nói thêm, "Đến phủ doãn đại nhân một chuyến, tìm Cổ Ngọc kia, về phần loại chủ quán bất lương này, tự nhiên là nghiêm trị!"

"Dạ, lão gia."

Chờ gã sai vặt đi rồi, nam tử trở lại chỗ ngồi, lẩm bẩm, "Thật là kỳ quái, nàng ấy hẳn là thái tử phi mới đúng, tương lai hoàng hậu, tư liệu lịch sử không phải là nói như vậy sao, rốt cuộc là người nào làm thay đổi?"

Ôn Oánh Nguyệt thu ngân phiếu, ngốc lăng lăng nhìn gã sai vặt kia quay đầu đi về phía một chiếc xe ngựa, lập tức như là nhớ tới cái gì, gần như là phát điên, đuổi theo đi qua, lớn tiếng gọi, "Ngô lang! Ngô lang, là chàng sao?" Chính là xe ngựa kia giống như là căn bản không nghe nàng la lên, lập tức rời đi. (đến giờ vẫn điên, "lang" để gọi tình nhân với nhau, người ta đã bao giờ nói có tình với bà mà cứ Ngô lang Ngô lang)

Chờ không nhìn thấy xe ngựa kia, Ôn Oánh Nguyệt ngồi xuống đất ôm đầu khóc.

Nhà mới của Chiêu Hòa hầu phủ ở góc cùng phía tây, là một phủ đệ lâu năm thiếu tu sửa, vốn hầu phủ không nên keo kiệt như vậy, lại là có người cố ý đề nghị bọn họ, dù sao quy cách phủ đệ này cũng đủ hầu phủ, chỉ là xây đã lâu, ở không thoải mái mà thôi.

Nước sơn đã bong tróc, lộ ra sắt lá bên trong, Ôn Oánh Nguyệt đi tới cửa hông nhẹ nhàng gõ gõ cửa, chỉ chốc lát một lão giả mở cửa, nhìn thấy Ôn

Oánh Nguyệt cao hứng nói, "Tiểu thư, người đã trở lại? Phu nhân vừa rời phái người tới hỏi vài lần."

Uông Oánh Nguyệt mỉm cười lên tiếng, nàng thoạt nhìn thật không tốt, vẻ mặt tro bụi, ánh mắt vì khóc nên sưng như hạch đào, tiểu tụy không chịu nổi, bắt quá ánh mắt Từ lão đầu trông cửa đã không tốt lắm, cũng không thấy rõ bộ dáng nàng.

Chờ vào nội viện, Thanh Trúc vội vã đón, nhìn Uông Oánh Nguyệt hoảng sợ, hỏi, "Tiểu thư, sao ngài thế này? Có phải có kẻ ức hiếp ngài hay không?" Thanh Trúc nói tới đây cao thấp đánh giá Uông Oánh Nguyệt, thẳng đến xác định thân thể nàng ấy không việc gì mới tiếp tục nói, "Nô tì đã nói muốn cùng đi, tiểu thư lại nhất định không đồng ý."

Uông Oánh Nguyệt lắc đầu nói, "Người đi rồi ai chăm sóc mẫu thân?" Vú già, nô tỳ trong nhà kẻ bán kẻ đi, nay chỉ còn lại có hai nha hoàn bên người nàng Thanh Trúc và Thanh Hoa, còn có hai lão ma ma từng hầu hạ Chiêu Hòa hầu phu nhân nhiều năm.

Thanh Trúc nghe xong lời này trầm mặc hồi lâu, từ lúc Chiêu Hòa hầu phu nhân bị bệnh sau trong nhà lại càng khó duy trì, tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ chưa từng phải sống như vậy, chính là chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể cắn răng chống đỡ.

Mặt Chiêu Hòa hầu phu nhân trước được bảo dưỡng thoải mái giờ phút này mang theo mười phần có bệnh, vàng nên mà ảm đạm, nhìn thấy Uông Oánh Nguyệt tiến vào lại hỏi, "Người đi đâu? Có đi cầu thái tử điện hạ hay không?"

Uông Oánh Nguyệt cúi đầu không nói lời nào, Chiêu Hòa hầu phu nhân vẫn hi vọng nàng có thể đi tìm Hình Thượng Thiên, cầu xin hắn thu nhận nàng.

Nhìn Uông Oánh Nguyệt trầm mặc, Chiêu Hòa hầu phu nhân chỉ biết này khẳng định là không đi, nhìn không được giờ lên chén thuốc bên cạnh ném qua, chén thuốc kia rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ thanh thủy, giống như tâm tình Uông Oánh Nguyệt giờ phút này, rồi tỉnh rồi ngủ.

"Người sao ngu ngốc như vậy? Thái tử điện hạ từ nhỏ đã là người tâm nhược, chỉ cần người cúi đầu, nhất định sẽ thu nạp người một lần nữa, thái tử phi chúng ta là không vọng được, nhưng là lương đệ luôn có thể, về sau chờ thái tử điện hạ..., người chính là Quý phi! Sao người không đầu óc như vậy? Chẳng lẽ chúng ta phải ăn nói khép nép như vậy sống đến bao giờ?" Chiêu Hòa hầu phu nhân nói một lát lại thở dốc một trận, hiển nhiên thân thể thực suy yếu, "Vì sao người cứ luẩn quẩn trong lòng?"

Uông Oánh Nguyệt đứng yên, thấy Chiêu Hòa hầu phu nhân càng nói càng khó nghe, nhìn không được nói, "Đừng quên, lúc trước bắt ta hòa ly là các người, hiện tại lại muốn ta lại cúi đầu đi cầu, sao không ngắm lại thể diện của ta để chỗ nào?"

Chiêu Hòa hầu phu nhân bị ghen, lập tức liền phản bác, "Lúc trước chúng ta có biện pháp nào, còn không phải là vì giữ mình?" Chiêu Hòa hầu phu nhân nói tới đây, chảy nước mắt, chỉ vào Uông Oánh Nguyệt tiếp tục nói "Nói đến nói đi, còn không đều là người sai, nếu người sớm viên phòng cùng thái tử điện hạ, sinh một nam nữa nữa, sẽ thâm như hiện tại vậy sao? Thái tử nhỏ tình cũ, xem phân thượng đứa nhỏ cũng sẽ cho người trở về, hiện tại thì sao? Buồn cười, thành hôn ba năm thế nhưng vẫn là tâm thân xử nữ, này là cái gì? Người thật sự là muốn chọc giận chết ta." Chiêu Hòa hầu phu nhân nói xong liền kịch liệt ho khan.

Uông Oánh Nguyệt há miệng một lúc, cũng không biết phản bác như thế nào. Nàng rõ ràng phát hiện Chiêu Hòa hầu phu nhân nói đều đúng, ánh mắt hồng hồng, trở về phòng mình, nhào vào trên đệm nửa cũ đau khóc lên, chỉ cảm thấy trong lòng dị thường khó chịu, ai sẽ biết từ Hình Thượng Thiên kia lại biến thành thái tử? Từng bị nàng xem thường nay biến thành nam tử tôn quý bậc nhất, mà thôn cô nàng cũng từng cười nhạo thế nhưng một bước lên trời thành sủng phi thái tử, này thật sự là chuyện buồn cười nhất thế gian, lúc trước sao nàng hồ đồ như vậy?

Thời tiết dần dần nóng lên, các cung nữ thay quần lụa mỏng nhẹ mùa hè.

Hoàng hậu mấy ngày nay lại dị thường táo bạo, nàng phát hiện từ ngày đưa canh cho Cố lương đệ đó hoàng đế không lại đây nữa, vốn luôn còn có thể đến chỗ này dùng một bữa cơm, hiện tại ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy. Cung nữ nói, hoàng đế gần đây đang sủng hạnh một vị tiểu tài tử, đang tuổi hoa, nói chuyện lại dịu dàng, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Trong gương chiếu ra khuôn mặt hoàng hậu hơi ảm đạm, dù bôi phấn dày cũng không giấu được già nua. Hoàng hậu nhớ tới vị mỹ nhân phần nọ kia, lại nhìn chính mình..., chỉ cảm thấy dị thường chói mắt, ra sức đứng dậy vươn tay đẩy, gương kia cứ như vậy rơi xuống đất phát ra tiếng vỡ thanh thủy, tan nát nhiều mảnh.

Hoàng hậu ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh nhỏ. Mảnh gương đó chiếu ra khuôn mặt chính mình, vẫn như cũ là một nữ nhân lớn tuổi, một nữ nhân không còn thanh xuân.

"A!" Hoàng hậu nhìn không được ôm đầu, oán hận dùng chân đạp đá mảnh nhỏ, làm cho chân của bà lập tức bị xước chảy máu, lập tức máu không ngừng. Bà cảm thấy chân đau lợi hại, tâm lý bị đè nén, "Người cứ như vậy từ bỏ ta, ta vì người sinh nhi dục nữ, không ngại cực khổ..., người làm hoàng đế, giết hại từ của ta, lại đối đãi ta như vậy!"

Ngoài cửa mấy cung nữ nơm nớp lo sợ đứng không dám động, vừa không dám nghe hoàng hậu điên cuồng nói lời đại nghịch bất đạo, lại không có biện pháp thật sự rời khỏi, thật sự là khó xử đến cực điểm, các nàng thậm chí có cảm giác, hoàng hậu tựa hồ đã nhập ma.

Đúng lúc này trong phòng truyền đến tiếng hoàng hậu điên cuồng hò hét, "Lý Hàm, tiểu tiện nhân, mau lại đây cho bản cung!"

Lý Hàm vẫn đứng ở dưới mái hiên nghe xong mới như là sống, chuyển động con mắt, trong ánh mắt cung nữ khác mang theo vài phần đồng tình đi vào điện.

Chỉ sợ không ai càng có thể hiểu biết hoàng hậu thống khổ bằng Lý Hàm, bà ta và nàng đều là mất đi thân nhân của mình, đây là thống khổ như bị lột da.

Hoàng hậu nhìn Lý Hàm đi đến, tuổi trẻ mà mỹ mạo, thậm chí chỉ quần áo cung nữ bình thường như vậy cũng vẫn như cũ không ngăn được dung mạo nàng khuynh thành, trong lòng ghen tị muốn rí máu, tùy tay đánh một bàn tay, "Người tiểu tiện nhân, đi nơi nào?"

Trên mặt Lý Hàm nóng rực đau, cũng không cầu xin tha thứ, nghiêm mặt nói, "Nurong nurong, nô tì biết trong lòng nurong nurong khổ, ngài cần gì tra tấn chính mình như vậy, lần trước ta không phải đã nói, có thể..." Lý Hàm nói xong liền ngẩng đầu nhìn hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe xong, trong mắt lộ ra ác độc, "Đúng, người nói rất đúng, bọn họ đều đối ta vô tình, ta cần gì phải mềm lòng, ta sẽ không để bọn họ sống yên."

Cố Tương cảm thấy, gần đây tựa hồ có điểm bình tĩnh thái quá, hoàng hậu và Lý Hàm thế nhưng liền một điểm động tĩnh cũng không có, làm cho nàng có điểm bất an. Nàng từng còn có chút chờ đợi Lý Hàm diễn xuất vài tiết mục, giúp nàng giết thời gian mang thai nhàm chán, nhưng người kia đột nhiên ngoan ngoãn.

3 tháng đầu qua đi, khẩu vị Cố Tương liền phát tác, cả ngày ăn vặt không rời miệng, tiểu Minh Huệ cũng đi theo Cố Tương cùng ăn. Kết quả lúc Hình Thượng Thiên trở về liền phát hiện, hai mẹ con thế nhưng cùng mập mập!!! Cố Tương tựa hồ cũng biết mình béo lên rất nhiều, còn làm nũng trước mặt Hình Thượng Thiên, cái gì, người xem mặt ta giống quả táo không? Quả táo là điện hạ thích ăn nhất, cho nên điện hạ xem ta thế này có phải thực đáng yêu hay không?

Hình Thượng Thiên thật sự là dở khóc dở cười, hần phát hiện chỉ cần Cố Tương nhắc tới dung mạo mình liền dị thường miễn cưỡng, bất quá chính là lo lắng hần nhúng chàm nữ tử khác mà thôi, buồn cười lại cảm thấy vài phần chua xót.

Bất đắc dĩ, Hình Thượng Thiên càng theo khuôn phép cũ, còn mang theo Cố Tương đi nhìn phòng mình ngủ tạm ở ngự thư phòng một lần, Cố Tương thế này mới có điểm yên tâm.

Ngày trôi qua, rất nhanh đến tiết Đoan Ngọ, hoàng đế thiết yến, lớn nhỏ trong cung phàm là có phong hào đều đi tham gia.

Hôm nay rất náo nhiệt, các cung nữ đều mặc quần áo lượng lệ, cung đình ca múa không ngừng, tiếng nhạc vang vọng, hoàng đế ngồi ở giữa chủ vị trong Vị Ương cung, một bên ngồi hoàng hậu ung dung đẹp đẽ quý giá, phía dưới là thái tử Hình Thượng Thiên, bên cạnh Hình Thượng Thiên là Cố lương đệ đang mang thai.

So với thái tử keo kiệt, chỗ ngồi nhóm phi tử hoàng đế thế nhưng không ít, lại nói tiếp chỉ một năm chiến tích hoàng đế cũng rất huy hoàng, phong lớn nhỏ mười mấy tước, Chiêu nghi, chỉ là còn chưa ai có thể ngồi lên phi vị, bất quá hiển nhiên là hoàng đế chờ ai có thể sinh hạ Lâm nhi, thụ phong là không thể nghi ngờ.

Yến hội từ giữa trưa đến đêm, Cố Tương thật sự hơi mệt chút, bất đắc dĩ hoàng đế khó được náo nhiệt một lần như vậy, hưng trí không ngừng, vũ cơ đều không dừng lại, một bộ một chút cũng không mệt. Cố Tương không có biện pháp chỉ có thể theo cùng, quai thì trách nàng là lương đệ duy nhất của thái tử, nếu đi về thì bên người thái tử sẽ không còn ai, thật sự là có chút khó coi. Bất quá Cố Tương cảm thấy, nàng thả rằng cứ cứng rắn chống đỡ như vậy, cũng không cần hậu viện thái tử có người khác.

Buổi tối sáng đèn cung đình, tiết Đoan Ngọ này hiển nhiên là đặc biệt, bọn thái giám vì giành hoàng đế chú ý, thế nhưng làm một ngàn hai trăm trần đèn lồng, làm cho toàn bộ Vị Ương cung sáng như ban ngày, dị thường xinh đẹp.

Cố Tương vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều đèn như vậy, có hình dạng hoa sen, con thỏ nhỏ, đủ loại kiểu dáng, tiểu Minh Huệ cao hứng nhất, một lát cầm đèn cung đình con thỏ nhỏ lại đẩy cho Cố Tương xem, còn đi tìm hoàng đế gia gia làm nũng.

Tiểu Minh Huệ hôm nay mặc một kiện váy ngắn kim trăm điệp xuyên hoa hồng, trên đầu đội trâm châu làm châu quan, thoát nhìn chính là Cố Tương thu nhỏ lại, mắt to, da thịt tuyết trắng, cười rộ lên còn có hai má lúm đồng tiền, quả thực chính là đáng yêu không thôi. Hoàng đế vốn sủng tiểu Minh Huệ, thấy nàng đáng yêu như vậy lại càng cười liên tục, ôm trên tay không buông, hiển nhiên càng lộ ra Thiên gia hòa thuận.

Phòng ăn làm đồ ăn cho Cố Tương đều là cố ý làm, không thể quá mức cay, cũng không thể để nhiều hương liệu. Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên ăn thịt gà nướng vàng óng ánh, lại dùng hạt tiêu tẩm ướp liền nước miếng rầm rầm, thừa dịp Hình Thượng Thiên quay đầu nói chuyện với hoàng đế, vụng trộm gấp một khối, kết quả vừa đến miệng đã bị Hình Thượng Thiên phát hiện, thật mất mặt.

Sau đó..., sau đó Hình Thượng Thiên đem đồ ăn trước mặt mình đều đổi thành giống Cố Tương.

Cố Tương, ㄗㄗ_ㄗㄗ

Hoàng hậu thấy sắc mặt hoàng đế hồng nhuận, uống rất nhiều, cảm thấy đúng thời điểm, nói, "Ta cho người chuẩn bị một vũ khúc, đang muốn để bệ hạ và thái tử nhìn một cái."

Hoàng đế có điểm kinh ngạc, nhìn về mặt hoàng hậu dịu dàng, cuối cùng nói, "Nếu là tâm ý hoàng hậu, liền nhìn một cái đi."

Cố Tương không nghe được hoàng đế nói chuyện, chỉ mơ hồ nghe được cái gì khiêu vũ, rất nhanh nhóm vũ cơ lui xuống.

Tất cả đèn đều bị dập tắt, Cố Tương hoảng sợ, kết quả rất nhanh một lồng đèn hoa sen thật lớn được nâng đi lên, chiếu sáng bốn phía, một tiếng nhạc du dương vang lên, đóa hoa kia run run, như là cực lực muốn nở, lại vô lực... Tất cả mọi người xem nín thở, đột nhiên tiếng nhạc biến thành thanh thoát, đóa hoa kia âm âm mở ra, từ giữa đi ra một vị nữ tử mặc quần lụa mỏng màu đỏ, giống như một tinh linh bị nhốt trong đóa hoa, xinh đẹp làm người ta không

rời mắt.

Cố Tương vừa thấy, lòng trầm xuống, này không phải Lý Hàm sao? Nàng ta muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Có lẽ vì ngọn đèn, cũng có lẽ là dung mạo nàng ta vốn khuynh thành, Lý Hàm múa rất đẹp, thực kinh người, tất cả mọi người ở đây nhìn chăm chú vào nàng ta, ngay cả Cố Tương cũng cảm thấy thân là nữ nhân chính mình cũng bị hấp dẫn, có điểm bất an liếc mắt nhìn Hình Thượng Thiên. Kết quả thấy hấn lộ ra biểu tình ác liệt, tựa hồ có chuyện gì không tốt đã xảy ra, cũng không phải về mặt bị sắc đẹp mê hoặc, nàng hơi chút an tâm, nghĩ rằng Lý Hàm vẫn đều như vậy, vẫn đều lắc lư trước mặt Hình Thượng Thiên cũng không thấy hấn động tâm, hiện tại lại làm sao có thể bởi vì một vũ khúc mà thay đổi, nghĩ đến là mình đa tâm, chính là rất nhanh Cố Tương lại bất an, biểu tình Hình Thượng Thiên rất nghiêm túc, nghiêm túc làm cho trong lòng Cố Tương có chút bất an, tổng cảm thấy có chuyện gì đó đã bị mình xem nhẹ.

Cố Tương nhớ tới hoàng đế... Về mặt Kỳ Thái tổ hiển nhiên là si mê, nhìn chăm chăm Lý Hàm, chính là nam nhân mãnh liệt độc chiếm cái mới, này thực bình thường, Cố Tương có thể lý giải, Lý Hàm lại đẹp như vậy, tự nhiên là sẽ tác động tâm nam nhân, nhưng là cảm giác hình như có cái gì không đúng?

Rốt cuộc là cái gì?

Cố Tương lại nhớ tới Hình Thượng Thiên, về mặt của hấn vẫn như cũ lãnh liệt, lãnh liệt làm trong lòng Cố Tương bất an, nàng nhìn không được dưới bàn nắm tay hấn, rất nhanh Hình Thượng Thiên liền nhìn Cố Tương nắm tay Cố Tương thật chặt, tựa hồ là đang an ủi nàng.

Chờ một khúc chấm dứt, đèn lại bị cung nữ đốt sáng lên, Lý Hàm lượn lờ đi tới, hành lễ Kỳ Thái tổ, tư thái tao nhã, dung nhan thanh lệ, gọi người tâm động. Kỳ Thái tổ cười ha ha, trong ánh mắt lộ vẻ thỏa mãn, nói, "Mau đứng lên." Lập tức lại nói với hoàng hậu, "Bực mỹ nhân này thật sự là khó được, vẫn là hoàng hậu có tâm." Hiển nhiên là một bộ ta thực thích lễ vật của người.

Lý Hàm lên tiếng đứng dậy, giọng ôn nhu quả thực làm cho người ta nhuyển đến trong lòng.

Cố Tương nhìn về mặt Kỳ Thái tổ, trong lòng bỗng nhiên lộp bộp một chút. Nàng nghĩ tới, Lý Hàm này từng là bảo lâm Hình Thượng Thiên, tuy rằng sau đó bị tặng trở về, nhưng vẫn mang danh nữ nhân thái tử, trên người có nhãn như vậy, hiện tại, hiển vũ trước mặt hoàng đế là có ý tứ gì? Quả thực chính là xích lửa quuyến rũ, quuyến rũ sau liền trực tiếp làm nữ nhân hoàng đế? Như vậy thật sự có thể? Phụ tử xài chung một nữ nhân, này quả thực chính là quá khó nghe, nàng có thể tưởng tượng chuyện này bị người hữu tâm biết sẽ truyền khó nghe cỡ nào, chẳng lẽ đây là mục đích Lý Hàm?

Hiển vũ là giả, mục đích chân chính là vì ly gián cảm tình Kỳ Thái tổ và thái tử?

Cố Tương khó chịu, buồn bực phát hiện, người vĩnh viễn không thể khinh thường địch nhân, lúc người cho nàng ta thấp kém mà buồn cười, không chừng ngay tiếp đó nàng ta có thể phá kén mà ra, khiến người không ngờ được.

Lý Hàm nói, "Bệ hạ, để nô tì rót rượu cho bệ hạ đi."

Hoàng đế hiển nhiên tâm tình tốt lắm, cười ha ha nói, "Trẫm chuẩn." Nói xong còn chủ động đưa cái chén qua.

Lý Hàm nhìn hoàng đế, trong lòng hận không thể trực tiếp lấy dao giết đối phương, nhưng nàng biết nàng muốn không phải một người tử vong mà là toàn bộ Đại Kỳ triều diệt vong, hiển nhiên giết một cái quá tiện nghi cầu hoàng đế này, nàng dùng sức siết chặt tay không chế chính mình không được kích động, ha ha, hiện tại kẻ sách của nàng lập tức sẽ hiệu quả, cần gì nóng vội?

Chờ rót rượu cho hoàng đế xong, hoàng đế lập tức liền uống hết, ha ha cười, ánh mắt nhìn chăm chăm Lý Hàm nói, "Đến, đến bên người trẫm." Lời này hiển nhiên hàm xúc ý tứ đùa giỡn.

Lý Hàm then thùng cúi đầu nói, "Bệ hạ, ta còn chưa kính rượu thái tử điện hạ."

Hoàng đế kinh ngạc.

Lý Hàm lại như là một con bướm nhanh nhẹn đi tới trước mặt Hình Thượng Thiên nói, "Điện hạ, nô tì kính rượu ngài." Nói xong cầm bầu rượu trên bàn, Hình Thượng Thiên lãnh liệt nhìn nàng không động, tựa hồ như là có thể nhìn thấu ý tưởng của nàng. Lý Hàm bị nhìn hoảng hốt, vội vàng tránh tầm mắt của hấn, khó khăn ổn định tâm thần còn nói thêm, "Điện hạ, có phải ngài còn giận nô tì hay không? Lúc trước hoàng hậu đưa nô tì đến Đông cung, nô tì chỉ là thật sự quý điện hạ..., cho nên mới chọc giận điện hạ, điện hạ, ngài vẫn là không chịu tha thứ nô tì sao?"

Lời này nói ra, vài người sắc mặt rất khó coi, đặc biệt là hoàng đế, lãnh nghiêm mặt nhìn hoàng hậu, âm trầm nói, "Thật sự là hồ nháo!" Nói xong cũng không quay đầu lại, rời đi.

Hoàng hậu vốn rất tự đắc, nhìn hoàng đế và Hình Thượng Thiên xấu hổ liền cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng, làm mộng tưởng xinh đẹp, quên đi buồn bực trong lòng. Nhưng rất nhanh hoàng đế mắng bà trước mặt mọi người, trong lòng bà lại dâng lên phần nộ nói không nên lời, đau đớn không người có thể lý giải, co thân mình không dám nói lời nào, gắt gao mím môi.

Đoan ngo yến cứ như vậy tan rã trong không vui, trên đường trở về Hình Thượng Thiên vẫn đều không nói lời nào, chờ đưa Cố Tương đến Đông cung, lại đi ra ngoài.

Lúc Hình Thượng Thiên đến tẩm cung hoàng đế, Kỳ Thái tổ đang ngồi trong đình bên hồ uống trà giải rượu, đình gác lộ đèn cung đình, một vị nữ tử mặc quần áo màu đỏ đang đàn khúc trợ hứng, biểu tình hoàng đế tự đắc mà bình tĩnh, hiển nhiên một hồi ngoài ý muốn vừa rồi cũng không làm cho hấn dao động cảm xúc gì.

Nhưng Hình Thượng Thiên cũng không dám sơ ý, hấn biết Kỳ Thái tổ nhìn như thô cuồng, nhưng kỳ thật nội tâm thành phủ sâu, rất nhiều chuyện cũng chỉ có ngày sau nghĩ lại người mới nhìn ra được.

"Nha, thái tử đến đây?" Hoàng đế nhìn thấy Hình Thượng Thiên tựa hồ cũng không có ngoài ý muốn, cười bảo cung nữ chuẩn bị chỗ ngồi cho Hình Thượng Thiên, lập tức lại cảm ly rượu lên, "Vừa vặn, người bồi trầm uống, vừa rồi uống thật sự không đủ thống khoái."

Một bên tiểu mỹ nhân là tân sủng hoàng đế, Chu quý nhân, vừa mới mười tám, xinh đẹp như là một đóa hoa, giờ phút này gặp thái tử đến đây, thật cẩn thận liếc mắt một cái.

Nàng hôm nay thân mình không thoải mái nên không đi yến hội, cho nên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thái tử... Chi thoáng liếc nhìn, nàng liền hơi có chút kinh hãi, thái tử quả nhiên là mỹ nam tử, phong tư tú dật, dung nhan tuấn mỹ, chỉ ngồi nơi đó như vậy vẫn có loại phong tư môi trời nước chảy làm người ta ngưỡng mộ.

Chu quý nhân nghĩ đến chính mình cả ngày hầu hạ nam nhân tuổi xấp xỉ tổ phụ nàng, tuy rằng bảo dưỡng rất tốt, nhưng da thịt kia đã sớm lỏng lẻo, trên mặt cũng chứa nhiều nếp nhăn. Nghĩ như vậy liền cảm thấy trong lòng ghen ghét, nhưng vẫn bất động thanh sắc tiếp tục đàn, hết thấy đều là mệnh..., cha mẹ nhấn tâm vì vinh hoa phú quý không để ý nàng, nàng có lựa chọn gì? Đến vào cung cũng chỉ có thể nghĩ hết biện pháp sống sót.

Từ lượng Hình Thượng Thiên không tầm thường, nhắc tới cái này còn phải cảm tạ sự phụ của hấn. Đó thật là một tửu quý, có thể mấy ngày không ăn cơm chỉ uống rượu... Lúc Hình Thượng Thiên còn nhỏ sự phụ còn có thể cố kỵ hấn một chút, sau sẽ không quản, hai người thường xuyên ngồi dưới tàng cây liễu, chỉ một đĩa cá muối uống cả một ngày.

Kỳ Thái tổ được Hình Thượng Thiên bồi uống tận hứng, từ một cái ly rượu đổi thành chén nhỏ, lại từ bát nhỏ đổi thành bát vừa, chờ ánh trăng hiện lên ngọn cây, hai người đều say.

"Ha ha, trầm thật không ngờ, thái tử của ta dĩ nhiên từ lượng tốt như vậy." Kỳ Thái tổ nhìn Hình Thượng Thiên, có cảm giác càng xem càng thích, nam tử đáng người cao to, ánh mắt kiên nghị này chính là con hấn, hấn sớm đã biết đứa bé này khác biệt, trên người chảy..., không giống đứa nhỏ hoàng hậu sinh, đứa trẻ này nhìn như dịu ngoan, trong khung lại cất giấu dòng máu kiên cường của lang sói.

Mấy năm nay tuy rằng hấn không nói gì thêm, nhưng hấn biết, hấn thích nhất nhi tử này, không phải vì mẫu thân của thằng bé, cũng không phải bởi vì áy náy, càng nhiều là vì kiêu ngạo, con trai này giống hấn nhất.

"Sự phụ mới là tửu lượng tốt." Hình Thượng Thiên dựa vào lưng ghế dựa nói, "Thường xuyên bị tửu lâu dưới núi đuổi theo đòi tiền, thật sự là có điểm chật vật."

"Hấn nhưng thật ra dạy người tốt lắm." Kỳ Thái tổ nói tới đây, cười ha ha, "Ta nói một năm cho hấn một ngàn lượng, hấn nói người là đệ tử của hấn, sự phụ làm sao có thể thu tiền đệ tử? Kết quả một phen tiền cũng không lấy." Nói xong liền liếc mắt nhìn Hình Thượng Thiên, ý tứ kia chính là không phải ta không trả tiền, là hấn không cần.

Hình Thượng Thiên nhớ tới tháng năm ấy mình nghèo đói, yên lặng rơi lệ.

Hai người lại hàn huyên hồi lâu, chờ Hình Thượng Thiên chuẩn bị đứng dậy cáo từ, Kỳ Thái tổ sắp nhắm mắt lại mờ, nhưng cũng là mang lãnh ý nói, "Nữ tử hiền vũ kia người không cần cảm thấy xấu hổ, trầm còn không có ngu ngốc đến sắc đẹp khó phân."

Trong lòng Hình Thượng Thiên căng thẳng, hấn chờ chính là những lời này, vội vàng nói, "Nhi thần..., đang muốn bẩm báo phụ hoàng, thân phận nàng kia thật sự có chút khả nghi, nếu nhi thần đoán đúng, hấn là tiểu nữ nhi Thái Chân đế, chỉ là người thấy qua nàng cực kỳ thừa thốt, vẫn chưa tìm được chứng cứ mà thôi."

Kỳ Thái tổ lập tức mở to mắt, trong mắt thâm trầm âm lãnh, làm người ta rùng mình, "Lời này thật sao?"

"Đều là thật." Hình Thượng Thiên thẳng tắp đối diện hấn.

Kỳ Thái tổ nhắm mắt ngả người dựa vào lưng ghế, có chút khổ sở nói, "Nguyên lai là như vậy, hoàng hậu... Nàng đã đến thủ đoạn như vậy sao?"

Đối với hoàng hậu Hình Thượng Thiên cũng không dám nhiều lời, vô luận hoàng hậu làm ra chuyện khiến người ta chán ghét cỡ nào, đều là mẫu hậu của Hình Thượng Thiên hấn, quốc gia lấy hiếu làm đầu, hấn chỉ có thể thuận theo, ít nhất là mặt ngoài.

Một hồi lâu Kỳ Thái tổ mới khôi phục tâm thần, suy sụp nói, "Người đi đi, về nàng ta trầm sẽ xử lý, mặc kệ nàng ta có phải dư nghiệt tiền triều hay

không, một kẻ như vậy, dám ly gián tình cảm phụ tử người ta, chỉ bằng trăm thảo trừ căn."

Lúc thị vệ xông vào phòng Lý Hàm bắt trời nàng ta đi, Lý Hàm cực kỳ kinh ngạc, chân tay luống cuống. Nàng không rõ sự tình tại sao có thể như vậy, nàng rõ ràng nhìn thấy tham lam dục vọng trong mắt Kỳ Thái tử, chẳng lẽ dung mạo khuynh thành còn không đủ để đá động lão tặc kia? (nữ nhân thời đại đó, ngoại trừ kẻ trèo lên giường dùng thân thể khổng lồ chế nam nhân, hình như hoàn toàn chả có kẻ khác)

Không, khẳng định có chỗ nào không đúng.

Lý Hàm đương nhiên biết kế hoạch quá lớn mật, lớn mật đến có thể rơi đầu, nhưng nàng tự tin dung mạo mình có thể chinh phục hoàng đế, chinh phục Hình Thượng Thiên, cho hắn biết hắn rốt cuộc bỏ lỡ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Nơi này là lãnh cung, một góc ngăn cách, bị người quên đi. Lúc Lý Hàm bị đưa vào, đúng là trời đầy mây, thiên không đang tí tít tách rời xuống mưa nhỏ, trên mặt Lý Hàm mang theo phần nộ không phục, dùng sức giãy dụa, lớn tiếng, "Các người biết ta là ai? Dám đối đãi ta như vậy!"

Thái giám béo phì kia nhìn Lý Hàm ngao mạn, trong lòng nổi khí, nhìn không được hung hăng quăng một bàn tay qua, một điểm khí lực đều không giữ lại, trên mặt Lý Hàm đau, lập tức liền té lăn xuống đất, khóe miệng chảy máu.

"Người còn cho rằng mình là bảo lâm thái tử? Có phải còn chưa đủ đau hay không?" Thái giám béo phì kia nói xong liền ngồi xổm xuống, đập Lý Hàm một cước, Lý Hàm phát ra một tiếng kêu thê thảm, lăn mấy vòng trên đất, bùn đất ẩm ướt đầy người, mỹ nhân vừa rồi còn thiên kiều bá mị, giờ phút này lại chật vật như một khất cái.

Thái giám béo phì kia lại đi qua muốn đá, Lý Hàm đau ánh mắt đều không mở ra được, vội vàng nói, "Người dám!"

"Ha ha, ta có cái gì không dám?" Thái giám nói xong lại là một cước.

Lý Hàm đau lăn lộn, trong ánh mắt không biết là mưa hay là nước mắt, mơ hồ ánh mắt của nàng, trong lòng như bị ác ma chiếm, muốn giết tất cả mọi người.

Một thái giám khác vóc dáng cao thấy, nói, "Đù, coi chừng tai nạn chết người."

"Nàng ta hiện tại có chết hay không còn có ai để ý?" Thái giám béo nói tới đây tạm dừng, lộ ra biểu tình vô hạn hoang đường, nói, "Người có biết nàng ta phạm cái gì?"

"Nàng phạm vào chuyện gì?"

Thái giám béo nói, "Thế nhưng đi hiến vũ cho hoàng đế bệ hạ."

"Nàng không phải bảo lâm thái tử điện hạ sao?" Thái giám vóc dáng cao không dám tin nói.

"Ai biết! Thái tử vắng vẻ nàng, nàng ta cảm thấy dung mạo mình khuynh thành, lại đi quyến rũ hoàng đế bệ hạ, cũng không ngần ngại Thiên gia luân lý, há có thể để nàng ta tùy ý làm bậy như vậy?" Về mặt thái giám béo chăm chọc.

"Cho nên nói, làm người phải nhận mệnh, người nói Cổ lương đệ kia, chỉ là một thôn cô, vô thanh vô tức đi theo thái tử điện hạ, đến bây giờ chỉ sinh một nữ nhi, địa vị lại vững như Thái Sơn. Ta nghe nói tần phi khác Đông cung đều từng rồng kêu to, căn bản là không được gần thái tử, đều bị vị Cổ lương đệ kia ngăn đón." Thái giám vóc dáng cao nói say sưa, hẳn không biết nhiều vị Lý bảo lâm này, nhưng lại biết chuyện Cổ lương đệ. Đối với những người xuất thân nghèo khổ như bọn họ mà nói, Cổ lương đệ tồn tại giống như là một kỳ tích.

Thái giám béo nghe xong nhìn không được phát ra một tiếng cười đáng khinh, "Trách không được nôn nóng đi quyến rũ hoàng thượng, nguyên lai là tịch mịch khó nhìn." Nói xong ngồi xổm xuống trước mặt Lý Hàm, đuôi tay liền đụng ngực Lý Hàm.

Lý Hàm còn đang đau nằm trên mặt đất, lúc này thấy thái giám kia mạo phạm mình, nổi điên đánh tay thái giám kia, vặn vẹo thân mình như là con ngựa hoang thoát cương, phun nước bọt lên mặt hắn, điên cuồng la, "Hoạn cầu! Lấy tay bản của người ra!"

Thái giám béo nghe xong lời này, trong mắt phát ra tức giận nói không nên lời, không ai biết bọn họ thái giám thống khổ, không thể giống một nam nhân bình thường... Hắn đề Lý Hàm lại, ngoan tuyệt quăng nàng hai cái tát. Lý Hàm bị đánh choáng váng đầu hoa mắt, đột nhiên nghe đến tiếng quần áo bị xé rách.

Đêm tối mênh mông, giọng Lý Hàm rốt cục mất đi kiều ngao, biến thành sợ hãi, đáng thương ... Trong mưa loáng thoáng truyền đến tiếng nữ nhân thống

khó khóc.

Sau khi Lý Hàm bị mang đi, hoàng hậu rất tiêu điều, cơ mình trong đêm chần chờ tới hoàng đế sai người hạ ý chỉ, bảo bà nàng ngoan ngoãn suy nghĩ tu tâm, bà có cái gì cần suy nghĩ tu tâm? Ha ha, bắt quả là đánh gãy chuyện tốt của hoàng đế mà thôi, vốn bà cho rằng đã thành công ... Kết quả tiêu đã loại Hình Thượng Thiên kia đi vuốt mông ngựa hoàng đế, cũng không biết hai người nói gì, đến nửa đêm Lý Hàm thể nhưng bị mang đi, một quân cờ tốt cứ như vậy không còn.

Hoàng hậu nhin không được nói với mình, Lý Hàm không có còn có tiểu ngoại tôn của bà, cung nhân ngoài cung đưa tin tức nói, tiểu tôn tử được nuôi tốt lắm, trắng trẻo mập mạp, chỉ cần một cơ hội thích hợp là có thể mang vào được.

Trên mặt Hoàng hậu lộ ra tươi cười, gặt gao siết tay nghĩ, bà sẽ bồi dưỡng hần thật tốt, giúp hần đánh bại cả đã loại Hình Thượng Thiên kia.

Buổi tối hôm nay lúc Hình Thượng Thiên trở về, bởi vì uống có chút nhiều, cho nên tuy rằng hết sức bảo trì bình tĩnh, nhưng động tác còn có điểm cứng nhắc, trong mắt thậm chí lóe sao nhỏ. Cố Tương nhìn thấy liền biết, đứng nhìn người như thanh tỉnh, kỳ thật chính là đã say, không có biện pháp, Cố Tương vác bụng lớn lau người cho hần.

Hình Thượng Thiên ngâm mình trong bồn tắm, thoải mái thở dài, lại cố chấp nắm tay Cố Tương không buông, dù Cố Tương nói như thế nào cũng không nghe. Cố Tương không có cách nào đành phải kêu tiểu thái giám vào giúp Hình Thượng Thiên tắm, nàng mới không thừa nhận mình không thích nữ nhân khác thấy thân thể Hình Thượng Thiên!!

Bắt quả hiển nhiên rất nhanh Hình Thượng Thiên liền nhìn ra mờ ám trong đó, nhìn Cố Tương liền cười, bốn cọt nói, "Nàng thật là tiểu bình dâm chua."

Tiểu thái giám nghe giọng điệu Hình Thượng Thiên mang theo vài phần trêu chọc vài phần sùng ái, tay thiếu chút nữa làm rớt chậu nước, vừa vắt khô khăn, vừa nghĩ, không phải nói thái tử cùng hoàng đế bình thường tính tình không tốt sao, sao lúc này như vậy... Hần nghĩ quả nhiên bên ngoài nói đều đúng, Cố lương đệ này thực không phải người bình thường, thể nhưng nắm vững tâm thái tử trong tay, nhìn như nhu nhược kỳ thực là kẻ đại tài.

Chờ tắm xong, lên giường, Hình Thượng Thiên liền ôm Cố Tương nhỏ giọng nói, "Nữ nhân thật sự là ngoan độc."

Tuy rằng lúc này nguy cơ đã trôi qua như vậy, nhưng thủ đoạn Lý Hàm nhìn như thô ráp, lại thiếu chút nữa thành công. Có đôi khi mưu kế không ở phức tạp, mà là ở chỗ hợp hay không hợp, hiển nhiên nếu hoàng đế không có nghị lực hơn người, sẽ rất khó chống được dụ hoặc như vậy. Nếu hôm nay không kết thúc, qua mấy ngày Lý Hàm lại đi dây dưa hoàng đế, đối với mỹ nhân quốc sắc Thiên Hương như vậy Hoàng đế còn có thể bảo trì bình tĩnh bao lâu?

Cố Tương = =, ta cũng là nữ nhân!!!

"Nàng không giống bọn họ." Hình Thượng Thiên tựa hồ còn say rượu, trong ánh mắt vẫn như cũ lóe sao nhỏ, không giống nghiêm túc lúc thường, "Nàng là tốt nhất."

Trong lòng Cố Tương mềm mại, hôn Hình Thượng Thiên một cái, "Điện hạ, ta thích chàng." Tuy rằng đây là lời say, nhưng Cố Tương cảm thấy rượu say nói lời thật, Hình Thượng Thiên nói lời này tính chân thật rất cao.

Hình Thượng Thiên nghe xong, đôi mắt như nước sông róc rách lưu động, làm người ta trầm luân, Cố Tương nhin không được lại hôn môi của hần.

Rất nhanh hai người liền lại ôm nhau.

Lúc Chiều Trữ về Hoa Bắc thôn, Cố Cửu và Cố Thập Nhất đều thu thập tốt lắm này nọ, đứng ở cửa chờ hần, trong viện tụ tập rất nhiều già trẻ lớn bé, hiển nhiên là tới tiễn đưa. Phụ thân Cố Tương Cố Đại là một nông dân thành thật chưa từng có phong cảnh giống giờ phút này, tất cả mọi người đều nịnh hót hần, hần vẫn đều nhếch miệng cười, từ lúc Cố Tương lên làm lương đệ thái tử, thân phận Cố gia bọn họ liền khác xưa, thân hào nông thôn phụ cận, thậm chí là thành thủ Tương Dương Vương đại nhân cũng đều lại đây ăn cần thăm hỏi hần.

Mấy ngày trước Chiều Trữ truyền lời thái tử, nói muốn từ vài huynh đệ trong nhà tìm ra vài người đắc dụng đưa đến kinh đô, Cố Đại và Vương thị thương lượng thật lâu vẫn là phái Cố Cửu và Cố Thập Nhất đi, những người khác không phải đã thành gia, chính là không muốn đi xa nhà, cảm thấy ngày hiện tại không lo ăn mặc đã rất tốt.

Cố Thập Nhất cống một cái túi lớn màu lam sau lưng, bên trong là hai đôi giày còn có hai kiện quần áo Vương thị làm cho hần, đều là rất khéo léo. Vương thị nói không được đề tý tý mất mặt, đi cùng còn có Cố Tam tỷ, là cố ý đi chiếu cố hai người bọn họ. Lại nói tiếp Cố Tam tỷ cũng rất nhấp nhô, lập gia đình không bao lâu phu quân đã bệnh chết, sau vẫn thủ tiết. Thời gian trước Cố Đại đi lĩnh người về, nhà chồng kia lúc trước còn chết sống không cho, lúc này biết Cố gia xưa đâu bằng nay, nhà kia không có biện pháp giữ người.

Trước kia lúc Cố Tương ở cử Chiều Trữ đều tiếp xúc qua những người này, tự nhiên không cần giới thiệu, nói vài câu xã giao, Cố Cửu và Cố Thập Nhất còn có Cố Tam tỷ lên xe ngựa.

Tới bến tàu Thông châu, đã là nửa tháng sau.

Chiều Trữ dẫn ba người lại thay xe ngựa đi kinh đô, buổi tối rốt cục tới một viện trong ngõ nhỏ kinh đô, đây là tòa nhà của Chiều Trữ tại kinh đô.

"Hôm nay đã trễ, không tiện tiến cung, sáng sớm ngày mai ta đi thông báo, mang mọi người đi yết kiến lương đệ nương nương." Chiều Trữ hòa hòa khí khí nói, trước kia hần có điểm xem nhẹ Cố Tương, thậm chí cảm thấy thân phận nàng ấy không xứng với thái tử bọn họ. Nhưng mạng người ta tốt, người

nói, tiến cung đã hơn một năm, nghe nói bên người thái tử ngay cả con ruồi cái cũng không có, đây là chuyện kinh dị cỡ nào?

Chiều Trữ hiện tại cũng là xưa đầu bằng nay, rèn luyện ở quan bố chính bấy lâu, không nông cạn giống như trước. Hắn tựa hồ nhìn ra chính đạo, Cố Tương này cũng có thủ đoạn người thường không nhìn rõ, tóm lại là nhân vật giấu tài, hắn quyết định kính nể, bởi vì về sau nói không chừng nàng có thể thiên đại phúc vận lên làm thái tử phi.

Người nói không có khả năng?

Trước kia hắn còn cảm thấy không có khả năng Lục gia bọn họ lên làm thái tử, nhưng người xem hiện tại. Cho nên nói trên đời này không có chuyện tuyệt đối không có khả năng, lại nói lúc này thái tử cố ý phải hắn đi đón người Cố gia, không phải là muốn bồi dưỡng người nhà mẹ đẻ Cố lương đệ sao.

Đương nhiên trọng yếu nhất là, mỗi lần Chiều Trữ nhận thư của Xuân Nha, Xuân Nha đều là nương nương chúng ta mở đầu sau đó lấy nương nương chúng ta làm chấm dứt, = = !!! Điều này làm cho hắn thực buồn bực, tổng cảm thấy địa vị của mình tựa hồ càng ngày càng yếu đi.

Nghĩ đến mình đã lâu không tiến cung gặp Xuân Nha, Chiều Trữ cũng có chút hưng phấn, nha đầu kia năm trước vẫn là tiểu nha đầu, khuôn mặt tròn trịa, cười rộ lên dị thường sang sảng, da thịt cánh tay trắng nõn như ngọc... Chìm vào mộng đẹp, Chiều Trữ rất nhanh liền ngủ.

Bên này Cố Cửu và Cố Thập Nhất cũng có chút hưng phấn ngủ không yên, Cố Thập Nhất nhìn không được nói, "Cửu ca, ca nói hoàng cung là dạng gì?"

Cố Cửu tuy rằng nhắm mắt, nhưng cũng không ngủ được, hỏi ngược lại, "Người nghĩ sao?" Sau đó mở to mắt nhìn tiểu đệ đệ.

Cố Thập Nhất nghĩ nghĩ nói, "Tuồng là màu vàng, cây là màu vàng, bằng không vì sao kêu hoàng cung?"

Cố Cửu, "..."

"Cửu ca, ta nói không đúng sao?"

Cố Cửu hưng hăng vỗ đầu Cố Thập Nhất, "Đương nhiên không đúng, người thật ngốc."

Cố Thập Nhất mất hứng ngồi dậy, nói, "Ta mới không ngốc đâu, Hứa phu tử phụ thân mời đến nói ta là thông minh nhất."

"Bọn bịp bợm giang hồ kia, ngay cả tên mình cũng không biết viết." Cố Cửu vốn đọc sách trong mình đường học viện ở Tương Dương thành, kết quả thu được thư phụ thân nói là thỉnh một tiên sinh lợi hại về dạy học, bảo hắn không cần lãng phí bạc đọc sách trong học viện, trở về học cùng bọn đệ đệ.

Cố Cửu nghĩ thế nào cũng thấy không thích hợp, hôm đó liền thu thập hành lý về nhà. Từ lúc thất tử làm lương đệ thái tử, người tới cửa càng ngày càng nhiều, đến cạ thân thích cực kỳ xa, càng nhiều kẻ lừa đảo nghĩ đến lừa bịp tổng tiền. Cố đại thành thật làm sao là đối thủ mấy kẻ lừa đảo xảo ngôn này, bị lừa không chỉ một lần.

Chờ Cố Cửu trở về liền phát hiện, Hứa phu tử nghe nói rất lợi hại kia thật đúng là kẻ lừa đảo, dạy bọn nhỏ viết chữ, nhất là một dòng sông, nhị là hai dòng sông... , suy như thế, một trăm là một trăm dòng sông, - _|||

Trong nhà theo học nửa tháng thế nhưng không ai phát hiện, trọng yếu nhất là Cố Đại mở cửa hàng tạp hoá tại Tương Dương thành cũng không phát hiện. Hắn hỏi Cố Đại mới biết được nguyên lai phụ thân nghĩ rằng đây là phương pháp khoa cử, không giống con số dân chúng bình thường sử dụng.

Cố Cửu liền nói với Cố Thập Nhất, "Nhìn thấy thất tử không thể giống như trước vậy, phải cung kính hành lễ."

Cố Thập Nhất lấy thịt bò khô trong bao, đang vui vẻ ăn, quai hàm phình, thoát nhìn rất đáng yêu, khó hiểu nói, "Vì sao? Kia không phải thất tử sao?"

"Là thất tử, nhưng là..."

Cố Thập Nhất nuốt thịt bò, sau đó nói, "Là thất tử được rồi." Cố Thập Nhất sửa sang lại gói trong bao mình, nói, "Ca xem đây là châu châu Nhị Đan cách vách bên cho ta, tiểu Minh Huệ khẳng định thích, đây là nương trứng vịt muối làm cho thất tử, còn có đây là cung nỏ làm cho thất tử, không chừng còn có thể bắn được chim nhỏ."

Nhìn vẻ mặt Cố Thập Nhất thiên chân chờ đợi, Cố Cửu bỗng nhiên không biết nói gì, thiên chân có lẽ cũng không phải một chuyện xấu, chính là chưa gánh vác được chuyện lớn.

Bên kia Cố Tam tử cũng không ngủ, nàng nhớ tới lúc vừa ra đến cửa Vương thị lôi kéo tay nàng nói, "Nương vốn muốn đi theo người, nhưng chuyện trong nhà này nhiều không thoát thân được, chủ yếu cha người mỗi ngày bị người kéo đi uống rượu, cứ như vậy thân mình chỉ sợ bị hủy, nương phải thời khắc nhìn chăm chăm. Lần này người gặp thất muội người, nhất định phải nhờ nàng đề hôn sự của người, nhân gia phú quý chúng ta không nhất định có thể gả vào, nhưng nhất định phải phẩm tính tốt, gia phong tốt." Cố Tam tử nhớ tới Cố Tương đã nhiều năm không gặp liền cảm thấy trong lòng chột dạ, chỉ chớp mắt nàng ấy sắp thành Quý phi, vẫn là muội muội năm xưa sao?

Vài người mang tâm tư riêng, đêm nay không ngủ không nói, sáng sớm hôm sau trời vừa sáng liền chuẩn bị. Nơi này cách hoàng cung một đoạn không ngắn, cần ngồi xe la đi, Chiều Trữ đã sớm sai người chuẩn bị tốt quần áo cho mọi người, chờ mặc chỉnh tề liền ra cửa.

Mấy ngày trước Cố Tương đã biết có người nhà lại đây, rất cao hứng, sáng sớm liền thức dậy, sau đó nói với tiểu Minh Huệ thân phận mấy người sắp

tới, "Một là cữu cẩu nguoi, một là cẩu thập nhất nguoi, còn có tam đi, một lát gặp mặt phải thừa biết không?" Tiểu Minh Huệ vừa mới hơn một tuổi, nói chuyện cũng không rất lưu loát, nhưng là có thể nghe hiểu Cổ Tương nói, lấp bắp một lúc mới được chữ "cữu", bất quá cũng làm cho Cổ Tương rất cao hứng, ôm bé hôn vài cái.

Cổ Cửu mới mười hai, Cổ Thập Nhất càng nhỏ, cho nên không cần tị hiềm, không cần mạnh trực tiếp gặp mặt.

Lúc đám người Cổ Cửu nhìn thấy Cổ Tương đều ngây ngẩn cả người, nữ nhân trước mắt mặc áo ngắn Phù Dung, phía dưới là váy dài màu hồng thêu Mầu Đan, tóc mai cao cao cài trâm cài hoa hồng cùng hải đường ngọc loan, chỉ ngồi như vậy đã có vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá, trên người mang theo khí thế không gian tự uy, làm cho bọn họ đều có điểm do dự.

Chờ hành lễ xong, Cổ Tương liền lập tức nói, "Đều là người một nhà làm gì khách khí như vậy." Sau đó nói với cung nữ, "Ban tọa."

Đang lúc mọi người còn có điểm xa lạ th, Cổ Thập Nhất đã vọt qua, nhào vào trong lòng Cổ Tương nói, "Thất tỷ, thất tỷ, ta là thập nhất, tỷ còn nhớ rõ ta không?"

Cổ Tương nhìn Cổ Thập Nhất đáng yêu, nhìn không được cười nói, "Tự nhiên nhớ rõ, thập nhất của chúng ta đã lớn như vậy."

Cổ Thập Nhất thấy Cổ Tương thân thiết như vậy, liền cảm thấy chút xa lạ vừa rồi không còn, đây là tỷ tỷ hần, không đổi, liền mở túi của mình ra, lấy gì đó bên trong ra, chỉ vào một châu châu cô nói, "Đây là cho Minh Huệ, đây là..."

Minh Huệ quận chúa nghiêng đầu nhìn châu châu cô rất sống động thực mới mẻ, trong cung còn không có vật như vậy, nhìn không được lên tiếng, "Choi."

Cổ Thập Nhất hiển nhiên thật cao hứng, cầm châu châu cô đưa Minh Huệ, "Cho nguoi Choi."

Minh Huệ cầm châu châu nhìn không được dùng tay nhỏ bé chạm vào, thấy nó động, bị dọa rụt trở về, bất quá rất nhanh nàng lại cúi đầu nhìn, cuối cùng rốt cục quyết tâm chộp vào tay, nhìn châu châu cô nhìn không được cười khanh khách, miệng vẫn gọi "Choi, châu châu."

Cổ Thập Nhất ngất lờ như vậy, hiện trường có chút xa lạ đã bị đánh tan, không khí liền dịu đi. Cổ Tương hỏi tình hình Cổ gia gần đây, một hỏi một đáp, không khí càng ngày càng hòa hợp, đã đến cơm trưa, Cổ Tương bảo phòng ăn dựa theo phẩm cấp của nàng đưa đồ ăn lại đây, nàng nghĩ tuy rằng mình ăn không hết rất nhiều như vậy, nhưng chủ yếu là muốn cho người trong nhà nếm thử đồ ăn cung đình.

Cổ Tương bên này đang gặp người nhà, bên kia Xuân Nha và Chiêu Trữ đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, nam tử trưởng thành rất khó tiến hậu cung, lúc này hiển nhiên là nhân cơ hội làm việc công gặp một lát.

Hai người đối diện một lúc, Xuân Nha cao hứng tiến lên túm tay Chiêu Trữ nói, "Chiêu Trữ ca, hiện tại nguoi thật đen, cũng thực xấu, ha ha, vừa rồi ta thiếu chút nữa không nhận ra."

Chiêu Trữ, "... " Mỗi ngày chạy bên ngoài, có thể không đen? Đợi chút, đen ta thừa nhận, nhưng ta làm sao xấu ?

"Chiêu Trữ ca, ta có mấy bình thuốc dán phòng phơi nắng, nguoi cầm dùng đi." Xuân Nha vội vàng nói, " Bất quá Chiêu Trữ ca, ta cảm thấy nguoi biến thật xấu, trước kia chúng ta ở thôn trang ai không nói nguoi tuần tú nhất ?"

Chiêu Trữ bỗng nhiên có điểm muốn chạy, ㄗㄗ__ㄗㄗ

"Bất quá nương nương nói, nam nhân không thể chỉ nhìn dung mạo, muốn xem nhân phẩm năng lực như thế nào, nam nhân hợp đủ dung mạo và năng lực, nhân phẩm cũng tồn tại giống thái tử gia chúng ta tuyệt đối chỉ có một, không có kẻ thứ hai." Xuân Nha nhìn không được nói.

Chiêu Trữ, "... "

Tuy rằng gặp người trong nhà thực khoái trá, nhưng dù sao phải theo cung quy, ăn cơm trưa xong Cổ Tương liền lưu luyến không rời tiễn người đi, nhưng biết về sau bọn họ ở lại kinh đô nàng liền cao hứng, nghĩ sau này sẽ thường gặp.

Buổi tối Hình Thượng Thiên trở về, thấy Cổ Tương bám mình không buông, như cái đuôi nhỏ, ánh mắt lại nhu tình như nước nhìn hần, làm cho hần ăn cơm cũng thấy ngại, bất đắc dĩ nói, "Được rồi, được rồi, biết nàng cao hứng, nhưng có thể để bản thái tử ăn cơm trước hay không?"

Cổ Tương gật gật đầu, kết quả chờ Hình Thượng Thiên ăn một ngụm đồ ăn, nàng liền gấp cho hần thêm một khối. Hình Thượng Thiên thật sự bất đắc dĩ, ôm Cổ Tương vào lòng. Hiện tại nàng mang thai, ôm như ôm khối cầu, bất quá Hình Thượng Thiên vóc dáng cao cũng có thể ôm được, nói, "Được rồi, lúc này ôm nàng, nàng cũng đừng gấp cho ta nữa."

Cổ Tương thế này mới ngừng lại, mặt dán Hình Thượng Thiên dịu ngoan giống con mèo nhỏ, biến thành trong lòng Hình Thượng Thiên quả thực nhu tình như nước không biết nói như thế nào. Hai người lẳng lặng ăn cơm, cũng thường thường ánh mắt giao quẩn, Hình Thượng Thiên bị Cổ Tương nhìn thật sự là chịu không nổi, cuối cùng cầm mặt Cổ Tương liền hôn xuống. Cổ Tương tự nhiên cũng đáp lại, vừa hôn càng không thể vãn hồi, Cổ Tương nhiệt tình làm cho thân thể Hình Thượng Thiên như bị hòa tiêu.

Hình Thượng Thiên nắm ... bởi vì mang thai càng đầy đặn mềm mại, nhìn không được nói, "Nàng cứ không biết chừng mực như vậy?"

Cổ Tương lúc này cũng không quản được gì, da mặt dày, cầm lấy tay Hình Thượng Thiên đặt ở mềm mại bên kia nói, "Nghĩ, rất muốn... , nhớ điện hạ,

muốn điện hạ vẫn đều bên người ta."

Hình Thượng Thiên nghe, không biết như thế nào liền cảm thấy trong lòng mềm mại, cúi đầu hàm trụ môi của nàng, hai người lại như keo như sơn.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Qua tiết Đoan Ngọ thời tiết dần dần nóng lên, bất quá lúc này Cố Tương sẽ không sợ nóng, bởi vì bên hồ hoa viên Đông cung xây một cái guồng nước, guồng nước này sẽ chuyển nước đến nóc lương đình, nước theo lương đình rơi xuống, như là cơn mưa xuân xinh đẹp. Cố Tương ngồi ở bên trong nhìn nước chảy, mỹ quan lại thực mắt mê, ban ngày nàng liền thích ở trong này.

Hoàng hậu từ lúc bị hoàng đế hạ chỉ liền ở ẩn trong tâm cung, vẫn đều không lộ mặt. Cố Tương cũng được miễn đi thỉnh an, thiếu chuyện phiền lòng này, lại có Cố Tam tỷ thường vào cung thăm nàng, Hình Thượng Thiên lại luôn theo khuôn phép cũ, nàng cảm thấy ngày thật sự là quá thư thái, nàng nghĩ, nếu cả đời đều như vậy thì tốt rồi.

Hôm nay, Cố Tương và đám người Xuân Nha đánh bài, từ lúc vào cung nha hoàn của nàng liền không đủ dùng, thêm vài người mới, Cố Tương đều là dựa theo "Trần" tự đặt tên, trong đó Cố Tương thường xuyên dùng nhất là nô tỳ Trần Châu, dung mạo không tính nổi bật, nhưng trắng nõn nhẹ nhàng khoan khoái, đáng người yêu chiều, làm việc phi thường cẩn thận, suy nghĩ chu đáo, làm cho Cố Tương thực yên tâm. Một người khác kêu Trần Tuệ, cô nương này nhưng thật ra nổi bật nhất trong đám nha hoàn, mày như Viễn Sơn, mắt sáng rực trắng tinh, nhìn khiến cho người cảm thấy thư thái, tính tình rất dịu ngoan, nhưng thêu thùa xuất chúng, lại phi thường cẩn thận, luôn có ý tưởng mới lạ, trên quần áo của Cố Tương sẽ luôn có điểm gì đó nổi bật, làm cho Cố Tương rất thích ý.

Cố Tương vác cái bụng to, cầm bài trong tay, ánh mắt sáng rực nhìn Hồ Nữ đối diện nói, "Ha ha, lần này ngươi thua chắc rồi, trong tay ta cầm bài lớn."

Hồ Nữ qua năm cũng mười hai, tuổi lớn, nói chuyện cũng rõ ràng rất nhiều, nhưng vẫn là thực hướng nội, không thích nói chuyện, bất quá đối với Cố Tương không giống, luôn có thể nói nhiều hơn bình thường. Cố Tương biết Hồ Nữ là thật để mình ở trong lòng, theo tâm lý mà nói nàng đã là người hai đời, nhìn mấy tiểu nha đầu này như nữ nhi mình, trong lòng mang theo vài phần thương tiếc, chỉ cần không phải phạm vào sai lầm quá lớn đều là mở một con mắt, đương nhiên này chỉ giới hạn những người lúc trước đi theo Cố Tương. Cảm tình là có hạn, trong cuộc đời thật tình chân ý đối đãi một người khả năng cũng chỉ như vậy, tỷ như khó có thể quên mối tình đầu. Cố Tương tự nhận mình không phải thánh mẫu, có thể đối mỗi người đều thấu tâm đào phế, cho nên với mấy nha hoàn mới tuy rằng vô luận theo gì phương diện Dobby đã chiều số xuất thân Hồ Nữ đám người dùng tốt, Cố Tương vẫn là thích dùng mấy nha hoàn cũ của mình.

"Nuông nuông, không có khả năng." Hồ Nữ còn thật sự suy nghĩ một lát mới nói, "Trên tay Liễu Chi tỷ tỷ là mười hai bài tẩy, phân biệt là..." Hồ Nữ nói đạo lý rõ ràng, cuối cùng nói, "Trên tay nuông nuông lớn nhất nhất hẳn là hồng đào nhĩ."

Cố Tương nhìn Hồ Nữ cảm thấy đùa nhỏ đặt ở bên nàng thật sự là lãng phí, hoàn toàn chính là thiên tài toán học, trách không được có người nói, lão thiên gia tước đoạt người cái gì khẳng định sẽ cho người thứ khác, tuy rằng Hồ Nữ phản ứng có chút chậm, nhưng đầu óc lại dị thường trí tuệ... Đợi chút, nếu Hồ Nữ tính đúng, hai mèo lớn nhỏ trên tay nàng là như thế nào? Cố Tương xòe bài, nói, "Ngươi xem, ta còn hai bài lớn mà."

Hồ Nữ thề thốt phủ nhận, "Nuông nuông, Hồ Nữ cho tới bây giờ nhớ không lầm, này khẳng định là có người gian lận!"

Sau đó ánh mắt mọi người đều nhắm ngay Xuân Nha chia bài, Xuân Nha mặt nghẹn đỏ bừng, một hồi lâu mới kiên trì nói, "Đúng vậy, là ta cố ý chia bài tốt cho nuông nuông, thế nào, ngươi tới đánh ta." Nói xong còn nhìn Hồ Nữ làm mặt quỷ, quay đầu liền chạy đi núp sau lưng Cố Tương.

Hồ Nữ mất hứng bĩu môi, hằm hừ đứng lên nói, "Xuân Nha tỷ tỷ, tỷ ức hiếp người." Nói xong liền đuổi lại đây, hai người hi hi ha ha đùa giỡn, không ngờ lại rớt xuống hồ, cũng may Hồ Nữ biết bơi, không đợi thái giám nhảy xuống đã kéo Xuân Nha đứng lên, Cố Tương nhìn hai người ướt sũng, nhìn không được liền cười ha ha, tức thì trong lương đình liền tràn ngập tiếng cười thanh thúy.

Lúc Hình Thượng Thiên tới liền nhìn thấy chỗ Cố Tương náo nhiệt như vậy, những chuyện phiền lòng trên triều đình đều không cánh mà bay. Mỗi ngày cũng chỉ lúc về đây hẳn mới có thể thả lỏng một chút, triều chính dần dần khôi phục, rất nhiều đại quý tiểu quý đều đi ra, ngay cả nội các đại thần tiền triều đại học sĩ Ngô Hình Chính đã xin quy ẩn cũng bị thỉnh ra. Hẳn ta là một học sĩ lạc hậu, chú ý nhất thể thống lễ pháp, mỗi ngày đều đuổi theo Hình Thượng Thiên nói chuyện sắc lập thái tử phi, làm cho hắn phiền lòng không thôi. Tháng tư mở khoa cử, vào rất nhiều người mới, nhiều việc cần Hình Thượng Thiên lưu ý, chỉ tiếc những người đó đều là không có căn cơ, muốn dùng thuận tay còn phải bồi dưỡng vài năm. Về phần quân đội, Hình Thượng Thiên vừa nhớ lại đau đầu, đám tướng quân đó người người tự phụ, đi theo phụ hoàng có long công, cũng chỉ có trước mặt hoàng đế mới thuận theo, ở trước mặt hắn, ai... , luôn minh trào ám phúng.

Cố Tương nhìn thấy Hình Thượng Thiên lại đây liền cao hứng, từ lúc triều chính khôi phục bình thường, nội các cũng tổ kiến xong, rất nhiều chuyện không cần Hình Thượng Thiên tự mình xử lý, thời gian rảnh rỗi của hắn cũng nhiều lên, thường xuyên về ăn cơm trưa cùng Cố Tương.

Cơm trưa hôm nay Cố Tương bảo phòng ăn làm một nồi thịt bò, bên trong trừ bỏ nạm thịt bò còn thả rất nhiều rau dưa và đậu hũ linh tinh, mấy thứ rau trộn, lạc luộc, rau thơm trộn lẫn da gà, son bí đao, rau trộn hương lật cà điều, món chính là gà hấp, đầu bếp phòng ăn am hiểu nhất chính là làm thịt vụn, cũng không biết dùng biện pháp gì, mỗi lần Cố Tương ăn đều cảm thấy cực kỳ ngon miệng, luôn gấp cho Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên cũng rất thích ăn, tiếp nhận chén bắt đầu ăn, nước canh còn mang theo hơi nóng, thịt gà mềm mại, hương vị liền phi thường thơm cay. Khẩu vị Hình Thượng Thiên đại khai, ăn hai chén, Cố Tương cũng ăn một chén không nói, thịt bò trong nồi và rau dưa đều bị nàng ăn gần hết, mấy thứ rau trộn cũng ăn không ít.

Chờ ăn cơm xong, Hình Thượng Thiên liền lôi kéo Cố Tương uống trà. Cố Tương chờ đợi mùa hè nhất, có thể uống nước dưa hấu, bất quá bởi vì hiện tại nàng có thai, không nên uống, chỉ có thể uống cái khác. Liễu Chi nghĩ biện pháp thay thế, ướp lạnh trà quả bưởi. Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần để trà bưởi vào bình, thả bình vào thùng băng, sau mấy canh giờ là có thể uống.

Nước trà của Cố Tương là trà quả bưởi ướp lạnh, đương nhiên cho dù là trà quả bưởi, bởi vì có hơi băng, Cố Tương cũng chỉ có thể uống một chén nhỏ. Trà của Hình Thượng Thiên là nước dưa hấu ngâm băng, nhìn liền nhẹ nhàng khoan khoái làm cho Cố Tương liên tục nước miếng, bất quá nghĩ cục cựa trong bụng liền nhịn... Lại nói tiếp mùa đông năm trước Cố Tương nhưng thật ra làm một phát minh, nàng bảo người đồ gỗ làm khuôn mẫu khối băng, chính là loại hình tứ giác, sau đó đổ nước sạch vào, chờ đông lạnh xong bọc dùng túi sạch sẽ, sau đó để vào hầm dưới lòng đất, đến mùa hè lấy ra vừa vặn chính là khối băng.

Đối với Hình Thượng Thiên cực độ sợ nóng mà nói phát minh này không thể nghi ngờ khiến hắn phi thường cao hứng, hưng hăng khích lệ Cố Tương. Cố Tương rất hưng phấn, lại phát minh nước đá bảo linh tinh, làm cho Hình Thượng Thiên đã nghiên, chỉ tiếc... , Cố Tương chỉ có thể nhìn không thể ăn, ai kêu trong bụng nàng có tiểu bảo bảo.

Bên hồ thực mát mẻ, từ từ thổi qua người giống như là tình nhân ôn nhu, Hình Thượng Thiên nằm trên ghế dài, Cố Tương da mặt dày đi qua cùng nằm. Cố Tương vì có thể ngủ cùng Hình Thượng Thiên trên một cái ghế, cố ý cho người làm cái thật dài. Lúc ấy Hình Thượng Thiên tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, nói nàng là tiểu bình dâm chưa, một khắc cũng không buông tha... , có phải sợ hắn nằm một mình có người đến quyến rũ hay không? Nhất định phải thủ như vậy? Nàng đỏ mặt, bất quá nàng mặc kệ, đối với mấy vệ tinh lăm le nam nhân mình, nàng tuyệt không lơ là.

Hình Thượng Thiên ôm Cố Tương, thoải mái nhắm hai mắt lại, bốn phía im ắng, ngẫu nhiên có tiếng hồ nước dao động, làm cho trong lòng người ta đều bình tĩnh lại. Hình Thượng Thiên nghĩ, nếu vẫn như vậy thật tốt? Chính là, hắn nhớ tới chuyện tuyên thái tử phi càng ngày càng khẩn bách liền cảm thấy phiền lòng, chuyện này ngay cả hoàng đế cũng hỏi đến một lần, hỏi có phải nên sớm định ra hay không? Dù sao con trai trưởng rất trọng yếu. Hắn tự nhiên cũng biết tầm quan trọng con trai trưởng, nhưng giống như Cố Tương nói qua, nghĩ đến nữ nhân khác sinh đứa nhỏ trèo lên đầu tiểu Minh Huệ, lại hoặc là trèo lên đầu con trai trong bụng Cố Tương còn chưa sinh ra này, hắn lại không tự giác có điểm bài xích. Không phải hắn bất công, dù sao thái tử phi tương lai kia và đứa nhỏ của thái tử phi còn chưa thấy tầm hơi, nhưng tiểu Minh Huệ và trong bụng Cố Tương lại đã bên hắn, hơn nữa còn khiến hắn yêu thương không thôi.

Nghĩ nghĩ, Hình Thượng Thiên vẫn là mở miệng nói, "Ừm... , Lễ bộ đưa danh sách lên, đều là nữ tử thế gia..."

Hình Thượng Thiên còn chưa nói hết, Cố Tương liền lập tức ngồi dậy, như mèo bị kinh ngạc, xù lông, nói, "Điện hạ đây là muốn lập thái tử phi?"

Hình Thượng Thiên không nghĩ tới Cố Tương phản ứng lớn như vậy, hoảng sợ, nói, "Nàng như vậy, cũng không bận tâm đứa nhỏ trong bụng."

Cố Tương bĩu môi, "Ta đi." Nói xong mang giấy.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương đùa giỡn tiểu tính tình, bộ dáng phải đi, rất bất đắc dĩ, nói, "Nàng có thể đi nơi nào?"

Trong mắt Cố Tương hàm chứa nước mắt, thoát nhìn đáng thương hê hê, "Điện hạ không cần ta, ta tự nhiên mang theo Minh Huệ rời đi, không chừng mất điện hạ."

"Hò nháo!" Hình Thượng Thiên nghiêm mặt nói, "Đã là nương hai hài tử còn trẻ con như vậy." Hình Thượng Thiên túm lấy tay Cố Tương, bế người trở về, để nàng ngồi ở trên đùi.

Một lần nữa ôm cùng một chỗ, hai người đều không tự giác thở phào nhẹ nhõm. Cố Tương nghĩ nếu vừa rồi rời đi như vậy, lập tức cảm thấy rất khó chịu, rất khó chịu... Nàng nghĩ gần đây thật sự là rất ngọt ngào, ngọt ngào như tình yêu cuồng nhiệt làm nàng quên hiện thực. Hình Thượng Thiên hiển nhiên cũng không thoải mái, lúc này bế người trở về liền cảm thấy trong lòng kiên định rất nhiều, bằng không nhìn Cố Tương vác bụng lớn đi tới đi lui, thật sự là làm cho người ta kinh hãi.

Cố Tương cũng biết, nếu thật sự Hình Thượng Thiên muốn nạp thái tử phi nàng cũng không có biện pháp. Nơi này là thế giới cổ đại, Hình Thượng Thiên có quá nhiều bản khoản, không thể quay chung quanh một mình nàng, cho dù là hoàng đế cũng có rất nhiều phiền não, huống chi Hình Thượng Thiên chỉ là thái tử? Cuộc sống luôn có lúc không hài lòng, chẳng lẽ người có thể bởi vì không hài lòng sẽ không sống nữa? Đương nhiên không phải, nhưng Cố Tương cũng không định làm bộ mình hào phóng, sau đó để hắn ly khai mình càng ngày càng xa. Nàng muốn cho Hình Thượng Thiên biết, cảm tình nàng đối hắn, giận dữ cũng tốt, tức giận cũng tốt, cho dù là đấu võ mồm cũng là một phương thức biểu đạt, có lẽ không đủ trí tuệ, cũng không đủ lý trí, biện pháp triển lộ một mặt hết sức chân thành nhất ra với Hình Thượng Thiên cũng quá ngu dốt, nhưng từ kinh nghiệm đúc kết từ vài lần so trí với Hình Thượng Thiên, Cố Tương cảm thấy cùng với tính kế thủ đoạn này nọ, còn không bằng như vậy.

Đương nhiên Cố Tương cũng sẽ không cố tình gây sự, nàng chính là thích hợp tỏ ý nghĩ của mình, cũng không phải quần quýt si mê ép buộc không dứt,

dù sao chuyện gì cũng phải có giới hạn.

Hiển nhiên phương pháp này của Cố Tương thô ráp, thậm chí thô ráp đến quá mức trực tiếp, nhưng là hiệu quả, bằng không Hình Thượng Thiên cũng sẽ không mấy lần dỗ Cố Tương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Sáng sớm, sắc trời tờ mờ sáng, hoàng đế luyện quyền thu chưởng đứng lại, cung điện rộng lớn phía sau hắt bóng thoáng bắn ra một cỗ uy nghiêm.

Hình Thượng Thiên tiến lên cung kính đưa khăn tử sạch, hoàng đế nhưng không tiếp nhận, mà là cầm một cái trong khay thái giám bên cạnh bưng.

Hoàng đế xoa xoa mồ hôi trên trán, quay đầu liếc nhìn Hình Thượng Thiên, vẻ mặt của hắn không có chút biến hóa, tựa hồ hoàng đế lạnh nhạt hẳn ta chỉ là một cử chỉ vô tâm. Trong lòng hoàng đế vui mừng lại tức tối, âm thầm nghĩ, rõ ràng đã mài tảo nhũ nội liễm như vậy, vì sao còn có thể bướng bỉnh như vậy? Hắn chậm rãi đi tới dưới tàng cây trăm năm, tán cây che khuất nửa hoa viên, hoàng đế nhìn cây kia nói, "Hoàng nhi, người xem cây này, lúc đầu cũng không phải như vậy, chỉ là một cái cây rất nhỏ, bởi vì để nó khai chi tán diệp, nhân tâm giám đi cảnh tốt nhất của nó, nó có lẽ rất đau, nhưng chậm rãi, sẽ ra sức mọc ra càng nhiều chạc cây, cuối cùng biến thành một đại thụ."

Hình Thượng Thiên nhìn hoàng đế, hắn tự nhiên biết ý tứ hoàng đế, theo thời gian trôi qua trong triều ngày càng xôn xao chuyện sắc phong thái tử phi.

"Trẫm nhìn chất nữ Ngô Hình Chính và tiểu nữ nhi Dương Vạn Hiền không sai." Hoàng đế cuối cùng nói.

Hình Thượng Thiên ngẩng đầu, "Phụ hoàng!"

"Như thế nào, người vẫn không chịu?" Hoàng đế hơi tức giận nói, "Trẫm đã nói rất nhiều, người vẫn không nghe lọt tai?"

Hình Thượng Thiên nghiêm mặt, không nói gì, trong mắt lại mang theo vài phần quật cường.

"Trẫm biết, Cố lương đệ rất tốt, lần đầu gặp trẫm đã biết." Hoàng đế nói tới đây bỗng thay đổi giọng điệu, "Nhưng người phải biết rằng, người là thái tử Đại Kỳ, đã không còn là lục nhi tử Hoài An vương, làm nhi tử Hoài An vương người có thể lựa chọn sống thế nào, nhưng làm thái tử Đại Kỳ người lại có rất nhiều chuyện phải đi làm."

"Cưới một nữ tử là vì Đại Kỳ?" Hình Thượng Thiên nghiêm mặt nói, "Nếu đều là vì Đại Kỳ, vậy phụ hoàng nhận hai nữ tử kia tốt lắm."

"Người... Cứ chịu thua kém như vậy!" Hoàng đế quay đầu quăng một cái tát qua.

Hình Thượng Thiên sinh sôi trúng một quyền, lại không chút sứt mẻ.

"Sư phụ người dạy người cái gì cũng tốt, văn đạo vũ lược mọi thứ tinh thông, nhưng éo là nặng nhĩ nữ tình trường rốt cuộc là học được từ đâu?" Hoàng đế tức giận không thôi, miệng bắt đầu thô tục, "Trẫm vốn nghĩ Cố lương đệ kia tốt, nhìn người như vậy hiển nhiên chính là dụ dỗ từ mà thôi."

"Nàng không phải!"

"Vốn không phải, nhưng người khư khư cố chấp như vậy thì phải." Hoàng đế nổi giận nói, "Người muốn cho trên lưng nàng gánh thanh danh như vậy?"

Hình Thượng Thiên nhớ tới đám ngôn quan như lang như hổ, đột nhiên cảm thấy có điểm bất an. Hoàng đế nhìn Hình Thượng Thiên tựa hồ mềm đi, tiếp tục nói, "Người cho là hiện thế cục thực ư? Dư nghiệt tiền triều chưa trừ, triều thần lại năm bè bảy mảng làm theo ý mình, Tổng đốc Xuyên Quý Lý Ngạn Trạch đã có một năm không dâng sớ con, trên tay hắn nhưng có mười lăm vạn tinh binh tiền triều, Từ Mậu gửi thư nói Ngọc Môn quan ngoại tộc Tatar lại rục rịch... Loạn trong giặc ngoài, hơi không chú ý, vinh hoa phồn thịnh này liền giống như một giấc mộng, bỗng chốc tỉnh." Hoàng đế nói tới đây hung hăng đâm thân cây, tiếp tục nói, "Người cho là trăm cả ngày sống mơ mơ màng màng, đã là lão hồ đồ sao?"

Hình Thượng Thiên tự nhiên biết việc này, nhưng bị hoàng đế nói ra như vậy, cũng là tâm tình vô cùng trầm trọng. Năm đó tiểu nhi tử của thái tử tiền triều thành cá lọt lưới, đại tướng tiền triều thấy thái tử bị đám người Ngụy An sát hại, mang theo con trai trưởng thái tử liều chết xông ra ngoài, đến nay không tìm được tung tích. Một khi bọn họ còn chưa tìm ra lực lượng tiền triều còn sót lại, chính là chưa thể yên tâm.

"Người muốn sống khoái hoạt, muốn làm gì thì làm?" Hoàng đế trừng mắt nhìn Hình Thượng Thiên, giống đang nhìn một kẻ đáng thương, "Vậy thì trở nên cường đại, biến Đại Kỳ thành phồn thịnh, vững chắc, mà để vị của người không ai có thể lay động."

Ánh mắt Hình Thượng Thiên chậm rãi âm trầm...

"Hoàng nhi, trước lúc đó, người phải ân nhẫn... Nhân là cái gì, trên đầu có một cây đao, có đau hay không, khẳng định đau." Hoàng đế nói tới đây đôi

mắt ửng đỏ, tựa hồ nhớ đến những năm mình ẩn nhẫn sống. "Làm đại sự há có thể không có nghị lực như thế?"

Hoàng đế nhìn Hình Thượng Thiên, giống như nhìn một bảo kiếm sắp ra khỏi vỏ, trong mắt thiêu đốt hỏa, như là có thể đốt sạch người.

Sắc trời dần dần sáng, thái dương từ phía đông chậm rãi lên, nháy mắt liền chiếu sáng cung điện rộng lớn này.

Cố Tương nghe được Hình Thượng Thiên muốn dẫn nàng đi sơn trang nghỉ hè, quả thực cao hứng hồng rồi, tuy rằng thân mình không thuận tiện, nhưng đã đến trung kỳ mang thai, hết thấy đều thực vững chắc, cho nên chỉ cần hơi chút chú ý là có thể.

Sơn trang Hoàng gia nghỉ hè tại Thông châu, diện tích mười vạn mẫu, chia làm tứ đại bộ phận khu cung điện, khu hồ nước, khu bình nguyên, khu dãy núi, ngồi xe ngựa đến đó cần một ngày. Cố Tương nghe Hình Thượng Thiên miêu tả sơn trang càng háo hức, nói khu hồ nước bên kia tổng cộng tám đảo nhỏ, nuôi cả thậm chí có con dài hơn thước, Cố Tương liền chẹp chẹp miệng nói có thể làm cá nướng ăn, Hình Thượng Thiên nhìn không được cười, trên nàng là mèo tham ăn.

Chờ lên xe ngựa, Cố Tương phát hiện không có hoàng đế liền có điểm bất an, hoàng đế không đi chơi, Hình Thượng Thiên làm thái tử đi được không?

Hình Thượng Thiên liền giải thích, hoàng đế không phải thực thích bên này cho nên cho tới bây giờ đều không muốn lại đây, Cố Tương mới an tâm.

Cố Tương ngay người nghỉ hè tại sơn trang một tháng, cơ hồ chơi điên rồi. Hình Thượng Thiên thật giống như không có chuyện gì để làm, mỗi ngày đều cùng nàng. Sáng sớm liền dậy, đi hồ xem mặt trời mọc, ngồi trên thuyền nhìn mặt trời đỏ xa xa chậm rãi dâng lên, có mỹ lệ nói không nên lời. Sau đó ăn điểm tâm trên thuyền, chờ bọn thái giám lấy cần câu lại đây liền câu cá. Cố Tương không kiên nhẫn nhất, vừa thả câu lập tức kéo lên xem, vừa thả câu lập tức kéo lên xem, Hình Thượng Thiên trái lại vững vàng đương đương, chỉ một lát đã câu được vài con cá, đều lớn bằng bàn tay, thậm chí cánh tay. Cố Tương nhìn cực kỳ hâm mộ, đoạt con lớn nhất thả vào thùng của mình nói là mình câu.

Chờ tiểu Minh Huệ tới liền nhìn thấy hai thùng đều có cá, đặc biệt thùng của Cố Tương có con lớn nhất, nhìn không được khích lệ mẫu thân, "Nương thật lợi hại." Cố Tương một điểm cũng không cảm thấy mất mặt, còn đắc chí. Hình Thượng Thiên thấy lại vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ có thể bắt đắc đi cười.

Giữa trưa liền làm thịt cá, ở trên thuyền ăn cá, thêm măng mới mẻ, thịt nai, thịt bò, tỏi hoa, nấu cùng nhau, chỉ một lát dậy mùi bốn phía.

Ở trên thuyền ăn cơm nhưng thật ra có tình thú khác, tiểu Minh Huệ hiện tại có thể ăn phụ thực, Liễu Chi xé nhỏ cá và thịt bò vụn uy nàng, một nhà ba người ăn phi thường tận hưởng.

Giữa trưa trở về ngủ trưa, buổi chiều Cố Tương đi trường đua ngựa xem Hình Thượng Thiên cưỡi ngựa, tiểu bạch của nàng cũng được đem lại đây. Tiểu bạch đã lâu không nhìn thấy Cố Tương, nhìn không được lại đây làm nũng, chọc Cố Tương cười ha ha. Bởi vì Cố Tương mang thai không thể cưỡi ngựa, nhưng tiểu Minh Huệ lại không, chui rúc trong lòng Hình Thượng Thiên leo lên ngựa liền bị dọa thét chói tai, lúc ngựa chạy liền cười khanh khách, biến thành Cố Tương nhìn thèm chết, nghĩ sinh đứa nhỏ này thật đúng là chậm trễ chơi, -_-|||

Thời gian khoái hoạt nháy mắt liền trôi qua, chờ phải về đến thời điểm Cố Tương một bộ lưu luyến bộ dáng, Hình Thượng Thiên liền an ủi nàng hàng năm đều có thể lại đây ngoạn, đẳng sang năm nàng sinh hoàn đứa nhỏ sau, vậy thì phương tiện.

Đến ngày cuối cùng, Hình Thượng Thiên mang theo Cố Tương nhìn mặt trời mọc, vừa sáng liền gọi Cố Tương dậy. Tuy rằng Cố Tương nghe nói nghỉ hè sơn trang lên Linh Sơn ngắm mặt trời mọc là tuyệt nhất, nhưng vẫn chưa từng thấy qua. Hình Thượng Thiên nghe Cố Tương nhắc tới liền chuẩn bị thỏa mãn nguyện vọng của nàng, buổi sáng hôm nay Cố Tương cơ hồ là đang ngủ bị người nâng lên đỉnh núi.

Thiên không mờ mờ, chung quanh tràn ngập sương mù, như là tiên cảnh. Cố Tương rúc trong lòng Hình Thượng Thiên hí mắt nhìn xa xa, chung quanh đều là hương vị Hình Thượng Thiên, làm cho nàng dị thường an tâm.. Hai người đều không nói gì, tựa hồ đang chờ mặt trời mọc.

Chỉ một lát, Cố Tương liền nhìn thấy một vòng mặt trời đỏ chậm rãi đi lên, giống như là một vòng tròn thần nhiên, ngay tại lúc Cố Tương cảm thấy cũng không gì đặc biệt, đột nhiên mặt trời đỏ kia nhiễm nhiễm bay lên, quang sáng chiếu vào trong biển mây, nhiều màu bay tán loạn, xán lạn cảm tú.

Đây là cảnh tượng mặt trời mọc đẹp nhất Cố Tương từng nhìn thấy, thái dương dâng lên giống như một vòng tròn thật lớn, ngay trước mắt của người, đôi điện người, chỉ cần người vươn tay có thể chạm, bốn phía đều là màu đỏ chiếu rọi, nhuộm tất cả thành màu đỏ tươi lừng lẩy.

Cố Tương quay đầu nhìn Hình Thượng Thiên, khuôn mặt của hắn cũng nhiễm ánh thái dương, phong tư tú dật như là một bức trích tiên đồ, giờ phút này, đôi mắt trích tiên này như nam nhân bình thường, ôn nhu nhìn chăm chăm nàng, mang theo nhu tình như nước nói không nên lời. Tâm Cố Tương liền rung rung, nàng nghĩ cho dù về sau... , vì giờ phút này, vì phần tâm ý này của hắn, nàng cảm thấy đáng giá.

Một nam nhân sinh ra tại thời đại phong kiến, có thể vì một cơ thiếp như vậy, hắn đã là cực hạn đi? Tuy rằng thoát nhìn có điểm ngốc.

Cố Tương vô cùng thân thiết ôm cổ Hình Thượng Thiên nói, "Điện hạ, ta thích chàng."

Tâm Hình Thượng Thiên cũng không bình tĩnh, hắn không biết nên báo với Cố Tương như thế nào... Từng có lúc hắn đã nghĩ đến hậu trạch của hắn chỉ có một nữ nhân này, đáng yêu, hồn nhiên, thiện lương, có đôi khi có chút bướng bỉnh, nhưng hết thấy đều làm cho hắn thích, tựa như nàng sinh ra để là nữ nhân của hắn, không biết từ lúc nào chậm rãi khắc ở đáy lòng của hắn.

"Ta cũng vậy." Lần đầu tiên Hình Thượng Thiên mở miệng nói.

Chờ xuống núi, Cổ Tương đã ngủ. Nàng ngủ thật sự say, một lần nữa mở to mắt đã là buổi chiều, Liễu Chi thấy nàng tỉnh nói, "Nương nương, chúng ta đã đến kinh đô."

Cổ Tương lười biếng lên tiếng, nhưng không đứng lên, buổi sáng cảm động thì cảm động... , nhưng thật muốn đối mặt liền cảm thấy vẫn là thật khó chịu !!!

Một lát sau, Hình Thượng Thiên tiến vào đưa Cổ Tương một bộ quần áo.

Cổ Tương kỳ quái mở ra nhìn, quần áo thực bình dân, nàng có điểm không rõ nhìn Hình Thượng Thiên, thấy trong mắt hần lóe hưng phấn, "Nàng không phải vẫn muốn ăn lợn sữa nướng Thiên Hương lâu, lần này vừa vận mạng nàng đi."

"Được sao?" Cổ Tương cảm thấy Hình Thượng Thiên đối nàng quả thực thật tốt, với kẻ trọng khuôn phép như hần thì thật là đã rất cố gắng. Đây rõ ràng chính là cải trang xuất cung, chỉ có trên phim truyền hình mới thấy được... Nàng vẫn đều mơ mộng được đi chơi, sau đó gặp được nhân sĩ giang hồ thấy chuyện không công bằng rút đao cứu giúp, , thật uy phong a!

Cổ Tương rất nhanh liền thay quần áo, Hình Thượng Thiên che chở nàng xuống xe ngựa. Xuân Nha cũng đã sớm đổi quần áo đi theo, phía sau còn có hơn mười vị tùy tùng, mặc đồ bình thường, nhưng ánh mắt tinh luyện, động tác giỏi giang, vừa thấy liền biết không là người bình thường.

Ngã tư đường người rất nhiều, Cổ Tương bị nhốt trong hoàng cung quá lâu, trừ bỏ cung nữ chính là thái giám, hôm nay được nhìn thấy rất nhiều người muôn hình muôn vẻ liền hưng phấn không thôi, một lát lôi kéo Hình Thượng Thiên mua một vòng Phật châu, một lát mua khối ngọc nhỏ cho nữ nhi, có hữu dụng có vô dụng, tóm lại mua một đống. Kỳ thật Cổ Tương cảm thấy mua này nọ chỉ là thứ yếu, trọng yếu chính là cảm giác tiêu tiền như nước, đột nhiên có vẻ người giàu mới nổi đi?

Thiên Hương lâu ở phố xá sầm uất, cực nổi danh, nhả gian nơi đó đều là cần định trước một tháng. Hiển nhiên thái tử Hình Thượng Thiên không cần vậy, hần vừa đến đã có tiểu nhị a dua chạy tới, "Ngài chính là khách quý Tàn công tử chờ? Thịnh."

Nhã gian đã có một vị nam tử đang chờ, lúc Cổ Tương đi vào thấy hần cúi đầu không dám nhìn nàng, Hình Thượng Thiên liền nói, "Đây là Tàn Thịnh Danh, con trai độc nhất Tàn lão đại nhân. Nàng cũng từng nghe qua." Cổ Tương nhớ lại người tên Tàn Thịnh Danh Tấn Dương công chúa đệ nhất bé, chẳng lẽ là hần? Nghe nói còn đào hôn.

Hình Thượng Thiên nói với Tàn Thịnh Danh, "Người không cần quá mức câu thúc, nếu đã ra ngoài, người ta chính là bằng hữu cũ gặp nhau."

Tàn Thịnh Danh tuy rằng biết ý tứ Hình Thượng Thiên, nhưng nào dám thật sự tùy ý, đồ ăn đều là đã chọn trước, bọn họ tới liền trực tiếp dâng lên.

Lợn sữa nướng chỗ này thật là danh bất hư truyền, Cổ Tương nhớ rõ yêu cầu cao nhất đối lợn sữa nướng chính là sắc đồng hồ phách, vừa vàng vừa bóng, cay mà không dầu, dị phẩm vừa miệng, Cổ Tương ăn lợn sữa nướng này liền cảm thấy thực chính là hương vị này.

Nàng vô cùng cao hứng ăn, còn thường thường gấp cho Hình Thượng Thiên. Tàn Thịnh Danh bất động thanh sắc quan sát, hần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thôn cô Cổ Tương được xưng là sủng phi này, nghe nói nàng thiên tư quốc sắc, không người có thể địch, những lời này nhưng hơi... Nhưng nếu nói Cổ Tương thô lỗ, vậy thì người quá dối trá. Tuy rằng Cổ Tương luôn luôn ăn, nhưng bộ dáng ăn phi thường đáng yêu, chu môi hợp lại, lộ ra hàm răng, nhìn thôi cũng biết nàng rất hưởng thụ, mà ngay cả hần cũng bị tác động, cảm thấy đồ ăn trên bàn đều là mỹ vị quý và lạ.

Quả thật là mỹ nhân khó được, trách không được thái tử chậm chạp không lập thái tử phi.

Bất quá khiến Tàn Thịnh Danh kinh ngạc nhất vẫn là Hình Thượng Thiên đối Cổ Tương, nhất cử nhất động đều lộ ra vô cùng thân thiết nói không nên lời, đó là cảm tình tương cứu trong hoạn nạn... Hần từng gặp trên người qua phụ mẫu hần, tình ý thái tử đối vị Cổ Tương này, sợ rằng không phải nhìn đơn giản như vậy?

Tàn Thịnh Danh nghĩ đến đây, càng cúi đầu cung kính Cổ Tương. Hần quyết định mặc kệ về sau ai làm thái tử phi, nhìn thái độ hôm nay thái tử đối đãi Cổ Tương... Nàng ấy về sau đều sẽ là người không thể bỏ qua.

Chờ vài người ăn xong, đang nói chuyện phiếm, bỗng nhiên nhả gian cách vách truyền đến tiếng nữ tử nói chuyện, "Tiện nhân Ngô Lan Hi kia, dựa vào cái gì nhảy qua ta làm thái tử phi? Không phải là vì đại bá nàng ta là nội các đại thần Ngô Hình Thành, thật buồn cười, lúc trước tiền triều bán mạng cho Thái Chân đế, lúc này trái lại vẫy đuôi gả chất nữ cho thái tử."

"Người đừng nói nữa, lời này có thể nói lung tung sao?" Rất nhanh lại truyền đến giọng một nam nhân hoảng sợ.

"Dựa vào cái gì không thể nói, phụ thân liễu mạng phò tá, có long công cũng chỉ được phong Bình Dương hầu không nói, ta lại chỉ thành lương đệ thái tử. Ta không cam lòng!" Giọng nữ tử càng lớn, tựa hồ có điểm say, giọng điệu rất là ngông cuồng.

Tàn Thịnh Danh vội đứng lên, đẩy cửa ra liền nhìn đến nhả gian cách vách, một nữ tử bị nam tử nâng lấy đang nói mê sảng.

Hình Thượng Thiên theo phản xạ nhìn Cổ Tương.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tần Thịnh Danh cùng Chiêu Trữ vội vàng đi qua. Hắn cảm thấy nhất định phải răn dạy một phen, tuy rằng hắn rất kính trọng Dương Vạn Hiến, nhưng hai con của hắn ta thật sự quá không biết đứng mực.

Cố Tương thấy Hình Thượng Thiên nhìn mình, cũng nhìn lại, mắt mang theo ủy khuất.

Tâm Hình Thượng Thiên liền nhìn không được đau.

Ngoài cửa tiếng Tần Thịnh Danh răn dạy hòa giọng nam tử bồi tội, còn có tiếng nữ tử cao điệu ồn ào, lại đều không ảnh hưởng đến hai người trong phòng, Cố Tương bủi bối, đứng dậy gục vào trong lòng Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên vươn cánh tay gắt gao ôm nàng.

Cố Tương rúc trong lòng Hình Thượng Thiên như là sâu lông, vụn vụn một lát, do dự nói, "Điện hạ..." Kỳ thật lúc Hình Thượng Thiên dẫn nàng đi sơn trang nghỉ hè Cố Tương đã biết, chuyện sắc phong thái tử phi đã không ngăn được nữa. Nhưng nàng nghĩ dựa theo tác phong Hình Thượng Thiên nhiều nhất cũng chỉ thông tri nàng một chút mà thôi, dù sao cho dù Hình Thượng Thiên sủng ái nàng như thế nào, nàng cũng chỉ là thị thiếp. Thời đại này nam nhân có mỹ thiếp vờn quanh là chuyện rất bình thường, không giống hiện đại người còn có thể đi chỉ vào đôi phương mắt tiểu tam... Ở đây cho dù nhân gia là tiểu tam, cũng là hợp pháp.

Đây là chuyện ngay cả chính thế đều không có biện pháp can thiệp, đâu chỉ không có biện pháp can thiệp, vì biểu hiện mình rộng lượng còn muốn làm bộ hào phóng đưa càng nhiều nữ nhân xinh đẹp cho trượng phu của mình. Bởi vì này mới là nữ nhân tốt phù hợp thời đại này, mà muốn độc bá nam nhân như Cố Tương vậy, bên ngoài đều là không có thanh danh tốt, đồ phụ linh tinh phỏng chừng ừn ừn tới.

Cho nên lúc Cố Tương biết Hình Thượng Thiên ngoại lệ buông chính sự mang theo nàng đi ra ngoài giải sầu liền hiểu được hắn thật là yêu thương mình, đã cố gắng hết sức. Mặc kệ về sau hai người như thế nào, tối thiểu giờ phút này, hắn thật sự để nàng ở trong lòng, không màng thân phận của nàng, không màng nàng chỉ mới sinh nữ nhi cho hắn, cũng không màng ánh mắt người bên ngoài, độc sủng nàng. Nàng thậm chí tin tưởng nếu không bị triều thần bức bách, Hình Thượng Thiên thậm chí sẽ vẫn thủ mình nàng.

Nhưng Hình Thượng Thiên đã không phải thứ tử ngày xưa không người để ý tới, hắn là thái tử Đại Kỳ, có rất nhiều chuyện khiến bản thân bất đắc dĩ.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương, cũng là có điểm không biết làm sao bây giờ, thực sự Cố Tương nháo... Chẳng lẽ phải nàng răn dạy một lần, sau đó như là phụ thân, mỗi lần đi nương nào không nghe lời liền vắng vẻ vài ngày? Để nàng ấy biết đứng mực? Tuy rằng biết đây là phương thức mỗi nam nhân đều dùng, không biết vì sao nghĩ đến dùng trên người Cố Tương liền cảm thấy trong lòng vạn phần không đành lòng. Hắn cũng không muốn như vậy, hắn cảm thấy Cố Tương và hắn không phải là quan hệ nông cạn như vậy, lại nghe Cố Tương nói, "Điện hạ, ngài có rất nhiều phi tần như vậy, có thể quên mất ta hay không?"

"Nói bậy!" Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương không có cấu kình, bụng lòng, nhưng nghe xong lời này lại thực bất đắc dĩ, nhìn không được nói, "Nàng cả ngày suy nghĩ cái gì vậy?"

Tần Thịnh Danh thấy Dương Phong mang theo muội muội Dương Trúc Quân liên tục bồi tội, nhìn không được quát lớn nói, "Dương huynh, ta kính nể Dương tướng quân mới nhắc nhở các người, quản cho tốt miệng mình, đừng để họa từ miệng cũng không biết." Nói xong liếc nhìn nhà gian phía sau mình.

Dương Phong nhìn theo mắt Tần Thịnh Danh, bị dọa hồn phi phách tán, thiếu chút nữa quỵ xuống, không ngờ muội muội vẫn la lối lung tung... Hung ác tâm hung hăng quát cái tát, "Người thật sự là to gan lớn mật! Mau theo ta về nhà!"

Dương Trúc Quân từ nhỏ được nuông chiều, đâu chịu nổi khí lực này, lập tức choáng váng, ngây ngốc nhìn Dương Phong, "Ca ca, sao ca lại..."

Dương Phong thật sự là hối đến ruột đều tái rồi, không nên nhất thời mềm lòng mang theo muội muội ra ngoài. Vốn nghĩ về sau muội muội vào hoàng cung liền không thể ra ngoài chơi nữa, hắn nhất thời không đành lòng... Thật giận, nếu biết hôm nay vì nhất thời mềm lòng mà gặp đại họa, nếu bên trong thật là thái tử điện hạ, thái tử nhìn muội muội làm trò hề như vậy, về sau còn có thể sủng hạnh nàng?

Càng nghĩ càng kinh hãi, Dương Phong cũng bất chấp trấn an muội muội, dùng ánh mắt trực tiếp kêu tùy tùng dẫn muội muội đi, lại liên tục bồi tội Tần Thịnh Danh, "Tiểu muội trẻ người non dạ, còn thỉnh Tần đại ca... nói tốt vài câu, chúng ta rất đổi cảm kích."

Tần Thịnh Danh nghiêm mặt nói, "Đã cập kê còn trẻ người non dạ? Ha ha, Dương huynh, ta đã hết lòng, cái khác liền xem tạo hóa Dương gia."

Dương Phong còn muốn nói vài câu lời hay, bị dọa xoa xoa mồ hôi, vội vàng đi theo tùy tùng, trong lòng càng bất an... Chuyện này về sau có ảnh hưởng tiền đồ muội muội hay không?

Chờ Tần Thịnh Danh trở lại nhà gian, lại thấy đám người Liễu Chi đứng ngoài cửa nhìn hắn lắc đầu. Hắn hí hóp mắt nhìn qua khe hở, tựa hồ nhìn thấy hai người đang ôm cùng một chỗ khe khẽ nói nhỏ, về mặt Cố Tương ủy khuất, Hình Thượng Thiên phá lệ ôn nhu dễ. Hắn nghĩ, cừ thật, tân phi mới còn chưa vào cung đâu, bây giờ đã trấn an?

Tần Thịnh Danh nhớ tới ấn tượng của hắn về Hình Thượng Thiên, trầm mặc nội liễm, ẩn nhẫn tàn nhẫn, đã bao giờ nhìn thấy hắn ta ôm một nữ nhân ôn nhu như vậy... Hắn cảm thấy rất đồng tình đám nữ nhân còn chưa tiến cung kia, tháng ngày sau này khẳng định không được tốt.

Chờ lúc hồi cung Cố Tương vẫn trong lòng Hình Thượng Thiên, Hình Thượng Thiên cũng gắt gao ôm nàng. Hắn nhìn Cố Tương không khóc không nháo, chỉ úy khuất nói vài câu chua, hắn dỗ vài tiếng liền ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng càng mềm mại, cảm thấy thật sự là không biết đối nữ nhân này làm sao cho thỏa đáng, thực hận không thể ngậm vào miệng, nâng niu không để nàng chịu chút tổn thương.

Trở về, hai người vẫn nhu tình như nước, tựa hồ cảm tình càng sâu hơn một tầng.

Vài nha hoàn thấy đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Xuân Nha nói với Liễu Chi, "Liễu Chi tỷ tỷ, ta cảm thấy thái tử phi tương lai cũng không vượt qua được nương nương chúng ta."

Liễu Chi nhin không được nói, "Người làm sao biết?"

"Bởi vì nương nương chúng ta là tốt nhất." Xuân Nha vô hạn khẳng định.

Liễu Chi, = =

Chọn Thái tử phi trải qua kịch liệt khắc khổ rốt cục định ra, là Ngô Lan Hi chất nữ Văn Uyên các đại học sĩ Ngô Hình Chính, một vị khác vốn thực có hi vọng làm chính phi Dương Trúc Quân chỉ được phong lương đệ. Lại nói tiếp kết quả này tuy rằng là phản đông đoàn thể đánh cò, nhưng vô luận tương mạo hay tài hoa quả thật Ngô Lan Hi hơn Dương Trúc Quân một bậc.

Phụ thân Ngô Lan Hi Ngô Hình Chi là Lễ bộ thượng thư, đại bá phụ là Ngô Hình Chính tiếng tăm lừng lẫy. Lại nói tiếp, nếu không phải nữ nhi Ngô Hình Chính đều đã sớm xuất giá cũng không tới phiên Ngô Lan Hi, bất quá này cũng chính là mệnh. Ngô Lan Hi còn có tài danh, dung mạo xuất chúng, quả thật là chọn lựa tốt nhất.

Chờ thánh chỉ sắc phong đến Ngô gia, cả nhà đều vô cùng vui mừng, này xem như một bước lên trời.

Dung mạo Ngô Lan Hi khuynh thành, tính tình lại dịu dàng thuận theo, qua tuổi mười tám vẫn được phụ luyến tiếc gả đi, thật không ngờ lại chờ được đại cơ hội hôm nay.

Ngày thánh chỉ hạ, Ngô Lan Hi bị này phụ kéo ra ngoài hào hào dạy một phen, bất quá muốn hào hào phụng dưỡng thái tử, chờ Ngô Hình Chi đi ra ngoài phòng trong chỉ còn lại có Ngô Hình Chi phu nhân Hoàng thị, nàng cũng là lôi kéo Ngô Lan Hi thủ nói cái khác nói.

"Nữ nhi, vị trí này tuy rằng là thiên đại tôn quý, lại là có chút không xong." Hoàng thị nhớ tới tin tức hỏi thăm được, liền cảm thấy trong lòng bất an.

"Nương nói vậy là ý gì?"

"Bên người Thái tử điện hạ có một vị lương đệ họ Cố, đã theo thái tử từ rất sớm, tình cảm không phải tầm thường, nghe nói bấy lâu thái tử kéo dài không lập chính phi chính là vì Cố lương đệ ngăn cản. Thủ đoạn của Cố lương đệ cũng rất cao, có bầu mấy tháng thế nhưng không để ai gần thái tử... Tần phi Đông cung đều là thùng rỗng kêu to." Hoàng thị càng nói càng thấy gian nan, "Người nhớ kỹ lời của nương, không cần gấp gáp tranh giành tình cảm, lại càng không được bày cái giá chính phi, nhất định phải ở chung thật tốt với vị Cố lương đệ này."

"Nương, ta đều biết." Ngô Lan Hi ôn nhu nói.

Hoàng thị thấy Ngô Lan Hi thuận theo như vậy, trong lòng vô hạn không nỡ, nói, "Nếu có khả năng nương thực không hi vọng người gả vào hoàng cung." Nói xong thế nhưng bắt đầu rơi nước mắt, cẩn rằng nói, "Nếu không phải tiểu tiện nhân Lan Minh kia không cần thận đưng đầu, lưu lại vết sẹo, ta còn muốn để nàng ta thay thế người đi." Ngô Lan Minh là đường muội Ngô Lan Hi, là nữ nhi đệ đệ Ngô Hình Chi. Ngô gia tông cộng ba huynh đệ, Ngô Hình Chính, Ngô Hình Chi, còn có một vị chính là phụ thân Ngô Lan Minh Ngô Hình Nhân.

Lại nói tiếp Ngô Lan Minh này cũng là người đáng thương. Phụ thân vốn là nho sĩ tài danh lan xa, rất được tôn sùng, lại vì một lần bệnh ngoài ý muốn mà chết, chỉ nửa năm mẫu thân cũng đi theo, lưu lại nàng một mình, được Ngô Hình Chi nhận nuôi.

Ngô Lan Minh từ nhỏ liền trí tuệ dị thường, mỹ mạo kinh người, vượt trên Ngô Lan Hi nhiều năm. Điều này làm cho Ngô Lan Hi rất không cam lòng, hai người nhìn như hòa thuận, trên thực tế mạch sống ngầm đã khởi động từ lâu.

"Nương, đây đều là mệnh, ngài cũng đừng đau lòng." Ngô Lan Hi ôn nhu khuyên Hoàng thị.

Chờ từ phòng Hoàng thị ra, bên ngoài đã tí ta tí tách mưa, nha hoàn Hương Ngưng mang ô cho Ngô Lan Hi lại đây.

Hai người đi trên đường, Ngô Lan Hi nhìn cảnh sắc hoa viên cách đó không xa, trên mặt dần dần hiện lên một chút ý cười tự đắc.

Bên kia, nha hoàn Ngô Lan Minh Thúy Hoàn vừa đổi được cái trán của chủ tử vừa nhin không được tức giận bất bình mắng, "Thật sự là nữ nhân tâm địa độc ác, sợ cô nương đoạt danh hiệu thái tử phi, thế nhưng hạ độc thủ như vậy..."

Thần sắc Ngô Lan Minh bình tĩnh, thần nhiên nói, "Ta nhưng thật ra muốn cảm tạ nàng ta, ta vốn còn nghĩ làm sao để tránh tuyền phi."

"Tiểu thư, ngài còn nói mê sáng?"

"Người cho rằng thái tử phi dễ làm? Nghe nói thái tử chậm chạp không muốn lập phi, đều là vì triều thần bắt buộc... Hắn vốn than phận tôn quý, bị bắt buộc như vậy, sao có thể vui vẻ? Mỗi lần nhìn thấy thái tử phi đều nhớ tới mình bị buộc bách bất đắc dĩ thế nào, tất nhiên là tức giận, hơn nữa bên người đã có một vị giải ngữ hoa, ha ha." Ngô Lan Minh nói tới đây lộ ra vài phần vui sướng, "Ta nhưng thật ra đợi nhìn Ngô Lan Hi khóc."

"Tiểu thư, ngay cả thái tử điện hạ ngài cũng không thích, rốt cuộc muốn tìm dạng gì?"

Ngô Lan Minh nhìn mura phòn ngoài cửa sổ, nhìn không được nghĩ, nam nhân trong lòng nàng hẳn là đình thiên lập địa như phụ thân vậy, cùng mẫu thân cảm sát hòa mình, sống cùng mộ, chết cùng mộ, về phần thái tử điện hạ... , thật sự không phải lương xứng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Uông Oánh Nguyệt lấy khăn tay ra quấn tóc lên, giống một thôn phụ làm việc bình thường ngồi trên ghế nhỏ. Trước mặt nàng là một thùng gỗ, trong thùng có rất nhiều quần áo, có mấy bộ thậm chí có chút tanh mùi, hiển nhiên dính không sạch sẽ gì đó. Nàng lại như là không nghĩ thấy mùi dầu giặt. Chờ sắp giặt xong, một nữ nhân trẻ tuổi mặc vải bồi gấm vóc yên hà hồng dệt nổi đi ra, trên đầu cài cây trâm vàng như ngón tay, trên mặt dung trang tinh xảo.

"Giặt sạch quần áo này, ngày mai ta muốn mặc." Nữ tử vênh vác hung hăng nói với Uông Oánh Nguyệt xong lại bỏ thêm một ít quần áo vào thùng.

Thanh Trúc đang đi lấy môi bếp lò chuẩn bị hầm được thấy, nhìn không được vọt qua, nói, "Đại nãi nãi, sao ngài đối đãi với tiểu thư chúng ta như vậy?" Nói xong liền vô cùng lo lắng đỡ Uông Oánh Nguyệt lên, nói, "Tiểu thư, sao ngài lại tự mình làm, không phải nói có nô tỳ sao?"

"Thanh Hoa bị bệnh, người một mình làm sao làm hết." Uông Oánh Nguyệt nhìn không được nói, hai lão bộc hầu hạ Chiêu Hòa hầu phu nhân đều bị đại nãi nãi Lưu thị kêu đến phòng bếp nấu cơm, hiện tại trong viện này chỉ còn Thanh Hoa, Thanh Trúc cùng nàng, thân mình Thanh Hoa suy nhược, cường chống vài ngày đã bị bệnh.

"Nhưng chuyện này cũng không phải tiểu thư có thể làm!" Thanh Trúc đau lòng nói.

"Ai u, thật là chủ tớ tình thâm, nếu người khác nhìn thấy còn tưởng rằng tẩu tử ta kiêu ngạo ức hiếp người." Lưu thị nói tới đây, ánh mắt biến đổi, giọng điệu bén nhọn nói, "Người còn cho rằng mình là đại tiểu thư? Người chỉ là nữ nhân bị thái tử điện hạ khí như giày cũ mà thôi, một đám nữ! Thật không biết sao người còn có mặt mũi ở đây, nếu ta là người, đã sớm một dây thừng treo cổ." Lưu thị càng nói càng tức giận, đến sau trên mặt mang theo vài phần kích động. Hiện tại rất nhiều người đều không muốn lui tới với bọn họ, ngay cả nhà mẹ đẻ nàng, cũng lạnh nhạt, muốn trách phải trách Uông Oánh Nguyệt trước mắt, mệnh tốt như vậy lại không biết quý trọng.

Ngắm lại liền khiến cho Lưu thị cắn răng khó nhịn.

"Đại nãi nãi, tiểu thư chúng ta là hòa ly, không phải bị hưu!" Thanh Trúc nhìn không được lớn tiếng phản bác.

"Hòa ly hay là bị hưu có cái gì khác?" Lưu thị cảm hận nói, "Thái tử cũng đã định tấn thái tử phi, chờ chọn ngày hoàng đạo thành thân, người thì sao? Còn có người muốn người sao? Là đám nữ còn không biết nhận mệnh!"

Sắc mặt Uông Oánh Nguyệt càng ngày càng âm đạm.

"Đều đừng âm ỉ!" Chiêu Hòa hầu phu nhân trong phòng nghe hai người cãi nhau, chống quai trượng gian nan đi ra, sắc mặt vàng như nến, thoát nhìn phi thường suy nhược, "Các người đây là muốn chọc giận chết ta sao!"

Uông Oánh Nguyệt vội vàng nghênh đón, đại nãi nãi Lưu thị giằng co một lát, cuối cùng không cam lòng nói, "Nương, không phải ta nói khó nghe, hiện tại tất cả đều không muốn lui tới với chúng ta, cũng là vì nàng, ai kêu nàng bị thái tử điện hạ yếm khí? Vốn ta còn trông cậy thái tử có thể nhớ tình cũ, kết quả, hiện tại chọn thái tử phi đã định ra, mọi người đều đi nhìn hót bọn họ, làm sao còn có người nhớ nhà chúng ta?"

"Đã chọn thái tử phi mới?" Chiêu Hòa hầu phu nhân run rẩy hỏi.

"Cũng không phải sao, là Ngô Lan Hi chất nữ Ngô Hình Chính, nhà bọn họ xem như một bước lên trời." Lưu thị cực kỳ hâm mộ nói.

Chiêu Hòa hầu phu nhân nhìn không được quay đầu nhìn Uông Oánh Nguyệt, cầm quai trượng chỉ vào nàng nói, "Đều là người..., đều là người làm chuyện tốt, này vốn nên là việc vui nhà chúng ta mới đúng..." Nói xong liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Uông Oánh Nguyệt hoảng sợ, vội vàng kêu Thanh Trúc đi gọi lang trung, Lưu thị thấy có chút lo lắng, cuối cùng nghĩ đến bệnh tình Chiêu Hòa hầu phu nhân đòi tiền như nước, cắn răng làm bộ như không phát hiện trở về phòng. Đứng nói với nàng cái gì hiểu đạo, cũng đừng nói nàng tâm ngoan, hiện tại

ngay cả sinh kế đều không duy trì nổi nữa, nàng chỉ có thể vì hai đứa nhỏ của mình, có một số việc luôn lực bất tòng tâm, cái gọi là cây đổ bầy khi tan chính là chỉ tình huống như vậy, nhà bọn họ nay còn lại bất quá là một tước vị cái xác không hồn mà thôi...

Lang trung đến đây sau lại là ấn huyết nhân trung, lại là rót thuốc, khó khăn mới đánh thức Chiêu Hòa hầu phu nhân. Chiêu Hòa hầu phu nhân tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là Uông Oánh Nguyệt vẻ mặt nóng vội, im lặng chốc lát đột nhiên khóc rống lên, nắm tay Uông Oánh Nguyệt nói, "Con ta, mạng của ngươi sao khổ như vậy."

Uông Oánh Nguyệt nhìn không được chua xót, đây là lần đầu tiên từ lúc biết được Hình Thượng Thiên lên làm thái tử Chiêu Hòa hầu phu nhân có thể nói chuyện an ổn với nàng, vài lần trước chưa từng có hoà nhã như vậy, cố nén nước mắt, cúi đầu nói, "Nương, ta không sao."

"Thái tử kia, thật sự nhân tâm, cũng không biết đến xem ngươi."

"Nương..."

Chiêu Hòa hầu phu nhân gắt gao nắm tay Uông Oánh Nguyệt nói, "Đứa nhỏ, ngươi nghe lời của nương, đi cầu... cầu Ngô Lan Hi được không, ta nghe nói trước kia các ngươi cũng rất tốt phải không?" Nói xong liền về mặt chờ đợi nhìn Uông Oánh Nguyệt. (thêm 1 bà điên, dù Ngô Lan Hi lên làm thái tử phi đã chắc gì quyết định được việc Đông cung hướng chi là chưa chính thức)

Uông Oánh Nguyệt vốn dâng lên hi vọng bỗng biến mất, nguyên lai đồ mình chẳng qua là vì muốn nàng đi cúi đầu sao? Chẳng lẽ cái gọi là chân tình trước mặt quyền lợi tiền tài thế tục không chịu nổi một kích như vậy sao?

Nhìn vẻ mặt Uông Oánh Nguyệt không muốn, sắc mặt Chiêu Hòa hầu phu nhân lập tức biến, cảm hận nói, "Ngươi đồ đầu gối! Sao ta lại sinh ra một đứa không tiền đồ như ngươi?" Chiêu Hòa hầu phu nhân chỉ vào Uông Oánh Nguyệt mắng, "Cha ngươi bị phái đến Mạc Bắc lạnh lùng khiến làm phủ nha, đến bây giờ một phong thư cũng không có, cũng không biết sống hay chết, ngươi lại ở đây cứng rắn chống mặt mũi không chịu đi cầu. Không phải ta hù dọa ngươi, nếu cứ như vậy, không chừng năm sau chỉ có thể nhìn thấy thi thể cha ngươi và ta, Chiêu Hòa hầu phu chúng ta liền như vậy xong rồi, đến lúc đó nương đi rồi, ngươi cho rằng chị dâu ngươi còn có thể tha cho ngươi? Phóng chừng ngay cả chỗ dung thân cũng không có!"

"Nương!"

"Ta mang thai mười tháng sinh ra ngươi, nuôi ngươi như châu như bảo, thỉnh danh sư khổ tâm dạy ngươi, chẳng lẽ dưỡng ra một lang tâm cầu phế chỉ lo chính mình?" Chiêu Hòa hầu phu nhân nhìn không được nói.

Thanh Trúc lau nước mắt, nghẹn ngào nói, "Phu nhân, ngài đừng bức tiểu thư, nàng cũng là không có cách nào, nàng từng đối thái tử..., nói rất nhiều lời không nên, bây giờ sao có thể quay đầu?" Nói tới đây bỗng nhiên nhân tình sáng lên, như là nghĩ tới cái gì nói, "Nhưng thật ra có thể đi cầu Cố lương đệ, đúng, chính là nàng, nàng khẳng định sẽ hỗ trợ."

Nhìn Chiêu Hòa hầu phu nhân vẻ mặt vui sướng, Uông Oánh Nguyệt roi lệ đầy mặt phát hiện, chính mình thế nhưng nói không nên lời cự tuyệt.

Hiện tại nói Hình Thượng Thiên sủng Cố Tương lên trời cũng không quá đáng. Từ lúc định ra thái tử phi, Cố Tương không khóc không nháo, chỉ ngẫu nhiên phát men, trong ánh mắt lộ ra không nổi, thật giống như người mình âu yếm bị kẻ khác đoạt. Hình Thượng Thiên vốn là thập phần áy náy, thấy Cố Tương như vậy, biến thành hai mươi phần, hai người mỗi ngày như hình với bóng, tình cảm này dĩ nhiên là còn muốn tốt hơn trước kia rất nhiều.

Hiện tại Cố Tương bị chiều thành hư, ngay cả đường cũng không chịu đi, làm nũng với Hình Thượng Thiên. Hình Thượng Thiên vốn rất bài xích áp áp ôm ôm trước công chúng, kết quả Cố Tương sâu kín nói, về sau thái tử phi gả tới còn có thể ôm điện hạ sao? Hình Thượng Thiên nghe xong quyết đoán thỏa mãn nguyện vọng Cố Tương!!!

Cho nên các cung nữ Đông cung thường xuyên có thể thấy thái tử điện hạ về mặt bất đắc dĩ bế Cố lương đệ bụng đã to đi lương đình bên hồ và trên đường Linh Khê cung.

Thời tiết dần dần mát mẻ lên, lại đã mùa ăn con cua hàng năm. Cố Tương liên tục có hai năm vì mang thai không thể ăn, cảm thấy, sinh thai này xong phải nghỉ một chút, bởi vì thật nhiều chuyện đều không thể làm, ngay cả ôm nữ nhi cũng phải bận khoản bụng, muốn thật cẩn thận.

Cố Tương không ăn được, nhưng Hình Thượng Thiên và tiểu Minh Huệ có thể ăn. Hai người bọn họ ngồi một trái một phải, Hình Thượng Thiên khó được muốn phát ra tình thương của cha tự mình uy tiểu Minh Huệ ăn. Hắn gỡ thịt của vớ vụn sau để vào trong bát tiểu Minh Huệ. Tiểu Minh Huệ hiện tại có thể sử dụng thìa ăn cơm, giờ thìa gỗ nhỏ sốt ruột nói, "Phụ thân." Sau đó nuốt nước miếng, cái miệng nhỏ nhắn phấn đỏ đỏ mím mím, một bộ rất muốn ăn.

Cố Tương cảm thấy nữ nhi hoàn toàn di truyền tính tham ăn của nàng, xem tướng ăn này, đầy miệng đều là thịt của không nói, ngay cả tay áo cũng dính. Tay bé còn không vững chắc, mỗi lần dùng thìa ăn cái gì đều vurun vãi một mảng lớn.

Hình Thượng Thiên bị nữ nhi thúc giục, bóc hai con cua thể nhưng một ngụm cũng chưa ăn, Cố Tương nhìn nhìn không được cười, cảm thấy tiếc nuối mình không thể ăn cũng ít đi, ôm nữ nhi đến cạnh mình, nói, "Giao giao, ngươi đã ăn hai con, thứ này rất lạnh, không thể lại ăn." Tuy nói hai con, nhưng tiểu Minh Huệ làm dính trên quần áo chỉ sợ cũng đã hết một con.

Tiểu Minh Huệ quệt miệng nhìn Hình Thượng Thiên, mắt to di truyền Cố Tương dẹt dẹt, Hình Thượng Thiên nhìn tâm lập tức liền nhuyễn, nói, "Lại ăn một con..." Hắn còn chưa nói hết đã bị Cố Tương phản bác, "Điện hạ, ngài còn chưa ăn một ngụm đâu, đây là ta cho điện hạ." Sau đó gấp một đĩa thịt của tối, thành công ngăn chặn miệng Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên điệu thấp ăn cua, cho tiểu Minh Huệ một miếng nhỏ, cha người ta đây hết cách.

Tiểu Minh Huệ liền cò Cố Tương, miệng gọi, "Nương nương nương..." Giọng mềm mại đáng yêu, Cố Tương liền không đứng vững được, đỏ, "Một lát nương cho người ăn hai viên mứt táo được không?"

Ánh mắt Tiểu Minh Huệ lập tức liền sáng, vươn năm ngón tay, "Năm viên!"

Cố Tương lắc đầu, "Nhiều nhất ba viên." Bởi vì rất ngọt, mỗi ngày Cố Tương đều ăn định lượng cho tiểu Minh Huệ.

Tiểu Minh Huệ nói, "Hiện tại." Tiểu Minh Huệ nói chuyện còn không quá lưu loát, nhưng đã thực có thể biểu đạt ý nghĩ của chính mình, lúc này biết có mứt táo ăn, ánh mắt sáng rực nhìn nương nằng.

"Được, hiện tại ăn!" Cố Tương bắt đầu đi để Liễu Chi dẫn tiểu Minh Huệ đi ăn mứt táo.

Nhìn thân mình nữ nhi nhỏ nhỏ biến mất, Cố Tương nhìn không được nói, "Đứa nhỏ này thật sự là tham ăn." Sau đó quay đầu nhìn Hình Thượng Thiên, thấy hân mìm cười nhìn mình nói, "Điểm ấy giống nàng."

Cố Tương, ==

Lúc Cố Tương thu được bài tử Chiêu Hòa hầu phu nhân xin cầu kiến thật đúng là bị dọa nhảy dựng, nhìn không được hỏi Liễu Chi, "Đưa lên lúc nào?"

Liễu Chi nghĩ nghĩ nói, "Hôm qua."

"Oh." Cố Tương nghĩ Chiêu Hòa hầu phu nhân có thể tìm mình có chuyện gì? Nhớ tới Chiêu Hòa hầu phu nhân, nàng tự nhiên nhớ tới Uông thị, từ ngày từ biệt, hai người chưa từng gặp lại, nghe Hình Thượng Thiên nói tựa hồ đang tìm người tái giá.

Lại nói tiếp lúc Cố Tương phát hiện đoạn lịch sử này giống một đoạn dã sử nàng từng đọc qua, nàng liền cảm thấy có điểm áy náy Uông thị. Nguyên nhân chính là vì nàng nhớ rõ đoạn lịch sử kia Uông thị là thái tử phi, mà Lý Hàm nay đã bị đưa vào lãnh cung, nếu không bị mình quấy rối, thật đúng là dựa vào dung mạo và tài hoa trở thành sủng phi.

Như vậy, nàng xem như hủy hai đoạn nhân duyên của Hình Thượng Thiên, - _ -|||

Cố Tương tự hỏi, nếu không phải mình xuất hiện bên cạnh Hình Thượng Thiên, Uông thị và Hình Thượng Thiên rốt cuộc có thể hòa hảo hay không thật đúng là nói không chính xác... Nhưng trong lòng rõ ràng xem thường Hình Thượng Thiên còn phải sống cùng một chỗ, đối Uông thị cũng là một loại thống khổ đi? Cho nên vì không chiếm được Uông thị chân chính yêu, Hình Thượng Thiên mới có thể chuyển ánh mắt tới Lý Hàm tuy rằng là hoàng hậu phái tới, nhưng lại mỹ mạo? Là tiến trình như vậy? Như thế nào cảm giác có chỗ không đúng!

Cố Tương cảm thấy nàng đến đây tựa hồ đã thay đổi quỹ đạo rất nhiều chuyện...Bất quá nàng cũng không có gì khổ sở, bởi vì sự thật hiển nhiên càng thêm tàn nhẫn, không có Uông thị và Lý Hàm, liền có hai nữ nhân địa vị càng thêm cao quý, một cái là thái tử phi, một cái là lương đệ, một cái là trọng thần trong triều, một cái là đại tướng tay cầm binh quyền, hiển nhiên hai người kia rất vừa vặn cùng cố địa vị Hình Thượng Thiên.

Nàng cũng từng cố gắng nghĩ, dã sử kia có viết một phi tử họ Cố hay không, nhưng nghĩ nát óc cũng không có, chỉ có viết chính phi Uông thị và công chúa tiền triều kia.

Vậy có khi nào còn một tiền triều công chúa khác nữa?

Mẹ nó, Cố Tương càng nghĩ càng bị phẫn, cảm thấy ngày qua thực không thể qua, vì sao trong dã sử không có một nữ nhân kêu Cố Tương?

Cố Tương vẫn là quyết định gặp một lần vị Chiêu Hòa hầu phu nhân này, nàng cảm thấy, nói không chừng là Uông thị có việc, nàng còn nhớ rõ lúc trước từng hứa hẹn, sẽ nhớ rõ ân tình nàng ấy mặt báo.

Chiêu Hòa hầu phu nhân cơ hồ là bị nâng đến, Cố Tương nhìn hoảng sợ, vội vàng cho người ban thưởng tọa, miễn lễ.

"Đa tạ nương nương." Chiêu Hòa hầu phu nhân run rẩy nói.

Cố Tương nhìn nữ nhân đứng bên cạnh Chiêu Hòa hầu phu nhân, mặc keo kiệt, khuôn mặt lại gầy yếu, thấy thế nào cũng rất giống Uông thị, nhưng Uông thị đã bao giờ chật vật không chịu nổi như thế, vô luận khi nào cũng đều bụng cái gái đại tiểu thư mà.

Nàng kia thấy Cố Tương đánh giá mình, liền hành lễ nói, "Bái kiến nương nương."

"Người là?"

"Ta là Uông Oánh Nguyệt, nương nương còn nhớ rõ sao?" Uông Oánh Nguyệt giọng điệu chua chát nói, nàng nhìn Cố Tương một thân khí phái, ung dung đẹp đẽ quý giá quả thực không dám nhận thức.

"Người là phu..." Cố Tương thiếu chút nữa lỡ lời, hiện tại nàng thân phận xưa đâu bằng nay, tự nhiên không cần kêu nàng ta như vậy, nhưng nên gọi thế nào? Tựa hồ xưng hô thế nào cũng xấu hổ.

Nàng ấy trước kia là đại lão bà Hình Thượng Thiên mà mình là tiểu lão bà, hiện tại, nàng vẫn là tiểu lão bà, = =, nhưng Uông Oánh Nguyệt lại không người quan tâm.

Chiều Hòa hầu phu nhân thấy Cố Tương vẫn không nói lời nào, nhin không được xoay người quỳ xuống, "Nương nương, trước kia đều là tiểu nữ không hiểu chuyện, đắc tội nương nương, thỉnh nương nương thứ tội." Cố Tương nào dám để bà quỳ, nếu quỳ lại ngắt đi thì nàng nhảy sông cũng không rửa được oan ức, vội bảo Liễu Chi đi nâng.

Chiều Hòa hầu phu nhân lại kiên trì muốn quỳ, Uông Oánh Nguyệt nhìn mẫu thân tóc bạc trắng, vẻ mặt tiêu tụy vàng như nến, không biết sao trong lòng càng chua xót, quyết tâm cũng quỳ xuống, nói, "Nương nương, là trước kia ta có mắt không thấy Thái Sơn, thỉnh nương nương xem tình nghĩa cũ giúp nhà chúng ta một phen." Nói xong liền thùng thùng đập đầu.

Nói thật, Cố Tương cảm thấy Uông thị đối nàng rất tốt, cũng không có gì đắc tội, ngược lại là Hình Thượng Thiên... Người Uông Oánh Nguyệt chân chính nên cầu tha thứ hẳn là Hình Thượng Thiên, chỉ vào trượng phu nắng là thứ tử, thành hôn ba năm còn không viên phòng, phòng chừng chỉ có Uông Oánh Nguyệt.

Rốt cuộc là nàng ta quá vô tri hay là quá tự tin, Cố Tương không rõ, nhưng nàng biết chuyện này nàng không có cách nào can thiệp, duy nhất có thể làm chính là cho chút bạc.

Kỳ thật hai người họ đến đây vì hai việc, một cái hi vọng Hình Thượng Thiên thu nhận Uông thị, một cái hi vọng có thể đổi Chiều Hòa hầu đang ở Mạc Bắc trở về. Nhưng dù là chuyện nào Cố Tương cũng đều không thể giúp. Hình Thượng Thiên chán ghét Uông thị không cần phải nói Cố Tương cũng biết, về phần Chiều Hòa hầu, đó là chuyện chính sự nàng càng không can thiệp. Chờ hai người thất vọng rồi đi, Cố Tương trầm mặc một hồi lâu.

Lúc Hình Thượng Thiên trở về tự nhiên nhìn ra Cố Tương do dự. Kỳ thật Đông cung này đều có tai mắt của hắn, Chiều Hòa hầu phu nhân vừa mới đệ bài tử, Hình Thượng Thiên liền biết. Hắn căn bản không hi vọng Cố Tương đi quản chuyện này, nhưng nghĩ tóm lại muốn cố kỵ mặt mũi Cố Tương, cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt để Cố Tương tự mình xử lý.

Đối với Uông thị, nữ nhân làm cho hắn thật sâu chán ghét này, hắn vĩnh viễn đều không có cách nào quên Uông thị chỉ vào hắn nói người không xứng, nếu có khả năng hắn nghĩ cả đời đều không nhìn thấy nàng ta. Cho nên, nhìn Cố Tương do dự, Hình Thượng Thiên còn thật lo lắng Cố Tương sẽ biện hộ thay Chiều Hòa hầu, kết quả Cố Tương chỉ là lúc đầu do dự như vậy, không đến một lát giống như là quãng chuyện này ra sau đầu, nói với hắn chuyện ban ngày chơi đùa cùng tiểu Minh Huệ, Hình Thượng Thiên mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ thật Hình Thượng Thiên suy nghĩ nhiều, Cố Tương căn bản là không nghĩ biện hộ cho Chiều Hòa hầu, bởi vì nàng cảm thấy người Uông thị chân chính nên đi cầu tha thứ là Hình Thượng Thiên mà không phải mình. Nếu Hình Thượng Thiên cảm thấy nhà bọn họ hẳn nên bị trừng phạt như vậy, kia nàng cũng không có gì để nói... Không phải nàng lãnh huyết vô tình, bởi vì Cố Tương chỉ có chút năng lực như vậy, căn bản không hơn.

Lời nói khó nghe, hiện tại nàng không có thể lực nhà mẹ đẻ, cũng không có nhi tử làm chỗ dựa, duy nhất có thể dựa vào chỉ có Hình Thượng Thiên, nàng có thể vi phạm ý nguyện Hình Thượng Thiên sao? Tự nhiên không thể, nàng có thể làm chính là trả thù lao, đây là trợ giúp lớn nàng có thể làm.

Một người trước khi giúp người khác luôn cần suy nghĩ suy nghĩ phân lượng chính mình, Cố Tương tự nhận phân lượng mình còn chưa đủ đạt tới Uông thị bọn họ yêu cầu.

Thời gian bay nhanh, lập tức tới 10 tháng, nghỉ thức sắc phong thái tử phi cũng chính là hai mươi sáu tháng 10.

Lương đệ Thái tử Dương Trúc Quân cũng cùng một ngày được nâng vào cung.

Thái tử phi Ngô Lan Hi ở Tây Hoa cung, kia vốn là chuẩn bị cho thái tử phi, phía đông Thường Lê cung an bài cho lương đệ thái tử Dương Trúc Quân, nhất thời toàn bộ Đông cung đều là một mảnh vui mừng. Đông cung trống rỗng lập tức đã chật cứng người.

Nếu nói có chút âm thầm chỉ sợ cũng chính là Linh Khê cung của Cố Tương, không có một chút màu đỏ trang điểm, cũng không có bộ dáng vui mừng, bình thường thế nào bây giờ như vậy.

Hôm nay Cố Tương ở yên trong phòng thêu cả ngày, châm không rời tay, Xuân Nha sợ trong lòng Cố Tương luẩn quẩn liền đề nghị chơi bài, Cố Tương lắc đầu nói, "Ta biết các người nghĩ cái gì, không phải là lo lắng trong lòng ta luẩn quẩn?"

Xuân Nha và Liễu Chi liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không nói gì.

"Ta sẽ không nghĩ quẩn, điện hạ đối đãi đã đủ tốt." Dựa theo tiêu chuẩn nam nhân cổ đại, Hình Thượng Thiên hiện tại cơ hồ đã là sủng ái nàng quá độ, Cố Tương khác không có, tâm tính thấy đủ nhưng thật ra có.

Bởi vì, nàng đã từng cố gắng tranh thủ, nhưng có những chuyện không phải dựa vào mình cố gắng là có thể làm được, nếu vậy làm sao bây giờ? Thì phải là không cần để tâm vào chuyện vụn vặt, nên sống như thế nào liền như thế nấy, như vậy, Hình Thượng Thiên cũng sẽ tốt, nàng cũng sẽ không quá tệ, phải không?

"Đánh bài, chơi đấu ác nhân!" Cố Tương nói.

Vài người rất tích cực, lại nói hôm nay Cố Tương thật đúng thuận, không đến một lát đã thắng vài ván.

Ngoài cửa truyền đến tiếng pháo bùm bùm, lễ quan lớn tiếng xướng, "Thái tử giá lâm. Đón người mới nhập động phòng!" Bởi vì bận tâm tâm tình Cố

Tương, Hình Thượng Thiên cố ý không để Cố Tương đi tham gia, vốn kỳ thật nàng muốn đi nghênh đón tân nương nương, dù sao thái tử phi là lãnh đạo trực tiếp của nàng.

Thân mình Cố Tương khẽ cứng lại, lập tức rất nhanh đánh một bài lục, Hồ Nữ ra tay chặn nàng, Cố Tương nhìn nhìn bài mình, thế nhưng ngay cả một lá nhị cũng không có..., bỗng nhiên cảm thấy dị thường chua xót.

"Nương nương, sao ngài khóc?" Xuân Nha nhin không được nói.

Cố Tương sờ soạng mặt, quả nhiên đây tay đều là nước mắt.

"Nương nương, ngài đừng khổ sở, trong lòng điện hạ có nương nương." Xuân Nha khổ sở trong lòng đi qua, vội vàng nắm bả vai Cố Tương nói.

Cố Tương cố gắng cười nói, "Ta không khóc, chính là trong tay ngay cả quân nhị đều không có, người nói bài này thôi không thôi? Thật sự là một tay bài thôi."

Liễu Chi thật sự là nhìn không được, đi qua ôm Cố Tương nói, "Nương nương, ngài muốn khóc liền khóc đi, nô tì cùng ngài."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Đập vào mắt đều là một mảnh màu đỏ, đại biểu cho vui mừng và trăm năm hảo hợp, Ngô Lan Hi quy củ ngồi trên giường hi, vẫn duy trì vẫn không nhúc nhích, khăn voan trên đầu che khuất tầm mắt của nàng, nhưng nàng tựa hồ có thể nhìn thấy uyên ương thêu trên khăn voan, mỗi một khăn voan đều là tân nương tự tay thêu, mặt trên mỗi một châm mỗi một tuyến đều là tâm huyết nàng, đại biểu cho tâm ý của nàng.

Trong đầu kích động lại thực không yên, nàng từng gặp qua thái tử, có lẽ hẳn không nhớ rõ, một lần kia thái tử cười đại mã màu đỏ đi trên đường, phía sau đi theo mấy chục tùy tùng, chậm rãi tiêu sái, lúc ấy hẳn mặc quần áo huyền sắc, phong tư tú đật, dung nhan tuấn mỹ, lộ ra uy nghiêm nói không nên lời, xe ngựa của nàng đứng ở một bên nhường đường, xóc mạnh lên lên nhìn bộ dáng của hắn.

Nàng còn nhớ rõ tâm tình lúc ấy, chỉ cảm thấy trái tim đã trực tiếp bay đến trên người đối phương, sau mới biết được đó là thái tử điện hạ. Nàng khổ sở, nghĩ kiếp này không có duyên phận, kết quả, chỉ chớp mắt nàng thế nhưng thành thê tử của hắn.

Nghĩ đến đây Ngô Lan Hi tràn đầy vui mừng, chỉ cảm thấy ngồi cứng ngắc như vậy, vốn khiến người ta khó nhìn cũng biến thành đau khổ ngọt ngào.

Rất nhanh liền truyền đến tiếng bước chân nam tử, người săn sóc đầu cười nói, "Điện hạ, có thể xóc khăn voan lên." "

Tâm Ngô Lan Hi nhảy tới cổ họng, cực lực làm cho mình vẫn duy trì dáng người ma ma giáo dưỡng dạy, ưỡn ngực, hơi hơi cúi đầu, hai đùi hơi tách ra một chút, chờ khăn voan được xóc lên cũng không thể nhìn thẳng thái tử điện hạ, muốn cúi đầu... Đây đó nàng đều ngâm nga không dưới mấy ngàn lần, giờ khắc này cũng không ngừng nói với chính mình, sợ ra sai lầm.

Một nam tử nhích lại gần, có thể theo khe hở khăn voan nhìn đến gầy đối phương, thêu ngũ trảo Kim Long, đại biểu cho thân phận người tới, cung điện này đám mang gầy này cũng chỉ có thái tử, lòng của nàng càng khẩn trương, lại càng nhiều kích động nói không nên lời. Nam nhân này về sau chính là phu quân của nàng, ông trời của nàng, hơn nữa là thiên tử tương lai, mà nàng sẽ đi theo hắn biến thành nữ nhân tôn quý nhất Đại Kỳ.

Ngay tại lúc Ngô Lan Hi khăn trương chờ mong, khăn voan bị xóc lên đến.

Ngô Lan Hi vội vàng cúi đầu, một bộ thẹn thùng, bên tai truyền đến vài giọng nữ tử, "Thật là một đôi mắt đẹp, làn da nõn nà, đoan trang tú lệ, không nhục thanh danh Ngô gia."

Theo mọi người khích lệ, Ngô Lan Hi càng đỏ mặt, hơi hơi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hình Thượng Thiên đối diện, thấy sắc mặt hẳn không chút vui mừng, rất là bình tĩnh.

Ngô Lan Hi rùng mình, nghĩ, chẳng lẽ hẳn không hài lòng dung mạo mình sao?

Rất nhanh có người dâng rượu giao bôi, Hình Thượng Thiên và Ngô Lan Hi giao cánh tay mặt dán mặt uống một ngụm, lúc Ngô Lan Hi cúi người gần Hình Thượng Thiên, nàng tựa hồ có thể nghe được tâm mình khăn trương nhảy thùng thùng, mặt của nàng càng đỏ, thẹn thùng nhưng lại càng xinh đẹp động lòng người.

Bên Tây Hoa cung vén khăn voan uống ly rượu giao bôi, bên Thường Lê cung lại không có chút náo nhiệt, cung nhân tự chủ giúp Dương Trúc Quân thay đổi quần áo rửa mặt chải đầu, mấy thứ trên giường hi cũng sớm thu lượm, cho dù lương đệ thái tử là phẩm cấp chính nhị phẩm, nhưng so với chính phi thái tử cũng chỉ là một thiếp mà thôi.

Trong lòng Dương Trúc Quân buồn bực, như đầu gối bị người hầu hạ, chờ đổi xong quần áo ngồi ở trên giường rầu rĩ không nói lời nào, nhũ mầu của nàng Tô ma ma thật cẩn thận nói, "Nương nương, ngài xem trời đã tối, sớm nghỉ một chút đi."

Dương Trúc Quân lại như là không nghe thấy, không nói lời nào.

Tô ma ma thở dài một hơi nói, "Nương nương, hiện tại ngài cũng không phải là ở nhà, mà là Đông cung của thái tử, cũng không thể muốn làm cái gì thì làm cái đó."

"Ma ma, ta không cam lòng." Dương Trúc Quân nhin không được nói, giọng điệu mang theo vài phần căm phẫn.

"Hừ!" Tô ma ma nhìn bốn phía, thấy ở đây đều là người các nàng mang tiền cung mới thở dài nhẹ nhõm một hơi nói, "Nương nương, những lời này không thể nói, ngài không sợ chọc giận thái tử phi sao? Lại nói Linh Khê cung bên kia còn có Cố lương đệ sinh tiểu quận chúa, nàng ta theo thái tử điện hạ đã bao lâu, còn không có không cam lòng... Nương nương cần gì tức giận như vậy?"

"Nàng ta có thể so với ta? Chỉ là một nữ tử thô lỗ xuất thân thôn cô mà thôi." Hiên nhiên trong mắt của Dương Trúc Quân, kinh địch của nàng tự nhiên là Ngô Lan Hi thân phận cao quý, dung nhan tú lệ, mà Cố Tương, hiên nhiên căn bản ngay cả đối thủ đều chưa nói tới.

"Nương nương, ngài như vậy sẽ làm thái tử phi bất mãn với ngài." Tô ma ma rất sợ lời này bị người khác truyền, rơi vào trong tai thái tử phi. Tuy rằng biết ở đây đều là người nhà, nhưng không bao đảm tai vách mạch rừng, dù sao cũng là hoàn cảnh lạ lẫm.

"Thái tử phi? Ta có cái gì phải sợ!" Không đề cập tới thái tử phi còn tốt, nhắc tới Dương Trúc Quân liền như mèo bị đập đuôi, nhảy dựng lên, nói, "Ngô Lan Hi ả trư bỏ niệm mấy câu thơ còn biết cái gì? Ta nghe phụ thân nói, thái tử điện hạ từ nhỏ đã tập võ, hần hần là thích nữ tử có thể cùng hần cười ngựa bắn tên như ta mới đúng!"

"Ai u, tiểu tử tông của ta." Tô ma ma nhin không được kinh hô, "Không thể gọi thẳng tên, kia nhưng là thái tử phi, về sau nương nương còn phải đi thỉnh an nàng."

"Ta chính là không cam lòng." Dương Trúc Quân nói tới đây, trong mắt hiện vài phần tức giận, "Nữ nhân hai mặt kia, ai chẳng biết nàng ta trộm bức họa Ngô Lan Minh vẽ nói là chính mình vẽ, vênh váo tự xưng tài nữ, thật sự là không biết xấu hổ, nhà đó thật không phải thứ tốt gì."

Trên trán Tô ma ma toát ra mồ hôi không ngừng, nhin không được nói, "Nương nương, ngài cũng đừng nói nữa, cẩn thận tai vách mạch rừng." Lại bổ sung, "Ngài không nghĩ tới sao, ngài chửi bới thái tử phi như vậy, thái tử điện hạ nhìn thấy còn tưởng rằng người ngài kiểm chuyện thị phi, không đủ đoan trang, sẽ không vui."

Nhắc tới thái tử, thần sắc Dương Trúc Quân liền uest oải, im lặng một lát, nhưng cuối cùng lại không áp được bất mãn trong lòng, nhin không được quăng đồ đạc trên giường xuống, "Ta vừa nghĩ đến tiện nhân kia thị tâm trước ta liền cảm thấy trong lòng chịu không nổi!" Dương Trúc Quân đỏ mặt nói.

"Nương nương, đây đều là mệnh."

"Ta chính là không nhận mệnh!" Dương Trúc Quân ngẩng đầu, nhìn cửa, trong mắt là hận ý kinh người.

Trong phòng im ắng, tất cả mọi người lui đi ra ngoài, chỉ còn lại Hình Thượng Thiên và Ngô Lan Hi.

Ngô Lan Hi lẳng lặng ngồi giống như một bức họa, mỗi một góc độ đều là hoàn mỹ không sót mảy, trên người tản ra hơi thở dịu dàng, bộ dáng nàng hiên nhiên là nhận giáo dục nghiêm cẩn, vừa thấy chính là điển hình tiêu thụ khuê các, cũng là làm cho Hình Thượng Thiên nhìn tự dung bực mình, tựa hồ nhìn đến một Uông thị khác.

Một hồi lâu, Ngô Lan Hi không đợi được động tác Hình Thượng Thiên, nhin không được ý xấu hổ ngẩng đầu nhìn Hình Thượng Thiên, thấy hần ngồi yên, không lên tiếng.

Ngô Lan Hi cắn môi, một hồi lâu mới cố lấy dũng khí, ôn nhu nói, "Điện hạ, muốn nô tì giúp đỡ điện hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo hay không?" Nói xong liền nhẹ bước qua.

Nữ tử bên cạnh thần sắc dịu dàng, ngôn ngữ ôn hòa, vô luận thế nào đều làm cho người ta cảm thấy trong lòng rất thoải mái, Hình Thượng Thiên lại là thâm trầm nhìn nàng... Ngô Lan Hi rùng mình, chỉ cảm thấy ánh mắt Hình Thượng Thiên tự dung khiến nàng sợ hãi, nàng không tự giác kiểm tra mặt mình. Tuy rằng không thể nói khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn khiến người vừa thấy đã ái mộ, nhưng là đoan trang tú lệ, nhan sắc mê người, tự nhận là không đến mức làm người ta không vui.

Đây là làm sao vậy?

Chẳng lẽ thật sự không thích mình? Trong mắt Ngô Lan Hi thoáng vài phần sợ hãi..., Hình Thượng Thiên nhìn không tự giác nói với chính mình, nữ nhân này tóm lại không giống Uông thị, tuy rằng xuất thân nhà cao cửa rộng, cũng là căn thủ nữ tắc, dịu dàng thuận theo, hần không nên lấy Uông thị đi so với nàng. Về phần Cố Tương..., mặc dù có chút làm cho nàng thương tâm, nhưng này chung quy là chuyện sớm muộn, thôi, cứ như vậy, cùng lắm thì về sau bồi thường nàng ấy nhiều chút.

Hình Thượng Thiên hồi thần, ôm Ngô Lan Hi, nói, "Nghỉ ngơi thôi."

Ngô Lan Hi thấy thần sắc Hình Thượng Thiên dịu đi, trong lòng đại định, thấy hần thân cận như vậy lại cảm thấy vô cùng thẹn thùng, dịu ngoan lại gần, đi

tới bên giường tự tay giúp hấn cởi y phục.

Chính là nút thắt áo khoác Hình Thượng Thiên còn không có cởi bỏ một cái, chợt nghe ngoài cửa nhao nhao ồn ào, "Điện hạ, không tốt, Dương lương đệ ngã gãy chân."

Hình Thượng Thiên rung mình, đẩy Ngô Lan Hi ra, bước ra ngoài, cau mày hỏi, "Sao lại thế này?"

Người tới là một nha hoàn bên cạnh Dương Trúc Quân, chỉ mới mười lăm tuổi, lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, lại trực diện đối mặt thái tử, cảm thấy khẩn trương, thế nhưng ngay cả nói cũng không rành mạch, "Nương nương nàng..., uống nước trà, sau đó khóc, sau đó muốn ra ngoài, sau đó trượt chân..." Nàng kỳ thật muốn nói chính là Dương Trúc Quân đi tản bộ, không ngờ ngày mưa đường trơn, lập tức té từ trên bậc thang xuống, chân sưng thật to, nhìn ước chừng là gãy xương.

Hình Thượng Thiên không biết tại sao, bị đánh gãy như vậy nhưng lại thấy đây là chuyện tốt, cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nói với Ngô Lan Hi, "Người xem việc này..."

Ngô Lan Hi liền biết khẳng định Dương Trúc Quân phá hư chuyện tốt của nàng, trong lòng hận muốn xé xác Dương Trúc Quân, nhưng trên mặt không hiện một phần, mang theo vài phần lo lắng nói, "Này làm thế nào cho phải, vẫn là mau mời ngự y." Nói tới đây lộ ra vài phần thâm minh đại nghĩa, "Điện hạ, nô tì cùng điện hạ đi nhìn Dương lương đệ đi?"

Hình Thượng Thiên tựa hồ thực vừa lòng Ngô Lan Hi, liền nói, "Hôm nay người mệt mỏi, vẫn là nghỉ ngơi đi, ta đi xem là tốt rồi." Hình Thượng Thiên quyết đoán nói xong, lại trấn an Ngô Lan Hi vài câu liền vội vàng đi Thường Lê cung.

Tây Hoa cung nô trí xa hoa thiếu Hình Thượng Thiên lập tức ít đi sinh khí, biến thành trống rỗng, Ngô Lan Hi ngồi trên giường hí đồ tươi, trong mắt tràn đầy ác độc hận ý, nhìn phương hướng Thường Lê cung cắn răng nói, "Dương Trúc Quân, ta nhất định sẽ ghi nhớ mối hận này."

Hình Thượng Thiên đến Thường Lê cung liền nhìn thấy trong phòng loạn thành một đoàn, vài ngự y chạy tới đang xem bệnh cho Dương Trúc Quân, nàng ta lại khóc nháo không chịu chạy chữa, trên trán Thái y đều là mồ hôi, thấy Hình Thượng Thiên hiển nhiên đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, hành lễ, "Điện hạ."

"Đây là làm sao vậy?" Hình Thượng Thiên uy nghiêm, chỉ đứng như vậy đã khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Dương Trúc Quân nhìn thấy Hình Thượng Thiên, nhẹn không được nũng nịu, "Điện hạ, đều là nô tì không tốt, muốn ra ngoài tản bộ giải sầu, kết quả không ngờ liền..." Nói xong liền chỉ vào chân mình một bộ rất đau.

Hình Thượng Thiên bình tĩnh, đi qua, thấy chân nàng ta sưng lên thật to, chính hấn cũng biết vài phần y lý, vờn tay niết, "Không có thương tổn đến xương cốt, nghỉ vài ngày thì tốt rồi." Nói xong liền nói với ngự y, "Các người lại đây nhìn cho nương nương một cái."

Các ngự y như được đại xá, có Hình Thượng Thiên chủ trì, một lần nữa nhìn miệng vết thương của Dương Trúc Quân, bởi vì là nữ quyến, chỉ có thể xem xét cách quần áo, nhưng tóm lại không phải trọng thương, rất nhanh liền mở phương thuốc, chỉ một ít rượu thuốc cần thoa, cộng thêm uống thuốc.

Nói đến các ngự y thật sự là mở mang hiểu biết, khi này bộ dáng Dương lương đệ như nữ tử lỗ mãng lại nháo lại khóc, kết quả thái tử điện hạ vừa đến liền dịu ngoan như con mèo nhỏ... Nữ nhân, quả nhiên là hay thay đổi.

Dương Trúc Quân ẩn tình đưa tình nhìn Hình Thượng Thiên, thấy hấn cẩn thận phân phó mình chú ý những gì, lại thuận theo đáp ứng, lập tức nói, "Điện hạ, là nô tì không hiểu chuyện, làm cho điện hạ lo lắng."

Hình Thượng Thiên quen thuộc Dương Vạn Hiến, lúc hấn ở quan bố chính từng giúp hấn vài lần. Đối với hấn ta, Hình Thượng Thiên vẫn đều kính nể, cho nên với Dương Trúc Quân hấn vẫn là muốn chiều cô tâm tình của nàng ta một chút, nhưng nhìn hôm nay nàng bày trò khôi hài, hiển nhiên Dương Trúc Quân này không đi truyền tính tình trung hậu của phụ thân, không phải kẻ thiện lương gì.

Chờ Thái y lui xuống, Hình Thượng Thiên ngồi bên giường Dương Trúc Quân, nói, "Về sau không thể làm càn như vậy!"

Dương Trúc Quân cúi đầu, một bộ mình sai rồi, nói, "Nô tì chính là..., điện hạ, nô tì về sau không dám nữa." Tuy rằng nàng cúi đầu, lại ngầm liếc nhìn đánh giá Hình Thượng Thiên, rất không an phận.

Hình Thượng Thiên thấy liền phiền chán không thôi, vốn định nhiều lời vài câu lại nhẹn không được đứng lên, "Người nghỉ ngơi đi, hôm sau ta lại đến nhìn người." Nói xong liền đi nhanh ra ngoài.

Dương Trúc Quân nhìn bóng dáng Hình Thượng Thiên một lúc, không dám tin mờ to hai mắt, một hồi lâu mới nhẹn không được khóc rống, "Tại sao có thể như vậy!" Nàng vốn tưởng rằng Hình Thượng Thiên sẽ thuận thế lưu lại qua đêm.

Chờ từ Thường Lê cung đi ra, Hình Thượng Thiên chỉ cảm thấy ngực dị thường bị đè nén, Lý Thành đi theo thật cẩn thận hỏi, "Điện hạ, phải về Tây Hoa cung sao?" Lý Thành kỳ thật là có điểm hiểu được tâm tình Hình Thượng Thiên, giờ phút này trong lòng hấn đều là vị kia ở Linh Khê cung đi? Nhưng hấn cũng không thể nói như vậy, bởi vì theo đạo lý Hình Thượng Thiên hấn là hỏi Tây Hoa cung bởi thái tử phi mới đúng.

Hình Thượng Thiên nghĩ đến Ngô Lan Hi càng phiền chán, nói, "Đi thư phòng."

Chờ đến thư phòng, nơi đó đã sớm dành riêng một chỗ làm phòng ngủ cho Hình Thượng Thiên, lúc Hình Thượng Thiên bận tối mày tối mặt liền ở

chỗ này một đêm

Đệm chần đầy hậu, nằm thực thoải mái, mặt trên vẫn là mùi Ngọc Lan dễ ngửi, đây là mùa xuân Cổ Tương có ý phơi nắng làm hương... Hình Thượng Thiên không tự giác nghĩ đến Cổ Tương, sáng sớm hán đã đi, đã là một ngày không gặp, cũng không biết hiện tại nàng đang ngủ hay là...

Ý nghĩ như vậy không ngừng chuyển động trong đầu Hình Thượng Thiên, hán lần qua lộn lại trên giường, dù thế nào cũng không có cách đi vào giấc ngủ, liền ngồi dậy, thắp đèn xem tấu chương.

Chính là chữ trên tấu chương kia bỗng nhiên giống như là thiên thư, một chữ cũng không vào đầu, hán phiền chán uống một ngụm nước trà lại phát hiện dĩ nhiên là Lão Quân mi chưa, mà không phải trà quả hán thường uống, bình thường trong phòng ngủ của hán đều có trà quả và trà quả bưởi linh tinh Cổ Tương cố ý chuẩn bị cho hán.

"Ai ngâm nước vậy?" Hình Thượng Thiên cau mày hỏi.

Lý Thành không dám đứng dậy, cúi mình bẩm, "Vừa mới điện hạ nằm thái tử phi tới, vốn định bẩm báo điện hạ, thái tử phi lại nói đừng quấy rầy điện hạ... Lại tự tay ngâm nước trà, nói là chờ điện hạ thức thì uống."

Tay Hình Thượng Thiên nắm chén trà thật chặt, trên mặt hiện không kiên nhẫn, không nói gì, nữ nhân này, rốt cuộc là thật hiền lành hay là dã tâm quá lớn? Thế nhưng nửa đêm tới ngủ thư phòng?

Nhìn Hình Thượng Thiên âm tình bất định, Lý Thành nhớ tới thái tử phi vừa rồi một bộ cao cao tại thượng bày cái giả chính phi liền nhịn không được ác ý muốn cười, người này bàn tay quá nhanh cũng quá dài, hôm nay chỉ vừa mới vào cung, hừ, ngày sau còn rất dài.

"Về sau không có lệnh của ta, ai cũng không được tự tiện tiến vào thư phòng, cho dù là thái tử phi cũng không, ngươi rõ chưa?" Hình Thượng Thiên nghiêm mặt.

Lý Thành bị ánh mắt Hình Thượng Thiên lãnh liệt nhìn trong lòng chột dạ, run rẩy lấy bảy quỳ xuống, "Nô tài không ngăn được, bắt quá, thái tử phi trực tiếp đến phòng ngủ..." Lý Thành đề thái tử phi tiến vào một là vì hai người này vừa mới thành hôn, tuy rằng hán cảm thấy thái tử không thích thái tử phi này lắm, nhưng vẫn chưa xác định được địa vị thái tử phi, thứ hai..., thái tử phi mất cao hơn đầu, hán cần gì phải cản đường? Ha ha.

"Một lát, tự mình đi ra ngoài lĩnh hai mươi bản tử!" Hình Thượng Thiên nói.

Lý Thành kinh sợ lên tiếng, chờ Hình Thượng Thiên nhìn tấu chương một khắc liền giống như không thêm đề ý nói, "Nô tài nhìn đèn Linh Khê cung còn sáng."

Thân mình Hình Thượng Thiên cứng đờ, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, ngay tại lúc Lý Thành nghĩ hán đã đoán sai, Hình Thượng Thiên giống khuôn giống dạng lại nhìn tấu chương một khắc, lập tức đứng lên, nói, "Đi Linh Khê cung."

Lý Thành vững tâm, lên tiếng, vội vàng đứng dậy, trong lòng lại nghĩ, cái gì thiên kiều mỹ nhân, làm sao qua được Linh Khê cung Cổ lương đệ, xem ra về sau phải càng cung kính đối đãi vị này.

Lúc Hình Thượng Thiên đến Linh Khê cung, đèn trong phòng quả thật còn sáng, bắt quá là vì sợ người trực đêm sợ hãi lưu hai ngọn tiểu đăng mà thôi, Xuân Nha và Liễu Chi trực đêm nay cũng chưa ngủ, lại nhìn thấy Hình Thượng Thiên đến đây.

"Điện hạ." Xuân Nha và Liễu Chi hành lễ nói.

"Nương nương đâu?" Hình Thượng Thiên nhìn Liễu Chi và Xuân Nha đỏ mắt, trong lòng liền nhịn không được bắt đầu lo lắng Cổ Tương.

"Nương nương ở trong phòng." Xuân Nha trả lời.

Hình Thượng Thiên lên tiếng, lập tức vẫy tay ngăn đón hai người đi thông bẩm, liền tự mình đi vào. Liễu Chi và Xuân Nha nhìn nhau, có điểm sờ không được ý tứ Hình Thượng Thiên, Lý Thành cười nói, "Đều đi nghỉ ngơi đi, đêm nay chỉ sợ sẽ không đi ra." Lý Thành nghĩ còn không biết muốn an ủi Cổ lương đệ như thế nào đâu, làm sao có thể bỏ đi được.

Trong phòng liền đốt một trăn đèn cung đình, mông mông lung lung, lúc Hình Thượng Thiên đi tới liền nhìn thấy một khối nổi lên trên đệm chần, hán nhịn không được muốn cười.

Hình Thượng Thiên đi qua, sờ sờ đệm chần kia đang muốn nói chuyện, lại nghe giọng Cổ Tương mang theo dày đặc giọng mũi nói, "Liễu Chi, ngươi không cần phải khuyên ta, ta chính là muốn một mình một lát."

Hình Thượng Thiên cả kinh, nàng đây là khóc đã bao lâu, vội vàng hỏi, "Khóc cái gì?"

Cổ Tương vừa nghe là giọng Hình Thượng Thiên, nhịn không được quay đầu, kết quả nhìn đến thật là hán..., vừa mừng vừa sợ, cũng là không thể tin được hỏi, "Điện hạ, là chàng?"

Hình Thượng Thiên nhìn mắt Cổ Tương khóc sưng lên, cái mũi lại đỏ rực, hiển nhiên khóc đã lâu, nhịn không được lại đau vừa tức nói, "Thật sự là hồ nháo! Ngươi nhưng có bầu, làm sao có thể không thương thân mình như vậy..." Hình Thượng Thiên còn chưa nói hết, chỉ thấy Cổ Tương không quan tâm xông đến.

Chờ hai người ôm cùng một chỗ, đều tự dung thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng cảm thấy một ngày này tách ra lại dài lâu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Hai người ôm một lát, Hình Thượng Thiên đau lòng hỏi, "Nàng khóc cái gì?"

Cố Tương nhăn nhó trong lòng Hình Thượng Thiên, hít cái mũi nói, "Chỉ là mất hứng thôi." Nghĩ đến Hình Thượng Thiên có thêm hai nữ nhân, trong lòng nàng liền cảm thấy đau, càng miễn bàn hai nữ nhân này có một là chính thê hẳn, nàng lại nhớ tới vị trí tiểu tam.

Hình Thượng Thiên vốn muốn răn dạy nàng vài câu, nhưng nhìn ánh mắt nàng đỏ rực, thế nhưng một câu cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy cũng khó chịu theo, nói, "Về sau không được như vậy." Lập tức xoay người ôm Cố Tương đến trên giường, mình cũng cởi quần áo nằm lên.

Kết quả vừa mới ôm người vào trong ngực, đã thấy Cố Tương nhin không được lại khóc lên, Hình Thượng Thiên gấp hỏi, "Sao lại khóc?"

Cố Tương mang theo khóc nói, "Trên người Điện hạ có mùi hoa lan." Vừa ngửi được mùi, không cần đoán, tự nhiên chính là vị thái tử phi nàng chưa gặp mặt kia. Cố Tương càng nghĩ càng phiền lòng nói, "Điện hạ, hôm nay là ngày lành của ngài không nên tìm ta, nên cố kỵ thái tử phi." "

Hình Thượng Thiên phụng phịu, "Như thế nào, người còn muốn đuổi ta đi?"

Cố Tương quệt miệng không nói lời nào, đôi mắt nhỏ thoát nhìn miễn bàn nhiều đáng thương, Hình Thượng Thiên tràn đầy bất mãn lại biến thành đau lòng, bất đắc dĩ nói, "Tiểu bình đảm chua." Nói xong liền hôn lỗ tai Cố Tương, nói thêm, "Yên tâm, ta không có chạm vào bọn họ."

"A" Nhân tình Cố Tương sáng lên, lại không tin nói, "Làm sao có thể?"

Hình Thượng Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, "Sao không có khả năng?"

"Điện hạ ôm một đại mỹ nhân liền..." Cố Tương còn nhớ rõ, nghe nói nam nhân có thể ôm nữ nhân trong lòng mà vẫn không loạn nhưng là thể gian ít có.

"Trong mắt người, ta là nam tử hảo sắc như thế?" Hình Thượng Thiên không phải quân tử nữ nhân trong lòng mà vẫn không loạn, chính là trải qua Cố Tương tẩy não, hẳn bỗng nhiên cảm thấy, chỉ thấy mặt một lần liền cởi áo tháo thắt lưng hơi có chút không thích ứng, hơn nữa lo lắng Cố Tương, hôm nay thêm Dương lương đệ làm trò khôi hài, mặc dù có chút quá đáng, nhưng lại giúp hắn một phen, làm cho hắn có lý do không đi chạm vào bọn họ.

Lại nói tiếp, Hình Thượng Thiên cảm thấy hiện tại mình thật sự có điểm không hiểu chính mình... Kinh hãi nghĩ, chẳng lẽ ảnh hưởng của Cố Tương đối hắn đã đến tình trạng này?

Kết quả rất nhanh Hình Thượng Thiên đã không nghĩ được cái khác, bởi vì Cố Tương khóc, ôm cổ Hình Thượng Thiên nói, "Điện hạ, ta cũng biết mình không nên bá đạo như vậy, nhưng chính là trong lòng nhin không được, làm sao bây giờ?" Cố Tương ân tình đưa tình nhìn Hình Thượng Thiên, "Ta có đôi khi nghĩ, nếu điện hạ chỉ là một nam tử bình thường thì tốt rồi, chúng ta có thể bên nhau như vậy cả đời, tuy rằng ta không dám đương nói chính thê điện hạ, nhưng chúng ta có thể tiếp tục trông giữ lẫn nhau, vẫn sống thật tốt, không có nữ nhân khác, tựa như vợ chồng bình thường, tự do tự tại."

Hình Thượng Thiên nghe Cố Tương nói, trong lòng khiếp sợ, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe Cố Tương nói như vậy.

"Điện hạ, ta có phải một nữ nhân hư hỏng hay không? Ai không hi vọng phu quân tôn quý, ta lại thầm mong điện hạ là một người bình thường, như vậy không có chuyện triều chính phiền não, hi vọng an khang cả đời, bởi vì như vậy điện hạ có thể chỉ là của mình ta." Cố Tương nói xong liền lại khóc lên, "Hiện nay cảm y ngọc thực, ta lại càng nhớ ngày tháng tự do tự tại của chúng ta tại biệt viện. Điện hạ, ta có phải rất không tiền đồ hay không? Ta không phải nữ tử hiền lương phải không?" Cố Tương càng nói càng không khắc chế được, nàng phát hiện dựa theo tư duy cổ đại, nàng chính là một đồ phụ làm người ta chán ghét.

Hình Thượng Thiên bị lời Cố Tương nói làm cho trong lòng càng động dung, thấy Cố Tương khóc thút tha thút thít, dùng ngón cái xoa xoa nước mắt của nàng, ôn nhu nói, "Đừng khóc." Nói xong cúi đầu hàm trụ môi của nàng hôn lên, vừa hôn vừa nói, "Nàng tự nhiên là không giống, thái tử phi cũng vậy, Dương lương đệ cũng vậy, làm sao có thể so sánh được với vị trí nàng trong lòng ta..., ta đều biết." Hình Thượng Thiên nói xong càng dụng tâm hôn. Hắn nghĩ Cố Tương đối hắn một lòng say mê, nghĩ hai người tại biệt viện hẳn vẫn đã hạc tự do tự tại, nghĩ nàng đi theo hắn bốn ba nơi nơi không hề oán hận, lại nhớ lời vừa rồi nàng nói, ai không hi vọng phu quân tôn quý, ta lại thầm mong điện hạ chỉ là một người bình thường, hi vọng an khang cả đời... Những lời kỳ quái này, vào trong lòng hắn, khắc ở ngực của hắn.

"Điện hạ." Cố Tương cũng là lần đầu tiên nghe được Hình Thượng Thiên nói ra như vậy, nhin không được thẩu tiến lên đi hội hôn qua đi.

Hai người khó kìm lòng nổi hôn nhau, tay Hình Thượng Thiên lập tức liền xuyên qua vạt áo cảm mềm mại trước ngực Cố Tương, Cố Tương nhin không được ngậm nga ra tiếng... Một hồi lâu, Cố Tương dùng sức đẩy Hình Thượng Thiên ra.

Hình Thượng Thiên mở mắt, rất có điểm tức giận nói, "Làm sao vậy?"

Cố Tương nhăn nhó nói, "Điện hạ không đi nhìn thái tử phi?"

Hình Thượng Thiên trừng mắt nhìn Cố Tương, lập tức hung hăng vỗ mông Cố Tương nói, "Tìm đánh."

Cố Tương bĩu môi không nói lời nào, một bộ ủy khuất, Hình Thượng Thiên nhìn bất đắc dĩ nói, "Nàng khóc suốt như vậy, sao ta có thể yên tâm trở về?"

"Hôm nay không đi, đêm mai cũng phải đi." Cố Tương nói xong thế nhưng lại không tự giác khổ sở. Nàng phát hiện hiện tại mình thật đúng là lòng tham không đáy, trước kia Hình Thượng Thiên ngủ cùng Uông thị nàng đều là một bộ không sao cả, thậm chí còn hi vọng Hình Thượng Thiên mau đi. Hiện tại, Hình Thượng Thiên càng tốt với nàng, nàng càng chịu không nổi Hình Thượng Thiên đi chạm vào nữ nhân khác, mà nữ nhân kia kỳ thật là lão bà chân chính của Hình Thượng Thiên, sao nàng có thể như vậy? Nghĩ đến đây lại bổ sung, "Điện hạ, ta chính là trong lòng không thoải mái mà thôi, điện hạ thật sự không cần phải đến xem ta, ngày mai... Ngày mai thì tốt rồi."

Hình Thượng Thiên thở dài một hơi, một lần nữa ôm Cố Tương vào lòng, ôn nhu nói, "Không được hồ nháo như vậy." Hiện tại hẳn thật là có điểm không biết làm sao với Cố Tương bây giờ, nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, "Hôm nay sẽ không đi, ngày mai cũng không đi."

Cố Tương cũng biết mình có điểm quá đáng, cúi người dựa vào Hình Thượng Thiên, "Điện hạ, có phải ta rất tham hay không?"

"Cũng không phải." Hình Thượng Thiên bất đắc dĩ cười, trong giọng nói là sùng ái chiếm đa số, nói, "Khóc lâu vậy, bảo người lấy nước rửa mặt đi."

Cố Tương nhớ tới hương hoa lan trên người Hình Thượng Thiên liền cảm thấy dị thường cách ứng, nàng nói, "Điện hạ cũng nên đi tắm."

"Tiểu binh tắm chưa!" Hình Thượng Thiên nhin không được nói.

Chờ hai người tắm sạch, Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên thay trung y mới, thể này mới cảm thấy trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hình Thượng Thiên tựa hồ cũng đã sớm nhìn ra Cố Tương băn khoăn, nhin không được trêu chọc, "Tốt lắm, bản thái tử đều đã rửa, nương nương lại đây thị tắm đi."

Cố Tương nghe xong nhin không được nở nụ cười, nói, "Vừa nương nương ta liền cung kính không bằng tuân mệnh." Nói xong liền đi qua, hai người mặt dán mặt, tâm dán tâm, cảm thấy chưa từng có gần sát lẫn nhau như vậy, không tự giác lại hôn, chính cái gọi là tình đến kim lòng không đậu.

Độ ẩm trong phòng dần dần lên cao, Hình Thượng Thiên nắm Cố Tương bởi vì mang thai mà càng đẩy dầm mềm mại, chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong lòng sôi trào lên, cúi đầu một ngụm hàm trụ nụ hoa của nàng, tay kia thì theo thất lũng Cố Tương trượt tới chỗ hai chân của nàng.

Cố Tương sớm đã vượt qua sơ kỳ mang thai nguy hiểm nhất, nhưng thật ra không ảnh hưởng cuộc sống vợ chồng. Hình Thượng Thiên cũng là trong lòng cố kỵ, động tác rất ôn nhu, mềm nhẹ mở chân. Cố Tương., theo sau tiến vào. Một khắc đó, hai người đều thoải mái than ngậm, Hình Thượng Thiên nắm chỗ mềm mại, tay kia thì bao lấy bụng nàng, sợ mình quá mức kịch liệt làm cho Cố Tương không thoải mái.

Hình Thượng Thiên chậm rãi động, Cố Tương ôn nhu gắt gao vòn quanh hân, làm cho hân càng có chút khó kìm lòng nổi, tiếng hít thở của hân càng ngày càng nặng, động tác cũng dần dần khoái hoạt. Cố Tương bị động chỉ có ngâm nga, ôm đầu Hình Thượng Thiên, hôn hân, hai người lại gắt gao ôm lấy nhau.

Buổi tối hôm nay nhất định là một đêm không ngủ, vô luận đối với Cố Tương hay là đối với hai nữ nhân vừa vào cung.

Cố Tương bị Hình Thượng Thiên khó được nhiệt tình dây dưa, đến cuối cùng chỉ có nằm hưởng thụ, đệm giường đã bị ẩm ướt, cả người Cố Tương đều là mồ hôi, lại không thể không đi nghênh đón Hình Thượng Thiên xâm nhập. Trong phòng truyền đến ba ba tiếng vang, như một chương nhạc mê người phạm tội. Cố Tương ngâm nga càng lúc càng lớn, đây dầm mềm mại theo Hình Thượng Thiên kịch liệt mà xuất đường cong xinh đẹp. Hình Thượng Thiên nhìn trong lòng càng nóng, nhin không được vươn tay cầm mềm mại của nàng bóp nhẹ, vừa động làm Cố Tương càng run run.

Chờ hết thảy chấm dứt đã là nửa đêm, lúc Hình Thượng Thiên đến vốn đã trễ, lại ép buộc một phen, ánh mắt Cố Tương đều sắp không mở ra được. Hình Thượng Thiên ôm Cố Tương, sờ sờ bụng có chút bất an, cúi đầu nghe động tĩnh đứa nhỏ một lát, nghe thấy được máy thai đứa nhỏ thể này mới an tâm. Buổi tối hôm nay hân rất kích động, thật giống như trong thân thể có một gì đó nói không nên lời cần phát tiết đi ra.

Cố Tương cảm giác được mặt Hình Thượng Thiên dán bụng của nàng, nhin không được ngửa cười khanh khách, nói, "Cực cung tốt lắm, vừa rồi đã rất có lực."

Hình Thượng Thiên cúi đầu hôn Cố Tương, hai người ôm nhau ngủ.

Chờ Cố Tương tỉnh lại đã là sắc trời sáng rồi, Hình Thượng Thiên bên cạnh sớm đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Cố Tương có điểm mơ hồ, nhin không được nghĩ hôm qua có phải nàng nằm mơ hay không? Kết quả động người, lại cảm thấy toàn thân mỏi nhừ, ô, xem ra là sự thật.

Lập tức nghĩ lại, lại cảm thấy có điểm kinh dị, đêm tân hôn thái tử thế nhưng không sùng hạnh thái tử phi mà đến tìm nàng?

Nàng lại nghĩ tới đêm qua mình nói với Hình Thượng Thiên những gì, nhin không được bùm mặt, trời ạ thật xấu hổ, gì mà hi vọng thái tử chỉ là của mình. Nha nha nha, thật dọa người, đêm qua Cố Tương còn bị vậy tình thần kích động, có điểm bị thương quá độ, nhưng vừa thức lại cảm giác như người say rượu tỉnh. Nàng bỗng nhiên cảm thấy, khốc lóc om sòm lại ghen tị như vậy, thái tử không có phé nàng xem như chuyện khó lường.

Liễu Chi nhìn Cố Tương tình, vội vàng cầm quần áo lại hầu hạ, nói, "Nương nương đã tỉnh." Nói xong nhìn dấu vết xanh tím trên người Cố Tương, nhìn không được liền đỏ mặt.

Chờ Cố Tương rửa mặt, tắm gội, lại thay đổi quần áo thế này mới đứng lên, hỏi, "Hôm nay hẳn là muốn đi kính trà thái tử phi?"

Liễu Chi che miệng cười, ý tứ kia chính là nương nương sao hiện tại mới nhớ tới chuyện này, nói, "Điện hạ buổi sáng hôm nay đi nói thân mình nương nương không khỏe, chuyện kính trà về sau hãy nói." Hoàng cung không giống như nhà cao cửa rộng, phẩm giai nữ tử là quan trọng nhất, về phần kính trà nhận thức này cũng là cần xem người, không coi là chuẩn.

Ăn điểm tâm, chính xác mà nói hẳn là ăn cơm trưa, bởi vì Cố Tương thức dậy đã là giữa trưa, Cố Tương lại nằm một lát, hôm qua thật sự hơi mệt chút. Buổi chiều tiểu Minh Huệ lại đây, túm lấy tay Cố Tương muốn đi chơi. Cố Tương vốn định đi hoa viên nhưng nghĩ tới nay Đông cung đã không phải thiên hạ một mình nàng, nói không chừng còn có thể gặp được Dương lương đệ đi ra tản bộ, nàng liền đánh mất ý niệm trong đầu, mang theo nữ nhi đi dưới tàng cây hải quýt.

Cây quýt đã thực già, nhánh cây thực thô, Cố Tương thực thích hương vị quýt, cảm thấy rất dễ ngủ, chủ yếu là Cố Tương có lần bị say xe lợi hại, khi đó còn không biết có thuốc chống say xe, kết quả mỗi lần ngồi xe liền mua một gói quýt to, lột ăn, nghe hương vị quýt sẽ cảm thấy thoải mái một chút.

Liễu Chi cầm cây thang lại đây, Xuân Nha cũng không có bởi vì vào cung mà hoang phế luyện võ, hiện tại thân thủ nàng càng ngày càng tốt, nóng lòng muốn thử ôm lấy tiểu Minh Huệ leo lên... Quýnh, Cố Tương vốn định ngăn đón, sau ngẫm lại Hình Thượng Thiên phái hai cao thủ Lí gia lại đây bảo vệ tiểu Minh Huệ, hiển nhiên cũng là không kém, hơn nữa tiểu Minh Huệ thật sự hưng phấn, cười rất đáng yêu, tiểu cô nương non nót đồng âm khiến người rối tinh rối mù, Cố Tương đành chịu thua.

Xuân Nha ôm tiểu Minh Huệ lập tức nhảy lên, dẫm nát một nhánh cây thực thô trên đầu, Minh Huệ cao hứng, vừa ôm Xuân Nha đứng vững, vừa vuron tay đi hái quả quýt, vừa hái vừa ồn ào nói, "Đây là nương." Sau đó lại hái được một quả lớn, "Đây là cha", sau đó lại hái được một quả nói, "Đây là Minh Huệ."

Cố Tương liền có ý chọc nữ nhi nói, "Minh Huệ, nương muốn quả lớn, người cho nương sao?"

Minh Huệ trầm tư một lát nói, "Nương, Minh Huệ cho nương, này lớn..., cha." Cố Tương nghe xong vừa muốn cười, lại cảm thấy ghen tị, đứa nhỏ này rõ ràng gần gũi nàng hơn, Hình Thượng Thiên cũng chỉ ngẫu nhiên lại đây chơi với bé một lát, như thế nào lại thích cha hơn, không cam lòng, không cam lòng.

Chờ Minh Huệ vừa mới dứt lời liền nghe được một tiếng cười sang sảng, Cố Tương quay đầu nhìn thế nhưng chính là Hình Thượng Thiên, nàng có điểm ngây ngẩn cả người, sớm như vậy đã tới rồi?

Minh Huệ nhìn thấy Hình Thượng Thiên, nhìn không được vẫy tay kích động kêu, "Phụ thân." Kết quả lập tức liền buông Xuân Nha ra, thân mình nhoáng một cái muốn rớt xuống. Cố Tương bị dọa... Đúng lúc này một bóng dáng hiện lên, Hình Thượng Thiên nhẹ nhàng nhảy lên túm lấy Minh Huệ, Minh Huệ nhìn phụ thân, lập tức ôm chặt, "Cha, ôm một cái."

Chờ Hình Thượng Thiên ôm đứa nhỏ xuống, Cố Tương mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng tiến lên định ôm nữ nhi an ủi, thấy bé ôm cổ Hình Thượng Thiên không buông, liền buồn bực, trách không được đều nói nữ nhi là tiểu tình nhân kiếp trước của phụ thân, lời này một điểm cũng không giả, người xem, bé chỉ cần cha.

Hình Thượng Thiên và tiểu Minh Huệ cùng nhau ăn quýt, Minh Huệ cầm quả lớn đưa Hình Thượng Thiên, nói, "Minh Huệ hái, cho phụ thân." Cố Tương tựa hồ nhìn đến mềm mại trong mắt Hình Thượng Thiên, cha và con gái thân tình chỉ sợ là ai cũng không có cách nào kháng cự.

Minh Huệ chơi một lát cảm thấy mệt mỏi, bị nhũ mẫu bế trở về, Hình Thượng Thiên cùng Cố Tương ngồi dưới tàng cây quýt, hai người mãi một lúc cũng đều không nói gì, chủ yếu là Cố Tương cảm thấy hôm qua khóc nháo có điểm rất dọa người.

Ăn cơm chiều xong, Hình Thượng Thiên mang theo Cố Tương đi bên hồ tản bộ, cũng không như Cố Tương tưởng tượng giữa đường đột nhiên ngẫu ngộ gặp lương đệ mỹ nhân gì đó. Hai người trở lại Linh Tê cung, Cố Tương mất thấy sắp đến giờ đi ngủ, hỏi, "Điện hạ, buổi tối ngủ lại đây sao?"

Hình Thượng Thiên trừng mắt nhìn Cố Tương một cái, chụp miệng của nàng hung hăng vỗ hai cái nói, "Lại nói bậy, là ai hôm qua khóc nói không cho ta đi?"

Mặt Cố Tương liền đỏ, một hồi lâu mới nhăn nhó nói, "Hôm qua ta có điểm hồ đồ."

"Ta đi."

Cố Tương nghe xong bị dọa nhảy dựng, đuổi bước lên phía trước liền túm cánh tay Hình Thượng Thiên, kết quả vừa nhấc mắt liền nhìn thấy hán mím cười nhìn nàng, Cố Tương thế mới biết mình bị lừa, nhìn không được xấu hổ nói, "Đi thì đi, ai sợ."

Hình Thượng Thiên ôm lấy Cố Tương, bắt đầu dĩ vãng dài nói, "Thật sự là tiểu bình dấm chua, ai, lúc trước sao lại cảm thấy nàng dịu dàng nghe lời? Quả thực chính là cọp mẹ."

Cố Tương vận vẹo trong lòng Hình Thượng Thiên như con sâu, nghe xong lời này cam chịu nói, "Chỉ cần có thể bá chiếm điện hạ, làm cọp mẹ cũng được!" Nói xong còn học một tiếng gào con hổ, Hình Thượng Thiên nhìn dáng điệu Cố Tương thơ ngây, nhìn không được cười ha ha, nắm cằm của nàng

nói, "Đề bản thái tử nhìn xem bộ dáng cộp mẹ thế nào?"

Cố Tương liền ngẩng đầu, một bộ yêu mị, "Điện hạ, ngài xem tư sắc ta thế nào?"

"Ừm, không sai."

"Vây ta liền bá chiếm điện hạ không buông, về sau điện hạ chính là người của ta, ai cũng không cho chạm vào." Cố Tương nói tới đây, cắn lỗ tai Hình Thượng Thiên, mang theo vài phần ái muội thối một hơi.

Hình Thượng Thiên chỉ cảm thấy trong lòng một trận lửa nóng, nhìn không được ánh mắt tối đi, nói, "Có thể bá chiếm, nhưng phải đề bản thái tử biết bản lĩnh của người."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Buổi tối này Ngô Lan Hi si ngốc đợi tới giờ tỵ cũng không đợi được thái tử đến, ngồi trên giường còn không dọn dẹp đồ đạc đồ thối, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng đều biến thành chua xót.

Rõ ràng buổi sáng đi tạ ơn Hoàng Thượng, thái tử còn đòi nàng lễ ngộ có thêm, như thế nào chỉ chớp mắt đến buổi tối lại không có tin tức gì? Nàng nhớ tới đêm qua mình thuận theo và Dương lương đệ nháo sự, này rõ ràng thể hiện nàng hiền lành, sao thái tử một điểm phản ứng cũng không có?

Chẳng lẽ bị Dương lương đệ kia nửa đường cướp đi?

Ngô Lan Hi nhớ tới đêm qua Dương lương đệ bày trò, liền nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi, nói với nha hoàn Hương Ngưng, "Người đi nhìn một cái, điện hạ rốt cuộc ở đâu? Cho bọn thái giám nhiều bạc chút, không cần đau lòng vật ngoài thân."

Hương Ngưng nghe xong Ngô Lan Hi phân phó, do dự mãi, vẫn đều không động, Ngô Lan Hi kỳ quái, cau mày hỏi, "Như thế nào còn đứng đây?"

"Nương nương..." Hương Ngưng lộ ra một bộ khó xử.

Ngô Lan Hi tựa hồ cảm giác xảy ra vấn đề, vội vàng hỏi, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người nói mau."

Hương Ngưng liền lấp ba nói, nguyên lai thái giám hôm qua dẫn đường cho các nàng đi ngự thư phòng, hôm nay đã không tìm thấy hắc, hỏi vài người đều nói không biết, còn lộ ra hoảng sợ... Sau nàng lại hỏi chuyện điện hạ, căn bản là không hỏi được gì, vài người còn trả bạc hôm qua thu lại.

Ngô Lan Hi cả kinh, lập tức ngồi dậy, nhìn không được nói, "Chẳng lẽ điện hạ giận ta?" Trong cung này có thể hành động vô thanh vô tức như vậy, trừ bỏ thái tử còn có ai.

Hương Ngưng cúi đầu, một hồi lâu mới nói, "Nương nương, có phải hôm qua nương nương tự tiện đi ngự thư phòng hay không..." Hương Ngưng nhớ rõ trước kia tại phủ đệ, thư phòng đại lão gia là ai cũng không được phép vào.

Sắc mặt Ngô Lan Hi trắng bệch, lập tức gục xuống giường, một hồi lâu mới nói, "Ta đi... Ngự thư phòng chẳng qua là vì nhìn điện hạ một cái." Ngô Lan Hi nói tới đây chỉ cảm thấy cái mũi đau xót, có chút ủy khuất nói, "Chúng ta tân hôn, chẳng lẽ chút chuyện đó cũng không thể?" (bà cũng biết bà tân hôn à, vừa gả vô đã mua chuộc người, bày đủ trò quỷ, còn ra vẻ hiền lành)

Hương Ngưng cũng hiểu được khả năng thái tử giận nương nương tính rất thấp, nhưng trừ bỏ chuyện nương nương đi ngự thư phòng thật ra không có gì khác người nữa. Lại nói, tựa như nương nương nói, hai người vừa mới tân hôn, có gì thì đề điểm, cần gì lạnh nhạt như vậy, nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy vẫn đề ở chỗ khác, nói, "Nương nương, có khi nào, có phải điện hạ ở chỗ Cố lương đệ hay không?"

Ngô Lan Hi nghe xong lời này đột nhiên nở nụ cười, rất là cao ngạo, nói, "Nàng ta? Chỉ là một thôn cô lỗ mãng, nếu không phải theo thái tử nhiều năm, làm sao có thể vào cung. Điện hạ tình thâm ý trọng, tự nhiên sẽ không lạnh bạc, nhưng muốn tranh sủng? Làm sao có thể bằng ta." (cứ từ từ, ngày sau bị nhục rồi xem còn “cao ngạo” được không)

Hương Ngưng nghe xong gật đầu, còn nói thêm, "Nhưng là, nghe nói đương kim thái tử rất coi trọng vị Cố lương đệ này, chậm chạp không lập phi cũng là bởi vì nàng."

Ngô Lan Hi cười lạnh một tiếng nói, "Có chút không thể coi là thật, rất nhiều người nói phụ thân và mẫu thân cảm sát hòa mình, quả nhiên là tài tử giai nhân, trời sinh một đôi, bên ngoài có mỹ danh, nhưng kỳ thật phụ thân sủng hạnh lục di nương kia, đã có mấy năm không nghỉ trong phòng mẫu thân. Rất nhiều chuyện bất quá nghe nhầm đồn bậy mà thôi." (buồn cười là chính mẹ bà tung tin đồn mà bà không biết)

Hương Ngưng nghe xong nhìn không được cúi đầu, nói, "Nương nương nói đúng, vậy có phải điện hạ đi chỗ Dương lương đệ hay không?"

Ngô Lan Hi nghe xong lời này, thần sắc chấn động, cao ngạo vừa rồi tiêu thất sạch sẽ, hiện vẻ độc ác, cắn răng nói, "Đúng, chắc chắn là tiện nhân Dương Trúc Quân kia ngăn cản, không biết dùng thủ đoạn gì, thật sự là... Thật giận."

Bên kia Dương lương đệ cũng đau khổ chờ Hình Thượng Thiên đến, lại chỉ nhìn thấy bóng đêm bên ngoài càng ngày càng thâm trầm, một điểm động tĩnh cũng không có. Tô ma ma nói, "Nương nương, sớm nghỉ ngơi thôi, sắc trời đã khuya."

Dương lương đệ quạt cường lác đầu nói, "Ta muốn chờ điện hạ." Nói xong nhìn chân mình còn sưng to, nhu tình mật ý nói, "Hôm qua điện hạ tình ý với ta như vậy, hôm nay tất nhiên sẽ đến xem ta." (ào tưởng sức mạnh)

Trong lòng Tô ma ma lo lắng lại không dám nói ra. Bà vừa mới vùng trộm để nha hoàn đi hỏi thăm tung tích thái tử điện hạ, phát hiện cung nhân hôm qua còn hiền lành, hôm nay lại đều tránh họ như tránh rắn độc. Tâm bà lo sợ không yên, nghĩ có phải hôm qua Dương Trúc Quân làm quá mức bị thái tử yếm khí hay không?

Giờ tý gõ mõ cảm canh truyền đến, Dương lương đệ tựa bên giường bị kinh tỉnh lại, nhin không được nói, "Ma ma, điện hạ tới sao?"

Tô ma ma lắc đầu.

Dương lương đệ thấy, nhin không được phát giận, chỉ vào Tây Hoa cung mắng, "Thật sự là tiện lão bà, một bộ tuổi còn đeo bám điện hạ!" Ngô Lan Hi mười tám, so với Dương Trúc Quân quả thật là lớn tuổi chút. Dương Trúc Quân nói xong liền khóc lên, cầm lấy tay Tô ma ma hỏi, "Ma ma, ta không đủ đẹp sao? Vì sao Điện hạ không đến xem ta?"

Tô ma ma nhìn khuôn mặt Dương lương đệ xinh đẹp, nhin không được đau lòng, ôm Dương lương đệ an ủi, cuối cùng lại có chút do dự nói, "Nương nương, ngài nói điện hạ có thể đi Linh Khê cung Cố lương đệ hay không?"

Dương lương đệ nghe xong sừng sốt một lát, lập tức hừ nói, "Chỉ là một ả thôn cô, lỗ mãng không chịu nổi, điện hạ có thể dung nạp nàng bất quá là xem tình nghĩa cũ, nay có ta..., như thế nào còn có thể đi sùng hạnh?"

Trong lòng Tô ma ma lại bồn chồn, tổng cảm thấy lời này khả năng không đúng, lại không dám phản bác, đành phải nhẹ giọng làm dịu.

Một đêm này tại Linh Khê cung Cố Tương và Hình Thượng Thiên bởi vì khúc nhạc đệm trước đó, hai người như là đánh vỡ bình chướng trong lòng, càng hòa thuận ở chung, ngọt ngào. Lại không biết, sáng hôm sau thái tử phi Ngô Lan Hi nhìn chăm chăm thái tử lương đệ Dương Trúc Quân lại đây vấn an. Hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau, đều muốn xả một cái động trên người đối phương. Vốn Dương Trúc Quân bị thương chân không cần đến thỉnh an, nhưng nàng ta kiên trì muốn lại đây, vì nhìn xem Ngô Lan Hi rốt cuộc có bản lĩnh gì giữ chân thái tử, kết quả thấy quãng đen dưới mắt nàng ta, hiển nhiên là một bộ không ngủ, liền cảm thấy trong lòng ghen tị muốn chết, này tất nhiên là cùng thái tử điện hạ trắng đêm hòa hợp.

Ngô Lan Hi nhìn bộ dáng Dương Trúc Quân ngủ không đủ, trong lòng cũng muốn giết chết đối phương, cao cao tại thượng nói vài câu liền đuổi người đi, một bộ ta chính là thái tử phi, người chẳng qua chỉ là thị thiếp thỉnh an ta mà thôi.

Như thế, hai người đều tự hiểu lầm, đem đối phương là cái đinh trong mắt không nói, còn khắp nơi gây phiền toái cho đối phương. (2 con ngu)

Thời tiết dần dần lạnh, Cố Tương tới gần sản kỳ cũng liền an tâm dưỡng thai, mỗi ngày vòng quanh cây quýt vài vòng xem như rèn luyện thân thể.

Bụng Cố Tương càng lúc càng lớn, so với lần mang thai trước còn lớn hơn, Cố Tương đi đường đều cần Liễu Chi giúp đỡ thất lưng, cho nên không thích ra cửa, ngại mệt.

Buổi tối hôm nay Cố Tương ở trong phòng chờ mãi không nhìn thấy Hình Thượng Thiên, trong lòng nàng kỳ quái. Từ lúc hai người nói rõ, tuy rằng Hình Thượng Thiên không hứa hẹn cái gì, nhưng giống như là cam chịu, mỗi ngày đều trở về bồi nàng, có đôi khi chính vụ bận quá sẽ cho thái giám lại đây báo một tiếng, buổi tối đều về ngủ.

Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên như vậy liền biết, hiển nhiên chính là đã nghe mình nói lọt, mỗi ngày đều là tâm tình khoái trá, chỉ cảm thấy chưa từng có vui sướng như vậy, ngay cả nhìn lá cây khô vàng rơi xuống cũng là tràn ngập tình thú khác.

Đến ánh trăng hiện lên ngọn cây, Lý Thành vội vã chạy lại đây, hần là thái giám tổng quản đặc lực nhất bên cạnh Hình Thượng Thiên, xem như kẻ có thể diện, có thể tự mình chạy việc cũng chỉ có chuyện Linh Tê cung. Hần nhìn Xuân Nha khách khách khí khí nói, "Xuân Nha cô nương, điện hạ bảo ta đến báo nương nương một tiếng, hôm nay có việc không về được, nương nương không cần chờ điện hạ, nhất định phải dùng bữa đúng giờ."

"Đa tạ."

Xuân Nha ngốc trong cung bấy lâu cũng nhiều vài phần khéo đưa đẩy, biết loại thái giám qua lại truyền tin này là muốn tiền thưởng, nhưng người này địa vị quá lớn...Hả bao năm lượng bạc trong tay không biết đưa thế nào. Lý Thành là nhân tình, như thế nào không nhìn ra Xuân Nha bán khoán, cười nói, "Chạy việc cho thái tử gia vốn là chuyện thuộc bốn phận, Xuân Nha cô nương không cần quá mức khách khí, nếu thật muốn trả lễ, chờ ta khát nước thưởng một ly trà là tốt rồi."

Lời này nói rất khiêm tốn, Xuân Nha lại khách sáo vài câu, vội vàng đưa nước trà cho hần uống, mới hỏi, "Lý công công, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Lý Thành cũng biết chuyện này giấu diếm được ai cũng không giấu diếm được Cố lương đệ, nàng nhưng là đầu quả tim của thái tử điện hạ, làm gì phải giấu diếm, còn không bằng đưa tin cho nàng một nhân tình, nói, "Là thái tử phi."

"Thái tử phi ra chuyện gì?" Phải biết rằng từ lúc thái tử sắc phong thái tử phi, nương nương các nàng liền lấy có thân mình không khoẻ, tới bây giờ vẫn không đi thỉnh an. Lại nói tiếp đã vào cửa gần hai tháng, lại là một lần cũng chưa thấy qua.

Lý Thành lộ ra vài phần cười lạnh, nói, "Buổi chiều thái tử phi ăn một khối hoa hồng cao Dương lương đệ đưa tới, thế nhưng liền trực tiếp ngất đi."

Xuân Nha bị dọa che miệng, hỏi, "Tại sao có thể như vậy?"

"Cũng không rõ. Ai có thể nghĩ đến, Thái y đến đó bắt mạch nói là trúng độc!" Lý Thành lại quăng một quả bom.

"Thật sự là..." Xuân Nha đã không biết nói cái gì, nàng vốn biết hậu cung không yên ổn, nhưng chính tai nghe được vẫn là lần đầu, nhịn không được nói, "Vậy làm sao bây giờ? Là Dương lương đệ làm?"

Lý Thành âm u cười, "Này cũng không biết, về phần có phải Dương lương đệ hạ độc hay không, ha ha, chỉ có trời biết." Lý Thành cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, cho dù Dương lương đệ muốn hại thái tử phi cũng sẽ không dùng biện pháp ngu xuẩn này.

Chờ Lý Thành đi rồi, Cố Tương liền nghe Xuân Nha nói chuyện này, Xuân Nha kể sinh động như thật, nghe mùi ngon, nhớ lại rất nhiều tiểu thuyết cung đấu, bây giờ những thứ đó gần trong gang tấc, thế nhưng là cảm giác như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Đến khuya Hình Thượng Thiên mới trở về, mặt âm trầm không nói lời nào, trong lòng Cố Tương tuy rằng tò mò nhưng nhìn hần buồn bực không nghĩ nói chuyện, Cố Tương cũng liền chịu đựng tò mò không hỏi, tự mình hầu hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo. Chờ lên giường, Hình Thượng Thiên ôm Cố Tương mới lộ ra vài phần thư giải, cũng chỉ nói một câu, "Đám nữ nhân kia..." Sau lại im lặng, lời này làm cho Cố Tương nhớ tới trước kia Lý Hàm và hoàng hậu làm âm ỉ, Hình Thượng Thiên cũng có chút cảm thán. Cho nên, Cố Tương âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ chuyện này có can hệ thái tử phi?

Sau ngày lại khôi phục bình thường, Cố Tương cũng không hỏi đến, chuyên tâm dưỡng thai. Bất quá, cũng không biết Xuân Nha từ nơi nào hỏi thăm được nói cho Cố Tương, Dương lương đệ bị răn dạy, phạt bế môn ba tháng, thái tử phi lại là phạt bổng lộc nửa năm, cũng bế môn ba tháng.

Cố Tương liền cảm thấy kỳ quái, hai người kia rốt cuộc làm chuyện gì?

Đến tháng một, Cố Tương gần sanh, cũng ngay lúc hoàng cung đón năm mới. Cố Tương nhìn nơi nơi giăng đèn kết hoa, trong lòng cảm thán, đứa nhỏ này thật sự là mệnh hảo, vừa vận sinh ra thời điểm náo nhiệt như vậy.

Nếu muốn đón năm mới, không thiếu được chuyện xã giao, chỉ là Cố Tương có bầu không thuận tiện, cho nên rất nhiều chuyện có thể được giảm bớt.

Bất quá xã giao này tự nhiên không bao gồm người nhà, Cố Cửu và Cố Thập Nhất đọc sách tại kinh đô, Cố Tam tỷ phải về nhà đón năm mới, cố ý vào cung từ biệt Cố Tương. Cố Tương kêu Liễu Chi chuẩn bị một phần lễ năm mới nhờ nàng ấy mang về, các loại điểm tâm trong cung, vật liệu may mặc tiến cống, chuẩn bị cho phụ thân Cố Đại một bầu rượu rắn trăm năm, chuẩn bị cho mẫu thân Vương thị một bộ đồ trang sức ruby hoàng kim, ngọc bội cho mấy ca ca đệ đệ, cho các tỷ muội đều là cây trâm hoàng kim bằng ngón út, đều là sự phụ trọng cung làm, tay nghề cơ hồ đều là nhất đẳng.

Nhìn Cố Cửu hành lễ trở về, Cố Tương thật là có chút tương niệm trong nhà, đừng nói, thơ ấu của Cố Tương vẫn là rất hạnh phúc, phụ thân hàm hậu chưa bao giờ đánh đứa nhỏ, mẫu thân ôn nhu hiền lành, cũng chưa bao giờ lớn tiếng quở trách bọn họ. Linh hồn Cố Tương trưởng thành sớm, làm cho nàng được đám tỷ muội xem là lão đại, ngay cả mấy ca ca tỷ tỷ đều nghe nàng, cho nên vẫn đều rất là xuôi gió xuôi nước.

Lướt qua chuyện phụ mẫu đưa nàng cho Hình Thượng Thiên làm thiếp, Cố Tương cảm thấy kỳ thật Cố Đại và Vương thị xem như rất đau nàng.

Chẳng qua là đến bây giờ, Cố Tương cũng đã không ghi hận việc này. Người nên nhìn về phía trước, có đôi khi lui một bước chính là trời cao biển rộng, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng thôi. Hơn nữa, cả đời Cố phụ, quanh quẩn trong một mẫu đất ba phần, khuyết thiếu lịch duyệt và tầm nhìn, đối với hần mà nói nàng có thể gả cho Hình Thượng Thiên, cho dù là làm thiếp cũng là làm người ta cực kỳ hâm mộ. Chỉ sợ đối với hần mà nói, sống vài năm cảm y ngọc thực rồi làm quý đoan mệnh cũng tốt hơn đối nghèo cả đời? Huống chi dựa theo ý nghĩ bọn họ, mạng Cố Tương nhất định rất tốt.

Mặc kệ nói như thế nào, người Cố gia đã thành công. Nếu niên đại này có xỏ số Cố Tương thật muốn dẫn Cố phụ đi mua, dựa theo vận khí hần, nói không chừng có thể trúng giải thưởng lớn, người nói hần chỉ là nông dân lại có có nữ nhi dung mạo khuynh thành, vừa vận có nhân gia nhà cao cửa rộng cần nữ tử thân thể sạch sẽ. Mà nữ nhi hần là xuyên qua nữ, biết xem xét thời thế, có thể đón ý nói đùa nam chủ nhân, lại trùng khớp phụ thân nam chủ nhân tạo phản thành hoàng đế... Đây là phúc vận gì, khẳng định là phần mộ tổ tiên Cố gia hiển linh.

Đây là lần thứ hai Cố Tương đón năm mới tại hoàng cung, năm trước bởi vì hoàng đế vừa mới đăng cơ, rất nhiều chuyện đều không kịp chuẩn bị cũng không thể làm long trọng như vậy. Lúc đó đơn giản triều thần triều bái hành đại lễ, sau được nghỉ năm ngày là xong việc. Năm nay không giống, trải qua một năm nghỉ ngơi lấy lại sức, mọi việc đều đã đi vào quỹ đạo, Lễ bộ đã sớm lên kế hoạch làm đại náo nhiệt một phen.

Lễ tiết phi thường rườm rà, công tác chuẩn bị đều là các tư chịu trách nhiệm. Từ sáng sớm hoàng đế tế điện, sau đó là triều bái. Đến tối bày dạ yến quần thần cùng vui, cũng chính là đêm giao thừa không người có thể ngủ.

Quan trọng nhất chính là bách quan triều bái, lúc này bao gồm cả đặc phái viên của các quốc gia phiên bang phụ cận, có điểm giống tết âm lịch hiện đại đại sứ quán XX, tổng thống XX chúc tết người Trung Quốc.

Chỉ tiếc cảnh tượng long trọng như vậy Cố Tương không thể tự mình thấy, bởi vì bụng nàng tùy thời đều sẽ sinh. Trong cung mấy năm nay vẫn đều không có đứa nhỏ mới, cho nên đứa bé này của nàng thực được coi trọng, ngay cả hoàng đế cách mười ngày nửa tháng cũng muốn hỏi một câu, người tuổi lớn, lại càng thích tiểu bối, tuy rằng tiểu Minh Huệ rất đáng yêu nhưng là cũng muốn ôm tôn tử.

Tuy rằng Cố Tương không có cách nào nhìn thấy rõ ràng, nhưng Xuân Nha vẫn chạy tới chạy lui kể lại cho nàng, một lát chạy về nói, nương nương, Nguyệt quốc lại đây bái hạ, lại một lát chạy về nói, nương nương, quốc vương Xiêm La đến bái hạ, lại một lát chạy về nói, nương nương... Cố Tương cảm thấy hình như mình đang được xem tường thuật trực tiếp.

Cố Tương vừa cắn hạt dưa, vừa chơi xếp gỗ cùng tiểu Minh Huệ, lại nghe Xuân Nha kể, đang vui vẻ, đột nhiên cảm thấy bụng đau kịch liệt, nàng bỗng nhiên nghĩ, sẽ không là lúc này đi? Chẳng lẽ tiểu tử kia biết chọn lúc đến vậy?

Nữ y vội đến đây, Thái y cũng đến đây, lập tức Linh Khê cung liền náo nhiệt lên.

Cố Tương cũng không có gấp gáp giống lần đầu tiên, bởi vì đã sinh qua một lần, bình tĩnh bảo Liễu Chi đi làm thịt kho cho nàng, ăn một hơi, không có nguyên nhân gì khác, sinh đứa nhỏ là cần dùng sức khí, bây giờ nàng còn có thể ăn này nọ, phải tranh thủ, một lát thật sự đau, sợ là cái gì đều ăn không vô được nữa.

Tiểu Minh Huệ nhìn mẫu thân ôm bụng bị người mang vào phòng sinh, rất là sợ hãi, cho dù vú nuôi dỗ như thế nào cũng không nghe. Tiểu hài tử đối với loại tình huống này dị thường miễn cảm, bé không biết Cố Tương làm sao vậy, nhưng biết mẫu thân đang không thoải mái, bé khóc nháo đòi gặp Cố Tương.

Lúc này Cố Tương bắt đầu vào cơn đau, đau đến nàng cắn răng sắp bật máu, kết quả nghe đến tiếng Minh Huệ khóc, trong lòng nàng vừa vội lại đau, chỉ hận vì sao lại ngay lúc Hình Thượng Thiên đang nhận bách quan triều bái không ra thoát thân được. Không có cách nào, chỉ có thể cho người dẫn tiểu Minh Huệ tiến vào, bất quá, trên người Cố Tương đắp cái chăn, không để lộ cảnh tượng khiến bé thêm sợ.

Minh Huệ vừa vào lập tức liền nhào vào trong lòng Cố Tương, khóc, "Nương, nương!"

Cố Tương nhìn Minh Huệ khóc đến mắt đều đỏ, giọng non nớt đều là sợ hãi, thực hận không thể ôm người vào trong ngực đỡ, bắt đấm đi hiện tại nàng thân bất do kỷ, đành phải ôn nhu dỗ, "Minh Huệ, nương sắp sinh tiểu bảo bảo, con không phải sợ, một lát sau nương sẽ khỏe lại ngay."

Minh Huệ lẳng lặng nhìn Cố Tương, nước mắt còn vương mi, một đôi mắt tinh thuần giống như là Hắc Diệu Thạch bị mưa cọ rửa qua, trong suốt sáng ngời.

"Minh Huệ của chúng ta phải làm một đứa nhỏ dũng cảm đúng không?" Cố Tương cố nén đau đón đỡ Minh Huệ, nói một lúc, thế này mới làm cho Minh Huệ an ổn lại.

Minh Huệ cắn môi, cúi đầu hôn cái trán Cố Tương, "Nương nương, Minh Huệ ở bên ngoài." Ý tứ chính là ta ở bên ngoài chờ ngài.

Trong lòng Cố Tương vui mừng, cầm lấy tay Minh Huệ dùng sức hôn, thế này mới bảo vú nuôi dẫn đứa nhỏ đi ra ngoài.

Hình Thượng Thiên mặc lễ phục huyền sắc đứng phía dưới hoàng đế, nhìn uy nghiêm thiên thành, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Lý Thành đứng ở một bên góc, bỗng nhiên nhìn thấy một tiểu thái giám bước nhanh đi tới, nhỏ giọng nói với hắn mấy câu. Lý Thành cau mày, trầm tư chốc lát, tựa hồ rất là do dự, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm, nhẹ tay nhẹ chân đi qua, nhỏ giọng nói với Hình Thượng Thiên, "Điện hạ, nô tài có việc quan trọng muốn bẩm báo."

Sắc mặt Hình Thượng Thiên không tốt nhìn chăm chăm Lý Thành, một hồi lâu mới bình tĩnh nói, "Chuyện gì?"

Lý Thành bị Hình Thượng Thiên nhìn, trong lòng rung mình, mấy ngày nay thái tử thật sự là càng uy nghiêm, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, vội vàng nói, "Vừa rồi người Linh Khê cung đến bẩm báo, Cố lương đệ muốn sinh."

Hình Thượng Thiên đang nhìn chăm chăm Lý Thành, nghe được là người Linh Khê cung chậm rãi hoãn sắc mặt, nhưng khi hắn nghe được Cố Tương sắp sinh, trên mặt lại thêm vài phần ác liệt, một hồi lâu mới nói, "Người tự mình đi nhìn chăm chăm, mặc kệ tình huống gì đều lập tức bẩm báo ta."

Lý Thành vững tâm, biết mình đã phán đoán đúng, vội vàng nói, "Nô tài lập tức đi."

Chờ Lý Thành đi vài bước, Hình Thượng Thiên còn nói thêm, "Đợi chút."

Lý Thành quay đầu nhìn Hình Thượng Thiên, thấy ánh mắt hắn thâm trầm nhìn chăm chăm mình, làm hắn tự dưng sợ, nghe thấy Hình Thượng Thiên nói, "Cố lương đệ có vạn nhất, ta chỉ hỏi ngươi."

Lý Thành rung mình, càng cung kính cúi đầu lên tiếng liên vội vã đi, vừa đi vừa nghĩ, Cổ lương đệ ơi, ngài cần phải sinh bình bình an an, bằng không xem bộ dáng thái tử điện hạ, là không tha cho ta.

Chờ Lý Thành đi rồi, Hình Thượng Thiên thoáng hoảng hốt, không biết sao đột nhiên nhớ đến lúc Cổ Tương sinh Minh Huệ, hắn vừa đuối tới tiểu viện nông gia kia chợt nghe Cổ Tương khóc kêu tê tâm liệt phế, tiếng la này, người khác nghe đều cảm thấy đau đến tận xương...

Hoàng đế phát hiện Hình Thượng Thiên là lạ, nhỏ giọng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hình Thượng Thiên cung kính nói, "Không sao, chỉ là Cổ lương đệ muốn sinh."

Hoàng đế nghe xong cười to, vuốt chòm râu nói, "Này thật đúng là việc vui, hi vọng có thể cho trẫm được ẵm tôn tử."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Bởi vì là thai thứ hai, nhưng thật ra thuận lợi hơn so lần đầu tiên nhiều, đến buổi chiều Cổ Tương thuận lợi sinh nhi tử. Lúc tin tức rơi vào tai hoàng đế, hắn hiển nhiên long tâm đại duyệt, tự mình ban thưởng tiền cho hoàng tôn, một chữ “Hân”, ý chỉ thái dương bình minh, hiển nhiên ý tứ không cần nói cũng biết, còn ban cho rất nhiều này nọ, trong lúc nhất thời Cổ Tương nổi bật khắp hậu cung, không người có thể sánh bằng.

Chờ Hình Thượng Thiên vội vàng chạy về, Cổ Tương đang ôm bé con cho ăn sữa, tiểu Minh Huệ mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn đệ đệ mình, tựa hồ có điểm không thể tin được, tiểu biểu tình kia thoát nhìn ngốc mạnh.

Tiểu Minh Huệ nhìn thấy Hình Thượng Thiên lại đây, nhãn tình sáng lên, trực tiếp xông đến, ôm chân Hình Thượng Thiên nài thanh nãi khí nói, "Nương sinh tiểu đệ đệ, nhỏ xíu, toàn thân hồng hồng, khó coi."

Hình Thượng Thiên nhin không được cười, ngồi xổm xuống ôm lấy nữ nhi, lập tức đi qua, ngồi xuống mép giường. Tinh thần Cổ Tương tốt lắm, nhìn thấy Hình Thượng Thiên liền muốn đứng lên hành lễ, bị hân ngăn lại, phụng phụ nói, "Cần để ý nghỉ thức ăn giao vậy sao?"

Cổ Tương cũng không kiên trì, đưa tiểu bảo bảo trong lòng cho Hình Thượng Thiên nhìn, Hình Thượng Thiên nhìn tiểu nam hài trong tã lót, cái đầu tròn tròn, cái mũi cũng nhỏ nhắn, đang nhắm mắt, môi mọng bé xíu, lòng tràn đầy mềm mại, tự hào cười nói, "Đây chính là trưởng tử của bản thái tử."

Kỳ thật Cổ Tương cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng nàng không trọng nam khinh nữ, nhưng tại cổ đại không có nhi tử chẳng khác nào không có dựa vào, đây là vấn đề rất nghiêm trọng. Hiện tại tốt lắm, nàng có nhi tử, về sau Minh Huệ cũng có dựa vào, lời nói không tốt, cho dù về sau Hình Thượng Thiên bỏ nàng, Cổ Tương cũng có thể đi theo nhi tử sống.

Bên này toàn gia hoà thuận vui vẻ, Tây Hoa cung lại là tình cảnh bi thảm, thái tử phi Ngô Lan Hi ngồi trên ghế dựa đàn hương, tay nắm Phật châu, biểu tình trên mặt âm trầm. Nàng dùng hết khí lực nắm Phật châu, làm cho gân xanh trên tay nổi rõ. Lòng của nàng giống như bị đặt trong nồi chảo. Vừa mới người Linh Khê cung lại đây đưa tin tức, nói là Cổ lương đệ sinh con trai, thái tử hạ lệnh tiệc trăng tròn một tháng sau phải làm lớn, thái tử phi “nên” tốn nhiều chút tâm tư.

Từ lúc thái tử phi tự tiện quyết định đi ngự thư phòng liền như bị mù điếc, vô luận là hành tung điện hạ, hay là tin tức Linh Khê cung cách vách, đều là một điểm cũng không tìm hiểu được, nàng biết đây đều là ý tứ thái tử, trừng phạt nàng không biết đúng mực.

Từ lúc nàng bị phạt bế môn liền giống như bị nhốt vào nhà giam, nàng vốn đang kỳ vọng thái tử điện hạ nhìn thể diện gia tộc nàng, ít nhất để nàng ngày tết đi thỉnh an hoàng đế cùng hân, lộ cái mặt. Kết quả hân tuyệt không mềm lòng, bên ngoài nào nhiệt không ngừng, nàng nhưng vẫn không thể ra cửa. Nàng từ bắt đầu cao ngạo, đến bây giờ chịu thua, rốt cục hiểu được, thái tử điện hạ chính là hoàng quyền tối cao Vô Thượng, mà nàng bất quá là nữ nhân chỉ có thể dựa vào hân mà thôi.

Nhưng nàng cam tâm sao? Tự nhiên là không cam lòng.

Thái tử phi nhìn phương hướng Linh Khê cung, trong ánh mắt lộ ra vài phần âm trầm.

Hoàng đế hiển nhiên khẩn cấp, biết tiểu nam hài không có biện pháp ôm đi ra ngoài, bởi vì mùa đông gió lạnh, liền tự mình đi Linh Khê cung.

Cổ Tương đang ở cử không tốt gặp mặt, hiển nhiên hoàng đế cũng không cần gấp nàng, một lòng ôm hoàng tôn chơi đùa, ngay cả đứa nhỏ ngáp đều nhìn say sưa, nói, "Xem tay nhỏ bé này thật có lực, dùng sức cầm lấy tay trẫm không buông ra, thật là đứa nhỏ Kỳ gia chúng ta, ha ha." Nói xong nhin không được dùng cầm lún phún râu của mình cọ cọ mặt đứa nhỏ non mềm, làm cho Liễu Chi không đành lòng nhìn, nghĩ tiểu điện hạ nhất định sẽ khóc.

Quả nhiên, tiểu nam hài hiển nhiên thực bất mãn hoàng đế ức hiếp, không chút khách khí lớn tiếng khóc lên, hoàng đế có điểm chân tay luống cuống, Liễu Chi vội vàng nói, "Bệ hạ, tiểu điện hạ chắc là muốn uống sữa."

Hoàng đế thế này mới giao tiểu nam hài cho Liễu Chi, lại nhìn kỹ mặt người cung nữ này, thấy mặt mày nàng ôn nhu dịu tiểu bảo bảo, thế nhưng có vài phần tú lệ nói không nên lời, nhìn không được đúng là nhìn nhiều hai mắt.

Tổng quản hái giám Lâm Hoài An nhìn thấy, cũng là rất nhanh cúi đầu thấp xuống.

Hình Thượng Thiên nhìn tiểu bảo bảo đã dùng khóc, mang theo vài phần kiêu ngạo nói, "Phụ hoàng, thật sự là đứa nhỏ tuần tú đi?"

Hoàng đế nhìn không được cười ha ha, nói, "Giống lắm."

Hình Thượng Thiên, = =

Tiểu Minh Huệ đi theo phía sau Hình Thượng Thiên, nhìn thấy hoàng đế nhìn không được bêu môi chạy đi qua, nói, "Hoàng gia gia, mọi người đều thích tiểu đệ đệ, không thích ta."

Tiểu cô nương nãi thanh nãi khí, mặt to long lanh, hoàng đế thấy nhìn không được vội vàng ôm tiểu Minh Huệ lên nói, "Làm sao có thể? Minh Huệ quận chúa chúng ta là tâm can bảo bối của hoàng gia gia." Nói xong lại dùng chòm râu cọ cọ tiểu Minh Huệ, tiểu Minh Huệ bị ngứa, hai tay cầm lấy râu cười khanh khách.

Trong lúc nhất thời, Linh Khê cung ngập tràn tiếng hoan hô cười nói không ngừng.

Tiệc trăng tròn tiểu hoàng tôn Hình Hân làm rất lớn, nhưng thân phận Cố Tương là lương đệ, Hình Hân dù sao không phải đích tử, cũng chỉ là náo nhiệt ở trong cung, nhưng không ngăn được kẻ có tâm, ngoài cung rất nhiều người đều tặng lễ vào, cái gì san hô cao bằng một người, nam châu Phật châu sáu mươi tám viên lớn bằng ngón cái, bình phong gỗ đàn hương, bức tranh thêu đại biểu cho trăm từ ngàn tôn, Kim Tỏa trường mệnh trăm tuổi, nặng trĩu như là muốn kéo cổ người xuống dưới.

Cố Tương nhìn lễ vật cười toe toét mãi, cầm danh mục quà tặng hỏi, "Đây tam phẩm Lý phu nhân là ai?"

Xuân Nha đang sửa sang lại này nọ, Liễu Chi ghi danh sách, nghe xong nói, "Là phu nhân Từ tướng quân."

"À." Cố Tương lên tiếng, lại dạo qua danh sách một vòng, từ lớn nhất phẩm hầu phu nhân, đến nhỏ lục phẩm đều có, nàng thật đúng là cá lớn cá nhỏ không chừa một ai, một lưới bắt hết.

Lúc Hình Thượng Thiên đến, Cố Tương đang cầm chuỗi nam châu một trăm lẻ tám viên thưởng thức, chuẩn bị cắt sợi để tiểu Minh Huệ lấy hạt châu chơi, thật xa xỉ.

Trong phòng thấp sáng như ban ngày, Cố Tương đang cầm trân châu tán ra màu trắng nhu hòa, chiếu rọi trên gương mặt của nàng, so với châu báu kia còn muốn lấp lánh hơn, Hình Thượng Thiên nhìn thấy thoảng thất thần, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại, bởi vì Cố Tương hỏi hân, mấy thứ này nàng có thể đều nhận lấy hay không, cái khác nàng đều không thích, chỉ thích trân châu này.

Hình Thượng Thiên cười nói, "Hiện tại thân phận nàng không giống ngày xưa, có cái gì không thể thu, đây đều là chút vật vãnh, lớn còn tại phía sau."

Cố Tương có điểm không rõ, chờ sau đó có một người họ Ngô tặng một tráp bảo thạch lớn tới, nàng mới hiểu được ý tứ Hình Thượng Thiên, bảo thạch kia chừng hơn một trăm viên, đều là ruby được mài tốt.

Nhìn bộ dáng Cố Tương như đang cầm vật phỏng tay, Hình Thượng Thiên nhìn không được cười, chỉ vào nàng nói, "Về sau còn cầm thứ tốt hơn, chẳng lẽ cứ sợ hãi như vậy." Cố Tương vẫn là thành thành thật thật nộp bảo thạch cho Hình Thượng Thiên, nàng cảm thấy mấy viên trân châu cầm chơi thì được, bảo thạch này cũng không phải là đùa giỡn, nàng hỏi qua Liễu Chi, nàng ấy nói một tráp này bán được mấy chục vạn lượng bạc.

Hình Thượng Thiên cười mãi, qua vài ngày Cố Tương lại chết lặng, bởi vì lại có người tặng một cái tráp lễ vật, bên trong là dạ minh châu lớn cỡ trứng gà, hỏi tên mới biết là vật hiếm lạ cực ít người biết. Kể đó lúc Cố Tương lại được nhận mười sáu viên bi đỏ đều khắc từ vàng, đã có thể thực bình tĩnh, nàng xem như hiểu được, đây không phải tặng lễ cho nhi tử bảo bối của nàng, đây là tặng lễ cho Hình Thượng Thiên.

Quả nhiên Hình Thượng Thiên thấy mấy món này, cười nhẹ, chuyển đi hết.

Sau Cố Tương mới biết được, nguyên lai từ năm trước ngân khố đã bắt đầu túng quẫn, chi phí mừng năm mới đều là mượn tiền một ngân trang, hoàng gia vay tiền người ta, đây thật là một chuyện cười. Nhưng Hình Thượng Thiên không phải cường đạo, không bạc tự nhiên phải đi mượn, tổng không thể đi cướp đi? Vậy thì không phải hoàng đế, là thổ phi mới đúng. Thạch Tiến Ôn liền ra chủ ý, cầm danh nghĩa tiểu hoàng tôn làm tiệc trăng tròn, sau đó thả ra tin tức gần đây đang sàng chọn tư cách mấy nhà thương muối. Nhóm muối thương giàu có nghe tin nóng vội, sợ mình bị tước bỏ, đồng loạt liên lạc người đi tặng lễ, bạc liền như nước chảy đổ vào trong cung, tráp ruby, kim bi đỏ đều là kiệt tác nhóm muối thương.

Như vậy, tiệc trăng tròn của Hình Hân thành mảnh lớn, trên thực tế để đi lấy tiền.

Cố Tương rất bình tĩnh, nàng không sợ Hình Thượng Thiên dùng mảnh lớn, loại việc này không phải là giúp không lợi. Nàng vốn cảm thấy mình trối chân của Hình Thượng Thiên, cho nên khi biết sự thật liền tích cực thu lễ, sau đó để Liễu Chi tìm cơ đưa đi không nói, còn thừa dịp cơ hội này sửa sang lại kho phòng của mình một lần, sau đó đưa những thứ có thể sử dụng được cho Hình Thượng Thiên. Ý tưởng của nàng rất đơn giản, mình ăn mặc đều là Hình Thượng Thiên cấp, này đó đều là vật ngoài thân, có Hình Thượng Thiên đã đủ rồi. Điều này làm cho Hình Thượng Thiên dở khóc dở cười, nói với Thạch Tiến Ôn, "Người nhìn xem, bản thái tử còn phải dùng bạc của một phu nhân."

Thạch Tiến Ôn chinh quan mạo, để ý quan phục, sau đó quỳ xuống nói, "Điện hạ, tặc ngữ có câu, nhà có một hiền phụ còn hơn vạn vàng núi bạc, điện hạ có thể có một vị lương đệ thâm minh đại nghĩa như vậy, cũng là đại hạnh của Đại Kỳ ta."

Đám người Từ Trung Nghĩa sững sốt chốc lát, lập tức như là hoàn hồn, vội vàng hành lễ theo, trong lòng lại thầm mừng Thạch Tiến Ôn trăm lần. Đừng nhìn kẻ này có đôi khi điên điên khùng khùng, nhưng không ngờ lúc vô mong ngựa lại cực vang dội như vậy.

Hình Thượng Thiên vui vẻ, cho trọng thần đứng dậy, tâm tình tốt cả một ngày tất nhiên là không nói, những lời này không biết bị ai truyền đi, đều nói Cố lương đệ bên người thái tử dù xuất thân không cao, làm sủng phi cũng không quên gốc gác, rất là gian khổ mộc mạc, rất là hiền lương thực đức. Dân chúng cảm động, lập tức có hiền danh. Cố Tương nghe xong, ngơ ngẩn mấy ngày. Quả nhiên nghe nhầm đồn bậy chính là ý tứ này, -_-

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Cố Tương làm sủng phi đến nghiện, rất là điên cuồng thu lễ, dù sao là phụng chỉ thu, nàng không có gì cố kỵ, dù đưa cho Hình Thượng Thiên không ít vật tốt kỳ thật vẫn còn lưu lại rất nhiều. Cố Tương liệt ra một lần nữa, tính về sau nhi tử lớn lên cho hắn, coi như là cho hắn làm của riêng.

Hôm nay tiệc trăng tròn, thái tử phi đến chủ trì, lần đầu tiên Cố Tương nhìn thấy nàng, dáng người thái tử phi trung đẳng, làn da trắng nõn, thoát nhìn một bộ rất dịu dàng, làm cho người ta vừa thấy mặt đã nghĩ muốn gần gũi. Bất quá Cố Tương nhớ tới Hình Thượng Thiên đánh giá nàng ấy và Dương lương đệ, nàng liền cảm thấy người không thể nhìn tướng mạo, vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng.

Bởi vì là gia yến, thỉnh đều là người trong cung, bất quá hoàng hậu nói thân mình không khỏe không tới, vài phi tử hoàng đế đều là bảo lâm linh tinh còn chưa đủ tư cách lại đây, cho nên chỉ có Cố Tương và đám người thái tử phi, Dương lương đệ. Cố Tương vốn nghĩ sẽ vắng vẻ, kết quả chân chính đến tiệc trăng tròn mới phát hiện, có vài người vốn không có tên trong danh sách, đặc biệt nhà mẹ đẻ thái tử phi. Thái tử phi thấy Cố Tương kinh ngạc liền sâu kín nói, việc vui nên náo nhiệt. Cố Tương có thể nói cái gì, dù sao ở Đông cung thái tử phi mới xem như nữ chủ nhân, -_-||| (dòng họ không biết nhục)

Yến hội tổ chức trong chính điện Tây Hoa cung, tổng cộng ba bàn, Cố Tương tự nhiên ngồi phía dưới thái tử phi, đối diện là Dương lương đệ, sau đó sắp xếp dựa theo phẩm giai.

Dung mạo Dương lương đệ làm cho Cố Tương rất kinh ngạc, nàng vẫn nghĩ nàng ấy là nữ nhi vô quan, hắn là thực hiện ngang anh khí, bằng không ngày đó ở Thiên Hương lâu cũng sẽ không nói chuyện mười phần trung khí như vậy, kết quả hôm nay thấy mặt mới biết được, dung mạo của nàng ấy kỳ thật thuộc loại xinh đẹp đáng yêu, ánh mắt tròn tròn, môi hồng hồng chúm chím, hai má no đủ.

Cố Tương cảm thán, đám đại thần chọn nữ nhân cho thái tử quả nhiên rất đa dạng, một dịu dàng động lòng người, một xinh đẹp đáng yêu, đều là hàng cực phẩm, nếu làm thái tử không phải Hình Thượng Thiên, hai người này thật đúng có thể được ân sủng hơn người.

Cố Tương vừa ngồi xuống liền nhìn thấy Dương lương đệ liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt kia rất phức tạp, dựa theo Cố Tương phân tích chính là mang theo kinh diễm, ghen tị, sau đó là khinh thường. Cố Tương không tự giác sờ soạng mặt một phen, nàng đã có kinh nghiệm mang thai, ăn quy luật, cũng không nhiều, lúc sinh chỉ có bụng lớn, địa phương khác không quá béo, cho nên sinh xong rất nhanh rút mười cân, sau đó ra tháng đã liền khôi phục dáng người trước kia. Nàng tự nhiên hiểu được ý tứ Dương lương đệ, ha ha, nàng khác không có, dung mạo này thật đúng là không có mấy người có thể so sánh, tất nhiên nên nắm bắt ưu thế của mình.

Mở yến hội, Cố Tương liền bế tiểu hoàng tôn lại đây cho mọi người nhìn một cái, nhưng mọi người còn chưa kịp nhìn ra bộ dáng bé, đã để vú nuôi ôm đi. Nàng cảm thấy, cục cưng mình yếu ớt như vậy, nếu xuất hiện mấy chuyện âm mưu cung đấu, tuy rằng nói nàng tự tin những người này không có lá gan lớn như vậy, nhưng quan hệ tới đứa nhỏ của mình, Cố Tương vẫn là một điểm sai cũng không dám phạm.

Cố Tương hành động quá đồi đường đột, làm cho mọi người cảm thấy có chút ngượng ngùng, không khí lập tức liền trở nên có chút nặng nề, thái tử phi vốn nên đứng ra làm dịu không khí lại cúi đầu xem như không thấy, đúng lúc này, một nữ tử tuổi chừng năm mươi nói, "Tiểu hài tử rất yếu ớt, người nhiều liền dễ khóc, lương đệ nương nương đây là sợ chúng ta bị tiểu hoàng tôn khóc không được hứng thú ăn cơm."

Lời nói này thành công phá giải tình hình, mọi người liền nở nụ cười, không khí trong phòng lại khôi phục bình thường, thái tử phi liền dịu dàng cười nói, "Còn không phải sao, vẫn là Lý phu nhân hiểu lòng người."

Cố Tương đưa mắt nhìn, mơ hồ nhớ đã từng nghe tới Lý phu nhân nàu, hình như trong danh mục quà tặng có ghi bà ấy tặng một đôi hài đầu hổ và nón đầu hổ, tuy rằng lễ vật rất nhẹ, nhưng vì làm rất tinh xảo nên Cố Tương nhớ rõ. Lúc ấy nàng đã nghĩ, người này nếu không phải người quá thành thật thì chính là kẻ cuồng vọng. Thành thật là bởi vì lễ vật này quả thật là đứa nhỏ có thể sử dụng, thực dụng hơn nhiều so với kim ngân bài trí linh tinh, không phải nghi thức xã giao lấy lòng. Nói cuồng vọng là vì nếu không phải thật tâm thực lòng đưa lễ, thì là cười nhạo Cố Tương là thôn phụ... Nhưng Cố Tương phân tích địa vị mình hiện tại, rất khó có người dám lớn gan như vậy.

Chẳng lẽ là bà ấy?

Tựa hồ phát hiện Cố Tương đang nhìn mình, Lý phu nhân nhìn về phía Cố Tương cười cười, tươi cười kia lộ vẻ quan tâm, trong lòng Cố Tương ấm áp, nhin không được cũng tươi cười đáp lễ.

Lý phu nhân thấy tựa hồ thật cao hứng, liền tiến lại ngồi bên cạnh Cố Tương, hai người liền tán gẫu.

Lại nói tiếp Lý phu nhân có tổng cộng bảy hài tử, lại không mượn tay người khác mà tự mình nuôi lớn, cho nên rất có kinh nghiệm. Hiện tại Cố Tương cũng có hai đứa nhỏ, hai người tán gẫu rất hợp ý.

Chờ ăn cơm xong, xong thái tử phi liền cho dọn bàn, sau đó tỷ nữ dâng trái cây, hoa quả khô, mứt hoa quả điểm tâm linh tinh, mọi người đều ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm. Lý phu nhân nói không nhiều lắm, nhưng mỗi lần đều có thể nói đến điểm trọng tâm, "Tiểu Lục nhà chúng ta vừa mới sinh ra trên mặt lấm tấm vàng, sau hồi ngự y mới biết là bệnh vàng da, thật ra không cần sốt ruột, chăm sóc kỹ là tốt rồi." Lý phu nhân nói chuyện bình thản, không cao không thấp, thần thái cũng trầm ổn, làm cho người ta nghe sẽ không tự giác an tâm.

Cố Tương rất hợp ý Lý phu nhân, hai người ngời một câu ta một câu chuyện nữ nhân, mấy kẻ bên cạnh muốn nịnh hót cũng đi theo phụ họa, nhất phái náo nhiệt hòa thuận. Bên kia có mấy người vừa rồi dè dặt, lúc này hơi có chút ngượng ngùng, các nàng vốn tưởng rằng Cố Tương xuất thân thôn cô, nhìn thấy các nàng mệnh phụ phu nhân khẳng định sẽ kính sợ nịnh hót, kết quả vị Cố lương đệ này còn muốn khí chất cao hoa hơn bọn họ. Trong lòng hối hận muốn chết, lại không thể buông thả diện tới đó nói tốt nịnh hót, cứ như vậy xấu hổ ngồi tại chỗ.

Bữa tiệc này đến buổi chiều mới tan, Cố Tương trở lại Linh Khê cung sau mới cảm thấy cả người nhức mỏi, từ sáng sớm đã phải giữ vững tinh thần, xã giao với mấy vị phu nhân đa tâm kia thật đúng là chuyện thống khổ, vẫn là cuộc sống chỉ ăn uống thoải mái.

Liễu Chi nhìn Cố Tương mỗi một, chuẩn bị nước ấm cho nàng, Cố Tương liền thống thống khoái khoái tắm rửa, kết quả không biết có phải rất thoải mái hay không, thế nhưng lập tức ngủ. Đợi lúc tỉnh lại đã nằm ở trên giường, trên người cũng đối trung y thoải mái. Hình Thượng Thiên nằm bên cạnh nàng đọc sách, thần sắc nhàn nhả. Dưới ngọn đèn, gương mặt Hình Thượng Thiên tuấn tú làm người ta nhìn liền cảm thấy động tâm. Cố Tương vươn cổ chuẩn bị đánh lén một chút, kết quả Hình Thượng Thiên như là dự đoán được, lập tức nghiêng người tránh đi.

Cố Tương, ==

Hình Thượng Thiên buông sách nhìn Cố Tương, trong ánh mắt bao hàm trên chọc, nói, "Tĩnh?"

Cố Tương gật gật đầu, không cam lòng lại vươn người, lần này ôm được lưng áo Hình Thượng Thiên, sau đó nhanh nhẹn vươn chân ra đè nặng Hình Thượng Thiên. Hai người quần quýt, Cố Tương nghĩ thầm như vậy sẽ không chạy được đi? Nàng ngẩng đầu đặc ý nhìn Hình Thượng Thiên, nói, "Điện hạ đến đây lúc nào?"

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương chặt chẽ bá chiếm lấy mình, rất có điểm dờ khóc dờ cười, cười nói, "Vừa tới."

Cố Tương nhìn nhìn sắc trời đã tối, hiển nhiên mình ngủ thật lâu, nhin không được nói, "Vậy điện hạ dùng bữa tối chưa?"

Hình Thượng Thiên nói, "Ăn nửa bát cháo."

Cố Tương nhớ tới ăn liền cảm thấy đói bụng, bữa trưa ở Tây Hoa cung căn bản là chưa ăn no, lúc này lại qua cơm chiều, tự nhiên là đói là. Cố kìm nước miếng nói, "Điện hạ chỉ ăn một chén cháo sao được..." Sau đó liền nhìn Hình Thượng Thiên trông mong, "Ta dùng cùng điện hạ đi."

Hình Thượng Thiên nhin cười gật gật đầu.

Hai người vừa thay quần áo xong, phòng ăn đã đưa đồ ăn tới. Trước lúc Cố Tương sinh đứa nhỏ đã tham ăn con cua, lúc này đã ra tháng tự nhiên liền đại khai sát giới, bảo phòng ăn làm cua chua cay. Mùa này đương nhiên không có cua sông, con cua này là cua biển, là Hình Thượng Thiên cố ý phái người chuyên từ Thông châu về, cơ hồ là ngựa chạy không ngừng vó tám trăm dặm. Cố Tương nghe xong thiếu chút nữa lú lười, cảm thấy mình đã được hưởng đãi ngộ của Dương quý phi ٩(͡° ͜ʖ ͡°)٩

Cố Tương ăn thực đã ngiên, cua béo ngọt, ăn một ngụm đầy miệng đều là vị chua cay, sau đó nhanh tận lực bồi tiếp ma lạt hương vị, kích thích khoang miệng nàng một trận, nhưng sau kích thích kia lại là sáng khoái nói không nên lời. Nàng vừa gỡ thịt cua cho Hình Thượng Thiên, vừa tự cuốn thịt cua ăn kèm rau dưa cho mình, quả thực vui quên trời đất.

Có Cố Tương làm bạn, Hình Thượng Thiên cũng đại khai khẩu vị, hai người đều ăn không ít. Chờ Liễu Chi dâng nước trà lên, Cố Tương tựa vào trong lòng Hình Thượng Thiên thoải mái thờ dài nói, "Điện hạ, hôm nay ta gặp Lý phu nhân, không biết có phải phu nhân vị Từ tướng quân kia hay không." Cố Tương tuyệt không hoài nghi, Hình Thượng Thiên khẳng định đều đã biết chuyện trên yến hội hôm nay, dù sao cũng là địa bàn của hắn, nhất cử nhất động của các nàng đều bị hắn nắm rõ.

Lúc này Hình Thượng Thiên đang nằm nghiêng vuốt đầu Cố Tương, trò chuyện câu được câu không. Kỳ thật hôm nay hắn cũng có chút lo lắng, dù sao cũng là lần đầu tiên Cố Tương gặp thái tử phi và Dương lương đệ, sợ nàng rụt rè, lại sợ nàng bị ức hiếp..., quả thực chính là đang chăm nữ nhi của mình.

Kết quả nghe báo rằng Cố Tương lấy đứa nhỏ ra cho mọi người xem, nhưng lại nhanh như tia chớp để bà vú ôm đứa nhỏ lui xuống. Lúc ấy hắn mới chân thật cảm nhận thế nào gọi là "vị mẫu tắc cường", nữ nhân một khi gặp phải chuyện liên quan đến đứa nhỏ của mình tự nhiên liền biến cộp mẹ. Bất quá chuyện này Cố Tương không nghĩ nói hắn cũng sẽ không hỏi đến, chỉ làm như mình không biết, kỳ thật trong lòng hắn cũng là âm thầm tán thành nàng làm vậy, dù sao có vài nữ nhân, trình độ ngu xuẩn quả thực làm người ta giật mình.

Liên tý như mấy tháng trước Dương lương đệ và thái tử phi nháo chuyện cười, hiện tại hắn nhớ lại cũng không biết nói như thế nào.

Chương 76

Thái tử phi Ngô Lan Hi nhìn mẫu thân khóc không ngừng, trong lòng cũng không chịu nổi. Trước kia nàng vẫn cho rằng mẫu thân quá mức không quá quyết, là người chỉ biết giữ một mẫu đất ba phần trước mặt mình, ngay cả mấy di nương được sủng ái điều vô giương oai với bà, bà cũng chỉ ngầm mắng vài câu, yên lặng rơi lệ sau quay đầu lại như cũ, một điểm thù oán cũng không. Kết quả lúc này ngầm lại, thật đúng là bị mẫu thân nói đúng, vị trí thái tử phi này quả thực không tốt ngồi, về phần ngọn nguồn cũng không phải Dương Trú Quân nâng cho rằng địch thủ, mà là Cổ lương đệ nàng vẫn không để vào mắt, kẻ nàng nghĩ đến chỉ là thôn cô thô bỉ, trên thực tế lại là một vị mỹ nhân khuynh quốc khó gặp.

Nàng kiêu ngạo dung mạo tú lệ không người có thể sánh bằng, kết quả trước mặt Cổ lương đệ xuất thân thôn cô kia lại là ảm đạm thất sắc, trách không được đêm tân hôn thái tử nhìn thấy nàng vẫn thần sắc bình thường.

Hiện tại ngầm lại lúc trước nàng ảo tưởng là cỡ nào buồn cười mà ngây thơ.

"Nương nương, lúc trước ta đã nói vị trí thái tử phi này không dễ làm..., hiện tại thái tử điện hạ nghi kỵ ngươi, làm thế nào cho phải?" Hoàng thị nói tới đây lại cầm khăn lau nước mắt.

"Nương, người đừng nói nữa." Trong lòng Thái tử phi Ngô Lan Hi bẽ bộn, chỉ cảm thấy tiếng mẫu thân khóc càng hiện ra bất lực của nàng.

Về mặt Hoàng thị lo lắng, làm sao có thể nghe khuyên, nói, "Ngươi thành thật nói với nương, rốt cuộc thái tử điện hạ có cùng ngươi..."

Thái tử phi Ngô Lan Hi nhớ tới ngày tháng mình một mình trông phòng liền cảm thấy bị người đánh một cái tát, trên mặt nóng rực, xấu hổ cúi đầu thấp xuống nắm khăn tay không buông ra.

Hoàng thị vừa thấy bộ dáng này liền biết, trong lòng khiếp sợ, nhìn không được nói, "Sao ngươi có thể hồ đồ như vậy! Lúc trước nương đã nói Cổ lương đệ kia không phải dễ đối phó, không được bung cái giá, phải biết hòa thuận ở chung với nàng, sao ngươi không nghe?" Hoàng thị nghĩ đến vừa rồi trên yên hội thái tử phi xa cách Cổ lương đệ, trong lòng vô cùng lo lắng khó chịu. "Một nữ tử xuất thân thôn cô, có thể vững vàng đi theo bên người thái tử, trong mấy năm sinh liên tiếp hai hài tử, đây là người đơn giản sao?"

Ngô Lan Hi nghe càng phiền chán, đứng lên quát, "Nương đừng nói nữa! Người trừ bỏ khóc sụt sùi trước mặt ta, còn có thể làm cái gì? Nếu ngài có cao kiến, vậy tại sao mấy cơ thiếp trong nhà có thể xoay ngài chóng mặt!"

Hoàng thị khiếp sợ nhìn Ngô Lan Hi, trên mặt mang theo bị thương, nói, "Sao ngươi nói chuyện mẫu thân như vậy..., trước đây ngươi rất đối nhu thuận "

Ngô Lan Hi nói xong cũng hối hận, nàng cũng không biết sao lại thế này. Từ lúc tiến cung nàng liền cảm giác trong lòng một cái tội khác bắt đầu chậm rãi sống lại, dần dần thay thế cô nương nhu thuận luôn được mẫu thân kỳ vọng kia, tất cả nỗi giận, cừu hận, bất mãn sống lại, thầm nghĩ dẫm nát những kẻ đè nặng mình xuống dưới lòng bàn chân.

Hoàng thị khóc một lúc cũng không thấy Ngô Lan Hi dỗ mình, trong lòng tức giận muốn bỏ đi, cảm thấy thật sự là nuôi uống phí một nữ nhi, đi tới cửa lại bắt đặc dĩ quay đầu, thiên tính mẹ con, tâm tình luyến tiếc nữ nhi vượt trên hết thấy, cuối cùng tự mình tìm bậc thang nói, "Nương thật có chút vô dụng, nhưng nương còn hai ca ca ngươi, đại ca ngươi nay làm Tri Phủ chủ bộ Hàng Châu, rất được trọng dụng, nhị ca ngươi vài năm trước trúng cử vào Hán Lâm viện, không chỉ cái danh thanh quý, cũng là tiền đồ tốt khó được. Ngươi nói, nương cần gì đi tranh với đám nữ nhân hồ mị kia?" Hoàng thị nói tới đây, lại nhìn không được khóc lên, "Nếu ngươi muốn lưng cứng rắn, trước sinh nhi tử hãy nói đi? Có đích tử mới là căn bản của ngươi."

Chờ Hoàng thị đi rồi, Ngô Lan Hi ngồi mãi, đầu óc không ngừng vọng những lời Hoàng thị nói... Nàng thật sự là hồ đồ, tranh chấp với Dương lương đệ để làm gì đâu, tựa như Hoàng thị nói vậy, sinh nhi tử mới là mẫu chốt. Nhưng dù hiện tại nàng nghĩ thông lại có ích lợi gì? Thái tử ngay cả gặp cũng không muốn gặp nàng.

Nghĩ đến đây Ngô Lan Hi hung hăng nắm chặt ngón tay, ngay cả năm móng tay dường đã nhiều năm đều bị bóp nát cũng không biết.

Trong bóng đêm, ánh mắt Ngô Lan Hi lý lẽ ra hận ý ác độc.

Trời dần dần ảm áp lên, tựa hồ chỉ chớp mắt xuân về hoa nở, Cổ Tương nhìn cây quýt ngoài cửa chậm rãi đâm chồi, lá non xanh biếc, tâm tình vô hạn sung sướng.

Thời tiết tốt, nàng nằm trên ghế dài dưới tàng cây quýt, bên cạnh đặt một bàn trà, mặt trên là các loại hoa quả, điểm tâm, mứt hoa quả linh tinh, miệng nàng tham, thích nhất này đó.

Liễu Chi thấy Cổ Tương nằm thoải mái, nói, "Nương nương, hôm nay giữa trưa dùng cái gì?"

Cố Tương xoa bóp thắt lưng, cảm thấy xương sống thắt lưng vẫn là có chút đau. Gần đây Hình Thượng Thiên tựa hồ đang tích cực chuẩn bị muốn thai thứ ba, bởi vì hàng đêm quả thực chính là cây cây không ngủ, ㄗㄗ__ㄗㄗ, ép buộc Cố Tương suốt đêm, làm cho nàng có chút sợ.

Nói đến ăn, Cố Tương nhớ tới rau dại mùa xuân, nhìn không được liếm liếm môi nói, "Làm lâu đi, canh vẫn là dùng canh vịt, hai phần, một bên để tiêu nhiều, dùng rau dại mới mẻ làm vài món thức ăn, thêm rau trộn." Cố Tương nói xong, thấy Liễu Chi muốn đi ra ngoài liền lại bỏ thêm một câu, "Tiểu quận chúa hẳn là tỉnh, ôm bé lại đây."

Liễu Chi lên tiếng rồi đi.

Đi phòng ăn, Tiền đầu bếp cũng đang chờ thực đơn giữa trưa hôm nay, nhìn thấy Liễu Chi nhiệt tình tiến lên chào hỏi, "Liễu Chi cô nương, hôm nay nương nương muốn ăn cái gì?"

Liễu Chi liền nói những món Cố Tương phân phó một lần, Tiền đầu bếp sớm biết Cố Tương đến mùa xuân thích ăn rau dại, bởi vì vừa ngon lại mới mẻ, bằng không ghen một mùa đông, chỉ ăn khoai tây, cái củ cũng là quá sức. Hắn đã sớm chuẩn bị tốt, nói, "Không thành vấn đề, ta đã chuẩn bị không ít, chờ một lát lập tức để Tiểu Thuận Từ đưa đi ạ." Sau đó cầm một đĩa hoa hồng cao đưa cho Liễu Chi nói, "Ta nghe nói Liễu Chi cô nương cũng là người kinh đô? Đây là điểm tâm trước đây chúng ta yêu ăn nhất, ta cân nhắc làm thử vài lần, cô nương ném thử xem, có phải vị kia hay không?" Hoa hồng cao tại kinh đô cơ hồ giống như là kẹo hồ lô thường dùng, là một đoạn chuyện cũ tốt đẹp nhất trong trí nhớ tiểu hài tử.

Liễu Chi nhìn điểm tâm hình dạng hoa hồng xinh đẹp, cái bệ là một mảnh trắng, sau đó giữa đóa hoa nhuộm thấm màu đỏ, kiểu điểm uớt át như hoa thật, thoát nhìn thật sự là vừa đẹp vừa ngon miệng, nàng cười nói, "Đa tạ." Sau đó cầm hà bao bên hông đưa cho Tiền đầu bếp nói, "Thường lui tới vẫn được người chiếu cố, lúc này cũng không thể lại da mặt dày ăn chực như vậy, đây là một chút tâm ý, người hãy thu lấy đi."

Tiền đầu bếp cười nhận, néo néo, cảm giác một viên đậu từ nặng trĩu, hẳn liền biết, đây là vàng, quả nhiên là Cố lương đệ được thái tử gia sủng ái, chỉ một nha hoàn bên cạnh ra tay đã hào phóng như vậy, cười càng tươi nói, "Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Chờ Liễu Chi đi rồi, Tiểu Thuận Từ nói, "Su phụ, vừa rồi bên Dương lương đệ không phải lại đây thúc giục ngọc thiện? Lúc này àm trước cho Cố lương đệ, sợ là không kịp rồi."

Tiền đầu bếp lạnh lùng cười, "Nàng ta có thể so sánh sao?" Nói xong lấy tay chỉ phương hướng Linh Khê cung.

"Dương lương đệ xuất thân cũng không thấp, chúng ta nhưng là đặc tội không nổi." Tiểu Thuận Từ nhìn không được nói.

"Trong cung này còn thiếu nữ tử xuất thân tốt? Hừ, su phụ người ngây người trong cung nửa đời người, khác không có, chính là ánh mắt vẫn là không sai, người liền chờ xem, Dương lương đệ tính cái gì, ngay cả móng tay Cố lương đệ cũng không bằng." Nói xong liền thẳng vào phòng bếp, toàn bộ phòng bếp tập trung lại, Tiền đầu bếp cũng không dãi dòng, phân phó vài đầu bếp nói, "Đều buông trên tay, lại đây làm đồ ăn bên này."

Dương Trúc Quân vẫn là lần đầu tiên thấy thái tử phi đang môn đến tìm nàng. Nàng ta mặc áo ngắn đỏ thắm thêu hoa cầm chướng nhiều màu nơi tay áo, phía dưới là váy xanh lục thêu mai trúc, trên mặt trang điểm tinh xảo, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, thoát nhìn rất tương xứng thân phận của nàng ta, một thái tử phi đẹp để quý giá tao nhã. Chỉ là, nàng mất lạnh nhìn nàng ta giống như nhìn thấy rắn độc, nàng mới sẽ không quên, thời gian trước bị nàng ta hãm hại thế thảm thế nào.

Thái tử phi Ngô Lan Hi nhìn thần sắc Dương Trúc Quân khẩn trương, ôn hòa cười cười nói, "Người đừng như vậy, ta là thật tâm chân ý tới tìm người."

"Người nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng người?" Dương Trúc Quân thối lui về phía sau, nhìn không được gắt gao nhìn chằm chằm nàng ta nói, "Lúc trước hãm hại ta, bây giờ là thật tâm chân ý?"

Ngô Lan Hi thấy Dương Trúc Quân một lòng phòng bị, triệt hồi tươi cười trên mặt, sáng khoái nói, "Thái tử điện hạ còn không có viên phòng cùng người đi?"

"Người làm sao mà biết?" Trong giọng nói Dương Trúc Quân mang theo vài phần phẫn nộ.

Ngô Lan Hi cười lạnh, trên mặt mang theo vài phần xấu hổ, "Bởi vì ta cũng vậy."

"Người?" Dương Trúc Quân thật không dám tin.

Thái tử phi nhìn Dương Trúc Quân, trong giọng nói mang theo vài phần ai oán, "Trúc Vận muội muội, ta nghĩ lúc trước người và ta nghĩ đều giống nhau, cho rằng đối phương mới là kinh địch lớn nhất, nhưng thực tế chúng ta đã quá xem nhẹ vị Cố lương đệ xuất thân thôn cô kia."

"Thôn cô lỗ mãng kia!" Dương Trúc Quân oán hận nói, nàng sẽ không nói với người khác, trên tiệc rượu trăng tròn lúc nhìn thấy dung mạo Cố Tương nàng có bao nhiêu khiếp sợ, ai có thể nghĩ đến một nữ nhân khuynh thành như vậy thế nhưng xuất thân thôn cô.

"Chúng ta tiếp tục đấu như vậy, chỉ sợ cao hứng nhất chính là Cố lương đệ, nàng còn hi vọng chúng ta có thể đấu đến người chết ta sống, còn nàng ấy làm ngư ông đắc lợi. Người muốn như vậy sao?" Ngô Lan Hi ôn thanh nói, trong giọng nói mang theo vài phần dụ hoặc, "Chẳng lẽ, người cam tâm để thôn cô kia dẫm lên đầu người?"

"Không cam lòng!" Dương Trúc Quân lớn tiếng nói, chỉ sợ so với Ngô Lan Hi, Dương Trúc Quân càng thêm không có cách nào chấp nhận Cố Tương trên nàng, bởi vì thân phận Cố Tương thật sự là làm cho nàng xem không hơn, "Nhưng người cũng không phải thứ tốt gì, người nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng người?"

Thái tử phi thấy mình hạ giọng như vậy cũng không thể đưa Dương Trú Quân vào khuôn khổ, nhin không được nổi giận dùng dùng nói, "Người cho rằng ta nguyện ý tới tìm người sao, nói cho người biết, cứ tiếp tục như vậy, dùng nói là được thái tử sủng hạnh, e rằng ngay cả gặp mặt đều là phải chờ tới ngày lễ ngày tết "

"Người thiếu nói chuyện giạt gân! Thái tử điện hạ bắt quá là khí một thời gian, hết giận tự nhiên sẽ đến tìm ta, về phần người... Thái tử điện hạ đã sớm nhìn ra tâm địa của người độc ác, người mới là kẻ phải chờ ngày lễ ngày tết mới được gặp thái tử điện hạ." Dương lương đệ nói xong, nghĩ đến chuyện mấy tháng qua, trong giọng mang vài phần đắc ý.

Thái tử phi Ngô Lan Hi lạnh lùng cười, mang ra vài phần cao ngạo, "Nha, người thật nghĩ như vậy? Có lẽ nếu không có Cố lương đệ kia, thái tử điện hạ xem mặt mũi phụ thân người, thật đúng là sẽ tìm đến người, nhưng hiện tại thì sao? Người cho rằng vị thôn cô kia là ngôi không?" Ngô Lan Hi nói tới đây nhìn quanh bốn phía, "Chắc chắn, đã lúc nào còn không có đồ ăn buổi sáng? Ha ha."

"Người cứ cho ta!" Dương lương đệ thẹn quá thành giận, vươn tay cầm chén trà ném qua.

Thái tử phi vừa vặn bị trúng chân, ngực kịch liệt đập phồng, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Trú Vận, không quay đầu lại tiêu sái rời đi.

Chờ ra Thường Lê cung, Hương Ngưng bên cạnh thái tử phi Ngô Lan Hi nhin không được khuyên giải an ủi nói, "Nurong nurong, người đừng chọc tức thân mình, Dương lương đệ kia thật đúng là có mắt không nhìn được người tốt..." Kết quả nói còn chưa hết, chỉ thấy thái tử phi cúi đầu nhìn nạng, trên mặt thể nhưng còn mang theo vài phần ý cười, Hương Ngưng ngây ngẩn cả người.

Ngô Lan Hi cười nói, "Ta biết người trung tâm nhất." Nói xong quay đầu nhìn phương hướng Thường Lê cung, "Ta không có tức giận, Dương xuân đàn kia càng kích động ta liền càng cao hứng, trò hay còn tại phía sau đâu."

Hương Ngưng có điểm sờ không được ý tứ thái tử phi, bắt quá nạng nghĩ, thái tử phi nói như vậy tóm lại là có nguyên nhân a.

Linh Khê cung, Hình Thượng Thiên vừa trở về liền nhìn thấy Cố Tương cùng tiểu Minh Huệ ngồi dưới tàng cây quýt ăn lẩu, hai người ngồi mặt đối mặt, Liễu Chi ở một bên ôm Minh Huệ, sợ bé không chú ý đụng đến canh nóng, một tay cầm chiếc đũa gấp Minh Huệ muốn ăn, một lớn một nhỏ ăn hăng say, khuôn mặt nhỏ nhắn đều là đồ bưng.

Cố Tương nhìn thấy Hình Thượng Thiên liền vội đứng dậy, lôi kéo hấn vào phòng thay quần áo, kết quả vừa đổi đến một nửa, Minh Huệ bịch bịch chạy tiến vào, miệng gọi, "Phụ thân."

Hình Thượng Thiên vừa mặc quần áo đến một nửa còn không có mang dây lưng, Minh Huệ đã ôm chân Hình Thượng Thiên không chịu buông, chớp ánh mắt nài thanh nài khí nói, "Phụ thân ôm một cái."

Hình Thượng Thiên nhìn bất đắc dĩ, đành phải cúi đầu ôm, nói, "Phụ thân hiện tại thay quần áo, một lát bởi Minh Huệ chơi được không?"

Minh Huệ thấy Hình Thượng Thiên thương lượng, suy nghĩ một hồi lâu nói, "Được rồi, bắt quá một lát ta muốn ăn cơm cùng phụ thân."

Cố Tương lắc đầu, vừa giúp đỡ Hình Thượng Thiên mang dây lưng vừa nói, "Càng ngày càng thông minh."

Hình Thượng Thiên lại lộ ra vài phần cung chiều, nói, "Quận chúa của bản thái tử, tự nhiên là thông minh." Quả thực chính là một bộ vô hạn sủng ái đứa nhỏ.

Bởi vì Hình Thượng Thiên đến đây, Cố Tương bảo phòng ăn đưa lại thêm một cái nồi, lại bỏ thêm một bàn thịt dê, thịt bò, đồ ăn khác cũng bỏ thêm rất nhiều, cả thái lát, đậu hũ linh tinh, còn có kê ti trộn lẫn rau cần, trứng gà rau dại làm rau trộn cũng là thêm một phần.

Hình Thượng Thiên bởi vì ôm nữ nhi không rảnh ăn cơm, hấn đang vội thỏa mãn nguyện vọng nữ nhi bảo bối, tỷ như phụ thân ta muốn ăn cải trắng này, ta muốn ăn đậu hũ kia, ta muốn ăn... Hiên nhiên hấn thực hưởng thụ nữ nhi ý lại, một điểm cũng không phiền chán, Cố Tương nhìn cha và con gái thân mật như vậy, không biết vì sao trong lòng ngọt, gấp một khối thịt dê, đậu hũ trong nồi lẩu, sau đó chờ lạnh chút liền đưa đến bên miệng Hình Thượng Thiên.

Một chút cơm, người một nhà đều là ăn thân ái nóng nóng, ngay cả Xuân Nha và Liễu Chi ở một bên nhìn đều lộ ra tươi cười, cảm thấy toàn bộ trong viện đều là không khí ấm áp nói không nên lời.

Dương Trú Quân ngồi dựa vào lưng ghế, trừng mắt cung nữ hỏi, "Sao đến bây giờ ngọc thiện còn chưa đưa lại đây?"

Cung nữ kia đã đi hồi thúc vài lần, bất đắc dĩ Linh Khê cung bên kia lại bỏ thêm vài món đồ ăn, cho nên ngọc thiện của Thường Khê cung tự nhiên là lại bị kéo dài xuống. Nhưng nạng cũng không dám nói với Dương lương đệ, gần đây tính tình Dương lương đệ càng ngày càng tệ, động một chút lại nổi trận, lần trước kém chút nữa đánh chết một cung nữ không cần thận nói sai.

"Nurong nurong, muốn... Lại chờ một lát." Cung nữ sợ tới mức lạnh run nói.

"Đồ vô dụng!" Dương Trú Quân khí không đánh một chỗ, nhớ tới vừa rồi thái tử phi Ngô Lan Hi nói mang theo vài phần miệt thị, nạng ta nói, ngọc thiện của người còn không có đưa tới đi? Nhớ tới biểu tình nạng ta... Dương Trú Vận càng nghĩ càng tức giận, nạng cảm thấy hiện tại toàn bộ Đông cung đang chê cười nạng, bao gồm người phòng bếp, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người nói thực cho ta!"

Cung nữ thấy Dương lương đệ xanh mặt, hoảng sợ, lập tức liền quỳ gối, run run đầu nói, "Là Linh Khê cung bên kia, vừa rồi lại gọi thêm vài món thức ăn."

Theo đạo lý mà nói phòng ăn Đông cung cũng đủ lớn, đầu bếp đến mấy chục người, hoàn toàn có thể cùng lúc làm đồ ăn cho hai cung, huống chi đồ Cố Tương ăn luôn luôn có sẵn theo danh sách, vấn đề chủ yếu là ở bên Dương Trúc Quân. Khẩu vị nàng đặc biệt soi mói, đồ ăn nhất định phải đòi Tiền đầu bếp làm, người khác làm nàng thường một ngụm liền phun, hơn nữa nàng gọi đều là món cầu kỳ, hải sản, tôm cá tươi, không thể để lâu, phải làm xong liền trực tiếp đưa lại đây, vượt qua một khắc liền không thể ăn.

"Lại là nàng ta!" Dương Trúc Quân lập tức liền đứng lên, nàng khí xanh cả mặt, một hồi lâu mới nảy sinh ác độc nói với Tô ma ma, "Ma ma, theo ta đi Linh Khê cung."

Tô ma ma tròn tròn mắt, đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn giống đàn bà chanh chua phở phùng đi Linh Khê cung nháo một trận?

Lúc này Cố Tương đang ngủ trưa, chợt nghe trong viện nhao nhao ồn ào, nàng cau mày hỏi, "Xuân Nha, đi xem sao lại thế này?" Lời của nàng còn chưa nói xong, liền nhìn thấy một nữ nhân vọt vào.

"Thôn cô này, đi ra cho ta!" Dương Trúc Vận lớn tiếng gọi Cố Tương.

Cố Tương, == nữ nhân này muốn làm gì?

Người khẳng định xem qua kịch cầu huyết Quỳnh Dao, nam chủ tề tâm liệt phế gào thét, vì sao a, vì sao a, vì cái gì a... Cố Tương vẫn nghĩ đến kia bất quá là phim truyền hình khoa trương, nhưng hôm nay gặp được Dương Trúc Quân nháo một trận, nàng cảm thấy, kia thật là đến từ cuộc sống. Người xem, biểu tình Dương Trúc Vận, đầu ngưỡng 45 độ, có thể nhìn ra độ rộng lỗ mũi, ánh mắt thống khổ gắt gao nhắm, miệng mở to, giống một Hà Mã gào thét, vì sao người ức hiếp ta, vì sao người không cho phòng ăn nấu cơm cho ta, ta đói lắm, vì sao người bá chiếm thái tử điện hạ, vì sao người muốn...

Cố Tương tròn mắt há hốc mồm thương thức Dương Trúc Quân biểu diễn, nhịn không được bảo Liễu Chi dâng nước trà, ý tứ chính là, gào lâu như vậy, giải khát đi, -_-|||

Sự thật chứng minh, cho dù là nữ nhân xinh đẹp, lúc phát giận cũng là khó coi, Dương lương đệ xinh đẹp đáng yêu như vậy, lúc điên cuồng lên vẫn khiến Cố Tương bất ngờ.

Cố Tương không chỉ có bảo Liễu Chi dâng nước trà, còn tự mình đưa khăn qua, nói, "Ta còn chút điểm tâm hoa hồng cao, người dùng không?" Trời biết Cố Tương thật là hảo ý, nàng nghĩ cô nương này đáng thương đối bụng, bị phòng bếp lãng quên, mắt thấy đến giờ này còn không có ăn cơm.

"Không cần người già hảo tâm!" Dương Trúc Quân lập tức liền quăng tay Cố Tương, không ngờ khí lực quá lớn, Cố Tương trở tay không kịp liền ngã xuống.

Cố Tương đang suy nghĩ thật không hay ho, sao phải làm người tốt chọc nàng ấy lại nổi điên, kết quả bỗng nhiên cảm giác phía sau có người hữu lực ôm nàng đứng lên, "Dương lương đệ, người làm gì ở đây!"

Giọng nói nam tính xuyên thấu vang trong phòng, Dương Trúc Quân nhìn Hình Thượng Thiên đột ngột xuất hiện, bị dọa ánh mắt đều trừng lớn, có chút không biết làm sao vẫn duy trì động tác vừa rồi đẩy Cố Tương, suy nghĩ tại sao Hình Thượng Thiên đột nhiên trở về.

Nàng rõ ràng nhìn thấy hắn đã đi rồi a.

"Dương lương đệ, người ở nhà chính là thích khóc lóc om sòm đùa giỡn? Phụ thân người còn nói người nữ nghi kiêu nhân, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nguyên lai đây là có tri thức hiểu lễ nghĩa của người?" Hình Thượng Thiên bình tĩnh nói.

Trong chốc lát, trên mặt Dương Trúc Quân liền hiện lên thần sắc ủy khuất, thút tha thút thít nghẹn ngào đáp, "Điện hạ, ngài hãy nghe ta nói, thật sự là phòng ăn bên kia chèn ép ta không có biện pháp, thế này mới tìm..., tìm Cố tỷ tỷ hỏi một chút."

"Người đây gọi là hỏi một chút?"

Dương lương đệ nhìn biểu tình Hình Thượng Thiên chán ghét ra mặt, chỉ cảm thấy như bị sét đánh, nàng lập tức liền vọt qua ôm lấy chân Hình Thượng Thiên nói, "Điện hạ, ta thật sự bị ủy khuất, sao ngài một chút cũng không thương tiếc ta?" Nói xong liền ôm ông quần Hình Thượng Thiên khóc lên, "Vì sao điện hạ lạnh lùng như vậy, vì sao? Vì sao mấy ngày nay không đến xem ta, ngài biết rõ lần trước ta bị thái tử phi hãm hại! Vì sao..."

Được, lại vì sao! Cố Tương nhịn không được nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác, dựa theo nàng hiểu biết Hình Thượng Thiên, hắn ghét nhất bị nữ nhân quần lấy như vậy.

Quả nhiên chẳng được bao lâu, Hình Thượng Thiên tựa hồ không thể nhịn được nữa, lệnh người quăng Dương Trúc Quân đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Hương Ngưng trốn sau một gốc cây bên ngoài Thường Lê cung, chờ nhìn thấy Dương lương đệ bị đưa trở về, về mặt khóc sụt sùi, như thể bị thiên đại uy khuất liền cảm thấy việc này thật đúng là bị thái tử phi đoán đúng. Nàng vội vàng trở về Tây Hoa cung, lúc này thái tử phi đang tựa giường nghỉ tạm, Hương Ngưng cân nhắc rất cuộc muốn đánh thức nàng hay không, thái tử phi lại chủ động mở miệng nói, "Nói đi, thế nào?"

Hương Ngưng liền nói rõ trước sau, sau đó nhìn thái tử phi, gặp trên mặt nàng hiện lên một chút ý cười, âm lãnh nói, "Thật sự là vụng về ngu xuẩn."

Chờ Dương lương đệ đi rồi, Hình Thượng Thiên bình tĩnh, ngồi trên ghế gỗ hồng đàn bên cửa sổ, đã lâu không động.

Cố Tương đứng ở bên cạnh thật cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn, nhớ lại vừa rồi Dương lương đệ nói mấy lời kia, nàng ta nói, người không phải vì muốn lung lạc cha ta mới nạp ta sao... Cố Tương lúc ấy nghe xong thực lo lắng thay vì cô nương này, đây quả thực chính là không muốn sống nữa. Loại kích thích này chẳng những không nhận được Hình Thượng Thiên chú ý, mà e rằng sẽ khiến cho Hình Thượng Thiên bất mãn phụ thân nàng ta, quả thực chính là đưa tới điềm báo họa sát thân. Nàng thật muốn biết nhà nàng ấy rốt cuộc dạy dỗ cô nương như thế nào.

Trước kia Cố Tương vẫn cảm thấy hoàng cung cổ đại rất cao lớn? Hoàng đế thực uy nghiêm? Thái giám cung nữ đều người người thông minh tháo vát, lại hoặc là nói thể gia khuê tú người người đều là cao thủ trạch đấu? Nhưng kỳ thật... Hoàng Thượng là người hồ chút là quên tự xưng "trẫm", ngoài miệng trừ "lão tử" chính là "lão nhân". Nghe nói vị hoàng đế này từng gây người tại Ngọc Môn quan mười mấy năm, rất nhiều tập tính đều khó có thể sửa đổi, thái giám cung nữ cũng có lắm kẻ ngốc, thường xuyên lạc đường, hoặc là đưa sai cơm, thể gia khuê tú cũng có người không đầu óc giống Dương lương đệ vậy, về phần thái tử..., ORZ, hắn còn phải đi vay tiền đây không phải sao? Kỳ thật ngắm lại cũng có thể lý giải, đây mới là cuộc sống chân chính, cũng không phải phim truyền hình diễn chuyện xưa thần thoại thu hút người xem, tất nhiên có rất nhiều sự kiện hảo huyền.

Cố Tương rót chén trà quả đi qua, ôn nhu nói, "Điện hạ, uống nước trà đi." Nàng nhìn Hình Thượng Thiên tức giận, nghĩ nếu không khuyên nhủ, thật là muốn ngồi vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Hình Thượng Thiên không quay đầu lại, cũng không hé răng, toàn thân tản mát hơi thở lạnh như băng, Cố Tương cảm thấy, trên người hắn tựa hồ bị màu đen bám vào, thật giống như nhân vật trong manga, bản thân đắm chìm trong phần nổi khó có thể tự kiềm chế.

Lúc này chính là cần giải ngữ hoa!!! Cố Tương nhớ tới rất nhiều lời kịch, tỷ như điện hạ, chàng còn có ta được không? Ta sẽ vĩnh viễn sánh cùng thiên địa vẫn cùng chàng, ác, quá lạnh rồi, đổi một cái, điện hạ, nữ nhân kia chính là ghen tị ta mà thôi, đều là ta hồng nhan họa thủy liên lụy điện hạ, ngách, như thế nào cảm giác nổi da gà vậy... Cố Tương còn đang dùng sức bỏ não lấy lời kịch, Hình Thượng Thiên đột ngột đoạt nước trà trong tay nàng, một hơi uống hết, sau đó đứng lên nói, "Bữa tối không cần chờ ta." Lập tức sai bước bước đi.

Cố Tương, ==

Trong lòng Hình Thượng Thiên nghẹn một cổ khí, trực tiếp đi trường đua ngựa, chiến mã đồ thẩm cao lớn đã lâu mới được nhìn thấy chủ nhân nhin không được cao hứng gào thét, Hình Thượng Thiên chờ thái giám dắt ngựa ra, ngay cả bàn đạp đều không dùng, trực tiếp leo lên, lập tức hai chân đạp thân ngựa, con ngựa liền xông ra ngoài như là mũi tên... Thái giám nhìn tư thái Hình Thượng Thiên hiên ngang, nhin không được mở to hai mắt nhìn, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại nghĩ, đều nói Hoài An Vương phủ đều là xuất thân võ tướng, quả nhiên thân thủ thái tử điện hạ rất là cao.

Gió thổi vù vù tới trên mặt, có chút đau, Hình Thượng Thiên nhớ tới lời Dương Trúc Vận ngạo mạn nói, liền cảm thấy ngực lại bị đè nén! Dương Vạn Hiện! Ngô Hình Chính! Các người mang danh nghĩa trung quân ái quốc, lại vì vinh hoa phú quý liều mạng nhét nữ nhi, chất nữ mình vào tầm cung của ta, ha ha..., rốt cuộc là nghĩ hắn như thế nào?

Phụ hoàng sát phạt quả quyết, liều chết dùng toàn gia Hoài An Vương phủ hơn một trăm mạng người làm lợi thế mới có cơ nghiệp này, không phải vì để hắn bị triều thần thao túng như con rối! gần xanh trên đầu Hình Thượng Thiên giật giật, lạnh lùng nhìn chằm chằm núi sông cách đó không xa, đôi mắt thâm trầm như nước, hắn hiện tại không vội, bởi vì sớm muộn gì..., hắn sẽ để những kẻ không nghe lời trả giá đại giới!

Sắc trời sắp tối, Hình Thượng Thiên cưỡi ngựa vài canh giờ mới cảm thấy tâm tình bình phục rất nhiều, vốn định trở lại ngự thư phòng, kết quả chân lại trực tiếp đến trước cửa Linh Khê cung. Ngoài cửa cung điện trồng cây anh đào, hoa nhỏ trắng nõn héo rũ, đã kết trái lớn nhỏ, hiển nhiên không lâu sau có thể biến thành trái cây đỏ au, hắn còn nhớ lúc Cố Tương chuyển tới đi liền để mất mấy cây anh đào này... Lúc ấy cũng không có lớn như vậy, là cây nhỏ còn chưa từng kết quả. Hình Thượng Thiên vốn định cho người đồn bỏ, đổi thành lớn một chút lại đây. Cố Tương lại lúc đầu nói, đại thụ nào không phải từ nhỏ mà lớn, một mầm non như vậy xem như cùng nàng hữu duyên, đợi mấy ngày tháng là có thể nở hoa kết quả, quả nhiên, hôm nay được toại nguyện.

Hình Thượng Thiên nhìn chằm chằm cây anh đào kia một lúc lâu, trên mặt lộ ra vài phần kiên định, cất bước đi vào.

Cố Tương đang cùng tiểu Minh Huệ chơi trốn tìm, Minh Huệ bị bắt, như là người say rượu, lắc lắc sờ soạng. Cố Tương có ý đứng ở gần bé để bé bắt được góc áo lại trốn, chọc Minh Huệ cười khanh khách, "Nương, ta bắt được ngài, đừng chạy."

Kết quả chờ Minh Huệ tháo dải bị bắt, lại nhìn thấy Hình Thượng Thiên về mặt bắt đắc dĩ, kinh hi kêu một tiếng phụ thân liền vron tay muốn ôm.

Hình Thượng Thiên liền ôm Minh Huệ lên, nhìn Cố Tương nói, "Dọn bữa tối đi."

Cố Tương còn có chút ngây ngốc, hắn trước khi đi không phải nói buổi tối sẽ không về ăn cơm? A, bắt quá Cố Tương không phải người thích tò mò, huống chi buổi chiều Hình Thượng Thiên đi ra ngoài nổi giận đùng đùng như vậy, hiển nhiên tâm tình thật không tốt, Cố Tương cũng không muốn nhắc lại chuyện hắn mất hứng.

Hình Thượng Thiên ôm nữ nhi vào phòng, Hình Hân còn chỉ biết lay động tay chân đang nằm trên giường cố gắng muốn bắt được các món đồ chơi màu treo trên đầu, đây là tiểu gấu bông Cổ Tương cho người khâu, sau đó rú xuống trên giường để bé con chơi.

Hình Thượng Thiên nhìn nữ tử được nuôi trắng trẻo béo tròn, trong tay lại ôm nữ phần điều ngọc mài, tâm tình trong nháy mắt liền trở nên thoải mái lên.

Hắn nghĩ, hết thầy vừa mới bắt đầu thôi.

Cổ Tương cân nhắc buổi tối ăn cái gì, kiểu dáng Âu Tây tốt lắm, muốn hai cái pizza, một cái là bỏ thêm cá mực, tôm bóc vỏ hải sản, còn có một là thịt vụn chân giò hun khói. Mặt khác thêm canh nấm, bí tết, tôm chiên cầu, lại bỏ thêm mấy thứ rau trộn, mấy món giữa trưa cũng rất tốt, ăn kèm phi thường ngon miệng, đều là hàng tươi rất non.

Hình Hân bởi vì vẫn là tiểu tử, tự nhiên sắp xếp ra bên ngoài, hắn chỉ có thể nằm trên giường giường mắt nhìn, nước miếng rầm rầm nhìn cha mẹ còn có tỷ tỷ của hắn ăn cơm chiều.

Pizza và bí tết đã chuẩn bị xong, trực tiếp dùng chiếc đĩa ăn là được. Cổ Tương tuy rằng thích đồ ăn kiểu dáng Âu Tây nhưng không có ý định dùng dao nĩa trong đầu. Ăn cơm chủ yếu vì vui vẻ, nếu chiếc đĩa đã có thể giải quyết vấn đề cần gì làm điều thừa?

Cổ Tương ăn một ngụm pizza hải sản, tôm bóc vỏ co dãn, cá mực tươi mới, còn có mùi pho mát lập tức liền tràn ngập toàn bộ khoang miệng, nàng cảm thấy ăn ngon đến cả đầu lưỡi đều phải nuốt lấy.

Ăn được mấy khối pizza, lại quay đầu phẩn đầu với bí tết. Bò này đều là cung Lý Đặc đường, Cổ Tương nhớ rõ trước kia nghe nói thịt bò quý nhất là thịt bò Kobe của Nhật Bản. Nghe nói bò quý báu này sinh hoạt tại phong cảnh như họa, mỗi ngày còn được nghe âm nhạc, mát xa thư giãn... Quả thực còn muốn hưởng thụ hơn nhân loại, sau nằng hỏi thái giám dưỡng bò trong cung, phát hiện nguyên lai cổ đại Trung Quốc còn có phương pháp chăn nuôi như vậy, bò này được đãi ngộ còn hơn chủ tử. Mỗi ngày mang theo nó đi dạo, cùng nói chuyện, ca hát, còn có mát xa linh tinh đều là chút lòng thành, có thái giám còn ngủ cùng bò, nghe nói mỗi lần giết một con bò thái giám kia khóc ngất lên ngất xuống.

Cổ Tương nghe xong nín lặng, tuy rằng nằng không phải thánh mẫu, nhưng là trong lòng thật sự có điểm không qua được, cho nên cũng không thường xuyên điểm loại thịt bò này. Bất quá hôm nay hiển nhiên Hình Thượng Thiên bị kích thích rất lớn, trong lòng Cổ Tương nghĩ, vẫn là dùng chút thịt bò an ủi tâm linh đi. Không phải có câu, nễ thực có thể an ủi lòng người?

Quả nhiên là thịt bò ngon, tỉ lệ thịt mỡ đều đều, cơ hồ là bông tuyết. Cổ Tương ăn một ngụm, cơ hồ chính là vừa vào miệng liền tan, vị non mềm không nói, còn có một loại mùi vị đặc trưng, phi thường ngon, Cổ Tương ăn mấy miếng liền gấp một đĩa cho Hình Thượng Thiên ăn, nói, "Điện hạ, này ăn ngon."

Lúc này Hình Thượng Thiên đang ra sức ăn pizza, ánh mắt hắn nhìn pizza kia như đang nhìn kẻ thù, một ngụm một ngụm ra sức cắn, thấy Cổ Tương đưa thịt bò, thần sắc ôn nhu, liền cảm thấy lửa giận trong lòng thế nhưng không tự giác tiêu rớt.

Minh Huệ đã có thể vững vàng dùng chiếc đĩa, bất quá vẫn là thường xuyên lay dính đến trên mặt, hoặc lên quần áo. Liễu Chi cẩn thận chiếu khán, kết quả vẫn là xảy ra chuyện... Tay Minh Huệ gấp thịt bò không vững chắc, miếng thịt bay đến trên mặt Hình Thượng Thiên, quýnh.

Hình Thượng Thiên trừng mắt nhìn Minh Huệ, Minh Huệ cũng nhìn Hình Thượng Thiên, sau đó..., tiểu Minh Huệ liền cười cười lấy lòng phụ thân, lộ ra mấy răng sữa trắng tinh nhỏ xíu, như là tiểu vô sò, nhìn dị thường đáng yêu. Hình Thượng Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy thật sự là không có biện pháp với một đôi mẹ con này.

Chờ ăn cơm xong, Hình Thượng Thiên liền trực tiếp đi ngự thư phòng, hôm nay trực đêm là Thạch Tiến Ôn. Ngự thư phòng do vài người thay phiên trách nhiệm, đều là tâm phúc Hình Thượng Thiên, bất quá thích trực đêm nhất là Thạch Tiến Ôn. Nguyên nhân chính là vì có thể ăn miễn phí cơm chiều, -_-|||, vẫn là quy cách bốn đồ ăn một canh, cấp bậc tương đối cao. Trình độ Thạch Tiến Ôn keo kiệt quả thực làm cho quý thân tức giận.

Lúc này, Thạch Tiến Ôn đang vừa nhìn tấu chương vừa cau mày, một bộ tâm sự thật mạnh, thấy Hình Thượng Thiên tiến vào vội vàng thi lễ nói, "Điện hạ."

Hình Thượng Thiên lên tiếng, hỏi, "Đang nhìn cái gì?" Ăn cơm chỗ Cổ Tương xong, hiện tại tâm tình hắn bình phục rất nhiều.

"Bất quá chính là chuyện một nhà muối thương." Tuy rằng ngữ điệu Thạch Tiến Ôn thoải mái, nhưng thần thái lại mang theo vài phần trầm trọng.

Hình Thượng Thiên còn chưa thấy qua bộ dáng Thạch Tiến Ôn như vậy, hỏi, "Muối thương?"

Thạch Tiến Ôn cung kính đưa sổ con lên, Hình Thượng Thiên tiếp nhận nhìn, mặt trên viết thủ phủ Dương Châu Vu Thế Nhuận buôn bán tư muối bại lộ, mặc dù là sọt tội tự sát, nhưng chờ sai dịch đi xét phủ đệ, mấy trăm vạn lượng bạc lại đã chấp cánh bay đi không thấy bóng dáng không nói, đêm hôm đó mấy người con trai bị giam trong phòng đều là uống thuốc độc tự sát. Toàn nhà chỉ còn lại có lão nhược phụ ấu, đều khai không biết tiền tài kia đi nơi nào, khiến án này trở thành bí án.

Hình Thượng Thiên biết Vu Thế Nhuận này, lại nói tiếp một tráp ruby của Cổ Tương chính là hắn ta nhờ người đưa vào. Hắn ngừng đầu nhìn Thạch Tiến Ôn nói, "Khanh nghĩ gì?"

Thạch Tiến Ôn nói, "Vi thần gặp qua người này, tuy rằng là một vị tiểu thương, cũng là trọng nghĩa khinh tài, lòng dạ rộng lớn, thật là đáng giá giao hảo.

Án này... có vấn đề."

Hình Thượng Thiên vẫn muốn làm lại muối cục, muối nghiệp là miếng mồi ngon béo bở, ai cũng muốn chen một chân vào phân một chén canh. Người ở bên trong rắc rối phức tạp, các giai tầng quyền quý đều có mặt, tiền triều ngoại thích quốc trượng đại nhân chính là dựa vào khổng chế muối nghiệp cục và chế thiết cục cầm giữ lấy mạch máu quốc gia, lại thêm vài lần xuất chinh đánh giặc, làm cho quốc khố hư không. Đến phiên hần làm thái tử, muốn làm gì cũng phải đi vay tiền.

"Người là nói người này không có buôn bán tư muối?" Hình Thượng Thiên hỏi.

"Này..." Thạch Tiến Ôn áp a áp ứng, cuối cùng đơn giản quỳ xuống nói, "Điện hạ, vì thần lời nói lớn mật, thuế má quá mức trầm trọng, muối thương nào không phải tư muối một lần làm sinh ý? Bằng không phía trên tăng tăng cần hồi lộ, phía dưới lại phải lấy bạc khơi thông, người nào đủ bạc?"

Hình Thượng Thiên bình tĩnh không nói lời nào, tuy rằng nói đây là tình lý bên trong, nhưng trong mắt hần đây là không nên. Hần trầm mặc chốc lát nói, "Mặc kệ án này rốt cuộc có phải có oan tình hay không, buôn bán tư muối cũng là tội ác tày trời."

Thạch Tiến Ôn vốn nghĩ nói giúp Vu Thế Nhuận mấy câu, kết quả nhìn thấy Hình Thượng Thiên tức giận, vội vàng không dám mở miệng. Bỗng nhiên nghe được Hình Thượng Thiên chuyển đề tài nói, "Này cũng là một cơ hội."

Thạch Tiến Ôn nhìn Hình Thượng Thiên, chỉ thấy ánh mắt hần lóe ra tia sáng, trong lòng đột nhiên liền rộng mở, nói, "Điện hạ ý tứ là?"

"Không sai, người hiểu ta cũng là người." Hình Thượng Thiên thấy Thạch Tiến Ôn đã hiểu rõ, nhin không được vỗ tay cười to, nói, "Lúc này đây, ta nhất định phải thật tốt tra một tra này cho sạch sẽ."

Thạch Tiến Ôn bỗng tỉnh thần lên, nói, "Điện hạ, anh minh."

Buổi tối lúc Hình Thượng Thiên trở về thần sắc ôn hòa, ngay cả Cố Tương vừa liếc mắt liền biết, đây là đã hoàn toàn thả lỏng tâm tình. Nàng tiến lên tự tay thay quần áo cho hần. Cố Tương coi bỏ đai lưng cho Hình Thượng Thiên thật giống như dùng hai tay ôm thắt lưng của hần, cực kì ái muội... Hình Thượng Thiên cúi đầu nhìn, hai bánh bao trước ngực Cố Tương, theo động tác của nàng tựa hồ đang run nhè nhẹ, hiển nhiên bởi vì buổi tối Cố Tương không có mặc bó ngực. Chuyện này hần hỏi qua Cố Tương vài lần, Cố Tương đều nói không thoải mái, ==

Đậu đỏ trước ngực tựa hồ xuyên thấu qua thường phục mỏng manh lộ ra hình dạng đến, nhìn khiến cho người bị lửa nóng thiêu đốt nói không nên lời. Đôi mắt Hình Thượng Thiên dần dần tối đi, rốt cục nhin không được dụ hoặc, vươn tay liền nắm đậu đỏ.

Lúc này Cố Tương đang vội vàng, bỗng nhiên cảm giác được ngực căng thẳng, như thể bị điện giật cảm khắp cả người. Trong lòng nàng run lên, nhin không được ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt Hình Thượng Thiên đang nóng rực nhìn mình, thật giống như muốn một ngụm nuốt mình. Nàng nhin không được ngượng ngừng đỏ mặt nói, "Điện hạ, lúc này còn không chưa tắm rửa đâu."

Dưới ngọn đèn, trên mặt nữ nhân xấu hổ, càng mang theo vài phần kiều diễm ướt át dụ hoặc. Hình Thượng Thiên hít sâu một hơi, không có buông tay ra, ngược lại còn coi bỏ vạt áo Cố Tương, tức thì quần áo kia liền rơi xuống, lộ ra khuôn ngực xinh đẹp mềm mại, thoát nhìn như là quả đào hình dạng hoàn mỹ. Một chút màu đỏ phía trước lại càng thêm xinh đẹp, như là phong cảnh đẹp nhất trên đời. Hình Thượng Thiên như bị lửa thiêu đốt, cả người dần dần nóng lên, không chút do dự cúi đầu liền hàm trụ đậu đỏ.

Xuân Nha đang cầm nước ấm đi tới cửa lại bị Liễu Chi ngăn cản. Liễu Chi đỏ mặt nói, "Đừng đi vào."

"Làm sao vậy?" Xuân Nha ngây ngốc nói, vừa rồi nước có chút lạnh, nàng có ý đi bỏ thêm nước ấm tới.

"Ài, người ngốc." Mặt Liễu Chi càng đỏ, nổi giận bĩu môi nói, "Điện hạ đang cùng một chỗ với nương nương."

"Điện hạ khi nào thì không cùng một chỗ với nương nương?"

Trần Châu ở một bên cười đến bụng đau, đang muốn nói chuyện, lại bỗng nhiên nghe được tiếng Cố Tương ngậm than truyền đến. Xuân Nha nhất thời liền hiểu được, nàng cũng đỏ mặt, ho khan thật mạnh nói, "Ta đã biết."

Liễu Chi đùa với Xuân Nha, "Chiêu Trữ đệ đệ chúng ta gần đây có viết thư cho người hay không?"

Trần Châu cũng biết Xuân Nha theo Cố Tương từ lúc vừa nhập Vương phủ, hơi có chút nhân duyên với một cận vệ bên cạnh thái tử gia năm đó. Đương nhiên người cận vệ này hiện tại xem như tiền đồ sáng lạn, được thả đi ra ngoài tới luyện, chỉ cần không phải rất ngốc, có thái tử gia đề bạt, sớm muộn gì cũng sẽ ra làm quan. Nói như vậy, vận khí Xuân Nha thật đúng là tốt, cung nữ các nàng đều là phải đến tuổi mới được ra cung, không đến hai mươi lăm là không được. Nếu mấy năm này phạm lỗi còn bị kéo dài thời gian thêm. Nhưng nếu chủ tử mở miệng thả người, cũng không phải là không thể được cho ra cung sớm. Dựa theo địa vị của Xuân Nha trong lòng nương nương, hần sẽ được cho ra cung sớm lập gia đình đi?

Nghĩ như vậy, Trần Châu lại càng hâm mộ Xuân Nha. Bất quá nghĩ lại, chính mình cũng là không tệ. Vừa nhìn nương nương đã biết chính là người trọng tình nghĩa, nàng chỉ cần tận tâm hết sức hầu hạ, tuy rằng so ra kém Xuân Nha, tóm lại cũng là có hi vọng.

Xuân Nha nhăn nhó chốc lát, lập tức hát cao đầu, một bộ khoe khoang, nói, "Chiêu Trữ ca ca của ta nhưng là rất tốt, ít nhất nửa tháng một phong thơ." Nói xong còn đắc ý dào dạt, làm sao còn có ngượng ngừng vừa rồi.

Liễu Chi bất đắc dĩ cười, nói, "Người nhà, thật sự là một điểm cũng không e lệ."

Xuân Nha cao đầu nói, "Đương nhiên, ta không học được nhấn nhó như các người vậy, nương nương nói ta như vậy tốt nhất." Nói xong bỗng nhiên vuốt bụng nói, "Liễu Chi tỷ tỷ, ta đói bụng, đi kiếm chút điểm tâm đây, tỷ canh phòng đi." Sau đó bỏ chạy nhanh như chớp.

Chờ Xuân Nha đi rồi, Trần Châu và Liễu Chi liếc mắt nhìn nhau một cái, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy âm mưu. Liễu Chi nói, "Nàng ấy luôn như thế, giống như hài tử không lớn."

Trần Châu sâu kín nói, "Nương nương rất sùng."

Một buổi tối này Hình Thượng Thiên rất là điên cuồng, biến thành Cố Tương quả thực không biết thân ở nơi nào. Nàng nghĩ, cứ theo tình hình chiến đấu như vậy, thai thứ ba lập tức sẽ đến đi? Nàng không muốn cứ sinh mãi a, sinh một nam một nữ là đủ rồi mà ㄗㄗ__ㄗㄗ

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nữ nhân (đây chỉ là một phần “KỊCH” giải trí tưởng tượng của tác giả, không có thật trong truyện)

Minh Như có hai ca ca, một tỷ tỷ, muốn hỏi nàng thích người nào nhất, kỳ thật nàng thích nhất không phải hai ca ca này, mà là thất thúc. Tuy rằng gọi hấn thất thúc, nhưng kỳ thật tuổi tác hai người chỉ kém sáu tuổi. Nàng thích thất thúc là vì thất thúc luôn thực ôn nhu, sẽ kiên nhẫn dạy nàng đọc sách viết chữ, còn có thể vẽ cho nàng rất nhiều bức họa xinh đẹp, thường xuyên sẽ ôm nàng nói nàng là đáng yêu nhất. Nàng thực thích ánh mắt thất thúc khi đó, phi thường ôn nhu, như là phụ thân nhìn nương. Đương nhiên, ca ca và tỷ tỷ đều không thích nàng đi thân cận thất thúc, nàng biết vì sao, bởi vì nương thất thúc rất xấu.

Tiểu tiểu Minh Như thực phiền não, hôm nay, nàng vụng trộm cầm đồ ăn vặt chocolate từ trong ngăn tủ của nương ra. Hừ, mấy thứ này đều là từ trên thuyền nước ngoài vượt đại dương mới có được, phụ thân vụng trộm giấu đi chỉ cho nương ăn một mình, tưởng nàng không biết sao? ㄟ (▽) ㄟ

Minh Như giấu mấy khối chocolate vào trong túi tiền, sau đó bước nhanh chạy đi. Nàng sợ bị Xuân Nha bắt được, Liễu Chi và Trần Châu đều làm bộ như không thấy nàng làm chuyện xấu, chỉ có Xuân Nha tỷ tỷ sẽ giáo huấn nàng.

Một hơi chạy ra Linh Khê cung, Minh Như nhìn phía sau không ai theo, thế này mới đứng nghỉ ngơi một lát. Đang lúc nàng dồn dập thở, trên đầu truyền đến giọng nói trầm tình quen thuộc, "Minh Như, sao người chạy gấp như vậy?"

Minh Như ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời, một thiếu niên ôn nhuận như ngọc đứng uy vũ, ánh mắt trong suốt như con sông róc rách lưu động, làm cho người ta nhìn thoáng qua liền thấy như gió xuân.

"Thất thúc!" Minh Như cao hứng nhảy dựng lên, lập tức liền gục trong lòng thiếu niên.

Thiếu niên sùng nịch cười, ôm lấy tiểu cô nương.

Tiểu cô nương bỏ khăn trùm đầu, trên trán tóc mái rối tung, ánh mắt xoe tròn, bĩu môi, nói, "Thất thúc, ta cố ý tới tìm người, người xem, đây là cái gì?"

Kết quả chocolate đã hóa thành một đoàn màu đen gì đó, Minh Như ưỡn oải, nói, "Tại sao có thể như vậy?"

Nhìn tiểu cô nương ảo não cúi đầu, không ngừng than thở, thiếu niên nhìn không được càng vui vẻ nở nụ cười, nói, "Thứ này ta biết, tựa hồ không thể ra nắng, sẽ chảy."

"Ai, kia làm sao bây giờ? Ta cố ý đưa cho thất thúc ăn."

"Là cố ý cho ta sao?" Thiếu niên cúi đầu nhìn tiểu cô nương, mặt mày ôn nhu, trong giọng nói mang theo vài phần cảm động, ôn nhu như là muốn hóa

thành nước, "Chạy vắt và như vậy, chỉ là vì cho thất thức ăn cái này sao?"

Minh Như gật gật đầu, có chút ưỡ oải ngẩng đầu, kết quả lại nhìn thấy ánh mắt thiếu niên sáng trông suốt nhìn mình. Không biết vì sao nàng cảm thấy trong lòng tựa hồ có cái gì rung chuyển, chỉ có thể ngo ngắc nhìn hắn, nói, "Thất thức, người thật là đẹp mắt."

"Làm sao có thể?"

"Đẹp hơn cả phụ thân."

Thiếu niên, ==

"Thất thức, về sau ta lớn lên gả cho người được không?"

Thiếu niên, ==

"Ta nói thật." Tiểu cô nương vẻ mặt nghiêm túc nhìn thiếu niên nói.

Giữa trưa ẩm áp, một thiếu niên và một tiểu cô nương ngồi xỏm dưới tàng cây liễu, cùng ăn chocolate đã chảy. Miệng đầy màu đen, hai người nhìn nhau, nhin không được cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Thời tiết ngày một nóng lên, Hình Hân béo tròn đã có thể tự mình xoay người. Hắn không có việc gì liền thích lật qua lật lại, sau đó nhìn Cố Tương cười, như thể nói, nướng, ta rất lợi hại. Cố Tương nhìn tiểu tử trắng trẻo mập mạp, chân có lực loạn đá, liền cảm thấy trong lòng nhuyễn thành nước, nói, "Thật sự là xú tiểu tử, dùng chân đá nướng."

Lúc Hình Thượng Thiên vào vừa vặn nhìn thấy Hình Hân đang vung chân nhỏ mập mạp làm Vô Ảnh Cước, miệng a a, lộ ra mấy răng sữa nhỏ xíu, nước miếng lưu tại bên môi, thoát nhìn giống tiểu Phật Di Lặc, dị thường đáng yêu. Hắn nhin không được cười nói, "Chỉ chớp mắt thể nhưng lớn như vậy." Mấy tháng này Hình Thượng Thiên luôn luôn vội vàng chuyện muối nghiệp và chọn lựa nhân tài, một tháng nhưng thật ra có hơn nửa tháng buổi tối đều ngủ ở ngự thư phòng.

Cố Tương nhìn thấy là Hình Thượng Thiên, liền cười ôm Hình Hân lên cho Hình Thượng Thiên bế, nói, "Điện hạ, chàng ôm một cái xem, ta đã ôm không nổi nữa."

Hình Thượng Thiên tiếp nhận đứa nhỏ, chỉ cảm thấy cánh tay trầm xuống, nhin không được nói, "Đã hơn mười cân đi?" Hình Hân nhìn thấy là phụ thân, tựa hồ thật cao hứng, y y nha nha, còn thường thường vung chân trừng mắt hắn.

Hôm qua Cố Tương vừa cân cho bé, nói, "Mười hai cân, bà vú nói chưa thấy qua lớn tốt như vậy." Tuy rằng Cố Tương biết nhũ mẫu hơi có chút vượt mong ngựa, nhưng là mẫu thân nào không thích nghe loại nói này. Huống chi Hình Hân lớn thật đúng là không tệ, lúc trước Minh Huệ cũng không nặng như vậy, Cố Tương nghĩ hẳn đây là nam hài và nữ hài khác nhau.

Hình Thượng Thiên chơi với nhi tử bảo bối một lát mới để vú nuôi bế đi, lôi kéo Cố Tương cùng ăn ngọ thiện. Bởi vì gần đây Hình Thượng Thiên vẫn đều vội vàng, Cố Tương cho rằng hôm nay hắn sẽ không về, cho nên chỉ chọn vài món. Lúc này hiển nhiên không đủ, vội vàng bảo phòng bếp dâng thêm đồ ăn, nói với Liễu Chi, "Thái tử gia sợ nóng, thêm vài món rau trộn, nước chát thịt vịt nguội không sai, bảo phòng ăn lên một phần, đậu hủ trắng trộn rau chân vịt, dưa chuột, thêm tam hoàng kê, trám tương không cần rất mặn, món chính liền ăn mì lạnh tốt lắm." Cố Tương dựa vào trí nhớ làm ra mì lạnh. Kỳ thật thứ trọng yếu nhất chính là nước canh ăn cùng, muốn hòa nước tương với dấm chua, đường trắng đã ra vị chua ngọt. Thêm nước cốt lê, sau đó ướp lạnh, chờ mì nóng, lấy ra bỏ vào, tốt nhất được một tảng băng bọt, thêm một chút hạt tiêu, ăn vào một cổ khí lạnh liền thẳng bức ngực, chua ngọt kết hợp, dị thường mát mẻ. Bất quá loại mì này quá mức lạnh lẽo, không quá phù hợp đường sinh học của người Trung Quốc. Cố Tương chỉ ăn một mình, không định chia sẻ với Hình Thượng Thiên. Ai biết được có lần Hình Thượng Thiên thấy, ăn thử một ngụm sau khen không dứt miệng. Hắn sợ nhất mùa hè, thân mình lại tốt hơn Cố Tương rất nhiều, tự nhiên là không sợ hàn tính, cùng Cố Tương thống khoái ăn một chén sau liền trách cứ, người thực lòng dạ hẹp hòi, ăn ngon vậy không nhớ đến ta, hiện tại ta thực mất hứng. Biến thành Cố Tương dờ khóc dờ cười, dờ hân mãi, lại đồng ý lần sau làm món khác nhất định sẽ gọi hắn ăn thử ngay, thể này mới làm cho người nào đó tiêu tức giận. Kỳ thật nàng là lo lắng Hình Thượng Thiên ăn quá lạnh, gần đây lại làm việc mệt nhọc không tốt thân mình mà thôi.

Chờ phòng ăn đưa đồ ăn lại đây, hai người một trái một phải ngồi cùng một chỗ ăn cơm. Hình Thượng Thiên ăn xong mì lạnh, lại uống hết canh, một cổ khí lạnh cao đến tâm tỳ, thể này mới cảm thấy thư thái, vừa đến mùa hè hắn liền cảm thấy khó chịu.

"Sinh thân mẫu hậu sắp đến, nên chuẩn bị cái gì?" Cố Tương vừa ăn thịt vịt vừa hỏi, mấy ngày trước Liễu Chi nhắc tới chuyện này, nàng còn có chút mơ hồ. Năm rồi lúc này nàng không phải ở cử chính là hoài một cái, lấy thân thể không khoẻ từ chối không tham dự, lễ vật cũng đều là Hình Thượng Thiên tự chuẩn bị.

Hình Thượng Thiên không kiên nhẫn nhất chuyện hoàng hậu, bắt đắ dĩ bà ta dù gì cũng là một quốc gia chi mẫu, mặt mũi tổng yếu phải chu toàn, nghe xong nói, "Mấy ngày trước không phải tặng ngươi một bộ bình phong ngà voi? Thứ này cũng coi như không sai, bao lại đưa đi qua là được."

Cố Tương gật gật đầu, lại hỏi, "Vậy Minh Huệ cũng muốn đi theo sao?"

Hình Thượng Thiên nghĩ nghĩ, thật sự là lo lắng hoàng hậu lại làm chút chuyện ngu xuẩn. Bất quá lúc này im lặng đã hơn một năm, tóm lại là nghĩ mình bạch dĩ? Nay hoàng gia chỉ có mấy người, không cho Minh Huệ tham dự sợ rằng sẽ bị đàm tiếu, đành nói, "Đề Ứng ma ma đi theo." Ứng ma ma là người Lục Hành đề cử, thân thủ không tầm thường, lẻ loi một mình vẫn không có thành hôn. Hiện nay tuổi lớn, chỉ cầu một chỗ đường lão, Hình Thượng Thiên liền phân phó tới chỗ Minh Huệ.

Đã bàn mấy việc chính sự xong rồi, trong lòng Cố Tương cũng có tính toán, ý tứ Hình Thượng Thiên rất đơn giản, không cần quá mức thành tâm, mặt mũi không có trở ngại là được.

Chờ hai người ăn cơm xong, ngồi dưới tàng cây quyết uống trà hóng mát. Ở khúc khuỷu hành lang, Cố Tương cho người treo rất nhiều tường vi. Lúc này hoa nở vừa vặn, Lạc Anh rực rỡ, như là một bức gấm vóc xinh đẹp, thật sự là một phong cảnh rất hợp lòng người.

Cố Tương tựa vào trong lòng Hình Thượng Thiên, nhìn cảnh sắc này, nhin không được nói, "Nếu có thể ghi lại cảnh sắc này thì tốt rồi." Nàng vốn định nói nếu có thể chụp ảnh là tốt rồi, sau nói một nửa mới nhớ ra, thời đại này khẳng định không có máy chụp ảnh, liền lập tức sửa miệng.

Hình Thượng Thiên nghe xong có hứng thú nói, "Chuyện này có đáng gì." Nói xong bảo Liễu Chi đi bày bàn, thêm giấy và thuốc màu, bút lông linh tinh.

Chỉ trong chốc lát, một bức họa cực tinh mỹ đã xong. Không giống như là bức tranh tây phương hiện địa, mỗi một đường cong đều thực minh xác, tranh thủy mặc càng nhiều chú trọng tới thần vận, tự nhiên cũng rất xinh đẹp. Cố Tương xem yêu thích không buông tay, nói, "Bức họa này ta muốn treo lên, ngắm mỗi ngày."

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương thích như vậy, hưng trí nói, "Người đi đôi bộ khác, ta vẽ người."

Cố Tương loay hoay chọn lựa một lúc lâu, cuối cùng chọn một áo mỏng trần châu hồng nhạt, bên trong là áo ngắn vàng nhạt, phối với váy dùng kim tuyến thêu bách hoa. Trên vạt áo kết ngọc trai, thoát nhìn vô cùng đẹp đẽ quý giá, đứng chỗ đó, giống một đóa hoa đào Ngênh Xuân nở rộ điểm điểm, thập phần kiều diễm.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương chăm chăm, không tự giác tim đập nhanh một trận, lại nhin không được cười, nghĩ hai người cùng một chỗ nhiều năm, đứa nhỏ đã có hai đứa, thế nhưng hân còn có thể thường thường bị nàng làm cho kinh diễm. Phải một chốc mới ổn định tâm thần về Cố Tương.

Cố Tương cầm một cây quạt tròn, bày Tư thế ưu Nhã, nhìn Hình Thượng Thiên, ánh mắt đều là tình ý nhu tình như nước. Thần thái này dĩ nhiên là còn muốn loá mắt người ta hơn cả hoa tường vy bên cạnh. Hình Thượng Thiên vốn đang rất bình tĩnh, kết quả bị nàng nhìn như vậy, chỉ cảm thấy ngực từng đợt lửa nóng lên, khó khăn cầm cự về xong tốt lắm, liền lôi kéo Cố Tương vào phòng ngủ, vừa đi vào liền cời đai lưng của nàng nói, "Người là tiểu yêu tinh."

Tiểu yêu tinh? Cố Tương nghe trong lòng run lên, nha nha nha nha, này không phải lời kịch kinh điển nhất trong tiểu thuyết sao? Có phải hay không thuyết minh hiện tại Hình Thượng Thiên đã khó kìm lòng nổi? ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Bất quá rất nhanh Cố Tương liền không có biện pháp tự hỏi, Hình Thượng Thiên cũng không cời váy Cố Tương, chỉ vén làn váy lên, lập tức nắm vòng eo Cố Tương liền vươn tay dĩ dò xét. Bất quá hai ba chiều Cố Tương đã bị trêu chọc tiếng nước trạc trạc, Hình Thượng Thiên sớm cũng đã đợi không kịp, đè thấp người Cố Tương liền tiến vào, rất nhanh hai người liền gất gao cùng một chỗ. Cố Tương nhin không được thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều là thỏa mãn.

Hình Thượng Thiên bị ẩm áp bao vây, càng bởi vì tư thế này khiến thông đạo có vẻ càng thêm hẹp cản chặ hân gất gao, thật là có cảm giác đặt mình trong thiên đường. Hân nhin không được vươn tay qua, cảm hai luồng mềm mại trước ngực Cố Tương, nói, "Như thế nào đã sinh cho ta hai hài tử, còn câu người như vậy?"

Cố Tương lần đầu tiên nghe được Hình Thượng Thiên nói mấy lời thế này, chỉ cảm thấy từng đợt nhiệt khí dâng lên. Nàng nhin không được xoay thân mình rầm rì nói, "Ta mới không có."

Hình Thượng Thiên lại nhin không được khoái ý, thay đổi rất nhanh, nghe xong lời này, thờ hào hên nói, "Lại làm nữa." Tay Hình Thượng Thiên nắm mềm mại Cố Tương thật chặt, chỉ kém nặn ra các loại hình dạng. "Yêu làm nữa, còn tùy hứng, ta chỉ là dính chút mùi của nữ tử khác sẽ nào muốn sống chết, thật không biết bản thái tử như thế nào có thể dễ dàng tha thứ người làm âm ỉ như vậy mà còn không có yếm khí? Khẳng định là thân mình người câu người." Hình Thượng Thiên nhớ tới chuyện đêm thái tử phi nhập cung, liền nhin không được trêu chọc, hung hăng nắm một đoàn mềm mại kia.

Cố Tương khẽ kêu một tiếng, chỉ cảm thấy bị Hình Thượng Thiên đẩy như lọt vào trong sương mù, trong chốc lát cảm thấy quá mức mau, làm cho nàng có cảm không thích ứng được, trong chốc lát lại cảm thấy từng đợt khoái hoạt làm cho nàng cao đến tận trời, quả thực miệng không thể nói, nghe xong lời này chỉ có thể dùng sức tăng cường thân mình, nói, "Muốn quyền rũ thái tử điện hạ, làm cho điện hạ đều chỉ thuộc về một mình ta."

Hình Thượng Thiên vốn là cảm thấy vui sướng đầm địa, tựa hồ tới đỉnh núi, bị Cố Tương ép chặt như vậy, làm sao còn có thể bảo trụ, tay nắm mềm mại kia càng hung hăng, bang bang bắt đầu động, chỉ trong chốc lát trong Cố Tương lớn tiếng ngâm nga thích phóng ra.

Hai người đều thờ hồng học, Cố Tương chống đỡ thân mình không được ngồi xuống, Hình Thượng Thiên hoãn chốc lát, lại xoay người ôm Cố Tương

lên, phóng tới trên giường.

Xuân Nha đỏ mặt ở ngoài cửa, nghĩ rồi cuộc muốn mức nước đi vào hay không, kết quả rất nhanh liền nghe được từng đợt tiếng thờ đóc, còn có tiếng thái tử điện hạ loáng thoáng, tựa hồ nói, "Lại sinh con trai cho bản thái tử."

Liễu Chi đã hồng cả mặt, đầu cũng không có nâng, không phải nàng khuyếch đại, nàng tổng cảm thấy giữa thái tử và nương nương tựa hồ càng ngày càng thân mật, có chút lời càng ngày càng buông thả.

Hình Thượng Thiên đi rồi, Cố Tương liền ngủ thẳng tới buổi tối. Lý Thành tự mình lại đây nói thái tử điện hạ ăn cơm cùng với vài vị đại thần, không cần chờ hẳn. Cố Tương gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó cho người tiền bước Lý Thành, bắt đầu cân nhắc chuyện thọ yến hoàng hậu. Nàng bên này muốn đưa bình phong ngà voi, cũng không biết thái tử phi và Dương lương đệ đưa cái gì. Từ lúc bị Hình Thượng Thiên hung hăng răn dạy sau, Dương lương đệ đã có mấy tháng không phát động tình, im ắng đến mức Cố Tương cảm thấy quả thực như là thay đổi thành người khác.

Thái tử phi cho người mở khó phòng, tự mình chọn một phi thủy như ý toàn thân xanh biếc, lại sai người cầm hộp gấm bao lấy, thế này mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Lại nói tiếp hoàng hậu vẫn lấy lý do bệnh không gặp người, chính là lúc tạ ơn mới thấy một mặt, sau này đều không có gặp qua, cũng không biết bà ấy yêu thích thế nào.

Tóm lại thái tử không phải hoàng hậu thân sinh, lễ vật này vừa không thể rất khinh, nhưng cũng không cần quá tốt, trung dung chi đạo mà thôi. (Thế mà sau này còn nỡ phẳng đi nịnh hót hoàng hậu để cầu Hình Thượng Thiên sủng. Không thể không nói, tác giả viết mấy nữ phụ, người nào cũng toàn là "càng ngày càng ngu". Nên Cố Tương "không quá thông minh" lại tỏa sáng rực rỡ)

Chờ chọn lễ vật tốt lắm, nha hoàn Hương Ngưng cầm một bài tử đi đến, nói, "Nương nương, đây là phu nhân đệ vào bài tử."

Thái tử phi Ngô Lan Hi nhìn thấy bài tử liền đau đầu, không tự giác thờ dài một hơi, nhớ tới lần trước gặp Hoàng thị, hai người cơ hồ là tan rã trong không vui.

Bất quá vẫn là mẫu thân thân sinh của mình, gặp vẫn là phải gặp, cho người truyền tin đi, sáng sớm ngày mai đến Tây Hoa cung.

Chờ thu thập hết thảy thỏa đáng, đã khuya, Hương Ngưng vừa hầu hạ vừa hỏi muốn nghỉ ngơi hay không, thái tử phi ngồi trên ghế thái sư hoa cúc lễ không tự giác lộ ra vài phần cô đơn, hỏi, "Linh Khê cung bên kia..., còn sáng đèn sao?"

Hương Ngưng biết đây là nghĩ thái tử, chỉ tiếc từ chuyện Dương lương đệ đầu độc, thái tử giống như là quên có một thái tử phi, thế nhưng chỉ nghĩ ở bên Cố lương đệ kia, ngay cả chỗ Dương lương đệ cũng là một lần chưa đi.

Hương Ngưng nhớ tới lúc đầu thái tử phi khinh bỉ Cố lương đệ liền cảm thấy tâm lý dị thường thật đáng buồn, vốn nghĩ kinh kịch lớn nhất là Dương lương đệ, kết quả lại là vị Cố lương đệ xuất thân thấp kém, bị các nàng xem thường kia, này thế sự chính là kỳ quái như vậy.

"Nô tì đi hỏi thăm." Hương Ngưng cúi đầu nói, lại nói tiếp thái tử phi vào cung cũng gần một năm, đã chậm rãi nắm giữ Tây Hoa cung ở trong tay. Dù sao thái giám cung nữ Tây Hoa cung đều là đi theo thái tử phi Ngô Lan Hi, thái tử phi không tốt, bọn họ cũng không có ngày xuất đầu. Chỉ tiếc duy độc hai chỗ, một là người bên cạnh thái tử, dầu muối không vào, một điểm tin tức đều không tìm hiểu được. Chỗ còn lại chính là Linh Khê cung, nhìn như rời rạc, nhưng hiển nhiên thái tử điện hạ rất là dụng tâm, người ở bên trong đều là tâm phúc thái tử, không cần bàn đến trung tâm. Nàng dù có thủ đoạn, thế nhưng hết đường xoay sở hai bên quan trọng nhất..

Thái tử phi nhớ tới Hình Thượng Thiên không vui nàng làm động tác nhỏ như vậy, liền nói, "Quên đi, dù sao Linh Khê cung bên kia cũng không hỏi ra cái gì, sớm nghỉ ngơi một chút a."

Buổi tối tắt đèn, thái tử phi Ngô Lan Hi liền nhắm mắt lại nghỉ tâm sự. Nàng vốn cho rằng Dương lương đệ ngu xuẩn, nhất định sẽ ngày càng âm ỉ. Chờ nháo đại sự, nàng lại ra mặt can thiệp, để thái tử điện hạ nhìn thấy tài hao của nàng, nhất định có thể khiến thái tử điện hạ hồi tâm chuyển ý. Kết quả Dương lương đệ kia không biết như thế nào, thế nhưng phi thường im lặng.

Thiếu một nước cờ này, bước tiếp theo nàng lại nên làm cái gì bây giờ?

Thái tử phi mơ mơ màng màng liền ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Hoàng cung Phụng Tê trong cung một mảnh ám trầm, chỉ mới là buổi chiều đã đóng cửa sổ lại. Hoàng hậu nằm ở trên giường, tóc tai bù xù, ngơ ngác nhìn xa xa, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu như hỏa thiêu. Chuyện này đã qua mấy tháng, nhưng trong lòng lại là vẫn không có cách nào bình phục, nàng cảm thấy tâm đã dần dần chết héo.

Đứa nhỏ kia..., đứa nhỏ nàng từng cho rằng là tôn tử bảo bối của mình, kỳ thật bất quá là thủ đoạn Lý Hàm mà thôi.

Hoàng hậu nhớ tới cảnh tượng ngày đó, đến bây giờ còn cảm thấy bàng hoàng.

Nguyên lai nàng vốn định chờ đứa nhỏ kia lớn một chút sẽ đưa vào trong cung. Kết quả, có một lần ra cửa, bị một người qua đường nhận ra đó là cốt nhục nhà mình. Lúc ấy hoàng hậu cho rằng bịa đặt sinh sự, nhưng lúc nàng nhìn thấy nam nhân nhận là phụ thân đứa nhỏ, cơ hồ là một khuôn mẫu khác ra, nàng cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh.

Vị nữ tử nghe nói là thị thiếp Hình Xuân thế nhưng chỉ là một tội nô bỏ trốn.

Tội nô đó thấy sự tình đã bại lộ, cũng không thêm giấu giếm nữa, nói ra ngọn nguồn, này hết thấy bất quá đều là thủ đoạn của Lý Hàm mà thôi, nàng ta cũng chỉ là muốn mạng sống nên giúp Lý Hàm diễn trò.

Hoàng hậu cảm thấy mình thành một thiên đại chuyện cười.

Cung nữ nơm nớp lo sợ đứng bên ngoài màn nhẹ giọng hỏi, "Nương nương, bữa tối muốn khi nào..." Gần đây hoàng hậu thường xuyên một mình một người khe khẽ nói nhỏ, thoạt nhìn rất là quái dị, các nàng hầu hạ cũng không dám tiến lên.

Hoàng hậu lại bỗng đứng lên, quát, "Thay quần áo cho ta!"

Chờ chuẩn bị hết thấy thỏa đáng, hoàng hậu đi ra ngoài cửa, nói, "Đi lãnh cung, ta muốn tiện nhân kia sống không bằng chết!"

Cung nữ có điểm không hiểu, một cung nữ ước chừng ba mươi tuổi tiến lên dò hỏi, "Nương nương, ngài xem, hôm nay đã trễ, lãnh cung hoang vắng, sợ là có cái gì không sạch sẽ..."

"Ta chính là hoàng hậu Đại Kỳ, quốc gia chi nãi, có gì phải e ngại?" Nói xong cô ý đi tiếp, cung nhân bắt đầu đi, chuẩn bị phượng liễn.

Lý Hàm đã nhớ không rõ đã bao lâu không có tắm, tóc nàng vốn đen nhánh đều đã rối tung, khuôn mặt tron bóng biến bản không chịu nổi, trên người lại ngứa một tay có thể bắt được rận đến.

So với này đó, càng làm cho Lý Hàm không có cách nào chịu được là, cơm bọn thái giám đưa tới từ lúc đầu là cơm thừa đồ ăn thừa. Đến bây giờ, cơm còn không có ăn đã ngửi thấy hương vị tanh tưởi.

Này trước kia căn bản là Lý Hàm tưởng tượng cũng không nghĩ đến, cho dù là ngày hoàng cung bị thất thủ, nàng cũng an nhiên tránh ở trong mật thất...

Tùng nàng nghĩ đến địa ngục chính là nước mất nhà tan, hiện tại mới phát hiện, địa ngục chân chính dĩ nhiên là lãnh cung.

Nàng rất đói bụng, rất đói bụng, nhưng là cơm kia, đã bị ruồi bọ bu, đen nhánh một mảnh, căn bản không thể nào xuống tay.

Bỗng nhiên, một khối hoa quả cao sạch sẽ từ trên trời giáng xuống, lập tức, mùi đồ ăn liền xông vào mũi.

Ánh mắt Lý Hàm thẳng tắp nhìn chăm chăm hoa quả cao kia, như là một chó săn thấy được con mồi, điên cuồng vọt qua, một tay bắt lấy liền nhét vào miệng.

"Ai cho ngươi ăn, nhả ra cho bản cung."

Trời tờ mờ sáng, Cố Tam tỷ liền thức dậy, nấu cơm cho hai đệ đệ ăn buổi sáng. Vốn Chiêu Trữ là tìm hai tiểu nha hoàn lại đây hầu hạ bọn họ, kết quả bị người Cố gia cự tuyệt, bọn họ cũng có bản khoản riêng, nhà bọn họ bất quá dựa vào Cố Tương lập nghiệp, hiện tại một không công danh hai không có gia nghiệp, một khi dưỡng thành thói quen há miệng chờ cơm, sợ sẽ biến kiểu càng, không còn như trước, vẫn nên kiên định đi tốt đường thái tử điện hạ phò cho bọn hắn, bước cho vững chắc, không sợ không có ngày xuất đầu.

Cố Tam tỷ mặc váy ngắn vải bông thanh, lấy khăn tay buộc tóc lên, cô ý mặc như vậy cũng là che giấu không được dung mạo và dáng người yếu điệu, tuy rằng không kịp Cố Tương khuynh quốc khuynh thành, cũng là một vị mỹ nhân. Nàng đến phòng bếp bắt đầu nhanh nhẹn làm việc, cầm củi đốt lửa, sau đó chuẩn bị đi rửa rau, Cố Cửu và Cố Thập Nhất đang tuổi lớn, lượng cơm ăn gia tăng mãnh liệt, mỗi ngày nàng đều phải làm nhiều một ít.

Chờ đồ ăn đã làm tốt, nàng chuẩn bị đi gọi hai huynh đệ thức dậy ăn cơm, bỗng nhiên chợt nghe đến ngoài cửa có tiểu thương thét to bán bánh bao thịt. Nàng nghĩ hẳn là Cố Thập Nhất sẽ thích ăn, chuẩn bị đi mua vài cái, cầm hơn mười đồng tiền lớn vội vã đi mở cửa.

Có lẽ là Cố Tam tỷ tới chậm, tiểu thương bán bánh bao kia sớm đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Nàng chạy đuổi theo đến đầu phố cũng không thấy, cuối cùng uể oải trở về, kết quả vừa đi tới cửa liền hoảng sợ, bởi vì một nam tử đang nắm trước cửa nhà nàng, sắc mặt trắng bệch, hẳn đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Cố Cửu và Cố Thập Nhất hợp lực mới kéo được người vào trong phòng, Cố Tam tỷ chạy đi thỉnh lang trung. Lang trung chẩn mạch nói bất quá là đôi khát nhiều ngày mới hôn mê bất tỉnh, cũng không lo ngại. Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chiêu Trữ tìm cho ba người Cố Cửu là tòa nhà phụ cận thư viện, vì để cho Cố Cửu và Cố Thập Nhất đọc sách, vị trí thư viện này tại đông giao, xung quanh không tính phần hoa, cũng không biết như thế nào một người như vậy lại đây nằm ở cửa nhà bọn họ.

Chờ Cố Tam tỷ dứt cho người nọ chút nước ấm, một lát mới tỉnh lại, nhìn thấy mọi người vây quanh hắn, đầu tiên là hoảng sợ, lập tức hỏi, "Các người là ai?"

Cố Cửu liên nói, "Huynh đài sáng sớm gục trước cửa nhà ta."

Người nọ nghe xong nhin không được roi lệ, nói, "Là ta đến nhầm nhà, ta nguyên là người Dương Châu..."

Hình Thượng Thiên đang ở thư phòng xem sổ con Thạch Tiến Ôn đưa lên, hai người đều là một bộ trầm trọng. Một hồi lâu, Hình Thượng Thiên xem xong nội dung sổ con mới nói, "Đây là Lục Hành đưa đến?"

Thạch Tiến Ôn gật gật đầu nói, " Buổi sáng hôm nay."

Hình Thượng Thiên đứng chấp tay sau lưng, đi thong thả trong phòng một lúc, tựa hồ đang trầm tư suy nghĩ một vấn đề phức tạp. Một hồi lâu hắn mới trở lại trên bàn, hung hăng vỗ bàn, chỉ nghe "Ba" một tiếng, trong mắt Hình Thượng Thiên toát ra lửa, lớn tiếng nói, "Vu Thế Nhuận toàn gia mấy chục mạng người thế nhưng một đêm đều bị chết cháy!"

Thạch Tiến Ôn nhìn Hình Thượng Thiên tức giận, vội vàng quỳ xuống nói, "Điện hạ bớt giận, đây là vi thần thất trách."

"Đứng lên, này quan hệ gì tới ngươi!" Hình Thượng Thiên vươn tay giúp đỡ Thạch Tiến Ôn, thấy hắn đứng lên mới nói thêm, "Chuyện này ta vốn tưởng rằng bất quá là một nhà muối thương buôn bán tư muối... Vừa vặn có thể lấy cơ chính đồn muối nghiệp cục một phen, trừ bỏ mấy kẻ gian xảo tác quái bấy lâu đi, để người chân chính có thực tài trở thành rường cột nước nhà làm việc cho bản thái tử, lại thật không ngờ, một án đơn giản thế nhưng đã mấy tháng cũng không thể kết án."

Thạch Tiến Ôn cau mày, suy nghĩ một lát mới chậm chước nói, "Điện hạ, việc này chỉ sợ còn cần một người đến làm, những người khác e không có quyết đoán đi tra rõ việc này." Thạch Tiến Ôn cũng nghĩ tới, một thủ phủ Dương Châu có thể bị người tra ra buôn bán tư muối, này hiển nhiên sẽ không là một việc đơn giản, bởi vì nghiệp quan cấu kết, một thương nhân như Vu Thế Nhuận lại có thể đi đến vị trí này, tự nhiên không thể thiếu cấp trên có người... Vu Thế Nhuận bị phơi bày, này rõ ràng chính là gặp đối thủ có chỗ dựa, còn là kẻ quyền cao chức trọng hơn, cho nên mới khiến ô dù của Vu Thế Nhuận mất đi tác dụng.

Lúc trước Thạch Tiến Ôn cố ý phái Lục Hành mang theo thánh chỉ bí mật đi Dương Châu, để Tri Phủ Dương Châu đốc thúc việc này. Thế nhưng án vẫn chậm chạp không có tiến triển không nói, hôm nay lại truyền đến tin tức, già trẻ lớn bé một nhà của Vu Thế Nhuận kia thế nhưng một đêm đều bị hỏa thiêu chết, không ai sống sót.

Chuyện phát triển như bây giờ, án này đã không phải đơn giản một án muối thương.

Hình Thượng Thiên vội hỏi, "Là người phương nào?"

"Mã Dần."

"Hắn?" Hình Thượng Thiên cúi đầu nhìn Thạch Tiến Ôn, cười lạnh nói, "Bản thái tử tuy có tâm ái tài, nhưng người này lại không nhận lòng."

Mã Dần là Binh bộ chủ sự tiền triều, người này xử án như thần, càng khó được là cương trực công chính, chấp pháp như núi, cực được lòng dân chúng. Chỉ tiếc, từ Đại Kỳ sơ định sau, hắn ta từ quan về nhà, không chịu nhập sĩ.

Thạch Tiến Ôn cười cười, nói, "Điện hạ, ta nhưng thật ra có chủ ý, không biết có thể thử một lần hay không."

Hình Thượng Thiên nhìn Thạch Tiến Ôn, thấy hắn cười giống một con hồ ly, nhin không được nói, "Ngươi nói thử xem."

Chờ Hình Thượng Thiên trở về, tựa hồ có vẻ tâm tình tốt lắm, Cố Tương nhìn thấy nụ cười kia liền nói, "Chuyện gì đáng giá điện hạ cao hứng như vậy?"

Hình Thượng Thiên uống một ngụm trà quả, chỉ cảm thấy miệng đầy mùi hoa quả thơm ngát tràn ngập khoang miệng, thoải mái thở dài một hơi nói, "Ngươi không phải vẫn muốn đi ra ngoài một chút sao, hôm nay liền mang ngươi đi ra ngoài."

Cố Tương kinh hi nói, "Ra cung?"

Hình Thượng Thiên gật gật đầu nói, "Ta bảo Lý Thành mang cho ngươi vài bộ quần áo có thể mặc."

Từ năm trước đi sơn trang một chuyến nghỉ hè, Cố Tương vẫn đều bị nhốt tại trong cung, nhưng làm nằng nạnh hông rồi. Nghe xong lời này hiển nhiên rất là cao hứng, nói, "Có thể đi Thiên Hương lâu sao?" Nàng còn nhớ rõ lợn sữa nướng tuyệt nhất.

"Chỉ có biết ăn thôi." Hình Thượng Thiên bất đắc dĩ điểm điểm cái mũi Cố Tương, nói, "Chỉ sợ không có nhiều thời gian, bất quá xem tình huống."

Mặc kệ có thể đi Thiên Hương lâu hay không, chỉ cần có thể ra cung chính là một chuyện rất cao hứng. Cố Tương tiếp vài bộ thường phục Lý Thành đưa tới, đang chuẩn bị đi thay quần áo, bỗng nhiên lại nghĩ tới một việc. Nàng và Hình Thượng Thiên đi ra ngoài, Minh Huệ và Hình Hân làm sao bây giờ?

Không phải nàng vu đám người thái tử phi là người xấu, thật sự giữa bọn họ có xung đột ích lợi, nàng không thể yên tâm.

Hình Thượng Thiên nghe xong Cố Tương bần khoản, cảm thấy Cố Tương thật sự là nghĩ nhiều... Trên dưới Linh Khê cung đều là tâm phúc của hắn, chính là một con muỗi đều không thể lọt, lại làm sao có thể ra chuyện? (thể mà có đấy, xem chút mắt con. Thật chịu không nổi 2 người cha mẹ này)

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Lý Hàm bị người xách lên, hai cung nữ một trái một phải, các nàng thoạt nhìn mặt không chút thay đổi, tựa hồ sớm đã thành thói quen chuyện khi nhục người khác. Một thái giám gầy đang dựa theo hoàng hậu phân phó cạy miệng của nàng, móc từ bên trong hoa quế cao nàng vừa mới nuốt. Hoa quế cao trắng ngà nay đã bị nước miếng hỗn thành như cháo, thoạt nhìn dị thường ghê tởm. Nhưng Lý Hàm lại như là không có thấy, liều mạng nuốt xuống. Nàng rất đói bụng, người một khi đạt đến cực hạn, đầu óc chỉ biết bản năng còn lại vì sống sót, mà không phải cái gọi là tôn nghiêm.

Thái giám thấy cũng biết không được, giận dữ, hung hăng quăng một bạt tai qua. Chỉ nghe chụp một tiếng, mặt Lý Hàm vốn không sạch sẽ không chịu nổi, lập tức liền hồng sưng lên. Lý Hàm như là sói đói nhìn thái giám, trong mắt bộc phát ra điên cuồng hận ý, giống như một chó săn giữa tuyệt vọng, lập tức liền cắn ngón tay thái giám.

"A, nguoi buông ra!" Thái giám chỉ cảm thấy một trận đau nhức đánh úp lại, ngón tay sợ rằng bị cắn đứt. Hắn liều mạng đánh mặt Lý Hàm, cũng là không làm nên chuyện gì. Cung nữ bên cạnh cũng là hoảng sợ, vội vàng đi nắm tóc nàng, lập tức liền nhổ được một nắm tóc.

Lý Hàm thống khổ kêu đau, miệng vừa buông, thái giám kia vừa mới được tự do, liền hung hăng đập Lý Hàm một cước. Lý Hàm như kẻ say rượu, thất tha thất thểu đổ về phía sau, phanh một tiếng liền ngã xuống đất... Nàng như là đã chết yên lặng một lát, kết quả bỗng nhiên thấy được trên một cánh tay xa xa, có hoa quế cao vừa rồi phun ra, tron mắt nàng lóe ra ánh sáng, lập tức nhào qua, sau đó lại cho vào miệng.

Hoàng hậu nhìn Lý Hàm điên dại, không biết vì sao thế nhưng cảm thấy trong lòng có chút ân lương. Nàng vốn là muốn nhục nhã Lý Hàm, giải mối hận trong lòng nàng. Kết quả lại thấy được Lý Hàm đã người không ra người quý không ra quý như vậy, nữ nhân xinh đẹp từng còn muốn thanh quý hơn hoa lan, đã bị đau khổ sinh sôi mãi mãi thành phế nhân.

"Lý Hàm, nguoi..." Hoàng hậu mở miệng cũng là không biết nói cái gì.

Lý Hàm tựa hồ căn bản là không có nghe thấy, vẫn như cũ ăn, vài cung nữ và bọn thái giám đều lộ ra ghê tởm, chỉ kìm che miệng ối.

Về mặt Hoàng hậu suy sút xuống, phát phát tay nói, "Hồi cung."

Trên đường trở về, hoàng hậu nhìn Phượng Tê cung mình trụ, rộng rãi, vĩ ngạn, là nơi gần với tầm điện hoàng đế nhất, nhưng là vì sao..., trống rỗng mà ròi mịch như vậy.

Hoàng hậu không tự giác nhớ tới Lý Hàm, một mỹ nhân như hoa, đã không có quyền thế dựa vào, chỉ có thể lưu lạc đến bộ dáng không bằng heo chó như vậy. Vậy nàng thì sao? Đã sớm lớn tuổi sắc suy, dựa vào bất quá là thân phận hoàng hậu và hoàng đế áy náy với nàng. Một khi hậu cung tàn phi sinh hạ hoàng tử... Địa vị của nàng sẽ là như thế nào?

Giữa hoạn loạn, hoàng hậu về tới tẩm cung, nằm xuống giường đặt gần lò sưởi, nhớ tới cuộc sống mấy ngày nay của mình. Nước trà nàng thích nhất đã chặt đứt mấy ngày, nghe nói trong cung không có trừ hàng, phòng ăn đưa cho nàng đồ ăn cũng là càng ngày càng chậm, thậm chí có mấy lần nàng ăn đồ ăn lạnh, vật liệu may mặc đưa tới đã không còn là tơ lụa tinh quý, mà đều là vải vóc bình thường... Hoàng hậu nhìn ngoài cửa sổ dần dần hạ bóng đêm, trực giác chính mình như là đã lạc đường, đã không thể tìm thấy đường ra.

Cố Tương biết lần này ra cung không phải đơn thuần đi chơi, nhưng lúc bọn họ tiến vào một cái ngõ nhỏ, sau đó gặp Thạch Tiến Ôn giả dạng khát cái, thiếu chút nữa nhìn không được bật cười.

Hình Thượng Thiên mặc trường bào nguyệt sắc, giày đường viền kim tuyến, trên đầu dùng một ngọc trâm cố định, thanh lãnh như ngọc, thoạt nhìn uy nghiêm thiên thành... Cố Tương cảm thấy, hiện tại cho dù Hình Thượng Thiên mặc quần áo thực bình thường, cũng không ngăn được khí chất trên người.

Hai người ngồi ở cửa hàng trà ngoài ngõ nhỏ, gọi nước trà xong, sau đó liên tiếp nhìn Mã phủ.

Cửa phủ đen tuyền, tựa hồ vừa sơn, mang theo hương vị, chứng tỏ chủ nhân sạch sẽ.

Tiểu thương bán trà thấy thần thái Cố Tương và Hình Thượng Thiên tuyệt không như là tiểu dân chúng, lại thấy các nàng liên tiếp nhìn về phía phủ kia, liền bắt chuyện nói, "Các nguoi cũng là dân bên ngoài chạy tới?"

Cố Tương sừng sốt, nhìn không được hỏi, "Chủ quán, nguoi đây là ý gì?"

Chủ quán vừa thấy bộ dáng Cố Tương liền nói, "Các nguoi khẳng định là tới tìm Mã đại nhân đi?"

Cố Tương thực quýnh, nàng cảm thấy trên mặt nàng không có ghi như vậy, chẳng lẽ ngực trong cung lâu quá nên người choáng váng? Tựa hồ nhìn ra Cố Tương kinh ngạc, tiểu nhị an ủi nói, "Phu nhân không cần sợ hãi, ta có thể nhìn ra một hai phần, bất quá là vì thanh danh Mã đại nhân hiển hách, rất nhiều người có oan khuất, sẽ chạy lại đây bái phỏng, cũng vì vậy, chỗ ta buôn bán tốt hơn hẳn."

Cố Tương, ==

Tiểu nhị đắc ý xong rồi, lại mang theo vài phần đáng tiếc nói tiếp, "Chỉ tiếc, các người đã tới chậm, Mã đại nhân nay đã sớm nhàn rỗi ở nhà, sao có thể xuất đầu giúp các người? Ai." Nói tới đây, rất là uể oải, "Nếu trước kia Mã đại nhân còn chủ sự tại Binh bộ, ta buôn bán một năm có thể mua một phòng ở kinh đô rồi."

Cố Tương, ==

Hình Thượng Thiên trên mặt thần nhiên, tựa hồ căn bản là không ngại bị nhận sai thành dân chúng bình thường. Ngược lại, lén lút dưới bàn vờn tay cầm tay Cố Tương, tựa hồ như an ủi.

Tay Cố Tương bị Hình Thượng Thiên nắm, chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp. Nàng quay đầu nhìn Hình Thượng Thiên cười cười, Hình Thượng Thiên thấy biểu tình Cố Tương thỏa mãn, mặt mày càng ôn nhu.

Chủ quán nhìn một đôi vợ chồng tình đầu ý hợp trước mắt, chỉ cảm thấy thật sự là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp. Trong lòng thầm nghĩ, thật sự là không biết thế gia nào có thể sinh ra người phong thái như vậy, chỉ nhìn thôi cũng đã là hường thụ.

Mã Dần từ lúc nhàn rỗi ở nhà liền bắt đầu đóng cửa viết sách, ghi chép lại các vụ án bao năm qua hẩn xử, hẩn nghĩ tóm lại muốn lưu lại này nọ cho hậu nhân.

Nương tử Mã Dần Lala thị không phải người Trung Thổ, là nữ nhi một vị tù trưởng Tatar tộc biên ngoại, bởi vì trùng hợp gả cho Mã Dần. Dáng người nàng cao gầy, mặt mày rất sâu, hiền nhu quan lập thể mà xinh đẹp, lúc còn là thiếu nữ thích ca hát khiêu vũ nhất, từ ngày gả cho Mã Dần liền thành thật giúp chồng dạy con, sinh cho Mã Dần một trai ba gái.

Một ngày này nàng đang nấu cơm tại phòng bếp, làm bánh xong chuẩn bị nấu cháo, bỗng không khô cần nuốt không trôi, kết quả phát hiện hết gạo. Nàng do dự một hồi lâu, nghĩ không có gạo liền làm canh trứng thay, nhưng nhìn đến trong rổ mới biết trứng gà cũng hết. Nàng uể oải hồi tưởng, hình như hôm trước phu quân đưa cho một người qua đường đáng thương... Nàng nghĩ vậy thì trực tiếp làm canh hành, kết quả vừa lật tìm gia vị, bên trong muối cũng thấy đầy.

Lala thị khổ sở dậm chân, lại cảm giác được bắp chân nóng nóng, nàng cúi đầu nhìn... Nàng đứng gần bếp lò, lửa bén vào đốt tới làn váy.

Mã Dần viết sách được một lát, cảm thấy trong bụng đói khát, thế này mới ra sân đi phòng bếp, lại nghe được trong phòng bếp có tiếng nước sôi. Hẩn vừa đi vào liền thấy, Lala thị đang ôm váy bị cháy một nửa khóc.

"Nương tử, người làm sao?" Mã Dần bước nhanh đi đến.

Lala thị nhìn thấy là Mã Dần, khóc nói, "Tướng công, váy bị cháy."

Mã Dần cười nói, "Ta tưởng là chuyện gì, bất quá là váy mà thôi, đứng lên, đổi cái khác là được."

Lala thị rất là khổ sở, "Tướng công, ta chỉ còn một cái này."

Mã Dần thế này mới nhớ tới tháng trước, Lala thị đã bán hết tất cả trang sức lẫn quần áo có giá trị của nàng. Thần sắc hẩn uể oải, liên tục thở dài, cuối cùng đứng lên nói, "Ta đi ra ngoài."

Cố Tương và Hình Thượng Thiên nhìn thấy cửa bị đẩy ra, một nam tử trung niên mặc trường bào màu thiên thanh đi ra. Mặt vuông vức, mày rậm, mắt to, môi thực rộng rãi, vóc dáng rất cao, chừng hơn 1m8, cả người một cỗ nhanh nhẹn chính khí, vừa thấy chính là người cương trực công chính.

Mã Dần mới mở cửa liền nhìn thấy một khách cái nam tử tay cầm nhị hồ đàn hát:

Có nhật nguyệt sớm tối huyền, có quỷ thần chường lấy sinh tử quyền... (xuất từ điệu nga oan)

Mã Dần nhìn kia đạn tấu người, thấy mặc dù hẩn mặc bỏ y, lại là khí độ cao hoa, không giống phạm nhân, liền nhìn nhiều vài lần, lại nghe đối phương xướng:

Vì thiện thụ bản cùng cang mệnh đoán, tạo ác hưởng phú quý lại thọ duyên. (xuất từ điệu nga oan)

Trong lòng Mã Dần căng thẳng, từ lúc mình nhàn rỗi ở nhà, có rất nhiều người nghe danh mà đến thỉnh hẩn đi xử án. Hẩn lại bởi vì thân phận không có mà bất lực, thấy những người kia kích động mà đến, thất vọng mà về, trong lòng thật là khổ sở. Mắt thấy người này đàn hát như vậy, sợ rằng lại là một người có ẩn tình, đứng nghe, nghe người nọ lại xướng:

Thiên địa cũng, làm được cái sợ cứng rắn khi nhuyển, lại nguyên lai cũng như vậy xuôi dòng trôi thuyền. Cũng, người chẳng phân biệt được tốt xấu như thế nào? Thiên cũng, người sai khám hiền ngu uống làm thiên! Ai, chỉ rơi vào hai nước mất là chết. (xuất từ điệu nga oan)

Mã Dần nghe tiếng ca thê lương, chỉ cảm thấy ngực quay cuồng từng đợt, lòng có dư mà lực không đủ. Một hồi lâu mới nhin không được cứng rắn không có rơi lệ, tiến lên nói với khát cái kia, "Huỳnh đài, ngươi nhưng là có oan tình gì muốn tố?"

Khát cái kia lại là không liếc mắt nhìn Mã Dần một cái, đứng lên, quay người muốn đi. Mã Dần vừa thấy sững sốt, lại nhin không được đi theo nói, "Huỳnh đài, sao ngươi đi?"

"Ta vốn tưởng rằng Mã đại nhân yêu thương dân chúng, không sợ cường quyền, diệt cỏ tận gốc, là một vị quan làm người ta kính ngưỡng. Hôm nay gặp mặt, cũng chỉ là một người nhát gan tí tiện!" Nói xong phát tay áo phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Xe ngựa chạy vội trên đường, Cố Tương ở bên trong cảm thấy lắc lư sắp ói ra, chỉ là, trong lòng nặng lại vạn phần lo lắng, chỉ hận không thể chấp cánh. Hình Thượng Thiên ở một bên nắm tay Cố Tương an ủi nói, "Khẳng định là suy nghĩ nhiều, Hân nhi và Minh Huệ không có việc gì."

Đều nói đứa nhỏ và mẫu thân là có tâm linh cảm ứng, tuy rằng Cố Tương không mê tín, nhưng hôm nay cảm giác này thật sự quá mãnh liệt... Tựa hồ có thể nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Chờ xe ngựa vào cửa đông hoàng cung, vừa mới thay đổi xe, lại nhìn thấy Lý Thành thờ hồng học chạy tới. Hân chạy thực vội, trên trán đều là mồ hôi, sau lưng đã ẩm ướt một mảnh lớn, nhìn thấy Cố Tương và Hình Thượng Thiên, hoang mang rối loạn nói, "Điện hạ, nương nương, việc lớn không tốt."

Cố Tương siết chặt khăn hỏi, "Ra chuyện gì?"

"Là hoàng hậu nương nương." Lý Thành quỳ run run nói sự tình ngọn nguồn một lần. Ăn xong cơm chiều, hoàng hậu lại bỗng nhiên đến Linh Khê cung, nói là mình dưới gối hư không, muốn ôm tiểu hoàng tôn đi để bản thân nuôi, vô luận ai khuyên cũng không nghe. Lý Thành vừa cho người kéo dài thời gian, vừa đi xem thái tử điện hạ đã hồi cung chưa, thật may vừa vận gặp gỡ.

Lý Thành vừa mới dứt lời, Cố Tương nhin không được cắn khăn tay khóc lên, Hình Thượng Thiên gắt gao nắm roi ngựa, khó khăn mới không chế mình không có chửi ầm lên, nói, "Còn không mau dẫn đường."

Lý Thành không chút nghĩ ngợi chạy phía trước dẫn đường, lại bị Hình Thượng Thiên lôi lên xe, hân nói, "Ngươi ở đây cùng nương nương, ta đi trước." Nói xong nhảy khỏi xe, kéo một con ngựa, ngay cả bàn đạp cũng không cần trực tiếp phóng người lên, roi trên tay vung lên, con ngựa lao đi như một mũi tên, vài vị đại nội thị vệ phía sau do dự trong chốc lát, nhưng cũng đều lên ngựa, đi theo.

Cố Tương cố nén lấy nước mắt, để Lý Thành đánh xe chạy về Linh Khê cung, trong lòng lại nghĩ, về sau vô luận như thế nào cũng sẽ không rời đứa nhỏ nửa bước.

Lúc Hình Thượng Thiên về đến Linh Khê cung, nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, hân cảm thấy giống như bị đao cắt, xuống ngựa liền phi thân vào trong điện.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, hoàng hậu chỉ vào Xuân Nha ôm đứa nhỏ không chịu buông tay chửi rủa, nói, "Ngươi bắt quả là một nô tì, như thế nào dám lớn mặt ngăn cản bản cung? Không muốn sống nữa sao?"

Xuân Nha quát cường không hé răng, ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, Minh Huệ gắt gao nắm lấy tay Liễu Chi nhin không được khóc, nói, "Hoàng tử mẫu, đệ đệ còn nhỏ, không cần mang hân đi."

Hình Thượng Thiên thấy một màn này, trong ánh mắt bốc lửa.

Hình Hân khóc nỉ non, tựa hồ muốn ngừng thở, hiển nhiên bị dọa không nhẹ, Minh Huệ cả người run run, cũng là cường chống nói chuyện, lau nước mắt một phen nói, "Hoàng tử mẫu, nếu ngài muốn tìm người đến bồi, ta đi cùng ngài được không?"

Hoàng hậu âm trầm, nghiêng răng nói, "Ta muốn ngươi làm cái gì? Chỉ là kẻ vô dụng." Nói tới đây quát cung nữ, "Còn không ôm tiểu hoàng tôn lại đây cho bản cung?"

Cung nữ nghe xong chỉ có thể kiên trì tiến lên, lại bỗng nhiên nghe được một quát, "Đều dừng tay!" Các cung nữ hoảng sợ, nhìn lại, lại nhìn thấy thái tử Hình Thượng Thiên cầm roi ngựa trên tay, dù mặc thường phục, cũng là không che giấu được uy nghiêm.

Hoàng hậu vốn cho rằng hôm nay thật đúng là cơ hội trời ban, hai kẻ kia không ở đây, ôm đứa nhỏ đi. Khi đó dù hoàng đế đến, chỉ cần khóc lóc ôm sòm lẫn lộn, lão già kia áy náy nàng, nàng ôm đứa nhỏ không buông, hân dám làm gì? Cũng không phải không có tiền lệ để đứa nhỏ cho hoàng tử mẫu nuôi, ha ha, đến lúc đó tiểu hoàng tôn này là vật trong tay nàng.

Chỉ cần nàng nuôi đứa nhỏ này, thái tử tự nhiên sẽ khách khách khí khí với nàng, Hoàng Thượng cũng tự nhiên coi trọng nàng, chớ đứa nhỏ lớn tất nhiên chỉ biết có nàng.

Hoàng hậu tính toán rất tốt, lại không ngờ người của Linh Khê cung này ngoan cố không buông, đặc biệt cung nữ Xuân Nha bên cạnh Cố lương đệ, chết sống ôm chặt đứa nhỏ không chịu buông tay. Đúng lúc này, ai biết thế nhưng Hình Thượng Thiên chạy về.

Minh Huệ nhìn thấy Hình Thượng Thiên, nhin không được khóc chạy qua, túm chân Hình Thượng Thiên nước nỡ nói, "Cha, hoàng tổ mẫu muốn ôm đệ đệ đi, đừng để bà mang đệ đệ đi được không?"

Hình Thượng Thiên ôm nữ nhi, khó khăn mới nhin xuống phần nộ trong lòng, quay đầu nói với Xuân Nha, "Còn không ôm Hân nhi vào, khóc nỉ non như vậy giống bộ dáng gì nữa?"

Xuân Nha nghe xong như được đại xá, lên tiếng, liền ôm Hình Hân vào bên trong.

Hoàng hậu trơ mắt nhìn kế hoạch của mình ngấm nước nóng, trong lòng khó thở, chỉ vào Hình Thượng Thiên mắng, "Bản cung chính là muốn nuôi dưỡng tiểu hoàng tôn, ngươi liền đề phòng như vậy, thực là thái tử tốt Đại Kỳ chúng ta!" Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói ba chữ thái tử tốt, tựa hồ châm chọc Hình Thượng Thiên bụng dạ hẹp hòi, "Thứ tử chính là thứ tử, không thể lên mặt bàn."

Hình Thượng Thiên nhìn chăm chăm hoàng hậu, ánh mắt lạnh lẽo, làm người ta sợ hãi, đang định nói chuyện, chợt nghe ngoài điện có tiếng quát to, "Rót cuộc ai là thứ tử?"

Mọi người nhìn ngoài điện, trên mặt hoàng đế mang theo tức giận, Cố Tương đi theo phía sau. Nguyên lai Cố Tương đi đến một nửa liền nghĩ tới, theo bởi phận Hình Thượng Thiên chỉ là thái tử, muốn ngăn hoàng hậu còn phải mời hoàng đế đến, vội vàng sửa lại lộ tuyến, trực tiếp đi thăm điện của hoàng đế.

Hoàng hậu nhìn thấy hoàng đế giống như là chuột thấy mèo, lập tức liền bị dọa sắc mặt trắng bệch, nàng cúi đầu không dám nói lời nào.

Minh Huệ trong lòng Hình Thượng Thiên nhìn thấy hoàng đế, gãy người đòi xuống chạy đi qua, túm lấy ống tay áo hoàng đế thút tha thút thít, "Hoàng gia gia, ta rất sợ hãi."

Hoàng đế không còn tâm tư răn dạy hoàng hậu, vội vàng cúi xuống ôm Minh Huệ, lấy tay lau nước mắt của nàng, đau lòng nói, "Không sợ, không sợ, có hoàng gia gia."

Hoàng đế thấy Minh Huệ sợ hãi như vậy, trong lòng càng tức giận, đi đến trước mặt hoàng hậu nói, "Ngươi vừa rồi nói cái gì, có dám lặp lại lần nữa?"

Hoàng hậu lắp bắp, cuối cùng vẫn là cho rằng mình là cao nhất, "Hắn chỉ là thứ tử..." Lời này còn chưa nói xong, hoàng đế đã một chương đi qua, chỉ nghe một tiếng ba thanh thủy, hoàng hậu bùm mặt liền khóc lên.

"Ngươi còn có mặt mũi khóc? Xứng làm quốc mẫu Đại Kỳ sao!" Hoàng đế chỉ vào hoàng hậu nổi giận quát, "Lần trước trăm đã nói với ngươi, nếu ngươi ngoan ngoãn sống, trăm tự nhiên bảo hộ hậu vị của ngươi, vững vàng ổn thỏa, nhưng nếu ngươi tồn ý tưởng không tốt..." Nói xong, một chương đánh xuống bàn tròn, cái bàn liền "lên tiếng trả lời" vỡ ra.

Hoàng hậu nhìn cái bàn kia, bị dọa chân đều nhuyền. Nàng nhớ tới Lý Hàm tại lãnh cung, nghĩ cuộc sống còn không bằng súc vật đó, chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, giống như bị rót một thùng nước lạnh. Một khi thất sủng, có phải nàng chính là như vậy hay không?

Không, hẳn là còn thảm hơn đi? Nàng biết Hình Thượng Thiên đã sớm xem nàng không vừa mắt, một khi không có hoàng đế che chở, nàng tuyệt đối chết chắc.

Nhìn hoàng hậu sợ hãi khóc rống lên, gân xanh trên trán hoàng đế nhảy không ngừng, là thất vọng, là thương hại, nói, "Còn không mau cút đi!"

Hoàng hậu khóc nói một nửa, vội vàng thu nước mắt, rụt lui thân mình lui đi ra ngoài.

Nhất thời, trong điện im lặng, hoàng đế nhìn trong điện một đống hỗn độn, thở dài một hơi nói, "Mẫu hậu ngươi nàng..."

Trong lòng Cố Tương vô cùng lo lắng, chỉ hận không thể lập tức liền vào xem nhitử, nhưng hoàng đế còn chưa đi, tự nhiên là không dám tùy ý, nghe xong lời này liền biết hoàng đế muốn nói chuyện thay hoàng hậu. Tuy rằng trong lòng mất hứng, lại bất đắc dĩ nói, "Mẫu hậu một mảnh từ mẫu, chẳng qua phương pháp có chút quá khích mà thôi."

Hoàng đế thấy Cố Tương cho ông thể diện, cảm thấy an ủi vài phần, tuy rằng hoàng hậu can quấy, nhitử nạp phi tử nhưng thật ra thức thời hiểu đại thế, vừa rồi nhìn thấy mình không nói lời nào chỉ vẫn khóc, hẳn hỏi ngọn nguồn mới nói.

Hoàng hậu có lẽ là dưới gối hư không, cho nên mới nghĩ ôm tiểu hoàng tôn đi, nàng làm con dâu tự nhiên là vạn phần nguyện ý, đứa nhỏ có thể đi theo hoàng tổ mẫu tự nhiên là thiên đại có phúc. Chỉ là đứa nhỏ còn chưa được nửa tuổi, quá mức nhỏ, là lúc phải dụng tâm chiếu cố, rồi đi mẫu thân không khỏi không ổn, lại sợ làm cho hoàng hậu quá mức mệt nhọc, thỉnh phụ hoàng chăm chú vài phần.

Lời này nói thật tốt nghe, không có một câu chỉ trích hoàng hậu, kỳ thật lại là câu câu đều chỉ trích hoàng hậu. Bất đứa nhỏ và nàng cốt nhục chia lìa là chuyện tàn nhẫn cỡ nào, hơn nữa hoàng hậu tuổi lớn, sao đủ tình lực chiếu cố đứa nhỏ, lỡ đứa nhỏ xảy ra chuyện thì sao.

Hoàng đế tự nhiên là hiểu được, hẳn tuyệt không đồng ý hoàng hậu nuôi nấng đứa nhỏ. Trước không nói trong mắt hán hoàng hậu là ngu phụ không có kiến thức, căn bản không đủ tư cách dưỡng hoàng tử. Chỉ nói mẫu thuẫn giữa Hình Thượng Thiên và hoàng hậu đã không có cách nào điều tiết, nhi tử hoàng hậu đều chết sạch, chỉ còn một thứ tử không phải mình sinh kế thừa nghiệp lớn, đối với thứ tử của nhi tử, hoàng hậu sẽ thật tâm chăm sóc nuôi dạy?

Hoàng đế không dám mạo hiểm như vậy, hiển nhiên Cố Tương cũng đã nhìn ra quanh co trong đó, thế này mới vội vã đi tìm hán cầu cứu.

Hoàn hảo tới kịp, hết thầy đều còn kịp.

Hoàng đế nhìn Cố Tương gật gật đầu nói, "Ngươi là hài tử tốt." Lại an ủi vỗ vỗ cánh tay Hình Thượng Thiên nói, "Ủy khuất ngươi."

Hình Thượng Thiên chịu đựng tức giận, cúi đầu nói, "Phụ hoàng nghiêm trọng."

Chờ Hình Thượng Thiên đưa hoàng đế đi rồi, Cố Tương liền một bước vọt vào trức phòng, đứa nhỏ nhìn thấy mẫu thân, càng lớn tiếng ủy khuất khóc lên, tựa hồ oán giận mẫu thân không xứng chức.

Cố Tương vươn tay ôm đứa nhỏ vào trong lòng, mặt dán khuôn mặt cục cứng non mềm nhỏ nhắn, thẳng đến da thịt ấm nóng, thế này mới cảm thấy trong lòng kiên định một ít, miệng dỡ, "Cục cứng ngoan, nương đã trở lại, không phải sợ."

Hình Hân tựa hồ bị dọa không nhẹ, phần nộ vùng tay nhỏ bé không ngừng nhào tới Cố Tương, tựa hồ dùng phương thức này biểu đạt mình tức giận, kết quả tay kia đụng đến mặt mẫu thân, lại không thật sự cào ra chút vết nào. Cố Tương hối hận, khóc theo, cầm lấy tay Hình Hân để bên môi hôn nói, "Về sau, nương không bao giờ rời ngươi nữa."

Mẫu thân ôm ấp ấm áp cùng giọng nói quen thuộc làm cho Hình Hân rốt cục im lặng, ngo ngoáy trong lòng Cố Tương không ngừng, tựa hồ đang làm nũng, khỏe mắt còn lộ nước mắt, thoạt nhìn rất là đáng thương.

Cố Tương thấy Hình Hân an ổn, dần dần thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa quay đầu lại nhìn thấy trên đùi còn một cái đầu. Minh Huệ mới cao đến đầu gối Cố Tương gắt gao túm lấy làn váy Cố Tương ghen ngào nói, "Nương, có phải người không cần ta hay không?"

Cố Tương thế mới phát hiện mình xem nhẹ nữ nhi, không phải trong lòng nàng đau nhứt nhiều hơn, chỉ là vì Minh Huệ hơi lớn chút, hơn nữa còn bị hoàng đế ôm... Chủ yếu là Hình Hân quá nhỏ, tự nhiên trẻ con càng làm cho người lo lắng.

"Làm sao có thể?" Cố Tương ngồi xổm xuống, một tay vuốt đầu Minh Huệ ôn nhu nói, "Trong lòng nương thương ngươi nhất."

Minh Huệ lau nước mắt, nói, "Còn thương hơn cả đệ đệ?" Sau đó chớp mắt nhìn Cố Tương.

Cố Tương bất đắc dĩ, nghĩ rằng, như thế nào còn muốn tranh thủ tình cảm, kết quả nàng vừa định nói chuyện liền thấy Minh Huệ ưỡn ngực nói, "Nương càng đau đệ đệ hơn." Nói xong lại vươn ngón út bỏ sung, "Chỉ có thể nhiều một chút, không thể nhiều lắm."

Hình Thượng Thiên tiễn hoàng đế xong bước nhanh trở về, vừa trở về liền nhìn thấy nữ nhi bảo bối của mình đang tranh thủ tình cảm cùng đệ đệ, nghe nàng hồn nhiên như vậy, lòng tràn đầy tức giận cũng biến mất sạch sẽ, nhin không được bật cười.

Trong lòng Cố Tương mềm mại ấm áp, dùng sức bế nữ nhi nói, "Minh Huệ thật đúng là trưởng thành, là hài tử ngoan."

Minh Huệ kiêu ngạo ưỡn ngực nói, "Bởi vì ta là tỷ tỷ."

Bộ dáng tiểu đại nhân, lập tức làm cho mọi người đều bật cười.

Trong lúc nhất thời tức giận nặng nề vừa rồi được phá tan, phòng trong lại khôi phục vài phần không khí thoải mái.

Cố Tương một tay ôm Hình Hân, một bên kéo Minh Huệ, đang nghĩ tới thay quần áo cho bọn hán, kết quả lại nghe ngoài cửa cung nữ bẩm báo, "Nương nương, thái tử phi điện hạ lại đây."

Hình Thượng Thiên cau mày, nói với Cố Tương, "Ngươi mang đứa nhỏ đi thay quần áo, ta lập tức đến." Nói xong trấn an vỗ vỗ bả vai Cố Tương lập tức bước nhanh đi ra cửa.

Cố Tương cảm thấy kỳ quái, lúc này thái tử phi tới làm gì? Nàng không tin động tĩnh bên này lớn như vậy, thái tử phi lại không biết. Cố tình lúc hoàng hậu ở thì không đến, đi rồi lại qua đây? Tình huống như vậy không thể không làm cho Cố Tương nghĩ nhiều, chẳng lẽ là vì biểu đạt quan tâm?

Thật đúng là bị Cố Tương đoán đúng rồi, lúc thái tử phi nhìn thấy thái tử rất là kinh hi, lén chỉnh lại búi tóc, dịu dàng hành lễ, nói, "Nô tì mới đi bên hồ tắm bộ, vừa trở về nghe nói hoàng hậu nương nương lại đây, nói là muốn ôm tiểu hoàng tôn đi?" Nói tới đây lộ ra vài phần sầu lo, giống như kích động, "Tuy rằng lời này có chút đại bất kính, nhưng là đứa nhỏ mới nửa tuổi sao có thể rời đi mẫu thân?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Hoàng đế ngồi trên long liễn nghĩ việc hôm nay, tổng cảm thấy trong lòng bất an. Hoàng hậu càng ngày càng ngu xuẩn, nhưng bảo hấn đi gỡ nàng, lại cảm thấy không có tác dụng gì, người nói có rách họng cũng không thấy được nàng nghe vào đầu. Lại nói hấn đối hoàng hậu luôn dư thừa thương hại, một mẫu thân mất năm đứa nhỏ, không có diên đã là tốt.

Đang lúc hoàng đế trầm tư, long liễn bỗng nhiên ngừng lại, thái giám Lâm Hoài An nói, "Bệ hạ, là hoàng hậu nương nương."

Hoàng đế sững sốt, khó hiểu nhìn Lâm Hoài An, ý tứ kia chính là sao hoàng hậu ở đây? Thái giám đang muốn nói chuyện, chợt nghe hoàng hậu khóc sụt sùi, "Bệ hạ, nô tì có tội."

Chờ hoàng đế vén màn lên, chỉ thấy hoàng hậu quy củ quỳ gối phía trước long liễn, nước mắt giống như là trên châu bị đứt, tóc cũng có chút rối loạn, quần áo lộ vẻ nếp uốn, nhìn rất là chật vật.

Hoàng đế đánh giá một lúc, cuối cùng dừng lại nếp nhăn khóe mắt nàng, mềm lòng, nói, "Người khóc sụt sùi giống gì nữa? Mau đứng lên."

Hoàng hậu lại kiên trì quỳ không chịu đứng lên.

Hoàng đế nhìn không được, bắt đắc dĩ hạ long liễn tự tay đi đỡ, hoàng hậu thuận thế gục trong lòng hoàng đế, lau nước mắt nói, "Bệ hạ, nô tì sống không nổi nữa."

"Nói vậy!" Hoàng đế giận mắng, lập tức muốn đẩy ra lại phát hiện hoàng hậu giống như dính vào trên người hấn, như thế nào cũng không đẩy ra được, bắt đắc dĩ, đành phải ôm hoàng hậu lên long liễn.

Chờ đến Phụng Tê cung của hoàng hậu, nhóm cung nhân nhìn thấy hoàng đế tự mình ôm hoàng hậu trở về đều kinh hãi không thôi, động tác so bình thường nhanh nhẹn không ít.

Hoàng đế vốn định đưa hoàng hậu về sẽ rời đi, nhưng nhìn hoàng hậu khóc sưng mắt, dù thế nào cũng không thể hạ quyết tâm được, liền lưu lại dùng bữa tối.

Bàn ăn được dọn đặc biệt mau, hoàng hậu nhìn thấy canh lươn nói, "Nô tì nhớ rõ bệ hạ thích nhất lươn này, lúc tân hôn ăn liền ba ngày đều là món này." Hoàng hậu sâu kín nói, nhìn hoàng đế, trong ánh mắt ẩn chứa rất nhiều này nọ, có tưởng niệm, có oán hận, cũng có thờ dài nói không nên lời.

Hoàng đế nhìn hoàng hậu cúi đầu cố gắng gấp đĩa rau cho hấn, không biết thế nào nhớ lại lúc vừa thành hôn. Khi đó hấn nghe nói trong nhà đình thần cho hấn, rất là tò mò, cùng vài huynh đệ đánh cược, uống rượu xong liền treo tường. Kết quả mơ mơ màng màng thế nhưng thật sự tìm được khuê phòng hoàng hậu. Khi đó hoàng hậu vẫn là thiếu nữ mười sáu, tuy rằng dung mạo không đến mức khuynh thành nhưng cũng là nữ tử động lòng người. Lúc ấy hoàng hậu thấy hấn trợn mắt há hốc mồm, lập tức bị dọa khóc, hoàng đế cảm tin vật đính hôn chứng minh thân phận, lại dỗ một lúc thế này mới làm cho hoàng hậu ngừng nước mắt...

Thời gian thoáng lên một cái, đã qua vài thập niên, hấn và nàng đều đã già đi, hoàng đế nhìn hoàng hậu, bỗng nhiên cảm thấy vài phần tiêu điều.

Hình Thượng Thiên nhẹ nhàng lên tiếng, cũng không nói gì, thái tử phi nói xong lặng lẽ đánh giá Hình Thượng Thiên, thấy hấn bình tĩnh không nói lời nào, trong lòng rất là lo sợ. Đợi một lúc cũng không thấy phản ứng, trong lòng mang theo vài phần lo lắng, hôm nay tìm được có lại đây, khó được có thể gặp một mặt... Không thể để vượt cơ hội này, bèn nói thêm, "Điện hạ, nhưng là nô tì nói không đúng?" Nói xong mang theo vài phần chờ đợi nhìn Hình Thượng Thiên.

Ánh mắt này thật sự là quá mức nóng, làm cho Hình Thượng Thiên không thể không né tránh, nói, "Mẫu hậu một mảnh từ mẫu khó được." Với thái tử phi, Hình Thượng Thiên tự nhiên không tin nàng ta, tất nhiên sẽ không nói thật.

Thái tử phi xấu hổ cười cười, cảm thấy mình vượt mộng ngựa chụp đến vó ngựa, "Điện hạ thật sự là chí hiếu." Nói xong trầm mặc, trong bụng suy nghĩ rất nhiều lời nói, lại là một câu cũng không thích hợp. Đang lúc nàng do dự, Hình Thượng Thiên nhìn sắc trời bên ngoài nói, "Sắc trời không còn sớm, thái tử phi vẫn là sớm về nghỉ đi."

Này hiển nhiên chính là tiền khách, thái tử phi Ngô Lan Hi đứng lên, trên mặt lộ ra vạn phần không muốn, cuối cùng mới nói, "Điện hạ, nô tì nghe nói điện hạ thích trà quả, tự mình đặc chế mấy ấm, điện hạ ngày khác đến nếm thử." Nói xong thẹn thùng cúi đầu. (so với Dương lương đệ, ngu hơn không chỉ là 1 ít. Ít nhất Dương thị còn biết xuất xứ trà quả)

Hình Thượng Thiên thấy, không kiên nhẫn nói, "Hôm nay thật sự bận rộn phiền lòng, ngày khác nói sau."

Thái tử phi phần nộ rời đi, Hình Thượng Thiên thấy bộ dáng thái tử phi như vậy, càng phiền lòng. Nàng ta biết rõ hoàng hậu lại đây cướp người, cái gì cũng không làm, chờ đi rồi mới lại đây... Ha ha, bo bo giữ mình còn tự cho là thông minh, hấn cần một thái tử phi thức thời hiểu đại thế mà không phải một nữ tử giả dối trơn trượt như cá chạch. Nếu hấn không về kịp, đứa nhỏ thực bị ôm đi, có phải nàng càng cao hứng hay không?

Lại nói tiếp, hiện tại tâm tình Hình Thượng Thiên đã hoàn toàn khác biệt trước kia. Lúc còn ở biệt viện vẫn là ít nhiều có chút hảo cảm đối nữ nhân, nhưng trải qua chuyện Ôn thị ngoan cố cùng Lý Hàm tự cho là đúng, hấn thật sự là có chút phiền chán đám nữ tử xuất thân cao quý nhưng lại động tác

nhỏ không ngừng này, dù là nữ tử khuynh thành khuynh quốc cũng khó khiến hắn hứng thú, mỗi ngày chuyện triều chính đã khiến hắn phiền lòng, làm sao còn có tâm tư đi đoán lòng nữ tử?

Cố Tương sợ tới mức không nhẹ, buổi tối chết sống không chịu cho đứa nhỏ trở lại phòng, ôm nữ nhi lên giường, nữ tử ngủ trong nôi bên cạnh. Hình Thượng Thiên đuổi được thái tử phi đi rồi trở lại phòng ngủ liền nhìn thấy một màn như vậy. Tuy rằng hắn lý giải tâm tình Cố Tương, nhưng thật sự là có điểm kỳ cục, muốn răn dạy Cố Tương, kết quả thấy nàng dùng ánh mắt đặc biệt vô tội nhìn hắn... Trong lòng Hình Thượng Thiên liền không chịu được, nghĩ hôm nay nàng bị kinh hách, nói, "Chỉ một buổi tối."

Cho nên đêm nay người một nhà ngủ cùng một chỗ, nhưng nửa đêm Cố Tương bị làm tỉnh lại, bởi vì nàng ngủ ngủ bỗng cảm thấy nữ nhi nằm ở bên trong không thấy, vội vàng đứng lên đốt đèn, sợ mình đề nặng đứa nhỏ, lại thấy Minh Huệ đã lăn đến cuối giường, ngủ ngon lành.

Hình Thượng Thiên bị Cố Tương đánh thức, nghiêm mặt nhìn nàng nói, "Đưa đứa nhỏ đi."

Cố Tương, ㄗㄗ_ㄗㄗ

Được rồi, khó khăn lắm toàn gia đại đoàn viên cứ như vậy nửa đường chết non, Cố Tương dàn xếp cho nữ tử và nữ nhi xong trở về, Hình Thượng Thiên đang nằm đợi nàng, thấy nàng đã về vron tay nói, "Lại đây."

Cố Tương cảm thấy Hình Thượng Thiên thật sự càng ngày càng soái, không phải chỉ dung mạo... Theo tuổi tăng trưởng, lịch duyệt đề cao, trầm ổn quý khí trên người càng nặng, càng có vẻ anh khí bừng bừng phấn chấn. Nàng nhìn chằm chằm nam nhân của mình, sau đó tiêu sái leo lên giường.

"Điện hạ, đánh thức chàng?"

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương si mê nhìn mình liền cảm thấy mấy lời trong lòng định nói thế nhưng một câu cũng nói không nên lời, tỷ như không thể nuông chiều đứa nhỏ như vậy, tỷ như về sau làm việc muốn vững chắc... Hắn bắt đầu dī thờ dài, cuối cùng quyết định vẫn là tìm cơ hội khác hãy nói đi, "Ngủ đi."

Cố Tương ôm lấy cánh tay Hình Thượng Thiên, chôn mặt ở ngực của hắn, chỉ cảm thấy vô hạn an tâm. Một hồi lâu, Cố Tương nghe hô hấp Hình Thượng Thiên thực quy luật, thấy nếu không hỏi người sẽ ngủ mất, mới nhàn nhó hỏi, "Điện hạ, chàng và thái tử phi nói gì?"

Vốn tưởng rằng Hình Thượng Thiên đã sớm ngủ lại mở mắt, hắn phụng phịu, nói, "Chỉ biết bình dấm chua là người khẳng định sẽ hỏi."

Bộ dáng này của Hình Thượng Thiên nếu bị hạ thần thấy, sợ là bị dọa sẽ vội vàng quỳ bồi tội... Nhưng đến phiên Cố Tương liền không giống. Hiện tại nàng là một điểm cũng không sợ Hình Thượng Thiên, ngộ nguy trong lòng hắn, thân mình vận vẹo như là sáu lông, làm xấu nói, "Ta chính là muốn biết thôi." Giọng nói nũng nịu, làm cho người nghe cảm thấy xương cốt đều nhuyễn.

Hình Thượng Thiên vươn một tay ôm thắt lưng Cố Tương, một tay nheo cái mũi của nàng nói, "Muốn biết cái gì?" Nói xong lộ ra ý cười bắt đầu dī, "Lúc đó có bốn cung nữ, chỉ nói chuyện một lát như vậy, Xuân Nha tiến lên dâng nước trà sáu lần. Ngươi nói, có phải người sai sử hay không?" Càng nói càng cảm thấy không thể nuông chiều Cố Tương được, tiểu bình dấm chua này, có phải hận không thể bên cạnh hắn ngay cả muối cái cũng không có hay không?

Cố Tương nghe xong liền đỏ mặt, trời biết nàng căn bản không có bảo Xuân Nha làm như vậy... Đương nhiên Xuân Nha tự chủ trương, nàng cũng không ngăn đón - _-|||

Nhìn Cố Tương khó được đỏ mặt, dưới ngọn đèn, xinh đẹp giống như hoa đào mùa xuân nở rộ rực rỡ, làm lòng người say. Ánh mắt Hình Thượng Thiên tối sầm lại, cúi đầu cắn cánh môi của nàng nói, "Muốn ghen? Vậy xuất ra thủ đoạn làm bản thái tử tâm phục khẩu phục mới được." Nói xong tay liền theo làn váy đã đến trên hai đùi Cố Tương.

Cố Tương giật mình một cái, như điện lưu xẹt qua, nghe xong lời Hình Thượng Thiên mang theo vài phần trêu chọc, trong lòng gom góp dũng khí cả đời, thế nhưng xoay người đè Hình Thượng Thiên dưới thân, giống một nữ tử thổ phi đặc ý nói, "Vậy điện hạ liền nhìn xem bản sự của bản nương nương." Nói xong bắt đầu cởi quần áo Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên kinh ngạc, sau đó là nhìn không được cười to nói, "Vây bản thái tử sẽ chờ."

Tươi cười này làm cho mặt Cố Tương càng đỏ hơn, nhưng giờ phút này nàng cũng là tên đã trên dây không thể không bắn, hạ quyết tâm lại bắt đầu túm tiết khó Hình Thượng Thiên, lập tức nghe Hình Thượng Thiên bắt đầu dī, "Chậm một chút, chậm một chút..."

Bắt quả trong chốc lát, trong phòng xuân ý kéo dài.

Chờ hết thấy quy về bình tĩnh, Hình Thượng Thiên cũng ngủ... Cố Tương nhìn hắn, cảm giác được hô hấp hắn nhọt nhọt thối đến mặt mình có loại an tâm nói không nên lời.

Bóng đêm dày đặc, Cố Tương ôm chặt cánh tay Hình Thượng Thiên, nhớ tới thái tử phi. Xuân Nha kể lại mấy lời thái tử phi nói, về mặt khinh thường, nói thái tử phi chuẩn bị trà quả, cầu điện hạ đi chỗ nàng ta uống trà... Muốn nói cảm giác Cố Tương đối thái tử phi và Dương lương đệ, chưa nói tới hận, tự nhiên cũng không thích, nữ nhân nào có thể thích có người đến tranh giành nam nhân của mình?

Nếu Hình Thượng Thiên không cho nàng một hi vọng, đêm tân hôn sùng hạnh thái tử phi, vậy nàng sẽ thành thành thật thật sống, cũng sẽ không theo đuổi tình yêu hư vô mờ mịt. Tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng nàng biết cuộc sống cũng không phải phim truyền hình, người cho rằng mình là thánh nữ vạn

người mê, người gặp người thích? Tự nhiên không phải, Cố Tương khác không có, tự mình hiểu lấy vẫn phải có.

Thái tử muốn cưới chính thể, thái tử muốn khai chi tán diệt, thái tử muốn... Hình Thượng Thiên lúc đó sẽ không đơn thuần là trượng phu của nàng mà là một thái tử.

Nhưng Hình Thượng Thiên không đi làm hạnh thái tử phi, mà là ôm nàng qua một buổi tối, tuy rằng cũng không nói gì một đời một kiếp một đời, nhưng hiển nhiên hẳn dùng hành động tỏ vẻ.

Cố Tương không phải thánh mẫu, cũng không phải dân đen, cha đứa nhỏ của mình, nam nhân mình thích đã chạy tới nói với người về sau ta chỉ có người, không hề chạm vào nữ nhân khác, chẳng lẽ người sẽ vì cái danh hiền lành đẩy hẳn tới chỗ nữ nhân khác?

Cố Tương đối với Uông thị vẫn là có vài phần chột dạ, dù sao nàng ấy tới trước, Cố Tương tới sau. Nhưng đối với thái tử phi và Dương lương đệ, nàng nhưng không có quá nhiều băn khoăn, bởi vì sự thật chính là phụ thân bọn họ cầm đầu nhóm người ép bách thái tử cưới vợ nạp thiếp, lại dùng mọi cách để nữ nhi cháu gái của mình được chọn không phải sao?

Đương nhiên, mặc kệ như thế nào, Cố Tương cũng hiểu đây là không công bằng với thái tử phi và Dương lương đệ. Nhưng có biện pháp nào đâu, nam nhân chỉ có một, mà nàng lại không nghĩ chia sẻ với người khác.

Thái tử phi Ngô Lan Hi mang tức giận về tới Tây Hoa cung, cung nữ Hương Ngưng theo bên người, thấy thái tử phi vẫn đều không nói lời nào, có chút lo lắng nói, "Nương nương, hôm nay mệt rồi, sớm nghỉ thôi."

Không ngờ vừa mới dứt lời, thái tử phi quay đầu hung hăng đánh Hương Ngưng một bạt tai, mắng, "Bản nương nương khi nào nghỉ ngơi không cần người ra lệnh." Thái tử phi chỉ cảm thấy trên mặt nóng rực, thật giống như nhìn thấy thái tử mặt không chút thay đổi bảo nàng sớm đi đi.

Hương Ngưng trên mặt đau, cũng không dám nói lời nào, bị dọa quỳ xuống nói, "Nương nương thứ tội."

Thái tử phi Ngô Lan Hi nhìn thấy Hương Ngưng run rẩy, lạnh lùng nói, "Đi ra ngoài."

Hương Ngưng không dám ngỗ nghịch, nom nớp lo sợ đi ra ngoài. Chờ Hương Ngưng đi ra ngoài, trong tầm điện to như vậy chỉ còn lại có thái tử phi. Nàng vô lực tựa vào giường màu thủy tinh, xoa xoa thái dương, nghĩ hôm nay thái tử lãnh đài, chỉ cảm thấy trong lòng rét run từng đợt.

Nàng tựa hồ từ trong ánh mắt thái tử nhìn thấy vài phần châm chọc, châm chọc nàng không đứng lúc đứng ra ngăn trở hoàng hậu bày trò khôi hài, nhưng nàng là ai? Tuy rằng nàng là nửa chủ tử Đông cung này, cũng là con dâu hoàng hậu, vô luận từ vị trí nào đều không có cách đi can thiệp chuyện này... Lại nói, cho dù nàng nguyện ý, nàng lại dựa vào cái gì, đứa nhỏ kia bất quá là một lương đệ sinh, cũng không phải đích tử từ trong bụng nàng. Chẳng lẽ nàng có thể vì một thứ từ đi đắc tội hoàng hậu sao, vì sao thái tử chỉ nghĩ cho Cố lương đệ, lại không nghĩ tới tình cảnh của nàng, đắc tội hoàng hậu, về sau nàng sống như thế nào tại hậu cung? (riết tác giả như đang viết kẻ điên, hoàng hậu với thái tử như kẻ thù, a dua hoàng hậu còn muốn được thái tử sủng. Một mẹ chồng trên danh nghĩa hoàng hậu không được sủng và một thẳng chồng là thái tử có thực quyền, vậy mà suy nghĩ còn chọn sai. Thật không hiểu nổi cấu tạo não)

Trong chốc lát thái tử phi ừy khua khóc lên, nàng nhìn ngoài cửa sổ bóng đêm tối đen như mực, chỉ cảm thấy trong lòng cũng là vắng lặng như vậy... Thật sự phải sống như vậy mãi sao?

Chờ Cố lương đệ xuất thân thôn cô trèo lên đầu nàng? Nhìn đứa nhỏ của nàng ta lớn lên như đích tử, sau đó chiếm cứ vị trí của nhi tử nàng? (cái thân xử nữ mà mơ tưởng con làm vua rồi đó)

Đương nhiên không, sắc mặt thái tử phi trắng bệch, chỉ cảm thấy cả người từ trong ra ngoài đều lạnh, giống như bị người đổ một thùng băng lên người. Nàng lập tức liền thanh tỉnh lại, nàng là chất nữ đại học sĩ Văn Uyên các Ngô Hình Chính, là nữ nhi Ngô gia nhiều thế hệ danh môn. Nghĩ đến đây Ngô Lan Hi thẳng tắp ưỡn ngực, hít sâu một hơi, đi tới trước gương, nhìn mình khôi phục vài phần tự tin, thể này mới cảm thấy trong lòng kiên định vài phần. Nàng âm thầm nói với chính mình, nàng không thể giống thôn phụ vô tri khóc nỉ non đùa giỡn, nàng phải nghĩ biện pháp ứng đối, không thể để Cố lương đệ chậm rãi phát triển an toàn. Nhất định sẽ có biện pháp.

Bên kia Thường Lê cung, trong điện đèn hơn mười ngọn đèn, sáng như ban ngày. Giữa điện để không ít vài dẹt đủ mọi màu sắc, cung nữ cầm một khúc lụa hồng đào ướm lên người Dương Trúc Quân nói, "Nương nương, màu này thực tôn màu da nương nương."

Dương Trúc Quân nhìn trong kính, thấy bản thân được màu đỏ kiêu diễm phụ trợ càng tôn màu da tuyết trắng, vừa lòng gật gật đầu nói, "Dùng cái này làm áo tốt lắm."

Mấy người đang đàm luận mùa thu làm quần áo gì, Tô ma ma tiến vào, nhìn thấy Dương Trúc Quân vẻ mặt hưng trí bừng bừng liền cảm thấy trong lòng bất an, tiến lên nói, "Nương nương, sao ngài còn chọn mấy cái này?"

Dương Trúc Quân gần đây bị Tô ma ma nói mãi, rất là phiền lòng, thấy bà lại nhắc lại, không kiên nhẫn nói, "Ma ma, ta bất quá làm vài bộ quần áo, lại không đúng chỗ nào?"

Tô ma ma thở dài một hơi đứng ở trong góc không nói lời nào. Dương Trúc Quân từ nhỏ chính là sữa của Tô ma ma nuôi lớn, cảm tình không phải tầm thường, lúc này thấy bà than thở như vậy, đột nhiên mất đi hứng thú, cho các cung nữ thu dọn đồ đạc lại đi ra ngoài, thể này mới tiến đến trước mặt Tô ma ma hỏi, "Ma ma, là ai chọc giận người mất hứng?"

"Người đứa nhỏ này..." Tô ma ma thấy Dương Trúc Quân làm nũng, cảm thấy mềm nhũn, trong giọng nói hơn vài phần bất đắc dĩ sùng nịnh, "Người vẫn

cứ không lớn như vậy."

Dương Trúc Quân vốn rót một ly trà chuẩn bị đưa cho Tô ma ma, lại nghe bà còn nói mấy lời nàng không thích nghe, "Phanh" thả chén trà lại chỗ cũ, nói, "Ma ma, người rót cuộc còn muốn lái nhai tới khi nào?"

Tô ma ma giọng điệu thả thuyến, nói, "Không phải ma ma lái nhai người, là người... Hôm nay Thiên Linh khê cung động tĩnh lớn như vậy, sao người ngay cả đi hỏi thăm cũng không hỏi? Thái tử phi nương nương đã sớm qua, còn không biết thái tử điện hạ nghĩ như thế nào."

Dương Trúc Quân nghe xong lời này hừ lạnh nói, "Nàng cũng bắt quá là dán mặt nóng xuống mông lạnh mà thôi, trong mắt thái tử chỉ có Cố thôn cô kia." Từ lúc bị Hình Thượng Thiên nghiêm khắc răn dạy, Dương Trúc Quân liền sinh ra oán hận với Hình Thượng Thiên, trong một đêm từ ái mộ biến thành cừu hận.

"Sao người có thể nói như vậy." Sắc mặt Tô ma ma đỏ lên, lại nhìn bốn phía, thấy trong điện đã sớm không người, thế này mới buông lỏng nói, "Nương nương, họa là từ miệng mà ra, người nhưng phải chú ý... Nếu để thái tử nghe thấy được sẽ không tốt lắm."

Dương Trúc Quân nhớ tới thái tử lạnh nhạt mình, càng là hận ý bùng bùng, nói, "Thái tử hẳn đã sớm quên chỗ này có ta, sao có thể nghe thấy?" Dương Trúc Quân nói tới đây, cảm thấy ngực đều là ủy khuất nói không nên lời, nhịn không được lớn tiếng nói, "Ta mới không hiếm lạ hẳn!" Dương Trúc Quân nói xong vờn tay quăng chén trà, lập tức chạy vào phòng ngủ.

Trong lòng Tô ma ma vừa vội lại khó chịu, bắt đầu đi đuổi theo.

Buổi tối, Dương Trúc Quân ngủ trong lòng Tô ma ma, giống như lúc còn nhỏ. Nàng tựa hồ về lại thơ ấu vô ưu vô lự, khi đó nàng vẫn là tiểu công chúa trong nhà, mỗi người đều lấy nàng làm trung tâm, ngay cả con trai độc nhất nhà ngoại tổ mẫu Quý Thụ biểu ca cũng sẽ sủng nàng... Mộng mộng, Dương Trúc Quân lại khóc, nếu không phải vào cung, nàng sẽ thành thân với Quý Thụ biểu ca, sau đó sống cuộc sống bình thường nhưng hạnh phúc đi? Vì sao phụ thân cố tình đưa nàng vào hậu cung lạnh băng này?

Tô ma ma nhìn Dương Trúc Quân ngủ thế nhưng chảy nước mắt, trong lòng đau nhức, cầm khăn tay lau cho nàng, miệng dỗ, "Tiểu bảo bối của ta, mau mau ngủ..." Tiếng ca kia tuy rằng không đủ tuyệt đẹp, lại có thể làm cho người ta thả lỏng tâm thần đến.

Rất nhanh, Dương Trúc Quân liền nặng nề ngủ.

Buổi sáng, hoàng đế thức dậy nhìn thấy nội thất hỗn loạn, tiết khổ màu trắng ném cuối giường, cái yếm màu xanh dưới đệm chăn... chỉ cảm thấy nét mặt già nua có chút hơi đỏ lên, nghĩ ngày hôm qua thật sự là uống quá chén, thế nhưng điên cuồng như vậy. Hắn im ắng đứng dậy, đẩy tay hoàng hậu ngủ say.

Thái giám Lâm Hoài An thấy hoàng đế thật cẩn thận sợ quấy rầy hoàng hậu, trong lòng rất là kinh dị, nghĩ chẳng lẽ hoàng đế hồi tâm chuyển ý? Hắn còn nhớ rõ mấy tháng trước hoàng đế còn chán ghét hoàng hậu.

Rất nhanh hoàng đế như là chạy trốn ra khỏi Phượng Tê cung, sau đó không muốn đề cập, Lâm Hoài An nghĩ, chẳng lẽ là Hoàng đế có chuyện gì thất nghĩ?

Sinh thần Hoàng hậu tới, thời tiết rất là sáng sủa, hoàng hậu thay đổi điệu thấp ngày xưa, mở tiệc chiêu đãi tất cả cáo mệnh phụ, bàn tiệc bày ở Phượng Tê cung.

Cố Tương mang theo nữ nhi đi ăn mừng, Hình Hân còn nhỏ, hơn nữa có chuyện lần trước, Cố Tương tìm cớ, nói đứa nhỏ không thoải mái, chỉ dẫn Minh Huệ đi.

Minh Huệ mặc áo ngắn kim trăm điệp xuyên hoa đỏ thắm, trên đầu cài tiểu quan khảm nam châu, ngọc tuyệt đáng yêu. Bé con đứng giữa điện, cung kính hành lễ hoàng hậu, giọng trẻ con non nớt nói, "Chúc hoàng tổ mẫu, phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn."

Cố Tương ở một bên khần trương nhìn, rất sợ hoàng hậu trước mặt mọi người lại làm chuyện gì đó, kết quả hoàng hậu lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, khiến trong lòng Cố Tương chột dạ. Bà nhìn Minh Huệ vẫy vẫy tay nói, "Cháu gái ngoan, đến bên hoàng tổ mẫu."

Minh Huệ nhìn Cố Tương, thấy nàng gật gật đầu, thế này mới quy củ tiêu sái đi qua.

Hoàng hậu ôm Minh Huệ cười nói, "Thật sự là hài tử ngoan, này đó đều thưởng cho người." Ra hiệu cho cung nữ cầm hà bao dùng kim tuyến làm thành kim nguyên bảo đưa cho Minh Huệ.

Cố Tương nom nớp lo sợ, một bước cũng không dám rời đi, hoàng hậu ôm Minh Huệ nói mấy câu liền giao cho Cố Tương, Cố Tương thế này mới buông lỏng tinh thần.

Một ngày này, hoàng hậu rất là hòa ái dễ gần, lời kéo vài vị phu nhân quen biết trước kia, tuyệt không âm lãnh, làm cho trong lòng Cố Tương rất là kỳ quái, nàng tổng cảm thấy..., tựa hồ có chuyện gì đã xảy ra.

Yến hội vẫn tiếp tục đến buổi chiều, hoàng đế hạ triều mang theo Hình Thượng Thiên lại đây cố ý đưa lễ vật cho hoàng hậu. Chúng cáo mệnh phụ tránh đi, Hình Thượng Thiên thành tâm thành ý hành đại lễ hoàng hậu, hoàng hậu cười đứng dậy khê đỡ, sau đó chỉ vào Cố Tương nói, "Người nuôi nữ nhi tốt, buổi sáng đã hành lễ với ta, bản cung tuổi lớn liền thích con cháu quay quanh như vậy, người nhưng phải cố gắng khai chi tán điệp mới được." Bộ dáng hòa ái dễ gần ngay cả hoàng đế cũng có chút giật mình.

Bất quá hoàng đế hiển nhiên rất là cao hứng nhìn Hoàng hậu chuyển biến, cố ý lưu lại cùng hoàng hậu, yến hội vẫn tiếp tục đến buổi tối.

Cố Tương ôm Minh Huệ đã sớm ngủ lên xe nói, "Điện hạ, chàng không cảm thấy hoàng hậu có điểm kỳ quái sao?"

Hình Thượng Thiên lại như không có nghe thấy, không nói gì, thẳng đến Cố Tương lại hỏi một lần mới quay đầu, nhìn Cố Tương nói, "Ta nghe nói, phụ hoàng gần đây vẫn nghỉ ở tẩm cung hoàng hậu."

Cố Tương, = =, đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ nói hoàng hậu lấy niên kỉ đã bại vô số tiểu yêu tinh trẻ tuổi hậu cung, chiếm lĩnh hoàng đế?

Hình Thượng Thiên lại như không để ý, tiếp tục, biến thành Cố Tương trực tiếp hôn mê, "Hoàng hậu hình như có bầu."

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Lúc Mã Dần đến Dương châu đúng là mưa phùn mờ mờ trời đầy mây, hắt mặc áo tơ lụa màu thiên thanh, trên đầu búi cao, thần sắc nghiêm cẩn, mới từ trên thuyền xuống liền nhìn thấy một nam tử thân hình cao lớn, sắc mặt ngăm đen tại bên bờ thẳng tắp nhìn hắt, ánh mắt tinh luyện, có vẻ giỏi giang mà trầm ổn.

"Mã đại nhân?" Nam tử đi tới, chấp tay nói.

Mã Dần liếc mắt đánh giá nam tử một cái, chỉ cảm thấy người này thân hình mạnh mẽ, bộ pháp trầm ổn, hiển nhiên là người mang vũ kỹ, đoán đó là vị Lục Hành thân tín thái tử, nói, "Lục đại nhân?"

Lục Hành cười cười, từ trong tay áo cầm ngư phù ra, Mã Dần lấy xem một cái, cuối cùng xác nhận thân phận, nói, "Làm phiền Lục đại nhân."

"Khách khí." Lục Hành và Mã Dần lên xe ngựa, rất nhanh xe ngựa phóng trên đường tạo một làn sương khói, không thấy bóng dáng.

Trong xe, Mã Dần hỏi, "Lục đại nhân, đây là đi nơi nào?"

Lục Hành nhìn Mã Dần, do dự nói, "Đi phủ nha Dương Châu trước, Tri Phủ Dương Châu Lý đại nhân đã chuẩn bị yến hội chờ Mã đại nhân."

Mã Dần cau mày, khinh thường nói, "Lúc này ta như thế nào nuốt trôi?"

Lục Hành đã sớm nghe nói qua Mã Dần là người cương trực đến quá mức không thú vị, nghe xong lời này nghĩ, đầu chỉ không thú vị, quả thực là không biết nhân tình. Cho dù hắt ta là khâm sai, phải đến đây phá án, là phụng ý chỉ thái tử điện hạ, nhưng cái gọi là cường long thua địa xà, việc đầu tiên không phải nên đi quan hệ với Tri Phủ địa phương sao? Nhưng nghe lời này, hiển nhiên là một điểm mặt mũi cũng không cho, hắt đang nghĩ tới nên uyển chuyển nhắc nhở như thế nào, bỗng nghe được Mã Dần nói, "Tòa nhà xảy ra án mạng ở nơi nào? Chúng ta trước qua bên kia." (đến chết cũng không bỏ được cái thói luôn cúi)

Nhìn Mã Dần kiên định, Lục Hành cũng là bất đắc dĩ, đành phải theo hắt nói chuyện Vu Thế Nhuận từng là thủ phủ Dương Châu. Lại nói tiếp Lục Hành phụ thuộc vào thái tử điện hạ, chuyện lần này hiển nhiên là kỳ vọng hắt rất nhiều, bất đắc dĩ hắt dò hỏi nhiều ngày, cũng xin giúp đỡ cả vài vị bằng hữu cũ trong chốn giang hồ, vẫn là hết đường xoay sở. Án này... rất sạch sẽ, sạch sẽ đến một điểm manh mối cũng không có, thật giống như là biết trước bọn họ định làm những gì. Nghĩ đến đây Lục Hành kinh hãi, nhớ tới người bạn chuyên môn tìm hiểu tin tức lúc rời đi ân ý nói, "Án này người không thể lại tra xét, phía sau cực kỳ phức tạp, tuyệt đối không phải người ngoài có thể động."

Ngay tại lúc Lục Hành trầm tư, rất nhanh đến nhà cũ của Vu Thế Nhuận, nơi này hiện tại là một đồng hồ đồng, tòa nhà lớn từng tinh điều tể mai sớm đã không thấy tăm hơi bóng dáng, chỉ còn lại có mấy cây cột gỗ còn sót lại.

Mã Dần xuống xe ngựa, đi qua, rất nhanh đến chủ ốc. Hắt tinh tế nhìn mặt đất nói, "Phu nhân Vu Thế Nhuận có phải chết ở chỗ này hay không?"

Lục Hành gật đầu nói, "Đúng vậy."

Tri Phủ Dương Châu Lý Sương không ngừng bước tới bước lui trong phòng, một hồi lâu mới đợi được gia đình ngoài cửa hô, "Lão gia, Lục đại nhân đến rồi."

Lý Sương thở dài nhẹ nhõm một hơi, kinh hi nói, "Mau mời."

Chờ Lý Sương nhìn thấy Mã Dần trong lời đồn cũng là sừng sốt, đều nói người này thiết diện vô tư, cương trực công chính, tính tình càng là có chút không đủ khéo đưa đẩy, quá mức khắc nghiệt, thế nhưng lúc này đang cười dài, tựa hồ có chút cao hứng, như đón gió xuân.

Lý Sương chấp tay nói, "Mã đại nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Mã Dần đáp lễ, Lý Sương dẫn hai người vào phòng. Mã Dần tiếp nhận chén trà nha hoàn bưng lên, cười nói, "Lý đại nhân không cần khách khí, trước khi ta đến vừa mới đi qua nhà có ma kia."

Lý Sương sùng sốt, ngẩng đầu nhìn Lục Hành, thấy hắn gật gật đầu, kinh ngạc nói, "Này..., sao sốt ruột như thế, chờ bản quan đi cùng chẳng phải là rất tốt?"

Mã Dần cười nói, "Không cần phiền toái như thế, lần này đi nhưng là rất có thu hoạch, thế nhưng tìm được một cái hộp sắt."

Lý Sương cả kinh, đứng lên, "Hộp?"

"Đúng vậy." Mã Dần có chút đắc ý nói, "Hộp này cũng là vật chứng khó được."

"Vật chứng gì?" Lý Sương nhìn chăm chăm Mã Dần, chỉ hận không thể lập tức cầm hộp sắt kia đến trên tay xem xét.

Mã Dần và Lục Hành liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức Mã Dần lộ ra khó xử nói, "Còn thỉnh Lý đại nhân thứ lỗi, vật chứng này còn không có thể đưa cho đại nhân xem."

"A?" Lý Sương khó hiểu, "Đây là vì sao?"

"Việc này quan hệ trọng đại, thỉnh Lý đại nhân lượng giải." Mã Dần tựa hồ không chịu nói, bắt đầu uống trà, một bộ đừng hỏi.

Lý Sương liền đem ánh mắt nhắm ngay Lục Hành, mấy tháng này hai người cũng là ở chung hòa hợp. Lục Hành nghiêm túc, lúc đầu nói, "Vật chứng này trọng đại, thỉnh Lý đại nhân thứ lỗi."

Lý Sương cũng không phải người không biết tình thú, rất nhanh liền khôi phục tươi cười, tựa hồ luống cuống vừa rồi bất quá là sơ sẩy trong nháy mắt mà thôi, đợi uống xong nước trà, hắn mời Mã Dần và Lục Hành đi nhà chính, nơi đó đã sớm chuẩn bị tốt đồ ăn.

Chờ rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, mọi người uống có chút say, Lý Sương đỏ mặt nói, "Mã đại nhân, ngài thật là đệ nhất xử án Đại Kỳ chúng ta, đến đến, ta kính ngài một ly." Nói xong tiến lên rót một ly rượu đưa cho Mã Dần, Mã Dần thấy Lý Sương nhiệt tình, bắt đầu tiếp nhận, hai người chạm cốc uống một ngụm, Lý Sương vô cùng vui sướng nói, "Tửu lượng tốt, ha ha."

Chờ một lần nữa ngồi xuống, Mã Dần nói, "Nói Mã mỗ là đệ nhất xử án Đại Kỳ, thật không dám nhận."

Lý Sương kích động nói, "Làm sao có thể? Ta và Lục đại nhân tra xét mấy tháng cũng không có tiến triển, hôm nay Mã đại nhân vừa tới liền tìm thấy vật chứng trọng yếu, này thật đúng là thật đáng mừng!" Nói tới đây chuyển, mang theo vài phần lo lắng nói, "Nhưng vật trọng yếu như vậy, nên để ở đâu? Hay là để chỗ này..."

Lục Hành nghe xong trầm tư chốc lát nói, "Mã đại nhân, án này can hệ trọng đại, vật chứng này lại là quan trọng như vậy, sao không đặt ở chỗ Lục mỗ, tuy rằng Lục mỗ bất tài, nhưng về võ nghệ cũng là có vài phần." Lục Hành lời tuy khiêm tốn, nhưng biểu tình rất là tự tin rồi.

Lý Sương nghe xong quay đầu khẩn trương nhìn Mã Dần, thấy Mã Dần kiên trì nói, "Chúng có này quan trọng, ta tất muốn đích thân mang theo, chờ mấy ngày nữa thẩm tra xử lý, sẽ tự tay giao cho thái tử điện hạ xem xét." Nói xong không hề mở miệng nữa.

Lý Sương không tự giác lộ ra thất vọng.

Cố Tương nghe Hình Thượng Thiên nói hoàng hậu có bầu vẫn là bán tín bán nghi, tổng cảm thấy dựa theo tuổi tác hoàng hậu có chút khó, bất quá tóm lại cũng không phải chuyện nặng cần quan tâm, suy nghĩ một lúc lập tức ném sau đầu.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, Cố Tương bắt đầu cân nhắc lễ vật sinh nhật cho Hình Thượng Thiên. Từ lúc nàng sống cùng Hình Thượng Thiên, quà sinh nhật lần đầu tiên đó là khăn tay, sau vẫn là khăn tay... Mấy năm nay vẫn đều là khăn tay, hiện tại Hình Thượng Thiên có riêng một ngăn kéo, đầy ắp khăn tay nàng thêu, hoa lan đủ loại kiểu dáng. Nữ hồng của Cố Tương khác không học được, chuyên chú thêu hoa lan một trăm năm, ==

Liễu Chi liền ra chủ ý cho Cố Tương, "Nô tì nghe nói, hiện tại lưu hành bốn góc của khăn khăn trên châu, ngọc thạch linh tinh, nhìn rất là quý khí."

Xuân Nha nghe liền nói, "Vậy nếu vạn nhất xước làn da làm sao bây giờ?"

Liễu Chi liền nói, "Trên châu vốn tròn, về phần ngọc thạch cũng đều là mài qua." Nói xong còn lấy khăn tay trong tay áo mình ra cho mọi người xem, "Xem, có phải rất được hay không?"

Đây là một khăn tay trắng thêu hoa mai, hoa mai màu sắc sáng rõ, thêu rất sống động, mà bốn góc khăn tay còn khảm cẩm thạch Phù Dung hồng nhạt, thoạt nhìn rất là khác biệt.

Xuân Nha nhẹ bước nhào lên đoạt lấy, nói, "Ai nha, tốt xem như vậy?" Sau đó tỏ vẻ yêu thích không buông tay.

Liễu Chi rất là đắc ý, "Đương nhiên." Kết quả vừa nói xong liền thấy Xuân Nha nhét khăn tay vào trong lòng, cả kinh nói, "Người làm gì?"

Xuân Nha cười hắc hắc nói, "Liễu Chi tỷ tỷ, này cho ta."

"Không được."

Xuân Nha liền tránh ở phía sau Cố Tương, thè lưỡi nói, "Người đến đây đi?"

Liễu Chi đứng nhìn, cũng không dám thật sự chạy đến phía sau Cố Tương bắt Xuân Nha, thật sự quá hồ nháo, chỉ có thể khì dậm chân nói, "Nương nương, sao người không quản nàng ấy."

Cố Tương cũng là cười ha ha, mặt mày loay loay, mặc kệ. Trần Châu đứng một bên vẫn không nói chuyện xen vào, "Xuân Nha, người mau trả lại cho Liễu Chi, khăn tay này nàng nhưng là thêu gần một tháng, dùng cho chuyện quan trọng nha."

Xuân Nha ngây thơ hỏi, "Chuyện quan trọng gì?"

Lời này khiến Liễu Chi lập tức đỏ mặt, Trần Châu che miệng cười nói, "Đưa cho người trong lòng mà thôi."

Nguyên lai tháng trước trong nhà Liễu Chi gửi thư vào cho nàng nói đã chọn một nhà cho nàng, đối phương cũng nguyện ý chờ nàng ra cung, xem như đã đính hôn. Liễu Chi liền tình thâm thêu khăn tay một tháng, đang muốn đưa cho đối phương, lại bị Xuân Nha đoạt đi.

Cố Tương nhìn Liễu Chi ngượng ngùng, nhin không được cười, trong lòng cảm khái ngàn vạn, thật sự đều đã lớn, một đám đều đã đến tuổi thành hôn, thật đúng là luyến tiếc... Lập tức Cố Tương lại nghĩ đến nữ nhi mình, cũng không biết lúc Minh Huệ xuất giá nàng sẽ là tâm tình như thế nào? Có thể khổ sở hay không?

Qua mấy ngày, Cố Tương nhận được thái tử phi truyền tin tới, kia ý tứ chính là sinh nhật thái tử sắp đến, tất nhiên muốn làm lớn, bảo Cố Tương chuẩn bị... Cố Tương hứng thú liền bỗng không có.

Đến buổi tối Hình Thượng Thiên về, thấy Cố Tương u oán nhìn hắn, Hình Thượng Thiên làm bộ không thấy, thay đổi thường phục, lại rửa mặt, thế này mới thoải mái tựa vào giường ngoác Cố Tương. Cố Tương giống như tiểu hài tử chờ phụ mẫu gọi vội vàng chạy qua, sau đó về mặt chờ mong nhìn hắn.

Hình Thượng Thiên cười nói, "Năm nay bạn quá, không có đi sơn trang nghỉ hè, bất quá có thể đi trên núi Nhạc Lộ săn thú." Lập tức hơi vài phần chờ mong nói, "Đến lúc đó người mang theo tiểu bạch, bây giờ Minh Huệ còn không thể cười ngửa, nhưng thật ra có thể đi nhìn xem, Hân nhi cũng có thể mang theo mở rộng tầm mắt."

Cố Tương, == thái tử người đang trêu ta sao? Ta không phải chờ những lời này.

Hình Thượng Thiên nhìn Cố Tương đại ra, trong bụng cười lăn cười bò, lại cố nén bảo trì mặt không chút thay đổi nói, "Như thế nào, ta còn tưởng rằng người thích đi ra ngoài? Nếu không muốn thì không đi."

Cố Tương lập tức liền nhảy dựng lên, mở to hai mắt nói, "Đi." Sau đó mang theo vài phần không thể tin nói, "Điện hạ, ngài không mang theo ta, chẳng lẽ còn muốn dẫn người khác?" Cố Tương không tự giác nghĩ đến tính toán của thái tử phi, bỗng nhiên có ý thức nguy cơ.

Hình Thượng Thiên thấy Cố Tương sốt ruột, trong lòng rất buồn cười, lại vẫn là cố nén, giống khuôn giống dạng suy nghĩ chốc lát nói, "Uh, người không đi, tự nhiên còn có người khác."

Cố Tương nghe Hình Thượng Thiên nói, máu ghen lại nổi cao hơn, túm lấy cánh tay Hình Thượng Thiên làm nũng nói, "Điện hạ, buổi tối ta sẽ cho điện hạ cái chần, sẽ ngâm nước trà cho điện hạ uống, còn có thể cho điện hạ...." Cố Tương nói tới đây bỗng nhiên phát hiện, tác dụng của mình thực rất ít, trừ bỏ sinh đứa nhỏ cho hắn thật đúng là không gì nữa, ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ, mặt nàng đỏ lên, nói, "Điện hạ, gần đây trời lạnh, ôm ta ngủ ấm."

Hình Thượng Thiên nghe xong lời này thật sự là nhin không được ý cười, ôm gối cười phá lên, chỉ vào Cố Tương nói, "Người nha..., thực là cái gì đều dám nói."

Cố Tương thấy Hình Thượng Thiên cười vui sướng, này mới hiểu được, nguyên lai vừa rồi Hình Thượng Thiên vẫn đùa nàng. Nàng thẹn quá thành giận, nói, "Ta nói chuyện nghiêm túc với điện hạ, điện hạ lại giễu cợt ta." Mẹ nó, thật muốn bỏ nhà đi.

Hình Thượng Thiên cười thiếu chút nữa đau sốc hông, một hồi lâu mới ôm Cố Tương đến trong lòng, ôn nhu nói, "A, ôm rất ấm áp, bản thái tử liền ân chuẩn."

Cố Tương khì cảm lấy gối quăng qua, kết quả quăng xong rồi nàng liền hối hận, nàng phát hiện mình thật sự là lớn mật, thế nhưng còn dám quăng thái tử..., ==

Không khí yên lặng một khắc.

Cố Tương đang nghĩ có nên nhanh chóng bồi tội hay không? Kết quả Hình Thượng Thiên một tay đẩy gối, thần sắc hung ác nói, "Cố lương đệ, lá gan người thật sự là càng lúc càng lớn, xem ra không trừng trị người, thật sự là không được." Nói xong đặt Cố Tương ở dưới thân.

Cố Tương vốn đang có điểm chột dạ, nhìn thấy tuy rằng trên mặt Hình Thượng Thiên như tức giận, nhưng trong ánh mắt lộ ý cười, liền biết hắn không thật sự tức giận, trong lòng vừa động, liền vận vẹo thân mình nói, "Điện hạ, buông." Sau đó yên lặng kéo vạt áo ra, lộ ra phong cảnh bên trong.

Hình Thượng Thiên phát hiện động tác nhỏ của Cố Tương, vừa bực mình vừa buồn cười, cảm thấy thêm vài phần kích thích, hung hăng nhéo cái mũi Cố Tương nói, "Người là tiểu yêu tinh..."

Ân, Cố Tương thực thân nhiên tiếp nhận xưng hô tiểu yêu tinh này, nàng bình tĩnh lại ngọt ngào đem chân bò lên lưng Hình Thượng Thiên, nói, "Ta chính là tiểu yêu tinh của điện hạ."

Rất nhanh trong phòng liền truyền đến tiếng Hình Thượng Thiên cười mang theo vài phần sùng nịch bất đắc dĩ.

Tây Hoa cung, thái tử phi rất bận rộn nhìn danh mục, tăng tăng giảm giảm, lại cảm thấy không đúng, nói, "Người bỏ vịt lạt, đổi thành con vịt Tứ Hỷ, tên này nghe càng vui mừng chút." Một thái giám thoát nhìn có chút nhỏ gầy nhớ kỹ.

"Nương nương, ngài xem muốn thêm Phật khiêu tường hay không?" Hương Ngưng hỏi.

Thái tử phi nghe xong gật đầu nói, "Cũng thêm vào."

Vài người thảo luận một lúc lâu, chờ sắc trời sập tối mới quyết định xong thực đơn, chờ thái giám phòng ăn đi rồi, thái tử phi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, uống mấy ngụm trà, lại nói với Hương Ngưng, "Người lấy kiện quần áo kia lại đây cho ta nhìn một cái."

Hương Ngưng đi lấy một hộp gỗ màu đỏ trở sơn nam lại đây, mở hòm ra, bên trong là một kiện trường bào huyền sắc dệt lụa hoa, trang bị Tử Kim sắc đoàn hoa, đường viền kim tuyến thêu mây, thoát nhìn rất tinh tế. Hương Ngưng nhìn, quần áo dưới ngọn đèn dì thường tinh xảo, nói, "Thật đẹp."

Thái tử phi nhìn không được nở nụ cười, nói, "Cũng không biết điện hạ có thích không."

Hương Ngưng vội vàng nói, "Tâm ý của nương nương, điện hạ tự nhiên là thích."

Thái tử phi nghe xong rất cao hứng, lại xem xét quần áo ngày mai mình muốn mặc, biết an bài thỏa đáng, thế này mới cao hứng đi vào giấc ngủ. Nàng nằm trên giường, nhìn túi hương treo góc màn, nghĩ, lúc này điện hạ tổng không đến mức cự nàng ngoài cửa đi?

Ngày hôm sau buổi tối thái tử phi cũng không có tặng kiện trường bào tử mĩ thêu kia, bởi vì sáng sớm đã truyền tới tin tức phi thường lãnh bạo, hoàng hậu mang thai! Thái tử nghe xong phải đi tìm hoàng đế chúc mừng, sau đó yến tiệc đêm nay tự nhiên bị hủy bỏ.

Tin tức này như là một quả bom, không chỉ có hậu cung, chính là triều đình cũng bị một ít hữu tâm nhân nghe được.

Nếu hoàng hậu sinh hạ nhi tử, thì là đích tử, tuy rằng hai hoàng tử tuổi chênh lệch, nhưng dù sao cũng là xuất thân bất đồng, thực là có chút vi diệu. (mấy ông này nghĩ xa quá, với tuổi của lão vua già, chờ nói đứa nhỏ còn – đang – bụng – mẹ lớn sao? Vua già đi, 1 thái tử lớn tuổi nhiều kinh nghiệm có thể lực với 1 thằng nhóc choai choai, ai thắng?)

Thái tử phi mặc vài bôi xanh nhạt Mai Lan Trúc ám văn lụa hoa, vẻ mặt trang trọng thanh lịch tiến vào. Hoàng hậu đang mặt mày hồng hào nhận lấy mọi người chúc phúc, vài vị tân sủng của hoàng đế đều lại đây chúc mừng, ngay cả Cố lương đệ luôn ngây ngốc trong Linh Khê cung cũng đều lại đây. Nàng nhìn Cố Tương yên tĩnh ngồi như vậy cũng không che giấu được nhan sắc khuynh thành, chèn ép tất cả mỹ nhân tinh xảo ở đây xuống, chỉ cảm thấy thực chói mắt.

Hoàng hậu nhìn thấy thái tử phi rất cao hứng nói, "Cuối cùng người cũng tới, lại đây." Sau đó chờ thái tử phi ngồi vào chỗ của mình, thân thiết lôi kéo tay thái tử phi Ngô Lan Hi nói, "Bản cung nghe nói lúc người còn ở nhà mẹ đẻ, nữ hồng là chuyên học cùng danh sư, chính là thêu song mặt cũng dễ như trò bàn tay."

Thái tử phi khiêm tốn cúi đầu nói, "Bất quá là học da lông mà thôi."

Hoàng hậu tươi cười rất từ ái, "Nhìn người khiêm tốn này... Luôn tốt hơn bản cung cường đi, bản cung già đi, ngay cả kim đều cầm không được." Nói xong lộ ra vài phần sảo nảo.

Lý Mỹ Nhân đuổi bước lên phía trước nói, "Ai nói nương nương già đi? Nương nương nhìn cũng chỉ mới hai mươi."

Hoàng hậu nhìn Lý Mỹ Nhân mềm mại như làm từ nước, thấy nàng vẽ mặt a dua, tâm tình vô hạn tốt, nói, "Người dẻo miệng, ngọt như vậy, đến lại ăn một viên đường, sau đó nhiều hò hét bản cung, bản cung cũng liền cho là thật."

Lý Mỹ Nhân còn như thật sự nói, "Nương nương, ngài hỏi một chút các tỷ muội, có phải hay không như vậy, nương nương nhìn thật sự là trẻ tuổi, chính là ta cũng không bằng."

Lời này khiến mọi người vội vàng lại phụ họa, trong điện đều là a dua vuốt mông ngựa. Cố Tương cúi đầu, đếm số viên gạch khu dưới, từ vừa mới bắt đầu đến bây giờ nàng đã đếm hết tất cả một lần, tổng cộng ngang ba mươi hai khối, cao sáu mươi tư khối, thật sự là nhàm chán...

Nàng vốn nửa tin nửa ngờ, kết quả hoàng hậu thật đúng là có, quýnh, nhìn ánh mắt Hình Thượng Thiên bình tĩnh, tâm tư Cố Tương phức tạp cũng bình tĩnh lại, mang theo lễ vật Hình Thượng Thiên đã sớm chuẩn bị tốt cho nàng, đến thăm hoàng hậu, dựa theo lời Hình Thượng Thiên nói, chỉ cần đi một chuyến là được.

Kết quả nàng đến mới phát hiện thái tử phi không có tới, ngay cả Dương lương đệ cũng không lại đây, nàng còn có chút xấu hổ, nghĩ có phải mình quá gấp gáp hay không, cũng may tâm tình hoàng hậu tựa hồ tốt lắm, vẫn bị vài vị mỹ nhân, bảo lâm phẩm giai thấp nịnh hót, tạm thời không có nhớ tới nàng.

Hoàng hậu nghe xong vài vị bảo lâm ninh hót, hiển nhiên rất cao hứng, nhìn thái tử phi Ngô Lan Hi và Cố Tương, giọng điệu vừa chuyển nói, "Bản cung vốn định làm vài món quần áo cho đứa nhỏ chưa sinh ra này, lại là có chút tinh thần không tốt." Nói tới đây cầm lấy tay thái tử phi chân thành nói, "Thái tử phi nhất định có thể phân ưu cho mẫu hậu đi?"

Thái tử phi thế này mới hiểu được vì sao vừa rồi hoàng hậu đề cập chuyện nữ hồng, vội vàng cung kính nói, "Có thể phân ưu cho mẫu hậu, con dâu tự nhiên là vui mừng."

Hoàng hậu rất từ ái cười cười, vỗ vỗ tay thái tử phi nói, "Vậy là tốt rồi." Sau đó lại nhìn Cố Tương phía sau, còn nói thêm, "Cũng không biết Cố lương đệ cũng có chịu hay không?"

Cố Tương, ==, cmn, nàng chỉ biết lão yêu bà này sẽ không sống yên ổn, thì ra đặt bẫy ở đây.

Chờ lúc trở về, Cố Tương và thái tử phi Ngô Lan Hi đều lĩnh một đồng việc, hai mươi đôi tất, hai mươi cái yếm... Hoàng hậu còn thật sự công đạo nói, sợ người khác thù không tốt, nhất định phải hai người tự tay làm! Còn không cho tìm giúp đỡ, đây là muốn ép buộc các nàng!

Bất quá Cố Tương rất nhanh có đối sách, lấy trình độ nữ hồng của nàng, chuyên chú thêu hoa lan một vạn năm, nàng cũng không tin không thêu ra tác phẩm làm cho hoàng hậu kinh hi, ==

Chờ trở lại Linh Khê cung, Cố Tương khí cũng tiêu không sai biệt lắm, lập tức nghĩ tới sinh nhật Hình Thượng Thiên, cũng không thể bởi vì hoàng hậu quấy rối như vậy liền quên hẳn, vội vàng vào nội thất chuẩn bị quà sinh nhật cho Hình Thượng Thiên.

Hình Thượng Thiên trở về từ chỗ hoàng đế cũng là tâm tình phức tạp, hoàng đế về mặt xấu hổ cộng thêm vui sướng nói với hắn, thật sự là không ngờ tới, hậu cung rất nhiều nữ tử dĩ nhiên là hoàng hậu hoài thượng trước. Lúc đầu hắn không thể tin được, thẳng đến thai tọa ổn ba tháng thế này mới dám công bố, có lẽ, này chỉ sợ là thiên ý, là người con nào của hắn đầu thai trở lại, nói tới đây hưng hăng uống một ly rượu, lộ ra vài phần thương cảm.

Kỳ thật Hình Thượng Thiên cũng không bài xích chuyện hoàng hậu có đứa nhỏ, cho dù sinh hạ con trai lại như thế nào, chờ đứa nhỏ kia lớn lên hẳn đã sớm ngồi ổn vị trí thái tử, có gì ngại?

Ngược lại vì có đứa nhỏ này, hoàng đế sẽ giảm bớt áy náy với hoàng hậu, như thế..., nhưng thật ra là một cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Hình Thượng Thiên vừa tới cửa Linh Khê cung liền nhìn thấy Xuân Nha đang cười dài chờ, thấy hắn phúc thân nói, "Điện hạ, nương nương bảo ta ở chỗ này chờ ngài." Nói xong cầm mảnh vải, "Nương nương bảo ta bịt kín mắt điện hạ mới được đi vào."

Hình Thượng Thiên thấy Xuân Nha hưng trí bừng bừng, nhớ tới Cố Tương luôn rất nhiều chủ ý, nhện không được nở nụ cười, nghĩ rằng không biết lại là muốn làm cái gì, cúi đầu để Xuân Nha bịt kín mắt hắn, lại theo Xuân Nha dẫn vào.

Chờ một hồi lâu, Hình Thượng Thiên cảm thấy cơ hồ là đi nửa thế kỷ rồi, hắn nghe được giọng Xuân Nha, "Điện hạ, tốt lắm, nô tì cởi bỏ vải cho điện hạ được không?"

Hình Thượng Thiên gật gật đầu, rất nhanh liền cảm giác được phía sau có một đôi tay linh hoạt... Hắn nghĩ, thân thủ Xuân Nha này thật đúng là càng ngày càng tốt, đi đường cơ hồ nghe không được động tĩnh gì, ngón tay cũng tương đối nhanh nhẹn, có nàng bên người Cố Tương hẳn cũng yên tâm.

Hình Thượng Thiên nhìn phía trước, có chút ngây dại. Cảnh sắc thật đẹp, một tiểu hoa viên, treo vô số trần đèn cung đình lớn nhỏ, một cây đào treo mấy lồng đèn hình quả đào, trên cỏ xanh nhạt cũng cách vài bước lại có một ngọn đèn hình con thỏ, phía trước có một con sông nhỏ lại có đèn hình hoa sen, chiếu rọi sáng ngời, có ánh sáng xinh đẹp nói không nên lời, giống như đặt mình trong ánh trăng.

Cố Tương mặc áo ngắn màu hồng phấn đường viền kim tuyến, váy Phù Dung bách hoa, trên đầu đội trâm châu lam châu quan, quả nhiên là xinh đẹp, giống như hăng nga trên cung trăng, đẹp làm người ta hít thở không thông. Minh Huệ cũng ăn diện y hệt, như thể là phiên bản thu nhỏ, ngọc tuyết đáng yêu giống như tiểu tiên tử, đáng yêu đến bạo. Hai người thấy Hình Thượng Thiên lại đây nhất tề xoay người phúc thân, cười dài nói, "Cung chúc điện hạ (phụ thân)..."

Hình Thượng Thiên cười đi nhanh tới, xoay người liền ôm Minh Huệ lên, hôn hai má của nàng nói, "Minh Huệ, thực ngoan."

Minh Huệ lại khẩn trương đẩy Hình Thượng Thiên nói, "Ai nha, cha, đừng làm méo châu quan của ta, mất lâu lắm mới đội được."

Hồn nhiên khiến Cố Tương và Hình Thượng Thiên đều nở nụ cười.

Hình Thượng Thiên bắt đầu đi lắc đầu, Cố Tương lại nhìn không được cười giải thích nói, "Minh Huệ buổi chiều mặc vào quần áo này liền không chịu cởi." Cố Tương thật không ngờ đứa nhỏ mới như vậy đã biết thích chung điện, -_|||, "Minh Huệ, người không phải từ buổi sáng đã nói muốn cho cha người lễ vật sinh nhật, mau lấy ra."

Minh Huệ nghe xong mở to hai mắt nhìn, nói "Ai nha, ta quên mất, cha người thả ta xuống." Sau đó chạy tới trên bàn đã bày thức ăn, cầm một cái hộp nhỏ, lại chạy về đưa cho Hình Thượng Thiên nói, "Phụ thân, đây là lễ vật ta tặng cho người."

Trong ánh mắt chờ mong của Minh Huệ, Hình Thượng Thiên mở hộp ra, bên trong dĩ nhiên là một điểm tâm màu trắng hình heo con, đáng điệu thơ ngây đáng yêu, Hình Thượng Thiên lấy điểm tâm ra hỏi, "Đây là cái gì?"

Minh Huệ kiêu ngạo ưỡn ngực nói, "Là ta nấu, bên trong còn có mút táo, phụ thân nếm thử đi, ăn ngon lắm." Nói xong còn liếm môi, Cố Tương quản Minh Huệ cực nghiêm chuyện ăn uống, bình thường không cho ăn đường, điểm tâm, mút hoa quả,... làm cho nàng nghĩ đến đồ ăn vặt liền như đứa nhỏ đáng thương mấy ngày không ăn cơm.

Hình Thượng Thiên nhìn Minh Huệ, chỉ thấy mắt to vụt sáng, dĩ thường xinh đẹp... Cảm thấy tâm đầu nhuyển, nhìn không được lại cúi đầu hôn Minh Huệ nói, "Tiểu quận chúa của Bản thái tử làm, tự nhiên là ăn ngon." Nói xong thật sự trước mặt Minh Huệ cắn một ngụm, chỉ cảm thấy mút táo kia ngọt đến đau răng, quýnh, lại thấy Minh Huệ khát vọng, cơ hồ nuốt nước miếng, tâm tư vừa động liền đưa còn lại cho Minh Huệ nói, "Phụ thân ăn không vô, còn lại Minh Huệ thay cha ăn có được hay không?"

Minh Huệ cao hứng gật đầu, lập tức bắt an ninh về phía Cố Tương, Cố Tương nghĩ hôm nay tóm lại là ngày đặc thù liền ngoại lệ, nói, "Phụ thân đưa cho người, liền ăn đi."

Nhìn Minh Huệ hưng phấn, Hình Thượng Thiên rất không đành lòng, cũng biết lúc này đứa nhỏ ăn nhiều đồ ngọt không tốt cho răng, đành phải nhìn xuống, lập tức chuyển ánh mắt hướng về trên bàn, đã bày không ít đồ ăn, đều là Hình Thượng Thiên thích ăn.

Cố Tương chuẩn bị cho Minh Huệ một ghế, bất quá chính là cao hơn ghế dựa bình thường chút mà thôi, phía trước có vòng bảo hộ, ba người ngồi một chỗ, Hình Hân còn không đến một tuổi, buổi tối ngủ rất sớm, tự nhiên không tham dự.

Bất quá trong chốc lát, phòng ăn liền dâng một chén mỳ trường thọ, Cố Tương chỉ vào nói, "Điện hạ, đây là ta tự tay kéo." Sau đó cười dài nói, "Chúc điện hạ, hàng năm như hôm nay, tuổi tuổi như sáng nay."

Làm mỳ này thật khiến Cố Tương mệt muốn chết rồi, nguyên lai nhìn mấy sư phó làm mỳ sợi như đang đùa giỡn tạp kỹ, xinh đẹp tiêu sái, đợi tới chính mình làm mới cảm thấy thực đặc biệt mệt. Mỳ sợi kia không phải đến trên mặt của nàng chính là cánh tay, cuối cùng sư phó mỳ sợi bắt đầu đi, tìm một cái ghế, sau đó hai người cùng nhau kéo, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này.

Trong lòng Hình Thượng Thiên rất cảm động, miệng lại trêu chọc nói, "Còn tưởng rằng lễ vật năm nay cũng là khăn tay."

Cố Tương xấu hổ mặt đều đỏ, nói, "Khăn tay cũng có." Nói xong bảo Liễu Chi cầm khăn tay mình thêu tốt lại đây, cả một tráp đều là một loạt khăn tay... Hình Thượng Thiên nhìn buồn cười nói, "Nữ hồng của Cố lương đệ, thật đúng là vài năm như một ngày."

Cố Tương càng đỏ mặt, nàng thấy Hình Thượng Thiên dưới ánh trăng mặt như quan ngọc, càng tuấn tú tiêu sái, giống như con sông kia lưu động róc rách, làm người ta tâm động, da mặt dày nói, "Điện hạ nếu không chê khỉ, ta liền thêu khăn tay cả đời cho điện hạ."

Hình Thượng Thiên nhìn ánh mắt Cố Tương tình ý đặc hơn, ánh mắt càng trở nên nhu tình như nước, hai người nhìn chăm chú lẫn nhau, tựa hồ có thể nhìn đến trong lòng đối phương. Cho tới bây giờ cũng chưa cảm thấy gần sát như vậy, sắp quần quanh cùng một chỗ.

Thân ảnh hai người càng ngày càng gần, tựa hồ sẽ cùng một chỗ, bỗng nhiên chợt nghe Minh Huệ hô, "Phụ thân, ta cũng muốn làm điểm tâm heo con cả đời cho phụ thân!"

Lời này, hai người đều cả kinh, lập tức rất nhanh liền bật cười, tiếng Hình Thượng Thiên cười thống khoái trong sáng, Cố Tương thanh thúy sáng ngời.

Chờ ánh trăng đã đến giữa không trung, Minh Huệ buồn ngủ không được đã bị bà vú bế đi xuống. Cố Tương và Hình Thượng Thiên ngồi cùng một chỗ, nước sông róc rách lưu động, vang động dễ nghe, bốn phía đèn lồng giống như bảo thạch sáng lên, làm người ta giống như đặt mình trong tiên cảnh.

Có đôi khi cứ lẳng lặng dựa vào cùng một chỗ như vậy, không nói gì cũng sẽ cảm thấy trong lòng rất thỏa mãn. Cố Tương tựa bà đầu vào cánh tay Hình Thượng Thiên, một hồi lâu, mới nói, "Điện hạ, ta ca một bài cho điện hạ nghe nhé?"

Hình Thượng Thiên liền nở nụ cười, mặt mày ôn nhu, yêu thương hôn cái trán Cố Tương nói, "Tốt."

Cố Tương thanh thanh cổ họng bắt đầu ca khúc "Minh Nguyệt bao lâu có". Tiếng ca của nàng uyển chuyển ôn nhu, du dương làm người ta quyến luyến, như là ôn nhu vuốt ve, triền miên ý khắc cốt đến trong lòng.

Cố Tương xướng đến "chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm cộng thiên duyên", quay đầu lại nhìn Hình Thượng Thiên, ánh mắt nhu tình như nước tựa hồ có thể hòa tan tâm người. Hình Thượng Thiên si ngốc nghe, trong ánh mắt lộ tình ý ôn nhu như trăng sáng.

Xuân Nha ở một bên canh chừng, đang nghe vui vẻ, kết quả chỉ chớp mắt phát hiện Cố Tương không xướng nữa. Nàng vươn cổ nhìn, lại nói tiếp suối nước này vẫn là Hình Thượng Thiên cố ý làm cho Cố Tương, dẫn nước từ hoa viên Đông cung lại đây, bởi vì Cố Tương nói buổi sáng đứng lên muốn nghe tiếng nước chảy.

Kết quả nàng nhìn thấy Hình Thượng Thiên ôn nhu ôm Cố Tương, hai người mặt dán mặt, hai bóng hình dưới ánh trăng màu bạc đẹp như một bức họa. Nàng lập tức đỏ mặt, lại lùi thân mình về, nghĩ, tình cảm giữa nương nương và điện hạ thật càng ngày càng thâm.

Thái tử phi Ngô Lan Hi đứng ở đường nhỏ ngoài Linh Tế cung, nói với Hương Ngưng, "Ngươi nghe một chút đây là thanh âm gì?"

Hương Ngưng kỳ thật đã sớm nghe được, lại không dám nói, cười nói, "Nương nương nghe lầm, không có thanh âm gì." Nói tới đây lại khuyên nhủ, "Nương nương, đã trễ thế này, thái tử điện hạ mỗi ngày bận rộn chính sự, rất là vất vả, lúc này tất nhiên đã đi ngủ, lễ vật này ngày mai chúng ta hãy đưa được không?" Nguyên lai tuy rằng Hình Thượng Thiên nói không làm yến tiệc sinh nhật, nhưng thái tử phi Ngô Lan Hi cảm thấy không cam lòng, ăn xong cơm chiều, cầm bọc trường bào mình tỉ mỉ làm, chuẩn bị đưa cho Hình Thượng Thiên.

Kết quả Hương Ngưng vừa nói xong, tiếng ca động lòng người vừa rồi lại vang lên, trong mắt thái tử phi vụt sáng qua một tia đỏ kị, miệng nhin không được mắng, "Tiện tì!"

Hương Ngưng nhìn Linh Khê cung cách đó không xa hoảng sợ, nói, "Nương nương, đừng hù dọa nô tì, nơi này nhưng là ngoài Linh Khê cung, nếu thái tử điện hạ nghe được... Lần trước hần đã trách tội nương nương, lúc này nếu lại..."

Thái tử phi nghe xong lời này, nhớ tới ánh mắt Hình Thượng Thiên ghét bỏ, không tự giác trong lòng phát lạnh, ngồi phịch xuống, như là bị rút đi sinh mệnh. Một hồi lâu mới vô tình nói, "Trở về đi, nguyên lai ta một phen tâm ý, chung quy đánh không lại nữ tử hạ lưu kia." Ngửi khí mùi oán hận.

Hương Ngưng sợ nhìn xung quanh, lại thấy cửa cung Linh Khê cung cách đó không xa đóng chặt, thế này mới chạy nhanh giúp đỡ thái tử phi vội vã trở về.

Tri Phủ Dương Châu Lý Lâu về phủ mình, trực tiếp đi trong viện thiếp thị Tôn thị. Tôn thị không quá xinh đẹp nhưng nói chuyện nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, ôn nhu như là làm từ nước, là tân sủng mới nhất của Lý Lâu.

Tôn thị thấy Lý Lâu uống có chút nhiều, ôn nhu nói, "Lão gia, nô tì đi chuẩn bị canh giải rượu cho lão gia nha." Lý Lâu xua tay nói, "Không cần, lão gia ta còn không có không dùng được như vậy, ha ha."

Tôn thị nhìn Lý Lâu mặt mang vui mừng, hỏi, "Lão gia nhưng là có chuyện cao hứng gì? Mấy ngày trước đây còn thấy lão gia mặt co mày cau, lúc này lại uống rất nhiều."

Lý Lâu làm một động tác chó có lên tiếng, "Không thể nói cùng người khác."

Về mặt Tôn thị kinh ngạc, nhin không được hỏi, "Rốt cuộc là chuyện gì, lão gia thế nhưng cẩn thận như vậy."

"Ha ha." Lý Lâu cao hứng lớn tiếng cười cười nói, "Vụ án Vu Thế Nhuận rốt cục có tiến triển."

"Cái gì?" Tôn thị cũng biết vụ án một nhà Vu Thế Nhuận, người nợ dù sao cũng là thủ phủ Dương Châu, toàn gia mặc danh kỳ diệu đều bị chết cháy, khiến toàn bộ thành Dương Châu lòng người hoảng sợ. Lần trước nàng còn nghe ca ca nhà mẹ đẻ mình hỏi có tiến triển gì không.

"Mấy ngày trước đây thái tử điện hạ phái Mã Dần lại đây, người nợ chắc hẳn ngươi chưa nghe nói tới đi, hần chính là người dám chém giết trưởng tử Văn Châu công chúa tiền triều, ngươi nói là gan hăn lớn không? Không chỉ có lá gan lớn, còn từng phá rất nhiều vụ án không tưởng, là người có tài. Ta đang lo án tử này chậm chạp không thể phá, thái tử trách tội xuống, kết quả vị Mã đại nhân này vừa tới liền tìm được một vật chứng cực kỳ quan trọng, ngươi nói bản lão gia nên cao hứng hay không?"

Tôn thị nghe xong cả kinh, lộ ra vài phần lo lắng, lập tức rất nhanh che giấu thần sắc, cười nói, "Vây chúc mừng lão gia, nhưng không biết vật chứng kia là gì?"

Lý Lâu có chút phiền lòng lắc lắc tay nói, "Lại nói tiếp thật sự là khiến bản quan một bụng khí, Mã Dần kia nói vật chứng rất là quan trọng, thế nhưng xem cũng không cho ta liếc mắt một cái, tự mình mang theo trên người, nói là chuẩn bị trực tiếp trình lên thái tử điện hạ." Nói tới đây tiếp nhận nước trà Tôn thị đưa qua uống một hơi sạch sẽ, lập tức cầm tay Tôn thị nói, "Đừng nói chuyện không thú vị, để lão gia ta hôn một cái..."

Tôn thị vui mặt vào trong lòng Lý Lâu, tay lại gắt gao cầm lấy khăn tay không buông ra.

Lục Hành lo lắng an nguy Mã Dần, kiên trì muốn ngủ cách vách Mã Dần, như thế hai người nhưng thật ra một người ngủ tây sương, một người trụ đông sương, ở giữa chỉ cách một cái nhà chính.

Buổi tối này, Lục Hành vừa mới ngủ liền nghe được cách vách truyền đến tiếng nói chuyện âm ỹ. Hần giật mình tỉnh lại, tùy tay chụp vào áo khoác liền ra bên ngoài, kết quả vừa đi tới nhà chính thấy nằm một nữ tử tuổi còn trẻ đang nằm trên đất, mà bên cạnh nàng là Mã Dần vẻ mặt nghiêm túc.

"Mã đại nhân?" Lục Hành cả kinh nói.

"Trước gọi người trói nàng lại, một lát ta nói với ngươi." Khuôn mặt Mã Dần không thay đổi, bình tĩnh nói.

Chờ Lý Lâu chạy tới, kinh ngạc nhìn ái thiếp Tôn thị của mình bị trói gô, trên tay còng dây xích, miệng bị nhét khăn, trên mặt Tôn thị kia mang theo lạnh lùng hần chưa từng thấy, hần run run chỉ vào nàng mắng, "Tiện nhân! Mệt ta còn sùng ái ngươi có thêm, nguyên lai lại là nội gian." Lập tức quay đầu nóng vội hỏi Mã Dần, "Mã đại nhân, vật chứng còn không?"

Mã Dàn vuốt chòm râu cười nói, "Làm sao có vật chứng gì."

"A..." Nghe đến đó Lý Lâu mới phản ứng lại, lập tức liền hiểu được dụng ý Mã Dàn, "Mã đại nhân ý tứ là căn bản không có vật chứng, bắt quá là vì dẫn nội gian này lộ mặt?" Lý Lâu càng nghĩ càng thấy chính xác, nhà kia bọn họ cơ hồ lật từng mảnh đất cũng không thấy gì, như thế nào Mã Dàn đi liền trực tiếp tìm được vật chứng? Lúc trước hẳn bắt quá là cảm thấy Mã Dàn xử án như thần, đều là vì người ta tang bốc, thế nhưng không có nghĩ nhiều, hiện tại ngẫm lại thật sự là bị choáng.

Tôn thị nghe đến đó, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, liều mạng gượng thân mình, tựa hồ rất là phần nộ.

Lục Hành cười lạnh vài tiếng, nói, "Ngươi cho rằng nơi này là nơi nào?" Tiến lên hung hăng đập Tôn thị mấy đá còn nói thêm, "Nếu ngươi khai báo chi tiết còn có đường sống, nếu dám có ý định lừa gạt... chính là Thiên Hoàng lão tử cũng không thể cứu được ngươi."

Tôn thị bị đá đau, chảy nước mắt, lại quật cường trừng mắt nhìn Lục Hành, một bộ kiệt ngạo bất tuân.

Một buổi tối này, đám người Mã Dàn đều không ngủ, Lục Hành tự mình ra trận đến tra tấn Tôn thị.

Chờ trời vừa lượng Mã Dàn có chút chịu không nổi, ghé vào trên bàn ngủ, chờ hắn mở to mắt cũng là bị Lục Hành đánh thức, trên mặt Lục Hành mang theo vài phần kinh nghi bất định, hiển nhiên là bị dọa.

Mã Dàn và Lục Hành tuy rằng kết giao không nhiều lắm, nhưng kết luận người này là người tương đối trầm ổn, cho nên hiện tại nhìn hắn như vậy, lập tức nghĩ đến một khả năng... Trong lòng cả kinh, mở to hai mắt nhìn, gắt gao cầm lấy cánh tay Lục Hành hỏi, "Có phải Tôn thị kia hay không?"

Lục Hành cắn môi, xấu hổ nói, "Ta thực xin lỗi Mã đại nhân."

"Thật sự đã xảy ra chuyện?" Thân mình Mã Dàn lung lay, dựa vào lưng ghế.

"Đã độc phát mà chết." Lần đầu tiên Lục Hành cúi đầu, hiển nhiên rất áy náy, hắn không nghĩ qua Tôn thị cũng còi như vậy, bọn họ cơ hồ dùng hết thủ đoạn tra tấn, tra tấn tôn thị kia người không ra người quý không ra quý, lại không cậy được miệng của nàng. Hắn còn nhớ rõ Tôn thị dùng ánh mắt cười nhạo nhìn hắn nói, "Các ngươi phá không được án này, đừng phí công." Loại ánh mắt này tự tin nay nghĩ đến vẫn là cảm thấy trong lòng bức bối.

Nữ tử như vậy hoặc là tổ chức ám sát trong chốn giang hồ bí mật bồi dưỡng từ nhỏ, hoặc chính là..., một ít người có ý bồi dưỡng cô nhi làm quân cờ. Hắn nhìn thủ đoạn Tôn thị, cho rằng là người sau, bởi vì trên người Tôn thị tự mang theo ý vị thể gia nữ tử, ít có tổ chức ám sát có thể nuôi dưỡng được, nhưng rốt cuộc là ai?

Là ai ở phía sau xếp đặt tất cả? Ban đầu Lục Hành nóng lòng muốn thử, hắn biết mình có thể thắng chức rất nhanh hay không, có thể được thái tử trọng dụng hay không phụ thuộc chuyện này, nhưng chuyện cho tới bây giờ hắn nhưng không có hăng hái lúc trước, ngược lại cảm thấy cả người rùng mình, có cảm giác bị người kéo vào bẫy.

Lúc Mã Dàn chạy tới nhà tù, chỉ thấy thi thể Tôn thị, hắn cúi đầu cẩn thận xem xét, thấy sắc mặt nàng đã trắng bệch, khoe miệng lưu máu đen, ánh mắt âm trầm, lắc đầu nói, "Hạc đình hồng, một giọt trí mạng."

"Mã đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?" Lý Lâu nửa đêm chịu không nổi đi ngủ chút, chờ tỉnh lại chợt nghe sư gia nói Tôn thị đã mất mạng, hoảng sợ, vội vã ngay cả mũ quan cũng không kịp mang liền chạy tới.

Lục Hành lúc này đã bình tĩnh lại, nhìn thấy Lý Lâu dung nhan không chỉnh như vậy cau mày nói, "Đêm qua ta bắt quá rồi đi nháy mắt, kết quả trở về liền nhìn thấy Tôn thị đã mất mạng, vài vị sai dịch bên cạnh cũng đều đã chết."

"Lục đại nhân, sao ngươi khinh suất như vậy?" Lý Lâu gấp lên, hiện tại hắn cả đầu đều là chuyện phá án, án này đã tha nửa năm, thật sự nếu không phá được án, khó nói mũ cánh chuồn của hắn có thể giữ được hay không.

Lục Hành nghe Lý Lâu mang theo vài phần trách cứ nói, "Ta khinh suất? Rốt cuộc là ai bên người mang theo một gian tế? Khó nói chuyện hôm qua có phải ngươi tới sai sử hay không?" (ta khinh, lý do khinh thì chốc lát mọi người sẽ biết)

Lý Lâu bị dọa lui vài bước, nói, "Lục đại nhân, không thể nói lung tung như vậy, ta trung thành và tận tâm với Hoàng Thượng, nhưng thật ra Lục đại nhân, đêm qua vì sao ngươi rời đi? Thật là chốc lát sao?"

Mã Dàn nhìn Lý Lâu và Lục Hành chỉ trích lẫn nhau, một câu không nói, quay đầu liền rời nhà tù, nói với tùy tùng đi theo đến, "Lấy điểm tâm lại đây."

"Mã đại nhân, ngươi không thể đi như vậy." Lý Lâu thấy Mã Dàn quay đầu bước đi, vội vàng đuổi theo.

Lục Hành cũng sững sốt, đang muốn cùng đi qua lại nghe Mã Dàn lạnh giọng nói, "Một ngu ngốc vô năng, một bảo thủ, Đại Kỳ thật sự không người."

Lời này khiến cả Lý Lâu và Lục Hành đều là sắc mặt xanh mét, một hồi lâu, Lý Lâu mới miễn cưỡng khôi phục thần sắc, nói, "Mã đại nhân, ngươi lời này không khỏi có chút quá..., hiện tại làm sao bây giờ? Mã đại nhân, ngươi đừng đi." Lý Lâu sốt ruột đuổi theo Mã Dàn, lưu lại Lục Hành một người đứng tại chỗ.

Trên bàn bày đầy thức ăn, trừ bỏ Mã Dàn hai người khác một điểm khâu vị cũng không có, mất thấy đã có một manh mối, kết quả chỉ chớp mắt liền

không còn, dù là ai đều không có tâm tình.

Mã Dần tửu lượng tốt, một mình uống hết một bầu rượu, lại ăn sạch một bàn thịt kho, đứng dậy nói, "Đêm qua một đêm không ngủ, ta đi về nghỉ ngơi trước." Nói xong liền đi.

Chờ Mã Dần tỉnh lại, nhìn thấy một người quỳ ngoài cửa, hần nhìn chăm chú, dĩ nhiên là Lục Hành. Hần nhưng mặt không đổi sắc, mắt cũng không nâng nói, "Lục đại nhân quỳ như vậy, ta nhưng là không gánh nổi."

Lục Hành kiên trì quỳ, cúi đầu nói, "Mã đại nhân, Lục mỗ tư chất ngu dốt, nhưng một lòng hướng về dân chúng, thật sự muốn dốc sức."

Mã Dần cúi đầu mang hài không nói lời nào.

Lục Hành thấy, nóng vội, thốt ra, "Đêm qua là Lục mỗ sơ ý, thỉnh đại nhân không cần trách cứ..., ta chỉ là thật không ngờ..., tặc nhân kia thế nhưng còn có thể xâm nhập nhà tù đề phòng sâm nghiêm."

Mã Dần đột nhiên quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Lục Hành, hung hăng vỗ bàn, cái bàn bị hần chụp lung lay, "Người cũng biết mình có tội? Lúc trước ta nói với người như thế nào, cần phải nhìn chăm chăm Tôn thị này, người trả lời thế nào? Vỗ bộ ngực nói không ai lọt qua được người phải không?"

Lục Hành cúi đầu, sắc mặt âm đạm, "Là Lục mỗ sơ sót."

Mã Dần lại sắc bén nói, "Người không phải sơ sẩy, người là cảm thấy ta bất quá là có tiếng không có miếng mà thôi, căn bản là không bán sự phá án, có phải thế không?" Nói tới đây thấy Lục Hành lộ ra vài phần xấu hổ còn nói thêm, "Người căn bản xem thường ta, cảm thấy ta bất quá là thư sinh vô dụng, làm sao so được với người? Tâm phúc của Thái tử điện hạ? Lục Hành, người rút được rồi."

Lục Hành cắn chặt răng, dập đầu nói, "Mã đại nhân, về sau Lục mỗ lấy Mã đại nhân làm chủ, sai đâu đánh đó, thỉnh Mã đại nhân chỉ đường."

Mã Dần nhìn Lục Hành đau khổ cầu xin, trầm mặc chốc lát, sắc mặt dần dần dịu đi, mờ miệng nói, "Một khi đã như vậy, người còn không nói thực, đêm qua Tôn thị kia rốt cuộc chết như thế nào!"

Trên mặt Lục Hành mang theo vài phần khiếp sợ nhìn Mã Dần, "Mã đại nhân..."

Mã Dần cười lạnh, "Người thực cho rằng ta không biết người đã làm những gì?"

Lục Hành suy sụp ngồi xuống, một hồi lâu mới hồi thần nói, "Được, ta nói, ta đều nói." (cái thứ ngu còn lý, làm bậy mà đổ lỗi, dè tiện mà ra vẻ thanh cao. Đúng thật là vì nam 9 không có căn cơ, không người để dùng)

Kinh đô, Ngô Hinh Chỉ xem xét thư phòng, ngay cả dưới cái bàn cũng không có nhìn thấy hòm kia, trong lòng lo lắng, dựa ghế suy nghĩ, đột nhiên vỗ ngực nói, "Không xong, hình như có một ngày nàng ta lại đây đưa canh, tựa hồ thuận tay cầm đi." Nói xong vội vã đi tìm Hoàng thị.

Lúc này Hoàng thị nước mắt đầm đìa, vừa khóc vừa nói, "Tỷ nói xem đã tiến cung một năm, đến bây giờ còn không có đứa nhỏ, trước kia trước mặt ta nhu thuận nghe lời, mặc dù có lúc có chút tùy hứng, nhưng căn bản chưa từng phạm đại sai, kết quả vào cung liền biến đổi, lần trước còn đuổi ta về, lúc ấy ta thật sự đã nghĩ chẳng tha không sinh nữ nhi này."

Đại Hoàng thị lau nước mắt cho nàng nói, "Sao nhiều năm như vậy, người còn không đổi được tật xấu khóc suốt暮, người như vậy, thái tử phi gặp chuyện cũng không chịu nói với người"

"Tỷ, vậy tỷ nói ta làm sao bây giờ?"

Đại Hoàng thị thở dài một hơi nói, "Hiện tại cũng không có biện pháp tốt, chỉ có thể nghĩ cách để thái tử điện hạ hồi tâm chuyển ý, thật sự không được..." Đại Hoàng thị ánh mắt chợt lóe, lại không có tiếp tục nói.

"Tỷ tỷ, tỷ có biện pháp nào?"

"Ta nói người cũng không được tức giận." Đại Hoàng thị cười nói.

"Làm sao có thể, tỷ tỷ nói mau." Hoàng thị từ nhỏ đã luôn nghe lời tỷ tỷ này, sau hai người đều xuất giá, thân phận nàng nước lên thì thuyền lên rất quý trọng, lại vẫn như cũ rất coi trọng vị đích tỷ này của mình.

Thấy ánh mắt Hoàng thị bức thiết, Đại Hoàng thị mới mở miệng nói, "Người tìm nữ tử từ mỹ mạo vào cung, phụ tá thái tử phi?"

Hoàng thị tự nhiên nghe hiểu ý tứ đại Hoàng thị, nàng mở to hai mắt nhìn, một hồi lâu mới lắp ba nói, "Này thích hợp sao?"

"Có cái gì không thích hợp." Đại Hoàng thị thân thiết nắm tay Hoàng thị, không ngừng cố gắng nói, "Chỉ cần tìm nữ tử nghe lời, biết đúng mực là được rồi không phải sao? Chẳng lẽ người cứ nhìn thái tử phi bị động như vậy?"

Hoàng thị đầu tiên là bài xích, lại sau nghe xong câu nói kế tiếp bất lực nói, "Nhưng ta đi nơi nào tìm nữ tử thích hợp như vậy?"

Đại Hoàng thị giả hoạt cười cười, tựa hồ rất cực đợi được những lời này, "Người nhìn Bình nhi nhà chúng ta như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Hoàng thị đang tươi cười lập tức liền cương lại, nàng từ chối nói, "Bình nhi không phải đính hôn với con thứ ba Uyển bình hầu sao?" Nàng nhưng là nhớ rõ Đại Hoàng thị rất yêu thương chất nữ này, bởi vì từ nhỏ nuôi tại bên người, xem như nữ nhi thân sinh, tình cảm không phải tầm thường.

"Làm sao có chuyện này? Ta lúc ấy bất quá vô ý, sau phát hiện tam gia uyển bình hầu kia lại là hạ người có tiếng không có miếng, chỉ mới mười sáu, đã có thứ tử." Tuy rằng qua rất nhiều ngày, nhưng Đại Hoàng thị nói đến chuyện này, còn rất tức giận, "Người nói xem, một kẻ như vậy còn muốn chúng ta gả Bình nhi qua? Quả thực là có nhục gia phong, ta nhưng là luyện tiếu."

Hoàng thị trong lòng nói thầm một câu, kia vào cung quanh năm không thể gặp một lần, người liền bỏ được? Chính là nàng làm người hướng đến mềm mại, không dám nói thẳng, lảng tránh nói sang chuyện châm tuyền, tỷ như mùa đông này lại lưu hành hoa văn Đinh Hương sắc hình hồ lô, đúng là màu hai người thích... Đại Hoàng thị cũng là người thông minh, thấy Hoàng thị không đề cập tới chuyện thái tử phi, biết chuyện này cũng không thể gặp được, liền cùng nàng nói chuyện phiếm.

Đang lúc này, một tiểu nha hoàn đi đến thì thầm với Hoàng thị vài câu, chờ tiểu nha hoàn lui ra, Hoàng thị lộ ra thần sắc xin lỗi nói với đại Hoàng thị, "Lão gia nhà chúng ta tìm không thấy một kiện áo choàng dệt lụa hoa, bảo ta đi qua, tỷ tỷ, nếu không tỷ ở đây chờ ta một lát?"

Đại Hoàng thị nghe huyền biết nhỡ ý, lạnh lẽo đứng lên, "Lại nói, ta đi đã lâu, cũng không biết Mậu nhi trong nhà thức chưa, vừa vặn trở về nhìn một cái, người không biết đâu, Mậu nhi không chịu cho ai lại gần, chỉ cho ta ôm." Đại Hoàng thị nhắc đến đại tôn tử của mình, rất là đắc ý, mặt mày đều là ý cười.

Hai người lại khách sáo vài câu, Hoàng thị để bên cạnh nha hoàn đắc lực nhất tiễn người, chính mình liền xoay người đi đông sương. Ngô Hình Chi đang chờ trong phòng đông sương, hai nha hoàn ở một bên nơm nớp lo sợ nhìn, chờ Hoàng thị đi vào, Ngô Hình Chi liền nhìn không được phát tính tình nói, "Không phải bảo người mau trở lại, sao bây giờ mới đến?"

Hoàng thị tính tình nhuyển, thấy Ngô Hình Chi nổi giận đùng đùng, sợ tới mức lui người nói, "Lão gia, ta nghe tin liền lập tức lại đây."

Ngô Hình Chi nhìn Hoàng thị tựa hồ mình lớn tiếng một chút liền ngất xỉu, có khí cũng không phát được, đành phải sinh sôi nhịn xuống, nói, "Lần trước trong thư phòng ta có một cái tráp sơn khắc đồ án Thanh Tùng, người có gặp qua?"

Hoàng thị nghe xong đáp, "Bên trong có phải có một pho tượng phi thúy điêu khắc ngọc Phật hay không?"

"Đúng!" Ngô Hình Chi nghe Hoàng thị đáp ra hình ra dáng, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, "Là người lấy đi?"

Hoàng thị vốn cảm thấy kia chỉ là một khối ngọc đẹp mặt điểm chạm tinh xảo, lúc này xem Ngô Hình Chi đề ý như vậy, hình như là vật trọng yếu, vội vàng chột dạ nói, "Lúc trước không phải lão gia nói, chỉ cần ta đề ý gì đó đều có thể cho thái tử phi làm đồ cưới, ta xem ngọc Phật kia không sai liền đem..."

"Người cho thái tử phi?"

"Đúng vậy, ta xem thái tử phi còn rất thích." Hoàng thị nói tới đây, thấy Ngô Hình Chi tức giận, lại sợ hãi, lại quát cường nói, "Lão gia nói chuyện không giữ lời, lúc trước rõ ràng đã nói vậy."

"Người thật là phụ nhân vô tri!" Ngô Hình Chi hung hăng vỗ bàn, cái bàn rung động keng keng, "Ta đã từng cảnh cáo người, không được động đồ đạc trong thư phòng?"

Hoàng thị sợ tới mức lập tức cứng người, đỏ mắt nói, "Lão gia làm sao vậy? Làm sợ, không phải chỉ là một ngọc Phật? Cũng không phải cái gì quá mức trân quý."

Ngô Hình Chi thấy sắc mặt Hoàng thị trắng bệch, tựa hồ nói nhiều một câu liền muốn khóc, một ngụm ác khí nghẹn trong lòng, đi đi lại lại trong phòng vài vòng mới dịu đi, suy sụp ngồi xuống ghế, thờ dài nói, "Người hiện tại mau vào cung gặp thái tử phi, lấy lại pho ngọc Phật kia."

Hoàng thị vốn muốn hỏi nguyên do, thấy sắc mặt Ngô Hình Chi thật sự khó coi, chỉ dám vâng ứng.

Sáng sớm ngày thứ hai Hoàng thị an vị trên một chiếc xe ngựa gỗ đen bóng vào cung, chờ cung nhân dẫn vào, lúc gặp được thái tử phi đã là giữa trưa.

Thái tử phi Ngô Lan Hi mặc vài bồi màu mai đỏ sái kim hoa cầm chướng trang hoa, phía dưới là váy màu hồng cánh sen sắc bách hoa duệ, búi tóc Mầu Đan cài ba cây trâm điểm thúy nạm vàng hoa sơ tỷ, lỗ tai mang khuyên tai điểm thúy châu lam ngọc, thoạt nhìn rất ung dung đẹp đẽ quý giá, khí độ thông dong, chỉ là khóe mắt lại mang theo bóng đen, nhìn có chút tiêu tụy.

Hoàng thị liếc mắt một cái liền hiểu được, hiển nhiên, thái tử phi sống không thuận, trong lòng nàng lại sốt ruột, không tự giác nhớ tới lời đại Hoàng thị nói..., tìm nữ tử đến cố sủng! Biện pháp này cũng không phải không được, mặc dù có chút không thể lên mặt bàn, nhưng tại nơi ăn thịt người không thấy xương cốt này, tổng phải nghĩ biện pháp sống sót mới là mấu chốt, hiển nhiên Bình nhi kia không thích hợp, trước không nói dung mạo, chỉ xuất thân, nói không chừng sẽ đường hồ thành hoạ.

Tuy rằng, Hoàng thị không có chủ kiến, nhưng cũng không hồ đồ, đặc biệt với chuyện nữ nhi lại trăm vạn cẩn thận, sợ cốt nhục bị ủy khuất.

Lại sau, Hoàng thị không biết như thế nào bỗng nhiên nhớ đến Ngô Minh Lan bởi vì đụng phá cái trán mà lỡ dịp, đã nhiều ngày thấy cái trán nàng cơ hồ đã khôi, nhìn không ra vết sẹo. Trong lòng nàng lại nhìn không được rục rịch, Ngô Minh Lan này dung mạo tài tình đều là xuất sắc, trọng yếu nhất là không có phụ mẫu làm chỗ dựa, về sau còn không phải thái tử phi nói cái gì nghe cái nấy?

Thái tử phi Ngô Lan Hi mấy ngày nay có chút ủ rũ, đề không dậy nổi tinh thần, từ nàng tỉ mỉ bố trí sinh nhật yến bị Hình Thượng Thiên phải bỏ sau liền càng cảm thấy tiền đồ xa vời, lúc này nói chuyện với mẫu thân, thấy bà lại như là có tâm sự nửa ngày cũng không hé răng, trong lòng nhìn không được bức bối, cao giọng nói, "Nương, ngài đang nghe sao?"

Hoàng thị hồi phục tinh thần lại, thấy thái tử phi Ngô Lan Hi không kiên nhẫn, nói, "Nương nương vừa rồi nói cái gì?"

Thái tử phi phiền lòng nhéo chén trà, liếc mắt Hoàng thị nói, "Không phải nương nói tiến cung có việc sao?" Thái tử phi nghĩ mẫu thân có phải tuổi tác lớn hay không? Như thế nào giống như căn bản không có nghe được nàng nói, càng nghĩ càng nóng giận, "Không có việc gì liền trở về đi." Nói xong muốn đứng lên, Hoàng thị vội vàng ngăn lại nói, "Có việc, có việc..., nương nương, người không cần phát giận." Sau đó nói chuyện ngọc Phật.

"Ta còn cho rằng đại sự gì, Hương Ngưng đi lấy đi." Thái tử phi nói.

Hoàng thị thấy sự tình thuận lợi như vậy cũng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo thái tử phi không có đưa cho người khác, mà là lưu trữ, bằng không còn không biết công đạo như thế nào với Ngô Hình Chi. Chờ Hương Ngưng đi lấy ngọc Phật, nhỏ giọng hỏi, "Nương nương, gần đây..., thái tử điện hạ có đến trong cung của người hay không?"

Thái tử phi vốn khó khăn nhăn tức giận, lại phát lên, nhíu mày nói, "Nương, người hỏi cái này làm gì?"

Nhìn vẻ mặt thái tử phi, Hoàng thị liền biết, này khẳng định vẫn là không được, trong lòng trầm xuống, thốt ra, "Nương nương, cứ như vậy tổng không phải tốt, ta có biện pháp không biết có thể hay không?"

Thái tử phi không quá tin tưởng nhìn Hoàng thị, không phải nàng xem nhẹ mẫu thân mình, thật sự là Hoàng thị có đôi khi quá ngây thơ, "Biện pháp gì?"

Nhìn thái tử phi ngưng thần nhìn mình, điềm tĩnh như dòng nước làm lòng người say, Hoàng thị thật sự không biết vì sao thái tử không thích nàng, càng nghĩ càng là lòng chua xót, lại cảm thấy những lời sắp tới có chút tàn nhẫn, một hồi lâu, mới cố lấy dũng khí nói, "Người nhìn dung mạo Cổ lương đệ so sánh với muội muội người Ngô Minh Lan như thế nào?"

"Tự nhiên là Cổ lương đệ hơn, bất quá Minh Lan muội muội cũng là có chút nhan sắc..., chú tâm trang điểm, có phong tư khác." Thái tử phi Ngô Lan Hi nói tới đây, bỗng nhiên cả kinh, ngừng lại, nhìn Hoàng thị, chậm rãi mở to hai mắt nhìn, "Nương, người sẽ không là muốn đưa muội ấy vào trong cung đi?"

"Ý tứ của ta là, nếu thái tử còn đang giận người, người để muội muội lại đây thử xem.. A, nương nương, người đừng nóng giận." Hoàng thị nhìn thái tử phi Ngô Lan Hi quăng ngã chén trà, lại đánh nát một bình hoa, rất là khiếp sợ, nhìn không được nói, "Người hiện tại sao là bộ dáng như vậy, ta nhớ rõ người trước kia thực nghe lời..."

Chờ Hương Ngưng cầm ngọc Phật kia tới, trong phòng một mảnh hỗn loạn, thái tử phi Ngô Lan Hi vô lực ngồi trên ghế, yên lặng nhìn xa xăm, mà Hoàng thị sớm đã không thấy tăm hơi bóng dáng, đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ hai người lại cãi nhau?

Thái tử phi Ngô Lan Hi ngồi ngơ ngác, nhớ tới lời mẫu thân nói trước khi đi, "tính tình người như vậy, cho dù ta là thái tử cũng chịu không nổi", nàng oán hận siết khăn tay..., nghĩ lúc trước mình ngốc ngếch, thấy thái tử chậm chạp không đến sủng hạnh mình, liền hận Dương lương đệ Thường Lê cung đối diện, mất một phen tâm cơ thu mua một cung nữ bên cạnh Dương lương đệ, bảo nàng ta xúi giục Dương lương đệ đưa điểm tâm có độc được cho mình, hơn nữa còn khuyên bảo, phương thức này quá mức rõ ràng, khẳng định sẽ không khiến thái tử nghi. Quả nhiên Dương lương đệ ngu xuẩn kia thật sự liên tin. (Thật ra tính tình thái tử phi có chút biến thái. Lúc ở nhà dù thân phận, dung mạo, tài hoa, danh tiếng đều không bằng muội muội mình. Lâu dần khiến nàng ta điên cuồng muốn được người khác chú ý. Sau này nhà muội muội gặp chuyện, nhà nàng ta lên thay, bản thân nàng thì được chọn làm thái tử phi, cho nên nội tâm cho rằng ông trời rất cưng chiều mình, muốn gì được nấy. Bị thái tử kích thích vắng vẻ nên mới phát điên)

Nàng đã sớm chuẩn bị tốt, đến lúc đó để cung nữ kia đi ra đối chất, nhưng làm cho thái tử phi thật không ngờ là, đợi được không phải thái tử thương tiếc, mà là hận càng ghét bỏ, cung nữ kia cũng đã sớm bị nắm, khai ra hành vi phạm tội của nàng. Vốn nàng nghĩ bất quá làm cho thái tử điện hạ chán ghét Dương lương đệ, biếm lãnh cung, kết quả không chỉ có Dương lương đệ bị yếm khí, bao gồm cả nàng... Hai người trai cò tranh chấp kết quả lại làm cho vị thôn cô kia tình tựa bất động được lợi.

Từ đó về sau, thái tử ngay cả thấy nàng một mặt cũng không chịu, lúc này nàng mới biết được mình có bao nhiêu ngốc, địch thủ của nàng lớn nhất không phải Dương lương đệ mà là thôn cô nàng từng xem thường.

Tuy rằng nàng cũng hối hận, nhưng trong lòng lại cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, bởi vì sự tình dễ dàng bị thái tử điện hạ tra xét ra... Không biết vì sao trong lòng nàng ần ần có ý tưởng, tựa hồ vị cung nữ kia chính là quân cờ thái tử điện hạ an bài, mục đích vì để nàng và Dương lương đệ trở mặt

thành thù.

Nghĩ đến đây thái tử phi lắc lắc đầu, sắc mặt trắng bệch âm thầm nói với chính mình, không có khả năng, thái tử điện hạ sẽ không làm như vậy. Nếu thật là như vậy, tức là thái tử đối Cô thôn cô kia tình căn thâm sâu, nếu như vậy, cần gì phải cưới mình và Dương lương đệ..., sẽ không. Tuyệt đối sẽ không, thái tử phi Ngô Lan Hi như là muốn thuyết phục chính mình lại lặp lại.

"Nương nương, nô tì rót cho nương nương chén trà?" Hương Ngưng khẩn trương tiến lên hỏi.

Thái tử phi đem ánh mắt nhắm ngay tráp kia, "Đây là ngọc Phật mẫu thân muốn?"

"Đúng vậy..." Lời Hương Ngưng nói còn chưa hết, trong mắt thái tử phi Ngô Lan Hi hiện lên một tia hận ý, cầm lấy hòm kia ra sức đập, phịch một tiếng, ngọc Phật trong hòm ngã nhào ra, lập tức vỡ thành mảnh nhỏ.

"Nương nương, ngài sao..." Hương Ngưng vội vàng đứng lên chuẩn bị nhặt ngọc Phật lên, kết quả vừa ngồi xổm xuống liền nhìn thấy trong ngọc Phật kia cất giấu một xấp giấy, nàng cảm thấy kỳ quái cầm lên, nói, "Nương nương, đây là cái gì?"

Thái tử phi Ngô Lan Hi tiếp nhận xấp giấy kia, mở ra vừa thấy, thế nhưng là bốn tờ ngân phiếu năm vạn lượng, nàng cả kinh, thốt ra, "Trong nhà làm sao có số ngân lượng nhiều như vậy." Lại nhìn ngày tháng, năm Thái Chân, đó không phải là thời tiền triều?

Thành Dương Châu, trong quan nha Tri Phủ, Mã Dần nhìn Lục Hành hồi hận nói, "Ta thấy ngọc bài trong tay Tôn thị gia, đây là nữ nhi một vị thể thúc của ta, ngày xưa ta từng thiếu vị thể thúc kia một cái mạng... Ta vừa sợ vừa giận, cũng không biết làm sao, làm bộ đi ngoài ly khai chốc lát, chuyện sau khi trở về, đại nhân cũng biết."

"Người thật đúng là hồ đồ!"

Lục Hành cúi đầu nói, "Mã đại nhân, người hãy nghe ta nói, không phải ta muốn nàng ra đi thống khoái, là ta hiểu biết nàng... Chúng ta không thể hỏi được gì đâu, các nàng bị ma luyện lớn lên như thế nào, Mã đại nhân không biết."

"Sao người biết ta chỉ có một biện pháp mạnh mẽ thẩm vấn?" Mã Dần chỉ vào Lục Hành lên án mạnh mẽ nói, "Người thật sự là hủy đại sự của ta."

Mã Dần chấp tay sau lưng đứng cạnh cửa sổ, nhìn núi non xa xa trong lòng có tư vị khác. Lần này hắn đến Dương Châu phá án cũng là ngoan hạ quyết tâm một phen, chẳng lẽ thật muốn vô công mà về như vậy?

Buổi tối, Lục Hành đang ngủ, lại bỗng nhiên nghe được cửa bị pha, hắn lập tức liền thanh tỉnh lại, lại nghe ngoài cửa truyền đến giọng Mã Dần, "Lục đại nhân, người đã ngủ chưa?" Lục Hành nhìn sắc trời tối như mực, nghĩ rằng, giờ này ai không ngủ, bắt đắc dĩ, nói, "Mã đại nhân, chờ chút."

Chờ Lục Hành mặc quần áo đẩy cửa ra, thấy ngoài cửa Mã Dần mặc gọn gàng chỉnh tề, vẻ mặt hưng trí bừng bừng, nói, "Theo ta đi tra án."

Lục Hành ngây cả người nói, "Hiện tại?"

Trong mắt Mã Dần dâng lên một cổ sáng rực kỳ lạ, "Đúng."

Chờ Lục Hành theo Mã Dần đến nơi đó, hoảng sợ nói, "Mã đại nhân, người không phải muốn tra án sao? Sao lại đến đây?" Nguyên lai Mã Dần thế nhưng mang theo Lục Hành lên xe ngựa, một đường đi tới muối nghiệp cục ở Tri Phủ.

"Ta muốn tra chính là nơi này." Mã Dần nhìn bài tử dùng thiếp vàng, lạnh lùng nói, "Vu Thế Nhuận là một vị muối thương, lại chết kỳ quái như vậy, tự nhiên là muối nghiệp cục không thể thoát được can hệ." Ngủ thẳng nửa đêm Mã Dần đột nhiên nhớ tới, phương hướng bọn họ tra không đúng, nếu manh mối này đã bị cắt đứt, như vậy liền bắt đầu tra chỗ khác, phải biết rằng Vu Thế Nhuận là vì buôn bán tư muối bị tra ra mà tự sát.

Lục Hành rất không yên, phải biết rằng muối nghiệp cục này không phải ai muốn tra thì có thể tra, bởi vì nơi này người người đều có chỗ dựa vững chắc, nước rất sâu, chỉ sợ chưa tra rõ án, chính mình đã bị kéo xuống. Kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy Mã Dần lộ ra một bộ nóng lòng muốn thử... Trong lòng hắn lộp bộp một chút, rốt cục nhớ tới, Mã Dần này ngay cả nhi tử công chúa cũng dám giết, không có chuyện hắn không dám làm. Lại nói tiếp chính vì hắn như vậy, thời tiền triều rõ ràng công tích hiển hách, chức quan nhưng vẫn đều tại vị trí chủ bộ không được đề đi lên.

Không biết vì sao, Lục Hành bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo, hắn đồng hành cùng một người không sợ trời không sợ đất như vậy, án này tựa hồ muốn lật toàn bộ Đại Kỳ lên...

Cố Tương cao hứng chuẩn bị trang phục cưỡi ngựa, nghe nói cảnh Tây Sơn săn thú kia rất tuyệt đẹp, cỗ thú lớn, khúc kính thông u, thiên không U Lan, mùa thu lại có rất nhiều trái cây không thấy được... Nàng tưởng tượng mình cười tiểu bạch phi thường dùng mảnh bản tên săn thú, không tự giác nhớ đến lúc trước ở biệt viện. Khi đó Hình Thượng Thiên cũng rất ôn nhu, sợ nàng khô sở, cố ý bắn một con thỏ, gắn tên của nàng, nói là nàng bắn. Ai có thể nghĩ đến, chỉ chớp mắt đã là vài năm trước, lúc ấy sợ thời gian trôi qua quá nhanh, chỉ chớp mắt Hình Thượng Thiên sẽ lại nhớ tới Uông thị, kết quả, hiện tại ngay cả đứa nhỏ đã sinh hai đứa.

Lúc Hình Thượng Thiên vào Cố Tương đang nhìn một kiện áo choàng lông trắng ngắn người, trên mặt mang theo ôn nhu tươi cười, trong ánh mắt là tình ý còn ngọt hơn so với mật, hắn sững sờ, đi qua, nói, "Suy nghĩ cái gì?"

Cố Tương nhìn Hình Thượng Thiên đến, tình ý trong ánh mắt còn không có tán đi, gắt giọng, "Điện hạ, chàng đã đến rồi cũng không nói một tiếng." Sau đó chỉ chỉ áo choàng trong tay nàng nói, "Điện hạ còn nhớ rõ cái áo choàng này sao?"

Hình Thượng Thiên mặt không tự giác nóng lên, xấu hổ nghiêng mặt nói, "Tự nhiên nhớ rõ." Sau đó chính mình đi lấy chén trà châm trà, nhớ tới bị Cố Tương vạch trần sau đó kích động thốt ra nói con thô kia là bị hù chết, hiện tại ngẫm lại thật đúng là... Thật ngốc, cũng không biết Cố Tương nghĩ mình thế nào? Nghĩ đến đây trong lòng từng đợt tâm hoảng ý loạn, chỉ cảm thấy chưa từng có chặt vật như vậy, không nghĩ tới là rót nước trà trúng ngón tay, vừa buông tay, chén trà liền rơi.

Cố Tương, ==

Mùa thu, Cố Tương thích ăn cá hấp cách thủy, cay của tiêu ớt linh tinh. Cố Tương bắt đầu ăn sushi, lại nói tiếp có một ngày Cố Tương mơ mình đi ăn một bàn sushi, buổi sáng tỉnh lại liền tham không được. Hình Thượng Thiên nhìn bộ dáng Cố Tương như vậy liền nhịn không được hỏi, rốt cuộc mơ thấy cái gì tham ăn như vậy?

Cố Tương nói muốn ăn tảo biển bao lấy com nắm.

Kết quả làm cho Cố Tương vô cùng kinh ngạc là, thời này sớm đã có tảo biển, nhưng khẳng định không phải loại thời hiện đại. Cho nên thứ mà Cố Tương nhìn thấy là một đồng lớn nhỏ vụn tảo biển bao lấy com, làm thành quả cầu đen tròn tròn. Nói là bao lấy com, càng xác thực hẳn là trộn lẫn com, vị đầu bếp kia còn rất tình yêu điểm giữa cái đầu tròn tròn hai quả núi nhỏ, giống như là hai đáng yêu ánh mắt giống nhau, quýnh.

Sáng ý là không sai, nhưng có phải sushi Cố Tương muốn ăn hay không a.

Cố Tương liền chỉ dạy Liễu Chi thật nhiều, Liễu Chi đi phòng ăn truyền lời, chờ lần thứ hai sushi đưa lên, quả thật là làm thành tảo biển, bắt quả vẫn là một khối lớn, mặt trên vẫn như cũ dùng núi nhỏ làm mắt. Vấn đề là ai có thể nói cho nàng vì sao tảo biển này cần không đứt a, còn có vì sao bên trong com là com rang, nàng nói để tôm bóc vỏ, cũng không phải là com rang tôm bóc vỏ.

Lần thứ ba, dựa theo Cố Tương yêu cầu làm thành, Cố Tương nghĩ rằng lúc này tổng sẽ không lại có mắt đen nho nhỏ, bên trong cũng không phải com rang, hẳn là dùng nước tương và dấm chua trộn lẫn com mới đúng. Kết quả nàng nhìn thấy thành phẩm tròn tròn mắt, không có mắt, nhưng là đôi thành miệng nhỏ chúm chím.

Cố Tương liền cảm thấy đầu bếp kia thật là thực chấp nhất bán manh a ==

Đương nhiên sau đó Cố Tương cũng phát hiện, trên đời này không phải nói người có phòng bếp tốt nhất cả nước là có thể làm được tất cả mỹ thực, dưới tình huống không có phối phương và nguyên liệu, kia bắt quả là nằm mơ mà thôi. Bất quá cũng may..., Cố Tương làm thí nghiệm nhưng thật ra chiếm được Hình Thượng Thiên thích, đặc biệt như khối cầu tròn điểm môi nhỏ, ăn một ngụm, cảm thấy thuận tiện lại ăn ngon, sau đó..., thứ này được nhận định là công lao phòng điểm tâm ngự thiện phòng, vị đầu bếp chấp nhất bán manh kia cũng được thưởng ngân lượng.

Đương nhiên về tên gọi, lần đầu tiên Cố Tương kêu sushi, nàng nghĩ, tổng không thể vì nàng xuyên qua nên sửa tên đi, thật có lỗi với lịch sử... Kết quả Hình Thượng Thiên nghe thành "Gầy ti." Thuận miệng nói một câu, tròn trĩnh như vậy cũng không giống như là gầy a?

Cố Tương, ==

Sau đó Hình Thượng Thiên lấy tay an ủi Cố Tương nửa ngày, đơn giản chính là hiện tại mặc dù người có chút đầy đặn, ân..., theo tuổi tăng trưởng ngực Cố Tương đã mau đột phá cấp bậc C, vóc dáng Cố Tương cũng cao, hơn nữa gần đây vào thu, quả thật là có điểm không đủ tiêu chuẩn mảnh khảnh.

Đương nhiên trọng điểm của Hình Thượng Thiên là hiện tại người không mập, ta xem rất tốt, đừng ép buộc, làm cái com nắm cũng phải kêu gầy ti.

Cố Tương nhìn ánh mắt Hình Thượng Thiên tràn ngập tình yêu, thật sâu cảm động, bất quá nàng thật sự không phải ý tứ này, ==

Bạn đang đọc truyện *Cách Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.